

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

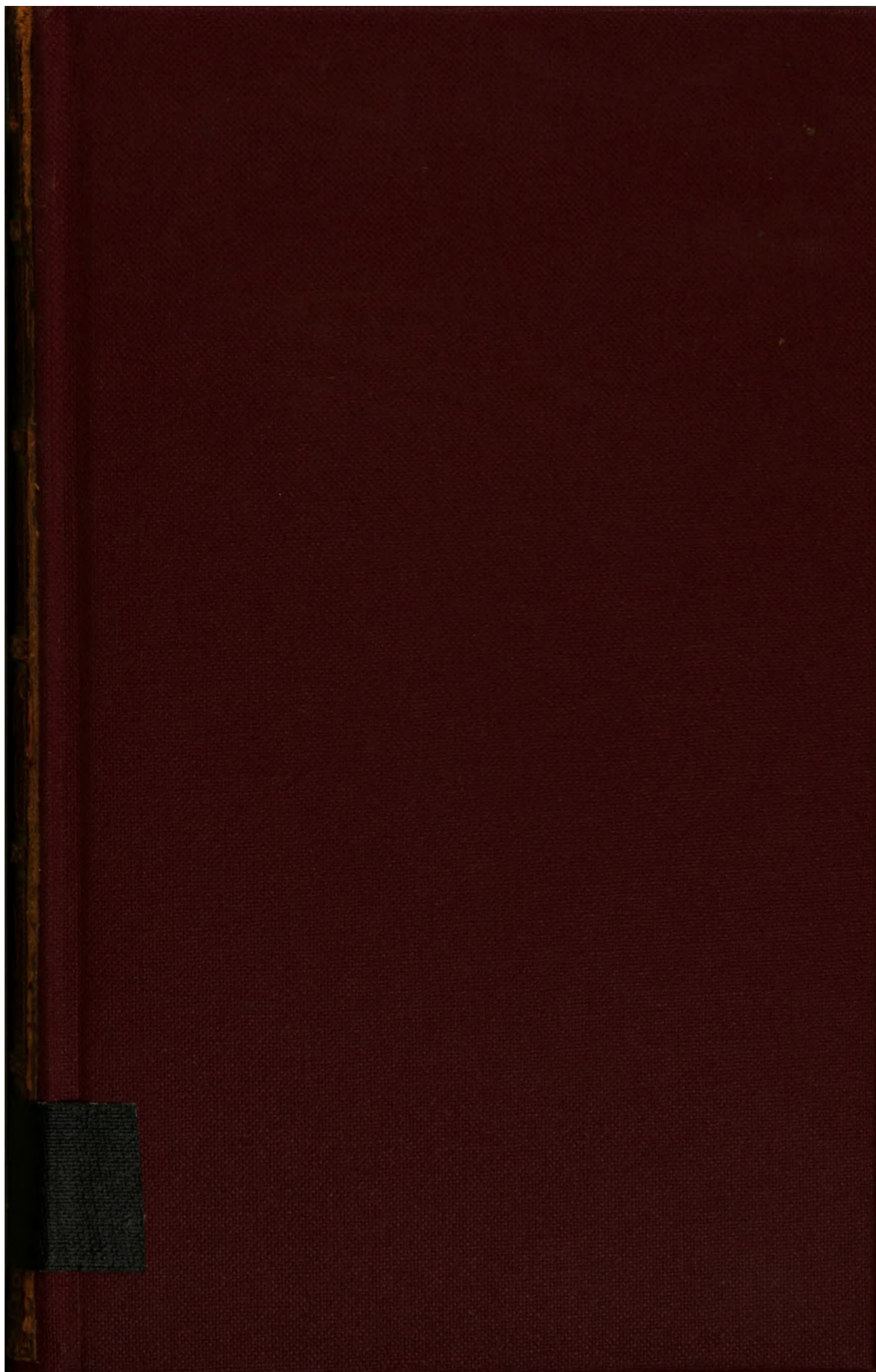
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

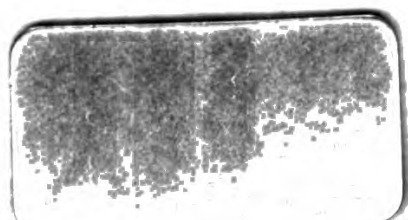

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

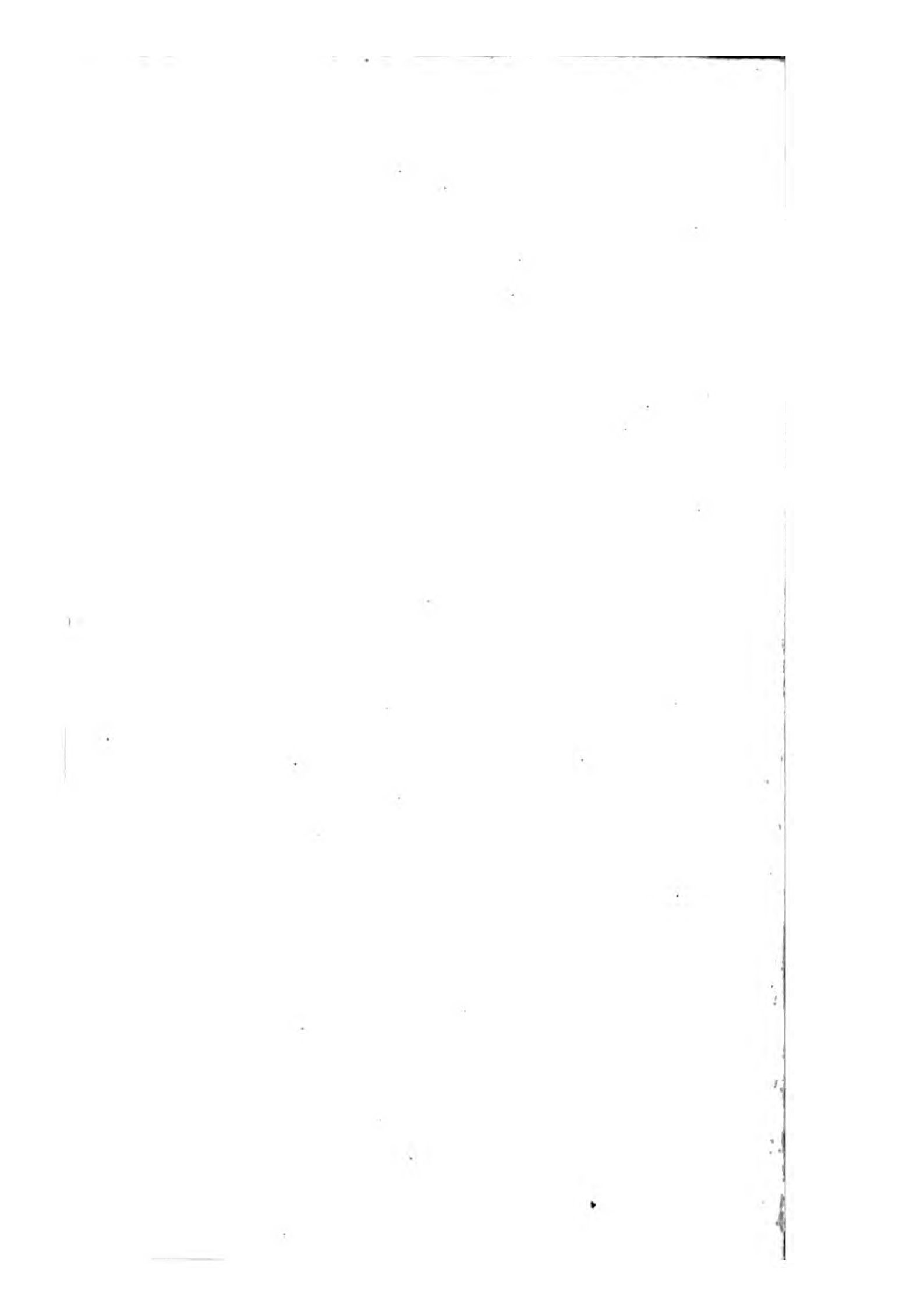

Vet. PA 1315. 1

②

ΗΛΙΟΔΩΡΟΥ
ΑΙΘΙΟΠΙΚΩΝ
ΜΕΡΟΣ Β.

SE VEND A PARIS,
Chez THÉOPHILE BARROIS, Rue Hautefeuille, N° 22.
Chez FUCHS, Rue de Seine, Hôtel de la Rochefoucault.

ΗΛΙΟΔΩΡΟΥ ΑΙΘΙΟΠΙΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΑ ΔΕΚΑ,

Ἄ χάριν Ἑλλήνων ἐξέδωκε μετὰ σημειώσεων,
προσθεὶς καὶ τὰς ὑπὸ τοῦ Ἀμμιότου συλλεγεί-
σας, τέως δὲ ἀνεκδότους, διαφόρους γραφάς,

ΠΡΟΤΡΟΠῆ ΚΑΙ ΔΑΠΑΝῆ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ,

Ο Δ. ΚΟΡΑΗΣ.

« Ἄρκει μὲν γὰρ ἴσως καὶ τὸ, μηδ' ἰν' αὐτῷ συνιδότα φαῖ-
ν' ἴν, εὐμενείᾳ τῇ παρὰ τῶν κρείττονων ἐπιπέσειν* καλῶς
» δὲ καὶ, ἀθρώπων τοὺς συνότας πείθοντα, σὺν παρρησίᾳ
» τὴν ἐπίκαιρον αὐτοῦ βίην διάγει ».

Αἰθιοπικ. σελ. 503, καὶ Σημείωσ. 252.

ΜΕΡΟΣ Β,

ΠΕΡΙΕΧΟΝ ΤΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΗΛΙΟΔΩΡΟΝ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ,

ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ,

ΠΑΡΑ Ι. Μ. ΕΒΕΡΑΡΤῶ Τῶ ΤΥΠΟΓΡΑΦῶ. ΑΩΔ.

G. 4.1.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΣΗΜΕΙΩΝ.

Τὸ Α σημαίνει τὸν Ἀμιότον, εἴτουν τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθεῖσαν Γαλλικὴν τοῦ Ἡλιοδώρου μετάφρασιν· τὰ δύο ΑΑ, τὰς διαφόρους ἀναγνώσεις ἢ γραφὰς τὰς ὑπὸ τοῦ Ἀμιότου συλλεγείσας· τὸ Β, τὴν ἐν Βασιλείᾳ ἐκδοσιν· τὰ ΔΑ, τὰς διαφόρους ἀναγνώσεις ἢ γραφὰς τὰς ὑπὸ τοῦ Δορβίλλου ἐκδοθείσας ἐν ταῖς εἰς τὸν Χαρίτωνά σημειώσεσιν, ὧν τὰς σελίδας δηλοῦσιν οἱ προσκείμενοι τοῖς ΔΑ ἀριθμοί· τὸ Κ, τὸν Κομμελῖνον, εἴτουν τὸ κείμενον τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθέντος Ἡλιοδώρου· τὰ ΚΑ, τὰς διαφόρους ἀναγνώσεις ἢ γραφὰς τὰς ὑπὸ Κομμελίνου προσεκδοθείσας· τὸ Λ, τὴν Λατινικὴν Ἡλιοδώρου μετάφρασιν· τὸ Μ, τὴν πρὸ ἐμοῦ ἐκδότην Μισχερλίχον.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΚΡΙΤΙΚΑΙ

ΕΙΣ

ΤΑ ΑΙΘΙΟΠΙΚΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΔΩΡΟΥ.

ΗΛΙΟΔΩΡΟΥ Α'ΙΘΙΟΠΙΚΩΝ ΠΡΩΤΟΝ.] Ἐν ταῖς ΚΑ ἐμφέρεται ἡ ἐπιγραφὴ οὕτως, Η'ΛΙΟΔΩΡΟΥ Α'ΙΘΙΟΠΙΚΩΝ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΘΕΑΓΕ'ΝΗΝ ΚΑΙ ΧΑΡΙ'ΚΛΕΙΑΝ ΒΙΒΛΙ'ΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Σελίδι 1, στίχῳ 1, Ἡμέρας ἄρτι διαγελώσης.] Ἀρχεται ἐξ αὐτῶν ὡς εἰπεῖν τῶν μέσων τῆς ὅλης διηγήσεως, δραματικῶς τοῦτο τεχνησάμενος· τὰς δὲ πρὸ τούτων καὶ μετὰ ταῦτα τύχας κατὰ συνεχῆ τάξιν εὐρήσεις ἐν τῇ προτεθείσῃ τῶν Αἰθιοπικῶν Ὑποθέσει. — Στ. 2, Ἀκρωρείας.] Ἀκρωρείας λέγει τὰς ἄκρας καὶ κορυφὰς τῶν ὄρεων, ἅς καὶ Ἀκριας ἀπλῶς ὠνόμαζον, ἀπὸ τοῦ Ἀκρις, Ἀκριος. σώζεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ, καίτοι πωλατύτερον ἐκλαμβανομένη· Ἀκριας γὰρ φαμέν πάντα τὰ ἄκρα — Στ. 4, Ἡρακλεωτικόν.] Ἐν τῶν πολλῶν τοῦ Νείλου στομάτων, οὕτω καλούμενον Ἡρακλεωτικόν, διὰ τὸν παρακείμενον Ἡρακλέους ναόν· ἐλέγετο δὲ καὶ Κανωρικόν, καὶ, κατὰ τὸν Πλίνιον, Ναυκράτιον, τὸ μὲν διὰ τὴν Κάνωρον πόλιν (ἧς τόπον ἐπέχει νῦν τὰ κοινῶς καλούμενα Ἐπικέρια), τὸ δὲ διὰ τὴν Ναύκρατιν πόλιν ἐτέραν ἐπίσημον, κειμένην ἐπὶ τῷ ἀπὸ τοῦδε τοῦ στόματος ἀνήκοντι ρείθρῳ, περὶ ἧς ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 63) μνείαν ποιήσεται Ἡλιόδωρος. — Στ. 7, Ὡς οὐδὲν ἄγρας κ.τ.λ.] Ὁ νοῦς, Ἐπειδὴ τὸ πέλτα μὴ πλεόμενον, ἤγουν διὰ τὸ μὴ πλεῖσθαι, οὐδεμίαν ἐπηγγέλετο ληστρικὴν ἄγραν, ἢ ἄλλως, Ἐπειδὴ τὸ πέλτα, κερὸν ὃν πλοίων τὸ τνικαῦτα, οὐδεμίαν ἐλπίδα κέρδους τοῦ ἀπὸ τῆς ληστείας ὑπέφαιναν, ἔστρεψαν τὰς ὄψεις ἐπὶ τὸν πωλησίον αἰγιαλόν — Στ. 14, Ὁ δὲ αἰγιαλὸς κ.τ.λ.] Ἀντιπτωτικῶς ἀγὸς τοῦ, τοῦ δὲ αἰγιαλοῦ μεστὰ πάντα, συν-

υπακουμένου τοῦ Μέρη. τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 103), « Ἡ δὲ θυσία καὶ ἡ θεωρία, τετραετηρίδα ταύτην κ. τ. λ. » εἰσὶ δὲ τὰ τοιαῦτα ἀνακόλουθα οὐ τοῖς Ἀττικοῖς μόνοις ἴδια, ὡς φασιν οἱ Γραμματικοί, ἀλλ' ἀπαξάπασι τοῖς ἀνθρώποις· λαλοῦμεν γὰρ ὡς διανοούμεθα, διανοούμεθα δὲ πολλάκις οὐ κατὰ συνέχειαν, ἀλλὰ διαλύοντες τῶν ἐννοιῶν τὴν πλοκὴν καὶ μεταβάλλοντες ἄλλοτε ἄλλως κατὰ τὰς διαφορὰς τῆς ψυχῆς ὑπὸ τῶν ἐξωθεν προσπιπτόντων παθήσεις. — Στ. 15, Μεστὰ πάντα νεοσφαγῶν.] Ἐν ἅπασι, Μεστὰ πάντα σωμάτων νεοσφαγῶν, πλὴν τῆς Β, ἐν ἧ, Μεστὰ πάντα τῶν νεοσφαγῶν, γράφεται, ὡς δοκεῖν, τυπογράφων ἀμαρτία, τὰς δύο πρώτας συλλαβὰς τοῦ Σωμάτων παραλείψαι. ἀλλ' ὅμως δεῖν ὥσθην περιγράψαι παντάπασι τὴν λέξιν ὡς πλεονάζουσαν. εἰ γὰρ τηρήσεις αὐτὴν, ἔσται τὸ λεγόμενον, Σωμάτων ἐτι τοῖς σώμασι σπαιρόντων· χωρὶς εἰ μὴ τις ὑπολάβοι γεγραφέναι τὸν Ἡλιόδωρον Πτωμάτων ἀντὶ τοῦ Σωμάτων· φήσει γὰρ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 244) « Πλήθος τι κειμένων νεκρῶν ὀρῶσι νεοσφαγῶν », καὶ (σελ. 281) « Ἐτι κειμένω τῷ πτώματι ».

Σελ. 2, στ. 3. Ἀναμέμικτο.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. ἀναυξήτως καὶ τοῖς παρακειμένοις ἰσοσυλλάβως ἐκφέρειν ἔστιν ὅτε τοὺς ὑπερσυντελικούς Ἀττικῶν ἐστὶν ἔθος· ἐκφέρει δὲ αὐτοὺς Ἡλιόδωρος πολλάκις καὶ μετ' αὐξήσεως, εἴτε αὐτὸς ποικίλας τὴν χρῆσιν, εἴτε καὶ τῶν ἀντιγραφάντων μὴ προσχόντων τὸν νοῦν τῇ γραφῇ. — Στ. 5, Ἐλεεινὰ λείψανα.] Οὕτω σαφῶς γέγραπται ἐν τῇ Β, ἢ συνομολογοῦσι καὶ αἱ ΑΑ. ὅθεν δῆλον τὸ Ἀλεεινὰ τυπογράφων ἀμάρτημα γεγονέναι τὴν ἀρχὴν ἐν τῇ Κ, ἐξ ἧς ἀσκεπίως παρέλαβον οἱ λοιποί. ὁ δὲ Βουρδελότος πρὸς τῇ ἀσκεψία, καὶ Θερμὰ λείψανα πάνυ ψυχρῶς διὰ μακρῶν ἐξηγεῖται τὰ Ἀλεεινὰ. Ἐλεεινὸν μὲν γὰρ λείψανόν ἐστιν, ὅπερ αὐτὸς Ἡλιόδωρος ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 37) Οἰκτρὸν λείψανον λέγει· Ἀλεεινὸν δὲ (ἀπὸ τῆς Ἀλέας, ἢ σημαίνει τὴν θερμὴν τοῦ ἡλίου), οὐχ ἀπλῶς πᾶν τὸ θερμὸν λέγεται, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ θερμότητος μεταδοτικόν, αἶον φάμεν Ἀλεεινὴν χῶραν ἢ ὄραν, Ἀλεεινὸν ἱμάτιον, καὶ αἶον αὐτὸς ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 198) ἐρεῖ « Μέρος τὸ ἀλεεινότερον τῆς οἰκίσεως ». — Στ. 15. Κάχληκι. . . πεπορισμένω.]

Οὕτω διώρθωκα τὸ σόλοικον Πεπορισμένος. ἀντὶ τοῦ Κάχλικι ἐν ταῖς ΚΑ γέγραπται Κάχλοισ, ἐξ ἀμείνονος ἴσως ἐτέρας γραφῆς Κόχλοισ. τοῦτο δ' ἐπεξηγήσεις ἔοικεν εἶναι τοῦ Κάχλιξιν ὅπερ εἶ ἐν τοῖς Ἡλιοδώρου ἀρχαίαις Ἀντιγράφοις ἐτεφέρετο, εἰκὸς καὶ Πεπορισμένοις πληθυντικῶς γεγράφθαι. καὶ Ἡσύχιος δὲ τὸ Κάχλικος διὰ τοῦ Κόχλου ἐξηγεῖ, καὶ τοῦτο δηλονότι σημαίνοντος τοῦ Κάχλικος, ὃς καὶ Κάχλαξ καὶ Κόχλαξ ἐλέγετο (Ἐτυμολογ. σελ. 534). οὕτω καὶ ἡ κοινὴ συνήθεια, Χοχλιὸν ὀνομάζει ποιὸν ὄστρακόδερμον, τὸν ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων λεγόμενον Κόχλον ἢ Κοχλίαν, Χόχλακας δὲ, ἢ Χοχλάκια, αὐτοὺς τοὺς Κάχλικας. σημειῶσαι δὲ ὅτι καὶ Θουκυδίδης (Δ, κς.) Κάχλικας, ἢ, ὡς ὁ Ἐτυμολόγος (Αὐτ.) βούλεται, Κάχλακας, ὀνομάζει τοὺς αἰγιαλίτας λίθους· οἱ δὲ μεταγενέστεροι τούτους μὲν Ψήφους, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ Ψηφίδας, Κάχλικας δὲ τοὺς ποταμίους εἰρήκασιν. αὐτίκα Στράβων (Δ, 182) «καὶ διὰ τοῦτο εἰς πλείονας μερισθῆναι» λίθους, καθάπερ τοὺς ποταμίους κάχλικας, καὶ τὰς ψήφους τὰς αἰγιαλίτιδας—Στ. 16, Ῥαχίας.] Ῥαχία, καὶ Ἰωνικῶς Ῥηχίη, καλεῖται πᾶς πετρώδης αἰγιαλὸς, ἢ φσιον Ἡσύχιος. ὅτι δὲ παρὰ τὸ Ῥάσσω ἢ Ῥήσσω ἐσχημάτισται ἢ Ῥαχία, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ συνωνύμου Ῥηγμῖν, ὅπερ Ὀμηρὸς χρῆται ἀντὶ τῆς Ῥαχίας, διὰ τὸ προσβάλλοντα ταύτη οἶονεὶ ῤῆγνυσθαι καὶ σκεδάζεσθαι τὰ κύματα. ὁμολογεῖ δὲ τούτοις καὶ τὰ ἐν τῇ κοινῇ συνήθειᾳ Ῥηχά, οὐδὲν ἄλλο ὄντα ἢ τὰ ἀβαθέστερα τῆς θαλάσσης μέρη τὰ πρὸς ταῖς ἀκταῖς, καὶ ἀντικρυς αὐτῇ ἢ Ῥαχία. ἢ αὐτῇ δὲ συνήθεια ἐκ τοῦ Ῥάσσω ῤῆματος, ὃ καὶ Ἀράσσω ἐλέγετο, ἐποίησε τὸ Ἀράζω, οὕτω λέγουσα τὸ προσορμίζειν καὶ προσελαύνειν τὴν ναῦν τῇ ῤαχία.

Σελ. 5, στ. 5, Τὴν ναῦν.] Οὕτως αἱ ΑΑ, ἀνευ τοῦ συνδέσμου.—Στ. 12, Καθῆστο.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Καθημένη.—Στ. 15, Ἀναπέψουσα.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Πείψουσα, δίχα τῆς προθέσεως.—Στ. 16. Φαρέτραν τῶν ὤμων ἐξῆπτο.] Φαρέτρα, κατ' ὀνομαστικὴν ἐξέδωκεν ὁ Μ, λαβὼν ἐκ τῶν ΚΑ. εἰκὸς δὲ μᾶλλον μέσως ἢ παθητικῶς χρῆσασθαι τὸν Ἡλιοδωρον τῷ Ἐξῆπτο, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 245), Πήραν ἐξῆπτο, ἐρεῖ. καὶ ὁ Λουκιανὸς δὲ (Προσλαλ. ἢ Ἡρακλ. § 1), «τὴν διφθέρα

» ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος » εἶπε. — Στ. 17, 'Υπεστήρικτο.] Ἐν ταῖς ΑΑ, 'Υποστήρικτο, ἀναυξήτως. — Στ. 18, 'Απηώρητο.] Ἐκ τῶν ΚΑ, διὰ τοὺς προσηγισμένους ὑπερσυντελικούς, Καθῆστο, 'Ἔστεπτο, 'Ἐξῆπτο, καὶ 'Υπεστήρικτο. — Στ. 21, Προκείμενον.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, ἔτι δὲ καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἡλιοδώρου, Ἴσα καὶ νεκρῶ προκείμενον, λέγοντος ἐν ταῖς ἐξῆς (σελ. 220) περὶ τοῦ αὐτοῦ Θεαγένους. τὸ δὲ Ἀποκείμενον ἀκυρολεκτοῦντος καὶ βαρβαρίζοντος. Ἀντιγραφῆως ἐστὶν ἀμάρτημα.

Σελ. 4, στ. 4, 'Ἡ δὲ ὄψις τῆς κόρης ἐφ' ἑαυτὴν ἀνεῖλκε.] Ὁ νοῦς πρόδηλος, Οἱ μὲν πόνοι τοῦ σώματος ἠνάγκαζον τοὺς Θεαγένους ὀφθαλμοὺς εἰς τούδαφος βλέπειν· ἡ δὲ τῆς Χαρίκλειας ὄψις ἀνέσπα καὶ ἀνήγειρεν αὐτοὺς ἐφ' ἑαυτὴν, τουτέστιν ἐπὶ τὸ ὄραν αὐτήν. ἀλλ' ὅμως, τοῦ Βουρδελότου διορθώσαντος, « Τὴν δὲ ὄψιν ἡ κόρη ἐφ' ἑαυτὴν ἀνεῖλκε » οὐκ ὠκνησεν ὁ Μ εἰς τὴν οἰκείαν ἔκδοσιν καταχωρίσαι τὴν διόρθωσιν. — Στ. 5, Καὶ τοῦτο ὄραν. . . ὅτι ἐκείνην ἐώραν.] Ἐν ταῖς ΚΑ γράφεται, Καὶ τοῦτο ὄραν. . . ὅτι ἐκείνη ἐώρα. ταύτην δὲ τὴν γραφὴν προελόμενος ὁ Κ, ἐκφράζει οὕτως, Καὶ ἠνάγκαζε τοὺς ὀφθαλμοὺς Θεαγένους ὄραν τοῦτο, ὅ, τι ἐώρα ἡ Χαρίκλεια. καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἄξιον τοῦ Κ, ἀνδρὸς ἄλλως ἱκανοῦ συνιέναι τὴν Ἑλλάδα φωνήν. τί δ' ἂν τις εἴποι περὶ Βουρδελότου; ὅς καθάπτεται μὲν τοῦ Α, ὡς μὴ νοήσαντος τὸ χωρίον, ἀναφέρει δὲ τὸ αὐτοὺς πρὸς τὸ Ληστάς, καίπερ οὐ μετρίῳ τῷ διαστήματι κεχωρισμένον, ἵνα ἦ, ὡς αὐτὸς φησιν, ὁ νοῦς τῶν λεγομένων τοιοῦτος, Καὶ ἠνάγκαζε τοὺς ληστάς ἰδεῖν τὸν Θεαγένην τοῦτο, ὅτι ἐώραν τὴν κόρην παρεστηκυίαν καὶ βλέπουσαν αὐτόν. μακρὰ τοίνυν χαίρειν φράσαις ταῖς τοιαύταις παρεξηγήσεσι, τοιοῦτον εἶναι φαμέν τῶν λεγομένων τὸν νοῦν, οἷον ἐξέφρασε καὶ ὁ Α εἰπὼν, *Et n'y avoit autre chose qui les forçast de regarder, sinon l'affection et le plaisir de la voir*, ἦγουν, τοὺς Θεαγένους ὀφθαλμοὺς τοῦτο μόνον ὄραν ἠνάγκαζεν, ὅτι Χαρίκλειαν ἐώραν, ἢ ἄλλως, εἰς τούδαφος ἂν αὐτοὺς πεπηγότας συνεχῶς κατεῖχεν, ἢ καὶ μεμυκότας ὅλως, εἰ μὴ παρῆν Χαρίκλεια. — Στ. 11 Φάσμα τὸ σὸν καὶ ψυχί.] Ἐπίστευον γὰρ τὰς τῶν μὴ τεθαμμένων νεκρῶν ψυχὰς περιπα-

λείν καὶ φανιάζεσθαι περὶ τὴν γῆν, εἰργομένας τέως τοῦ ἐπι-
 μίγνυσθαι ταῖς ἐν ἄδου ψυχαῖς, ἕως ἂν ταφῆς τύχωσιν· ὁ σα-
 φέστερον αὐτὸς ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 58 καὶ 251) ἐρεῖ Ἡλιοδωρος.
 ὁ δὲ δεισιδαιμονέστατος Δαμάσκιος, ἢ φησι Φώτιος (Κωδ. ρλ'),
 καὶ βιβλίον ὅλον συνέγραψε « Περὶ τῶν μετὰ θάνατον ἐπιφαι-
 » νομένων ψυχῶν ». αὗται δὲ εἰσὶν, ἅς ὁ παρ' ἡμῖν χυδαῖος
 ὄχλος (μὴ γὰρ οὕτω ποτὲ κατακρατήσειεν ἀμαθία τῶν Γραι-
 κῶν ἱερέων, ὡς συνασοφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς) Βορβολάκους ἢ Βουρ-
 βουλάκους καλεῖ, καὶ αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος ἐμφαίνοντος τὸ ἀρ-
 χαῖον τῆς μυθολογίας· ὁ γὰρ Βορβόλαξ ἢ Βορβόλακας, οὐδὲν
 ἄλλο ἐστὶν ἢ μετάπτωσις τῆς Μορμολύκης ἢ Μορμολύκας, ἢ
 τιθῆναι τοῦ Ἀχέροντος γεγενῆσθαι φασὶν οἱ παλαιοὶ (Στοβ.
 Ἐκλογ. φυσικ. Α, σελ. 129). ἐκ ταύτης δὲ καὶ τὸ Μορμο-
 λύττωσθαι, ἢ γουον τὸ ἐκφοβεῖν, καὶ Μορμολύκεια τὰ τῶν Τρα-
 γωδῶν πρόσωπα, διὰ τὸ φοβερόν. καὶ οἱ Μορμοὶ δὲ φόβους κε-
 νοὺς (οἵοι εἰσὶν οἱ τῶν Βορβολάκων) σημαίνουσι καθ' Ἡσύχιον.
 θεωρεῖται δὲ ἡ τοιαύτη μετάπτωσις τοῦ μ εἰς τὸ β καὶ ἐν τῷ
 Μυζῶν, ὅπερ ἡ κοινὴ συνήθεια μετεποίησεν εἰς τὸ Βυζῶν,
 καὶ ἐν τῷ Χίμη, ἐξ οὗ παρέλαβε τὴν Ἀχιβάδαν, οἶονεὶ Χημάδα
 τινὰ οὔσαν, πλεονάσαντος Ἀττικῶς τοῦ ἀρχικοῦ α' καὶ τὸ Βορ-
 βορῶν δὲ καὶ Μορμυρίζω τῶν Ἀρχαίων, ἢ χου ποιοῦ σημαντικὰ
 ῥήματα, τὴν αὐτὴν ταύτην μετάπτωσιν ὑπονοεῖν δίδωσιν.—
 Στ. 14, Δείξασα τὸ ἐπὶ τῶν γονάτων ξίφος.] Ὁρθὴν γραφὴν
 ταύτην διεσκεύασα ἐξ ἡμαρτημένων δύο, τῆς τε Δείξασα ἐπὶ
 τῶν κ. τ. λ., καὶ τῆς ἐκ τῶν ΑΑ Δείξασα τὸ τῶν κ. τ. λ.—
 Στ. 15, Ἠρῆσεν.] Ἠμάρτηται τό, τε τῆς Β Ἠρῆσεν καὶ τὸ
 τῶν ΑΑ Ἠρῆσεν. τοῦτό τε γὰρ τὸ χωρίον καὶ τὸ ἐν τοῖς ἐξῆς
 (σελ. 144) « Οὐχ' οὕτως ἦδε ἡ χεὶρ καὶ ξίφος τοῦ μὲν ἀργή-
 » σει » παρέρδηται ἐκ τῶν Εὐριπίδου (Φοινίσσ. 628),

Ὡς τάχ' οὐκ ἔθ' αἵματηρὸν τοῦ μὲν ἀργήσει ξίφος.

Στ. 20, Τῶν μὲν βελῶν τῇ ἀθρόα κινήσει κλαγξάντων.] Ἐκ
 τῶν Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Α, 46),

Ἐκλαγξαν δ' ἄρ' οἰστοὶ ἐπ' ὤμων χλωμένοιο

Αὐτοῦ κινήσειλος.....,

μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς φωνῆς τῶν γεράνων, οὗς Κλαγγάζειν ἢ

Κλαδικάξειν φασί.—Στ. 24, Ἐπιτρεχούσης.] Εἰς τοῦτο τρέψαι δειν ἔγνω τὸ Ὑποτρεχούσης τῶν πρὸ ἐμοῦ. ἐρεῖ γὰρ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 80) « κόμην τῶν ὤμων ἐπιβαίνουσαν » οὐχ Ὑποβαίνουσαν.

Σελ. 5, στ 1, Ἡ τῶν Γενομένων.] Ἐκ τῶν ΑΑ. ἐν δὲ ταῖς ΚΑ, Ἡ τῶν γιγνομένων, οὐδὲν ἀμεινον τοῦ Ἡ τῶν γιγνομένων· ἐνταῦθα γὰρ οὔτε ὁ διαζευκτικὸς σύνδεσμος, οὔθ' ἡ κατὰ τὸν ἐνεσιῶτα μετοχὴ ὀρθῶς ἀν παραλαμβάνοιτο. ὁ Λ καὶ ὁ Α μετέφρασαν ὡπερανεὶ ἐγγράπιο, Ἡ τῶν γενομένων. — Στ. 3, Ὑπὸ του θεῶν.] Γουλίεσιν Ὑπὸ τινος θεῶν. διώρθωκα ἐξ ἡμαρτημένων δύο, τῆς τε ΚΑ, Ὑπὸ τῶν θεῶν, καὶ τῆς ΑΑ, Ὑπὸ τοῦ θεῶν. κέχρηται δὲ ταύτῃ τῇ φράσει καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς οὐχ ἅπαξ. ὅλον δὲ τουτὶ τὸ χωρίον μεμιμῆσθαι μὲν δοκεῖ καὶ ἐξ Ὀμήρου (Ὀδυσσ. Ζ, 151), ἐν οἷς Ὀδυσσεὺς Ἀρτέμιδι εἰκάζει τὴν Ναυσικάαν· τὸ δὲ πλέον ἐκ τοῦ Πλουταρχείου Ἀράτου (§ 52) μετενήνεκται, ὅπου ἡ κάλλιει καὶ μεγέθει σώματος εὐπρεπῆς θυγάτηρ Ἐπιγῆθους, αἰχμάλωτος καὶ αὐτὴ, ὡς ἡ Χαρίκλεια, ἐκδραμοῦσα τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ τὴν τριλοφίαν ἐπὶ κεφαλῆς φέρουσα, φρίκην ἐπέβαλε καὶ θάμβος, φάσμα θεῶν ὄραν δοκοῦσι, τοῖς πολεμίοις. καὶ ἡ τοῦ τὰ Ἐφεσιακὰ δὲ γράφαντος Ξενοφῶντος (Α, β') Ἀνθία, ὡς Ἀρτεμις καὶ προσκυνεῖται καὶ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Ἐφesiῶν « Προσεκύνησαν ὡς Ἀρτεμιν· καὶ τότε » οὖν ὀφθεῖσθαι ἀνεβόησε τὸ πλῆθος, καὶ ἦσαν ποικίλαι παρὰ » τῶν θεωμένων φωναί, τῶν μὲν ὑπ' ἐκπλήξεως τὴν θεὸν εἶ- » ναι λεγόντων, τῶν δὲ, ἄλλην τινὰ ὑπὸ τῆς θεοῦ ΠΕΡΙΠΟΙ- » ΗΜΕΝΗΝ ». ὅπου καὶ τοῦτο σημειωτέον, ὅτι τὸ Περιποιημένην ἐνδέχεται μὲν καὶ γραφικῶς ἡμαρτηθῆσαι ἀντὶ τοῦ Περιπεποιημένην, ἢ Περιποιουμένην, εἰκὸς δὲ καὶ ὑπὸ τῆς κοινῆς συνηθείας παραχθέντα τὸν Ξενοφῶντα ἀναυξήτως ἐξενέγκαι τὸν παρακείμενον, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς (συμ. σελ. 123, στ. 14) ἐροῦμεν· ἀρχαιότερον γὰρ Ἠλιοδώρου γεγονέναι τὸν τὰ Ἐφεσιακὰ γράφαντα, οὐδεὶς γέ μ' ἀν ποιήσειεν, οὐδ' ἦν ποιήσῃ· ἔστω γὰρ καὶ γραφικῶς ἡμαρτηθῆσαι τὸ ἀναύζητον τοῦ παρακειμένου· ἀλλ' ἡ λέξις αὐτὴ τοῦ Περιποιεῖσθαι, ἢ τοσαῦτα τοῖς Κριτικοῖς παρασχοῦσα πράγματα, ἀνλικρὺς ἐξελέγχει τὴν κοινὴν συνηθειαν, καθ' ἣν φαμέν καὶ μέσως καὶ παθη-

τικῶς « Ὁ δεινά μὲ περιποιεῖται » τουτέστι περιέπει, ἢ φιλοφρονεῖται με, καὶ « Περιποιοῦμαι ἀπὸ τὸν δεινά ». εὐρηται δὲ παρὰ τῷ Ξενοφῶνι τούτῳ καὶ ἄλλα πολλὰ παρακμακότες Ἑλληνισμοῦ ἴχνη.— Στ. 13, Ἐαυτοῖς.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ἀλλήλοις, ὅπερ ἐστὶν ἐπεξήγησις τοῦ Ἐαυτοῖς. ἐρεῖ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 68) Πρὸς ἑαυτοὺς, ἀντὶ τοῦ Πρὸς ἀλλήλους. ταύτην δὲ τὴν χρῆσιν Ἡσύχιος, Σουΐδας, Πρισκιανὸς καὶ ἄλλοι πλείστοι, τῶν Ἀττικῶν εἶναί φασιν. ὁ μὲντοι Εὐστιάθιος περὶ αὐτῆς ταῦτα λέγει (Ὀδυσσ. Ε, 481) « Τὸ μὲν γὰρ Ἐαυτοὺς, ὡς » φασιν οἱ Παλαιοὶ, ἐπὶ τῶν καθ' αὐτὰ λεγομένων τέθεται » οἶον, Αἴας καὶ Μενοικεύς, φασίν, ὁ Κρέοντος, ἑαυτοὺς ἀνεῖ » λον, ἤγουν ἐκάτερος ἑαυτόν. τὸ δὲ Ἀλλήλους, ἐπὶ τινῶν » (γρ. ἐπὶ τῶν) συμπεπλεγμένων κεῖται· οἶον οἱ τοῦ Οἰδί » ποδος παῖδες ἀλλήλους ἀπέκτειναν, ἦτοι ἕτερος τὸν » ἕτερον. Μένανδρος, οὖν, φασίν, ἀμαρβάνει, Οὐκ ἠρέσα » μιν ἑαυτοῖς· ἔχρην γὰρ, Ἀλλήλοις, εἰπεῖν ». ἀλλ' εἰ Μέ » νανδρος ἀμαρτάνει, ἤμαρτε δῆπου καὶ Θεουκυδίδης εἰπὼν (Δ, κέ.) « Οἱ Νάξιοι, ὡς εἶδον, θαρσήσαντες, καὶ παρακελευό » μιν Εἶν Ἐαυτοῖς (γρ. δίχα προθέσ. Εἶαυτοῖς) » . . . προσπίπτουσι τοῖς Μεσσηνίοις »· ἤμαρτε δὲ καὶ Σοφο » κλῆς περὶ αὐτῶν τούτων, ὧν φησιν Εὐστιάθιος, τῶν Οἰδίποδος παίδων φήσας (Ἀντιγ. 145),

Μητρός τε μιᾶς φύλιε ΚΑΘ' ΑΥΤΟῖΝ

Δικρατεῖς λόγχαε στήσαντ'

ἤγουν Κατ' ἀλλήλων, ὡς ὀρθῶς ἐξηγήσατο ὁ Σχολιαστής. ὁ δὲ αὐτὸς Σοφοκλῆς ἐν τῷ αὐτῷ δράματι (Ἀντιγ. 55) εἰρήκει,

Τρίτον δ' ἀδελφῶ δύο μίαν καθ' ἡμέραν,

ΑΥΤΟΚΤΕΝΟΥΝΤΕ τῷ ταλαιπῶρῳ, μόνον

Κοινὸν κατεργάσασαντ' ἐπ' ἀλλήλοιν χερσίν.

ἔπου ἀναγνωστέον ΑΥΤΟΚΤΟΝΟΥΝΤΕ (ὅ ἐστιν Ἐαυτοκτονοῦντε, ἤγουν Ἀλληλοκτονοῦντε), ὁμικρογραφοῦντας τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους· τὰ γὰρ τριαῦτα σύνθετα φυλάτειν εἴωθε τὴν παραλήγουσαν τοῦ μέσου παρακειμένου, ἀφ' οὗ παρῆκται, οἶον, Λέγω, λέλογα, πρωτολογῶ, Νέμω, νένομα, αὐτονομοῦμαι (ἀπ' ἀχρήστου τοῦ Αὐτονομῶ), Δρέμω, δέδρομα, παλινδρομῶ· ὀφείλει οὖν καὶ ἀπὸ τοῦ Κτείνω, ἔκλογα, αὐτοκτοινῶ.

Σελ. 6, στ. 1, Ούτως ἄρα πόθος κ. τ. λ.] Οὐκ ἀφυῶς ἐμιμήσατο τὴν γνώμην ὁ τὰ καθ' Ἑσμινίαν καὶ Ἑσμίνην γράφας (Ζ, 245), καίπερ οὐδενὶ τῶν ἀφουεστάτων Μυθιοστοριογράφων τὰ δεύτερα λέγων, Εὐμάθιος, « Οὕτως ἔρος εἰς » ψυχὴν ἐμπεσὼν, καὶ ὅλην καταδουλώσας αὐτὴν, τῶν μὲν » ἄλλων πάντων πείθει καταφρονεῖν, ὅλην δὲ πρὸς ἑαυτὸν μεθ- » αρμόζεται ». — Στ. 8, Μέλανας.] Οὐ τοὺς ἀκριβῶς μέλανας βούλεται λέγειν, ἀλλὰ τοὺς μελαγχρόους, οὓς ἡ συνήθεια Μελαγχροίους (συνελοῦσα τὸ ἀχρηστον Μελαγχροίους) καὶ Μελαμφούς (οἰοεὶ ἀπὸ τοῦ Μελανοφίους) καλεῖ. τοιοῦτοι γὰρ οἱ Αἰγύπτιοι, ἢ δῆλον καὶ ἐκ τοῦ Ἀχιλλέως Τατίου, ὃς ἀκριβέστερον περὶ γε τῆς χροιάς αὐτῶν τούτων τῶν Βουκόλων ληστῶν φησὶ (Γ, 9') « Μέλανες δὲ τὴν χροιάν, οὐ κατὰ τὴν » Ἰνδῶν τὴν ἀκρατον, ἀλλ' οἷος ἂν γένοιτο νόθος Αἰθίοψ ». καὶ ὁ χαριέστατος δὲ Ἀριστοφάνης, παρωδῶν Εὐριπίδην « Με- » λανουρμαῖον λεῶν » ὀνομάζει (Θεσμοφ. 857) τοὺς Αἰγυπτίους. — Στ. 9, Αὐχμηρός.] Αὐχμηρὸς, ἀπὸ τοῦ Αὐχμῶς, λέγεται κυρίως, ὁ ἀνυδρὸς καὶ ξηρὸς, κατὰ μεταφορὰν δὲ ὁ ῥυπαρὸς, ἐπεὶ τοιοῦτοι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ μὴ χρώμενοι λουτροῖς. σεσημαγκε δὲ ἡ λέξις καὶ τὸν πένητα ἢ πτωχὸν, καὶ τέλος τὸν ἀγριὸν καὶ θηριώδη, ὃ δεδήλωκεν ἐνταῦθα διὰ τοῦ Αὐχμηροῦ· τὸ γὰρ ἀτημέλητον καὶ πιναρὸν τοῦ σώματος, ἢ πτωχείας ἐστὶν ἀποτέλεσμα, ἢ ψυχῆς ἀγριότητα κατελέγχει. διὸ φιλοσόφως τε πᾶν καὶ φιλανθρώπως τὴν ἀλειψίν τῆς κεφαλῆς καὶ τὴν νίψιν τοῦ προσώπου (Μαίθ. 5, 13') ὁ Θεῖος παρεγλυᾶ λόγος. — Στ. 10, Εἶδωλα τῶν κειμένων.] Τουτέστι φάσματα καὶ μῦθοι τῶν φονευθέντων· τοιοῦτους γὰρ αὐτοὺς ὑπέλαβεν ἡ Χαρίκλεια. εἰρήκαμεν δὲ περὶ τούτων ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 5), ὅτι εἰσὶν οἱ τοῖς χυδαίοις λεγόμενοι καὶ πιστευόμενοι Βορβόλακες. — Στ. 11, Παρενοχλεῖτε.] Ὁ Α μετέφρασε, *De nous venir encore une autre fois molester et troubler*, ὡσπερ ἂν εἰ ἐγγράπτο, Πάλιν ὀχλεῖτε, ἀλλ' ἢ τοῦ Παρενοχλεῖτε. — Στ. 13, Ἐκδικίας τῆς εἰς σωφροσύνην ἕβρεως.] Ἐκ τῆς Β διώρθωκα, τρέψας εἰς τὸ τῆς ἀρθρον τὸν Καὶ σύιδεσμον, ὃς καὶ βάρβαρον καὶ ἀδιανόητον ἀπειργάζετο τὸ χωρίον. ὁ δὲ νοῦς, Ὅσοι δὲ πρὸς ἡμῶν ἀνήρησθε, πεπόνθατε τοῦτο,

τοῦτο, ἤγουν τὴν ἀναίρεσιν, κατὰ νόμον ἀμύνης καὶ ἐκδικήσεως, ἕνεκα τῆς ὑβρεως, ἢ ὑβρίσαι εἰς τὴν ἐμὴν σωφροσύνην ἐβούλεσθε. — Στ. 18, Ὅυδέν.] Παρέλαβον τὴν διόρθωσιν τοῦ Μ, ἢν συνῆκε πρὸ αὐτοῦ καὶ ὁ Α, ἐκφράσας, *N'entendoyent ras un seul moi de ce qu'elle leur disoit.* ἔρεῖ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 8) « Τῶν μὲν λεγομένων οὐδὲν συνείσα ». — Στ. 20, Ἰσχυράν αὐτοῖς κ. τ. λ.] Εὐφυῶς ἐκπέφρασται τὸ, « Ἰσχυράν αὐτοῖς φυλακὴν τὴν ἀσθένειαν αὐτῶν ἐπιστήσαντες ». διὰ τί; διότι αὐτοφυεῖ καὶ ἀνεπιτηδεύτῳ κάλλει τὰ τοῦ λόγου κεκόσμηται. ἔστι δὲ τοιαῦτα οὐκ ὀλίγα παρὰ τῷ Ἡλιοδώρῳ, μακρῷ δὲ πλείω παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν συγγραφέων, ἀχρὴ μιμῆσθαι τοὺς νέους, μακρὰ χαίρειν λέγοντας ταῖς κακοζήλοις τῶν κακοσχόλων σοφιστῶν ἐκφράσει. — Στ. 23, Πολλὰ δὲ ἦν καὶ ποικίλα.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ γράφεται, « Πολλῶν ὄντων καὶ ποικίλων ». προειλόμην δὲ τὴν πρῶτην γραφὴν, περιορίσας τῷ Διαμέσου λεγομένῳ, ἐπεὶ καὶ προῖων (σελ. 278) ἔρεῖ, « Πάντων μὲν τῶν ὄντων (πολλὰ δὲ ἦν) ἀποσυληθέντες ».

Σελ. 7, στίχ. 10, Οὔτε τι τῶν σκύλων ἀπενεγκάμενοι.] Ἄντι τοῦ, Σκύλων, ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ γράφεται, Σύλων, ὅπερ ὄφειλον προελέσθαι. εἴκει γὰρ τούτῳ διαφέρειν τὰ Σύλα τῶν Σκύλων, ὅτι τὰ μὲν, πολέμου νόμῳ, καὶ κατὰ μάχην ἔθνους πρὸς ἔθνος, ἢ πόλεως πρὸς πόλιν, ἀπὸ πεσόντων τῶν πολεμίων σκυλεύεται (τὰ γὰρ ἀπὸ ζώντων Λάφυρα καλεῖται). Σύλα δὲ, τὰ κατὰ γῆν ἢ θάλατταν ὑπὸ ληστῶν συλῶμενα, ὅπερ ἢ χυδαῖκή συνήθεια Κούρη καλεῖ, ὡς καὶ τοὺς συλητὰς, Κουρσάρους (ἐκ τῆς Ἰταλικῆς λέξεως *Corsale*). δηλοῖ δὲ καὶ ὁ Στράβων, εἰπὼν (ΙΖ, 794), « Ἐσύλησε δ' αὐτὴν... ἐκ τῆς Συρίας ἐπελθὼν, καὶ ἐκπεσὼν εὐθύς, ὥστ' ἀνόνητα αὐτῷ τὰ σύλα γενέσθαι ». καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν Σύλων· ἀντὶ δὲ τοῦ Ἐπενεγκάμενοι, γέγραφα διορθώσας, Ἀπενεγκάμενοι. ἢ δὲ διαφορὰ πρόδηλος· Ἐπιφέρεται γὰρ τις, ὅπερ ἀπλῶς φέρεται ἐφ' ἑαυτῷ, Ἀποφέρεσθαι δὲ λέγεται, ὅπερ ἀφ' ἑτέρου εἰς ἕτερον τόπον μεταβαίνων φέρεται. ἔρεῖ δὲ καὶ προῖων τροπικῶς (σελ. 12) « Καλὸν ἐντάφιον τὴν σωφροσύνην ἀπενεγκαμένη. » — Στ. 12, Δέκα.] Αἱ ΑΑ, Εἰς δέκα, τουτέστιν, Ἔως δέκα, ὡς ἐν τῇ συνήθειά φαμέν· καὶ ἴσως οὕτως ἐγγράπτο τὸ πάλαι. — Στ. 13,

Τοσούτους ἐπελθόντας.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Τοσούτους τοὺς ἐπελθόντας. — Στ. 25, Ἐθαύμαζον.] Λείπει ἐκ μόνης τῆς Β' ὅθεν προαχθεῖς ὁ Μ περιττὸν αὐτὸ κέκρικε, ὡς τοῦ, Ἐξεπλήττοντο, καὶ πρὸς τὴν κόρην καὶ πρὸς τὸν νεανίαν ἔχοντος ἀναφέρεσθαι. ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω περιττὸν ἠγεῖσθαι τὸ, Ἐθαύμαζον, ὥστε καὶ εἰ μὴδ' ἐν ἐνὶ ὅλως ἐφέρετο τῶν ἀντιγράφων, οὐκ ἂν ἄκνησα ἢ αὐτὸ, ἢ ἄλλοτι ἰσοδύναμον ἀν' αὐτοῦ, παραλαβεῖν ῥῆμα. τὸ δὲ ἐχόμενον, Καὶ τραυματίαν, ταῦτ' οὖν βούλεται τῶ, Καίπερ τραυματίαν, ὃ μῆσυνέντες ὁ Δ καὶ Α, παρέλιπον ἐν τῇ μεταφράσει, ὡς παρέλκοντα, τὸν Καί.

Σελ. 8, στ. 8, Συμβαλοῦσα.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Συμβάλλουσα. ἀδιάφορος δὲ ἐν ταῦθα ἢ χρῆσις τοῦ ἐνεστώτος ἢ τοῦ ἀορίστου. Στ. 25, Τῶν Αὐχμηροτέρων.] Ἦγουν τῶν ἀγριωτέρων· εἰρηκαμεν δὲ περὶ τῆς σημασίας τοῦ Αὐχμηρὸς καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν. τὴν δὲ γνώμην ταύτην ὡς μιμησάμενος ἐξέφρασε Θεόδωρος ὁ Πρόδρομος, ἐν τοῖς κατὰ Ῥοδάνθην καὶ Δοσικλέα (Α, σελ. 19),

Οὕτως τὰ θαυμάσια τῶν Διαμάτων

Καὶ βαρβαρικὸν συγκαταστέλλει θράσος·

Ψυχὴν δ' ἐλθοῦ πρὸς κατάπληξιν στρέφει.

καὶ ὅρα ὅπως, τῆς χρήσεως τὸ συστέλλειν, ἢ καταστέλλειν, ὑποβαλλούσης, ὃ τῶν καλῶν ἀγευστος ἰαμβογράφος, οὐκ ἀγαπήσας θατέρω, ἀμφοτέρα συνεφόρησε καὶ συνεκέρασεν εἰς τὸ συγκαταστέλλειν. καὶ ἔστι πρὸς τοὺς τοιοῦτους βαρβαροποιητὰς βαρβάρως ἀντιπαρωδήσαντα φάναι,

Οὕτω τὰ θαυμάσια τῶν συγγραμμάτων

Τῶν βαρβαρικῶν τῶν ἀπαιδύτων θράσει,

Ἀμορφα κ' αἰσχρὰ γίγνεται συλάμενα.

Στ. 25, Δύναται.] Τοῦτο ὡς ἐπεξήγησεν τοῦ, Ὅιδει, ὑπολαβῶν ὁ Μ, ὀβελίσαι ἢ μὴν οὐκ ὀρθῶς παραινεῖ. — Στ. 26, Στάδια.] Διγενὲς τούνομα, ὃ Στάδιος καὶ τὸ Στάδιον, καθὰ καὶ ὁ Ζυγὸς καὶ τὸ Ζυγόν, καὶ ἄλλ' ἄττα, ἅπερ ἐσημειώσαντο Γραμματικῶν παῖδες. τούτοις δὲ προσθετέον καὶ τὸ Βότρυς ἀρσινικόν, κινηθὲν εἰς οὐδέτερον ἐτέρας κλίσεως τὸ, Βότρυον. αὐτίκα Λόγγος ἐν ἀρχῇ τοῦ δευτέρου τῶν Ποιμενικῶν βιβλίου, « Λίθου θλίψαι ΤΑ ἘΝΟΙΝΑ ΤῶΝ ΒΟΤΡΥΩΝ δυνα- » μένου » ἔειπεν. καὶ αὐ μετακινήσει τὴν γραφὴν, οὔτε εἰς τὸ,

Τοὺς ἐνοίνους τῶν βοτρύων, ὅτε εἰς τὸ, Ἐνοίνα τῶν βοτρυδίων, ὡς ἔδοξε τῷ πρὸ μικροῦ τὸν Λόγγον ἐκδεδωκὸτι Σχεφέρῳ, ἀνδρὶ κριτικῆς Μούσης ὅτι μάλιστα πεπειραμένῳ ἔπει καὶ Λουκιανὸς κατ' ἀρχὰς τοῦ, Προσλαλιά, ἢ Διόνυσος, ἐπιγραφομένου βιβλίου, οὐκ ὤκνησεν εἰπεῖν « Καὶ τὸν μὲν στρατηλάτην. . . » ΒΟΤΡΥΟΙΣ ἐστεφανωμένον ».

Σελ. 9, στ. 5, Βουκόλια.] Περὶ τῶν Βουκόλων ληστῶν τῆς Αἰγύπτου, καὶ τῶν ἐν οἷς κατώκουν χωρίοις, ἀ διὰ τοῦτο Βουκόλια ἐκαλεῖτο, ἰστόρησαν μὲν καὶ ἄλλοι, ἐν οἷς καὶ Ἀχιλλεὺς ὁ Γάτιος ἐν τοῖς περὶ Κλειτοφῶντα καὶ Λευκίππιν (Γ, 3', καὶ Δ, 1β'), ἀκριβέστατα δὲ τῶν ἀπάντων ἔγραψεν Ἡλιόδωρος. ἦν δὲ μάλιστα τὰ Βουκόλια ἐν τοῖς ἔλεσι, διὰ τὸ ἀφθονον τῆς ἐκεῖ νομῆς· διὸ καὶ Ἐλεαρχία ὁ τόπος ἐκαλεῖτο, ὡς ἂν εἴποι τις τῶν ἐλῶν ἐπαρχία, οὔσα μεταξὺ τοῦ τε Σεβεννυτικοῦ καλουμένου στόματος τοῦ Νείλου καὶ τοῦ Μενδησίου. μέσον δὲ τῶν αὐτοφυῶν τούτων στομάτων ἔκειτο τρίτον χειροποίητον, Βουκόλικὸν ὑφ' Ἡρόδουτου καλούμενον, ὃ ταύτων εἶναί φασί τινες τῷ παρ' ἄλλοις καλουμένῳ Φατνιτικῷ, ἐφ' οὗ πόλις Θαμύατις ἢ κοινῶς λεγομένη ταυῖν Δαμιάτη. δόξειε δ' ἂν Ἡλιόδωρος παρατοπογραφεῖν τὰ Βουκόλια, διὰ τὸ καὶ μέχρι τοῦ Ἡρακλεωτικοῦ στόματος παρεκτέμνειν αὐτά. ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἐν καὶ ἐν τῇ Ἐλεαρχίᾳ τὰ μάλιστα ὤκουν οἱ Βουκόλοι, εἰκὸς καὶ ἀλλαχοῦ τῶν ἐλῶν, πολλῶν ὄντων κατ' Αἴγυπτον, Βουκόλους οἰκῆσαι· καὶ αὐτὸ δὲ τὸ ληστὰς καὶ νομάδας ὑπάρξαι, ὑπαγορεύει μὴ τὴν αὐτὴν αἰὲ κατασχεῖν χώραν, ἀλλ' ἄλλοτε ἄλλην ἐπιτρέχειν, ὡς ἂν αὐτοῖς τὰ τῆς ληστείας ἢ τῆς νομῆς εὐχερῆ καὶ ἀφθονα προσεγίνετο. συνηγορεῖ δὲ τοῖς λεγομένοις καὶ Στράβων, διαρρήδην λέγων, τοῦτο μὲν (ΙΖ, σελ. 792), ὅτι οἱ πρότεροι τῶν Αἰγυπτίων βασιλεῖς, ἀπείργειν βουλόμενοι τοὺς κατὰ Θάλασσαν ἐπιόντας, Βουκόλοις παρέδωσαν τὰ κύκλω τῆς Ῥακώτιδος, ἢ μετὰ ταῦτα μέρος ἐγένετο τῆς Ἀλεξανδρέων πόλεως, τοῦτο δὲ (σελ. 802), ὅτι ὁ πρὸς τῇ Φάρῳ λιμὴν ἐφρουρεῖτο ὑπὸ Βουκόλων ληστῶν ἐπιτιθεμένων τοῖς προσορμιζομένοις. διεύργεται δὲ τοῦ Κανωβικοῦ στόματος οὐ πολλοῖς τισὶ σταδίοις ἢ τε Φάρος καὶ ἢ Ἀλεξάνδρεια.—Στ. 14, Εἴ ποι.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ.—Στ. 15, Ἐπὶ

σκάφους.] Διώρθωκα τὸν σολοικισμόν ἐξελὼν τὸ ἄρθρον, ὅπερ οὐδὲ ἢ ἐν ταῖς ΑΑ γραφῇ, ἔχει, ἡμαρτημένη καὶ αὐτὴ τῇ πτώσει, Ἐπὶ σκάφος. μετ' ὀλίγα μέντοι ἔρεϊ, Ἐπ' ἄκρου τοῦ σκάφους, μετὰ τοῦ ἄρθρου, ὀρθῶς· τὰ γὰρ ἄρθρα ἀναπόλησιν πρᾶγματος προεγνωσμένου ἐμφαίνει. ἐνταῦθα δὲ τῷ λέγοντι, Ἐπὶ τοῦ σκάφους βιοτεύει, ὑποκρούσειεν ἂν τις οὐκ ἀλόγως τῶν ἐλληνίζειν εἰδόντων, Τίνος σκάφους; — Στ. 17, Ἐριθεύουσιν.] Ἐν ταῖς ΔΑ 568 γράφεται, Ἐρύκουσιν, ἐξ ὀρθοτέρας ἄλλης γραφῆς, ὡς εἰκάζει Δορβίλλος, τῆς, Ἐρείκουσιν. σημαίνει δὲ τὸ Ἐρείκειν, κόπτειν, σχίζειν, καὶ τέθειται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ τῶν παχυμερῶς καὶ μὴ εἰς ἄλευρα κεκομμένων σιτηρῶν ἢ ὀσπριωδῶν καρπῶν. ὅθεν καὶ λέγεται τὰ οὕτω κεκομμένα Ἐρικτὰ, ἢ Ἐρεικτὰ, ἦγουν, ὡς ἂν ἡ συνήθεια φαίη, Χονδροκοπανισμένα. εἰκὸς μὲν τοι μᾶλλον τὸν Ἡλίοδωρον γεγραφέναι, Ἐριθεύουσιν, ὃ κυρίως μὲν δηλοῖ τὸ Ἐργάζεσθαι ἔρια, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐφ' οἷας δὴ ποτε ἐργασίας τέθειται. — Στ. 21. Ἐρπειν δὲ ὄρεγόμενον] Ἐρπω ἐστὶ τὸ ἐν τῇ συνήθειᾳ λεγόμενον, Περιπατῶ ἄρκουδιστὰ, ἦγουν, Τετραποδῆδὸν βαδίζω, ἢ φησιν ὁ Σοφοκλέους σχολιαστὴς ἐξηγούμενος τὴν ῥῆσιν ταύτην (Φιλοκλ. 701), ἣν παρωδεῖν πως ἔοικεν Ἡλίοδωρος,

ἘΡΠΕΙ γὰρ ἄλλοτ' ἄλλα
 Τότ' ἂν εἰλυόμενος,
 ΠΑΪΣ ἄτερ ἂν φίλος τιθήνας.

τῷ δὲ περὶ τοῦ ἱμάντος, ὃν ἐξάπτουσι τῶν σφυρῶν τῶν οἰκείων παίδων οἱ Βουκόλοι, παραπλήσιον τι ἰστορεῖ καὶ Ἡρόδοτος (Ε, 15') περὶ τῶν Παιόνων, « Οἰκεῦσι δὲ τούτον τὸν τρόπον· κρατέων » ἕκαστος ἐπὶ τῶν ἱκρίων καλύβης τε, ἐν ἣ διαιτᾶται, καὶ » θύρης καταπακτῆς διὰ τῶν ἱκρίων κάτω φερούσης εἰς τὴν » λίμνην· τὰ δὲ νήπια παιδία δέουσι τοῦ ποδὸς σπάρτω, μὴ » κατακυλισθῆ δειμαίνοντες ».

Σελ. 10. σλ. 3 Ἰκανὴ δὲ καὶ.] Καὶ τῇ γραφῇ καὶ τῇ σίξει ἡμαρτημένον τὸ χωρίον διώρθωκα, λαβὼν τὸ κατ' εὐθείαν πλῶσιν, Ἰκανή, ἐκ τῶν ΚΑ. τοῦτο δὲ ληφθὲν, καὶ τὴν πρὸ αὐτοῦ τελείαν σιγμῆν, καὶ ὃν μετ' αὐτὸ προσέθηκα, Καί, σύνδεσμον ὑπηγόρευε. — Στ. 5, Ὅσα καὶ τείχει.] Ἐξ ἡμαρτημένης ἐτέρας γραφῆς τῶν ΚΑ, καὶ ΑΑ, Ὅσα καὶ τείχη· ἔρεϊ δὲ καὶ προῖων

(σελ. 86) « Ὅσα φωλεοῖς καὶ σήραγξι τῷ ἔλει χρώμενοι » καθὰ δὴ καὶ Λουκιανὸς εἰρηκέπου (Ψευδολογιστ. § 25) « Καὶ ἀπὸ γλώσσης ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας ». — Στ. 10, τοῖς διέκπλοις.] Ἐτρεψα τὴν αἰτιατικὴν εἰς τὴν δοτικὴν· οἱ γὰρ σύνδεσμοι, Μὲν καὶ Δέ, ἀρκούτως ὑπαγορεύουσι τὸ Διέκπλοις συνεκδοχικῶς, ἢ φασὶ Γραμματικῶν παῖδες, συντακτικῶν εἶναι πρὸς τε τὸ Ῥάστας καὶ τὸ Ἀπόρους, ἀμφότερα ἐπιθετικῶς τῷ Ἀτραποῦς συναπλόμενα. ὁ δὲ νοῦς πρόδηλος, Ἀτραποῦς αὐτοῖς μὲν Ῥάστας, τοῖς δ' ἄλλοις ἀπόρους διεκπλευσθῆναι. ἀντὶ δὲ τοῦ, Ἀπόρους τοὺς διέκπλους, ἐν ταῖς ΔΑ 568 γράφεται, Ἀβάτους τοὺς τόπους· ὅπερ οὐδὲν ἔστιν ἄλλ' ἢ γραφῆς ἡμαρτημένης οὐδὲν ἄμεινον ἔχουσα ἐξήγησις. — Στ. 21, Λήστάρχον.] Καὶ Βασιλέα δὲ αὐτὸν ἐκάλουν, εἰ χρὴ πιστεῦειν Ἀχιλλεῖ τῷ Τατίῳ (Γ, 9.) ἐν οἷς περὶ τῶν Βουκόλων τούτων φησὶν, « Ὡς εἰς τὴν ἐπιούσαν ἄξοντες ἡμᾶς ὡς τὸν » Βασιλέα· τούτῳ γὰρ ἐκάλουν τῷ ὀνόματι τὸν ληστὴν τὸν » μείζονα ».

Σελ. 11, στ. 4, Ἦπ' ἀγροικίας.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΔΑ 568. Στ. 16, Καλύβην.] Κατ' αἰτιατικὴν γράφειν δεῖν ἔγνω Καλύβην ἀντὶ τοῦ Καλύβης· τὸ μὲν γὰρ πρῶτον, ἀναγκαῖον εἰς πλήρωσιν τῆς συντάξεως τοῦ Ἀποκληρώσας, ἢ γουν ἀφορίσας εἰς οἴκησιν, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 59) « τοῖς δὲ » Ἐλλισι τὴν προτέραν ἀπεκλήρου σκηνὴν »· τὸ δὲ Καλύβης συνυπακούεται Ῥάστα τῷ, τῆς ἑαυτοῦ. — Στ. 25, Ὀχλησόντων.] Οὕτω κατὰ μέλλοντα ἐν ταῖς ΑΑ. πολλὴ δὲ παρὰ τοῖς Ἀντιγραφεῦσιν ἢ τῶν δύο τούτων μετοχικῶν χρόνων σύγχυσις, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς γενήσεται δῆλον. διορθωτέος ἡμῖν ἐν παρόδῳ καὶ ὁ Λουκιανὸς (Συμπ. ἢ Δαπίθ. § 47) « Καὶ » καθευδήσαντες ἀπήγοντο, ἐμοῦντες οἱ πολλοὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς » μεταγράφουσι, « Καὶ καθευδήσοντες, κ. τ. λ. ».

Σελ. 12, στ. 1, Ἀνακινούσης αὐτοῖς.] Ἦγουν τοῖς περὶ τὴν κόρην· προηγέσατο γὰρ τὸ, οἱ περὶ τὴν κόρην. κακῶς οὖν ὁ Κ τρέπειν ἐβούλετο τὸ αὐτοῖς εἰς τὸ, αὐτῆς, ἢ τὸ, αὐτῆ. καὶ τοῦτο μὲν δῆλον· ἠπόρηται δὲ περὶ τοῦ, οἱ περὶ τὴν κόρην, εἰ, ὡς φάμεν ἐπὶ ἀνδρῶν, οἱ περὶ τὸν Πλάτωνα, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ, Ὁ Πλάτων, λέγοιτ' ἂν καταλλήλως καὶ

ἐπὶ Θηλειῶν, Οἱ περὶ τὴν κόρην, ἀντὶ τοῦ, Ἡ κόρη. δόξειε γὰρ ἂν καταλληλότερον εἶναι τὸ, Αἱ περὶ τὴν κόρην· οὐ καὶ μαρτύριον ἐστὶ παραδέσθαι ἐκ τῶν Εὐαγγελιστῶν (Ἰωαν. ΙΑ, 19) τὸ, Πρὸς τὰς περὶ Μάρθαν καὶ Μαρίαν, ἀντὶ τοῦ, Πρὸς τὴν Μάρθαν καὶ Μαρίαν, εἰρημένον. πρὸς ὃ ῥητέον, ὅτι Ἀττικώτερα ἢ Ἡλιοδώρειος χρῆσις, καίπερ ἀκατάλληλος εἶναι δοκοῦσα· χρωῶνται γὰρ πολλάκις οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ Θηλυκοῦ τῶ ἀρσενικῶ, ὡς ἐπικρατεστέρω γένει, οὐ μόνον ἐν δυϊκῶ ἀριθμῶ, Τῶ γυναικε, Τῶ χεῖρε, Τῶ πόλεε, κ. τ. λ. λέγοντες, ἀλλὰ καὶ ἐν πληθυντικῶ· αὐτίκα παρὰ Σοφοκλεῖ (Ἀντιγόν. 926), ἢ Ἀντιγόνῃ, Παθόντες, καὶ Ἡμαρτηκότες, φησὶ, περὶ ἑαυτῆς λέγουσα, ἀντὶ τοῦ Παθοῦσα, καὶ Ἡμαρτηκυῖα. καὶ Εὐριπίδης δὲ τὴν Μήδειαν παράγει λέγουσαν (Μηδ. 315),

..... καὶ γὰρ ἠδικημένοι
Σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικώμενοι,

ἀντὶ τοῦ, Ἡδικημένη σιγήσομαι, κρεισσόνων νικωμένη. καὶ περὶ μὲν τούτων ἄλλοι· οὐκ ἀκαιρον δὲ, ὠφελείας ἕνεκα τῆς τῶν νέων, τῇ βραχυλογία τοῦ χωρίου τούτου ἀντιπαραθεῖναι τὴν ἀπεραντολογίαν Ἀχιλλέως τοῦ Τατίου, ὃς ὑπερβαλέσθαι σπεύδων τὸν Ἡλιοδωρον ἐπὶ αὐθιᾶ, ἔδειξεν ὅσον διαφέρει σοφιστὴς τοῦ τὰ καιρία λέγειν εἰδότης συγγραφέως. ὁ μὲν γὰρ Ἡλιοδωρος, διὰ βραχέων γνωματεύσας, ὅτι ἢ νύξ ἀνακινεῖ πλέον τὰ πάθη τῆς ψυχῆς, διὰ τὸ μηδὲν τῶν ἔξωθεν ἀντισπᾶν τὴν ἀκοὴν ἢ τὴν ὄψιν τοῦ πάσχοντος, ἐπὶ τὰ ἐξῆς μεταβαίνει τῆς διηγήσεως· ὁ δὲ Τάτιος (Α, 5') οὕτως ἐπεξεργάζεται τὸ χωρίον, καὶ καταλέγει τὰ πάθη, ὡσπερ ἀνὴρ δειδώς μὴ τοσοῦτον ἠλίθιος ἢ ὁ ἀκούων, ὡς ἴε καὶ τῶν πᾶσι δῆλων ἀσυνέτως ἔχειν· «Τὰ» δὲ τῆς ψυχῆς τραύματα, μὴ κινουμένου τοῦ σώματος, «πολὺ μᾶλλον ὀδυνᾷ. ἐν ἡμέρᾳ γὰρ ὀφθαλμοὶ καὶ ὄτα, πολλῆς γεμιζόμενα περιεργίας, ἐπικουφίζει τῆς νόσου τὴν ἀκμὴν, ἀντιπεριιάγοντα τὴν ψυχὴν τῆς εἰς τὸ πονεῖν σχολῆς· ἐὰν» δὲ ἡσυχία τὸ σῶμα πεδνηθῆ, καθ' ἑαυτὴν ἢ ψυχὴ γενομένη «τῶ κακῶ κυμαίνεται. πάντα γὰρ ἐξεγείρεται τέως κοιμώμενα· τοῖς πενθοῦσιν, αἱ λύπαι, τοῖς μεριμνῶσιν, αἱ φροντίδες, τοῖς κινδυνεύουσιν, οἱ φόβοι, τοῖς ἐρώσιν, τὸ πῦρ» — Στ. 10, Τὰ παρελθόντα. } Ἐρωτηματικῶς ταῦτα, οὐδὲν

Δίον, οὐκ ἐμὸν ἐξέδωκαν. — Στ 11, Καταφρονιστῶν ἄλωσις . . . σύλληψις,] Ἐξείλον τούτους τρεῖς Καί, λείποντας προδήλας καὶ ἐν ταῖς ΑΑ. μακρῶ γὰρ ἐμπαθέστερον ἀπεργάζεται τὸν λόγον, καὶ μᾶλλον ἀρμόζοντα τῇ λύπῃ τῆς Χαρικλείας, τὸ ἄσυνδέτον· οἷον καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 56) ταῦτά σχεδὸν ταῦτα ἀσυνδέτως προοίσει. ἄξιον δὲ καὶ τὰ τοῦ Πλουτάρχου (Πλατ. Ζητημ. 10) παραθεῖναι, ἐν οἷς λέγει περὶ τοῦ σχήματος τούτου· « Λόγος δὲ, συνδέσμων ἐξαιρεθέντων, » πολλάκις ἐμπαθετέραν καὶ κινητικωτέραν ἔχει δύναμιν, » ὡς ὁ τοιοῦτος (Ἰλιάδ. Σ, 536),

» Ἄλλον ζῶν ἔχουσα νιούτατον, ἄλλον ἄουτον,
» Ἄλλον τεθνεῖῶτα κατὰ μόθον ἔλκε ποδῶϊν·

» καὶ τὰ τοῦ Δημοσθένους (κατὰ Μειδ.) ταυτί· Πολλὰ γὰρ
» ἂν ποιήσειεν ὁ τύπτων, ὧν ὁ παθὼν ἕνια οὐδ' ἂν ἀπαγγεί-
» λαι δύναίτο ἑτέρῳ· τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ
» φωνῇ, ὅταν ὑβρίζων, ὅταν ἐχθρὸς ὑπάρχων, ὅταν κον-
» δύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρρης κ. τ. λ.». Στ. 16 Θεαγένης.]
Πρῶτον ἐνλαῦθα μνημονεύει τοῦ Θεαγένους ὀνόματος, πλάσας
τοῦτο πρὸς τὸν ἀνά παῖσαν τὴν Ἑλλάδα ἐνδοξὸν Θεαγένην τὸν
Θάσιον. οὗτος γὰρ, ὡς φησι Πausanias (5, 14), καὶ Ὀλυμ-
πίων, καὶ Πυθίων, καὶ Νεμείων, καὶ Ἰσθμίων ἤρατο νίκας
παγκρατίου τε ἀναμιξῆς καὶ πυγμῆς. « Ἐν Φθίᾳ δὲ τῇ Θεσσαλῶν,
» πυγμῆς ἢ παγκρατίου παρήκε τὴν σπουδὴν, ἐφρόνιζε (γρ.
» ἐφρόνισε) δὲ ὅπως καὶ ἐπὶ δρόμῳ ἐμφανῆς ἐν Ἑλλησιν εἴη, καὶ
» τοὺς εἰσελθόντας εἰς τὸν δολιχὸν ἐκράτισεν. ἦν δὲ οἱ πρὸς
» Ἀχιλλέα, ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ φιλοτίμημα, ἐν παλίδι τοῦ ἀρίστου
» τῶν καλουμένων ἡρώων, ἀνελέσθαι δρόμου νίκην. τοὺς δὲ σύμ-
» παντας στεφάνους τέτρακοσίους τε ἔσχε καὶ χιλίους». καὶ μετ'
» ὀλίγα, περὶ τῶν μετὰ θάνατον Θεαγένει ψηφισθεῖσων θείων
τιμῶν, καὶ περὶ τῆς κατεχούσης δόξης, ὡς καὶ νοσήματα ἰω-
» μένου, « Θάσιοι δὲ . . . νομίζουσιν ἅτε θεῶν θύειν. πολλαχοῦ
» δὲ καὶ ἑτέρωθι ἐν τῇ Ἑλλησιν οἶδα καὶ παρὰ βαρβάρους ἀγάλ-
» ματα ἰδρυμένα Θεαγένους, καὶ νοσήματά τε αὐτὸν ἰώμε-
» νον, καὶ ἔχοντα παρὰ τῶν ἐπιχωρίων τιμὰς ». καὶ ταῦτα
μὲν ὁ Pausanias περὶ τοῦ Θασίου Θεαγένους· ὅτι δὲ πρὸς
τοῦτον πέπλασαι καὶ ὁ τοῦ Ἡλιοδωρείου δράματος Θεαγένης,

σαφέστερον ἂν τις καταμάθοι, παραθεῖς τὰ τῷ Πausanίᾳ ῥηθέντα περὶ τῆς ἐπὶ δρόμῳ νίκης Θεαγένους, ἐν Φθία τῇ Θεσσαλῶν, κατὰ τὴν πρὸς Ἀχιλλεῖα φιλοτιμίαν τὸν Φθιώτην, οἷς ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 104 καὶ 137) ἐρεῖ Ἡλιόδωρος περὶ οὗ ἐπλάτατο Ἀχιλλεΐδου καὶ δρομικοῦ Θεαγένους.

Σελ. 13, στ. 2, Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας.] Ἐτρέψα τὴν ὕπνῳ εἰς τὴν Ἀπό. εὐρήσωμεν δὲ προϊόντες καὶ ἐν ἄλλοις οὐκ ὀλίγοις χωρίοις συγχεθεῖσας ὑπὸ τῶν Ἀντιγραφέων τὰς δύο ταύτας προθέσεις. — Στ. 11 Ἡ λέγω ταύτη βοτάνη χρυσάμενος.] Ἴσως ὀρθότερον μετὰ τοῦ ἄρθρου, Ταύτη τῇ βοτάνη ἐρεῖ γὰρ καὶ προῖον (σελ. 224), « Οὐ λέγω τούτου παρακηκῶς τοῦ ὀνόματος ». εἰσὶ δὲ πως τὰ τοιαῦτα καθ' ὑπερβατὸν, ἀντὶ τοῦ, Ταύτη τῇ βοτάνη, ἣ λέγω, καὶ, Τούτου τοῦ ὀνόματος, οὐ λέγω· οἷόν ἐστι καὶ τὸ τοῦ Σοφοκλέους (Ἀντιγ. 404),

..... ἰδὼν θάπτουσαν ὃν σὺ τὸν νεκρὸν

Ἀπίπας

ἀνευ δὲ ὑπερβατῶ, εἴρηκεν ὁ Λουκιανὸς (Λουκ. ἢ ὄν.) » Ἰασαί με ταύταις, αἷς λέγεις αὐτὴ, ταῖς πικραῖς καὶ ἠδέαις » Θεραπείαις ». ἔστι μὲν οὖν ἀτεχνῶς γελοῖον τὸ παρασημειοῦσθαι τὰ τοιαῦτα· ἀλλὰ, τοῦ Μ περιττὸν εἶναι φήσαντος τὸ, Ἡ λέγω, καὶ ὀρθότεραν κρίναντος τὴν φερομένην ἐν ταῖς ΚΑ γραφῆν, Ἡ λέγω, ἐσημειωσάμεν καὶ μὴ βουλόμενος τὰ πᾶσι πρόδηλα. — Στ. 16. Ἕλλην; ὦ θεοὶ κ. τ. λ.] Τοῦτο καὶ Θεόδωρος ὁ Πρόδρομος, ἐν τοῖς κατὰ Ῥοδάνθην καὶ Δοσικλέα (Α, σελ. 17), μιμήσασθαι προὔθετο, ἀνθυποβαλὼν τῷ μὲν Κνήμωνι Κράτανδρον, Δοσικλέα δὲ τῷ Θεαγένει,

Ἕλλην, θεοὶ σωτῆρες, οὗτος ὁ ξένος,
Ἕλλην, Δοσικλῆς εἶπεν· ἀλλ', ὦ μοι ξένη,
Σὺ τὰς σεαυτοῦ προφθάσας μᾶλλον λέγε·
Λέγων γὰρ ἴσως ἐξεώσεις τὸν πόνον,
Καὶ κουφιεῖς με τῶν μακρῶν σίναγματων.

καὶ ὅρα ὅπως τὸ, Ἕλλην, δις αὐτὸς Δοσικλῆς λέγει· οὕτω γὰρ ἐξεδέξατο τὸ χωρίον τοῦ Ἡλιοδώρου ὁ Πρόδρομος. ὁ μὲντοι Α τὸ μὲν πρῶτον, Ἕλλην, τοῖς περὶ Θεαγένην, θάτερον δὲ, τῷ Κνήμωνι ἀπεδέδωκε· καὶ ἴσως ὀρθότερον τοῦτο. — Στ. 22,

Κάνα-

Κάναμοχλεύεις.] Συνηρημένως, ἐκ τῶν ΚΑ. παρώδηται δὲ ἐξ Εὐριπίδου (Μηδ. 1317),

Τί τάςδε κινεῖς κάναμοχλεύεις πύλας;

ὃ δὲ καὶ ἄλλοι πρὸ ἡμῶν ἐσημειώσαντο.

Σελ. 14, σλ. 6, Ἦν μοι πατήρ Ἀρίσιππος κ. τ. λ.] Ὅλον τοῦτο τὸ μέρος τοῦ δράματος μέχρι τέλους (σελ. 51), ἐντέλως πάνυ καὶ τοῖς νοήμασι καὶ τῇ λέξει πεπωκίλλαι· ἔχει γὰρ τὸ σαφές, τὸ κυριολεκτικόν, τὸ γοργόν, τὸ δραματικόν, καὶ καθόλου τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον ὡς ὁρώμενα τὰ λεγόμενα παρ᾽ ἡμῶν. — Στ. 7, Βουλῆς δὲ τῆς ἄνω.] Τὴν τοῦ Ἀρείου πάγου βουλὴν λέγει, ἦν πρῶτος, ἐμοὶ δοκεῖν, Πλούταρχος (ἐν Σόλων.) Ἄνω βουλὴν ὠνόμασε. τούτῳ δ' ἂν τῷ ὀνόματι οὐκ ἀπροσδιονύσως καλέσειε τις, ἐξελληνίσαι βουλόμενος, καὶ τὴν παρὰ τοῖς Ἀγγλοῖς *Chambre haute* λεγομένην. — Στ. 11, Ἀρχέκακον.] Τουτέστιν, ἀρχὴν καὶ αἴτιον πάντων ὧν ὑπέστην κακῶν, ὡς μετέφρασε καὶ ὁ Α, *Qui fut le commencement de tous nos maux.* ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας πρῶτος Ὀμηρος ἐχρήσατο τῇ λέξει (Ἰλιάδ. Ε, 62),

Ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκλήνατο νῆας εἶσας

Ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοιντο.

ὃ δὲ Α, ἐρμηνεύσας *Inveteratæ malitiæ*, ἐπὶ τοῦ πεπωκίλλαιμένου καὶ οἷον ἀσπρηχαιωμένου κακοῦ, ἐξεδέξατο τὴν λέξιν, οὐκ ἀπεικὸς δὲ τὸν Ἠλιόδωρον, Ἀρχέκακον καλέσαι τὴν Δημινέτην, παραινιζάμενον τὸν ἐν ταῖς Χριστιανῶν βίβλοις Ἀρχέκακον ὄφιν ἢ διάβολον. — Στ. 26, Καὶ ὄνασθαί μου συνεχῶς ἤξαστο.] Τουτέστιν, εἶπε πολλάκις τὴν εὐχὴν ταύτην, Ὀναίμην σου· ἔστι δὲ τοῦτο, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον, *Νὰ σὲ χαρῶ*. οὕτω καὶ τὸ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 56) « Οὐδὲν μὲν » αὐτῆ τῆς ὥρας ἀποναμένη » ἰσοδυναμεῖ τῷ ἐν τῇ συνηθείᾳ « Δὲν ἐχάρη ποσῶς τὴν νέοτητά της ».

Σελ. 15, σλ. 14 Προσρέχω.] Κυριώτερον ἅμα καὶ κομψότερον ἂν ἦν ἐνλαῦθα τὸ, Προσέχω· ὠκνησα μέντοι διορθῶσαι, διὰ τὸ καὶ ἀλλαχοῦ (σελ. 279 καὶ 289) κεχρησθαι τὸν Ἠλιόδωρον, ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης τῇ λέξει. — Στ. 17, Ἀποφαίνουσα.] Οὕτως ἐν ταῖς ΔΑ 27 (ὄπου μέντοι, Ἐρώμενον, οὐκ ὀρθῶς ἀντὶ τοῦ, Ἐρωμένην, ἐμφέρεται). τὸ μὲν γὰρ Ἔπο-

φαίνειν, ὀλίγον καὶ ἀμυδρῶς φαίνειν, ἐστὶ, οἷον, ὅταν λέγῃς Ὑποφαινούσης ἡμέρας (σελ. 128 καὶ 364), περὶ τῆς ἡδὴ ἀρχομένης, καὶ ἔτι κατὰ τὴν ἑω οὔσης ἡμέρας· τὸ δὲ Ἀποφαίνειν, τὸ ἐναντίον σημαίνει, ἢ δῆλον καὶ ἐκ τοῦ παρατεθέντος, Ἀαμπρῶς, ὅπερ ἀντίφασιν ἀν λαμπρὰν ἀπεργάσαιτο, παρακείμενον τῷ Ὑποφαίνουσα. — Στ. 18, Παναθηναίων τῶν μεγάλων.] Ἦσαν γὰρ καὶ μικρὰ Παναθηναία κατ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἀγόμενα· τὰ δὲ μεγάλα, περὶ ὧν ἐνταῦθα ὁ λόγος, διὰ πενταετηρίδος ἤγετο, ἐν οἷς καὶ ὁ πᾶσιπλος ἀνήγετο τῇ Ἀθηνᾷ. ἦν δὲ οὗτος ἄρμενον νεῶς, τὴν γιγαντομαχίαν ἔχον ἐνυφασμένην ὑπὸ παρθένων Ἀττικῶν, ἃς καὶ Ἐργασίνας διὰ τοῦτο ἐκάλουν. ἡ δὲ ναῦς ἐπέμπετο διὰ τοῦ Κεραμεικοῦ, οὐχ ὑποζυγίων ἀγόντων, ἀλλ' ὑπογείοις μηχαναῖς ὑπολισθαίνουσα, ὡς φησι Φιλόστρατος. — Στ. 21, Ἐφηβέων.] Τουτέστι, γεγραμμένος εἰς τοὺς Ἐφήβους, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, Εἰς Ἐφήβους ἐγγράφας (σελ. 20). κατελέγοντο δὲ Ἀθήνησιν ἐν τοῖς Ἐφήβοις ὀκτωκαίδεκα ἐτῶν γιγνόμενοι καὶ ἔμμενον ἐν αὐτοῖς ἔτη δύο, ἔπειτα εἰς τὸ Ληξιαρχικὸν καλούμενον γραμματεῖον ἐνεγράφοντο. — Στ. 23, Χλαμύδι.] Πρώτη Σαπφῶ, ὡς φησιν ὁ Πολυδεύκης, ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι τῆς Χλαμύδος. ἦν δὲ περιβόλαιον, ὃ ἐφόρουσαν ἵππαζόμενοι οἱ Ἐφῆβοι, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 110 καὶ 111) δηλώσει, παρὰ πλείσιον τῷ παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς λεγομένῳ *Tabarro*, παρὰ δὲ τοῖς Γάλλοις *Manteau*, ἀπὸ τῆς Περσικῆς λέξεως Μανδύας, ἦν ἐστὶν εὐρεῖν καὶ ἐν τῷ παρακμάσαντι Ἑλληνισμῷ. παρὰ δὲ τὰς ἄλλας ἐπίσημοι μάλιστα ἦσαν αἱ Θετταλικαὶ χλαμύδες, ἃς καὶ Θετταλικὰ πτερὰ ὀνόμαζον. ὅθεν καὶ Ἐντεθετταλίσθαι ἔρρεθη τὸ Χλαμυδοφορεῖν.

Σελ. 16, στίχ. 3, Ὁ Θησεὺς ὁ ἐμός.] Θησεὺς, βασιλεὺς Ἀθηναίων, ἐκ μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων Ἰππολύτης ἐγέννησεν Ἰππόλυτον· ταύτης δὲ μεταλλαξάσης τὸν βίον, ἐπεισάγειαι Κρῆσσαν γυναῖκα τὴν Μίνως τοῦ Κρητῶν βασιλέως θυγατέρα Φαίδραν, μεθ' ἧς μικρὸν ὑψίτερον, Πάλλαντα ἕνα τῶν συγγενῶν φονεύσας, εἰς Τροίζην φεύγει. ἐνταῦθα τὸν Ἰππόλυτον, τρεφόμενον παρὰ Πιτθεῖ, θεασαμένη ἡ Φαίδρα, εἰς ἔρωτα ὄλισθε τοῦ νεανίσκου. καὶ ὁ ἔρωσ οὗτος τραγωδίας ἐνέδωκεν ἀφορμὴν

Εὐριπίδῃ τῆς ἐπιγραφομένης, Ἰππόλυτος. ἐπεὶ τοίνυν ἡ Ἥλιο-
δώρειος Δημαινέτη ἑαυτὴν μὲν τῇ Φαίδρα, Κνήμωνα δὲ Ἰππο-
λύτῳ ἀπεικάζει, εἰκὸς καὶ τὸν Ἀρίσσιππον τὸν αὐτῆς μὲν
ἄνδρα, Κνήμωνος δὲ πατέρα, Θισεῖ προσεικάσθαι· ἢ δὲ τῷ
αὐτῷ Κνήμωνι, καὶ τὸ Ἰππολύτου καὶ τὸ Θισέως φιλοφρο-
νουμένη προσλίθῃσιν ὄνομα. μήποτε οὖν ἀντὶ τοῦ, Ὁ Θισεὺς
ὁ ἐμὸς, ἐγγράπτο πάλας, Ὁ Θισέως υἱὸς· αὕτη γὰρ ἡ γραφὴ
καὶ τοῖς ἰσορουμένοις συνάδει μᾶλλον, καὶ αὐτῷ Εὐριπίδῃ,
ἐν οἷς παράγει Φαίδραν λέγουσαν πρὸς τὴν ἑαυτῆς τροφὸν
(Ἰππολ. 520),

Μή μοι τι ΘΗΣΕΪΩΣ τῶνδε μηνύσης ΤΟΚΩΙ.

Στ. 19, Νεανίας.] Τουτέστιν ὁ πρὸς μὲν ἄνδρας ἄναδρος, πρὸς
ἐμὲ δὲ τὴν γυναῖκα νεανίας, ἤγου ἀνδρείος. τοῦτο γὰρ βούλεται
τὸ Νεανίας ἐνταῦθα, ἐπὶ τῆς ἡλικίας ἄλλως παττόμενον· οἷον
καὶ Δημοσθένος (Περὶ στεφ.), « Ἐν τίσιν οὖν σὺ νεανίας καὶ πη-
» νίκα λαμπρὸς ; » εἶρηκε· πρὸς δὲ καὶ Ἀριστοφάνης (Σφηξ.
1332.),

Ἦ μὴν σὺ δώσεις ἄυριον τούτων δίκην.

Ἡμῖν ἅπασι, κί σφόδρ' εἰ νεανίας.

καὶ ἡ συνήθεια δὲ τὸ Παλληκάριον ὑποκορίσασα τῷ σχηματισμῷ
ἀπὸ τοῦ Πάλληξ (ὅθεν καὶ ἡ Παλλακὴ, ἤγου. ἡ συνευνα-
ζομένη τῷ δεσπότη νέα Θεραπαινίς), οὐ μόνον ἐπὶ τῆς ἡλικίας,
ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ψυχικῆς ἀνδρείας τάττει πολλάκις.

Σελ. 17, στ. 4, Ὅσα περ σέ τε καὶ με περιύβρισεν.] Ἐν ταῖς ΑΑ
γράφεται, Ὅσα σέ τε καὶ με περιύβρισεν, δίχα τῆς παρὰ τοῖς
ἄλλοις, Περὶ, προθέσεως, ἣν ὁ Ξύλανδρος εἰς τὴν, Εἰς, μετέβαλεν,
ἀναγινώσκων, Ὅσα εἰς σέ τε κ.τ.λ. ἡμεῖς δὲ εἰς τὸν Περ σύνδεσ-
μον μετετρέψαμεν, ὃς φιλεῖ μάλιστα ἐγκλιτικῶς συναπτε-
σθαι τοῖς ποσότητα ἢ ποιότητα σημαίνουσιν ὀνόμασι, καὶ τοῖς
ὁμοιωματικοῖς μορίοις, οἷον Ὅσαπερ, Οἷάπερ, Καθάπερ,
Ὡσπερ κ.τ.λ. ἐξῆν δ' ἀν καὶ, Ὅσα περ εἰς σέ κ.τ.λ. ἀναγινώσκ-
κειν, εἰμὴ ἐκώλυεν ἢ ἐν συνθέσει πρόθεσις τοῦ Περιύβρισεν·
Περιυβρίζειν γὰρ τινα, οἱ χαριέστεροι φασὶ, ὕβριζειν δὲ, καὶ
Τίνα, καὶ Εἰς τινα. περὶ δὲ τῆς προθετικῆς, ἢ δίχα προθέσεως
συντάξεως τοῦ ῥήματος, ὡς Ἀττικισμοῦ κανόνα παραδίδωσιν ὁ
Λουκιανὸς (Σολοικ. § 10) τὸν ἐξῆς· « Τὸ μὲν Σὲ ὑβρίζειν, τὰ

» σῶμά ἐστι τὸ σὸν, ἤτοι πληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ ἄλλω
 » τρόπῳ τὸ δέ, Εἰς σέ, ὅταν εἰς τι τῶν σῶν γίγνηται ἢ ὕβρις·
 » καὶ γὰρ ὅστις Γυναῖκα ὕβριζει τὴν σὴν, Εἰς σέ ὕβριζει, καὶ
 » ὅστις παῖδα, καὶ φίλον, καὶ ὅστις γε οἰκέτην ». ὅτι δὲ ὁ
 κανὼν οὗτος πολλοῦ γε καὶ δεῖ ἄνευ ἐξαιρέσεως εἶναι, δηλοῦσι
 πολλῶν Ἀπτικῶν συγγραφέων ἐναντίαι χρήσεις, ἅς διὰ μακρῶν
 ἐσημειώσαντο οἱ περὶ ταῦτα σπουδάζοντες. — Στ. 5, Λὰξ δὲ
 κατὰ τῆς γαστρὸς ἐναλλόμενος.] Οὕτως ἅπαντες, οἷς κατη-
 κολούθησα καὶ γὰρ ἄμεινον δὲ γράφειν, Ἐναλάμενος, ὡς καὶ ἐν
 ἄλλοις τοῦ Ἡλιοδώρου χωρίοις ἔγραψα, μεταβαλὼν εἰς τὸν
 ἀόριστον τὸν ἐνεστώτα οὐδὲ γὰρ οἶόν τε καταλέξει τὰς συγχύ-
 σεις τῶν δύο τούτων χρόνων, ἐν πολλοῖς μὲν καὶ ἄλλοις ἁμαρ-
 τηθεῖσας τοῖς Ἀπτιγραφεῦσιν, ἐν δὲ δὴ καὶ τῷ ῥήματι τούτῳ.
 αὐτίκα ἐν τῇδε τῇ ῥήσει τοῦ Λουκιανοῦ (Περεγρ. τελευτ. § 9)
 « Μάλα πολλὰς πληγὰς ἔλαβε, καὶ τέλος κατὰ τοῦ τέγουσ
 » ἈΛΟΜΕΝΟΣ διέφυγε », γραπτέον οὐχ Ἀλλόμενος, ὡς
 ἔδοξέ τισι τῶν Κριτικῶν, ὑπολαβοῦσι τῇ τοῦ ἐτέρου ἅ παραλεί-
 ψει τὴν γραφὴν ἁμαρτηθεῖσαι, ἀλλὰ, ἈΛΛΟΜΕΝΟΣ. καὶ ἐν οἷς
 προῖων λέγει (Αὐτ. § 42) « Ἐπὶ δόξῃ δέ... ἅπαντα εἰπόντος
 καὶ πράξαντος, ὡς καὶ εἰς πῦρ ἈΛΕΣΘΑΙ ». γραπτέον καὶ
 πάλιν, ἈΛΑΣΘΑΙ. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ τοῦ Πλουτάρχου (Σόλωνι.
 § 9) « Εἰς ἀνὴρ ἔνοσλος ἘΞΑΛΛΟΜΕΝΟΣ, μετὰ βοῆς ἔθει
 » πρὸς ἄκρον τὸ Σκιράδιον », δεῖον γράφειν ἘΞΑΛΛΟΜΕΝΟΣ.
 ἐπανιτέον δὲ ἐπὶ τὸν Ἡλιοδώρον, καὶ σημειωτέον τὸ, Λὰξ ἐνάλα-
 σθαι, συνώνυμον ὄν τῷ παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδυσσ. Ρ, 253), Λὰξ
 ἐνθρεῖν, καὶ τῷ συνηθεστέρῳ, Λὰξ πατῆσαι, ὅπερ Σοφοκλῆς
 καὶ Λάγδην πατῆσαι (παρα Στοιχ. ΜΓ) εἶπεν ἐν τούτοις,

Οὐ γὰρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὲς πόλις,
 Ἐν ἧ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σώφρονα
 Λάγδην παλεῖται.

εὔρηται δὲ καὶ διὰ μιᾶς λέξεως Λακπατῆσαι (Ἡσύχ. Β,
 σελ. 418), ἔθει καὶ ὄνομα ἐσχημάτισεν ἢ τραγωδία τὸ Λακ-
 πάτητος, ἢ, ὡς ἕτεροι γράφουσι, Λαξπάτητος (Σοφοκλ. Ἀντιγ.
 1275),

Οἶμοι, Λαξπάτητον ἀνθρώπων χαράν.

καὶ εἴκειν ἐντεῦθεν, μεταθέσει καὶ τροπῇ βαρβάρῳ τῶν στοι-

χρίων, ἢ χυδαία συνήθεια παραλαβεῖν τό Τζαλαπατῶ, οἰονεὶ, Καλπατῶ, ἢ Ξαλπατῶ. ὅτι δὲ τὸ κ καὶ τὸ ξ ἔτρεψεν οὐχ ἄπαξ ἢ αὐτὴ συνήθεια εἰς τὸν βάρβαρον συλλαβισμόν τοῦ τξ, δηλοῖ καὶ ἡ Τξίχλα ἀπὸ τοῦ Κίχλη, καὶ τὸ Τζώφλοιον, ὃ σημαίνει τὸν Ἐξω φλοῖον. — Στ. 9, Μιδὲν ἂν ψεύσασθαι.] Ἐλαβον ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 11 Πύξ τε ἔπαιε.] Πύξ παίειν ἐστὶ, τὸ ἐν τῇ συνήθειά Γρονθοκοπεῖν λεγόμενον, ὅπερ οἱ Ἄγγλοι, μικροῦ καὶ τὴν λέξιν φυλάξαντες τὴν Ἑλληνικὴν, Βοχ ὠνόμασαν. ἐστὶ δὲ ὁ Γρόνθος, ἢ Γρόθος, τὸ ἔξω τῆς συγκεκλεισμένης χειρὸς, ὃ οἱ Παλαιοὶ Πυγμὴν ἔλεγον. καὶ ὁ μὲν παρὰ τοῖς Παλαιοῖς Γρόνθων, ἤγουν ἢ ἀναφύσσεις, ἢν πρώτην μανθάνουσιν αὐληταὶ καὶ κιθαρισταὶ, ὡς ἐξηγεῖται Ἡσύχιος, οὐδὲν ἔχειν ἔοικε κοινὸν πρὸς τὸν τῶν νεωτέρων Γρόνθον· τὸ δὲ Γρονθονεύεται, ὅπερ ἐστὶ, θυμοῦται, κατὰ τὸν αὐτὸν Ἡσύχιον, ὑπονοεῖν παρέχει, μήποτε ἐπὶ τοῦ δι' ὄργην ἐπαπειλοῦντος καὶ ἀνατεινομένου τὸν γρόνθον ἠλέξισ τὸ ἀρχαῖον ἐτέτακτο. — Στ. 19, Ἐπὶ τὴν Δημαινέτην.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, ὀρθώτερον ἴσως, Πρὸς τὴν Δημαινέτην. — Στ. 22, Παιδισκάριον.] Κυριολεκτικῶς Παιδισκάριον γὰρ ἐκάλουν τὴν Φηλείαν Φεράπαιναν, Παιδίον δὲ, τὸν ἄρρενα οἰκέτην. οὕτως ἐκδεκτέον τὸ παρὰ Στράβωνι (Β, σελ. 99), « Ἐμβιβασασθαί τε μουσικὰ παιδισκάρια καὶ ἰατροὺς » καὶ ἄλλους τεχνίτας κ. ἴ. λ.». δηλοῦται δὲ μάλιστα ἡ τοιαύτη τῆς λέξεως ἐκδοχὴ ἐξ ὧν Διογένης ὁ Λαέρτιος (Ζήν. βίω) εἴρηκε περὶ Ζήνωνος τοῦ φιλοσόφου, ὅτι « Παιδαρίοις ἐχρήτο » σπανίως, ἄπαξ (ἴσ. ἄπαξ δ') » ἢ δὲς που παιδισκαρίω τινί, » ἵνα μὴ δοκοῖη μισογύνης εἶναι ».

Σελ. 18, στ. 6, Ἐπανῆκε.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 8, Πολλά.] Ἐξήλειψα τὸ ἄρθρον· τὸ γὰρ, τὰ πολλά, ταῦτόν πως βούλεται τῶ, ὧς ἐπὶ τὸ πλείστον· τοῦτο δὲ ἀνιφάσκει προφανῶς τῶ προσηνησαμένῳ, Ποτέ. — Στ. 11, Εἶναί σοι προσομιλοῦσαν.] Προσέλαβον τὴν ἀντωνυμίαν ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 12, Ἀξίαν εἴποις τιμωρίας.] Ἐξεῖλον τὸ εἶναι, ὅπερ οὐδὲ ἐν ταῖς ΚΑ οὔτε ἐν ταῖς ΑΑ ἐμφέρεται. — Στ. 18, Βουλευθείης.] Οὕτως αἱ ΚΑ, τὸ δὲ, Βουλευθῆς, μετὰ τοῦ εὐκτικοῦ εἶ, σόλοικον ἀναμφιλέκτως. — Στ. 23, Ἄλλ' ὅπως ἀνὴρ ἔση, καταλαβών.] Τουτέστιν, Ἄλλα μέμνησο, ἢ ὄρα, ὅπως ἔση ἀνὴρ,

ἦγουν, ὅπως ἀνδρείως προσενεχθήσῃ, ὅταν αὐτὸν καταλάβῃς.
διὸ καὶ ἔτρεψα τὸ Κατάλαβε εἰς τὸ Καταλαβὼν τῶν ΚΑ καὶ
ΑΑ. παρῳδήθη δὲ ἢ ῥῆσις ἐξ Εὐριπίδου (Κύκλωπ. 590),

Παρευτρέπισται δ' οὐδ' ἔν ἄλλο πλὴν πυροῦν
Κύκλωπος ὄψιν. ἀλλ' ὅπως ἀνὴρ ἔσῃ.

Σελ. 19, στίχ. 9, Τῆς Θίσβης ἠγουμένης καὶ δᾶδας προ-
απτούσης.] Παρῳδήται ἐκ τῆς Ὀμήρου Ὀδυσσεΐας (Ψ, 293),

Τοῖσι δ' Εὐρυνόμῃ θαλαμηπόλος ἠγεμόνευεν
Ἐρχομένοισι λῆχος δὲ, δᾶος μετὰ χερσὶν ἔχουσα.

Στ. 12, Ἐνδοθεν.] Οὕτως αἱ ΚΑ. — Στ. 13, Ἐβραγεῖς.] Του-
τέστι, μετὰ σφοδρᾶς ὀρμῆς ἐμπεσὼν, ἀπὸ τοῦ ῥάσσω ῥήματος
καὶ τῆς Ἐν προθέσεως. ἠμάρτηται οὖν τὸ Ἐβραγεῖς τῶν ΑΑ.
Στ. 16, Διαχειρισόμενος.] Ὀρθότερον γέγραπται ἐν ταῖς
ΔΑ 693, Διαχρησόμενος. Διαχρῆσθαι γὰρ ἐστὶ τὸ ἀναιρεῖν ἢ
φονεῦειν, ἐφ' ἧς σημασίας καὶ προϊῶν (σελ. 78 καὶ 327) χρή-
σεται τῇ λέξει. Διαχειρίζεσθαι δὲ, τὸ διοικεῖν. ἀλλ' ὅμως οἱ
παρακμάσαντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ συγγραφεύς, καὶ μάλιστα
οἱ τὰ Χριστιανῶν ἐλόμενοι δόγματα, καὶ τὸ Διαχειρίζεσθαι ἐπὶ
τοῦ Διαχρῆσθαι πολλάκις ἔταξαν, οἷον τὸ παρὰ τῷ Λουκᾷ
ἐν ταῖς Πράξεσιν (Ε, λ'), « Ὅν ὑμεῖς διεχειρίσασθε κρε-
» μάσαντες ». τὸ δὲ ὑπὸ τοῦ Εὐσταθίου (Ὀδυσσ. Ω, 229) εἰ-
ρημένον, « Ὅτι χεῖρὸς πολλῶν ὄντων παραγῶγων, ἐκείθεν
» ἐστὶ καὶ τὸ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΑΣΘΑΙ, ἀφ' οὗ καινότερον κατὰ
» συγκοπὴν καὶ τὸ ΔΙΑΧΡΗΣΑΣΘΑΙ », μιγνύντος ἐστὶ τὰ
ἀμικτα, καὶ κεραννύντος ἂ μὴ πέφυκεν εἰς ταυτὸ συνιέναι. —
Στ. 20, Αἶ σε ἀνέθρεψαν.] Ἐξεῖλον τὸν κακῶς εἰσφρήσαντα, Τε.
Στ. 21, Τιμωρητέοι.] Οὕτως αἱ ΑΑ· δῆλον δὲ καὶ ἐκ τοῦ
προηγουμένου κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν ἴβρισαμεν. — Στ.
25, Αὔος, ἀπόπληκτος εἰσθήκειν τὴν Θίσβην περιέβλεπον.]
Τὸ μὲν Εἰσθήκειν, περὶ οὗ ἀναγνωστέον τὰ τῷ Ἐτυμολόγῳ (σελ.
306) εἰρημένα, ἐκ τῶν ΚΑ εἴληπται· τὸ δὲ Περιέβλεπον ἐξ αὐτῶν
τε τούτων καὶ τῶν ΑΑ. τὸ δὲ, Αὔος, ἐστὶ συνώνυμον τοῦ Ξηρός, ὃ
καὶ συνάπτεται πολλάκις ἐκ παραλλήλου, οἷον ἐστὶ τὸ « Αὔην καὶ
» Ξηρὰν, ἃ ἐσημείωσατο Τίμαιος ἐν τῷ Περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι
λέξεων. καὶ καθάπερ παρὰ τὸ Ξηρὸς ἐσχημάτισται ῥῆμα τὸ
Ξηραίνω, ὁμοίως καὶ παρὰ τὸ Αὔος, τὸ Αὐαίνω, ἃ δὴ καὶ

αὐτὰ ἐκ παραλλήλου εὔρηται τεθειμένα, οἷον τὸ παρ' Ἰωποκράτει (περὶ Ἀρχ. § ΧΙ) «Ξηραϊνόμενον καὶ ἐξαυαϊνόμενον». ἐπὶ πλέον μέντοι ἔοικεν εἶναι τὸ Αὔος τοῦ Ξηρός· παρὰ γὰρ τὸ Αὔω, ὃ δηλοῖ τὸ Καίω, παραχθὲν, σημαίνει κυρίως τὸν Κεκαυμένον, καὶ μεταφορικῶς τὸν Ξηρόν, ἐπεὶ καὶ τοιαῦτα τὰ κεκαυμένα. καὶ αὐτὸ δὲ τὸ Κάω ἢ Καύω, οὐδὲν ἔστιν ἄλλο πλὴν τὸ Αὔω, προσλαβὼν κατὰ τὴν ἀρχὴν τὸ π, ὡς δηλοῖ καὶ τὰ διττογραφούμενα Αὐαλέος καὶ Καυαλέος, ὃ Ξηρός, Αὐλωνία καὶ Καυλωνία, πόλις οὕτω καλουμένη, Αὔχημα καὶ Καύχημα, Αὐλή καὶ Λατινιστὶ Caula, ἡ ἔπαυλις, Ἰχλα καὶ Κίχλα. καὶ τὸ Κτυπέω δὲ ἀπὸ τοῦ Τυπέω, καὶ τὸ Κνέφας ἀπὸ τοῦ Νέφος, ταῦτο τοῦτο μαρτυροῦσιν. ἐδήλωσε δὲ τροπικῶς Ἡλιοδωρος διὰ τοῦ Αὔος τὴν ὑπερβάλλουσαν ἐκπληξιν τοῦ Κνήμωνος· ἦν δὲ τροπὴν καὶ ἡ κοινὴ συνήθεια παραλαβοῦσα λέγει «Ἐμεινα Ξερός, ὡς τὸ ἦκουσα». ἡ αὐτὴ δὲ συνήθεια καὶ «Ἐξεράνθην ἀπὸ τὸν γέλωτα» φησὶν, ὅπερ οἱ Ἀρχαῖοι, Ἀφαιάνθην γελῶν (Ἀρίστοφ. Βατρ. 1089), ἔλεγον. ἐκ δὲ τοῦ Ἀφαιάνθην τούτου δῆλον ὅτι καὶ ἐδάσυνον οἱ Ἀττικοὶ τὸ Αὔος, ὡς φησὶν Εὐστάθιος (Ὀδυσσ. Ε, 490).

Σελ. 20, στ. 10, Ὡς ἐπιβουλεύσει.] Τὸ Ὡς ἐπιβουλεύσειεν, ἢ, ἵνα ἐπιβουλεύσῃ, τελικῶς, ἢ, ὅτι ἐπεβούλευσεν, ἀφηγηματικῶς κατὰ παρωχόμενον χρόνον, ἔχει φράζεσθαι. τοῦ πρώτου παραδείγμα ἐστὼ τὸ τοῦ Λουκιανοῦ (Λαπίδ. κζ'), «Ἦν» διδῶς αὐτῷ μοῖραν τινα . . . ὡς ἐμοὶ διακομίσειε»· Σατέρου δὲ, τὸ τοῦ Ἡλιοδώρου (σελ. 226), «Καὶ ὡς ἀποτυγ» χάνουσα ἐπιβουλεύσειε». τούτων δ' οὐδέτερον τῷ προκειμένῳ χωρίῳ προσήκει. τοιγαροῦν γραπτέον, Ὡς ἐπιβουλεύσει, ἢ γοῦν, Ὡς ἐπιβουλεύσοι, ἵνα ἢ ὀνοῦς, Ὅτι μέλλει ἐπιβουλεύσειν, καταλλήλως ὅς προϊῶν (σελ. 205) ἐρεῖ, «Ἐφραζον ὡς . . .» ἐπιβαίνειν δεήσει τῆς ὀκιάδος». — Στ. 16, Τῆς κεφαλῆς κόνιν κατὰχεάμενος.] Ὁρθῶς κατὰ μέσσην διάθεσιν τὸ Κατὰχεάμενος, ὅπερ ἴσον δύναται τῷ, Τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς κατὰχεάς. ἐρεῖ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 168) «Κόνιν τοῦ τε προσώπου καὶ τῆς κεφαλῆς κατὰχεάμενος», ἐξ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Σ, 25) λαβὼν,

Ἄμφοτέρησι δὲ χερσὶν ἐλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν
Ζεῦατο κακκεφαλῆς, χαρίεν δ' ἦσχυε πρόσωπον.

ἔστι δὲ τὸ Κακκεφαλῆς ταῦτὸν τῷ Κατὰ κεφαλῆς, ὅθεν ἡ συνήθεια παραλαβοῦσα ἐπίρρημα σύνθετον ἐσχημάτισε τὸ Κατακέφαλα. τὸ δὲ τοῦ Ἀφροδισιέως Χαρίτωνος (Γ, ί.) « Κόνιν τῆς » κεφαλῆς καταχέασα, ἐνεργητικῶς εἰρημένον, ἀπολέλειπται τῆς Ἑλληνικῆς ἀκρίβειας. — Στ. 21, Τὰ πρῶτα τῶν γραμμάτων.] Τουτέστι τὸ ἀναγινώσκειν καὶ τὸ γράφειν, ἅπερ οἱ διδάσκοντες ἐκαλοῦντο Γραμματισταί, ἐνίοτε δὲ καὶ Γραμματεῖς· ὅθεν διορθῶ τὸν Ἡσύχιον, ἐν οἷς φησι, « Γραμματεὺς, ὁ ἀναγνώστης, ΓΡΑΜΜΑΤΑ Εἶδὼς ΚΑΛῶς », μεταγράφων, ΓΡΑΜΜΑΤΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. οἱ δὲ Ἀττικοὶ παῖδες μετὰ τῶν γραμμάτων καὶ τὸ κολυμβᾶν ἐδιδάσκοντο, διὰ τὸ θαλασσοκρατεῖν τοὺς Ἀθηναίους· ὅθεν καὶ ἡ παροιμία « Μῆτε νεῖν, μῆτε γράμματα ἐπίστασθαι », ἐπὶ τῶν παντάπασιν ἀμαθῶν λεγομένη, ὡς φησιν ὁ Σουίδας. σημείωσαι δὲ, ὅτι Ἐλευθέριον τροφήν ὀνομάζει τὴν τῶν γραμμάτων ἐπιστήμην, εἰκότως· ὁ γὰρ ἀγνοῶν ταῦτα ἀγνοεῖ δῆπου καὶ τοὺς γεγραμμένους νόμους· ὁ δὲ μὴ γινώσκων αὐτοὺς, οὐκ ἔτι ὑπὸ τῶν νόμων, ὡς ἐλεύθερος, ἀλλ' ὑπὸ τῶν τοὺς νόμους ἀναγινώσκειν καὶ ἐξηγεῖσθαι δυναμένων ὡς ἀνδράποδον ἄγεται. — Στ. 22, Εἰς τοὺς φράτορας καὶ γεννήτας.] Οὕτως αἱ ΑΑ· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ (αἷς κατηκολούθησε καὶ ὁ Μ), Γεννητάς, ὀξυτόνως. ἐμεμέριστο τὸ πάλαι ἡ Ἀττικὴ εἰς δῆμους ἑκατὸν πρὸς τοῖς ἑβδομήκοντα καὶ τέσσαρσι. οὗτοι δὲ οἱ δῆμοι συνάμα πάντες διήρηντο εἰς φυλάς τέσσαρας (ἡ γὰρ εἰς δέκα διαίρεσις νεωτέρα ἐστὶ)· ἐκάστη πάλιν φυλὴ εἰς Τριτλίαν τρεῖς, αἱ καὶ Φρατρίαὶ ἐκαλοῦντο, ὡς ἂν εἴποι τις, τῇ συνήθει χρώμενος διαλέκτῳ, Ἀδελφοσύνη· ἐκάστη Φρατρία εἰς τριάκοντα Γένη, καὶ Γένος ἕκαστον εἰς ἄνδρας τριάκοντα. ἐκαλοῦντο τοίνυν σχετικῶς πρὸς ἀλλήλους, Δημόται μὲν, οἱ τοῦ αὐτοῦ Δήμου μετέχοντες πολῖται, Φυλέται δὲ, οἱ τῆς αὐτῆς Φυλῆς, Φράτορες δὲ, ἤγουν Συναδελφοὶ, ὡς ἂν ἡ συνήθεια φαίη, οἱ τῆς αὐτῆς Φρατρίας, Γεννῆται δὲ, οἱ τοῦ αὐτοῦ Γένους· ἐνθα σημειωτέον ὅτι ἐκ τοῦ Φράτορες, τῆς Λατινίδος φωνῆς λαβούσης τὸ *Fratres*, μετεποίησαν ἔπειτα τὴν λέξιν οἱ μὲν Ἴταλοὶ εἰς τὸ *Fratelli*, οἱ δὲ Γάλλοι εἰς τὸ *Frères*. « Ἐγγράφειν οὖν εἰς τοὺς Φράτορας » ἢ « Ἐγγράφειν εἰς τὸ » φρατορικὸν ἢ κοινὸν γραμματεῖον » ἐλέγχοντο οἱ γονεῖς τοὺς
ιδίους

ἰδίους παῖδας, ὅποτε τρία, ἢ τέτταρα (ἢ ὡς ἄλλοι φασὶ καὶ πλείω) ἔτη γεγονότας εἰσῆγον εἰς τὴν Φρατρίαν. εἰκὸς δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν που χρόνον καὶ τὴν εἰς τοὺς Γεννήτας ἐγγραφὴν γίνεσθαι. καὶ τέως μὲν ἐλέγοντο Παῖδες· ὀκτωκαίδεκα δὲ γεγονότες ἔτι ἐκαλοῦντο Ἐφηβοί, ὡς καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 18) εἰρήκαμεν· ἐλέγετο δὲ καὶ τοῦτο «Εἰς τοὺς Ἐφήβους ἐγγράφεσθαι.»—Στ. 24, Κατὰ τοὺς νόμους.] Οὕτω διώρθωκα τὸ, Καὶ τοῖς νόμοις· ὅτι δὲ γραφικῶς ἡμάρτηται τοῦτο, δῆλον μὲν καὶ ἐκ τῆς χρήσεως, δῆλον δὲ καὶ ἐκ τῶν Λ καὶ Α, ὧν ὁ μὲν, *Civem postum etiam legibus* ἐξέφρασεν, οὐ πάνυ τι ἀκριβῶς ἐξηγησάμενος τὸ χωρίον, ὁ δὲ, ἐξαπορηθεὶς εἰς τὸ παραφράσαι κατέφυγε; *Pour user de voz privileges et vivre soubz voz loix.*

Σελ. 21, στ. 1. Ἵβρισει.] Οὕτω διορθῶσαι τὸ χωρίον οὐκ ὤκησα, ἵνα ἢ τὸ ἐξῆς; Πρῶτα μὲν Ἵβρισην ἐμὲ, καὶ τὴν ἐμοὶ συνοικοῦσαν ἠκίσατο πηληγαῖς· τέλος δὲ καὶ ξιφῆρης κ. τ. λ. εἰ δὲ σώζοις τὴν ἀρχαίαν γραφὴν, Ἵβρισει, ἔσται ἀσυνάρτητα τὰ τοῦ λόγου, ὡς περ εἰ ἔλεγεν, ἠκίσατο ἐμὲ μὲν Ἵβρισει, τὴν δὲ ἐμοὶ συνοικοῦσαν πηληγαῖς· ὅπερ ἔφευσται μὲν καθ' ἱστορίαν (Δημαινέτη γὰρ ἦν ἡ αἰκισθεῖσα, ὡς αὐτὴ ἐπλάσατο περὶ ἐαυτῆς λέγουσα, «Λάξ δὲ κατὰ τῆς γαστρὸς ἐναλάμενος κ. τ. λ.»), ἡμάρτηται δὲ καὶ τῇ γραμματικῇ χρήσει, καθ' ἣν Αἰκίαι καὶ Ἵβρισει διαφέρουσιν. Αἰκίαι μὲν γὰρ εἰσιν αἱ ἐφ' Ἵβρι καὶ ἀτιμία ἐμφορούμεναι πηληγαῖ· Ἵβρισει δὲ, ἀπλῶς αἱ ἀτιμίας; αἵ περ οὐ πηληγαῖς μόνον; ἀλλὰ καὶ πράξεσιν ἀτιμαστικαῖς ἄλλαις, καὶ λόγοις, πολλάκις δὲ καὶ νεύμασι μόνοις γίνονται. ὁ μὲν οὖν Ἀρίστιππος Ἵβρισθη, ὑπὸ τοῦ υἱοῦ, λάξ ἐναλαμένου τῇ μητρὶα· αὕτη δὲ ἠκίσθη τε ἅμα ὑπ' αὐτοῦ καὶ Ἵβρισθη.—Στ. 8, Κατὰ τοὺς νόμους ἐξόν.] Παραπεποιήται τὸ περὶ τῶν νόμων, ἀδεία μυθιστορικῇ· ἴσως δὲ καὶ διὰ τὸ τμηκαῦτα τοὺς Ἀθηναίους ὑπὸ Ῥωμαίοις τελεῖν· τούτων γὰρ καὶ οὐχ οἱ τῶν Ἀθηναίων νόμοι ἐφίεσαν τοῖς πατράσιν ἀποκλινῆναι τοὺς παῖδας.—Στ. 15, Ὑπὸ δαιμόνων ἀλασφόρων.] Ὁρέσθην αἰνίττεται τὸν μητροκτόνον, περὶ οὗ Εὐριπίδης ἐν τῷ ὁμώνυμῳ δράματι (1548) τάδε φησὶ,

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΚΡΙΤΙΚΑΙ

Μεγάλα δὲ τις δύναμις δι' ἀλασφόρων
Ἐπαισ' ἔπαισε μέλαθρα τάδε δι' αἰμάτων.

Στ. 19, Γραμματεὺς.] Ὁν ἡ συνήθεια Γραμματικὸν λέγει, ὅταν τὸν ὑπηρετούμενον τοῖς κατὰ πόλιν Δημογέρουσι λεγομένοις σημῆναι βούληται. κοινότερον δὲ καὶ Σεκρετάριον καὶ Καγκελλάριον καλοῦσιν τινες, ἐκ τῶν παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς *Secretario* καὶ *Cancelliere* λαβόντες. Σουΐδας δὲ Γραμματεία ἐξηγεῖται καὶ τὸν Νοτάριον (Ἰταλιστὶ *Notaio*). τρεῖς δὲ ἦσαν Ἀθήνησιν Γραμματεῖς, ὁ μὲν ὑπὸ τῆς Βουλῆς κατὰ πρυτανείαν κληρούμενος, ὡς φησι Πολυδεύκης, ἐπὶ τῶν τὰ γράμματα φυλάττειν καὶ τὰ ψηφίσματα· ὁ δὲ ἐπὶ τῶν τοὺς νόμους φυλάττειν, ὑπὸ τῆς Βουλῆς χειροτονοῦμενος· τρίτος δὲ ὑπὸ τοῦ δημοσίου αἰρούμενος, ἵνα ἀναγνώσκῃ τῶν τε Δήμῳ καὶ τῇ Βουλῇ. — Στ. 25, Βάρβαρον.] Χάσμα τι φρεατῶδες καὶ σκοτεινὸν, ὡς φησὶ ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους (Πλούτ. 451), ἦν ἐν τῇ Ἀττικῇ τὸ βάρβαρον, ἐν ᾧ τοὺς κακούργους ἔβαλλον· ἐν δὲ τῷ χάσματι τούτῳ ὑπῆρχον ὄγκινοι, οἱ μὲν ἄνω, οἱ δὲ κάτω. εἰσὶ δὲ οἱ ὄγκινοι (ὅθεν τῶν Λατίνων τὸ, *Uncini*, καὶ τῶν Ἰταλῶν τὸ, *Oncini*) τὰ βαρβαροτουρκικῶς τοῖς χυδαίοις καλούμενα Τζιγκέλια.

Σελ. 22, στ. 7, Τῶν δὲ ψήφων διακρινομένων.] Τουτέστι διαριθμουμένων καὶ χωρὶς ἀλλήλων τιθεμένων, τοῦ γινῶσθαι πόσαι ἦσαν αἱ ἀπολλύουσαι καὶ πόσαι αἱ ἀπολλύσαι. ὑπῆρχον δὲ, ὡς φησὶν Οὐλπιανός, αἱ ψῆφοι ποτὲ μὲν, αἱ μὲν τέτρημένοι, αἱ δ' ἄτρητοι, ποτὲ δὲ, αἱ μὲν μέλαιναι, αἱ δὲ λευκαί· καὶ αἱ μὲν τέτρημένοι καὶ μέλαιναι ἦσαν αἱ καταψηφιζόμεναι· αἱ δὲ ἄτρητοι καὶ λευκαί, αἱ σώζουσαι. ἐκαλοῦντο δὲ Χοιρίναι, ὅτι τὸ πάλαι Χοιρίναις, κόγχαις θαλαττίαις οὕτω λεγομέναις, ἀντὶ ψήφων ἐχρῶντο. ἄλλοι δὲ φασὶ, διὰ τὸ ἀπὸ χοιρείων ὀστέων αὐτὰς γίνεσθαι. Ἀριστοτέλης δὲ καὶ χαλκᾶς αὐτὰς γεγονέναι φησί. οἱ δὲ λαχόντες ἐπὶ τὰς ψήφους, μετὰ τὸ εἰρῆσθαι τοὺς λόγους τῶν αἰτιδίκων, παρεδίδοσαν ἐκάστῳ τῶν δικαστῶν δύο ψήφους, τετρημένην καὶ ἄτρητον, ἢ μέλαιναν καὶ λευκὴν· καὶ παθίσαν αὐτὰς οἱ δικασταὶ εἰς δύο καδίσκους, τὸν μὲν τοῦ Ἐλέου λεγόμενον, ὃς ἐδέχετο τὰς ἄτρητους καὶ λευκὰς, τὸν δὲ τοῦ Θα-

νάτου, εἰς ὃν ἐνεβάλλοντο αἱ τετρημέναι καὶ μέλαιναι. πέρασ
 δε σχούσης τῆς ψηφιοφωρίας, διπριθμοῦντο αἱ ψῆφοι καὶ κατ-
 εδίκαζον μὲν αἱ μέλαιναι καὶ τετρημέναι, ἀπέλυον δὲ αἱ λευ-
 καὶ καὶ ἄτρητοι, αἱ καὶ πλήρεις ἐκαλοῦντο. σημειωτέον δὲ ὅτι
 τὰ περὶ τῶν παρ' Ἀθηναίοις ψήφων, καδίσκων, καὶ ὅλως τὰ
 περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐγίνοντο αἱ δικαστικαὶ ψηφιοφωρίαι
 πάνυ συγκεχυμένως ἰσθόρηται, ἄλλων ἄλλως γραφάντων τε
 καὶ παραδόντων, ὡς ἔστι καταμαθεῖν παραβαλόντα τὰ τῷ
 Σχολιαστῇ τοῦ Ἀριστοφάνους (Σφηξ. 981 καὶ 985), τῷ
 Ἀρποκρατίωνι (εἰς τὸ, Καδίσκος, καὶ, Τετρυπημένη), τῷ Οὐλ-
 πιανῷ (εἰς τὸν Δημοσθ.) τῷ Πολυδεύκει, καὶ πολλοῖς ἄλλοις
 περὶ τούτων εἰρημένα. ἐπ' ἀνεμι δὲ ἐπὶ τὸν Ἡλιόδωρον, ὃς ἐν-
 ταῦθα λεληθότως καθάπτεται τῶν Ἀττικῶν δικαστηρίων,
 ψηφιοφωρίας δύο γενέσθαι περὶ Κνήμωνος παρεμφήνας, τὴν μὲν
 πρώτην περὶ τοῦ, τίνα ποιεῖν ὤφειλε δοῦναι Κνήμων, ἐν ἣ
 χίλιοι μὲν τῶν δικαστῶν αἰσφυγία αὐτὸν ἐξημίωσαν, χίλιοι
 δὲ πρὸς τοῖς ἑπτακοσίοις θάνατον αὐτοῦ κατέγνωσαν· τὴν ἐτέ-
 ραν δὲ, περὶ τοῦ, ὁποῖον εἶδος θανάτου ὤφειλε παθεῖν, ἐν ἣ
 τῶν ἑπτακοσίων καὶ χιλίων οἱ μὲν (οὐ λέγει δὲ πόσοι, οὐδὲ
 γὰρ ἦν ἀναγκαῖον τοῦτο) καταλεῦσαι, οἱ δὲ, εἰς τὸ Βάραθρον
 ὄσαι κατέκριναν. ἦν δὲ πρὸ τούτων ἄλλη πασῶν δικαιοτάτη
 ψηφιοφωρία, περὶ τοῦ, εἰ ἔνοχος ὁ Κνήμων τοῖς κατηγορηθεῖσιν
 ὑπὸ τῆς Μητρυῆς· ἀλλὰ ταύτης ἐπιμνησθῆναι τοσοῦτου ἐδέη-
 σαν οἱ παράνομοι δικασταί, ὥστε μηδὲ ἀπολογίας μετεῖναι τῷ
 Κνήμωνι ἔκριναν ἅπαντες. — Στ. 15, Τῶν μὲν γὰρ ἄλλων
 κ. τ. λ.] Τουτέστιν, αἱ ψῆφοι τῶν χιλίων, οἱ με φυγῇ ἐξη-
 μίωσαν, ἐλάττους μὲν ἦσαν τῶν ἄλλων ὁμοῦ πάντων, χι-
 λίων πρὸς τοῖς ἑπτακοσίοις ὄντων· ἀλλ' ἐκείνων, ἦγουν τῶν χι-
 λίων ἑπτακοσίων, ψηφισαμένων διάφορα, καὶ τῶν μὲν κατα-
 λεῦσαι, τῶν δὲ ὄσαι με εἰς τὸ Βάραθρον κρινάντων, οἱ χίλιοι
 ἐγίνοντο πλείους. — Στ. 16, Ἐγίνοντο.] Ἐκ τῆς Β. τὸ
 δὲ ἐχόμενον, Ἐξηλαυνόμεν ἐσίτας τε κ. τ. λ. παρῶδηται ἐξ
 Εὐριπίδου (Ἐλέν. 89),

Φυγὰς πατρώας ἐξελέλαμαι χθονός·

Στ. 23, Ἐάσεις.] Ἀπῆλειψα τὸ σόλοικον Ἐάσης,

Σελ. 23, σλ. 19, καθ' Ἡσίοδον.] Αἰνίττεται τὰ δια

μακρῶν εἰρημένα τῷ Ἡσιόδῳ (Ἔργ. καὶ Ἡμ. 175—264) περὶ τῆς θείας δίκης, ἣν Διὸς θυγατέρα ἐκεῖνός φησιν· ἐν αἷς καὶ τὰδε (199—201),

..... Ὅδ' ὅς δ' ἰτέρῃφι παρελθεῖν
Κρεῖσσων εἰς τὰ δίκαια· δίκη δ' ὑπὲρ ὕδατος ἴσχει,
Εἰς τέλος ἐξελθοῦσα· παθῶν δέ τε νήπιος ἔγνω.

οἰκεία δὲ τῷ προκειμένῳ χωρίῳ καὶ τὰ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Δ, 160),

Εἴπερ γὰρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἰτέλισσεν,
Ἐκ τε καὶ ὄψε' τελεῖ· σύντε μεγάλῳ ἀπέτισαν
Σὺν σφῆσι κεφαλῆσι, γυναιξί τε καὶ τεκείεσσιν.

τοιοῦτο δὲ τί βούλεται καὶ ἢ ἐν τῇ συνήθειᾳ παροιμία, « Ὁ θεὸς ἀργεῖ, ἀλλὰ δὲν λησμονεῖ »·

Σελ. 24, στ. 2, Μεταμελόμενος.] Οὕτω γράφεται ἐν τῇ Β. ἔστι δὲ Ἀττικώτερα τὸ, Μελαμέλομαι, καὶ, Ἐπιμέλομαι τοῦ, Μεταμελοῦμαι, καὶ Ἐπιμελοῦμαι. — Ἐσχατιὰ δὲ λέγεται ἢ ἡ συνήθεια Ἐξοχὴν καλεῖ, διὰ τὸ τὰ ἔσχατα τοῦ ἀσέως καὶ ἐξέχειν εἰκότως αὐτοῦ. οὕτω καὶ παρὰ τῷ Λουκιανῷ (Τίμ. ἢ μισάνθρ.) ὁ Τίμων μισανθροπήσας εἰς τὴν ἐσχατίαν ἐκ τοῦ ἀσέως μετοικίζεται, ὡς αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ φησιν, « Ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατίαν τραπόμενος, » ἐναφάμενος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν ». οἱ δὲ Χῆοι οὐ μόνον Ἐξοχὴν, ἀλλὰ καὶ Ὑποστατικὸν καλοῦσι τὴν ἐσχατίαν, τὸν δὲ ἐν αὐτῇ οἶκον, Πύργον. καὶ ὁ μὲν Πύργος ὑπεκρίεται μάλιστα τῇ ἀρχαίᾳ χρήσει, ἐπεὶ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι Πύργους ἐκάλουν τὰς ἐν ταῖς ἐσχατιαῖς οἰκίας, ὡς δῆλον ἐκ Δημοσθένικου τινὸς λόγου (κατὰ Εὐέργ. καὶ Μνησιβούλ.), καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ μικρῷ πρόσθεν εἰρημένου Λουκιανείου Τίμωνος, ὃς καὶ ταῦτα φησὶ πρὸς τὰς ἄλλοις, « Αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν » πριάμενος τὴν ἐσχατίαν, ΠΥΡΓΙΟΝ οἰκοδομισάμενος » ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ, μόνῳ ἐμοὶ ἰκανὸν ἐνδαιτυᾶσθαι κ. τ. λ. » ἢ ἢ δὴ πυργίον τοῦ Τίμωνος καὶ ἐσώζετο ἔτι ἐπ' αὐτοῦ Παυσανίου (Α, λ'), οὐδὲ τὸ Ὑποστατικὸν δὲ ἠλλοτριῶται παντάπασι τῆς τῶν Ἑλλήνων φωνῆς· σημαίνει γὰρ κτήσιν, οὐσίαν, ὑπάρχοντα, κατ' ἐξοχὴν δὲ τὰ ἀκίνητα, ἅπερ ἰδίως ἢ συνήθεια στεκούμενα (ἀντὶ τοῦ στεκόμενα) καλεῖ. ὅθεν καὶ τὸ παρ' Ἑβραίοις, Ἰεκούμ, ὅπερ οὐσίαν, ἢ ὑπάρχοντα δηλοῖ (ἀπὸ τοῦ

ρήματος Κούμ, τούτέστιν Ἰσλασθαι) διὰ τῆς λέξεως, ὑπόστασις οἱ Ἑβδομήκοντα (Δευτερονομ. ΙΑ, 5') ἐξηγήσαντο, «Ἀνοίξασα ἡ γῆ τὸ στόμα αὐτῆς κατέπιεν αὐτούς . . . καὶ πᾶσαν αὐτῶν τὴν ὑπόστασιν». — Στ. 3, ὄν θυμὸν κατέδων, τοῦτο δὴ τὸ τοῦ ἔπους] Τὸ τοῦ Ὀμήρου δηλονότι ἔπος ταυτὲ (Ἰλιάδ. Ζ, 201) λέγει,

Ἦτοι ὁ καππεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἄλατο,
Ὁν θυμὸν κατέδων, πάτοι ἀνδράπων ἀλειύων,

δι' οὗ ὁ ποιητὴς τὴν Βελλεροφόνου ἐπὶ τοῖς οἰκειοῖς παῖσι λύπην καὶ μελαγχολίαν ἀντικρυς παράτησι. καὶ ὁ γέρον δὲ Λαέρτης πεποίηται αὐτῷ διὰ τὴν ἐπ' Ὀδυσσεῖ λύπην ἀπωκισμένος εἰς τοὺς ἀγρούς· λέγει γὰρ περὶ αὐτοῦ (Ὀδυσσ. Α, 189),

..... Τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε
Ἔρχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πῆματα πάσχειν.

σημείωσαι δὲ καὶ τὸ θυμὸν κατέδων, ὃ διὰ μιᾶς λέξεως, Καταθυμοβορεῖν, Πυθαγόρας εἴρηκε (Στοβ. ΡΚΓ), οὐδὲν ἄλλα ὄν ἢ τὸ τῆς κοινῆς συνηθείας, Τρώγω τὴν καρδίαν μου, ὡς δῆλον καὶ ἐξ ὧν αὐτίς αὐτὸς Ὀμηρὸς ἀλλαχοῦ (Ἰλιάδ. Ω, 128) φησὶ,

Τέκνον ἐμὸν, τίς μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
Σὴν ἔδειαι κραδίην;

τούτέστιν, Ἔως πότε, τέκνον μου, κλαίων καὶ λυπούμενος πρῶγεις τὴν καρδίαν σου; φαμὲν δὲ οὐ μόνον, Τρώγω τὴν καρδίαν μου, ἀλλὰ καὶ, Τρώγω τὸν ἑαυτὸν μου, καὶ κομψοτέρως κατὰ μέσσην διάθεσιν, Τρώγομαι· ἔστι δὲ καὶ τούτων παραδέσθαι μαρτύριον τὸ τοῦ Κωμικοῦ (Σφηξ. 286),

Ἄλλ', ὦ γὰρ, ἀνίστασο, μηδ' οὕτως
Ἔσθιε σαυτὸν, μηδ' ἀγανάκει.

Στ. 4, Ἐριννύες ἤλαυνον.] Ἐξ ὧν Εὐριπίδης εἴρηκε περὶ τοῦ ὑπὸ τῶν Ἐριννύων ἐλαυνομένου Ὀρέστου (Ἰφ. Ταύρ. 940),

Ἐπεὶ τὰ μητρὸς ταῦθ', ἀσιγῶμεν κακὰ,
Εἰς χεῖρας ἤλθε, μεταδρομαῖς Ἐριννύων
Ἠλαυόμεσθα φυγάδες

ἐμυθεύοντο δ' αἱ Ἐριννύες θεαὶ τοῦ Ἄδου, θυγατέρες Οὐρανῶ, ὡς φησὶν Ἀπολλόδωρος, τρεῖς τὸν ἀριθμὸν, Ἀλκιδῶ, Τισι-

φόνῃ καὶ Μέγαيرا, δι' ὧν εὐφῶς πάνυ οἱ Παλαιοὶ ἠνίξαντο τὴν παραχῆν, ἣν ἐμβάλλει ταῖς τῶν κακούργων ψυχαῖς ἢ συνείδησις τῶν πεπραγμένων. — Στ. 12, Ἐπιδείκνυται.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 14, Καὶ οἶον ἐγκεῖσθαι κ. τ. λ.] Ἀσυνάρτητος καὶ σολοικοφανὴς ὁ λόγος, ἀντὶ τοῦ, Καὶ οἶον ἐγκεῖται αὐτῆς τῇ καρδίᾳ κ. τ. λ. — Στ. 19, Ἐπὶ δὲ τῷ στερηθῆναι.] Τροπῇ τῆς αἰτιατικῆς εἰς τὴν δοτικὴν, διώρθωκα τὸν σολοικισμόν, ὃς ἐλέγχεται καὶ τῇ παραθέσει τῶν ἐν τοῖς ἐξῆς ῥηθισομένων οἶον (σελ. 263), « Ἐπὶ τῷ φθῆναι τὴν εἰς τέλος αὐτῶν συμπλοκὴν, καὶ τὸ γῆρας βιασάμενον » καὶ αὐθις (σελ. 328), Ἐπ' ἀποστερήσει νυμφίου τοῦ ἐμοῦ ταῦτα » δρῶσαν ». — Στ. 23, Βαρυμνιῶσαν.] Βαρύμνις ἐστὶν ὁ μνησικακὸς κατὰ Σουΐδαν ἢ δὴ λέξει καὶ ὁ μέγας Βασίλειος, κατὰ τοὺς αὐτοὺς Ἡλιοδώρῳ χρόνους ἀκμάσας, ἐχρήσατο. Ἡλιοδῶρος δὲ καὶ ῥῆμα ἰδίως ἐσχημάτισεν ἀπὸ ταύτης τὸ Βαρυμνιάω, ὅπερ ὁ μὲν Στέφανος παρέλιπεν ἐν τῷ Θησαυρῷ, ὁ δὲ τοῖς μάλιστα ὁμοίως φιλούμενός μοι σαφὲς Σχνεΐδερὸς, ὡς λέξιν ὑπόπτου, κατεχώρισεν ἐν τῷ Ἑλληνογερμανικῷ αὐτοῦ Λεξικῷ. ἐνδέχεται μὲν οὖν καὶ γραφικῶς ἡμαρτήσθαι τὸ, Βαρυμνιῶσαν εἰκὸς δὲ μάλλον τὸν Ἡλιοδῶρον αὐτὸν καινολομήσασαι τὴν σύνθεσιν, κατὰ τὸν τύπον τοῦ, Βαρυθυμέω.

Σελ. 25, στ. 1, Ἐγὼ προλαβεῖν καὶ φθῆναι.] Παρέλκει θάτερον τῶν ἀπαρεμφάτων καὶ ἔοικε τὸ Προλαβεῖν, ἐξηγήσειεν ἕνεκα προσγραφῆν τὴν ἀρχὴν, παρεισδύναι ἔπειτα εἰς τὸ χωρίον, ἀμαθία τῶν ἀντιγραφάντων, οἱ ἀναγκαίως προσέθηκαν καὶ τὸν συμπλεκτικόν, ἵνα συνάψωσι τῷ φθῆναι. — Στ. 2, Ἐαυτῇ.] Διώρθωκα τὸν σολοικισμόν ἀνθυποβαλὼν τῇ γενικῇ τὴν δοτικὴν, ἣ συντάσσεται τὸ Περιποιούσα. — Στ. 3, Προσελθούσα.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 18, Ἀπατῶμαι.] Τοῦτέστι κακῶς οἶομαι εἰς ταῦτα γὰρ ἀναλυόμενον τὸ Ἀπατῶμαι, συντάσσεται πρὸς ἀπαρέμφατον δύναται. εὐεπίφορος δὲ ὁ Ἡλιοδῶρος εἰς τὴν τοιαύτην ἐκδοχὴν τοῦ ῥήματος τούτου, ὡς καὶ προῖοῦσι γενήσεται δῆλον. τὸ δὲ ἐχόμενον, Ὀνειδίζοντα τὴν ἀδικὸν ἐπιβουλήν, μέχρι τοῦ, Ὑποτίθεμαι, τῇ διαφόρῳ στίζει καὶ τῇ ἀποβολῇ τοῦ, Δέ, συνδέσμου, (ὃς οὐδὲ ἐν ταῖς ΚΑ ἐμφέρεται) ἐξ ἀσαφοῦς σαφὲς κατε

εσθήσαμεν. — Στ. 21 Ταῦτα ὑπεκκαίει, ταῦτα ἐκμαίνει.] Παρώδηται ἐκ τῶν Δημοσθένους (κατὰ Μειδ.), « Ταῦτα » κινεῖ, ταῦτ' ἐξίστησιν αὐτῶν ἀνθρώπους ἀήθεις τοῦ προ- » πηλακίζεσθαι ». σημείωσαι δὲ τὸ Ὑπεκκαίειν, τροπικῶς ἀπὸ τοῦ πυρὸς μετενηνεγμένον ἐπὶ πάντα τὰ διεγείρειν καὶ παροξύνειν τὰ τῆς ψυχῆς πάθη δυνάμενα, ἃ καὶ Ὑπεκκαύματα διὰ τοῦτο λέγεται. ἦν τροπὴν παραλαβοῦσα καὶ ἡ συνήθεια ἐπὶ τῶν λυπούντων εἰδικῶς ἐχρήσατο, οἷόν ἐστι τὸ, Μοῦ καίει τὴν καρδίαν, καὶ τὸ Καίεται ἡ καρδία μου, ἀντὶ τοῦ σφόδρα λυπεῖται, περὶ ᾧν ἐστι καὶ μάρτυρα παρασχέσθαι τὸν Κωμικὸν λέγοντα (Λυσιστρ. 9),

Ἄλλ', ὦ Καλονίκη, κάομαι τὴν καρδίαν,
καὶ πόλλ' ὑπὲρ ἡμῶν τῶν γυναικῶν ἀχθομαι.

Σελ. 26, στ. 6, Ὑπήκουσεν.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 13, Κρυπτόμενος.] Ἐν ταῖς ΛΑ γράφεται, Παρακρυπτόμενος. — Στ. 15, Ἐκέχρητο.] Σεμνῶς εἰρημένον ἀντὶ τοῦ Ἐμίγνυτο, ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἱταλοῖς τὸ *Usare*· περὶ οὗ ἀνάγνωθι τὰ ἐν ταῖς εἰς τὸ Περὶ ἀέρων, ὑδάτων, τόπων, τοῦ Ἱπποκράτους σημειώσεις (Β, σελ. 353) διὰ μακρῶν εἰρημένα μοι. — Στ. 24, Γνώριμον.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΛΑ.

Σελ. 27, στ. 3, Ὑποβεβρεγμένον.] Τουτέστιν εἰς τὸ εὐθυμότερον ἀνειμένον ὑπὸ τοῦ οἴνου, ὃν ὁ Κωμικὸς (Εἰρ. 274.) Ὑποπεπωκότα λέγει, ἤγουν τὸν οὐ παντᾶπασι μεθύοντα· τοῦτον γὰρ Διαβεβρεγμένον προῖων (σελ. 217) ἐρεῖ Ἡλιόδωρος. — Στ. 4, Εἰ δὲ τύχοις.] Ἀπέβαλον ὡς σόλοικον τὸ, Εἰ δε τύχης. καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς δὲ (σελ. 203) ἐρεῖ, Εἰ τοῦ γάμου τύχοις. Στ. 8, Δεύτερος ἔσθαι, φασὶ, πλοῦς.] « Παροιμία (Φησὶν » ὁ τὸν Πλάτωνος Φαίδωνα σχολιάσας) ἐπὶ τῶν ἀσφαλῶς » τι πραττόντων· καθόσον οἱ διαμαρτόντες κατὰ τὸν πρότερον πλοῦν, ἀσφαλῶς παρασκευάζονται τὸν δεύτερον »· ἐχρήσατο δὲ ταύτη καὶ Μένανδρος, εἰπὼν,

Ὁ δεύτερος πλοῦς ἐστὶ δῆπου λεγόμενος,
Ἄν ἀποτύχη τις πρῶτον, ἐν κώπαισι πλεῖν.

τῶν δύο τούτων στίχων τὸν ἕτερον, οὐ πάνυ τι σαφῶς ἔχοντα, διορθοῦν ἐπεβάλλοντο οἱ Κριτικοί. καὶ ὁ μὲν Γρότιος μεταποιητέον εἶναι ὑπέλαβεν εἰς τὸ,

Ἄνιός ἀποτύχη τις, ἐν κόπαισι πλεῖν·

ὁ δὲ Σκαλιγέρος, εἰς τὸ,

Ἄν ἀποτύχη τις πνεύματος, κόπαισι πλεῖν·

ὁ Φορσίερος δὲ (ἐν ταῖς εἰς τὸν Πλάτ. Φαίδων. σημ.);

Ἄν ἀποτύχη τις οὐρίου, κόπαισι πλεῖν,

ταύτην εἶναι κρίνας τὴν ὀρθὴν γραφὴν ἐκ τῶν εἰρημένων τῷ Εὐστάθιῳ (Ὀδυσσ. Β, σελ. 1455) « Δεύτερος πλοῦς λέγε-
ται, ὅτε ἀποτύχων τις οὐρίου, κόπαισι πλεῖν ». καὶ ταῦτα
μὲν οἱ Κριτικοί· ἐμὲ δ' εἴτις ἔροιτο περὶ τούτων, οὐκ ἂν
ὀκνήσαιμι φάναι μηδεμιᾶς διορθώσεως χρῆζειν τὸ τῷ Μενάν-
δρῳ ῥηθῆναι,

Ἄν ἀποτύχη τις πρῶτον, ἐν κόπαισι πλεῖν.

ὁ γὰρ Εὐστάθιος οὐ τὴν γραφὴν ἠνίξατο, ἀλλὰ τὸν νοῦν ἐξ-
έφρασε τοῦ λεγομένου· ὃ συνυπακούεται πάντως τὸ, Πνεύματος
οὐρίου, διὰ τοῦ, Πρῶτον, ἐπεὶ καλεῖσθαι οἱ Ναυιλίμενοι μὴ
πρότερον ἀπαίρειν τοῦ λιμένος πρὶν ἂν οὐρίου καὶ φοροῦ τοῦ
πνεύματος αἰσθῶνται· εἰ δὲ τοῦ λιμένος ἐξελθόντας ἤδη νη-
γεία καταλάβοι, πρὸς τὸ πνεύματος, οὐκ εὐθὺς ἐπ-
ανίστασιν εἰς αὐτὸν, ἀλλὰ κόπαισι χρῶνται. καὶ ἔοικε παραινεῖν
ἢ παροίμια διὰ τούτου τὸ μὴ ἀφίστασθαι τῆς ἐπιβολῆς τοῦ
ἐγχειροῦντος τοῖς πρακτέοις, μηδὲ ἀπαγορεύειν αὐτίκα πρὸς
τὰ κωλύοντα. ἀλλ' ἐπιμένειν τοῖς ἅπαξ γνωσθεῖσι, ποιησί-
λοντας τῆς ἐπιτυχίας τὰ μέσα.

Σελ. 28, σφ. 10, Πολλά.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 13,
Μεταβαλέσθαι προσδοκήσας.] Σαφέστερον ἂν εἶπε, Μεταβαλέ-
σθαι με προσδοκήσας, μετὰ τῆς ἀνλωνυμίας. καὶ ἴσως τοιαύτη
ἦν ἡ ἀρχαία γραφή· ὁ γοῦν νοῦς τῶν λεγομένων ἐστὶ, Νομί-
σας ὅτι μετεβαλόμεναι, ἤγουν μετενόησα ἐπὶ τῇ κατὰ τῆς Δη-
μαινέτης κατηγορίᾳ. — Στ. 16, Ἀπολογῆσασθαι.] Ἐκ τῶν
ΔΑ 649, ὃ κατηκολούθησε καὶ ὁ Μ. — Στ. 20, Εἰ γὰρ
ταῦτα κ. τ. λ.] Τὸ, Εἰ, δύναται καὶ ὡς εὐκτικὸν ἐπίρρημα
ἀντὶ τοῦ, Εἶθε, ἐκλαμβάνεσθαι· ἀλλὰ τότε τελεία σικλίον
εἰς τὸ Ἀρίσιππος. ἡμεῖς ὡς συναπτικὸν ἐξεδεξάμεθα σύν-
δεσμον μετὰ τοῦ Λ καὶ Α, καίπερ τοῦ συναπτικοῦ οὐ πάνυτε
καταλλήλως πρὸς τὸ Ἐπιδείξειας συντασσομένου. — Στ. 21,
Ἐλευθερία.] Διῶρθωκα τὸ σόλοικον Ἐλευθερίας· ἐρεῖ γὰρ καὶ
προϊῶν

προϊών (σελ. 84), Μισθός . . . εὐχαριστία, καὶ (σελ. 131), Μισθόν . . . τὴν οὐσίαν, ταυτοπλῶτως.—Στ. 22 Ἐπιβίων.] Ἀμείνων ἔοικεν ἢ τῶν ΑΑ γραφῇ, Ἐπιβίων, ἢ κατῆκο-
 λούθησε καὶ ὁ Α. — Στ. 23, Ἀμυνάμενος.] Ἐτρεψα τὸν
 ἐνεσιῶτα εἰς τὸν ἀόριστον (ὁ γὰρ νοῦς, Μετὰ τὸ ἀμύνασθαι
 με), ὃν ἐξέφρασαν ὁ, τε Α καὶ ὁ Α.—Στ. 25, Σμύχομαι ἐν
 ἑμαυτῷ.] Οὕτως αἱ ΚΑ: ἴσως δ' ἂν ἦν ἀμεινον μετοχικῶς
 ἐκφράσαι, Σμυχόμενος ἐν ἑμαυτῷ, ὃ καὶ ἄλλοι πρὸ ἡμῶν
 ἐσημειώσαντο (Σημ. εἰς τοὺς Λουκιαν. Νεκρ. διαλ. 5, 3).
 Σμύχεσθαι κυρίως ἐστὶ, τὸ ἡρέμα καὶ κατὰ μικρὸν ἀνευ καπνοῦ
 καίεσθαι. καὶ ἐπὶ μὲν ταύτης τῆς σημασίας ἀπαξ ἐχρήσατο
 Ἡλιόδωρος τῇ λέξει, ἐν οἷς φησὶ (σελ. 67) «Καλάμους τε,
 » εἶπη τινὲς ἔτι σμυχόμενοι περιελείφθησαν». εὐεπίφορος δὲ
 ἐστὶν εἰς τὴν τροπικὴν ἐκδοχὴν τοῦ, Σμύχεσθαι, καθ' ἣν οὐκ
 ἀκόμφως κέχρηται καὶ ἡ κοινὴ συνήθεια τῷ, Καρδιοφλογίζο-
 μαι.

Σελ. 29, σλ. 2, Τὸν κῆπον . . . ἐνθα τὸ μνήμα τῶν Ἐπι-
 κουρείων.] Αὐτὸς Ἐπίκουρος (ὡς φησὶ Διογένης ὁ Λαέρτιος
 ἐν Ἐπικούρου βίῳ) ἐώνητο τὸν κῆπον τοῦτον ἐγδοήκοντα μνηῶν,
 ἕνεκα τοῦ συμφιλοσοφεῖν ἐν αὐτῷ τοῖς γνωρίμοις, καὶ κατέλι-
 πε θνήσκων τῷ διαδεξαμένῳ τὴν σχολὴν αὐτοῦ Ἐρμάχῳ
 τῷ Μιτυληναίῳ, καὶ τοῖς συμφιλοσοφοῦσιν αὐτῷ, καὶ τοῖς
 Ἐρμάχου διαδόχοις ἐνδιατρίβειν αἰεὶ κατὰ φιλοσοφίαν. ἔοικε
 δὲ ὁ κῆπος οὗτος ἕτερος εἶναι τοῦ Ἀθήνησιν Ἐπικουρείου
 κήπου, περὶ οὗ φησὶ Πλίνιος (ΙΘ, δ', 162,) ὅτι πρῶτος
 Ἐπίκουρος κῆπον ἐν αὐτῷ τῷ ἀστεὶ κατεσκεύασε, τέως ἐκλὸς
 τοῦ ἀστεος ὄντων τῶν κήπων. μνήμα δὲ τῶν Ἐπικουρείων λέγων
 Ἡλιόδωρος, ὑπονοεῖν δίδωσιν αὐτὸν τε Ἐπίκουρον καὶ πολλοὺς
 τῶν διαδεξαμένων αὐτὸν φιλοσόφων, ἐν τῷ κήπῳ ταφῆναι
 καὶ Λυκούργος γὰρ ὁ Ῥήτωρ ἐν τῷ Μελανθίου τοῦ φιλοσόφου
 κήπῳ ἐτάφη, ὡς φησὶ Πλούταρχος ἐν βίῳ Λυκούργου, καὶ
 πολλῶν ἄλλων ἐνδόξων ἀνδρῶν μνήματα ἐν κήποις ἐτύχχανον
 ὄντα. — Στ. 7 Ἀβροτέρως.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ἀβρότερον· ἐν
 δὲ ταῖς ΚΑ, Ἀβρότερον καὶ Ἀβροτέραν. ἴσως μετὰ τὸ Ἀβρο-
 τέρωσ παρέλιπον οἱ Ἀντιγραφεῖς τὸν σύνδεσμον, Γάρ, ὃν ἐξ-
 ἔφρασαν ὁ Α, *Car il est besoing* κ. τ. λ. — Στ. 8, Ἡυτρί-

πισται. ἢ δὲ περιέβαλέ τε.] Ἐντὶ τοῦ Ἑυτρέπισται, ἢ ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ γράφεται, Ἑυτρέπισται, κατὰ μέσον δηλονότι διάθεσιν, οὐ πάνυ τι κατάλληλον τῷ προκειμένῳ χωρίῳ. τὸ δὲ Περιέβαλε σημαίνει, ἠσπάσατο τὴν Θίσβην, ὡς ἐξεδέξατο καὶ ὁ Α, *Demeneté l'embrassa*. ὁ μὲντοι Α, *Amiciebat sese* εἰπὼν, ἔοικεν ἑτέρα γραφῇ ἐνλυχεῖν τῆς, Περιέβαλλέ τε, ἢ ἐκρίνει καὶ ὁ Κοῖνος, ἐν ταῖς εἰς τὸ περὶ διαλέκτων τοῦ Κορίνθου σημειώσεις (σελ. 72). — Στ. 15, Τῶν Ἀφροδίτης μούμενον.] Ὄφειλεν εἰπεῖν, Τὰ ἀφροδίτης μούμενον, καὶ αἰτιατικὴν τοῦτο γὰρ ἢ χρῆσις βούλεται, ἢ καὶ αὐτὸς ἐν ἄλλοις (σελ. 86 καὶ 99) ἠκολούθησε. — Στ. 16, Παραλαμβάνει.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. Στ. 19, Διάγονος· καὶ σιωπῶσαν κ. τ. λ.] Ἐξ ἀσαφούς σαφές κατεστήσαμεν τὸ χωρίον, τῆ στίξει μόνῃ παραμυθησάμενοι. ὁ δὲ νοῦς, Καὶ ἡ Θίσβη, μετὰ τὸ παρεγγυῆσαι, ἤγουν παραινέσαι, τῆ δεσποίνῃ μετὰ σιωπῆς πληροῦν τὴν ἐπιθυμίαν, εἶπε πρὸς αὐτὴν, Ἐγὼ δὲ ἀπειλεύσομαι ἐπὶ τὸν νεανίαν κ. τ. λ. τῆς αὐτῆς συνθέσεως ἔχεται καὶ ὁ προῖων (σελ. 165) ἐρεῖ, « Καὶ χρυστὰς ὑποθέμενος τῶν ἔσομένων τὰς ἐλπίδας... Ὁ Ἐγὼ μὲν ἐπὶ τὰ ἐξῆς τῆς πράξεως ἀπειμι, ἔφην ».

Σελ. 50, στ. 2, Σελιναίας.] Τουτέστι, Σελήνης. καὶ Σελιναίης δὲ, ὡς παρὰ τῷ Κωμικῷ (Νεφ. 614),

..... ἵπειδ' ἢ φῶς Σελιναίης καλόν.

ἔλεγον δὲ καὶ Ἀθηναῖη ἐντὶ τοῦ Ἀθήνη· οἱ δὲ Ἴωνες, καὶ Ἀναγκαίη, ἐντὶ τοῦ Ἀνάγκη. — Στ. 5 Ἐφόφισε.] Ἦγουν ἐνδοθεν ἔκρουσε τὴν θύραν· τούτω γὰρ διαφέρει τὸ Ἐφοεῖν τοῦ Κόπτειν, ὃ σημαίνει τὸ ἐξωθεν κρούειν τὴν θύραν, ὡς φασιν οἱ τὰ τοιαῦτα ἠκριβωκότες, καίπερ αὐτοῦ τε Ἡλιοδώρου ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 128) καὶ πλείστων ἄλλων ἑκατέρω χρησαμένων ἀδιαφόρως. — Στ. 12, Τὴν ἐπὶ τοῖς παροῦσιν ἀτιμίαν.] Ἐν μὲν ταῖς ΚΑ διπλῆ γραφῇ φέρεται, Τὴν ἐπὶ τοῖς μέλλουσιν ἀτιμίαν, καὶ, Τὴν ἐπὶ τοῖς μέλλουσαν ἀτιμίαν· ἐν δὲ ταῖς ΑΑ μετὰ τοῦ συνδέσμου, Καὶ τὴν ἐπὶ τοῖς μέλλουσαν ἀτιμίαν, ἐξ ἀμείνονος ἴσως ἑτέρας γραφῆς τῆς, Τὴν (ἢ Καὶ τὴν) ἐπὶ τούτοις μέλλουσαν ἀτιμίαν. προσγέγραπται δὲ ταῖς ΑΑ ὡς διάρθρωσις μᾶλλον ἢ διάφορος γραφῆ, ὑφ' ἑτέρας καὶ οὐκ αὐτῆς τῆς τοῦ Α χειρὸς, Τὴν ἐπὶ τοῖς παροῦσι μέλλουσαν

ἀτιμίαν. ἐκ ταύτης τοίνυν ἔλαβον τὸ, τὴν ἐπὶ τοῖς παροῦσιν ἀτιμίαν, παραλιπὼν ὡς παρέλκον τὸ, Μέλλουσαν· ἔοικε γὰρ ἐνταῦθα ἀνλιτιθέσθαι τῷ, Παροῦσιν τὸ, Προσδοκηθέντων, ὡς καὶ προῖων (σελ. 71) ἔρεϊ, « τῶν παρουσῶν συμφορῶν τὸ ἀπο- » ρον, καὶ τῶν προσδοκωμένων τὸ ἀδηλον ». — Στ. 16, Οἱ πολέμαρχοι.] Τοῦτο οὕτως ἐκδεκτικῶν ὡσανεὶ ἔλεγεν, Ὁ αἰεὶ Πολέμαρχος, τουτέστιν, ὡς ἡ συνήθεια λέγει, Ὁ καλῶς καιρὸν Πολέμαρχος· εἰς γὰρ τῶν ἐννέα ἀρχόντων ἦν Ἀθήνησιν ὁ πολέμαρχος, καὶ οὐ πλείους. εἰκὸς δὲ οὕτω κληθῆναι, διὰ τὸ συνεδρεύειν καὶ συμφηγοφορεῖν τοῖς Ἰσραηλιτοῖς, ὡς δηλοῖ Ἡρόδοτος (5, ρθ'). παρὰ δὲ Θηβαίοις καὶ Λακεδαιμονίοις δύο παρ' ἑκατέρους ἦσαν πολέμαρχοι, ἥπερ ἔστιν εἰκάσαι ἐξ ὧν φησὶ Πλούταρχος (Πελοπίδ. § 7, καὶ 17). — Στ. 18, Σπαράξασα.] Οὕτως ἡ Β, ἢ συνάδουσι καὶ αἱ ΑΑ. ταύτην τὴν γραφὴν παρέλαβε καὶ ὁ Μ, τὸ δὲ, Παράξασα τυπογραφικῶς ἔοικεν ἡμαρτῆσθαι ἐν τῇ Κ. ἔστι δὲ τὸ Σπαράξασα ἐνταῦθα αὐτῶν τι κυριολεκτικῶς εἰρημένον ἀντὶ τοῦ, Ἀποσπάσασα τὰς χεῖρας αὐτῆς τοῦ πρεσβύτου, ὃς καλεῖσθαι αὐτήν, ὅσον ἔρεϊ καὶ προῖων (σελ. 427) « τῶν καλεχόντων τὰ δεσμὰ σπαρά- » ξάντες » καὶ οὐχ, ὡς ὑπέλαβεν ὁ Μ, παραχθεῖς ὑπὸ τοῦ Λ, ἀντὶ τοῦ Ἀμύξασα, ἢ δρύψασα, τὰς χεῖρας τοῦ πρεσβύτου. ἐπὶ γὰρ ταύτης τῆς σημασίας ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 294) χρήσεται τῷ Σπαράσσειν, καθὰ καὶ ἐπὶ τοῦ Τίλλειν τὰς τῆς κεφαλῆς τρίχας (σελ. 281,). ἐν δὲ τῷ προκειμένῳ χωρίῳ μακρῶ κυριολεκτικώτερον ἂν ἦν τὸ, Σπάσασα, ὡ καὶ Ὀμηρος ἐχρήσατο (Ὀδυσσ. Β, 321),

... Καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσειν Ἀλκινόοιο·

ἢ γοῦν τὸ, Ἀσπαράξασα, μάλα κομψῶς δηλοῦν τὸ, Μελιά βίας ἀποσπάσασα. ὁ γοῦν Σουΐδας, ἐξηγῶν τὴν λέξιν, φησὶν, « Ἀσπαρράξειεν (γρ. Ἀσπαράξειεν, ἢ Ἀσπαρράξειεν), ἀποσ- » πάσειεν, ἀποχωρίσειεν ». ἔφη δὲ πού καὶ Θουκυδίδης, (Ζ, ξγ') « Ἦν μὴ τοὺς ἀπὸ τοῦ πολέμου κατὰσπρώμαλος ὀπλί- » τας ἀσπαρράξειε », ὅπερ ὀρθῶς ὁ σχολιαστὴς ἐρμηνεύει διὰ τοῦ « Μελιά ἀραγμοῦ καὶ συντριβῆς ἀσπλήσειε ». καὶ Πλούταρχος δὲ (Μαρκέλλ. § 27), « Ὁ δὲ Ἀντίβας, ὡς ἀπέρρηξεν » εἰαυτὸν τοῦ Μαρκέλλου » εἶπεν, ἀπὸ τοῦ Ἀσπαρρήσσω ῥήμα-

τος, ὃ τοῦ Ἀπορράσσω ἢ Ἀπαράσσω οὐδὲν ἄλλ' ἢ κατὰ δια-
λεκτὸν διενήνοχε. — Στ. 21, Εἰπὼν, τῷ τε δήμῳ κ. λ. λ.]
Οὕτως αἱ ΑΑ.

Σελ. 31, σλ. 1, Κατὰ τι χρέος ἐμὸν ἴδιον.] Μετενήνεκλα
ἐξ Ὀμήρου (Ὀδυσσ. Α, 409, καὶ Β, 45),

Ἄλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρέος (ἰκάνω).

Στ. 8, Τὸ μὲν ἐκείνου πρόφασιν, μνήμη δὲ κ. τ. λ.] Οὕτω,
Μνήμη, αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, ἐν αἷς καὶ, Τὰ μὲν, ἀντὶ τοῦ, Τὸ μὲν.
ἐν δὲ ταῖς ΔΑ 135 γράφεται, Μνήμην, καὶ αἰτιατικήν.
ἔστι δὲ τὸ χωρίον κατὰ μίμησιν τοῦ πολυθρυλλήτου καὶ ὑπὸ
πλείστων ὄσων παρωδηθέντος ἐκείνου (Ἰλιάδ. Γ, 301),

..... Ἐπὶ δὲ σιενάχοντο γυναῖκες
Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάστη.

ἔνιοι δὲ καὶ τὰς λέξεις αὐτὰς τοῦ Ποιητοῦ παροιμιακῶς μέτενε-
κεῖν ἢ παρωδηῖσαι μᾶλλον προείλοντο. τοιοῦτον τὸ τοῦ Ἀχιλ-
λέως Τάλιου (Β, λδ') « Ἐπεδάκρυσεν ὁ Κλεινίας, αὐτοῦ
» λέγοντος ταῦτα, Πάτροκλον πρόφασιν ἀναμνησθεῖς Χαρι-
» κλέους». ὅπου ἴσως γραπτόν τε καὶ σικιλέον. . . « Πάτρο-
» κλον πρόφασιν, ἀναμνησθεῖς δὲ Χαρικλέους ». εἶρηκε δὲ καὶ
ὁ Χαρίτων (Η, ε'), « Ἐπέπθουν δὲ (γρ. δὲ καὶ) Περσῶν οἱ
» ἐνλιμότατοι, Σταλείρας προφάσει, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάσ-
» τος ». Πλούταρχος δὲ καὶ ἀπὸ τῶν λυπηρῶν ἐπὶ τὰ μὴ
τοιαῦτα μετήνεγκε τὴν Ὀμηρικὴν ῥῆσιν, εἰπὼν (περὶ τοῦ
ἑαυτ. ἐπαιν. ἀνεπιφθ. § 19), « Καὶ μὴ δοκῶμεν Πάτρο-
» κλον πρόφασιν, σφᾶς δ' αὐτοὺς δι' ἐκείνων ἐπαινεῖν ». καὶ
σημείωσαι ὅτι κομψόλερα ἢ Ἠλιοδώρειος παρωδία, καὶ παρα-
πλήσιος τῇ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Συγγραφέως Τακίτου (Γ, λζ'),
Velut pro Vitellio conquerentes suum dolorem proferebant.
Στ. 11, Ὑφ' ἠδονῆς τῶν γόων, ἔπαυσε τῶν δακρύων.] Ἐν μὲν
ταῖς ΑΑ γράφεται, Ὑφ' ἠδονῆς τῶν θρήνων, ἔπαυσε τῶν δα-
κρύων· ἐν δὲ ταῖς ΔΑ 686, διπλῆ φέρεται γραφή· Ὑφ' ἠδο-
νῆς τῶν γόων, ἔπαυσε τῶν θρήνων, καὶ, Ὑφ' ἠδονῆς τῶν γόων,
ἔπαυσε τὸν θρήνον. πρὸ δὲ τούτων, οὕτω διορθοῦν ἐπιχει-
ρῆκει τις, ὥς φησι Βουρδελότος, Ὑφ' ἠδονῆς, τῶν γόων ἔπαυσε
καὶ τῶν δακρύων, σιζῶν δηλονότι εἰς τὸ, ἠδονῆς, καὶ προσ-
τιθεῖς τὸν σύνδεσμον, Καί, μετὰ τὸ Ἐπαυσε. καὶ ἔστι μὲν ἢ

βιάνοια τῆς διορθώσεως οὐκ ἀπίθανος· τὰ δὲ τῆς λέξεως ἴσως ἐν ὀρθότερον ἔχοιεν οὕτως, Ὑφ' ἠδονῆς, τῶν γόνων ἔπαυσε καὶ τῶν θρήνων, τὸ μὲν τι, διὰ τὴν πρώτην γραφὴν τῶν ΔΑ, τὸ δὲ καὶ διὰ τὸ τοῦ Εὐριπίδου τουτί (Μηδ. 1211),

Ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόνων ἔπαυσαι,

ὃ παραινίττεσθαι ἔοικεν ὁ φιλευριπίδης Ἡλιόδωρος, ἐνδέχεται μέντοι τὴν ἀρχαίαν γραφὴν ὑπάρξαι, Ὑφ' ἠδονῆς τῶν ΛΟΓΩΝ, ἔπαυσε τῶν δακρύων. τοῦτο δὲ τῶν προδεδηλωμένων γραφῶν τε καὶ διορθώσεων ἀπαξασπασῶν μακρῶ ἂν ἦν ἀμεινον καὶ συνῶδον τοῖς πρόσθεν (σελ. 14) εἰρημένοις, « Μεγίστην » ἠγούμενοι παραψυχὴν τὴν τῶν ὁμοίων ἀκοήν » πλὴν εἰ μὴ τις ὑπολάβοι ψυχρῶς πάνυ καὶ κακοζήλως τὸν Ἡλιόδωρον παραινίζασθαι τὸ τοῦ Εὐριπίδου. (Ἡλέκτρ. 125.),

Ἴδι τὸν αὐτὸν ἔγειρε γόν,

Ἄναγε πολύδακρυ ἀδονάν.

Στ. 15, Τῶν ὕπνων ἀποσεσύλιτο.] Ἀμεινον ἂν εἶπε, Τὸν ὕπνον ἀποσεσύλιτο, καὶ μᾶλλον συνῶδον τῷ τοῦ Βακχυλίδου, « οὐ δὲ συλάται μελίθρων ὕπνος ἀπὸ βλεφάρων (Στοβ. ΝΓ.) » ὅπερ ἔοικε παραινίττεσθαι ἐπὶ τοῦ παρόντος. συκάψει δὲ καὶ προϊάν (σελ. 74) τὸ συλᾶν μετὰ αἰτιατικῆς αὐτοῦ τοῦ συλωμένου πράγματος. εὐεπίφορος μέντοι καὶ πρὸς τὴν τῆς γενικῆς σύνταξιν (σελ. 168, 209, καὶ 278), ἢ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσατο (Οἶδ. Τύρ. 1330), εἰπὼν,

Ὅς μ' ἐξέωσε κάπεσύλησεν πάτρας.

Στ. 19, Ἐπὶ τὴν τοῦ θεοῦ πρόσρησιν.] Τὴν τοῦ Ἡλίου δηλονότι, ὃς ὁ αὐτὸς ἐνομίζετο τῷ Απόλλωνι. ὁ δὲ Ἀλεκτρυὼν πρὸ τοῦ ἀπορνεωθῆναι, νεανίσκος ἦν, ὡς φησιν ὁ χαρίεστος Λουκιανὸς (Ὀνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. § 3), φίλος τῷ Ἄρει. ὁπότε δ' ἀπίστος παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπήγετο καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ ἀπέλειπεν ἔξω πρὸς ταῖς θύραις, μνηύσοντα ὁπότε φαίνοι ὁ Ἡλιος. εἴτ' ὅτε κατακοιμηθέντος τοῦ νεανίσκου, ὁ Ἡλιος κατιδὼν τοὺς περὶ τὸν Ἄρην κατεμήνυσε τῷ Ἡφαίστῳ τὴν μοιχείαν τῆς γυναικός· καὶ ὁ Ἡφαιστος ἐσαγήνευσε συγκοιμημένους, περιβαλὼν τοῖς δεσμοῖς, ἀπάλαμ μεμηχάνητο ἐπ' αὐτούς. ὁ δὲ Ἄρης μετὰ τὸ ἀφεθῆναι ἀγανακτῆσας κατὰ τοῦ νεανίσκου, ὡς προδόντας τὴν φρουρὰν, μετ-

έβαλεν αὐτὸν εἰς τοῦτὶ τὸ ὄρνεον, τὸν Ἀλεκτρυόνα· ὃς καὶ δια-
 τοῦτα, ἀπολογούμενος δὴθεν τῷ Ἄρει, ἐπειδὴν αἰσθῆται ἀνα-
 τέλλοντα τὸν ἥλιον, πρὸ πολλοῦ βοᾷ. — Στ. 24, Κατὰ τὴν
 Μέμφιν τὴν ἑαυτοῦ πόλιν, τὸν νεῶν κ. τ. λ.] Ἐξήλειψα τὸν
 Μέν καὶ τὸν Καί, τὸν πρῶτον, ὅτι ἀνανταπόδοτος, τὸν δεύτε-
 ρον, ὅτι τὸ ἐχόμενον, Ἐπερχόμενος, πρὸς μόνον τὸ, Νεῶν,
 συνιάσσειαι. συνάδουσι δὲ τῇ διορθώσει ταύτη ὅ, τε Λ καὶ ὁ Α. ἢ
 δὲ ἡ Μέμφις ἐπιφανεσίατι τῶν καὶ Αἴγυπτον πόλεων, ἐν ἣ τὴν
 οἰκισμὸν ἐποιοῦντο σχεδὸν ἅπαντες οἱ βασιλεῖς τῆς Αἴγυπτου
 (Διόδωρ. Α, γ'). ἐν αὐτῇ δὲ ταύτῃ ἐστέφοντο καὶ οἱ ἑπειὶ βασι-
 λεύσαντες Αἴγυπτου ἐκ τῶν Ἀλεξάνδρου διαδόχων. ἐσώζετο
 δ' ἔτι κατὰ τὴν ἐβδόμην ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα ἡ Μέμ-
 φις, ἥς τανῦν λυπρὰ τινα καὶ σχεδὸν ἐξίτηλα ἴχνη φαίνεται ἐν
 τινι χώρῳ καλουμένῳ Μένφ, οὐ μακρὰν ἀπέχοντι τοῦ μεγάλου
 λεγομένου Καίρου, ὡς φησὶν ὁ τὴν Ἡροδότειον Γεωγραφίαν Ἀγ-
 γλιστὶ συγγραφεὺς Ρεννέλλος (σελ. 497).

Σελ. 52, στ. 1, Τῆς Ἰσιδος.] Περὶ τοῦ ναοῦ τούτου τῆς
 Ἰσιδος τάδε φησὶν Ἡρόδοτος (Β, ρος'), « Τῇ Ἰσι τε τὸ ἐν
 » Μέμφι ἱρὸν Ἀμασίς ἐστὶ ὁ ἐξοικοδομήσας, ἐὼν μέγα τε καὶ
 » ἀξιοθεητότατον». καὶ αὐτοὺς δὲ τοὺς πλοκάμους τῆς Ἰσιδος
 παρ' ἑαυτοῖς ἔχειν οἱ Μεμφῖται διετείνοντο, καὶ τοῖς ξένοις ἐπ-
 εδείκνυντο, καθὰ φησὶ Λουκιανὸς (Πρὸς τὸν ἀπαίδ. καὶ πολλ. βιβλ.
 ὠνούμ. § 14). τὸ δὲ ἐχόμενον, Λαμπαδίω, ἢ κλητικῶς ἐκδέξα-
 σθαι χρῆ, ἐν ἣ Λαμπαδῶν πυρὶ, ἢ εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ Λαμπαδῶν
 μεταποιητόν, ἢ δῆλον καὶ ἐξ αὐτῆς τοῦ ὀνείρου τῆς λύσεως
 (σελ. 267). — Στ. 5, Συμμιγοῦς πάντα.] Ἐν τῇ Β, Συμ-
 μιγοῦσας πάντα, ἐξ ἀμείνονος, οἶμαι, γραφῆς τῆς, Συμμιγοῦς
 ἅπαντα. — Στ. 16, Παρθενίους.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 22
 Σῦλα.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ.

Σελ. 53, στ. 6, Πρὸς ἀνάγκης.] Ἐν ταῖς ΔΑ 554, Πρὸς
 ἀνάγκην, ὃ καὶ συνηθέστερον. — Στ. 10, Φράζειν.] Ἐρμη-
 νεύειν, ἐξηγεῖσθαι. ὅθεν παρ' Ἡσυχίου, Φράσις, ἢ ἑρμηνεία, καὶ
 Φράσον, τὸ ἐρμηνεύσον. — Στ. 11. Συνίη τι.] Καὶ τυφλῷ δῆ-
 λον, ὅτι ἀπροσδιόνυστος ὅλως ὀνεστῶς, Συνίησι ὅθεν διώρθωκα
 τρέψας εἰς τὸ, Συνίη τι, ὃ καὶ διφθόρογγογραφεῖν, Συνίη τι,
 βούλεται ἢ πλείων χρῆσις. κακῶς ἐξέφρασεν, ἢ μᾶλλον παρ-

ἔφρασε, τὸ χωρίον ὁ Α, εἰπὼν, *Pour ce qu'il entendoit desia bien la langue*, τουτέστι, Συνίει γὰρ ἀκριβῶς ἤδη τῶν Αἴγυπτίων· οὐδὲ γὰρ εἰκὸς ἀκριβῶς συνιέναι τὸν Κνήμωνα τὴν Αἴγυπτίων φωνήν, ἄρτι καταπεπλευκότες εἰς Αἴγυπτον, καὶ πρὸ μικροῦ τοῖς λησταῖς αἰχμάλωτον γεγονότα, ἢ δῆλον ἐκ τῶν πρόσθεν (σελ. 11,) εἰρημένων. — Στ. 15, Κέκλημαι.) Διωρθωκα τὸ χωρίον, τρέψας τὸ, Κέχρημαι εἰς τὸ, Κέκλημαι· οὕτω δὲ διορθῶσαι καὶ τὸν Α φασὶν ὅ, τε Βουρδελότος καὶ ὁ Μ, οὐκοῦδα ὅθεν εἰκάσαντες ἢ μαθόντες· οὔτε γὰρ ἐν τῇ Α, οὔτε ἐν ταῖς ΑΑ τὸ παράπαν ἐμφαίνεται τι τοιοῦτον. ἢ δὲ τοῦ Βουρδελότου διόρθωσις, Οἷα ἂν κέχρημαι, ἐσχάτως βάρβαρος. — Στ. 18, Παρελέσθαι παρανομήσαντος.] Οὕτω προδήλως αἱ ΑΑ, τῇ τάξει μόνη διαφέρουσαι τοῦ Κ. ἐν δὲ τῇ Β λείπει τὸ Παρανομήσαντος. εἴρηται δὲ καινοσπερεῶς, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν κακοζήλως, τὸ, Παρελέσθαι παρανομήσαντος, ἀντὶ τοῦ, Παρανόμως παρελομένου. αὐτὸς ἐνταῦθα ὅ, τε Βουρδελότος καὶ ὁ Μ, φασὶ τὸν Α, Παρελομένου, μόνον ἀνεγνωκέναι. Στ. 20, Ἐφ' ὧ τε.] Ἐκ τῆς Β, ἢ συνάδουσι καὶ αἱ ΑΑ. κακῶς ὁ Μ, Ἐφ' ὧ γε, ἔγραψεν, ἀκολουθήσας τῇ διορθώσει τοῦ Κ.

Σελ. 34, στ. 5, Ὅσοι τι ῥώμη κ. τ. λ.] Ἐτρέψα τὸ Τῆ ἄρθρον εἰς τὸ Τι, ἵνα ἢ ὁ νοῦς, Ὅσοι, ῥωμαλέοι ὄντες τὸ σῶμα, ὠφελήσων τι ἔμελλον. τοῦτο καὶ γὰρ ὑπονοεῖν δίδωσιν ἢ βάρβαρος τοῦ ἄρθρου παράθεσις· εἶπε γὰρ ἂν, εἴπερ ἐν ἄρθρῳ ἐβούλετο λέγειν, Τῆ ῥώμη τοῦ σώματος, ἢ, Τῆ τοῦ σώματος ῥώμη. ἔστι δὲ καὶ ἕτερον χωρίον παραθεῖναι, ἐν ὧ φησὶ (σελ. 22) μετὰ τοῦ Τι, «Ὅσοι τι καὶ καὶ τῇ ὑπονοία. . . δόντες». Στ. 8, Ἀφείς.] Ὀφείλον διορθῶσαι, Ἀφείς, καίπερ ἀπαξ ἀπάντων τῶν πρὸ ἐμοῦ, Ἀφείς, ἀορίστως ἐκδεδωκότων. ἔρει δὲ καὶ προῖων (σελ. 388) «Τοὺς δὲ εὖ γεγονότας ἐλευθέρους ἀφείς». — Στ. 10, Ἡ συνήθεια.] Μετὰ τοῦ ἄρθρου, ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 23, Ἀπολογίσασθαι.] Τουτέστι, διηγῆσασθαι, ὡς καὶ τὸ ἐν τῇ συνήθειᾳ, Λογαριάζω, ἀπὸ τοῦ ἀριθμολογεῖν μετενήνεκται ἐπὶ τὸ διηγείσθαι. Εὐριπίδης δὲ καὶ τῷ, Ἀναμετρεῖσθαι, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἐχρήσατο, φήσας (Ὀρέστ. 14),

..... Τί τ' ἄρρητ' ἀναμετρήσασθαι μεθεῖ;

ταύτης δὲ τῆς μεταφορᾶς ἔχειται καὶ τὸ *Erzählen* τῶν Γερμανῶν, το *Vertellen* τῶν Βελγῶν, καὶ τὸ *Contare* τῶν Ἰταλῶν. καὶ αὐτὸ δὲ τὸ *Conter* (διηγείσθαι) τῶν Γάλλων παρὰ τὸ *Compter* (λογίζεσθαι) παρῆνται.

Σελ. 55, σλ. 4, Στοχάζομαι.] Ἐν ταῖς ΚΑ γέγραπται, Λογίζομαι. οἰκειότερον μένοι τοῖς χρόνοις Ἡλιοδώρου τὸ, Στοχάζομαι, ἀπ' αὐτοῦ ἤδη Πολυβίου ἀρξάμενον ἐκλαμβάνεσθαι, καὶ διαμεῖναν μέχρι καὶ δεῦρο ἐν τῇ συνθεῖα, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ Λογίζομαι, ἢ Κρίνω. ἢ αὐτὴ δὲ συνθεῖα καὶ Στοχαστικὸν οὐκ ἀκόμψως καλεῖ τὸν Φρόνιμον. — Στ. 20, Βιάζεσθαι γὰρ οἷς ἐξόν, τὸ πυνθάνεσθαι περιττόν.] Οἰκεία ληστῆ καὶ τυράννῳ ἢ θηριώδης αὐτῇ γνώμη· «Θηρίων γὰρ ἔργον εἶναι (φισί που Λυσίας) ὁ ῥήτωρ) ὑπ' ἀλλήλων βία κρατεῖσθαι, ἀνθρώποις δὲ προσήκειν » νόμῳ μὲν ὀρίσαι τὸ δίκαιον, λόγῳ δὲ πείσαι κ. τ. λ. »

Σελ. 56, σλ. 7, Μᾶλλον, ἔφη, ὁ μὲν λόγος κ. τ. λ.] Καθ' ὑπερβατόν, ἀντὶ τοῦ, Ὁ μὲν λόγος μᾶλλον ἤρμοζε, κ. τ. λ. ὅρα δὲ ὅπως ἐντεῦθεν μέχρι τέλους ἢ τῆς Χαρικλείας ἀποκρίσις καταλλήλως ἅμα τῷ ἦθει τῆς κόρης πέπλασται, καὶ λέξει καὶ διανοίᾳ τεχνικῶς πεποικίλται. — Στ. 8, Πρέπειν γὰρ οἶμαι κ. τ. λ.] Ἐκ τε Σοφοκλέους (Ἄϊαντ. 295)·
Γύναι, γυναίξὶ κόσμον ἢ σιγὴ φέροι,
καὶ Εὐριπίδου (Ἰκέτ. 40),

..... Πάντα γὰρ δι' ἀρσένων
Γυναίξὶ πράσσειν εἰκός, αἱ τινες σοφοί.

Στ. 13, Ἄλλως τε διότι καὶ] Οὕτως αἱ ΑΑ, ἑλληνικώτερον. — Στ. 14, Ἐκβαίνειν ἀναγκάζομαι τοὺς κ. τ. λ.] Σημεῖωσαι τὸ, Ἐκβαίνειν, συντασσόμενον μετὰ αἰτιατικῆς, κατὰ τὸ, Παραβαίνειν, καὶ, Ὑπερβαίνειν ἢς συντάξεως ἔστι καὶ παρὰ τῶν Ἀρχαιοτέρων λαβεῖν παραδείγματα. ἢ μέντοι συνηθεστέρα χρήσις πρὸς γενικὴν συντάσσει τὸ ῥῆμα, διὰ τὸ καὶ τὴν, Ἐκ, μόνῃ γενικῇ συντάσσεσθαι. — Στ. 17, Καὶ ταῦτα ἐν ὁμίλῳ.] Ἐξήλειψα τὸν ἕτερον Καί, καίπερ ἐνδεχόμενον οὐ τῶν ἀντιγραφάντων, ἀλλ' αὐτοῦ Ἡλιοδώρου εἶναι τὸ ἀμάρτημα· ἐρεῖ γὰρ καὶ προῖόν (σελ. 338) «καὶ ἤδη » ταῦτα καὶ πρὸς τῶν βασάνων τετραχωμένους ». — Στ. 19, Ἀμφιθαλεῖς.] Ἀμφιθαλὴς παῖς λέγεται, ὧ ἀμφοτέρωθ' ἀλλουσσῆ

θάλλουσι, τουτέστι ζῶσιν, οἱ γονεῖς, ὁ μηδετέρου τῶν γονέων ὄρφανισμένος. πρῶτος δ' Ὁμηρὸς ἐξηγήσατο τὴν λέξιν ἀντιδιαστείλας αὐτὴν πρὸς τὸ Ὀρφανὸς (Ἰλιάδ. X, 490 καὶ 496),

Ἦμαρ δ' ὄρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι
Τὸν δ' ἐ καὶ ἀμφιθαλῆς ἐκ δαιτύος ἐλυφέλιξι.

ἐμφαίνει δὲ Ἠλιόδωρος Ἑλληνικὸν ἔθος, τὸ τινὰς τῶν τοῖς θεοῖς ὄψωσοῦν ἀνακειμένων ἀμφιθαλεῖς γεγονέναι. ἐν γοῦν τῷ Πυθίῳ ἀγῶνι τὴν εἰς τοὺς τῶν νικῶντων σφείανους χωροῦσαν δάφνην, μέχρι πολλοῦ ἀπὸ τῶν Θεσσαλικῶν τεμπῶν παῖς ἀμφιθαλῆς ἐκόμιζεν, ὡς φησὶν ὁ σχολιάσας τὰ τοῦ Πινδάρου (Ἵποθ. Πυθ.). καὶ ἐν τοῖς γάμοις δ', Ἀθήνησιν, ἔθος ἦν ἀμφιθαλῆ παῖδα ἀκάνθας μετὰ δρυῖνων καρπῶν στέφεισθαι, καὶ λίκνον ἄρτων πλήρες περιφέροντα λέγειν, Ἐφυγον κακὸν, εὔρον ἄμεινον (Ζηνοβ. Παρομ. Γ, 98). παρά τε Ῥωμαίοις, οἱ πολλὰ τῶν Ἑλληνικῶν θρησκευμάτων τοῖς ἰδίοις ἐγκατέμιξαν, τοὺς ὑπηρετοῦντας τοῖς ἱεροῖς κούρους καὶ κόρας ἀμφιθαλεῖς γεγονέναι φησὶν ὁ Ἀλικαρνασσεὺς Διονύσιος (Ῥωμ. Ἀρχαιολ. Β, κβ').

Σελ. 37, σλ. 6, Οἶκοι καταμεινάντων.] Ἀνθυπέβαλον τὸ, Οἶκοι (τουτέστιν, Ἐν οἴκῳ) τῷ, Οἶκαδε (ὃ ἐστίν, εἰς οἶκον), αὐτοῦ Ἠλιοδώρου ὑπαγορεύσαντος τὴν διόρθωσιν, ἐξ ὧν προῖών (σελ. 51) ἐρεῖ καταλλήλως τῇ χρήσει, «Τοὺς» τε ὑπολειφθέντας αὐτῶν οἶκοι συλλεξάμενοι». καὶ τὸ τοῦ Λουκιανοῦ δὲ (Δημοσθ. Ἐγκωμ. § 26) ἡμάρτηται, φήσαντος, «Καὶ νῦν ὑπεμνήσθην (τὸ βιβλίον) ἔχων οἶκαδε», ὃ τινες τῶν Κριτικῶν εἰς τὸ, Οἶκοσι τρέπειν παραινοῦσι. ἐνδέχεται μέντοι οὐ τοῖς ἀντιγράψασιν, ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς γράψασιν τὴν ἀρχὴν ἡμαρτῆσθαι, τῷ μὲν Ἠλιοδώρῳ τὸ «Οἶκαδε» καταμεινάντων», τῷ δὲ Λουκιανῷ, ἢ γοῦν τῷ συγγράφοντι τὸ εἰς τὸν Δημοσθένην ἐγκώμιον, τὸ «Ἐχων οἶκαδε». ἐπεὶ γὰρ ἀπ' αὐτῶν ἤδη τῶν Λουκιανοῦ χρόνων, καὶ ἀνωτέρω, ἤρξατο ἢ νῦν ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐπικρατοῦσα χρῆσις τῆς εἰς προθέσεως ἀντι τῆς Ἐν; ὡς ἐστίν εὐρεῖν παρά τε τῷ εἰρημένῳ Λουκιανῷ, λέγοντι κατ' ἀρχὰς τοῦ ἐπιγραφομένου βιβλίου, Λούκιος ἢ Ὀνος, «Ἄνδρα οἰκοῦντα εἰς τὰ Ὑπατα», καὶ

ἄλλοις πλείστοις ὅσοις τῶν κατ' ἐκείνον καὶ μετ' ἐκείνον ἀκμασάντων συγγραφέων, ἀκόλουθον ἦν τοὺς ἀμαρτήσαντας περὶ τὴν προθετικὴν σύνταξιν, ἀμαρτῆσαι καὶ περὶ τὰ εἰς ἀμφω ταύτας τὰς προθέσεις ἀναλυόμενα, τὸ, Οἴκαδε, φημί, καὶ τὸ, Οἴκοι. εἰ γὰρ ἐξῆν λέγειν, Εἰς τὸν οἶκον (ὡς νυν λέγομεν ἅπαντες ἐν τῇ συνηθείᾳ), ἀντὶ τοῦ, Ἐν τῷ οἴκῳ, οὐδὲν ἐκώλυε καὶ, Οἴκαδε, λέγειν ἀντὶ τοῦ, Οἴκοι. πρὸς μέντοι τοὺς λέγοντας, ὅτι καὶ οἱ Ἀττικοὶ συγγραφεῖς (τοιούτους δὲ καλῶ Θουκυδίδην, Πλάτωνα, Ξενοφῶντα καὶ τοὺς κατ' ἐκείνους, ἢ μικρὸν μετ' ἐκείνους, ἀκμάσαντας) ἐχρήσαντο τῇ Εἰς ἀντὶ τῆς Ἐν, καὶ ταύτη ἀνάπαλιν ἀντὶ τῆς Εἰς, ἔστιν ἐκείνο φάναι, ὅτι πάνυ σπανίως κατηκολούθησαν τῇ τοιαύτῃ χρήσει. οἱ δὲ προσιδέντες, ὅτι καὶ τῶν ἐν τόπῳ καὶ εἰς τόπον ἐπιρρήμάτων (οἷόν ἐστι τὸ Οἴκοι καὶ τὸ Οἴκαδε) ἀδιάφορος ἦν παρ' αὐτοῖς ἢ χρήσις, αὐτοσχεδιάζειν ἔμοιγε δοκοῦσι. — Στ. 10, Ἄνεμος Ἐξώσθης.] Ὁ τραχὺς, κατὰ Σουίδα. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐξωθεῖν καὶ παρατρέπειν τοῦ κατ' εὐθείαν πλοῦ τοὺς ναυιλλομένους. ἡ λέξις Ἡροδότειος (B, ρίγ.) « Καί μιν, ὡς ἐγένετο ἐν τῷ Αἰγαίῳ, ἐξῶσθαι » ἄνεμοι ἐκβάλλουσι εἰς τὸ Αἰγύπθιον πέλαγος. » — Στ. 11, Καταιγίζουσαι.] Πρὸς τὸ Λαίλαπες συνέταξε Θηλυκὸν ὄν, δέον, Καταιγίζοντες, φάναι, πρὸς τὸ Πρησιῆρες. σημαίνει δὲ ὁ Πρησιῆρ, κατ' Ἠσύχιον, καὶ, Σφοδρὸν ἄνεμον, καὶ Κεραυνόν. Λαίλαψ δὲ, κατὰ τὸν αὐτὸν, ἐστὶν ἀνέμου συστροφή μετὰ ἕτεοῦ, τουτέστιν ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ καλούμενος Στρόβιλος, καὶ Ἄνεμοστρόβιλος. καὶ σημείωσαι ὅτι καὶ οἱ Ἀρχαῖοι, ἢ φησι Φρύνιχος (σελ. 176), τὴν βίαιον τοῦ ἀνέμου εἴλησιν καὶ συστροφήν, Στρόβιλον ἐκάλουν, καὶ Συστροβιλῆσαι (ἴσ. Στροβιλῆσαι), τὸ στρέφαι. — Στ. 23, Ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων.] Παρώδηται ἐξ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Δ, 450),

Ἐνθα δ' ἄμ' οἰμαγὴ καὶ εὐχαλὴ πέλεν ἀνδρῶν,
Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.

Σελ. 38, στίχ. 1, Θεῶν τις.] Ὡς καὶ προῖων ἐρεῖ (σελ. 60)· ἐν δὲ ταῖς ΔΑ 602 γράφεται, Θεός τις, ἀκόμψως. — Στ. 5, Ὑπερβέβηκε.] Οὕτω καὶ κατωτέρω (σελ. 101). ἐν δὲ τῇ Β, Ὑπερβέβηκε. — Στ. 9, Ἄμοιρον.] Δι' ΑΔ, Ἄμοιρού-

σης, κατὰ γενικὴν μετοχικὴν ὅπερ ἴσως ἀμεινον, παραπλησίως ἔχον τοῖς ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 46), « Παντάπασιν ἐστὶ τοῦ » προσήκοντος ὑπερουμένων », καὶ αὖθις (σελ. 352), « Ἔοι- » κε . . . θεηλατουμένων εἶναι, καὶ δυσμενείας κρείττονος πειρωμένων ». — Στ. 13, « Όταν καὶ τὴν τιμὴν ἀνακτήσῃ τῆς προφητείας.] Ἐν ταῖς ΔΑ 552 γράφεται, « Όταν καὶ τὴν ἱερωσύνην καὶ τὴν τιμὴν ἀνακαλέσῃ τῆς προφητείας. καὶ τὸ μὲν Ἀνακαλέσῃ (ὅπερ ἐμφέρεται καὶ ἐν τῇ Β,) οὐκ ὀρθῶς λέλεκται· τὸ δὲ, Καὶ τὴν ἱερωσύνην, οὐ κακῶς ἔοικε προστεθεῖσθαι, ἑπεὶ καὶ δι' ὅλης ταύτης τῆς μυθιστορίας Ἡλιόδωρος συνωνύμως κέχρηται τῷ, Προφητεία, καὶ τῷ, Ἱερωσύνη, ὡς καὶ τῷ, Προφήτης, καὶ τῷ, Ἱερεὺς. οἱ γὰρ ἱερεῖς ἦσαν ἅμα καὶ προφηταί, διὰ τὸ προμηνύειν εἴτ' ἐκ τῶν σφαλᾶγγων τῶν θυομένων ζώων, εἴτ' ἐκ τῆς τῶν ὀρνέων πτήσεως, ἢ ἐξ ἄλλων τινῶν συμβόλων, ἢ σημείων, τὰ μέλλοντα. ὅθεν καὶ Πλούταρχος (περὶ τοῦ Σωκρ. δαιμον. § 7,) τῆς αὐτῆς ταύτης Μέμφεως, περὶ ἧς ἐνταῦθα ὁλόγος, Προφήτην ὀνομάζει, Χόνουφιν τὸν ἱερέα, ὃ συνεγένετο Πλάτων, ὅτε εἰς Αἴγυπτον πτόσθω τῆς Αἰγυπτίων σοφίας παρεγένετο. — Στ. 14, Εὐθυμότερος ἀν' ἀγοίτο.] ἴσως ἀμεινον ἐπιρρήματικῶς γράφειν, Εὐθυμότερως. προσέθηκα δὲ τὸν, Ἄν, σύνδεσμον, ὃν παρέλιπον οἱ Ἀντιγραφεῖς, πλανηθέντες ὑπὸ τῆς ὁμοιότητος τῶν δύο πρώτων στοιχείων τοῦ ἐπομένου, Ἄγοίτο. ταύτης δὲ τῆς ὁμοιότητος ἕτερον ἀμάρτημα παραθέσθαι οὐκ ἀκαιρον ἴσως τὸ παρὰ Πλουτάρχῳ (περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ βραδ. τιμωρουμ. § 18), « Ψυχὴν » ἀνδρὸς ἀσεβοῦς καὶ παρανόμου μετὰ θάνατον ἐφορῶσαν . . . » παῖδας, ἢ φίλους, ἢ γένος οἰκεῖον αὐτῆς, ἀτυχήμασι χρωμένους μεγάλοις δι' αὐτὴν, καὶ δίκην τίνοντας, οὐδεὶς ἌΝ » ἈΓΑΠῆΣΕΙΕΝ αὖθις ἐπὶ ταῖς τοῦ Διὸς τιμαῖς ἀδίκον » γενέσθαι καὶ ἀκόλαστον » ὅπου γραπτέον « . . . οὐδεὶς » ἌΝ ἈΝΑΠΕΪΣΕΙΕΝ ». — Στ. 25, Ἐκὼν τε τὸ μέρος καὶ ἄκων.] Ὅλον τοῦτο τὸ περὶ τῆς ἀναβολῆς τοῦ γάμου χωρίον ἐμιμήσατο καὶ Ἀχιλλεὺς ὁ Τάτιος (Δ, ζ'), ἀντιθεῖς τῇ μὲν Χαρικλείᾳ τὴν Λευκίππην, τῷ δὲ ληστάρχῳ Θυάμιδι τὸν στρατηγὸν Χαρμίδην. διαφέρει δὲ ἡ σοφιστικὴ τοῦ Τατίου ἐν τούτοις ἀπεραντολογία, τῆς κομφοτάτης καὶ γραφικῶς

διατετυπωμένης ἀφηγήσεως τοῦ Ἡλιοδώρου, ὅσω διαφέρουσιν ἀνθρώπων πίθηκοι.

Σελ. 39, στ. 10, Ἠύτρεπισμένους.] Οὕτως ἔγραφα τὸ πᾶσι πρὸ ἐμοῦ ἀναυξήτως ἐξενεχθὲν, Εὐτρεπισμένους. — Στ. 11, Ποησομένους.] Ἀπήλειφα τὸν σόλοικον ἀόριστον, Ποησομένους. — Στ. 16, Ἀβροτέραν. . . . καὶ πη κ. γ. λ.] Ἀπήλειφα τὸ περιττὸν ἄρθρον, Τήν. ἀντὶ δὲ τοῦ Καὶ εἶπη, ἴσως μὲν ἐχρῆν γράφειν, Καὶ ἔτι, ὡς καὶ ὁ Λ ἔοικεν ἐκδεδέχθαι *Atque etiam* προειλόμην μέντοι γράφαι, Καὶ πη, ἐξελὼν τὸν συναπτικόν. ἰσοδυναμεῖ δὲ τοῦτο ἐνταῦθα τῷ, Καὶ ποτε, ὅπερ ἐξέφρασε καὶ ὁ Λ διὰ τοῦ *Quelquesfois*. καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ δὲ, ἐπὶ χρονικῆς σημασίας, ἀδιαφόρως χρώμεθα τῷ τε χρονικῷ, Κάποτε, καὶ τῷ τοπικῷ, Κάπου. ἄπερ ἐστὶ ἀντὶ τοῦ, Κάμποτε, καὶ, Κάπου, διὰ τοῦ $\bar{\mu}$ (ὡς ἀπὸ τοῦ Κᾶν ποτε καὶ Κᾶν που), καθά φαμεν καὶ Κάμμια, ἀπὸ τοῦ Κᾶν μία, καὶ Κάμπόσος, ἀπὸ τοῦ Κᾶν ποσός. — Στ. 21, Καταναγκασθεῖν.] Ὡφειλεν εἰπεῖν Καταναγκασθῆναι, ἵν' εἶχε συνηρτῆσθαι τῷ προηγησαμένῳ, Γίγνεσθαι· ὁ δὲ ὡς ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς ὑπακουομένης τῆς, Ὡς μὴ (ὅπερ ταυτὸ δύναται τῷ, Τοῦ μὴ), συνάψας ἐξήνεγκε κατ' εὐκτικὴν ἔγκλισιν.

Σελ. 40, στ. 5, Μαστεύων.] Ζητῶν, ἐρευνῶν. λέγεται δὲ καὶ, Ματεύων, δίχα τοῦ σ. ἀπαξ ἐχρήσατο τῇ λέξει Ὅμηρος (Ἰλιάδ. Ε, 110)· συνεχέστερον δ' Εὐριπίδης. — Στ. 9, Ἡ μή τι πεπόνθοι.] Ἐξήλειφα τὸν κακῶς παρεισδύντα συναπτικόν· πλὴν εἰ μή τις προέλοιτο γράφειν, Ἡ εἴ τι πεπόνθοι, ἐξαλείψας τὸ, Μή. — Στ. 11, Ὀρκων μὲν καὶ σπονδῶν κ. γ. λ.] Ἐξ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Δ, 158),

Οὐ μὲν πως ἄλιον πῖλει ὄρκιον, αἰμά τε ἄρνῶν,
Σπῶνδαί τ' ἄκρητοι, καὶ δεξιαί, ἧς ἐπίπιθμεν.

Στ. 16, Τὴν κατ' ἐμοῦ.] Οὕτως αἱ ΑΑ, ὀρθῶς· καὶ γὰρ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 156) ἐρεῖ, « Τὴν ἐπ' αὐτῇ δοκιμασίαν ἔχοντα ». — Στ. 18. Εἰ δὲ μὴ, γίγνεται.] Τῶν πρὸ ἐμοῦ μὴ σιξαλίων εἰς τὸ, Εἰ δὲ μὴ, ἀσαφὲς ἐγίνετο τὸ χωρίον· ὁ γὰρ Λ μετέφρασε, *Nisi contrarium potius eveniat*, ὅπερ ἐστὶν, Εἰ δὲ μὴ γίγνεται τούναντίον. οὐ τοῦτο δὲ βούλεται λέγειν

ἢ Χαρίκλεια τῷ Θεαγένει, ἀλλὰ, Εἰ δὲ μὴ ἀνυπόπτως ἔχεις πρὸς με, τουτέστιν, εἰ δὲ μὴ πιστεύεις μοι, γίγνεται τούναντίον κ. 7. λ.

Σελ. 41, σφ. 1, Τό τε.] Οὕτω γραπτέον διηρημένως, ἢ γούν, ὡς τινες γράφουσι, Τό, τε, μεθ' ὑποδιαστολῆς, καὶ οὐχ ὡς οἱ πρὸ ἐμοῦ ἐπιρρηματικῶς, Τότε. — Στ. 3, Ἀπὸ τῆς σῆς ὀμιλίας.] Ἐκ δύο γραφῶν ἡμαρτημένων, τῆς τε, Ἀπὸ τῆς ὀμιλίας, ἢ περ ἐμφέρεται ἐν τῇ Β καὶ ταῖς ΑΑ, καὶ τῆς, Ἀπὸ σῆς ὀμιλίας, ἢν ἔχουσιν οἱ λοιποὶ, αὐ χαλεπῶς διεσκευάσα τὸ χωρίον, γράψας, Ἀπὸ τῆς σῆς ὀμιλίας. ἀντὶ δὲ τοῦ, Φυλάττουσα, ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ γράφεται, Φυλάξασα. — Στ. 5, Ἐπὶ παισί.] Οὕτω διώρθωκα τὸ παρ' ἀπασι τοῖς πρὸ ἐμοῦ ἐμφερόμενον, Ἐπὶ πᾶσι, ὅπερ ὁ Α, *Post* οπιπια μετέφρασε. Γάμον ἐπὶ παισὶν ἐκάλουν οἱ Ἀρχαῖοι τὸν ἔννομον καὶ ἐπὶ παιδογονία γιγνόμενον γάμον, ἀντιδιαστέλλοντες πρὸς τὴν μόνης ἡδονῆς ἐνεκα γιγνομένην ἀνδρὸς πρὸς γυναῖκα ἀφροσύνην μίξιον. καὶ ἔστι παραθέσθαι αὐτὸν Ἡλιόδωρον μαρτυροῦντα, ἐν οἷς προῖων (σελ. 445) ἔρει, « Ξυνωρίδα ταύτην » γαμηλίους νόμοις ἀναδείκνυμι, καὶ συνεῖναι φροσύνην παιδογονίας ἐφήμι ». ἔλεγον δὲ τὸν αὐτὸν τούτον ποιητικώτερον καὶ « Γάμον ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων », ὡς ἔστιν ἰδεῖν παρὰ τῷ Χαριεσίῳ Λουκιανῷ (Τίμ. ἢ μισάνθρ. § 17), καὶ τῷ Πιθηκιδῶς καλαισχύνογι τὰ παρ' ἄλλοις κατὰ Ἀρισταινέτῳ (Α. Ἐπιστολ. ιθ'). — Στ. 11, Σαυτῆς.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Σὺν αὐτῆς ἐν δὲ ταῖς ΔΑ 159 ἐμφέρεται, Ἐαυτῆς οὐδὲ τοῦτο κακῶς, ἐπεὶ καὶ προῖων (σελ. 65,) ἔρει « Γέγονας ἡμῖν αὐτάγγελος τῶν ἐαυτῆς συμφωρῶν ». οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τῷ Ἐαυτοῦ ἀδιαφόρως εἰκόασι χρῆσθαι καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν προσώπων, ὡς ἔστιν ἰδεῖν παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν συγγραφέων οὐς ζήλωσας Ἡλιόδωρος ἔρει καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 307), Ἐαυτοῦ, ἀντὶ τοῦ, Ἐμαυτοῦ, καὶ (σελ. 430), Ἐαυτῆς, ἀντὶ τοῦ Ἐμαυτῆς. ἐν μέντοι τῷ προκειμένῳ χωρίῳ, ἀναγνωστέον ἐμοὶ δοκεῖ οὔτε, Ἐαυτῆς, οὔτε, Σαυτῆς, ἀλλὰ, Σὺν αὐτῆς τὸ γὰρ τῶν ΑΑ Σὺν αὐτῆς, οὐδὲν ἔστιν ἕτερον, ἢ προφανῶς ἡμαρτημένη γραφὴ τοῦ, Σὺν αὐτῆς. τῶν Ἀττικῶν δ' οὐδὲν ἦττον εἶναι καὶ τὸ τὰς κτητικὰς τῶν ἀντωνυμιῶν προτιθέσθαι τῶν ἀναφο-

ρικῶν, οὐ χαλεπὸν ἔστι πιστώσασθαι παραθεμένους, τοῦτο μὲν, τὸν Κωμικὸν (Πλούτ. 35) λέγοντα,

Τὸν Ε΄Μ'ΟΝ μὲν Α΄ΥΤ'ΟΨ τοῦ ταλαιπώρου σχεδὸν
Ἦδ' ἡ νομιζῶν ἐκλετοξεῦσθαι βίον,

τοῦτο δὲ, τὸν Σοφοκλέα (Ἡλέκτρ. 251),

Ἐγὼ μὲν, ὦ παῖ, καὶ τὸ Σ'ΟΝ σπεύδουσ' ἄμα,
Καὶ Τ'ΟΨΜ'ΟΝ Λ'ΥΤΗ'Σ, ἦλθον.....

Στ. 23, Καὶ ἡ Χαρίκλεια.] Οὕτως αἱ ΑΑ, μετὰ τοῦ συνδέσμου.

Σελ. 42, στ. 1, Φόβους.] Ἐξήλειψα τὸ ἄρθρον, τοὺς πλεονάζει γὰρ πάνυ σολοίκως. — Στ. 17, Πολλὰ μία ἡμέρα κ. 7. λ.] Ἴσως ἐκ Σοφοκλέους (Αἴαντ. 131),

Ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν
Ἄπαντα τὰνθρώπεια.....

ἥς ἐννοίας ἔχεται καὶ τὸ τοῦ Πινδάρου (Ὀλυμπ. Ζ, 173),

..... Ἐν
Δὲ μιᾷ μοίρᾳ χρόνου,
Ἄλλοτ' ἄλλοιαι δαιθύσσουσιν αὔραι.

ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς Τάτιος (Α, ἡ.) οὕτως ἐξέφρασε τὴν Ἡλιοδώρειον γνώμην, « Καὶ γὰρ εἰς τὴν προθεσμίαν τῶν γάμων » χρόνος ἔστιν ἡμερῶν. πολλὰ δ' ἂν γένοιτο καὶ ἐν νυκτὶ μιᾷ » καὶ μετὰ (γρ. κατὰ) σχολὴν ζητήσομεν ». τῆς αὐτῆς δὲ πως ἐννοίας ἔχεται καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ παροιμιῶδες, ἐπὶ τῶν ἐνδεχομένων συμφορῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λεγόμενον, « Τὰ » φέρεται ἢ ὥρα, χρόνος δὲν τὰ φέρεται ». καὶ σημείωσαι ἐν παρόδῳ τὸ ἀρκλικὸν τῆς παροιμίας, Τὰ, Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ, Ἄ, παραληφθέν. εὐρήσεις δὲ τοῦτο καὶ ἐν ἑτέροις παροιμίαις, οἷον, « Τ'Α, ὡς δὲν θέλει, γίνονται, θέλε τα καὶ ὡς γίνονται », καὶ, « Τ'Α κινᾷς, χάνεις, καὶ Τ'Α χρεωσθεῖς, πληρώνεις ». καὶ ἔοικεν ὁ Ἰωνισμὸς οὗτος τὴν ἀρχαιότητα τῶν εἰρημένων παροιμιῶν κατελέγχειν, καίπερ καὶ ἐν ποιήμασιν, οἷα ἔστιν ὁ καλούμενος Ἐρωτόκριτος, καὶ ἄλλα, οὐ σπανίου τῆς τοιαύτης χρήσεως οὔσης. — Στ. 19, τοῦτό τοι.] Ἐλλειπτικῶς τῆς Διᾶ, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 363). ἐχρήσατο καὶ Δουκιανὸς εἰπὼν (Νιγρίν. § 37) « Τοῦτό τοι καὶ ἦδονται καὶ » θακρύουσι μεταξὺ ἀκούοντες ». ἔστι δὲ ταῦτ' ὅτι, Ταῦτα

τοι, ἢ, Ταῦτ' ἄρα (καὶ ἐν τούτοις τῆς προθέσεως συνυπακουομένης)· πλὴν ὅτι μόνω τῶ, Ταῦτα, ἑλλειπτικῶς οἱ Ἀρχαῖοι ἐχρῶντο, τὸ δὲ ἐννικόν, Τοῦτο, κατὰ τὸ πλῆρες ἐκφέρειν προείλοντο. δῆλον δὲ τοῦτο καὶ ἐκ τοῦ Ξενοφώντος (Κύρ. Ἀναβ. Δ, σελ. 188) «ΤΑΥΤΑ ἐγὼ ἔσπευδον, καὶ ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ σὲ οὐχ ὑπέμενον». — Στ. 20, Τὸ παρὸν ἐπινοίαις ὑπερεθέμην ταῦτα, τὰ πρόδηλα κ.τ.λ.] Τὸ, Ἐπινοίαις, ἐκ τῆς Β' ἢ δὲ τοῦ, Ταῦτα, προσθήκη ἐκ τῶν ΑΑ. ἐρεῖ δὲ καὶ προῖων (σελ. 241) «Τὸν γάμον... διεκρουσάμην ἐπινοίαις». τὸ δὲ, Τὸ παρὸν, ἐνταῦθα οὐ πρὸς τὸ, Ὑπερεθέμην συντακτέον, ἀλλ' ἐπιρρηματικῶς ἐκληπτέον, ὡς τὸ, Τὸ νῦν, ἢ Τὰ νῦν. καὶ ἔστιν εὐεπίφορος εἰς τοῦτο ὁ Ἡλιόδωρος, οἷον (σελ. 200) «Ἐγνῶν τὸ παρὸν ὑπερεθέσθαι χρισταῖς ἐπαγγελίαις»· καὶ αὖθις (σελ. 303), «Πρόφασις τὸ παρὸν ὑπερεθέσεως ἐπινοιώνται». λέγει δὲ καὶ ἡ συνήθεια ἑλλειπτικῶς, Τὸ παρὸν, καὶ συνεχέστερον ἐντελῶς, Κατὰ τὸ παρὸν.

Σελ. 43, στ. 15, Φόνους ἴσους.] Ἀντὶ τοῦ Φόνους, ἐν τῇ Β γράφεται, Πόνους· ὃ δὴ καὶ προείλετο ὁ Α ἐν τῇ μεταφράσει ἑρῶς μέντοι ἔχειν τὴν γραφὴν, Φόνους, δηλοῖ μὲν τὸ προηγησάμενον, Τραύματα, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 50), «Τοὺς μὲν τρώσαντος, τοὺς δὲ ἀνελόνης». ἀντὶ δὲ τοῦ, Ἴσους, ὁ Κ εἰκάζει γεγράφθαι τὴν ἀρχὴν, Ἴσως. — Στ. 16, Ὅ, τί ποτε λέγοι.] Οὕτως αἱ ΑΑ. — Στ. 23, Ἄλλ' αὐτός τε ἔνδυναι.] Ἐτρεψα τὸν σόλοικον, Γε, εἰς τὸν, Γε. δῆλον δὲ τοῦτο καὶ ἐκ τῶν Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Β, 191),

ἌΛΛ' ΑΥΤΟΣ ΤΕ κάθησο, ΚΑΙ ἌΛΛΟΥΣ ἴδρνε λαούς,
καὶ (Ἰλιάδ. Ο, 475),

ΜΑΡΝΑΟ' ΤΕ Τρώεσσι, ΚΑΙ ἌΛΛΟΥΣ ὄρνυθι λαούς·

ἢ παροφανῶς ἐνταῦθα παρωδεῖ Ἡλιόδωρος.

Σελ. 44, στ. 1, Ὑπερκύπτοντας.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. ἀναφέρεται δὲ πρὸς τὸ σημασιόμενον διὰ τῆς λέξεως, Πληθός, κατὰ τὸ, Φάσαν ἢ πλιθύς (Ἰλιάδ. Β, 278). — Στ. 3, Ἄνιεις.] Οὕτως ἐν ἅπασιν γέγραπται· ἄμεινον δὲ γράφειν, Ἄνεις, κατὰ τὸν ἀόριστον. — Στ. 13, Ὅ δὲ πόλεμος ἡμῶν

μελήσει.] Ἐτέρα παρωδία ἐξ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Ζ, 490) :

Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε,

Ἰσίον τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε

Ἔργον ἐποίχεσθαι· ΠΟΛΕΜΟΣ Δ' ἌΝΔΡΕΣΣΙ ΜΕΛΗΨΕΙ.

ταῦτά φησιν Ἐκτωρ πρὸς Ἀνδρομάχην τὴν ἰδίαν γυναῖκα. ὁ δὲ χαριέστατος Ἀριστοφάνης, τὰ σπουδαίως Ὀμήρῳ πεποιημένα, εἰς τὸ γελοϊότερον παρωδήσας, τὰς γυναῖκας αὐτὰς παράγει λεγούσας πρὸς τοὺς ἰδίους ἀνδρας, καὶ παρακελευόμενας αὐταῖς παραδοῦναι, ὡς ἄμεινον διαθησομέναις, τὰ κατὰ τὸν πόλεμον (Λυσιστρ. 536),

Κατὰ ξαίνειν ξυζωσάμενος,

Κυάμους τράγων·

Πόλεμος δὲ γυναιξὶ μελήσει.

Στ. 23, Σύλων.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΛΑ.

Σελ. 45, στ. 1, Τὸν οὐδόν.] « Οὐδὸς (φησὶν ὁ Σουΐδας), οὐ φλιά, βατήρ, τὸ κάτω τῆς θύρας ». ἔστι δὲ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον, Κατώφλιον, τουτέστιν ἢ κάτω φλιά τῆς θύρας. οὗτος τοίνυν ὁ τῆς θύρας οὐδὸς ἦν, ὡς ἂν εἴποι γε Σοφοκλῆς (Οἰδ. κολ. 1590), « Καταρράκτης οὐδὸς », ἤγουν ἐγίγνετο ἄλλη θύρα, δι' ἧς ἀνοιγομένης κατίεσαν ὑπὸ γῆν. τὴν δὲ τοιαύτην θύραν ἢ συνηθεῖα Κλαβανὴν ὠνόμασε, οὐδὲ τούτου ἴσως τοῦ ὀνόματος ἀπηλλοτριωμένου τῆς ἀρχαίας φωνῆς, ὡς ἔστιν εἰκάζουσα ἐκ τοῦ Ἠσυχίου, παρ' ᾧ εὔρηται, « Λιβάνη, θύρα », εἴτε τῶν ἀνιγγραφάτων κακῶς τὸ, Κλαιβάνη, ἢ, Κλιβάνη, μέγαλοπισάντων ἐκ τοῦ κ εἰς τὸ ᾱ στοιχεῖον, εἴτε καὶ τῆς συνηθείας αὐτῆς, οἷα φιλεῖ γίγνεσθαι, μεταποιοσάσης τὸ Λιβάνη εἰς τὸ Κλαβανὴ ἢ Κλαιβανὴ ἀμφοτέρως γὰρ λέγεται. καὶ ὁ μὲν Ἡρόδοτος (Ε, 15'), Θύρην καταπακτὴν, εἴρηκε τὴν παρ' ἡμῖν Κλαβανὴν· Πλούταρχος δὲ, Θύραν καταρράκτῆν (ἐν Ἀράτ.), καὶ Θύραν ἐπιρράκτῆν (πρὸς Ἠγεμ. ἀπαίδ. § 4). — Στ. 13, Καὶ ὡς εἰς ἐσπέραν . . . φοιτήσιν κατεπαγγελάμενος.] Περιττὸν τὸ Ὡς, χωρὶς εἰ μὴ τις φάσῃ Ἀττικῶς παρέλκειν, κατὰ τὸ « Ἀπέπλεον ὡς ἐς τὰς Ἀθήνας », ἢ τὸ Σχεδὸν, σημαίνειν, κατὰ τὸ, « Ὡς τέσσαρα στάδια », ἵνα ἦ, Οὐκ ἀκριβῶς εἰς ἐσπέραν, ἀλλὰ περὶ που τὴν ἐσπέραν. εἰκὸς δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ὅτι, παρελιήφθαι, ἵνα ἦ τὸ ἐξῆς, Κατεπαγγελάμενος

αγγειλάμενος ὡς εἰς ἰσπέραν φοιτήσαι, κακῶς τῶν ἀντι-
 γραφῶν, Φοιτήσῃν, ἀπαρεμφάτως γραφάντων. ἔρεϊ γὰρ καὶ
 προῖων (σελ. 328,) « Καὶ ὡς ἰκοῦσα ἐπιβήσεται τῆς πυρᾶς
 » ἐπαγγειλαμένη ». — Στ. 16, Διαδρᾶναι οἱ τῆν μάχην.]
 Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. τουτέστι Διαδρᾶναι αὐτῷ (ἦγον
 τῷ Θεαγένει) τὴν μάχην, ὡσανεὶ ἔλεγε, Διαδρᾶναι διὰ
 τὸν Θεαγένην, ἢ χαριζόμενος τῷ Θεαγένει, τὴν μάχην,
 ἵνα δηλονότι σώσῃ τὸν Θεαγένην. δύναται δὲ ἢ ἀντανυ-
 μία, Οἶ, καὶ ἐκ περιττοῦ κείσθαι, ἢ καὶ ἐξηρτῆσθαι τοῦ
 ὕποθέσθαι, ἢ Συμβουλευσαι, ἢ Παραίνεσαι, ἢ ἄλλου του
 ῥήματος τοιοῦτου, ἀβλεψία τῶν ἀντιγραφάντων παραλειφ-
 θέντος, ἢ καὶ προσυπακουομένου κατὰ σχῆμα τὸ λεγόμενον,
 Ἐξ ἀναλόγου (Ἰδε Εὐστάθ. Ὀδύσσ. Γ, 289). Καὶ ἔσται ὁ
 νοῦς, Ἄλλ' ὕποθέσθαι αὐτῷ διαφυγεῖν τὴν μάχην. ἐνδέχεται
 μέντοι καὶ γραφικῶς ἡμαρτῆσθαι τὸ, Οἶ, ἀπὸ τῆς διφθόγγου
 τοῦ Διαδρᾶναι, διὰ τὴν ὁμοιότητα, παραπλάσθην, κατὰ καὶ
 ἐπὶ τῆς ἑτέρας γραφῆς, Διαδρᾶσαι σοι, τῷ Σαι, τὸ, Σοι, παρ-
 επλάσθῃ. — Στ. 22, Μονονουχὶ ζῶσαν κ. τ. λ.] Τοῦθ' ὁ καὶ ἢ
 παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ (Ἀντιγ. 919) Ἀντιγόνη περὶ ἑαυτῆς λέγει,

Ἄλλ' ὦσ' ἔρημος πρὸς φίλων ἢ δύσμορος,
 Ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφᾶς.

Σελ. 46, στ. 10, Τούτους.] Οὕτως αἱ ΑΑ, κατ' αἰτια-
 τικὴν ὁ γὰρ νοῦς, Τούτους, ἂν οἱ πολέμιοι ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ
 ἐργάζεσθαι τὰ τοῦ πολέμου εἰσὶ, μὴ κατὰ τάχος διὰ τῶν
 αὐτῶν ἔργων ἀμύνεσθαι κ. τ. λ. — Στ. 13, Ὁ Λόγος.]
 Ἐνάρθρων, ἐκ τῶν ΑΑ. ἔρεϊ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 411),
 « Περὶ βασιλείας γὰρ, . . ὁ λόγος », τῆς χρήσεως ἐν τοῖς
 τοιοῦτοις ἀπαιτούσης πάντως τὸ ἀρθρον. — Στ. 16, Ὅσα
 καὶ νικᾶν περιγίγνεται.] Αἱ ΑΑ, Ὅσα καὶ νικᾶν περιγίγνεται.
 ἀλλ' οὐδετέρα τῶν γραφῶν ἔρρωται ὡφειλε γὰρ εἰπεῖν, Ὅσα ἐκ
 τοῦ νικᾶν, ἢ, τῷ νικᾶν, ἢ γούν, τοῖς νικῶσι περιγίγνεται. —
 Στ. 19, Ἐνοπονδον.] Ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 20, Τοὺς ἀλόγους]
 Περιττὸν τὸ ἀρθρον, καί πως καὶ ἀδαινόητον ἀπεργάζεται τὸ
 λεγόμενον, ὡσπερ ἂν εἰ οὕτως ἐκπέφραστο, Ἀναγκαῖον τοὺς
 ἀλόγους ἢ περιεῖναι κρατοῦντας, ἢ τεθῆναι. ἴσως ἐγγρα-
 πτω πάλαι, Ἡ τεθῆναι τοὺς ἀλόγους ἀναγκαῖον. — Στ.

21, Τεθνηγμένοι.] Ἐχρήσατο ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 43), τῷ Θήγειν, κυρίως, ἐπὶ τοῦ, Ἀκονᾶν ἐνταῦθα δὲ μεταφορικῶς, ἀντὶ τοῦ, Παρορμαῖν, παροξύνειν, ἐνισχύειν. ἔστι δὲ ταύτης τῆς σημασίας ὅσα πλεῖστα μαρτύρια παραδέσθαι ἔκτε τοῦ περὶ Κύρου παιδείας τοῦ Ξενοφῶντος, καὶ πολλῶν ἄλλων ἀρίστων συγγραφέων. — Στ. 24, Ἐκάλει.] Ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, Ἀνεκάλει. ὅπερ ἴσως ἄμεινον.

Σελ. 47, στ. 9, Ἀφόρητον] Ἠμάρτηται τὸ, Ἀπόρρητον, τῶν ΔΑ 63. — Στ. 10, Κατάκροτος.] Κακῶς ἐν ταῖς ΑΑ, Κατάκρατος· τὸ δὲ Κατάκροτος, ὅπερ οὐπω κατεγράφη ἐν τοῖς Λεξικοῖς, σημαίνει ἐνταῦθα, θορύβωδης, οἷα φιλεῖ γίνεσθαι παρὰ τὰς μάχας ἢ συμμιγῆς τῶν πολεμουμένων βοή. ἔχει δ' ἂν τις ἄλλως καὶ ἐπ' εὐφημίας τῆς μετὰ κρότου γιγνομένης χρήσασθαι τῇ λέξει· καὶ γὰρ καὶ τὸ, Κατακροτεῖ, Ἠσύχιος ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, « Ἄγαν ἐπαινεῖ. κατευφημεί ». ἐν δὲ τῷ Περί τῶν τῆς συντάξεως σχημάτων συνταγματίῳ, ὃ προσετέθη τῷ Ἐνετίησιν ἐκδοθέντι, ἐν ἔτει 1757, τετάρτῳ τῆς Θεοδώρου τοῦ Γαζῆ Γραμματικῆς βιβλίῳ, σελ. 84, ὅλον τουτὶ τὸ χωρίον τοῦ Ἡλιοδώρου, ὃ τὸν Θεόδωρον ἐκδούς, παρὰ τυφλῷ Τυπογράφῳ, οὐ πανυ τι ὀξὺ δεδορικῶς αὐτὸς, οὕτως ἀθλίως καὶ παρώδῃσι καὶ μετέγραφε· « Νομί » σατε ὄραν ἀλισκομένην τὴν Τροίαν, καὶ τὴν μὲν φλόγα τὰ » οἰκοδομήματα ΝΕΜΟΜΕΝΗΝ, ΕΠΙ ΔΕ ΤΟΥΣ » ΟΦΘΑΛΜΟΥΣ ΜΕΛΑΝ ΕΜΠΥΡΟΝ, ΚΑΠΙ » ΤΗΝ ΑΚΟΗΝ ΗΧΗΝ ΚΑΤΑ ΚΡΙΤΟΝ ΕΠΙ » ΦΕΡΟΜΕΝΗΝ, τοὺς δὲ πολεμίους, ἀνδρας ἀποκτείνον » τας, γυναῖκας ἄγοντας ». — Στ. 13, Τῶν δέ.] Τουτέστι, τῶν ἐπεληλυθότων ληστῶν. — Στ. 22, Καθ' ὃ.] Ἄμεινον οὕτω γράφειν διηρημένως· ἀναφέρεται γὰρ εἰς τὸ ὄναρ. — Στ. 25, Καὶ πρὸς τὰ ἐναντία τῶν προτέρων.] Ἴσως περιττὸς ὁ σύνδεσμος. ὃ δὲ νοῦς, ἔκρινε νῦν τὸ ὄναρ ἐναντίως τῇ πρόσθεν (σελ. 32) κρίσει.

Σελ. 48, στ. 1, Συνέβαλλεν.] Οὕτως ἢ Β, κατὰ τὸν παραλαλίσκον. ἐν δὲ ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Μείβαλεν. — Στ. 2, Ἀφαιρεθείσης.] Ἴσως, Ἀφαιρεθεῖς· οἷον καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 83), « Παιδῶν » πρὸς ληστῶν ἀφαιρεθεῖς ». — Στ. 4, Ὡς δολερὰν ὀνειδίσας.]

Καὶ Κροῖσος παραπλησίως ὡς ψεύστην τε καὶ ἀχάριστον ὄνει-
δίξει τὸν Ἀπόλλωνα, ἀπατηθεὶς ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ (Ἡρόδοτ.
Α, 90). καὶ Ξέρξης ἔπειτα, διαλυθείσης ὑπὸ χειμῶνος
τῆς χειφύρας, πηλγαὶς ἐκέλευσεν ἐμπορῆσαι τῷ Ἑλλησπόντῳ,
« Ὡς εἰσὶν καὶ ΔΟΛΕΡῶν τε καὶ ἀλμυρῶν ποταμῶν (Αὐτ.
Ζ, 35) ». ἢ τῶν τριῶν ἄρα τούτων βαρβάρων βάρβαρος
μεμφιμοιρία, σοφὸν εἰς τὰ μάλιστα, ἀποφαίνει τὸν Ἐπίπτη-
τον εἰπόντα, « Ἀ παιδείτου ἔργον τὸ ἄλλοις ἐγκρατεῖν ἐφ'
» οἷς αὐτὸς πάσχει κακῶς ». — Στ. 8, Κλωπεύοντας.] Ἴσως
ἔγραψεν Ἡλιοδωρος, Κλοτοπεύοντας, ὃ ἐστὶ διατρέποντας
καὶ παρακλέποντας τὸν καιρὸν, καὶ φυγομαχοῦντας· παρωδεῖν
χαρ' ἔοικεν ἐνταῦθα τὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Γ, 148),

..... Νῦν δὲ μνησόμεθα χάριτος
Λίψα μάλ'· οὐ γὰρ κη ΚΛΟΤΟΠΕΥΕΙΝ ἐτάδ' ἰόντας,
Οὐδ' ἐ διατρέξουσιν.....

τὸ δὲ Κλωπεύειν (ἢ, ὡς ἕτεροι γράφουσι, Κλωπεύειν, ἀπὸ
τοῦ Κλώψ) οὐδὲν τι σχεδὸν πλεῖον βούλεται σημαίνειν τοῦ
Κλέπτειν. — Στ. 16, Ἐαυτοῦ.] Ἐκ τῶν ΑΑ ἡ γραφή. — Στ.
17, Συνέσσεσθαι.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Συνέσσεσθαι· ἴσως ἐξ ἀμεί-
νονος γραφῆς τῆς, Συνέψεσθαι. — Στ. 18, Ἀπατάμενον.]
Τουτέστι, κακῶς οἰόμενον, ὡς καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 25).
« Παρόντος ἀκούειν ἀπατάμαι ». ὃ δὲ Μ προείλετο τὴν ἡμαρ-
τημένην γραφὴν τῶν ΚΑ, Ἀπαντῶμενον. — Στ. 24, Καθαλά-
μενος.] Ἠγουν, καταπιδῆσας. οὕτω διώρθωκα τρέψας εἰς τὸν
ἀόριστον, τὸν ἡμαρτημένον ἐνεστώτα, Καθαλλόμενος, ὃ ἐστὶ κατα-
πιδῶν. εἴρηται δὲ μοι περὶ τούτου καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 20).
ἴσως δὲ καὶ τὸ ἐχόμενον, Καὶ πολλὰ, τρεπίλεον εἰς τὸ, Καὶ τὰ
πολλά.

Σελ. 49, στί. 1, Ἑλληνίδι τῇ γλώττει.] Οὕτω μετὰ τοῦ
ἄρθρου αἰ ΑΑ.

Σελ. 50, στί. 5, Τὸ μὲν τι.] Οὕτω διώρθωκα καὶ ἐνταῦθα
καὶ ἐν ἄλλοις χωρίαις, τρέψας εἰς τὸ ἀόριστον, Τι, τὸν διαβε-
βαιωτικὸν, Τοι. — Στ. 10, Ἐπιστρέφαντες.] Ἐν ταῖς ΔΑ
406 γράφεται, Ἐπίτρέφαντες, ὅπερ ἀλλότριον τοῦ παρόντος
χωρίου, καὶ εἰ Δορβίλλος ἐγκρίνειν ἔοικε τὴν δίχα τοῦ ᾠ γρα-
φῆν. — Στ. 13, Εἰς γὰρ αὐδεῖς.] Τουτέστιν, Οὐδεῖς ὅλως· τὸ γὰρ,

Εἷς, πλείονα ἐπίτασιν ἐμφαίνει τῆς ἀρνήσεως, συναπτόμενον τῷ Οὐδεῖς, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 92), « Ἐν οὐδὲν ἀπὲ ἐλίμπανον ». καὶ ἔστι τούτου μυρία παραθέσθαι παραδείγματα ἐκ τῶν δοκίμων συγγραφέων, εἴ μοι καταπυκνοῦν τὸν λόγον προὔκειτο παραδείγμασι. μετιόντες τοίνυν ἐπὶ τὰ καιριώτερα, διορθωτέον εἶναι φαμέν τὸν Ἡσύχιον ἐν οἷς φησιν, « ἘΝ ΟΥΔ' ἘΝ, ἐπὶ τοῦ πολλοῦ λέγεται ». δῆλον γὰρ ὅτι φηρημένως χρὴ γράφειν δασύνοντας. ἘΝ ΟΥΔ' ἘΝ· ὅπερ ἀσαφῶς πάνυ ἐξηγήσατο διὰ τοῦ, « Ἐπὶ τοῦ πολλοῦ λέγεται », τοῦτο βουλόμενος ἐμφῆναι, ὡς ἔοικεν, ὅτι τὸ Ἐν, συναπτόμενον τῷ Οὐδὲν, τοσούτου δεῖ σημαίνειν ἐνότητα, ὥστε καὶ πλείους ἐννοίαν παρίσθισι. τὸ γὰρ, Οὐδεῖς, καὶ καθ' ἑαυτὸ ἐπὶ πολλῶν ἀποφατικῶς λεγόμενον, προσλαβὼν τὸ Ἐν, ἐπιτείνει τὴν ἀπόφασιν, τῷ μηδεμίαν ὑπολείπειν ἐξαίρεσιν, καὶ ἐμφαίνει ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ, Ἀπαξάπαντες· οἷον εἴτις λέγοι, « Εἷς οὐδεῖς ἐξῆλθε τῆς πόλεως », ταῦτο πάντως φήσει τῷ λέγοντι, « Ἀπαξάπαντες ἔμειναν ἐν τῇ πόλει ». τὸ δὲ ἐχόμενον, Ἐβαλεν, καίπερ οὕτω πάντων γραφάντων τῶν πρὸ ἐμοῦ, ὡφείλον τρέψαι, εἰς τὸ, Ἐβαλεν, παραταξικῶς.— Στ. 20, Καθέντα.] Δορίστως, ἔκτε τῆς Β καὶ τῶν ΚΑ· ὁ γὰρ ἐνεσίως, Καθιέντα (ὅς ἐμφέρεται καὶ ἐν ταῖς ΑΑ), ἀκατάλληλός ἐστιν ἐνταῦθα.

Σελ. 51, στίχ. 10, Σκύλων.] Οὕτω παρ' ἀπασιν· ἀλλ' ἴσως κἀνταῦθα Σύλων γραπτέον.— Στ. 17, Ἐπιβουλήσιν συνθήκη, τῆς ἱερωσύνης καὶ προφητείας . . . παρελόμενος.] Διεσκεύασα τὸ χωρίον ἐκ τῶν δύο τούτων γραφῶν τῆς τε ΑΑ, Ἐπιβουλή τῆς ἱερωσύνης τῆς προφητείας . . . παρελόμενος, καὶ τῆς ΔΑ 552, Ἐπιβουλήσιν συνθήκη τὴν ἱερωσύνην τῆς προφητείας . . . παρελόμενος. τὸ μὲν γὰρ, Ἐπιβουλήσιν συνθήκη, ὀρθῶς ἔχειν ἔοικε, διὰ τὸ « Τὴν ἐπιβουλήν συνθεῖσθαι (σελ. 226) »· τὸ δὲ, Τῆς ἱερωσύνης καὶ προφητείας, διὰ τὸ καὶ ἐν ἄλλοις (σελ. 266, 268, καὶ 275), συνωνύμως κεχρησθαι τοῖς δύο τούτοις ὀνόμασι τὸν Ἡλιόδωρον. διττὴ δὲ καὶ τοῦ, Παραιεῖσθαι, ἢ σύνταξις· οὐ γὰρ μόνον, Παραιροῦμαι σου τοῦτο, ἀλλὰ καὶ, Παραιροῦμαι σε τοῦτο, λέγειν ἔξεστι.— Στ. 23, Αἰσθανόμενος.] Ἐν τῇ Β καὶ ταῖς ΚΑ, Αἰσθόμενος.

Σελ. 52, στίχ. 6 Αὐτῶν.] Τρυτέσιν, Ἐαυτῶν· ἐν δὲ ταῖς ΑΑ,

Αὐτῶν, ψιλῶς. ἐρεῖ καὶ προῖων (σελ. 349), «Μοῖραν αὐ-
 » τάρκη τῶν ὁμογλώσσων εἰς τὴν φρουρὰν ἀποκληρώσας». —
 Στ. 9, Πρὸς τὸ νησίον.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Πρὸς τὴν νῆσον. — Στ. 10,
 Σῦλα.] Οὕτως αἱ ΑΑ. — Στ. 11, Κατ' αὐτὸ.] Οὐδέτέρως,
 διὰ τὸ προσηγορούμενον, Νησίον* ὃ δὴ καὶ Κοῖνος, ἐν ταῖς εἰς τὸ
 περὶ διαλέκτων τοῦ Κορίνθου σημειώσεσι (σελ. 39), διωρθώ-
 σατο πρὸ ἐμοῦ. εἰ δὲ γράφοις, Τὴν Νῆσον, ὡς αἱ ΑΑ, τότε
 καὶ, Κατ' αὐτὴν, γραπτέον. καὶ ἴσως ἀμεινον τοῦτο* ἐπεὶ καὶ
 μετ' ὀλίγα, «Ὡς δὲ πᾶσαν ἐπιδραμόνιες», φήσει. ἀλλ' ὅμως τὰ
 τοιαῦτα ἔξεστι παραμυθεῖσθαι καὶ τῷ Πρὸς τὸ σημαίνοντι
 λεγομένῳ σχήματι.

Βιβλίῳ Β, Σελ. 53, στ. 6, Ἀπρόσμαχον τὴν αὐγὴν ἀπο-
 λαβοῦσα.] Ἀντὶ τοῦ, Ἀπολαβοῦσα, ἴσως ἐγγράπτο, Ἐπι-
 βαλοῦσα, ἢ γοῦν, Ἐπιβάλλουσα. ἐπὶ γὰρ ἐν οὐδὲν οὕτως ἐπι-
 φοροὶ οἱ Ἀντιγραφεῖς, ὡς ἐπὶ τὸ συγγέειν τὰ δύο ταῦτα
 ῥήματα, τότε, Βαλεῖν, καὶ τὸ, Λαβεῖν, καὶ τὰς δύο προθέσεις,
 τὴν τε, Ἐπὶ, καὶ τὴν, Ἀπό. ἄλλως τε δὲ καὶ χαίρει Ἡλιόδωρος
 τῇ φράσει ταύτῃ, οἷον (σελ. 328), «Ἐπέβαλλεν ὁ ἥλιος
 » τὴν ἀκτῖνα», καὶ (σελ. 368), «Ἡλίου τὴν ἀκτῖνα ἐπιβάλ-
 » λοντος, μαρμαρυγὴ τις ἀφραστός καὶ εἰς τοὺς πορρωτάτω
 » διερρίπιζετο». ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου χωρίου, ἢ φλόξ ἐστὶν
 ἢ μετὰ τὸ δῦναι τὸν ἥλιον ἐπιβαλοῦσα τὴν αὐγὴν ἀπρόσμαχον,
 τουτέστι μηκέτι κωλυομένην διαφαίνεσθαι ὑπὸ τῆς ἀνταυ-
 γάσεως τοῦ ἥλιου· δι' οὗ καὶ παρωδεῖν ἔοικέ πως, ἢ γοῦν αἰνίτ-
 τεσθαι, τὸ Ὀμηρικὸν (Ἰλιάδ. Σ, 210),

..... Ἄμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
 Πυρσοί τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, ὑψόσε δ' αὐγὴ
 Γίγνεται αἴσσοσα, περικτίονεσσιν ἰδέσθαι.

Σελ. 54, στ. 5, Τὸ ἐξ ἀνθρώπων κάλλος.] Τὸ, Ἐξ ἀν-
 θρώπων, οὐδὲν ἄλλο σημαίνειν οἷον τε κυρίως, ἢ τὸ ἔξω τῶν
 ἀνθρώπων, ἢ γοῦν τὸ ἀπωκισμένον καὶ οἷον ἀπηλλοτριωμένον
 τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. ἐπεὶ δὲ τὸ τοιοῦτον ἢ θεῖον, ἢ θηριῶδες
 τι τυγχάνειν ἀνάγκη, διττὴν εἰκότως ἔλαχε τὴν σημασίαν
 καὶ τὸ, Ἐξ ἀνθρώπων· ἢ γὰρ σημαίνει τὸ συνηθέστερον λεγό-
 μενον, Ὑπὲρ ἀνθρώπων, ἢ τὸ, Ἀπ' ἀνθρώπων καὶ ἀπηνέσρατον,
 ἕατ' ἀπαράδειγμα τοῦ πρώτου, τότε τε ἐν τῷ προκειμένῳ χω-

ρίω, Ἐξ ἀνθρώπων κάλλος, τουτέστι τὸ ὑπὲρ ἀνθρώπων ἢ θεῶν κάλλος, καὶ ὁ προῖὼν (σελ. 85) ἐρεῖ, «Τὰ ἐξ ἀνθρώπων χρήματα», ἦγουν τὰ ὑπὲρ ἀνθρώπων χρήματα, τσαῦτα δηλονότι ὅσα οὐδεὶς ἀν ἀνθρώπων κτήσαιτο. τῆς αὐτῆς ἔχεται διαγοίας καὶ τὸ ἐν ταῖς εἰς Ἴπποκράτην (Τομ. Β, σελ. 905) ψευδῶς ἀναφερομέναις ἐπιστολαῖς, «Ἐπὶ τὸν μέγαν (ἀν)» ἠρχόμεν Περσέων βασιλέα, ἔνθα πόλιες ὅλαι προσέειπον » Τῆς Ἐξ Ἀνθρώπων Ἐυδαιμονίῃς γεγεμισμέναι ». τοιοῦτον δ' ἔοικε, καίπερ οὐ πάνυ τι σαφῶς ἐκπεφρασμένον, καὶ τὸ Ἐπικούρω (παρὰ Διογ. Λαερτ.) λεχθῆν, » Ἐνδοξοὶ καὶ περίβλεπτοί τινες ἐβουλήθησαν γενέσθαι, τὴν » ἐξ ἀνθρώπων ἀσφάλειαν οὕτω νομίζοντες περιποιήσεσθαι »· εἴη γὰρ ἀν ἢ ἐξ ἀνθρώπων ἀσφάλεια, ἢ μεγίστη καὶ μόνοις ἀνέκουσα τοῖς κατοικοῦσι τὸν Ὀλυμπον ἀσφάλεια,

..... Ὅτι φασὶ θεῶν ἴδος ἈΣΦΑΛἘΣ ΑἴΕΙ

Ἐμμεναι.....

καθὰ φησιν Ὀμηρος (Ὀδυσσ. Ζ, 42). καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς πρώτης σημασίας τοῦ, Ἐξ ἀνθρώπων. τῆς ἐτέρας δέ, Αἰσχίνην ἔχομεν παρασχέσθαι μάρτυρα, λέγοντα (κατὰ Τιμάρχ.), «Καὶ δῆσαντες πρὸς τὸν κίονα... ἐμασίγουν τὰς » ἐξ ἀνθρώπων πληγὰς», τουτέστι τὰς ἀπηνεῖς καὶ ἀπανθρώπους πληγὰς. Αἰσχίνη δὲ κατηκολούθησαν ὁ, τε Αἰλιανὸς (Ζῶων ἰδιότ. Α, κα'), «Μαστιγοῦσί τε πολλαῖς καὶ ταῖς ἐξ » ἀνθρώπων ξαίνουσι», καὶ ὁ τὸν Ἱεροκλέους βίον γράψας (Σουίδ. Ἱεροκλ.), «Εἰς δικαστήριον ἀχθεῖς ἐτύπτετο τὰς » ἐξ ἀνθρώπων πληγὰς», καὶ ἄλλοι. — Στ. 9. Ἐσχάτων καὶ ἀψύχων φιλημάτων.] Οὕτως ἔχει τάξις τὸ χωρίον ἐν ταῖς ΑΑ, ὁ δὲ Κ γράφει, Ἐσχάτων φιλημάτων καὶ ἀψύχων, ὅπερ ἐπελαθόμεν καταχωρίσαι εἰς τὸ τῆς σελίδος ἄκρον. — Στ. 20, Δικνεῖσθαι.] Μακρῶ ἀν ἄμεινον εἴπει, Δικέσθαι, κατὰ τὸν ἀόριστον.

Σελ. 55, σλ. 1, Παρὰ τὴν πρώτην.] Οὕτως ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 2, Ἀπὸ Ἰσπληγος.] Ἰσπληξ, ἐπὶ σταδιοδρομίας, ἢ οἱ Ἀττικοὶ Βαλβίδα φασίν· ἕτεροι μέντοι διαφορὰν οἶδασιν Ἰσπληγος καὶ Βαλβίδος, τὴν μὲν, ξύλον ἐγκάρσιον εἶναι λέγοντες, τὴν Ἰσπληγα, ἀπείργουσαν τίως τοὺς δραμοῦς

μένους, τὴν δὲ Βαλβίδα, γραμμὴν κοίλην ἐγκεχαραγμένην τὰ ἑδάφει, εἰς ἣν ἐγκαταπεσούσης τῆς Ὑσπληγος ἀφίεντο τρεῖς χεῖν οἱ δρομεῖς· ὅθεν καὶ Ἀφειτηρία ἐκλήθη ἢ Ὑσπληξ. — Στ. 5, Ἀπεισφενδόνητο.] Μεταφορικῶς, προσυπακουμένου τοῦ, εἰς τὴν λίμνην, ἢ εἰς τὸ ὕδωρ, ὃ μὴ συνέντες οἱ πρὸ ἡμῶν, ἀσαφῶς τὴν ῥῆσιν ἠρμήνευσαν. δῆλον δὲ γενήσεται μάλιστα παραθεμένοις τὸ παράλληλον τουτὶ χωρίον, ἐκ τῶν ἐξῆς (σελ. 356), « Ἐπὶ κεφαλὴν ἀπὸ τῶν τειχῶν εἰς τὸ » ἐκτός τε καὶ τὸ ὕδωρ ἐκσφενδονηθῆναι ». ἔστιν οὖν ὁ νοῦς τοῦ προκειμένου χωρίου, Ὁ πορθμένων αὐτοῖς, ὡς συνέβαλον οἱ πολέμιοι τὸ πρῶτον, ἀπὸ τῆς βοῆς, ὥσπερ ἀπὸ φόφου ὕσπληγος κατὰπεσούσης, τουτέστιν, ἅμα τῷ τῆς βοῆς τῶν πολεμίων αἰσθῆσθαι, ἐξελίναξεν ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ σκάφους εἰς τὴν λιμνην (ὅθεν ἐμελλεν εἰς γῆν ἀπονήξασθαι), τοσούτῳ τάχει, ὅσῳ περ ἂν λίθος ἀπὸ σφενδόνης βληθεῖς. — Στ. 8, Καλεπῶς δὲ.] Ἐκ τῶν ΑΑ. Στ. 9, Προσορμήσαντες.] Γέγραφα ἀμεταβάτως· Προσορμῆν γὰρ αὐτὸς ποῖ τις λέγεται· Προσορμίζειν δὲ τὴν ναῦν. — Στ. 15, Διαπλόκους.] Οὕτω διώρθωκα, ὡς πρὸς τὴν αἰτιατικὴν, Καλύβας, ἣν ἐξ ἀνάγκης ὑπακουστέον διὰ τὸ, Καταφλέξας. Στ. 18, Καὶ εἰς τέφραν κ. τ. λ.] Σημείωσαι Τέφρας καὶ Σποδιαῖς διαφορὰν. Τέφρα μὲν γὰρ ἔστιν ἡ πάσις ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἐξαναλωθεῖσης τῆς ὕλης καταλειπομένη κόνις, ἣν ἢ συνήθειά, Ἀχυλίαν, ὠνόμακε, ἴσως διὰ τὸ μηδένα χυλὸν ἔτι ὑπολείπεσθαι ἐν αὐτῇ εἰς πυρὸς τροφήν ἐπιτήδειον· Σποδιά δὲ, ἢ Σποδὸς, ἐν ἣ λεπτὰ τινα ψήγματα διαμένουσιν ἔτι καὶ λείψανα πεπωρωμένων ἀνθράκων, ἣν καὶ Θερμοσποδιάν, καὶ Μαρίλην ἔλεγον, ἢ δὲ συνήθεια, Ἀνθρακούφην, λέγει, ὡσανεὶ τινα Ἀνθρακίαν κούφην. μάρτυς δὲ τῆς διαφορᾶς ταύτης καὶ Ὅμηρος, ἐπὶ μὲν τῆς τέφρας λέγων (Ἰλιάδ. Ψ, 250),

Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθουσι οἶνον,
Ὅσσοι ἐπὶ φλόξ ἤλθι, βαθεῖα δὲ κάππεισε τέφρη·

ἐπὶ δὲ τῆς σποδοῦ (Ὀδυσσ. 1, 375),

Καὶ τότε ἔγωγ' ἄν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς,
Εἷας θερμαίνοντο.....

ὅθεν καὶ Σποδεῖν, τὸ ἐν τῇ σποδῷ ὀπταῖν ἔλεγον. — Στ. 21, Ἀποσβεσθεῖσης.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΔ, Ἐναποσβεσθεῖσης. τὸ δὲ

ἐχόμενον, καὶ πρὸς τὸ βάσιμον ἀποφυγείσης, ἐστὶ, τῆς σπαῖ-
διᾶς φυγείσης τοσοῦτον, ὥστε μὴ φλέγειν τὸν ἐπιβαίνοντα.
Στ. 25, Ἐπέβησαν.] Ἦγουν ἀπὸ τοῦ σιθμίου πρὸς τὸ ἐνδότερον
τοῦ σπηλαίου ἔβησαν. ἐν δὲ ταῖς ΑΑ γράφεται, Ἐπέβησαν,
οὐκ ὀρθῶς· τὸ γὰρ Ἐποβαίνειν, Ἐπαναχωρεῖν πως ἐστίν· οἷον
τὸ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 58), «Ἐπέβη δὲ εἰς τοῦτωίσω».

Σελ. 56, στ. 10, Δεδιώς μή τι κ. τ. λ.] Οὐκ ἂν ἀπροσ-
διονύτως παρώδησεν ἐνταῦθα τὸ (Ἰλιάδ. Σ, 54),

Δείδτε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ.

τὸ δὲ, Μή τι κακὸν ἑαυτὸν ἐργάσῃται (ὡς ἐμφέρεται ἐν ταῖς ΔΑ
191), διπλῆ αἰτιατικῇ, τῶν Ἀττικῶν ἐστὶ· καθὰ καὶ προῖων
(σελ. 292) ἐρεῖ, «Μὴ δὴ τι λάθοι κακὸν αὐτὸς τε ἑαυτὸν κακείνην
»ἐργασάμενος». χαίρουσι γὰρ ὡς ἐπίπαν οἱ Ἀττικοὶ τῇ τοιαύτῃ
συντάξει, οὐ μόνον τὸ Ἐργάζομαι καὶ τὰ συνώνυμα, οἷον, Δρῶ,
Ποιῶ, πρὸς αἰτιατικὴν προσώπου συνάπλογες, ἀλλὰ καὶ Ἀπο-
στερῶ, ἢ Ἀφαιροῦμαι σε τοῦτο, καὶ Ἀρέσκω σε, καὶ Λέγω
σε κακὰ, ἢ κακῶς, καὶ ἄλλα τοιοῦτότροπα λέγοντες. τοιοῦ-
τόν ἐστὶ καὶ τὸ παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλιάδ. Ρ, 237),

Καὶ τότε ἄρ' Αἴας Εἶπε βοὴν ἀγαθὸν ΜΕΝΕΛΑΟΝ.

εἰκὸς δὲ καὶ τὴν συνήθειαν ἐκ τούτων ὀρμηθεῖσαν, ἐπὶ τοσοῦ-
τον καταχρήσασθαι τῇ συντάξει, ὡς ἅπαντα σχεδὸν τὰ πρὸς
δοτικὴν φερόμενα ῥήματα, αἰτιατικῇ συντάξει· λέγει γὰρ
οὐ μόνον, Μὲ ἔκαμε πολὺ κακὸν, Μὲ (καὶ Μοῦ) ἐπῆρε τὸ
ἔνδυμα, Μὲ ἤρεσεν ὁ λόγος σου, Μὲ εἶπεν ὅτι, ἀλλὰ καὶ Μὲ
ἔδωκεν, ἢ Μὲ ἐχάρισεν ἔνδυμα, Ὀλίγον με μέλει, Μὲ πιστεύει,
κ. τ. λ. ὅτι δὲ ταῦτα πάντα ἐλλειπτικὰ προθέσεώς ἐστι
τῆς, Εἰς, ἢ τῆς, Πρὸς, ἵκανὸν ἂν εἴη τεκμήριον, ὃ φθὰς ὁ λόγος
ἐδήλωσεν ἐξ Ὀμήρου, παρατιθέμενον οἷς αὐτὸς ἐν ἄλλοις
(Ἰλιάδ. Λ, 403) κατὰ τὸ πλῆρες ἐξήνεγκεν, εἰπὼν,

— Ὀχθήσας δ' ἄρα Εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα ΘΥΜΟΝ.

Στ. 18, Κινδύνοις θαλασσῶν, Κινδύνοις πειρατιρίων,
κ. τ. λ.] Περὶ τοῦ Ἀσυνδέτου λεγομένου σχήματος, ὅτι
ἐμπαθέστερον ἀπεργάζεται τὸν λόγον, εἶρηται καὶ ἐν τοῖς
πρόσθεν (σελ. 15). ἐνταῦθα δ' οὐκ ἀπεικὸς καὶ παρωδησαί-
πως τὸν Ἡλιόδωρον τὴν Ἀποστολικὴν ῥῆσιν (Β, Κορινθ. ΙΑ,
κς')

κς'), «Κινδύνοις ποταμῶν, κινδύνοις ληστῶν . . . κινδύνοις ἐν θαλάσῃ κ. τ. λ.

Σελ. 57, σλ. 1, Εἰς οὐδέν δ' ὄφελος.] Προσέθηκα τὸν, Δέ, ὃν ἀπαιτεῖ ἐνταῦθα ὁ προσηγασμένος, Μέν.—Στ. 10, Ἀπειράτος.] Ἡ προσηγαστέον τὴν γενικὴν, Γάμου, ἀπὸ τοῦ προσηγασμένου, Γαμετήν, ἢ προσθετέον, ὡς ὑπὸ τῶν ἀντιγραφῶν παραλειφθεῖσαν· ἐν γὰρ τοῖς ἐξῆς (σελ. 456), «Γάμου» καὶ ἀνδρὸς ὀμιλίας ἀπειράτον», κατὰ τὸ πλῆρες ἐρεῖ.—Στ. 12, Χαρίκλειαν.] Κατὰ αἰτιατικὴν, ὡς αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ ἀναφέρεται γὰρ ἐπὶ τὸ, Προσφθέξομαι καθὰ καὶ προῖων ἐρεῖ (σελ. 281), «Τὸ γὰρ χρηστὸν ὄνομα καλεῖν ἀπιστέρημαι,» Πατέρα». οὕτω δὲ καὶ Πλούταρχος (Ἐπτ. σοφ. συμποσ. § 20), «Οὐ καὶ τὸ ὄνομα διαμνημονεύουσιν, Ἐναλον» καὶ αὐθις (ἐν Ἀριστέιδ. § 6), «Ἄνὴρ πένης καὶ δημοτικὸς» ἐκτίσατο τὴν βασιλικωτάτην καὶ θειοτάτην προσηγορίαν,» Τὸν Δίκαιον», ὅπου οὐκ ὀρθῶς ὡθήθησαν τινες ἀναγνωστέον εἶναι, Τὸν Δικαίον.—Στ. 16, Φίλον.] Ἐν ταῖς ΑΑ καὶ ΚΑ, Φίλον.

Σελ. 58, σλ. 2, Ὑπήκουσε.] Ἦγουν Ἀπεκρίνατο πρὸς τὴν φωνήν. ἔστι δὲ ἡ χρῆσις τῶν Ἀττικῶν· οἷον τὸ τοῦ Θεοφράστου (Χαρακτ. Δ.), «Καὶ κόψαντος τὴν θύραν, ὑπακούσαι αὐτός.—Στ. 3, Τὸ μὲν τοιοῦτου σώματος κ. τ. λ.] Παρὰ τὴν ὑποσημειωθεῖσαν τῇ σελίδι γραφὴν τοῦ Κ, ἐν τῇ Β ἐμφέρεται, Τὸ μὲν ὅτι τοιοῦτου σώματος, δι' οὐ πρὸς· ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, Τὸ μὲν ὅτι τοιοῦτου σώματος, διότι οὐ πρὸς· δηλονότι ἡμαρτημένως τε ἅμα καὶ ἀσυντάκτως ἐν ἀπάσαις γραπτέον οὖν, ὡς διώρθωκα, Τὸ μὲν, τοιοῦτου σώματος, οὐ πρὸς, κ. τ. λ.—Στ. 6, Ὑπὸ νερτέρων εἰδώλων.] Τὰ τῶν Νερτέρων, τουτέστι τῶν ὑπὸ γῆν, εἰδῶλα φησὶν, ἀδὴ καὶ Φάσματα φθάσας εἴρηκεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 4), ὡς Εὐριπίδης (Ἀλκεσί. 1127).

Ὅρα γε, μήτι φάσμα νετέρων τοδ' ἦ.

Νέρτεροι δὲ, (κατ' ἀφαίρεσιν τῆς ἀρχικῆς συλλαβῆς παρὰ τὸς Ἐνέρτεροι) λέγονται οἱ Καταχθόνιοι, ἤγουν οἱ ὑπὸ γῆν ὄντες. Στ. 25, Ἠδίστης.] Ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 187), Ἠδίστην θεῖαν, ἐρεῖ θηλυκῇ καλαλήξει. ἐνταῦθα μέγιστοι, ἀντὶ τοῦ, Ἠδίστης.

ἐν ταῖς ΔΑ 352 γράφεται, Ἠδίστου. καὶ ἴσως τοιαύτη ἦν ἡ ἀρχαία γραφή, πρὸς τὸ κακοζηλότερον Ἀττικίσαντος τοῦ Ἠλιοδώρου· εὐεπίφοροι γὰρ οἱ Ἀττικοὶ εἰς τὰς ἀρσενικὰς καταλήξεις ἐπὶ τῶν θηλυκῶν, Ἀργὸς, Γενναῖος, καὶ Στερρὸς γυνή, λέγοντες. καὶ τοὺς μὲν Ἀττικούς ἐξ ἀνάγκης ἐχρῆν ἀκολουθεῖν τῇ χρήσει, ἕως ἡμεῶν παρ' αὐτοῖς ἢ τῶν τριούτων χρῆσις. οἱ δὲ Ἀττικίζοντες, πλατὺν ἂν ὀφλισκάνοιεν γέλωτα, εἰ τὴν ἀκριβῆ τήρησιν πεντήκοντα ἢ καὶ ἑκατὸν καινῶς ἐσχηματισμένων λέξεων ἀποχρῶσαν οἴονται εἰς τὸ λέγειν ἢ γράφειν κατὰ Ξενοφῶντα καὶ Πλάτωνα.

Σελ. 59, στίχ. 19, [Ὡσπερ ἠνωμένοι.] Ὡσπερ Ἠλιοδῶρος μὲν αὐτὸς ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 179) κομψότερον, Οἶονεὶ συμπεφυκότες, ἐρεῖ, ὁ δὲ Λόγγος (B, σελ. 39), Ὡσπερ συνδεμένοι, εἴρηκεν. ἀντὶ δὲ τοῦ, ἠνωμένοι (ὅπερ ἢ συνήθεια ἀναυξήτως, κατὰ σχεδὸν τι πάντας τοὺς παρακειμένους, ἠνωμένοι, λέγει), ἠμαρτιμένως ἐν τῇ B, ἠρωμένοι, γράφεται. οὐδὲν δ' ἠπαρκῆ ἠμαρτάνει καὶ ὁ K, φιλοῦς γραπτέον εἶναι ἠγισάμενος, ἠνωμένοι, παρὰ τὸ ἠνεῶν δῆθεν ῥῆμα· οὐ γὰρ οἶδεν ἡ χρῆσις τὸ ἠνεῶν, παρὰ τὸ ἠνεός, καίπερ ἐκρίνασα τὸ Kωφόν, παρὰ τὸ συνώνυμον Kωφός.—Στ. 24, Ἐως ὁ Κνήμων πίδακά τινα διαμώμενος.] Ἀντὶ τοῦ, Ἐως ὁ Κνήμων, ἐν ταῖς ΔΑ 315 γράφεται, Καὶ ὁ Κνήμων. τὸ δὲ Πίδακα σημαίνει Πηγὴν, παρὰ τὸ Πιδάω, ὃ μόνη γραφῆ διαφέρει τοῦ Πιδάω, ὡσπερ καὶ τὸ ποιηταῖς μᾶλλον ἐν χρήσει, Ἰκω, τοῦ κοιναῦ, ἠκω. ἠνθεν καὶ εἰπάξειν ὅπως οὐν ἐξεστὶν ἐλαχίστην καὶ μόλις ἀκοῇ καταληπτὴν ὑπάρξει τὴν διαφορὰν τῆς προφορᾶς τοῦ ἠ καὶ ἡ παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις. ἠγραφα δὲ διορθωσάμενος, Διαμώμενος, ὃ οἱ πρὸ ἠμοῦ, Διασμώμενος, ἐξέδωκαν, καίπερ ἠμαρτήσασθαι τὴν γραφὴν ταύτην ἱκανῶς ἀποδειχθέντος τοῖς Κριτικοῖς (σημ. εἰς τὸ, Διασμώμενοι τοῦ ἠσυχ.). Διασμᾶν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ τρίβοντα ἢ ξέοντα καθαίρειν τι, ὃ δὴ καὶ ἐχρήσατο ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 45) εἰπῶν, Κράνος τι διασμῶντα· Διαμᾶν δὲ, τὸ Σκαλεῦειν καὶ διιστᾶν τὴν γῆν, κυρίως μὲν τῇ λεγομένῃ Ἀμῆ, γεωργικῶ ἔργαλείῳ, πλατύτερον δὲ, καὶ ἄλλοις ἐργαλείοις, ἢ καὶ αὐτῇ τῇ χειρὶ, ὡσπερ εἴρηκεν Εὐριπίδης (Βάκχ. 707),

Ὅσαις δὲ λευκοῦ πάματος πόθος παρῆν,
 Ἀκροισι δακτύλοισι διαμῶσαι χεῖρας,
 Γάλακτος ἰσμούς εἶχον.....

Στ. 25, Συρρνεῖσαν.] Οὕτως ἢ Β καὶ αἱ ΔΑ 315.

Σελ. 60, στ. 1, Ἐπερράνε.] Ἐν τῇ Β, Ἐπερρῶνε· ἐν δὲ ταῖς ΔΑ 315 γράφεται, Ἐπέρανε, ἐξ ἀμείνωνος, ὡς ἴοικε, γραφῆς τῆς, Ἐπερράνε, κατὰ τὸν παρατατικόν.— Στ. 5, Κεμένους δὲ ἑαυτοὺς καλαλαβόντες κ. τ. λ.] Οὕτως αἱ ΑΑ. τὸ δὲ, Ὀρρωθέντες ἀθρόον, ἀνευ τοῦ ἀρθρου, ἐκ τῶν ΚΑ. καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 428.) δὲ ἀνάρθρως, « Ὀρ- » θώθη τε ἀθρόον » ἐρεῖ. — Στ. 11. Προσπαλαίσας.] Ἐκ τῶν ΑΑ.— Στ. 12. Πέπτωκεν.] Οὕτω γράφειν ἐτόλμησα, ἀντὶ τοῦ παρὰ πᾶσι φερομένου, Ἐγνώκεν, ἀμα μὲν ψυχρὸν ἐπεικῶς ὑπολαβὼν εἶναι ἐνταῦθα τὸ, Ἐγνώκεν, ἀμα δὲ διὰ τὸ, Ἠτήθη, καὶ τὸ, Ἀπαραίτηα, οἷς εἰκὸς ἐστὶν ἐπενεγκεῖν τὸν Ἠλιόδωρον τὸ, Σ Ω Φ Ρ Ο Ν Ω Σ Π Ε Π Τ Ω Κ Ε Ν (τουτέστιν εὐσχήμως ἠττήθη τὴν ἀπαραίτητον ἦτταν τοῦ ἔρωτος), αἰνιττόμενον, ἢ καὶ παρωδῆσαι βουλόμενον τὸ τῷ Εὐριπίδῃ (Ἐκάβ. 569) περὶ τῆς Πολυξένης σεμνῶς μάλα ῥηθῆν,

..... Ἡ δὲ, καὶ θνήσκουσι, ὅμως
 Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν ΕΥΣΧΗΜΩΣ ΠΕΣΕΪΝ.

Στ. 14, Ὑπερσοχυνόμην τε ὄρων.] Οὕτω γραπτέον, ὡς διάρ- θωσεν ὁ Καντέρος, Ὑπερσοχυνόμην· ἐξήλειφα δὲ καὶ τὸν πρὸ τοῦ, Ὀρών, σύνδεσμον, ἀβλεψία τῶν ἀντιγραφάντων παρεισδύντα εἰς τὸ χωρίον. — Στ. 21, Εὐγε ποιῶν.] Πολὺ καὶ πολύσημον τὸ, Εὐ ποιῶν, ἢ, Καλῶς ποιῶν, ἔστι δ' ὅτε καὶ, Ὀρθῶς ποιῶν, παρὰ τοῖς συγγραφεῦσι, τοῖς κώλοις τῶν περιόδων παρενειρόμενον· χαίρει δὲ μάλιστα τούτῳ ὁ Ἠλιόδωρος. ἀνταῦθα μὲν, ἰσοδυναμεῖν αὐτὸ δόξειεν ἄν τις τῷ, Εὐ- ποιῶν, ἢ, Εὐεργετῶν, συνυπακουμένης τῆς Ἠμαῖς, αἰτιατικῆς· ἔστι δ' οὐ ταυτὸν δύναται τῷ, Ὡς ἦν ἀξίον, ἢ δίκαιον, Ὡς ἐχρῆν. ἐν γὰρ τοῖς ἐξῆς (σελ. 65) « Σὺ μὲν, ΚΑΛΩΣ ΠΟΙΟΥΣΑ, τέθνηκας », εἰρηκῶς ὁ Ἠλιόδωρος, τοῦτο προῖον (σελ. 441), οἶονεὶ αὐτὸς αὐτὸν ἐρμηνεύων, « Καὶ τὸν μὲν Καλάσιριν, ΩΣ ΕΧΡΗΝ, τεθνηκότα καλαλαβίον », φησὶ, κατὰ τὸ Ὀμηρικόν ἐκεῖνο (Ὀδυσσ. Α. 46),

Καὶ λίην κείνός γε εἰκότι κείται ὀλέθρῳ·

εἶχε γὰρ ἂν καὶ οὕτως εἰπεῖν, « Καὶ ὁ μὲν Καλάσιρις, καλῶς » ποιῶν, τεθνηκώς ὑπ' ἐμοῦ κατελήφθη »· οὐκ ἀγνοεῖ δὲ οὐδὲ ἢ συνήθεια τὸ, Καλῶς ποιῶν· οἷον ὅτε τις, τεθνάναί τινα τῶν ἐξωλεστάτων πυθόμενος, λέγει, « Ἐκαμε καλὰ ἦ » ἀποθάνη » ἢ καὶ, πρὸς τὸ σκωπτικώτερον τὸν λόγον ἀποκλίνων, « Ἐκαμε πολλὰ φρόνιμα ἦ ἀποθάνη ». ἄλλοτε δὲ τὸ, Καλῶς ποιῶν, ἰσοδυναμεῖ τῷ, Εὐτυχῶς, ἐπιρρήματι, οἷον ἐν τούτοις (σελ. 230) « Καὶ ψεύδη γε ἅμα, καλῶς κατὰ » τοῦτο ποιούσα ».

Σελ. 61, στίχ. 3. Πεζομάχος.] Τουτέστι κατὰ γῆν μαχόμενος· πρὸς γὰρ τὸ, Ναυμάχος ἀντιδιέσταλται. οὐ γὰρ ἂν σώζοιτο ἢ εἰρωνεῖα τοῦ, Γενναίος καὶ Ἀττικὸς, εἰ ἀντιδιασείλοισι πρὸς τὸ, Ἴωπεύς· ἐπεὶ ἐνδοξότεροι οἱ Ἴωπεῖς τῶν πεζῶν μαχομένων. ὅτι δὲ καὶ τοῦτο δηλοῖ τὸ, Πεζομάχος, μάρτυς Θουκυδίδης, εἰπὼν (Βιβλ. Α, ριβ.), « Φοίνιξι καὶ Κυπρίοις καὶ » Κίλιξιν ἐναυμάχησαν καὶ ἐπεζομάχησαν ἅμα». — Στ. 16. Ἀθηναίαν.] Τὸ, Ἀθηναίαν, τυπογραφικῶς ἡμαρτημένον παρὰ μόνῳ τῷ Κ, χαίρειν εἶασαν οἱ μετ' αὐτὸν, πλὴν τοῦ Μ. ἔστι δὲ οὐδὲ τὸ Ἀθηναίαν ὀρθόν, εἰ χρὴ πιστεύειν ταῖς τατῶν Ἀττικῶν ἀκριβοῦσι. τὸν μὲν γὰρ ἄνδρα Ἀθηναῖον ἔλεγον, τὴν γυναῖκα δὲ, οὐκ ἔτ' Ἀθηναίαν (ἵνα μὴ συνεμπέση τῷ τῆς Θεοῦ ὀνόματι, ἢν Ἀθηναίαν, καὶ, κατὰ συναίρεσιν, Ἀθηναῖαν ἐκάλουν), ἀλλ', Ἀττικὴν, ὡς καὶ αὐτὸς Ἡλιόδωρος ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 86), Ἀττικῆς ἐρωμένης, καὶ, Ἀττικῆς κόρης, λέγει. ὁ μὲντοι Στέφανος ἐν τῷ περὶ Πόλεων, (Λέξ. Ἀθῆναι), καὶ ὁ Σουίδας (Λέξ. Ἀθηναίας), μάρτυρας τῆς ἐναντίας χρήσεως παρέχονται οὐκ εὐκαταφρονήτους Ἀττικοὺς Κωμωδίας ποιητάς. εἰκὸς μὲν οὖν οὕτως ἐσχηκέναι τὴν ἀρχαίαν τῶν Ἀττικῶν χρήσιν, ἐπὶ μὲν τῆς Θεοῦ, Ἀθηναία, ἐπὶ δὲ γυναικὸς Ἀστῆς, Ἀττικὴ, λεγόντων· ἐπεὶ δὲ μεταπεσοῦσις τῆς χρήσεως, οἷα φιλεῖ γίνεσθαι, « ἤρξαντο αἱ ἀσται, ἦτοι Ἀττικαὶ καὶ γυναῖκες, Ἀθηναῖαι λέγεσθαι, τότε δὴ ἐπενοήθη καὶ » τὸ τὴν θεὸν μικέτι Ἀθηναίαν καλεῖσθαι, ἀλλὰ, κατὰ συναίρεσιν, Ἀθηναῖαν », ὡς παρασημειοῦται ὁ Εὐστάθιος (Ἰλιάδ. Δ, σελ. 84).

Σελ. 62. σλ. 9. Ψάλλουσα.] Ἐν τῇ Β ἐμφέρεται, Ψάλασα, κατὰ τὸν ἀόριστον χρόνον· ὅπερ ἴσως δοκιμώτερον. — Στ. 11, Καθ' ἑαυτῆς.] Ἀνοίκειον ὃν τοῦ παρόντος χωρίου τὸ, Καθ' ἑαυτὴν, οὐκ ὠκνησα μεταβαλεῖν εἰς τὸ, Καθ' ἑαυτῆς. — Στ. 15, Ἐπίχρυσος.] Τὸ παρὰ πᾶσιν, Ἐπόχρυσος, δύο ταῦτα δύναται ἂν σημαίνειν, ἢτοι, Ὀλιγόχρυσος, τῆς προθέσεως μειωτικῶς ἐκλαμβανομένης, ἢ, Ἐποκάτωθεν (ἢ γουν ἐνδοθεν) χρυσοῦς· ὡν ἀμφω ἀνεπίδεκτον τὸ χωρίον. ὅθεν διώρθωκα, Ἐπίχρυσος, τῆς, Ἐπὶ, πλῆθος ἐνταῦθα καὶ ἐπίτασιν δηλούσης, ὡς ἐν τῷ, Ἐπίδοξος, Ἐπιποθεῖν, καὶ Ἐπιμελεῖσθαι. Στ. 16, Ἐπειδὴ κυρτουμένην αὐτῇ τὴν παρειὰν κ. τ. λ.] Αἰνίττεται τὸν περὶ τῆς Ἀθηναῶν μῦθον, ἢ τέως αὐλεῖν εἰωθυῖα, ἐπειδὴ, εἰς ποταμὸν ἀπερείσασα τὴν ὄψιν, ἀσχημονεῖν ἔδοξε, τοὺς αὐλοὺς ἔρριψεν· ὅθεν καὶ Ἀλκιβιάδης ὑψίτερον, ὡς φησὶ Πλούταρχος (Ἐν Ἀλκιβ. § 2), φεύγων ὡς ἀγεννὲς καὶ ἀνελεύθερον τὸ αὐλεῖν, ἔλεγεν, « Αὐλείτωσαν Θηβαίων παῖδες » οὐ γὰρ ἴτασι διαλέγεσθαι. ἡμῖν δὲ τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς οἱ » πατέρες λέγουσιν, ἀρχηγέτις Ἀθηναῶν καὶ πατρῶος Ἀπολλωνίων, ὡν ἢ μὲν ἔρριψε τὸν αὐλὸν, ὁ δὲ καὶ τὸν αὐλητὴν ἐξεδείρε ». — Στ. 18. Τό τε ὄμμα πιμπράμενον.] Λείπουσι ταῦτα ἐν ταῖς ΑΑ.

Σελ. 63, σλ. 7, Ἡ τεθνηκότα.] Αἱ ΑΑ ὀρθώτερον (οἶμαι), Ἡ καὶ τεθνηκότα, μετὰ τοῦ, Καί. — Στ. 8, Ἐκέλευον.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ γράφεται, Ἡνάγκαζον. — Στ. 25, Κατὰ τὴν Ναυκρατὶν ἀνεύρομι.] Οὕτω διώρθωκα τὸ παρ' ἀπασιν ἡμαρτημένον, Ναυκρατίαν, τὴν τελευταίαν συλλαβὴν, οὐδὲν ἄλλ' ἢ τὴν πρόθεσιν οὔσαν, συνάψας τῷ ἐπομένῳ ῥήματι. πρῶτον μὲν γὰρ παρὰ πᾶσι τοῖς ἀρχαίοις Ἱστορικοῖς τε καὶ Γεωγράφοις ἢ κατ' Αἴγυπτον αὕτη πόλις, Ναυκρατὶς καλεῖται, ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ Ἐθνικοῦ, Ναυκρατίτης, ὃ ἐχρήσατο ἀνωτέρω (σελ. 62) Ἡλιόδωρος· μόνος δὲ Στέφανος, ἐν τῷ Περὶ πόλεων, ἐξ ἑτέρου ἔθνικοῦ τοῦ, Ναυκρατιώτης, καὶ Ναυκρατίαν, ἢ οὐδετέρως, Ναυκράτιον, εἰκάζει κληθῆναί ποτε τὴν πόλιν. εἶτα καὶ τὸ, Ἀνεύρομι, οὐ ταῦτον πάντως τῷ, Εὐρομι· Εὐρίσκει μὲν γὰρ τις τύχη καὶ τὸ ὅλως ἀγνοούμενον, ἢ γοῦν ἀμελούμενον· Ἀνεύ-

ρίσκει δὲ τὸ ζητούμενον. τῆς δὲ Ναυκράτιδος, ἥπερ ἦν Μι-
λησίων ἀποικος, καὶ περιφανὲς ἀπάσης Αἰγύπτου ἐμπόριον,
τανῦν ἐρείπιά τινα ἀμυδρὰ περιλείπεται, πλησίον τοῦ
καλουμένου, Σαλαγιάρ.

Σελ. 64, στ. 2, Ἐνθα δὴ νυνὶ καὶ σὺν ὑμῖν ἐξετάζομαι.]
Τὸ παρ' ἀπασιν, Ἐνθαδὲ, γραφικῶς ἡμαρτημένον, ἔτρε-
ψα εἰς τὸ, Ἐνθα δὴ, ἤγουν Ὅπου δὴ. πεισθεῖση δὲ οὕτω
γεγραμέναι τὸν Ἡλιόδωρον, εἰ συνάφους ἀμέσως τὸ, Ἐνθα
δὴ, τῷ προηγησαμένῳ, Συνέπλευσα (σελ. 65), τὰ λοιπὰ τῷ
διαμέσου περιγράφας οὕτως· «Ὡ καὶ δεύτερον εἰς τὴν Αἴγυ-
πτον συνέπλευσα (εἶπη. . . τὰς δίκας), Ἐνθα δὴ νυνὶ καὶ
» σὺν ὑμῖν ἐξετάζομαι». τὸν δὲ νοῦν τοῦ, Ἐξετάζομαι, κα-
κῶς ἐξέλαβεν ὁ Λ. ὁ δὲ Κ καὶ καθάπτεται, μὴ συνεῖς αὐτὸς,
τοῦ νοήσαντος Α. τὸ γὰρ Ἐξετάζεσθαι σὺν τινι, ἢ μετὰ τινος,
ταῦτ' ὀφείδει τῷ, Ἀναστρέφεισθαι, ἀριθμεῖσθαι μετὰ τινος,
καὶ ἀπλῶς τῷ, Συνεῖναι τινι. — Στ. 6, Θεοῦ τινος ἂν ἴσως
δείξει φράζοντος.] Ἴσως ἐγράφτο, Δείσειε, διὰ τὸν, Ἄν,
σύνδεσμον· καίπερ καὶ τοῦ, Ἄν, ἔσθ' ὅ τε πρὸς μέλλοντα
ὀριστικὸν συντασσομένου, ἐπὶ τῆς ἐνδεχομένης ὕλης, ἦν ἐν-
ταῦθα ἰκανῶς ἐμφαίνει παρατεθὲν, τὸ Ἴσως. προσέχειν ὅμως
δεῖ ταῖς τοιαύταις συνιάξεις, ὡς πολλάκις οὐ τῶν συγγρα-
φῶν, ἀλλὰ τῶν ἀντίγραφέων, αὐτὰς καινοτομοούντων· οἷόν ἐστι
τὸ παρὰ τῷ Δευαρίῳ (Περὶ Μορίων, σελ. 36), ὡς μαρτύριον
τῆς τοῦ, Ἄν, πρὸς ὀριστικὸν μέλλοντα συντάξεως, ἐκ τοῦ
Γαληνοῦ προφερόμενον, «Εἰ γάρ τι καὶ παρεῖται κατὰ ταύτας,
» ῥαδίως ἐκ τῶν προειρημένων ἌΝ Εὔτρεθ' ἔσεται»,
ὅπου γραπτέον ἔοικε μονολεκτικῶς, ἌΝΕΤΡΕΘ' ἔσεται.
Στ. 12, Πρῶτα μὲν «εὐαγγελίζομαι σε τὴν κ. τ. λ.] Τὸ,
Εὐαγγελίζομαι, συντάσσεται πρὸς δοτικὴν προσώπου καὶ αἰ-
τιατικὴν πράγματος, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις (σελ. 204, 252 καὶ
391) συνέταξεν Ἡλιόδωρος. ὄφειλε τοίνυν κἀνταῦθα εἰπεῖν,
« Εὐαγγελίζομαι σοὶ τὴν Δημαινείης τελευτήν ». καὶ Φρύνιχος
μὲν (σελ. 112), δοτικῆ προσώπου συντάσσεται λέγων, καὶ
μαρτύρια παραλίθει τῆς τοιαύτης συνιάξεως ἐκ τῶν Κωμφ-
δῶν. Θωμᾶς δὲ ὁ Μαγίστρος, ὁμολογῶν τῷ Φρυνίχῳ, προσση-
μειοῦται καὶ τοῦθ' ὅτι ἀπαξ παρ' Ἡλιόδωρῳ ἐνέτυχεν αἰτιατικῆς

καὶ συντασσομένῳ τῷ ῥήματι, τουτὶ δηλονότι αἰνιττόμενος τὸ χωρίον. ἔστι μὲν οὖν εἰκάσαι γραφικῶς ἡμαρτήσθαι τὸ ΣΗ ἀντὶ τοῦ ΣΟΙ· εἰκὸς δὲ καὶ αὐτὸν τὸν Ἡλιοδώρον οὕτω γεγραφέναι, τῇ τῶν Εὐαγγελιστῶν ἀκολουθήσαντα χρήσει. καὶ γὰρ ἐν τῇ Νέᾳ Διαθήκῃ διττῶς εὔρηται συντεταγμένον τὸ ῥῆμα, καὶ δοτικῇ προσώπου, κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς, «Καὶ ὑμῖν τοῖς ἐν Ῥώμῃ εὐαγγελίσασθαι (Πρὸς Ῥωμ. Α, ε΄), καὶ αἰτιατικῇ «Εὐηγγελίζετο τὸν λαὸν (Λουκ. Γ, ιη΄), καὶ, «Εὐηγγελίζετο τὰς πόλεις πάσας (Πράξ. Η, μ΄) — Στ. 15, Ἐπειτα φράζω.] Σημειῶσαι τὸ, Ἐπειτα, ἀνταποδιδόμενον τῷ Πρῶτα μὲν, ἀνευ τοῦ, Δέ, συνδέσμου· καὶ ἔστιν ἡ χρῆσις Ἀττικῶν, τὸ μὴ ἐξ ἀνάγκης συνάπτειν τὸν, Δέ, τῷ, Ἐπειτα, ἢ, Εἶτα, ἄλλως τε καὶ ὅτε ὁ προηγούμενος, Μὲν, συνάπτεται τῷ, Πρῶτα, ἢ, Πρῶτον· καὶ τούτου παραδείγματα μυρία οὐ μόνον παρ’ Ἡλιοδώρῳ (σελ. 226, 245, 248, καὶ 352), ἀλλὰ καὶ παρὰ πᾶσι τοῖς ἀρίστοις συγγραφεῦσί τε καὶ ποιηταῖς. ταυτὸ δὲ τοῦτο συμβαίνει, καὶ ὅτε ὁ, Μὲν, συμπλέκεται τῷ, Μάλιστα, οἷόν ἐστι τὸ τοῦ Σοφοκλέους (Οἶδ. Τύρ. 647],

ΜΑΛΙΣΤΑ Μ'ΕΝ τόνδ' ἔρκον αἰδισθεῖς θεῶν,
ἘΠΕΙΤΑ κάρμε.....

ἢ τῷ, Τοῦτο, ὡς παρὰ τῷ αὐτῷ Σοφοκλεῖ (Φιλοκτ. 1345),

.....ΤΟΥΤΟ Μ'ΕΝ παιωνίας
Ἐς χεῖρας ἰλθεῖν· ΕἶΤΑ τὴν πολύστονον
Τροίαν ἰλόντα, κλέος ὑπέρτατον λαθεῖν.

Στ. 19, Θρύπτεται.] Θρύπτεσθαι κυρίως σημαίνει, τὸ εἰς λεπτὰ κατακλᾶσθαι, καὶ συντρίβεσθαι· ὅθεν, Θρύμματα, καθ' Ἡσύχιον, τὰ κλάσματα τοῦ ἄρτου, ἄπερ ἢ συνήθης φωνὴ, οὐ μόνον, Θρύμματα, ἀλλὰ καὶ, Θρούβαλα, καλεῖ, οἰονεὶ Θρούβαλα, ἔτε τῆς ἀρχαίας τοῦ ὑπροφορᾶς καὶ τούτῳ, καθὰ καὶ ἐν ἄλλοις πλείστοις, ὑπεμφαινομένης, ἔτε καὶ αὐτοῦ τοῦ ὑ, εἰς τὴν οὐ δίφθογγον τραπέντας, κατὰ Βοιωτῶν διάλεκτον, καθ' ἣν καὶ Θουγάτηρ, καὶ Κούμα, καὶ Κύνες, καὶ Ὀυδῶρ ἔλεγον, ἀντὶ τοῦ Θουγάτηρ, Κῦμα, Κύνες, Ὑδῶρ. ἀπὸ δὲ τοῦ, Θρούβαλον, καὶ ῥῆμα, Θρουβαλίζω, οἰονεὶ Θρυβαλίζω, τὸ εἰς λεπτὰ

συντρίβω, ὡς ἀπὸ τοῦ Σκύβαλον, τὸ Σκυβαλίζω. καὶ δὴλον ἐκ τῆς ἀναλογίας, ὅτι τὸ Θρουβαλίζω οὐδὲν ἀλλοτριώτερον ἐστὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων φωνῆς, ἢ τὸ συνώνυμον αὐτοῦ, Θρουλλίζω, ὅπερ οἱ Ἀρχαῖοι, Θρυλλίζω, ἢ, Θρυλλίσσω, ἔλεγοι, ταυτὸν ὡς εἶπεν ὃν τῷ, Θρύπλω. ἀπάντων δὲ τούτων ῥίζα καὶ πηγὴ ἐστὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀπλούστατον καὶ πρωτότυπον Θρύω, ὅπερ ἡμαρτημένως Θρειῶ ἐν τοῖς Λεξικοῖς γράφεται. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς κυρίας τοῦ ῥήματος σημασίας· ἐν δὲ τῷ προκειμένῳ χωρίῳ μεταφορικῶς ἐχρήσατο τῷ, Θρύπτεσθαι, ἀντὶ τοῦ Αὐχεῖν, σεμνύνεσθαι. ἀλλαχοῦ δὲ (σελ. 296, 297 καὶ 304), ἀντὶ τοῦ ἄλλως λεγομένου, Ἀκκίζεσθαι, τουτέστι προσωποεικῶς παραιτεῖσθαι, καὶ τὸν μὴ δυνάμενον, ἢ μὴ βουλόμενον, ὑποκρίνεσθαι.

Σελ. 65, στ. 7, Διεπραξάμην.] Οὕτω διώρθωκα τὸ, Διαπραξαμένη (ὅπερ ἐν ταῖς ΑΑ ἔτι χειρὸν, Καὶ διαπραξαμένη, μετὰ τοῦ συνδέσμου γράφεται), ἢ τὸ ἐξῆς, « Ἄ μὲν ἀδικεῖν ἔδοξα, βιασθεῖσα διεπραξάμην, ἃ δὲ » τετιμώρημαι τὴν σοὶ πολεμίαν, ἐκοῦσα διεπραξάμην », ἀπὸ κοινοῦ τοῦ, Διεπραξάμην, λαμβανομένου. τὸ δὲ ἐχόμενον, Ἀμετάκλητος, ἴσως ἦν, Ἀμετάβλητος· τὸ γὰρ β οἱ Ἀντιγραφεῖς, σχηματίζοντες πολλάκις κατὰ τὸ ὑ τῶν Λατίνων, ὡς ἐστὶν ἰδεῖν ἐν παλαιοῖς ἀντιγράφοις, συνέχεαν τῷ π· πρὸς μέντοι τῷ κομψοτέρα εἶναι, καὶ ταῦτὸ σχεδὸν βούλεται ἢ λέξις, Ἀμετάκλητος, ἐμφερομένη παρὰ τῷ Σουίδα. οὕτω καὶ τὸ παρὰ τοῖς Γάλλοις *Ingenocable* ὅπερ ἐστὶ κατὰ λέξιν, Ἀμετάκλητος, σημαίνει πολλάκις τὸ, Ἀμετάβλητος. — Στ. 8, Πρὸς ὃ Βούλει.] Κρεῖττον ἐν τοῖς τοιούτοις τὰ εὐκτικόν· ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 358), « Χρῆσθαι πρὸς » ὃ, τι βούλοιτο. » — Στ. 13. Τῆς Ἀττικῆς.] Οὕτως ἢ Β καὶ αἱ λοιπαὶ καὶ ταύτην τὴν γραφὴν ἐξέφρασαν ὁ, τε Λ, καὶ ὁ Α. ἐν δὲ ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ ἐμφέρεται κατ' αἰτιατικὴν πτώσιν, τὴν Ἀττικὴν, τουτέστιν, Ἐμὲ τὴν ἐξ Ἀθηναίων ἀνέχεσθαι βαρβάρου φίλττρον, ὃ ἐστὶν ἔχθρας ἀνιαρώτερον. Στ. 16. Αὐτάγγελος.] Αὐτὴ καὶ μὴ δι' ἑτέρου τὰς σεαυτῆς συμφορὰς ἐξαγγέλασα. — Στ. 16. Ἐαυτῆς.] Αἱ ΑΑ, Σεαυτῆς. Ζῆτε τὰ περὶ τῆς Ἀντωνυμίας ταύτης σημειωθέντα ἀνωτέρω.

(σελ.

(σελ. 45). — Στ. 25, Πάλιν.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Πάλαι, ὅπερ ἐξέφρασε καὶ ὁ Λ. — Στ. 25, Ὡς ἐγὼ σε.] Ἐξήλειφα τὸν εἰς οὐδὲν χρήσιμον σύνδεσμον τοῦ, Καγῶ.

Σελ. 66. στ. 6. Ἄγαν ἀνδριζόμενος.] Ἐν ἅπασιν οὕτως ἐμφέρεται ὁ δὴ καὶ εἰρωνικῶς εἰρῆσθαι ἐξεδέξαντο, κατὰ καὶ τὸ μικρῶ πρόσθεν (σελ. 60), « Ὡρα σοι σαυτὸν ὑπομνήσαι » τῆς ἄγαν ἀνδρείας . . . ὁ γενναῖος καὶ Ἀττικὸς πεζομάχος ». μόνος δὲ ὁ Α μετέφρασεν, ὡσπερ ἀντι τοῦ, Ἄγαν ἀνδριζόμενος, διὰ μιᾶς λέξεως γεγραμμένον ἐτύγχανεν, Ἄνανδριζόμενος καὶ ἴσως οὐ χεῖρον, εἴγε ἦν ἐν χρήσει τὸ, Ἄνανδρίζεσθαι. ἐν ἐκείνοις μὲν γὰρ κατάδηλος ἡ εἰρωνεία διὰ τῶν ἐξῆς γίνεται ἐνταῦθα δὲ ἐπηλυγάζεται καὶ ἀμωσγέπως ἐκλύεται διὰ τοῦ προσεχοῦς, Εὐλαβούμενος. — Στ. 12, Καθειμένην.] Οὕτω διορθώσας ἔγραψα (παρὰ τὸ Καθήμι), τουτέστι Κεχαλασμένην, ἢ Ἐμβεβλημένην εἰς τὸ σπήλαιον. δῆλον δὲ καὶ ἐκ τῶν ἐξῆς (σελ. 67), « Ἐλαβεν εἰς τὸ σπήλαιον καθεῖς », καὶ (σελ. 70), « Καθήκων εἰς τὸ σπήλαιον ». λέγονται δὲ καὶ μεταφορικῶς, Καθειμένα χωρία, τὰ ὀμαλά. ὅθεν διορθωτέον τὸν Ἡσύχιον καὶ τὸν Σουίδα, τὸν μὲν γράφοντα, « Καθήμενον, τὸ κοῖλον καὶ ὀμαλὸν χωρίον καὶ πεδίον », τὸν δὲ Σουίδα, « Καθήμενον πεδίον, τὸ ὀμαλόν », μεταγράφοις ἐν ἀμφοτέροις, Καθειμένον. — Στ. 14, Ἐπίπαν.] Ἐκ τῆς Β τὸ, Ἐπίπαν (ἀνευ τοῦ, Ὡς), ὅπερ ἰσοδυναμεῖ τῶ, Πάντως, ἢ Ἐξ ἅπαντος ὡς καὶ παρὰ Θουκυδίδη (Β, 51), « Τὸ μὲν » οὖν νόσημα . . . τοιοῦτον ἦν ἐπίπαν τὴν ἰδέαν », ὅπερ ὁ Σχολιαστὴς ἐξηγεῖ, Καθόλου. οἱ λοιποὶ (οἷς συνάδουσι καὶ αἱ ΑΑ) Ὡς ἐπίπαν, μετὰ τοῦ, Ὡς, ὅπερ ἐστὶ κολαστικὸν τοῦ, Ἐπίπαν. εἶκοι δὲ ἡμαρτήσθαι τὰ τῆς γραφῆς, τῶν ἀντιγραφῶν εἰς οὐδὲν δέον ἐπαναδιπλωσάντων τὴν, ὡς, συλλαβὴν τοῦ προσηνησαμένου, Ἀνηρικῶς. — Στ. 17, Γνωρίζω.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Νομίζω. — Στ. 18, Ἐκτετόρευται.] Μακρῶ κρείττον τὸ, Ἐκτετόρευται, τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, ὅπερ οὐκ οἶδ' ὅπως λαθῶν παρήκα, ὡς καὶ οἱ παρὰ ἐμοῦ ἐκδύται. Στέφανος μὲν οὖν ἐν τῷ Θησαυρῶ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, παρὰ δὲ καὶ αὐτὸς παρὰ αὐτῷ ὁ Ἡσύχιος, οὐδεμίαν εἰκόασι διαφορὰν εἶδέναι τοῦ, Τορευεῖν καὶ τοῦ, Τορνέειν. ὁ δὲ Σαλμάσιος (Πλινιακ. Γυ-

μνας. σελ. 735.) καὶ ὁ Κασωβῶν (ἐν ταῖς εἰς τὸν Στράβων. σημείωσ. σελ. 381), τὸ μὲν Τορεύειν, ἐπὶ τοῦ γλύφειν ἢ ὁπως-δηποτοῦν ἐγχαράσσειν τύπους ζώων ἢ ἄλλων τινῶν ἐν ἀγείοις, ἢ σκεύεσιν, ὡς ἐπίπαν ἐκ μετάλλου πεποιημένοις, τὸ δὲ Τορνεύειν, ἐπὶ τοῦ στρογγυλοῦν καὶ ὁμαλίζειν τὰ ξύλα διὰ τοῦ τεκτονικοῦ ἐργαλείου τοῦ καλουμένου, Τόργου· ὃν οἶδε καὶ ἡ συνήθεια, καθὰ καὶ αὐτὸ τὸ, Τορνεύειν. καὶ ἐπειδὴ τὸ Τορνεύειν, εἰς κύκλον ἐστὶ περιάγειν, καὶ οἷον ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐπανιέναι, ἐνλεῦθεν ἡ τῶν Ἰταλῶν γλῶσσα τῶ, *Tornare* καὶ, *Ritornare*, ἐπὶ τοῦ ἐπιστρέφειν καὶ ἐπανέρχεσθαι ἐχρήσατο. — Στ. 22, Καθάπερ τὸ ἄδυτον τὸ Πυθοῖ.] Ἦγουν τὸ, ἐν Πυθοῖ, ἀπὸ τῆς ὄνυμαστικῆς Πυθῶ. ἦν μὲν οὖν ἡ Πυθῶ αὐτὸς ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἦσαν οἱ Δελφοί· τὸ δὲ Ἄδυτον τοῦ ναοῦ, χάσμα γῆς ἦν, ὡς φησὶ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης (Βιβλ. Ις, κς') ὑπ' αἰγῶν εὔρεθεν τὸ πρῶτον, εἰς ὃ πρὸ τοῦ καταστραθῆναι τὴν προφήτην, καὶ τὸν τρίποδα κατασκευασθῆναι, προσιόντες οἱ βουλόμενοι ἐμαντεύοντο. — Ἐν Τροφωνίου.] Ἐλληπτικῶς τοῦ, Ἄντρω, ὅπερ ἦν ἐν Λεβαδίᾳ τῆς Βοιωτίας. ἔθεν καὶ ἡ παροιμία, Ἔς Τροφωνίου μεμάντευται, ἐπὶ τῶν ἀγελάστων καὶ σκυθρωπῶν· καθόσον οἱ εἰσιόντες εἰς Τροφωνίου οὐκέτι ἐγέλων, ἐκπεπληγμένοι ὑπὸ τῶν ἐμφιλοχωρούνητων ἐκεῖσε ὄφεων. διάφοροι δὲ οἱ περὶ Τροφωνίου λεγόμενοι λόγοι, οὓς ἔστι μαθεῖν παρὰ τοῦ Σχολιάσαντος τὸν Ἀριστοφάνην (Νεφέλ. 508). — Στ. 23, Θεοφωνεῖν.] Οὐχ εὔρηται ἡ λέξις παρὰ τοῖς Λεξικογράφοις· τὸ, Θεοπωθεῖν γὰρ ἢ, Χρησμοθεῖν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ βούλεται ἢ χρῆσις ἐν τοῖς τοιούτοις.

Σελ. 67, στ. 15, Καὶ πρὸς τὸν τάραχον ΚΑΙ ΤΗΝ σπουδὴν. . . καταλιπών.] Ἴσως ἐγγράπτο, ΚΑΤ'Α σπουδὴν ἐν ᾗ, Διὰ τὸν τάραχον, ἢ ὑπὸ τοῦ ταραχου, ὡς εἶχε σπουδῆς καταλιπών τὴν θίσειν περὶ τὸ σλόμιον, διὰ τὸ μὴ σχολάζειν ἐνδοτέρω ταύτην εἰσαγαθεῖν.

Σελ. 68, στ. 1, Σμυχόμενοι.] Ἠρέμα καὶ κατὰ μικρὸν καιόμενοι. εἴρηται δὲ περὶ τούτου ἐν τοῖς πρόσθε (σελ. 33). — Στ. 6, Πρὸς ἑαυτούς.] Τουτέστι πρὸς ἀλλήλους. ἔφθην εἰρηκῶς καὶ περὶ τούτου διὰ μακρῶν ἐν τῷ πρόσθε (σελ. 7). — Στ. 18, Ἄγριόν τι.] Οὕτως αἱ Κ

ὁ δὲ Κ (ὡς κατηκολουθήκασι καὶ οἱ λοιποὶ), Ἄγριόν τε ὅπερ ἐπελαθόμεν ὑποσημειώσασθαι ἐν αὐτῇ τῇ σελίδι. —

Στ. 25, Εὐσχήμονα.] Ἐν τῇ Β γράφεται, Εὐσχιμονι

Σελ. 69, στ. 5, Παράλογον.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. τὸ δὲ ἐχόμενον, Στῆσι . . . ἢ βεβλήση, παρῴδηται ἐξ Ὁμήρου (Ἰλιάδ. Κ, 370),

Ἦέ μιν, ἢέ σε δουρὶ κηχίσομαι

καὶ σημειώσαι τὸ, Βεβλήση, διὰ τὸν Ἀλικαρνασσία Διονύσιον, ὅς, καίπερ ὢν κριτικώτατος, τοὺς Μετ' ὀλίγον λεγομένους μέλλοντας, καλλονῆς χάριν, ἀντὶ τῶν Μελλόντων παραλαμβάνεσθαι ὑπέλαβεν (περὶ συνθ. ὀνομ. 5', σελ. 43), ὡς μηδενὶ διαφέρειν ἄλλω τὸ, Λελύσεται, τοῦ, Λυθήσεται, ἅπερ αὐτὸς φέρει παραδείγματα, ἢ τῶ σχηματισμῶ. καὶ τοὺς μὲν κατὰ Διονύσιον καὶ τοὺς ἐξῆς χρόνους ἀκμάσαντας συγγραφεῖς ἀληθῆς ἴσως τὸ ἀδιαφόρως ἔσιν ὅτε κεχρήσθαι τοῖς Μέλλουσι καὶ τοῖς λεγομένοις Μετ' ὀλίγον Μέλλουσι, ἐπεὶ καὶ οἱ Γραμματικοὶ ὡς εἰπεῖν ἅπαντες οὐδὲν περὶ αὐτῶν σαφὲς ἀπεφάναντο, πλὴν ὅτι, Μετ' ὀλίγον μέλλοντας ὀνομάσαντες, ἀμυδρῶς πάνυ τὴν ἐνοῦσαν αὐτοῖς ἐνίοτε ἔμφασιν τοῦ μετ' ὀλίγον ἐσομένου ἠνίξαντο· ἀλλ' οὐ διὰ τὴν ἄλογον ἐνίων χρήσιν τῆς οἰκείας οἱ Μετ' ὀλίγον μέλλοντες ἐκλήσονται δυνάμεως. οἷον ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ, ὁ Ἡλιόδωρος, Βεβλήση, φήσας, τὴν ὅσον οὕτω γεννησομένην βολὴν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, οὐκ ἐν τῷ μέλλειν γίνεσθαι ταύτην (ὅπερ ἐξέφρασεν ἂν διὰ τοῦ Μέλλοντος, Βληθήση), ἀλλ' ἐν τῷ μέλλειν γεγενῆσθαι, παρασῆσαι, καὶ τὸ ἀπὸ τῆς βολῆς μᾶλλον τραῦμα ἢ τὴν βολὴν αὐτὴν ἐβουλήθη δηλῶσαι· τὸ γὰρ, Βεβλήση, ταυλόν ἐστὶ τῷ, Βεβλημένος, ἢ τέρωμένος ἔση· εἰς τοῦτο γὰρ καὶ ἀναλύεται, ἢ δῆλον καὶ ἐκ τῆς τοῦ Μετ' ὀλίγον μέλλοντος πρὸς τὸν παρακείμενον συγγενείας. ἀμφοτέροις γὰρ ἢ ἐπαναδίπλωσις πρόσεσι. καὶ εἰ τὸ, Τετύφεται, ἀναλύεται (καὶ τῶν Γραμματικῶν ὁμολογούντων) εἰς τὸ, Τετυμμένοι εἰσι, καὶ τὸ, Τετύφονται, πάντως εἰς οὐδὲν ἄλλ' ἢ εἰς τὸ, Τετυμμένοι ἔσονται, ἀναλυθήσεται. καὶ οὐκ ἀλόγως ἴσως οἱ Γραμματικοὶ Μετ' ὀλίγον μέλλοντα ὀνόμασαν τὸν τοιοῦτον μέλλοντα· παρῴκειται γὰρ καὶ οὗτος τῷ ἀπλῶ Μέλλοντι, ὡς περὶ ὁ ἰδίως λεγόμενος παρακείμενος τῷ ἐνεστώτι.

καὶ ἔστι φάναι ὅτι, ὡς περ τὸν παρακείμενον, τὸ ἐντελὲς ἐμφαίνοντα τοῦ ἐνεσιῶτος, οὐδὲν κωλύει καὶ, Ἐντελῆ ἐνεσιῶτα, καὶ, Πρὸ ὀλίγου ἐνεσιῶτα, καλεῖν, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὁ τὴν ἐπαναδύπλωσιν ἐπιδεξάμενος Μέλλων, εἴη ἂν ἐντελής Μέλλων, καὶ πρὸς μὲν τὸν ἀπλοῦν Μέλλοντα, Πρὸ ὀλίγου Μέλλων, πρὸς δὲ τὸν Ἐνεσιῶτα, Μετ' ὀλίγον Μέλλων, ἅτε τοῦ Ἐνεσιῶτος καὶ τοῦ Μέλλοντος ἐν μεθωρίῳ πῶς κείμενος· ἐμφαίνει γάρ τὴν ἐντέλειαν τοῦ μέλλοντος, καὶ μετὰ τῆς ἐντελείας καὶ αὐτὸ τὸ ὄσον οὐπω τοῦ μέλλοντος, ὡς ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ· ἔστι δὲ ὅτε τὸ συνεχὲς καὶ ἀδιάλειπτον τῆς ἐνεργείας αὐτῆς τοῦ ἐνεσιῶτος, κομψῶς πάνυ δηλοῖ, οἷον ἐν τοῖςδε τοῦ Πλάτωνος (Ε. Πολιτ. σελ. 457), « Κάλλιστα γὰρ δὴ τοῦτο καὶ λέγεται καὶ » ΛΕΛΕΞΕΤΑΙ, ὅτι τὸ μὲν ὠφέλιμον καλὸν, τὸ δὲ βλαβερὸν, αἰσχρὸν », ἐν οἷς εἶ, ΛΕΧΘΗΣΕΤΑΙ, ἀντὶ τοῦ, Λελέξεται, ἔλεγεν ὁ Πλάτων, οὐ μὰ τὰς Χάριτας καλλονὴν ἐνεποιήσεν ἂν τῷ λόγῳ, ὡς ᾤετο Διονύσιος, ἀλλ' ἀκυρολογίας ὠφλε δίκην. σημαίνει γὰρ ἐνταῦθα τὸ, Λελέξεται, οὐ τὸ ἀπλῶς, Λεχθήσεται, ἀλλὰ τὸ, Ἄει λεχθήσεται, ἢ μᾶλλον, Διατελέσει λεγόμενον, Οὐ παύσεται λεγόμενον. κἀνταῦθα μὲν διὰ τοῦ, Διατελεῖν, ἢ, Οὐ παύεσθαι, ἀποχρώντως ἂν σαφηνίζοιτο ἢ τοῦ Μετ' ὀλίγον μέλλοντος δύναμις· ἔστι δὲ οὐ ἄλλο παραληπτέον ῥῆμα, ἢ καὶ τὸ προκείμενον εἰς σημασίαν ὑπὸ τι διάφορον μεταληπτέον. ἔστω παράδειγμα τοῦ πρώτου τὸ παρὰ Ἀριστοφάνει (Ἴππ. 1370),

Οὐδὲς κατὰ σπουδᾶς μετεγγραφήσεται,

Ἄλλ', ὡς περ ἦν τὸ πρῶτον, ΕΓΓΕΓΡΑΨΕΤΑΙ.

ἄρ' οὖν, ἢ φησὶ Διονύσιος, καλλονῆς χάριν, φήσομεν τὸν Κωμικὸν μὴ φάναι, Ἐγγραφήσεται, ἐν τῷ δευτέρῳ στίχῳ; ἢ οὐ καὶ τυφλῷ δῆλον, ὡς ἕτερον ἂν ἴη, ἢ ὁ λέγειν ἐβούλετο, εἶπεν, εἰ οὕτως ἔλεγεν. ἐβούλετο δὲ λέγειν, Οὐκ ἐξαλειφήσεται· τοῦτο δὲ ἔστι, ΜΕΝΕΪ ΕΓΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΣ, οὕτως, ὡς περ ἦν τὸ πρότερον, ὅπερ ἄλλως ἐξενεγκεῖν οὐκ ἦν οἷόν τε, ὅτι μὴ διὰ τοῦ ΕΓΓΕΓΡΑΨΕΤΑΙ. μεταβῶμεν δὲ καὶ ἐπὶ τὸ τοῦ δευτέρου παράδειγμα, λαβόντες ἐκ τοῦ Πλουτάρχου (Λακων. Ἰαποφθ.), « Ἐρωτηθεῖς (ὁ Λέων), ποίαν τις ἂν πόλιν » οἰκήσας ἀσφαλῶς οἰκοῖν, Ὁφου, ἔφη, μήτε πλεῖον, μήτε

» ἐλάσσονα ΚΕΚΤΉΣΟΝΤΑΙ οἱ ἐνοικοῦντες ». ἐνταῦθα, εἰ τὸ, Κτηθήσονται, ἰσοδυναμεῖν τῷ, Κεκτήσονται, οὐδ' αὐτὸς ἂν εἶποι ὁ τῆς Κωμωδίας Μελιτίδης, σχολῇ γ' ἂν Διονύσιος ὁ κριτικώτατος φαίη. λείπεται οὖν τὸ, Κτήσονται. ἀλλὰ τοῦτο σημαίνει, Πορίσονται· ἐβούλετο δὲ οὐ τοῦτο λέγειν ὁ παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ Λέων, ἀλλὰ τὸ, Ἐξουσιν, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ τῷ, Κεκλήσονται, εἰς ὃ καὶ ἀναλύεται τὸ, Κεκλήσονται. καὶ περὶ μὲν τούτων μακρῶ πλείονα ἂν ἔχων εἰπεῖν, ἐνταῦθα καταπαύσω τὸν λόγον· ὅσα δὲ καὶ τοῦ προκειμένου παρεκβὰς εἴρηκα, λελέχθων ἕνεκα τῶν φιλολόγων νέων, οἷς ἐκ τῆς φιλοσόφου τῶν ἀρχαίων Συγγραφέων ἀναγκώσεως μᾶλλον, ἢ τῆς τῶν Γραμματικῶν ἀδολεσχίας, τὴν τῆς Ἑλλάδος φωνῆς γνῶσιν θηρατέον ἐστί. εἰ γὰρ μήτε Διονυσίῳ, τῷ φιλοσόφῳ τὰ τῆς Γραμματικῆς ἐξετάσαντι, ἀνεξετάστως χρὴ πιστεύειν ἐν ἅσασιν, ἢ πούγε ὡς Ἑλληνισμοῦ διδασκάλους σφᾶς αὐτοὺς ἐγχειρίζειν ὀφείλουσι τοῖς λαλιστότεροις μὲν χελιδόνος ἐν τοῖς προχείροις, ἀφωνοτέροις δὲ καὶ αὐτῶν τῶν ἰχθύων ἐν τοῖς ὧν ἄνευ οὐχ ὕπως ἐλληνίζειν, ἀλλ' οὐδὲ συνιέναι τὰ τῶν Ἑλλήνων οἷόν τε. ἐκεῖνο δὲ πρὸ πάντων ἐνθυμητέον, ὡς ὁ δίχα φιλοσοφίας τὰ τῆς Γραμματικῆς ἐρευνῶν διάκενός ἐστι λεξιθήρας, καὶ Γραμματισθῆς ἂν δικαιότερον ἢ Γραμματικὸς καλοῖτο. — Στ. 11 [Ἀδικῶν.] Ἴσως γραπτέον, Ἀδικεῖν· εὐσυνάρτητα γὰρ οὕτω μᾶλλον ἂν εἴη τὰ τῆς συντάξεως. ὁ δὲ νοῦς, Διατεινόμενος ἀδικεῖν τε οὐδὲν, καὶ γεγενῆσθαι τῶν φίλων τῇ προτεραιᾷ, καὶ παρὰ φίλους ἤκειν τανῦν.

Σελ. 70, σλ. 8, Μάθοι δ' ἂν ἠδέως.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Μαθεῖν ἂν· ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, Μαθεῖν δὲ ἂν. — Στ. 14, Ἐτι τοῦ αἵματος.] Οὕτως ἢ Β, ἄνευ τοῦ, Καί. — Στ. 15, Θερμὸν ἔτι τὸν σίδηρον ἀποπτύοντα.] Παρωδήθη ἐκ τῶν Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Υ, 475) 2
Πᾶν εἴ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι.

καὶ (Ψ, 780),

Στῆ δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοῶς ἀγρωῦλοιο,
ὄνιδον ἀποπτύων

Στ. 18, Ἀχλύϊ.] Ἐκότως ἂν τις ὑπολάβῃ ἐνταῦθα, « Ἀχει » καὶ σιγῇ κάτοχος » γεγραφέναι τὸν Ἡλιόδωρον· ὡς πού καὶ Πλούταρχος εἴρηκεν (ἐν Νικίᾳ § 10), « Ἀχει καὶ θαύμασι πε-

» πληγώτος », καὶ αὖθις (ἐν Εὐμεν. § 18), « Ἄχει καλεῖχες, » καὶ κλαυθμὸς ἦν ». Ὅμηρος δὲ καὶ τὴν σιγὴν τῷ ἄχει συνῆψεν, ἐν οἷς περὶ Πηνελόπης λέγει (Ὀδυσσ. Δ, 704),

..... Τὼ δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή·

καὶ προῖων ἐπάγει (Αὐτ. 716),

Τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον.....

ἴσως δὲ καὶ, Ἀχνυῖ, ἔγραψεν Ἡλιόδωρος διὰ τοῦ ν· εὐρηταὶ γὰρ καὶ ἡ Ἀχνυς συνωνύμως τῷ Ἄχει τὴν ἀνίαν ἢ λύπην σημαίνουσα (ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, Ἀχνυμαι, ῥῆμα, ὃ συνεχῶς Ὅμηρος χρῆται) ἢ καὶ μαρτύριον οὐκ οἶδα ὅθεν λαβῶν παρατίθεται ὁ Ἐτυμολόγος (σελ. 182) τὸ,

Τῆς δ' ὀλοφυρομένης ἀμφ' ἀχνυῖ εἴθεται αἰών.

χωρὶς εἰ μὴ τις καὶ παρὰ τούτῳ γραπτόν, Ἀμφ' ἀχλύϊ, καὶ τὸ παρ' Ἡλιόδωρῳ Ἀχλύϊ ὀρθῶς ἔχειν διατείνοιτο, ὡς παρωδηθέν ἢ μετενεχθέν ἐξ Ὀμήρου, ὃς καὶ τὴν Ἀχλὺν, ἤγουν τὸν σκοτισμὸν, ὡς παρεπόμενον τῆς λύπης οἶδεν, ἐν οἷς παρῆσάγει τὸν Ἐκτορα ἀνιῶμενον ἐπὶ τῷ τοῦ ἀδελφοῦ θανάτῳ (Ἰλιάδ. γ, 421),

Κὰρ ῥά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς.....

εὐρηταὶ δὲ καὶ Ἀχλύμενος ἀντὶ τοῦ λυπούμενος παρ' Ἡσυχίῳ. — Στ. 22, Τὸ ὄνομα κατὰ μέρος ἀποτέμων κ. τ. λ.] Γραφικῶς τοῦτο· αὐτὸν γὰρ ἂν τις τὸν Θέρμουθιν ὄραν δόξειεν εἰς ὑπνον καταφερόμενον, καὶ ἀκούειν ἀποτέμνοντος αὐτοῦ τὰ Θίσβης ὄνομα καὶ κατὰ μικρὸν κερματίζαντος, οἶον, Ω^ς Θίσβη, Ω^ς Θίς-Ω^ς Θί-καὶ τελευταῖον, Ω^ς, μόνον.

Σελ. 71, στ. 2, Ἐπεισῆει.] Οὕτως ἢ Β. — Στ. 4, Ἄπορον.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ἄπειρον. — Στ. 5, Ἐζόφου.] Πληθυντικῶς γράφειν δεῖν ἔγνω διατὰ προηγούμενα, Πλήθος, Ἄπορον, καὶ Ἀδηλον, πολλὰ ὄντα· ἀλλ' ἴσως, ἀμεινον κατὰ χώραν εἶν τὴν γραφὴν· χαίρει γὰρ Ἡλιόδωρος τῷ πολλοῖς οὐσιαστικοῖς ἐνικὸν ἐπάγειν ῥῆμα. — Στ. 12, Ῥιωτεῖ.] Οὕτως αἱ ΚΑ, ὅπερ ἐστὶν Ἀπτικώτερον· ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 247), Ἀναρρίπτοῦντες, ἐρεῖ, ἀντὶ τοῦ, Ἀναρρίπτοντες, καὶ (σελ. 375), Πιεζοῦντες, ἀντὶ τοῦ, Πιέζοντες. — Στ. 19, Ἡνέσχετο.] Ἐν τῇ Β, Ὑπηνέσχετο. — Στ. 20, Ἐσπά-

σαντο.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἐπάσαντο, τουτέστιν, ἐγεύσαντο. ἐρεῖ μέντοι καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 173), « Ὀλίγον δὲ » καὶ ὑπνοῦ σπάσωμεν) ». — Στ. 22 Τῆδε ξυγκειμένη.] Τοῦτον τὸν τρόπον (καὶ οὐκ, Ἐν τῷδε τῷ τόπῳ, ὡς ἐξέλαβεν ὁ Α.) κειμένη μετὰ τοῦ Θεαγένους· τὸ γὰρ, Τῆδε, ἐνταῦθα οὐ τοπικόν, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 73). — Στ. 23, Ὑποκαθήμενος.] Τουτέστι, δολερὸν καὶ ἐπίβουλον ἔχων τὸ βλέμμα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐνεδρευόντων, οὓς Ὑποκαθῆσθαι (σελ. 200), λέγομεν « Ἐνέδραν (φισὶν Ἡσύχιος), ἔγκριμμα δολερὸν, » ὑποκάθισμα », — Στ. 25, Ἐξήρητο.] Ἐχρήσατο καὶ Χαρίτων (Ζ, ἐ). τῇ λέξει. ἀλλ' ὅμως συνηθέστερα τὸ, Ἐκκόπτειν (σελ. 77), καὶ τὸ, Ἐξορύττειν, ἐστὶν ἐπὶ ὀφθαλμῶν. ἀμεινον δὲ λέγειν ἐν παρατάσει, Ἐξηρεῖτο (ὡς μετέφρασε καὶ ὁ Α), ὃ ἐστὶν, Ἐξελεῖν ἐπεχειρεῖ, καὶ ἐνεργητικῶς δὲ, Ἐξήρει, ὡς καὶ προῖόν ἐρεῖ (σελ. 72) « Τὸν ὀφθαλμὸν . . . ἐξεῖλε τὸν « δεξιόν. » τὰ γὰρ τοῦ Μέσου ἐνταῦθα οὐ πάνυ τι ἔρρωται.

Σελ. 72, στίχ. 14, Ἐπεκώμασε.] Ἐτρεψα τὸν παρατατικὸν εἰς τὸν ἀόριστον, ὑπαγορευόντος τοῦτο καὶ τοῦ ἐπομένου, Ἐξεῖλε. — Στ. 21, Ὀφθαλμὸν . . . καὶ Ψυχὴν.] Ἐρωτικάι φιλοφρονήσεις, διαμείνασαι μέχρι καὶ δεῦρο ἐν τῇ συνηθείᾳ· λέγομεν γὰρ πρὸς τοὺς ὀπωσοῦν ἀγαπωμένους, Ὀμμάτιά μου, Φῶς μου, Ψυχὴ μου. — Στ. 25, Ἄλλη πη φράζεσθαι.] Τουτέστι, Κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον ἐξηγεῖσθαι.

Σελ. 73, στίχ. 2, Εἶποτε ἦσαν.] Τὸ, Εἶ, οἱ μεταφράσαντες, σύνδεσμον συναπτικὸν ἐξεδέξαντο. ἔοικε μέντοι Ἡλιόδωρος εὐκτικῶς ἀντὶ τοῦ, Εἶδε, χρήσασθαι τῷ Εἶ· ὃ δὴ καὶ μετὰ τοῦ, Ποτέ, σύναψας, ὑπονοεῖν παρέχει καὶ αὐτὸ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον εὐκτικόν, Ἄμποτε (ἐκ τοῦ Ἄν, καὶ τοῦ Ποτέ συγκείμενον), οὐδὲν ἄλλ' εἶναι ἢ τὸ, Εἶ ποτε. ἐστὶν οὖν ὁ νοῦς τοῦ χωρίου, Τῆς δὲ Χαρικλείας, ὁμολογούσης ἔχειν πατέρας, καὶ εἰπούσης, Εἶδε ἦσαν, ἦγουν, Εἶδ' ὄφελον εἶναι ζῶντες. ἄξιον δὲ προσσημειώσασθαι ὅτι καὶ τὸ Ὀμηρικόν, Εἶποτ' ἔην, εὐκτικῶς ἔοικεν ἐκλαβεῖν ὁ Ἡλιόδωρος· καὶ γὰρ παρῶδεῖ δηλονότι ἄπερ ὁ ποιητὴς τὸν Τηλέμαχον παράγει λέγοντα περὶ τοῦ ἰδίου πατρὸς (Ὀδυσσ. Ο, 267),

..... Πατὴρ δὲ μοι ἐστὶν Ὀδυσσεύς,
Εἶ ποτ' ἔην· νῦν δ' ἤδη ἀπέφθιτο λυγρῷ ὀλίθρῳ,

ταῦτα δὲ δῆλός ἐστιν ἄλλως ἐκδεξάμενος ὁ Εὐστιάθιος ἐξ ὧν φησι, «Καὶ ὕρα τὸ, Εἴποτ' ἔην, περιπαθῶς τε λεχθὲν, καὶ ἐπὶ » διορθώσει τοῦ, Πατὴρ δέ μοι ἐστὶν Ὀδυσσεύς· οὐ γὰρ ἐστὶν » ὁ ἤδη φθαρὴς ὀλέθρῳ λυγρῷ, ἀλλὰ **ἮΝ ΠΟΤΕ**». — Στ. 5, Φύντας.] Ἐν ἅπασιν δυσλλάβως καὶ προπερισπωμένως, Φύντας, πλὴν τῆς Β, ἐν ἣ ἄμεινον καὶ τῇ κοινῇ χρήσει μᾶλλον οἰκείως γράφεται, Φύσαντας. τὸ μὲν γὰρ, Φύντας (παρὰ τὸ, Φῦμι) ταῦτόν ἐστι τῷ Γεννηθέντας, οἷον τὸ (Ευριπίδ. Ἡρακλείδ. 510),

Πατὴρ δ' ἐκείνου Φύντας, οὐ πεφύκαμεν·

τὸ δὲ, Φύσαντας (παρὰ τὸ, Φύω) σημαίνει τὸ Γεννήσαντας, οἷον τὸ (Αὐτ. Φοινίσσ. 34),

Ἔσειχε, τοὺς φύσαντας ἐκμαθεῖν θέλον.

γένεοιτο δ' ἂν κατάδηλος παρ' ἀλλήλα τεθέντων τῶν ῥημάτων ἢ δύναιμι, οἷον (Αὐτ. Φοινίσσ. 8),

Πολύδωρον Ε΄ΞΕΦΥΣΕ· τοῦ δὲ Λάβδακον

ΦΥΝΑΙ λέγουσιν.....

ᾧφειλον οὖν γράφειν, Φύσαντας, εἰ μὴ ἐκώλυεν αὐτὸς Ἡλιοδῶρος, γράψας καὶ ἐν ἄλλοις χωρίοις, Φύντα, ἀντὶ τοῦ, Φύσαντα, καὶ, Φύντι, ἀντὶ τοῦ, Φύσαντι (σελ. 264). καὶ οὐ θαυμαστὸν τοὺς ἐπὶ τῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ παρακμῆς γεγονότας πολλὰ τοιαῦτα καινοτομήσαι, ὅπου γε καὶ τῶν πολλοῖς ἔτεσι προγεγονότων τοὺς πλείστους χαλεπὸν ἐν ἅπασιν ἀνεπιλήπτους εὐρεῖν — Στ. 6, Ἐπὶ πατέρα κ. τ. λ.] Ὁ νοῦς, οἱ ὄνειροι σοφίζονται, τουτέστι σοφῶς δηλοῦσι καὶ σημαίνουσι, τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα τοὺς αἰτίους τοῦ βλέπειν τὸ φῶς ἡμῖν, διὰ τῆς συζυγίας τῶν ὀμμάτων, ἢ γουν τῶν δύο ὀφθαλμῶν, ὡς αἰσθανομένων τὸ φῶς καὶ ὑπουργούντων τοῖς ὀρατοῖς. ἐνθα καὶ σημειωτέον, ὡς δείγμα τῆς Ἡλιοδώρου πολυμαθίας, ὅτι οὐκ ἤτοσχεδίακε τὴν τοῦ ὀνείρου κρίσιν, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τῶν Ὀνειροκριτικῶν βίβλων τοῦ Διακοσίου ὁμοῦ τι προγεγονότος ἔτεσιν Ἀρτεμιδώρου μετενήνοχε. ταῦτα δὲ ἐκεῖνός φησι περὶ τῶν ἐν ὕπνοις φανταζομένων παθημάτων τῶν ὀφθαλμῶν (Ὀνειροκριτ. Α, κη'). «Τὸ δὲ δοκεῖν τετυφλώσθαι ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμοὺς, σημαίνει τοῖς παισὶν ὀλεθρον τοῦ ἰδόντος, καὶ ἀδελφοῖς

» φοῖς, καὶ γονεῦσι· παῖσι μὲν, διὰ τὸν ἔμπροσθεν λόγον·
 » ἀδελφοῖς δὲ, ὅτι καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἀδελφοὶ εἰσὶν ἀλλήλων·
 » γονεῦσι δὲ, ὅτι καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αἰτιοὶ εἰσι τοῦ τὸ φῶς ὄραν,
 » ὡς περ καὶ οἱ γονεῖς· ἢ δὲ τούτων ἀπώλεια τὴν τῶν ὁμοίων
 » ἀπώλειαν σημαίνει· . . εἰδὲ τις τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν
 » τυφλὸς εἶναι δόξειεν, ἀπὸ μέρους τὰ σημαίνόμενα γένοιτ' ἂν
 » αὐτῶ, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐξ ἡμισείας. ἔτι καὶ τοῦτο χρὴ σκοπεῖν,
 » ὅτι ὁ μὲν δεξιὸς ὀφθαλμὸς σημαίνει τὸν υἱὸν, καὶ ἀδελφόν,
 » καὶ πατέρα· ὁ δὲ ἀριστερὸς, θυγατέρα, καὶ ἀδελφὴν,
 » καὶ μητέρα κ. τ. λ. » — Στ. 9, Πλὴν ἄλλ' ἔστω γε κ. τ. λ.]
 Τούτέστι, Τεθναίη μοι μάλλον ὁ πατήρ, ἢ ὁ Θεαγένης. τοῦτο
 δὲ, καίπερ οὕτως ἔχον τῇ φύσει, οὐκ ὤφειλεν Ἡλιόδωρος
 παραγαγεῖν λέγουσαν, νέαν καὶ σωφρονούσαν κόρην, τὴν Χα-
 ρικλειαν. οὐ δὲ γὰρ πάντα τὰ κατὰ φύσιν εὐπρεπῶς ἂν λέγοι-
 το, ἀλλὰ δεῖ καὶ λόγου τοῦ κολουσονίος τὰς ὁρμὰς τῆς φύσεως·
 πλὴν εἰ μὴ τις, τῷ μηδ' ἐγνωσθαί πω τῇ Χαρικλείᾳ τοὺς
 φύσαντας, παραμυθοῖτο τὸ εἰρημένον. — Στ. 21, ἀρχὴ
 βουλῆς.] Ὀμηρος (Ἰλιάδ. Β, 84),

Ὡς ἄρα φωνήσας, βουλῆς ἐξῆρχε νέεσθαι.

Στ. 23, Συνεῖναι.] Ἐν ταῖς ΚΑ, ΑΑ καὶ ΔΑ 467, Συνεῖ-
 ναι, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 254)· φέρεται δὲ καὶ ἑτέρα
 γραφὴ ἐν ταῖς ΚΑ, Γνώναι; ὅπερ ἐστὶν ἐξήγησις τοῦ, Συνεῖναι.
 Σελ. 74, σί. 8, Σίτου δὲ . . οὐδὲ ὄνομα περιλέλειπται.] Καθ'
 ὑπερβολὴν τοῦτο· καθὰ καὶ τοῦ Ἀριστοφάνους (Λυσιστρ. 107),

Ἄλλ' οὐδὲ μοιχοῦ καταλέλειπται φειψάλυξ.

Στ. 11, Ἡ καὶ νῆ Δία.] Τὴν προδήλως ἡμαρτημένην
 γραφὴν διορθώσας οὐκ ὤκνησα, γράψαι, Ἡ καὶ νῆ Δία.
 χρῶνται, δὲ πάνυ κομφῶς τῷ; Νῆ Δία; ἐν ταῖς μεταβά-
 σεσι τοῦ λόγου ἀπὸ τοῦ χειρόνος ἐπὶ τὸ ἀμείνον, ἢ ἀπὸ
 τούτου ἐπὶ τὸ χειρόν, καὶ ὅλως ἐπὶ τὸ παραδοξότερον. αὐτίκα ὁ
 καὶ καλακόρως τῇ φράσει ταύτῃ χρισάμενος Πλούταρχος (Πῶς
 ἂν τις διακρ. τὸν κόλακ. τοῦ φίλ. § 15); «Καὶ παῖδιᾶ καὶ
 » τραπέζῃ καὶ οἴνω, καὶ νῆ Δία γέλωτι καὶ φλυαρίᾳ» καὶ
 μετ' οὐ πολλὰ, «Κρόκον καὶ νάρδον ἐπέβαλε; καὶ νῆ Δία πολ-
 » λάκις ἔλουσε». οὐκ ἄκαιρον δὲ ἴσως παραθεῖσθαι καὶ τὸ
 τοῦ Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου (ΙΘ; ρζ'), «Εἴτε καὶ ψευδέσι

» διαβολαῖς φυγάδων πεισθεῖς, ἢ καὶ νῆ Δία χρημάτων βουλό-
 » μενος εὐπορῆσαι». — Στ. 12, Εἰ γὰρ καθ' ἐν κ. τ. λ.] Τοῦ-
 το οἱ πρὸ ἡμῶν, Εἰ καθ' ἓνα, ἐξενεγκόντες τοῖς προηγουμέ-
 νοις οὕτω συνῆψαν, ὡς τὴν ὅλην τοῦ λόγου συνάρτησιν ὑπόμω-
 ρόν πως καὶ τῆς Ἡλιοδώρου δριμύτητος ἀλλοτρίαν γίγνεσθαι,
 « Ἦτοι τῶν ἐναντίων πάλιν ΕΛΘΟΝΤΩΝ . . . γεγονό-
 » των, εἰ καθ' ἓνα ποτὲ συλλεγέτες . . . ΕΠΕΛΘΟΙΕΝ
 » διὰ τὰ χρήματα ». σίξιντες δὲ μετὰ τὸ, Χρήματα, σι-
 γμῆ τελεία, ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς ἀναγινώσκουσι, « Τότε οὐκ ἂν
 » φθάνοιμεν κ. τ. λ. », ὅπερ ὁ Λ καὶ ὁ Α μετέφρασαν ὡσανεὶ
 ἐγγράφητο, Τότε γὰρ οὐκ ἂν φθάνοιμεν. ἀλλ' ἡμεῖς τὸν μὲν
 Γὰρ σύνδεσμον τῆ τῆς περιόδου προτάσει συνάψαντες, μετὰ
 τε τὸ, Χρήματα, ὑποσίξιντες μόνον, τὰ ἐξῆς, Τότε οὐκ ἂν
 φθάνοιμεν, ὡς ἀπόδοσιν τῆς προτάσεως ἐξεννόχαμεν. ἐγρά-
 ψαμεν δὲ καὶ, Καθ' ἐν, ἀντὶ τοῦ, Καθ' ἓνα. ἔστι δὲ τὸ, Καθ' ἐν
 συλλεγέτες, ταῦτον τῶ, Ἐπὶ τὸ αὐτὸ συλλεγέτες καὶ ὁμοῦ
 γενόμενοι. οὕτως ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 364), « Καθ' ἐν τὸν
 « στρατὸν ἦγεν », ἐρεῖ.

Σελ. 75, στ. 2, Δύσεριν τὸ ἦθος.] Λεῖπει τὸ ἀρθρον ἐν
 ταῖς ΑΑ. Εἰ μὲν ἐπιθετικῶς πρὸς τὸ, Ἄνδρα, ἐκλάβοις τὸ,
 Ἄβέβαιον, καὶ τὸ, Λησθρικόν, ἀναγνωστέον, Δύσεριν, ἀρσενι-
 κῶς, ὡς διώρθωκα, ἵνα καὶ τοῦτο πρὸς τὸ Ἄνδρα ἀναφέρε-
 σθαι ἔχη, τῆς, Τὸ ἦθος, αἰτιατικῆς, συνεκδοχικῶς ἐκλαμ-
 βανομένης· εἰδὲ πρὸς τὸ, ἦθος, παραρλεῖσθαι τοῖς ἀντιγρα-
 φεῦσι τὴν μετοχὴν, Ἐχοντα, ὑποληπτέον, ἢ ἢ « Ἄνδρα . . .
 » φύσει τε ἀβέβαιον καὶ λησθρικὸν καὶ δύσερι τὸ ἦθος ἔχοντα ».
 οἷόν ἐστι τὸ παρὰ Πλουτάρχῳ (Φιλοποίμ. § 17), « Οὕτως
 » εἶχέ τι . . . δύσερι καὶ φιλόνεικον »· πλὴν εἰ μὴ πρὸς
 τὸ, Φέροντα, ἀπὸ κοινοῦ ταῦτα συντετάχθαι τις φήσειε.
 Στ. 4, Ἐπιβουλεύσειεν.] Ἴσως ἐγγράφητο, Ἐπιβουλεύσει,
 καθ' ὀριστικὸν μέλλοντα. — Στ. 7, Ὀρμήσαντες.] Δία τοῦ ἦ,
 οὐ διὰ τοῦ ἱ γραπτέον εἶναι, παντὶ δῆλον. οὕτω καὶ ἀνωτέρω
 (σελ. 55) ἔγραφα Προσορμίσαντες, ἀντὶ τοῦ ἡμαρτημένου,
 Προσορμίσαντες. — Στ. 15, Ὅσα γῆν.] Οὕτως ὀρθῶς ἢ Β.
 Πρῶτος ὁ Κ διορθοῦν ἐπεχείρησεν, Ὅσα γ' ἦν, ὅπερ οἱ μετ'
 αὐτὸν ἀνεπισκέπτως παρέλαβον. — Στ. 14, Διὰ τὴν ὁσίαν.]

Διὰ τὸν νόμον, διὰ τὰ νομιζόμενα γίνεσθαι περὶ τοὺς νεκροὺς· καὶ ἴσως ἐντεῦθεν ἡ κοινὴ συνήθεια, Μακαρίαν, ὠνόμασε τὸν διανεμόμενον ἐν ταῖς ἐκφοραῖς οἶνον μετὰ διπύρων ἀρτίσκων· κατὰ καὶ οἱ Παλαιοὶ, Μακαρίαν, ἐκάλουσαν τὰ νεωστὶ ἀληθευμένα ἄλφιστα, μέλιτι ἀναδεδευμένα, καὶ ἀσφαίσι καὶ χλωροῖς ἐρεβίνθοις μεμιγμένα, ἃ τοῖς τὰ ἱερά τελοῦσιν ἔνεμον, ὡς φησὶν Ἀρποκρατίων (λεξ. Νεήλατα). λέγεται δὲ τὸ, Διὰ τὴν ὀσίαν, καὶ, ὀσίας ἕνεκα ἢ χάριν, καὶ Νόμου χάριν ὅθεν καὶ Ἀφοσιώσασθαι, τὸ πληρῶσαι τὰ περὶ τοὺς νεκροὺς ὀσια. αἱ δὲ λέξεις καὶ εἰς ἑτέραν σημασίαν ἐκπεπτώκασιν· Ἀφοσιούσθαι γὰρ, ἢ, Ὀσίας ἕνεκά τι δρᾶν, φημὲν, τὸ μὴ κατὰ προαίρεσιν μηδὲ παρεσκευασμένως, ἀλλ' ἀμελῶς καὶ ἐν παρέργῳ, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ προσποιητῶς τι ποιεῖν, καὶ τοσοῦτον μόνον, ὅσον ἀποτρίψασθαι τὸν ἐκ τοῦ μὴ ποιῆσαι ψόγον, ἐκ τούτου τυχὸν τῆς σημασίας μετενεχθείσης, ὅτι πρὸς ἐκείνους μάλιστα, Ὀσίας ἕνεκα πράττομέν τι, ἢ Ἀφοσιούμεθα, οὐς ἴσα καὶ νεκροὺς ἀποστρέφόμεθα. ἐκφράζει δὲ τοῦτο ἡ κοινὴ συνήθεια, Ὅσον νὰ λογιῖται, καὶ χυδαϊότερον, Ὅσον νὰ λογαῖται· ὅπερ οὐδ' αὐτὸ τῆς Ἑλλάδος φωνῆς ἀπεξένωται· τὸ γὰρ, Ὀσίας χάριν, τοῖς ἄλλοις λεγόμενον, Ἀριστοτέλης διὰ τοῦ, Λόγου χάριν ἐξήνεγκεν, ἐν οἷς φησὶ (Πολιτ. Γ, κφ. ζ'). « Δεῖ περὶ ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι » εἶναι τῇ γ' ὡς ἀληθῶς ὀνομαζομένη πόλει, μὴ λόγου » χάριν ». — Στ. 18. Πορεύεσθαι.] Ἡ σύνταξις ἀπῆται, Πορεύεσθαι, διὰ τὸ ἐπόμενον, Ἀναρρίψειν· ἀλλ' ἔστιν ὁ ἀντιχρονισμὸς τῶν Ἀττικῶν, ἐξ Ὀμήρου λαβὼν τὴν ἀρχὴν· καὶ τοῦ μὲν, Εἶμι, ῥήματος, τοῦ σημαίνοντος τὸ, Πορεύομαι, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ συντιθεμένων, τῷ ἐνεστώτι ἀντιμέλλοντος χρῆσθαι, οὐδεὶς ὡς εἰπεῖν τῶν γραμματικῶν ἐστὶν ὃς οὐκ ἐσημειώσατο· ὡςτε καὶ βαρβαρισμὸν ἀντικρυς καταγορεῖν τὸν Φρύνιχον τῶν λεγόντων, Ἀπελεύσομαι, καὶ οὐκ, Ἀπειμι. ὅτι δὲ καὶ τῶν συνωνύμων τῷ, Εἶμι, ῥημάτων οἱ ἐνεστώτες ταῦτο τοῦτο δύνανται, ἐστὶ προσπαρασημειοῦσθαι ἐκ τε τοῦ προκειμένου χωρίου, καὶ ἐκ πλείστων ἄλλων ποιητῶν τε καὶ συγγραφέων, ὧν οὐκ ἀκαιρον ἴσως ἐν παραθέσθαι μαρτύριον, τὰ τοῦ Λυκούργου (Κατὰ Λεωκράτ.)

« Οὐ γὰρ μόνον γῦν οἱ φεύγοντες ΚΑΤΕΡΧΟΝΤΑΙ, » ὅταν ὁ ἐγκαταλιπὼν τὴν πόλιν... ἐν τῇ πόλει ἀνασφρέφονται κ. τ. λ. », καὶ αὐτοῦ τῶ, Κατέρχονται, ἀντὶ τοῦ, Κατελεύσονται προφανῶς χρῆσαμένου· καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ δὲ μελλοντικῶς χρώμεθα πολλάκις τῶ, Ἔρχομαι. — Στ. 25, Λῆμα.] Κέχρηται πολλάκις τῇ λέξει ὁ Ἡλιόδωρος, Εὐριπίδην κἀν τούτῳ, ὡς καὶ ἐν πλείστοις ἄλλοις, μιμούμενος. κακῶς δὲ ἀπανταχοῦ, ὡς εἰπεῖν, διὰ τῶν δύο μμ οἱ πρὸ ἡμῶν ἐξήνεγκαν, Λῆμμα, γράψαντες. ἀπόχρη οὖν σημειώσασθαι ἅπαξ, ὅτι ἐν ἅπασι διορθώσαμεν τὴν γραφὴν, ἥτις ἡμάρτυται καὶ παρὰ πᾶσι σχεδὸν τοῖς ἀρχαίοις Λεξικογράφοις, εἴτε σολοικίσασιν αὐτοῖς, εἴτε τῆς τῶν ἀντιγραφῶν σολοικίας παραπολαύσασιν. ὅθεν καὶ ὁ Λουκιανὸς (Σολοικιστ. § 5) καταγελῶν τῶν τοιούτων, φησὶν, « Εἰπόντος δὲ τινος » Λῆμμα παρέσθιν αὐτῶ, διὰ τῶν δύο μμ, Οὐκοῦν, » ἔφη, λήφεται, εἰ λῆμμα αὐτῶ παρέσθιν ». Λῆμμα μὲν γὰρ ἔστι, τὸ κέρδος, παρὰ τὸ Λαμβάνω· Λῆμα δὲ, τὸ φρόνημα, ἢ τόλμη, τὸ θράσος, ἢ, ὡς φησὶν Ἀμμώνιος, τὰ παράσημα τῆς ψυχῆς· ὅθεν διορθωτέον καὶ τὸν Ἡσύχιον, ἐν οἷς λέγει, « Λήματος οἷσι ΠΑΡΟΣ· τοῦ φρονήματος, » τῆς ὑπεροφίας », γράφοντας... οἷσι ΠΑΡΕΣΤΙ κ. τ. λ. ἔστι δὲ παρὰ τὸ, Λάω, τὸ σημαῖνον τὸ, Θέλω.

Σελ. 76, στ. 1, Γνωρίζω δέ σε.] Οὕτω διαρρήδην ἢ Β. Στ. 2, Θῆγε τὸ φρόνημα.] Φρόνημα, λέγει, ὁ πρὸ μικροῦ Λῆμα εἴρηκε· καὶ ἔστιν ἐξ Εὐριπίδου (Ὁρέστ. 1627) παρωδηθέν,

Μενέλαε, παῦσαι λῆμ' ἔχων τεθηγμένον·

καθάπερ καὶ τὸ ἐπόμενον, Ὁρθου τὴν γνώμην, (Αὐτ. Ἰππόλυτ. 247),

Τὸ γὰρ ὀρθοῦσθαι γνώμην ἄδυνα.

Στ. 8, Ἐγκαταλείψαι.] Οὕτως ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 10, Τινὰ τῶν πλυσίων.] Ἐν τῇ Β, Τινὰ πλυσίων· ἐν δὲ τῇ Κ, Τινὰ πλυσίων. ἐξ ὧν οὐκ ὠκνησα διορθώσασθαι, Τινὰ τῶν πλυσίων. — Στ. 11, Ἡμερον.] Ἡ αὐτὴ γραφὴ καὶ ἐν ταῖς ΑΑ· ἐν δὲ τῇ Β, Σήμερον, ἢν προείλετο πλανηθεῖς ὁ Α. — Στ. 12, Χέμμιν.] Χέμμιν, Αἴγυπτου πόλις μεγάλη, νομοῦ τοῦ

Θηβαϊκού, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος (Βιβλ. Β, κφ. 91). Χέννιν αὐτὴν ὀνομάζει κακῶς ὁ Πλούταρχος (Περὶ Ἰσιδ. καὶ Ὀσίριδ.), « Τῶν τὸν περὶ Χέννιν οἰκούντων τόπον Πανῶν καὶ Σατύρων », φήσας. ἐξελληνίσθη δὲ ὁ σχηματισμὸς τοῦ, Χέμμιν, ἀπὸ τοῦ Αἴγυπτιακοῦ τῆς πόλεως ὀνόματος, Χεμμῶ, ὃ μεθερμηνευόμενον, ὡς φησὶν ὁ Σικελιώτης Διόδωρος (Βιβλ. Ι, κφ. 18), Πανὸς πόλις ἐστὶ, διὰ τὸ ἐξαιρέτως ἐκεῖ τιμᾶσθαι τὸν Πᾶνα. εἰσι δὲ οἱ διάφορον εἶναι βούλονται τὴν Πανόπολιν τῆς Χέμμιδος, ἢ καλεῖται τανῦν, Ἀχμίμ, ἢ, Ἀχμίν.— Στ. 17, Εὐθύ πρὸς Μεσημβρίαν ὄρωντας.] Ὀρῶνας καὶ ἐν τῇ Β. ἐν δὲ ταῖς ΚΑ, Ὀρμῶνας. ἔτρεψα τὸ, Εὐθύς, εἰς τὸ, Εὐθύ. Τὸ γὰρ Εὐθύς ἐπιρρήματικῶς λαμβανόμενον ἐπὶ χρόνου λέγεται, τὰ δὲ Εὐθύ, ἐφ' ὁδοῦ τῆς τεινούσης ἐπὶ τινος τόπου, ὡς παρασημειοῦται Ἀμμώνιος· καὶ συντάσσεται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ γενικῆ, καθὰ καὶ αὐτὸς Ἡλιόδωρος (σελ. 9) συνέταξεν, « Εὐθύ τοῦ » ὄρους ἐχώρου ». καὶ ταῦτα μὲν τῶν ἐκ τριόδου, ὡς ἀνίσι φαίη, καὶ τοῖς πᾶσι κατάδηλα. ὃ δὲ μάλιστα σημειώσεως ἀξίον ἐστίν, οὐ παρελευστέον, ὅτι πολὺ τῆς Γεωγραφικῆς ἀκρίβειας ἀποπλανᾶται ὁ Ἡλιόδωρος ἐνταῦθα· εἰ γὰρ ἡ λίμνη οὐ πολὺ τι ἀπέχετο τοῦ Ἡρακλεωτικοῦ στόματος τοῦ Νείλου (σελ. 1 καὶ 9), πῶς οἶόν τε ταύτην περαιωθεῖσι, καὶ σιάδια οὐ πολλῶν λειπόμενα τῶν ἑκατὸν παραμείψασιν ἐπὶ Χέμμιν εἶναι τὴν ἐν τῇ Θηβαϊκῇ νομῇ; εἰ δὲ τις φήσῃε τὴν ἐτέραν Χέμμιν αἰνιττεσθαι τὸν Ἡλιόδωρον, περὶ ἧς Ἡρόδοτος ἰστορεῖ (Βιβλ. Β, κφ. 156), οὐ δ' οὕτως ἐρῶται ἡ διήγησις· αὕτη μὲν γὰρ ἢ Χέμμιν, ἢ Ἐκαταῖος Χέμμιν ὀνομάζει, οὐ κώμη, ἀλλὰ νῆσος, καὶ οὐ ταῖς ὄχθαις τοῦ Νείλου παρωκισμένη, ἀλλ' ἐν αὐτῇ τῇ λίμνῃ ἐστὶ τῇ παρακειμένη τῇ ἐν Βουτοῖ ἱερῷ τῆς Λητοῦς, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος.

Σελ. 77, στί. 2, Οὐκ ἀκόλους κ. τ. λ.] Ἐκ τῆς Ὀμήρου Ὀδυσσεΐας (Ρ. 222),

Αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἄορας οὐδὲ λέβητας.

περὶ ὧν φησὶν Εὐστάθιος, ὅτι οἱ μὲν, Ἄορας (ἤγουν γυναῖκας) γράφοντες, ἐξηγοῦνται, Αἰτῶν οὐ μεγάλα τινά, οἷον γυναῖκας δμῶας ἢ λέβητας, ἀλλὰ ἀκόλους, τουτέστιν ἄρτου κλάσματα· οἱ δὲ, Ἄορα ἀναγινώσκοντες, ἀπὸ τοῦ οὐδετέ-

ρου Ἄορ, τὰ Ξίφη, ἐνόησαν. ἀκολουθεῖ γάρ πως τοῖς ἀκόλοις τὰ Ξίφη (ἤγουν τὰ μαγειρικά ἢ καὶ ἐπιτραπεζίδια μαχαίρια), οἷς κόπτονται, καὶ οἱ λέβητες, ἐν οἷς σκευάζονται τὰ ὄψα. ὁ μὲν οὖν Καλλίμαχος οὕτω ταῦτα παρώδησε (Ἑμν. εἰς Δῆμητρ. 116),

Αἰτιζῶν ἀκόλως τε καὶ ἐκβολὰ λύματα δαιτός.

ὁ δὲ νοῦς τῆς Ἡλιοδωρείου παρωδίας τοιοῦτός ἐστιν, Τοσοῦτον ἀπέχετε τοῦ δοκεῖν εἶναι πτωχοὶ, καὶ οἷοι ἀγαπᾶν, εἴτις καὶ κλάσμα μόνον ἄρλου δῶν, ὥστε πολλῶ μᾶλλον ἀόρων τε καὶ λεβήτων ἀξίους ὑμᾶς οἱ θεασάμενοι ἠγήσονται. — Στ. 3, Ἐμειδίασαν.] Οὕτω γραπτέον ᾧθην, ἐν ᾗ ἀμφότεροι, ὁ, τε Θεαγένης καὶ ἡ Χαρίκλεια ὡς καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 61), «Ἐγέλασαν πρὸς ταῦτα βραχὺ τε καὶ βεβια-» σμένον κ. τ. λ. » — Στ. 4, Μόνοις τοῖς χεῖλεσιν.] Ἐκ τῆς Ἰλιάδ. (Ο, 101),

.....ἐγέλασσε
Χεῖλεσιν, οὐδὲ μέτωπον.....
Ἰάνθη.....

Στ. 6, Ἐπιμαρτυράμενοι.] Ἀορίστως ἔγραψα, διὰ τὰ προηγησάμενον, Πισίωσάμενοι. — Στ. 13, Ἡγεμονεύειν τὴν ὁδόν.] Ὅμηρος (Ὀδυσσ. Ζ, 261),

Καρπαλίμως ἔρχεσθον ἔγῳ δὲ ὁδὸν Ἡγεμονεύσω.

ὁ δὲ καὶ ὁ χαρίεστατος Ἀριστοφάνης ἀσλείως πάνυ παρώδησεν (Εἰρήν. 1093),

Ἐσπενδον διεπάσσειν ἔγῳ δὲ ὁδὸν ἠγεμένονον.

Στ. 14, Ἐαυτῶ.] Ἐξήλειψα τὸν σολοικισμὸν τοῦ ἀναφορικοῦ, Αὐτῶ. — Στ. 18, Κρίον τινα τῶν ἠγουμένων.] Τοῦτον διὰ μιᾶς λέξεως Κτίλον ἔλεγον Ἡσύχιος, «Κτίλος, ὃ ὁ προηγούμενος τῆς ποιμένης κρίς». — Στ. 22, Θῶες.] Θῶς ἐστὶ τὸ βαρβαροτουρκικῶς λεγόμενον Τζακάλιον. Θῶες καὶ Λύκοι συνημμένως πολλάκις ἐκφέρονται παρ' Ὀμήρω τε καὶ ἄλλοις τῶν ποιητῶν. Ἐλάφυσσον δὲ, μετὰ σκυλμοῦ, ἡσθιον, σπαράττοντες κατέπινον, ὡς φησὶν Ἡσύχιος. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ὑγρῶν πόσεως τὸ Λαφύσσειν. — Στ. 23, Τὰ αἰὶ.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Τὰ οὕτω αἰὶ. — Στ. 23, Τῶ πυρὶ μεμολυσμένα.] Κυριολεκτικῶς ἤγουν τοσοῦτον μόνον προσομιλήσαντες

τα τῷ πυρὶ, ὅσον μολυνθῆναι· ὅπερ καὶ διὰ τοῦ, Ἐφαυή-
 ναντες, ἀρκούντως ἐδήλωσεν. ὅτι δὲ εἶδος τι ἐψήσεως καὶ ἢ
 Μόλυνσις οὕτω λεγομένη, ἱκανῶς ἐδίδαξεν Ἀριστοτέλης ἐν
 τοῖς Μετεωρολογικοῖς (Δ, γ'). — Στ. 24, Ἡμίθαλπα.]
 Ἐκ τῆς ἡμαρτημένης γραφῆς, Ἡμίθαλπα, τῶν ΑΑ οὐκ
 ἦν ἐργῶδες διορθώσασθαι, Ἡμίθαλπα, οὐ ἐπεξήγησις ἐστὶ
 τὸ παρά πᾶσι τοῖς πρὸ ἡμῶν, Ἡμίοπα. ἐστὶ δὲ παρά τὸ,
 Θάλπω, ὃ πρὸς τοῖς ἄλλοις σημαίνει καὶ τὸ Καίω, ὡς δῆλον
 ἀπὸ τοῦ συσσίχου Θαλύπτω, οὐ τὸν μὲν ἀόριστον, Θαλύφαι,
 ἐξηγεῖται Ἡσύχιος, διὰ τοῦ Θαύφαι, πυρῶσαι, τὸ δὲ συν-
 δετον Ἀκροθάλυπα (οὐδὲν ἕτερον ὄν ἢ συνώνυμον τοῦ Ἡμί-
 θαλπα), διὰ τοῦ Ἀκρόκαυσα, ἃ δὲ καὶ Ἡμιδαῖ λέγοιτ'
 ἀν κατ' αὐτὸν τὸν Ἡσύχιον. — Στ. 25, Ταῖς παρειαῖς ἐν τῇ
 βρώσει τοῦ αἵματος ἀπέσπασεν.] Ἐξ Ὀμήρου καὶ τοῦτο (Ἰλιάδ.
 Π, 156),

..... Λύκοι ὡς
 Ὀμοφάγοι, τοῖσιν τε περὶ Φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή,
 Οἱ τ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν Οὔρεσι δῆσαντες
 Δάπτουσιν· πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν.

Σελ. 78, σλ. 2, Βουλυτόν.] Τουτέστι, τὴν δείλην ὄραν, ἐν
 ἣ τὸ ἀρότρον λύεται τῶν βοῶν « ὡς φησὶν Ἡσύχιος καὶ αὐτὸς
 δὲ Ἡλιόδωρος προῖων (σελ. 206) παραφράσει τὸν Βουλυτόν,
 « Ὅτε ἀρότρου βοῦν ἐλευθεροῖ γηπόνος » λέγων. ἐχρήσατο δὲ
 πρῶτος Ὀμηρος τῇ λέξει (Ἰλιάδ. Π. 779),

Ἥμος δ' ἠέλιος μετενείσσετο βουλυτόνδε.

Στ. 6, Διεφθορέναι οἱ τὴν γαστέρα κ. τ. λ.] Πιθανῶς τοῦτο
 ὁ Κνήμων, καὶ τοῖς ὑπὸ τῶν ἰατρῶν λεγομένοις σύμφωνον νόσον
 γὰρ τὴν καλουμένην Χολέραν ἐξ ἀδδηφαγίας κρεῶν ἐνώμων καὶ
 γάλακτος γεννᾶσθαι φησὶν Ἰσσοκράτης (Ἐπιδημ. Ε, κζ').
 Στ. 10, Αὔθις.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ γέγραπται, Δις, ἀντὶ
 τοῦ, Αὔθις. — Στ. 17, Ταῖς ἀκρωρείαις.] Οὕτω καὶ αἱ ΑΑ· ἢ δὲ
 Β, Τὰς ἀκρωρείας. — Στ. 21, Εἶποι ποτέ.] Ἀνωτέρω (σελ. 51)
 « Μὴ . . . ἐπέλθοι ποτέ » εἶπεν, καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 553),
 « Εἶποτε ἐπέλθοι ». ἴσως μέντοι γραπτέον ἐνταῦθα, Εἶπη
 ποτέ, ἢ μᾶλλον, Εἶπη ποθὲν, ἢ καὶ (ἀνευ τοῦ Πῆ) Εἶ ποθεν,
 ἢ καὶ ὁ Α, ἠνίζατο ἐν τῇ μεταφράσει, Si Cnéton viendrois

point de quelque costé. τούτο δὲ καὶ τοῖς Ὀμήρου ἔξεσι πιστώσασθαι μαρτυρίοις, οὗ συνεχῶς μιμεῖται τὰς φράσεις ὁ Ἡλιόδωρος· ἐν γὰρ Ὀδυσσεΐα (Α, 414) οὕτως ἐκεῖνος φησὶν,
 Οὐτ' οὖν ἀγγελίης ἔτι πείθομαι, εἴποθεν ἔλθοι·

καὶ πάλιν (Β, 351),

Κεῖνον οἰομένη τὸν κάμμορον, εἴποθεν ἔλθοι.

Στ. 24, Ὅπως ἂν οἱ ποτε διαχρήσαιτο.] Οὐκ ἔρρωται τὰ τῆς γραφῆς. τὸ γὰρ Διαχρήσαιτο οὐ δόλικήν ἐνλαῦθα, ἀλλ' αἰτιατικὴν ἀπαιτεῖ, ὡς καὶ ὁ Λ καὶ ὁ Α μετέφρασαν. ὀβελιστέον οὖν τὴν ἀντωνυμίαν, Οἱ, ἀναγινώσκοντας, Ὅπως ἂν ποτε διαχρήσαιτο, ὑπονοουμένης ἐκ τῶν προλαβόντων τῆς Ἀντωνυμίας, Αὐτόν, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 252), « Γνώμην δὲ ποιουμένη » διαχρήσασθαι, εἰ ἀνεύροι », ἢ μετὰ τῆς ἀντωνυμίας γραπτέον, Ὅπως ἂν αὐτόν ποτε διαχρήσαιτο. ἐνδέχεται δὲ καὶ ῥῆμα ὅλον ἀβλεψία τῶν ἀντιγραψάντων παραλελειφθαι, γράψαντος ἀρχῆθεν τοῦ Ἡλιόδωρου, Ὅπως ἂν, εἴ ποτ' Ε' Λ Θ Ο Ι, » διαχρήσαιτο ἐνενοεῖ ».

Σελ. 79, στ. 2, Χάλκεον . . . εἴλκυσεν.] Ἀντὶ τοῦ, Εἴλκυσεν (ὃ δὲ καὶ διὰ τοῦ παραλλήλου χωρίου, Ἐσπάσαντο ὑπνίου, σελ. 71, σώζειν ἀντις διατείνονται), ἢ Β ἔχει, Ὑπνώσεν, ὅπερ μᾶλλον συνάδει τοῖς δυσὶν Ὀμήρου χωρίοις τουτοῖσι, ἃ δὴλός ἐστι παρωδῶν, τῷ τε (Ἰλιάδ. Λ, 241),
 Ὡς ὁ μὲν αὖθι πεισὼν ΚΟΙΜΗΣΑΤΟ ΧΑΛΚΕΟΝ ὙΠΝΟΝ.

καὶ τῷ (Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 289),

Ἄλλ' ἄγε, μὴ ΠΥΜΑΤΟΝ καὶ ὕστατον ὙΠΝΟΝ ἸΑΥΣΗΣΙΣ.

Στ. 6, Ἀπέλιπε.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Κατέλειπε· ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, Κατέλιπε. — Στ. 10, Ἐφαμήσας.] Οὕτως ἅπαντες, δέον φιλωῶς, Ἐπαμήσας, ὡς καὶ Ὀμηρος, ἐν οἷς περὶ τοῦ Ὀδυσσεῶς, ἠνίκα τῆς θαλάσσης ἐκνήξάμενος, καὶ ἀνελθὼν εἰς τὴν ὕλην ἐπὶ τῆς φυλλάδος, ὡς ἐπὶ σίρωμνῆς, κατεκλίθη πολλὰ τῶν φύλλων ἐπαμησάμενος (Ὀδυσσ. Ε, 475—487)· δῆλα γὰρ δὴ ὅτι ἐκεῖθεν ταῦτα μελενήνεκται παρωδηθέντα. καὶ οἱ Ἀττικοὶ δὲ φιλωῶς ἐξενινόχασι τὸ ἀπλοῦν Ἀμῶ. ἐνδέχεται μέντοι τὸν Ἡλιόδωρον, τῇ ἐτυμολογίᾳ κακῶς πεισθέντα, παραμελῆσαι τῆς χρήσεως· καὶ γὰρ ὁμοῦ τι πάντες γραμματικῶν παῖδες ἀπὸ τοῦ Ἀμα εἶναι φασὶ τὴν παραβωγὴν,
 ἐπεὶ

ἔπει οὐδὲν ἄλλ' ἢ Ἄμα καὶ ὕφ' ἐν πολλὰ ἔλκειν καὶ συλλέγειν ἔστι τὸ Ἄμαν, ἐξ οὗ καὶ τὸ παρά τοῖς Γάλλοις *Amasser*. διὸ καὶ ἄκνησα τὴν γραφὴν μετακινήσαι, μὴ τὸν ἀντιγράφαντα διορθοῦσθαι σπεύδων, αὐτὸν ἀλῶ τὸν συγγράφαντα διορθούμενος. — Σελ. 11, Ὑφ' ἢ κείμενος κ. τ. λ.] Ἄσυν-ἀρτητος ὁ λόγος· καὶ ἔοικε μετὰ τὸ, Ἐπαμήσας, παραλελειφθαι τι ῥῆμα ὑπὸ τῶν ἀντιγραφῶν· ἢ, ἀντὶ τοῦ, Ὑφ' ἢ κείμενος, γραπτέον διὰ μιᾶς λέξεως, Ὑποκείμενος, ἢ γοῦν, Ὑπέκειτο, καὶ τὰ πολλὰ... ῥῆμα γὰρ πάντως ἀπαιτοῦσι πρὸς ὁ συναφθεῖεν, αἱ τοσαῦται μέλοχαί. — Στ. 19, Πρὸς δὲ τὴν νύκτα.] Ἡ οὕτως ἀναγνωστέον, ὡς διώρθωκα, ἢ, Πρὸς τε τὴν νύκτα χαλεπαίνειν, ἀνευ τοῦ ἐπιφερομένου Καί· ὁ καὶ κρεῖττον ἴσως. — Στ. 21, Ἀποτέμνει] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, ὁ καὶ προειλόμην διὰ τὸ ἐσόμενον (σελ. 80), Ἀποτεμῶν οὖν ὁ Κνήμων. — Στ. 25, Φοβερώτεροι.] Προῖων ἔρεϊ (σελ. 164), «Τὸ φοβερώτεροι δοκεῖν προσελιφότες». κἀνταῦθα τοίμυ, Φοβερώτεροι, γραπτέον.

Σελ. 80, στίχ. 3, Κόμη τοὺς μὲν ἐρωλικούς... ἀποδείκνυσιν.] Παρώδηται ἐκ τῶν Πλουτάρχου ἀποφθεγμάτων Βασιλέων καὶ Στρατηγῶν, ὅπου ταῦτα ἐπὶ λέξεως φέρεται, «Λυκοῦργος» ὁ Λακεδαιμόνιος εἶθισε τοὺς πολίτας κομᾶν, λέγων, ὅτι «τοὺς μὲν καλοὺς ἢ κόμη εὐπρεπεστέρους ποιεῖ, τοὺς δ' αἰ-» «σχροὺς, φοβερωτέρους.» — Στ. 10, Ἐναλύων.] Πάνυ κυριολεκτικῶς· ἐμφαίνει γὰρ ἀμφοτέρας τὰς σημασίας τοῦ, Ἀλύω, τὴν τε τοῦ, Πλανῶμαι, τῆδε καὶ ἐῖσε περιστρέφομαι, καὶ τὴν τοῦ, Ἀδημιονῶ, ἢ δυσθυμῶ. παρώδηται δὲ ἐξ ὧν Ὀμηρος (Ἰλ. Ω, 12) φησὶ περὶ τοῦ δυσθυμοῦντος ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ θανάτῳ Ἀχιλλέως,

Δινεύεσκέ ἀλύων παρὰ Θῆν' ἀλός.....

εἰσὶ γὰρ πῶς αἱ ὄχθαι τοῖς ποταμοῖς, ὅπερ τῇ θαλάσῃ οἱ θῆνες· καὶ τὸ μὲν ἀπλοῦν, Ἀλύω, πολὺ παρὰ ποιηταῖς τε καὶ λογογράφοις· τῷ συνδέτῳ δὲ, Ἐναλύω, πρῶτος ἔοικεν Ἡλιόδωρος κεχρησθαι, πλὴν εἰ μὴ ὑπονοητέον καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ εὑρίσκεσθαι, ὅπου (Συμποσιακ. Δ, δ'.) φησὶν, «Ἀλλὰ τοὺς περὶ τὰ ἰχθυοπώλια ἈΝΑΔΙΔ'ΟΝΤΑΣ» «ἐκασίστε»· δῆλου γὰρ ὄντος ὅτι οὐκ ἔχει χώραν ἐνταῦθα

τὸ, Ἐναδιδόντας, γραπτίον ἴσως, ἘΝΑΛΥΨΟΝΤΑΣ.—
 Στ. 11, Δολιχόν.] Δολιχόν, ἢ Δόλιχον (ἐπαμφοτερίζει γὰρ
 τὰ τοῦ τόκου), κύκλον μακρόν, ἐξηγεῖται Ἡσύχιος. τί δὲ
 κυρίως ἐσήμαινεν ὁ Δόλιχος, ζήτησι παρα τῷ Σουίδα. — Στ.
 15, Στολή καὶ ἐσθῆς ἢ ἄλλη πρὸς τὸ Ἑλληνικώτερον.] Εὐρι-
 πίδης (Ἡρακλιδ. 131),

Καὶ μὴν στολήν γ' Ἑλληνα, καὶ ῥυθμὸν πέπλων
 ἔχει

Στολήν δ' ἐνταῦθα κυρίως ἐκδεκτέον τὸ περιβόλαιον, τὸ ἐν τῇ
 κοινῇ συνηθείᾳ λεγόμενον, Ἐπανωφόριον, ἀντιδιεσπασμένως
 πρὸς τὴν ἄλλην ἐσθῆτα. — Στ. 24, Ἡ ξένος, καὶ πόθεν.]
 Τὸ μὲν, Ἡ ξένος, παρείληφα ἐκ τῶν ΑΑ τὸ δὲ καὶ πόθεν,
 ἡμέτερον διόρθωμα. ἃ δὲ νοῦς, Καὶ εἶπερ εἶ ξένος, ἐκ ποίας
 ξένης γῆς ὧν τυγχάνεις; ὃ δὲ κατὰ λέξιν οὕτω μετέφρασεν ὁ Α,
Et si vous estes estrange, de quelle autre contrée estes-vous?
 εἰ δὲ βούλει σώζειν τὴν γραφὴν, Ἡ πόθεν, ὑποληπτέον τὸν
 Κνήμιωνα χρῆσασθαι, κατ' ἔθος Ἑλληνικόν, τῷ, Ξένος, ἀντὶ
 τοῦ, Πέρσης (Πέρσας γὰρ ὑποτίθεισιν ὁ λόγος κατέχειν τὴν
 Αἴγυπτον), ἀντιδιεσπασμένως πρὸς τὸ Ἑλλην' καὶ ἔσθαι τινε-
 καῦτα ὁ νοῦς, Ἑλλην εἶ, ἢ Πέρσης, ἢ πόθεν ἄλλοθεν; Ξένους
 γὰρ ἐκάλουν ἀπλῶς τοὺς Βαρβάρους, καὶ ἰδιαιτέρως τοὺς Πέρ-
 σας (Ἡροδοτ. Θ, ιά, καὶ Πλούταρχ. ἐν Ἀριστείδ. § 10).

Σελ. 81, στ. 5, Ἰλιόθεν με φέρεις.] Ἀπὸ τῆς παροιμίας,
 Ἰλιάς κακῶν, ἢ περ ἐλέγετο ἐπὶ τῶν μεγάλων κακῶν, ἐκπρέ-
 φας μικρὸν εἶπεν, Ἰλιόθεν με φέρεις.—Στ. 8, Καὶ πόθεν, ὦ
 νεανία.] Ἐν τῇ Β ἐμφέρεται, Καὶ πόθεν ὦν (γρ. ὦν) νεανία,
 τὰ δὲ ἐξῆς, « Πῶς δὲ τὴν φωνὴν Ἑλλην ἐν Αἰγύπτῳ, » οὐκ
 ἔχει τὸ πιθάνον· ἐπεχωρίαζον γὰρ ἐξ ἀρχαίου οἱ Ἕλληνες τῇ
 Αἰγύπτῳ, καὶ ἀποικίας ἔστειλαν εἰς αὐτήν, ὧν ἦν καὶ ἡ Ναυ-
 κρατις (σελ. 62, καὶ 63). ταῦτα οὖν ἀκριβῶς εἰδὼς, καὶ τὸ
 μέγιστον, αὐτῷ τῷ Ναυσικλεῖ, Ναυκρατίτη ἐμπόρῳ, καὶ τὸ
 γένος Ἑλληνι, ἐπιξενωμένος, ὁ Καλάσιρις, ἀπιθάνως θαυ-
 μάζει, εἰ Ἑλλην ὁ Κνήμιων. — Στ. 12, Οὐκοῦν, ἦδ', ὅς.]
 Οὕτως αἱ ΚΑ, ΑΑ καὶ ΔΑ 217.—Στ. 13, Μέλασχημαλίζει.]
 Μεταφράζει ὁ Α, *Quelque desfortune vous a tiré hors de vostre
 pays, ὥσπερ ἂν εἰ ἐγέγραπτο, Μετοικίζει. καὶ ἦν ἂν ὀρθώτερον*

Ἰσως τὸ, Μετοικίζει· Καλάσιρις γὰρ ἦν, οὐ Κνήμων ὁ μίτεσχηματισμένος, ὡς αὐτὸς περὶ αὐτοῦ ἔφθη δηλώσας, «Τὸ λαμ-» πρὸν με τοῦτο σχῆμα μέλημφίασε». Κνήμων δὲ, Ἑλλήνων, Ἑλληνικῶς ἐνεσκεύαστο. — Στ. 14, Ὡδίνω δὲ καὶ αὐτὸς πρὸς τινα.] Τό, Τίνα, ἐκ τῶν ΑΑ· τὸ δὲ, Αὐτὸς, ἡμετέρας διόρθωσις, ἦν καὶ ὁ Μ ὑπενόησε. εὐρήσομεν δὲ προϊόντες (σελ. 417) τὸ, Οὔτως, Αὐτὸς καὶ Οὔτως συγκεχυμένα. ἔοικε δὲ τὸ λεγόμενον τῷ παρὰ τῷ Λουκιανῷ (Νιγηρίν. § 5), «Καὶ εἶγε μὴ ἔφθης, ΑΥΤΟΣ ἂν ἐδέηθην ἀκούσαι μου» διηγουμένου». — Στ. 15, Καὶ τοῖςδε τοῖς καλάμοις κ. τ. λ.] Παροιμιῶδες τὸ, Καὶ τοῖςδε τοῖς καλάμοις, ὅπερ ἑτερότως ὁ Λουκιανὸς (Συμπόσ. ἢ Λαπειθ. § 4) ἐξέφρασε, «Καὶ μοι δοκεῖς, εἰ ἀπορήσεις τῶν ἀκουσομένων, καὶ πρὸς» κίονά τινα ἢ πρὸς ἀνδριάντα προσελθῶν, ἐκχέαι πάντα» συνεύρων ἀμυσί».

Σελ. 82, σλ. 6, Παρασκευασμένα.] Τυπογραφικῶς ἡμαρτήσθαι δοκεῖ ἐν τῇ Β τὸ, Παρασκευασμένα. ἐνδέχεται μέντοι καὶ τῶν Ἀντιγραψάντων τινὰ οὕτως ἐκδοῦναι, ἢ καὶ αὐτὸν τὸν Ἡλιόδωρον, ὑπὸ τῆς καθωμιλημένης παραχθέντα φωνῆς, ἀναυξήτως ἐξενεγκεῖν τὸν παρακείμενον· περὶ οὗ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν εἰρήκαμεν, καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς αὖθις ἐροῦμεν. — Στ. 14, Ἀπένιζε τὸ πόδε.] Ἐξ Ὀμήρου, ἐν οἷς περὶ τῆς Εὐρυκλείας φησὶ (Ὀδυσσ. Τ, 386),

..... Γρη῏ς δὲ λέγειθ' ἔλε παμφανόοντα,
τῷ πόδας ἐκαπένιζεν.....

καὶ αὖθις μετ' ὀλίγα (392),

Νίζε δ' ἄρ' ἄσσαν ἰούσ' ἀναχθ' ἰόν.....

καὶ σημείωσαι, ὅτι Ὀμήρου πολλάκις χρωμένου τῷ, Νίζω ἀντὶ τοῦ, Νίπτω, οὐκ ἄφειλον λέγειν Γραμματικῶν παιδες, Ταραντίνων εἶναι τὸν διὰ τοῦ ζ σχηματισμόν· ἀλλὰ μᾶλλον, ὅτι καὶ Ταραντῖνοι τῷ αὐτῷ τοῖς Ἴωσι σχηματισμῷ τῆς λέξεως χαίρουσι. ἔυηθες γὰρ τὸ οἴεσθαι τὴν θεῖαν Ὀμήρου ποίησιν ἐκ διαφόρων διαλέκτων συγκεκρισθαι, καὶ οἰοεὶ κέντωνά τινα γελοίως συνεῖράφθαι. τοῦτο γὰρ οὐδ' ἂν τῶν ἐκ τριόδου τις, μήτιγε ὁ τῶν ποιητῶν ὑπατος, ἐτόλμησε. — Στ. 17, Κάλπην.] Κάλπη, ὑδρία,

ἀλάμνος· τοῖς δ' ἀρχαιοτέροις ἐκαλεῖτο, Κάλπις. τὸ δὲ ἐχόμενον, Πῦρ ἀνέκαιε, ὀρθῶς γεγράφθαι ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, καὶ παρὰ τῷ Μ, μαρτυρεῖ καὶ τὰ Ὀμήρου (Ὀδυσσ. Κ, 352-372) περὶ τῶν τῆς Κίρκης ἀμφιπόλων· ἐκ τε γὰρ ἐκείνων, καὶ ὧν πεποίηκε περὶ τῶν Μενελάου δμῶων (Ὀδυσσ. Δ, 49), παρωδικῶς μετενήνεκται πάνθ' ὅσα λέγει Ἡλιόδωρος ἐνταῦθα περὶ τῶν τοῦ Ναυσικλέους Φεραπαινῶν. — Στ. 18, Ἄρτου τε . . . βρίθουσιν.] Ὀμηρικῶς καὶ τοῦτο τῆ τε συντάξει τῶν λέξεων καὶ τῆ διανοίᾳ (Ὀδυσσ. Ο, 332),

..... Εὐξείστοι δὲ τράπεζαι
Σίτου καὶ κρειῶν ἠδ' οἴνου βεβρίθασιν.

Στ. 19, Ὁ δὴ καὶ Κνήμων. . . Ἄλλ' ἦ.] Ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, Ὁ δὲ Κνήμων. ἀντὶ δὲ τοῦ, Ἄλλ' ἦ, οὐκ ὠκνησα διορθώσασθαι, Ἄλλ' ἦ, ἐνταῦθά τε καὶ ἐν ἄλλοις χωρίοις, καθὰ καὶ προϊούσι γενήσεται δῆλον. μετέλιπται δὲ καὶ τοῦτο ἐξ Ὀμήρου (Ὀδυσσ. Δ, 74),

Ζηὸς που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἐνδοθεν αὐλή.

ὁ δὴ καὶ Λουκιανὸς (περὶ τῶν ἐπὶ μισθ. συνόντ. § 15) παρηνίξατο λέγων, « Σὺ δ' ὥσπερ (γρ. ὥσπερ εἰς) τοῦ » Διὸς τὸν οἶκον παρελθὼν τεθαύμακας κ. τ. λ. ». — Στ. 25, Πολλὰ μὲν οἱ πόλεις.] Οὕτω διώρθωσε τὸ χωρίον τοῦτο ὁ Κοῖνος (ἐν ταῖς εἰς τὸ Γρηγ. Κορ. περὶ διαλέκτ. σημ. σελ. 236). παρωδήθη δὲ προδήλως ἐκ τῶν Ὀμήρου (Ὀδυσσ. Α, 5) ἐν οἷς περὶ Ὀδυσσέως φησὶ,

Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ Νόον ἔγνων.

καὶ σημείωσαι ὅπως τὸ τοῦ ποιητοῦ, Νόον, παραφράζει διὰ τοῦ, Ἡθη τε καὶ νοῦς. Ὁράτιος δὲ (Τέχνη. Ποιητικ. 141) διὰ μόνου τοῦ, Ἡθη, μετένεγκεν εἰς τὴν Ῥωμαίων γλῶσσαν τὸ, Νόον,

Dic mihi, Musa, virum captæ post tempora Trojæ
Qui MORES hominum multorum vidit et urbes.

Σελ. 83, στ. 10, Θοινωμένου.] Μετένεγκα ἀπὸ τῆς πρώτης λεγομένης τῶν περισπωμένων ἐπὶ τὴν δευτέραν, διὰ τὴν χρῆσιν. τὸ δὲ περὶ τῆς ὀρθῆς παρωδήθη ἐκ τῶν τοῦ

Μόσχου, ὅς, καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς Ὀμηρικῆς θρουθοῦ (Ἰλιάδ. Β, 314),

Ἐνθ' ὄγε τοὺς ἑλιναὶ κατήσθιε τετριγῶτας
Μήτηρ δ' ἀμφεποτάτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα,

τὰς ἀρχὰς λαβὼν, παραβολικῶς ἐπεξεργάσατο τὸ ἰστορη-
μένον, φήσας (Δ, 21—26),

Ὡς δέ τ' ὀδύρεται ὄρνις ἐπὶ σφετέροισι νεοσσῶσι
Ὀλλυμένοις, οὗς τ' αἰνὸς ὄφιν ἐτι νηπιάχοντας
Θάμοις ἐν πυκνοῖσι κατεσθίει· ἢ δὲ κατ' αὐτοὺς
Πωτᾶται κλάζουσα μάλα λιγὺ πότνια μήτηρ,
Οὐδ' ἄρ' ἔχει τέκνοισιν ἱπαρκέσαι· ἢ γὰρ οἱ αὐτῆ
Ἄσσον ἴμεν μέγα τάρβος ἀμειλίκτιο πελῶρου.

Ὅθεν καὶ τυφλῶ δῆλον, ὅτι ἐν τῷ προκειμένῳ τοῦ Ἡλιοδώ-
ρου χωρίῳ, ἀντὶ τοῦ, Προσελθεῖν, γραπτέον, Προσελθεῖν,
ὡπερ ἐστὶ τὸ, Ἄσσον ἴμεν, τοῦ Μόσχου. αὐτὸ δὲ τοῦτο ἐξέφρα-
σαν ὁ, τε Δ, διὰ τοῦ *Accedere*, καὶ ὁ Α, διὰ τοῦ *S'approcher*.
ᾧφειλον οὖν ἀγῶ, χαίρειν ἑάσας τὴν ἡμαρτημένην τῶν πρὸ
ἐμοῦ γραφὴν, γράφειν, Προσελθεῖν· ἀλλ' ἦν ἄρ' ἀληθὲς τὸ,
(*Εἷς ἀνὴρ οὐ πάνθ' ὄρα*).—Στ. 11, Πόθος γὰρ ἐν αὐτῇ καὶ
πάθος κ. τ. λ.] Ἐν τῇ Β, Πόθος γὰρ ἐν αὐτῇ τὸ πάθος-
εἰκόσασιν δ' ἀμφοτέραι αἱ γραφαὶ ἡμαρτησθαι, ὅπερ ὑπολα-
βεῖν εἰκὸς καὶ τοὺς μεταφράσαντας. ὁ μὲν γὰρ Α, διὰ τοῦ
Malheur, ἐξέφρασε τὸ, Πάθος· ὁ δὲ Δ, *Dolor*, εἶπεν,
ὡσπερ ἂν εἰ ἐγγράπτο, ἢ γοῦν ᾧφειλε γράφεσθαι, Πόνος,
ἀντὶ τοῦ Πάθος. καταλληλότερον μέντοι δόξειεν ἂν τὸ γρά-
φειν, Πόθος γὰρ ἐν αὐτῇ καὶ ΦΟΒΟΣ, πρὸς τὸ τοῦ
Μόσχου,

Ἄσσον ἴμεν μέγα ΤΑΡΒΟΣ ἀμειλίκτιο πελῶρου.

Στ. 12, Τετριγυῖα δὲ περιποτάται τὴν πολιορκίαν.] Εἰ
μὴ ἐκώλυε τὸ, Πολιορκίαν, ἔγραφα ἂν, Τετριγυῖαν, κατ'
αἰτιατικὴν, ἐπιθετικῶς πρὸς τὸ προηγησάμενον, Γονήν· καὶ
γὰρ Ὀμηρος, ἐξ οὗ ταῦτα παρῶδηται, οὐ τὴν μητέρα, ἀλλὰ
τοὺς νεοσσοὺς τετριγέναι εἶρηκε. ἴσως δὲ Ἡλιοδῶρος διὰ τοῦ
Τετριγυῖα, τὸ τοῦ Μόσχου, Κλάζουσα, ἐκφράσαι προείλεται.
Στ. 14, Προσάγουσα.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 18,
τὴν γαστέρα θεραπεύειν, ἦν, ἐς τὰδε ἀποσκοπῶν κ. τ. λ.]

Ἐντὶ τοῦ, Ἀποσκοπῶν, ἐν τῇ Β ἐμφέρεται, Ἀποσκοπεῖν ἐπὶ δεξιὰ δὲ τῆς σελίδος γέγραπται, εἴτε αὐτῇ τῇ χειρὶ τοῦ Ἀμιότου, εἴτ' ἄλλου του, ὡς μὲν διάφορος γραφὴ, εἰς τὰδε ἀποσκοπεῖν, ὡς δὲ ἐπιδιόρθωσις, Καὶ εἰς τὰδε ἀποσκοπεῖν, ὡς Ὅμηρος πάντα κ. τ. λ. ὅτι μὲν οὖν ἡ μάρτυται ταῦτα, παντὶ δῆλον· προσημάρτηται δὲ καὶ ἡ ἐξήγησις, κακῶς ἐκδεξαμένοις τῶν λεγομένων τὸν νοῦν τοῖς μεταφράσασιν. ὁ μὲν γὰρ Λ κατὰ λέξιν αὐτὴν τοῦ Κ τὴν γραφὴν ἐξέφρασεν, εἰπὼν, *Ad hoc respiciens Homerus, et quod ipso omnia minoris ducantur*· ὁ δὲ Α, *Considérant comment Homere met tous autres affaires après celui-là, en lui donnant un merveilleux épithete, etc.* φήσας, μονονουχὶ καὶ λιχνείας ὄνειδος αὐτῷ προσετρίψατο τῷ ποιητῇ. μόνη τοίνυν τῇ προσθήκῃ τοῦ, Η^Ν (ὁ, διὰ τὴν ταυτότητα τῆς προφορᾶς τῆς τελευταίας συλλαβῆς τοῦ, Θεραπεύειν, εἰκὸς ἐξηλεῖσθαι), ἱκανῶς παραμεμυθεῖσθαι μοι δοκῶ τὸ χωρίον, μετενεχθὲν ἀπὸ τῆς Ὀμήρου Ὀδυσσεΐας (Ο, 343),

Ἄλλ' ἐνεκ' οὐλομένης γαστρὸς κακὰ κῆδε' ἔχουσι.

Στ. 19, Πάντα δεύτερα αὐτῆς ποιεῖται.) Ὁρθῶς ἐξέλαβεν ὁ Λ τὸ, Ποιεῖται κατὰ παθητικὴν διάθεσιν. ὁ δὲ Α, κατὰ μέσσην ἐκδεξαμένος, διέφθειρε τῶν λεγομένων τὸν νοῦν· οὐ γὰρ Ὅμηρός ἐστιν ὁ πάντα δεύτερα τῆς γαστρὸς ποιούμενος, ἀλλὰ πάντα δεύτερα τῆς γαστρὸς ποιεῖται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἢ διὰ λιχνείαν, ἢ καὶ διὰ τροφῆς ἔνδειαν, ὅτε ταύτης οὕτω δεῖ, ὥστε ἀναγκάζεσθαι, τῶν ἄλλων ἀπάντων ἀμελήσασθαι, αὐτὴν θεραπεύειν. εἰς τοῦτο δὲ ἀποσκοπήσας Ὅμηρος, οὐλομένην ἐκάλεσε τὴν γαστέρα. ἐμφαίνει δὲ τοῦτο μάλιστα, ἐν οἷς παράγει τὸν Ὀδυσσεῖα λέγοντα περὶ ἑαυτοῦ (Ὀδυσσ. Η, 215—221),

Ἄλλ' ἐμὲ μὲν δαρπῆσαι εἴσαυτε, κηδόμενον περ.

Οὐ γὰρ τι σλυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλα

Ἔπλιτο, ἢ τ' ἐκέλευσεν εἰς μνήσασθαι ἀνάγκη,

Καὶ μάλα τειρόμενον, καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα.

Ὡς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν κ. τ. λ.

τὴν τοιαύτην δ' ἀνάγκην καὶ αὐτοὶ ἡμεῖς

εἶδομεν, οὐκ ἐξ ἑτέρων

μύθων ἔχομεν φράσασθαι.

ἐν τῇ πιεσάσῃ τοὺς Παρισίους οὐ πολλοῖς ἔτεσι πρότερον σιτοδεία.

Σελ. 84, σλ. 1, 'Ακρατον ὕδωρ κ. τ. λ.] Ἐν τῇ Β (ἢ κατικολούθησαν ὄ, τε Λ καὶ ὄ Α), 'Ακρατον ὕδωρ, καὶ σπένδω μὲν ἐν ταῖς ΑΑ, 'Ακρατον τὸ ὕδωρ, τοῦτο γὰρ ἔπεινε, καὶ σπένδω μὲν ἐν δὲ ταῖς ΚΑ, 'Ακρατον τὸ ὕδωρ, τοῦτο γὰρ ἔπεινε, καὶ σπένδωμεν. ἐκ ταύτης τῆς γραφῆς διώρθωκα τὸ χωρίον, παραλιπὼν τὸ ἄρθρον, καὶ μεταβαλὼν τὸ, Σπένδωμεν εἰς τὸ, Σπένδομεν. ὕρα δὲ καὶ τὸ 'Ακρατον καταχρηστικῶς ἐπὶ ὕδατος τεθειμένον, ὃ δὴ καὶ Ἀθήναιος (Β, 44) παρεσημειώσατο. ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς (σελ. 195) ἔτε καταχρηστικώτερον καὶ, Ἀπαράχυτον ὕδωρ, εἰπεῖν οὐκ ὀκνήσει. — Στ. 7, 'Ἐπάγη.] Τουτέστιν, ὡσανεὶ πεσηγῶς, ἔμεινε ἀκίνητος ὑπὸ τῆς ἐκπλήξεως. τοῦτο οὐκ ὀρθῶς ὁ Μ, μετέβαλεν εἰς τὸ βάρβαρον, Ἐπλάγη (οἱ γὰρ Ἕλληνες Κατεπλάγη καὶ, Ἐξεπλάγη λέγουσιν, οὐ μέντοι καὶ, Ἐπλάγη), οὐδὲ τῶν παραλλήλων χωρίων (σελ. 148 καὶ 157) μνησθεῖς, ἐν οἷς τῷ, Πήγνυσθαι, ἐπὶ τῆς σφοδρᾶς ἐκπλήξεως, οὐκ ἀκόμψως κέχρηται ὁ Ἡλιόδωρος.

Σελ. 85, σλ. 3, 'Ἐπάγγελτε.] Ἐν ταῖς ΚΑ, ΑΑ καὶ ΔΑ 449 γράφεται, Ἀπάγγελτε. βούλεται δ' ἐνταῦθα τὸ, Ἐπάγγελτε (ὃ καὶ μέσως ἂν λέγοιτο, Ἐπάγγελλαι) ταῦτὸ τῷ, Κέλευε, πρόσιαττε, ἢ αἶτει. περὶ οὗ ἐπιθι τὰ παρὰ ταῖς Δεξικογράφοις μαρτύρια. — Στ. 10, Τὰ ἐξ ἀνθρώπων χρήματα.] Ἐξήγηται ἤδη ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 54) ἰκανῶς ἡ φράσις αὕτη. — Στ. 15, Ἐντραγόντες.] Ἐμφαγεῖν, ἐπὶ τῶν διὰ πυρὸς ἐσκευασμένων βρωμάτων ἔλεγον Ἐντραγεῖν δὲ, κυρίως ἐπὶ τῶν ἀκροδρύων τῶν τελευταίων παρατιθεμένων ἐν τοῖς δείπνοις, ἢ καὶ διὰ τοῦτο, Τραγήματα (ὅθεν τὸ τῶν Γάλλων *Dragées*), καὶ Τρωγάλια ἐλέγξο, ὡς φησιν Ἀθήναιος (ΙΔ, 641). καὶ ἔοικεν ἐντεῦθεν ἢ συνήθεια παραποιῆσαι τὰ τοῖς Χίσις λεγόμενα, Στραγάλια, προσθήκη τοῦ σ. (ὡς ἀπὸ τοῦ, Κόνις τὸ, Σκόνη, καὶ ἀπὸ τοῦ, Τυμπανίζω τὸ, Στουμπανίζω), οἷονεὶ Τραγάλια ἢ, Τρωγάλια τινὰ ὄντα ἔλεγον γὰρ καὶ Τραγαλίζειν οἱ Ἀρχαῖοι καὶ Τρωγαλίζειν τὸ, Τραγματίζεσθαι, τουτέστι, τὸ τραγημάτων

εμπορεῖσθαι. ἢ καὶ δῆλον, ὅτι τὸ παρὰ τῷ Κωμικῷ (Σφηξ. 674), Τραγαλίζοντα, κατὰ χώραν ἑατέον, οὐδ' ὡς τισιν ἔδοξεν, εἰς τὸ, Τρωγαλίζοντα, μεταποιηθέν. εἰσὶ δὲ τὰ Στραγάλια (οἷς ὁμοίωται καὶ ἂ τῷ Ἀραβικῷ ὀνόματι, Δεμπλεμπι, καλεῖν εἰώθασιν ἔτιοι), ἐρέβινθοι πεφρυγμένοι· οἷς μάλιστα τῶν τραγημάτων ἔχαιρον Ἀθηναῖοι, ὡς ἔστι παρὰ Ἀριστοφάνους μαθεῖν. — Στ. 18, Ὁ Δίονυσος . . . χαίρει μύθοις, καὶ Κωμωδίας φιλεῖ.] Καὶ Θαλίας δὲ, ὅπερ ἔστιν εὐωχίας, καθὰ φησὶν Εὐριπίδης (Βάκχ. 417),

Ὁ δαίμων ὁ Δίος παῖς
Χαίρει μὲν Θαλίσαισιν,
Φιλεῖ δ' ὀλοδοτέειραν εἰρή-
ναν, κουροτρόφον θεῶν.

εἴρηκε δὲ καὶ Στισίχορος (παρὰ Πλουτάρχ. περὶ τοῦ Εἰ τοῦ ἐν Δελφ. § 21), περὶ ἄλλων θεῶν τὸν λόγον ποιού-
μενος, ὅτι,

. . . Παιγμοσύνας φιλεῖ μολπὰς τε Ἀπόλλων,
Κηδεία τε σιναχὰς τε Αἴδας ἔλαχε.

Σελ. 86, στ. 15, Πέπονθας.] Αἰ ΚΑ, ΑΑ καὶ ὁ Λ, Πέπονθεν. — Στ. 16, Σατραπέυει.] Σημεῖωσαι τὸ, Σατραπέυει τὴν Αἴγυπτον, ἀντὶ τοῦ Σατράπης ἔστι, ἢ Σατραπέυει τῆς Αἰγύπτου, κωνῶς, ἢ μᾶλλον κακῶς, εἰρημένον. οὕτω καὶ Πλούταρχος (Μάρκ. Κάτων. § 12), εἶπε « Τὰ περὶ Θράκην καὶ Ἰσθρὸν ὑπατεύοντι ». — Στ. 17, Ὀροονδάτης.] Πέπλασθαι τὸ ὄνομα, ἀλλὰ κακοσήμεως πάνυ. ἴσως ἀναγνωστέον, Ὀρονδάτης, ἢ ἔτι εὐσημότερον, Ὀροδάτης, ὡς φέρεται ἐν τῷ κειμένῳ καὶ ταῖς προσγραφείσαις διαφόροις ἀναγνώσεσι τῆς ὑποθέσεως τοῦ Φωτίου. εἰσὶ δὲ ταῦτα Περσικὰ, ἢ Συριακὰ ὀνόματα, ὡς καὶ ὁ Ὀρόντης, ποταμὸς οὐ πάνυ τι Ἐμίσης ἀπέχων τῆς πόλεως, ἐξ ἧς Ἡλιόδωρος· καὶ ὁ Ὀροάνθης ἐπικληθεὶς Πτολεμαῖος, εἷς τῶν ἐξηγησαμένων τὰ Ὀμήρου· καὶ Ὀρόντης δὲ, ὁ Βασιλέως Ἀρταξέρξου γαμβρὸς, περὶ οὗ Πλούταρχος (ἐν τοῖς Βασ. καὶ Στρατ. Ἀποφθ.), καὶ ὃν μάλιστα εἶκος αἰγίττεσθαι τὸν Ἡλιόδωρον, ἐπεὶ καὶ τοῦ βασιλέως ἀδελφῆ συνοικοῦντα ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ.

(σελ. 254) ἀναπαλάττει. εὔρηται δὲ παρὰ Πλουτάρχῳ (Ἄλε-
ξάνδρ. § 57) καὶ Ὀρσοδάτης, βασιλεὺς τις βαρβάρων, οὕτω
καλούμενος. τὸ δὲ κατὰ πρόσλαγμα Ὀροονδάτου φρουραρχεῖν
τὸν Μιτράνην οὐ πάνυ τι τῆς ἱστορικῆς ἀκριβείας ἔχεται·
οὐδὲ γὰρ ἦν εἰκὸς τὸν Ἡλιόδωρον ἀγνοεῖν τοὺς φρουράρχους,
ὥσπερ καὶ τοὺς σατραπᾶς, ἀμέσως ὑπὸ τῷ βασιλεὶ τετά-
χθαι, Ξενοφῶντος (Κύρ. παιδ. Η; 156) ταῦτα διαρρήδην
εἰπόντος; « Τοὺς μέντοι ἐν ταῖς ἀκραις φρουράρχους καὶ
» τοὺς χιλιάρχους τῶν κατὰ τὴν χώραν φυλακῶν οὐκ ἄλλου
» ἢ ἑαυτοῦ ἐβούλετο ἀκούειν. ταῦτα δὲ προειωρᾶτο, ἐννοῶν
» ὅπως, εἴτις τῶν σατραπῶν ὑπὸ πλούτου καὶ πλήθους ἀν-
» θρώπων ἐξυβρίσει, καὶ ἐπιχειρήσει μὴ πείθεσθαι, εὐθὺς
» ἀντιπάλους ἔχοι ἐν τῇ χώρᾳ ». — Στ. 25; Τῷ Αἰθιόπων.]
Οὕτως αἱ ΑΑ. — Στ. 24, Συμπαίσιριαν.] Φέρεται καὶ Συμ-
πότριαν ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ; αἷς ἐξηκολούθησε καὶ ὁ Λ. ἀμει-
νον δὲ τὸ πρῶτον, καὶ μᾶλλον ὁμόφωνεῖ εἰς ἐρεῖ προῖων (σελ.
280). — Στ. 25, Ὡς οὖν μεγάλων.] Οὕτως ἡ Β καὶ αἱ
ΑΑ, ἀνευ τῆς Ἐπὶ προθέσεως· πλὴν εἰ μὴ τις ἔλοιτο μᾶλλον,
μικρὰ τρέψας, ἀναγινώσκειν, Ὡς οὖν ἔτι μεγάλων, δι' ὧν ὑπο-
νοεῖν ἔνεστι τὸν Ναυσικλέα εἰργᾶσθαι χρήματα ἀπὸ μουσουργούτης τῆς Θίσεως τοὺς μισθοὺς ἀπολεγόμενον. τὰ γὰρ τοῖς
οἰκέταις ποριζόμενα τῶν δεσποτῶν ἦσαν. ὅτι δὲ καὶ μισθοῦ
ἔφαλλεν ἡ Θίσις, ἐδήλωσε φθάσας (σελ. 62.) ὁ Ἡλιόδωρος.

Σελ. 87; στ. 7, Μικροῦ καὶ εἰς πέρασ τὸν λόγον δια-
βιβάζων.] Τὸ, Μικρὸν, ἐνταῦθά τε καὶ ἐν ἄλλοις οὐκ ὀλί-
γοις χωρίοις τοῖς ἐξῆς εἰς τὸ, Μικροῦ, διορθώσαντες ἐτρέ-
ψαμεν· τὸ μὲν γὰρ, Μικρὸν, τὸ Ὀλίγον σημαίνει, τὸ δὲ
Μικροῦ, τὸ Παρ' ὀλίγον. ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ, Τῷ λόγῳ
εἰς τὸ, Τὸν λόγον, μεταβαλεῖν δεῖν ᾤθημεν, ἵνα συντατ-
τεσθαι ἔχη πρὸς τὸ Διαβιβάζων, ὃ δὲ συναπτόμενον τῷ, Εἰς
πέρασ, ταῦτ' οὖν βούλεται τῷ, Περαινώσθ (σελ. 90). καὶ ἐντεῦ-
θεν ἡ κοινὴ συνήθεια παρέλαβε τὸ, Διαβάζω ἐπὶ τῆς ση-
μασίας τοῦ, Ἀναγινώσκω. — Στ. 17, Μέμφις πατρίς,
καὶ ὄνομα.] Ἐκ τῆς διορθώσεως τοῦ Κοίνου (ἐν ταῖς εἰς
τὸ τοῦ Κορίνθ. περὶ Διαλέκτ. σημ. σελ. 253). — Στ.
21, Εἰς τὴν ἑτέραν λήξιν ἀναλυθείσης.] Πολὺ παρὰ τοῖς

Χριστιανοῖς συγγραφεῦσι τὸ, *Λήξεις*, ἐπὶ τῆς Μελλούσης ζωῆς, οὐχ ἦπτον δὲ καὶ τὸ Ἀναλύειν ἐπὶ τοῦ Τελευτᾶν τὸν βίον, ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου μετεννήχθαι δοκεῖ, ἐν οἷς (Φιλιππησ. Α, 23) ἐκεῖνος φησὶ, « Τὴν ἐπιθυμίαν ἔχων » εἰς τὸ ἀναλύσαι καὶ σὺν Χριστῷ εἶναι ». — Στ. 23, Ἀβρυνόμενος.] Τὸ, Κομπαζόμενος, τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, ἐστὶν ἐπεξήγησις, οὐ διάφορος γραφῇ, τοῦ, Ἀβρυνόμενος — Στ. 25, Ὀμμα Κρόνιον.] Τοῦτο Σουίδα κατεχώρισεν ἐν τῷ ἰδίῳ λεξικῷ, « Κρόνιον ὄμμα, τοῦ Κρόνου », μόνον εἰπὼν, ἀνευ τινὸς σαφελέρως ἐξηγήσεως. ἔοικε δὲ παροιμιῶδες εἶναι, λεγόμενον ἐπὶ τῶν μεγάλων συμφορῶν καὶ περιπετειῶν, ἃς τῇ κινήσει καὶ διαφόρῳ θέσει τῶν ἀστέρων ἐπέγραφον, μάλιστὰ δὲ τῷ Κρόνῳ, ὃν χαλεπὸν, κακὸν καὶ λυγρὸν δαίμονα οἱ Ἀστρολόγοι ὠνόμαζον, εἰκότως· ἐπεὶ καὶ Πανδαμάτωρ λέγεται ὁ Κρόνος, οὐχ ἕτερος ὢν τοῦ Χρόνου. ἄλλως τε καὶ μυθεύεται ὁ δαίμων οὗτος θεῶν χαλεπώτατος γενέσθαι, τοσαῦτα τε καὶ τηλικαῦτα δράσας, ὅσα οὐδ' ἂν τῶν ἀνθρώπων οἱ ἀσεβέστατοι· τὸν τε γὰρ πατέρα Οὐρανὸν, νεώτατος ὢν τῶν παίδων, ἐξέβαλε τῆς ἀρχῆς ἀποτεμὼν αὐτοῦ πρότερον τὰ αἰδοῖα, καὶ τὰ γεννώμενα αὐτῷ τέκνα κατέπιεν.

Σελ. 88, στ. 1, Ἐπάγον.] Οὕτως ἐν ταῖς ΑΑ. — Στ. 3, Τοὺς γὰρ μοιρῶν κ. τ. λ.] Μετεννήχθη ἐκ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Ζ, 488),

Μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,
Οὐ κακὸν, οὐδ' ἐμὲν ἐσθλὸν, ἐπὶν ταπρῶτα γένηται.

καὶ ἐν ἄλλοις δὲ πλείστοις χωρίοις τὸ ἀφευκτὸν ὁ ποιητὴς τῆς μοίρας κατασκευάζει, ὢν καὶ ὁ Λουκιανὸς (ἐν τῷ Φιλοπάτριδι) καθάπτεται. καὶ Σοφοκλῆς δὲ, παρ' Ὀμήρου λαβὼν, ταῦτα λέγει (Ἀντίγ. 951) περὶ τῆς Μοίρας,

ΑΛ' ἂ ΜΟΙΡΙΔΙΑ' τίς δύνασις δεινά'
Οὐτ' ἂν νιν ὄμβρος, οὐτ' ἄρης,
Οὐ πύργος, οὐχ ἀλίκτυποι
Κελαιναὶ γᾶεις Ε'Κ ΦΥΓΟΙΕΝ.

Στ. 6, Συμφορᾶς γὰρ. . . διήτησε.] Τὴν γνώμην ταύτην μετένεγκεν ἐξ Ἠλιοδώρου καὶ Ἀχιλλεύς ὁ Τάτιος (Α, γ'), τὰ τε περὶ τῆς μοίρας φημί, καὶ τῆς τῶν συμφορῶν προγνώσεως. —

Στ. 11, Γίγνεται.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Γέγονε. — Στ. 15, Ῥοδῶπις.] Μετήνεγκε τοῦτο ἐκ τῆς ἱστορίας ἀδεία μυθιστορικῆ. ἔγραψα Ῥοδῶπις προπερισπωμένως, καθὰ καὶ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης (Α, ξδ') καὶ πρὸ αὐτοῦ Ἡρόδοτος ὁ ἱστορῆσας περὶ αὐτῆς (Β, ρλδ'), « Ῥοδῶπις· γενεὴν μὲν ἀπὸ Θρηίκης· δούλη δὲ ἦν Ἰάδ- » μωνος τοῦ Ἡφαισθόπολιος ἀνδρὸς Σαμίου, σύνδουλος δὲ Αἰ- » σώπου τοῦ λογοποιοῦ ». παρὰ δὲ Στράβωνι (ΙΖ, σελ. 808) οὐκ ὀρθῶς γέγραπται, Ῥοδόπιν, δέον Ῥοδῶπιν, ἢ Ῥοδώπιδά, οὔτε παρὰ τῷ Ἀχιλλεῖ Τατίῳ (Βιβλ. Β, ιζ'), Ῥοδόπης (ἀντὶ τοῦ, Ῥοδώπιδος) τάφον καλεῖσθαι φήσαντι ὑπὸ τῶν Τυρρίων τὸ πρὸ τῆς Τύρου νησίδιον. — Στ. 17, Ἀφροδίσιος θηράτροις.] Φησὶν Ἡρόδοτος (Αὐτ. ρλέ.) περὶ τῆς Ῥοδώπιδος ὅτι, « Κάρτα ἐπαφρόδιτος γενομένη μεγάλη ἐκτίσα- » το χρήματα », καὶ τσαῦτα, ὥστε καὶ μιᾶς τῶν Πυραμίδων τὸ ἀνάλωμα αὐτῇ τοὺς πολλοὺς ἀναγράψαι. — Στ. 23, Ἀναθήμασι πολυταλάντοις.] Καὶ τοῦτο ἐξ Ἡροδότου παρατραπὲν μετενήνεκται, « Ἐπεθύμησε γὰρ Ῥοδῶπις μνημῆιον » ἐαυτῆς ἐν Ἑλλάδι καταλιπέσθαι, ποίημα ποιησαμένη τοῦ- » τῶ, τὸ μὴ τυγχάνει ἄλλω ἐξευρημένον καὶ ἀνακείμενον ἐν » ἱρῶ, τοῦτο ἀναθεῖναι εἰς Δελφοὺς μνημόσυνον ἐωυτῆς. τῆς ὧν » δεκάτης τῶν χρημάτων ποιησαμένη ὀβελοὺς βουπόρους πολ- » λούς σιδηρέους, ὅσον ἐνεχώρει ἢ δεκάτη οἱ, ἀπέπεμπε εἰς Δελ- » φούς ». — Στ. 25, Ἐνίκα τὴν.] Ἴσως, Καὶ ἐνίκα τὴν, ἢ, Ἐνίκα τε τὴν, ἐστὶ γραπτέον.

Σολ. 89, σί. 9, Ἐγνων.] Οὕτως αἱ ΑΑ· ὀρθῶς. ὁ γὰρ παρακείμενος, Ἐγνωκα, οὐκ ἐπιτήδειος ἐνταῦθα, εἴγε χρόνον ὠρισμένον καὶ πρὸ μικροῦ παρωχήμενον σημαίνει. — Στ. 17, Ῥοδῶπιν.] Προπεριέσπασα διὰ τὰ μικρῶ πρὸσθεν εἰρημένα. Στ. 19, Ἐπιβρίσαντος.] Τὸ, Ἐπιβρίσαι, Ἡσύχιος ἐξηγεῖται, « Ἐπαγαγεῖν, ἐπελθεῖν, ΕΠΙΣΤΗΞΑΙ, ἐπιβαρεῖν, ἐφ- » ορμῆσαι, βιάσασθαι » ὅπου γραπτέον εἶναι, ΕΠΙΣΚΗΨΑΙ, αὐτὸς Ἡσύχιος ἱκανῶς διδάσκει διὰ παραλλήλου ἄλλου χωρίου τοῦ, « Ἐπισκήψασθαι, ἐπιβαρῆσαι ». — Στ. 23, Περιγράφων.] Περιαιρῶν. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐξαλειφόμενων γραμμάτων· περιγράφοντες γὰρ αὐτὰ τῷ καλάμῳ περιαιροῦμεν καὶ οἰογὲ ἀποχωρίζομεν τῶν λοιπῶν· ὁθεν καὶ

Περιγραφῆ, ἢ περιαιρέσεις, καθ' Ἡσύχιον· ἢ δὲ χρήσις καὶ τὸ Διαγράφω, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ταύτης σημασίας παρείληφε.

Σελ. 90, σφ. 1, Πατρῶαις ὄφεισι.] Ἀκυρολογία· οὐ γὰρ ὡς, Οἰκίας πατρῶας, ἐρεῖ προῖων, οὕτω καὶ, Ὀφεισι πατρῶαις, ὠφείλεν εἰπεῖν, ἀλλὰ Πατρικαῖς. Πατρῶα μὲν γὰρ λέγοι τις ἂν τὰ ἐκ τοῦ ἰδίου πατρὸς τεθνηκότος εἰς αὐτὸν μεταβαίνοντα διαδοχῆς λόγῳ χρήματα ἢ κτήματα· Πατρικὰ δὲ, τὰ ὁπωσοῦν ἄλλως ἀνήκοντα τῷ πατρί. ἄμφω δ' αὖ πάλιν ταῦτα, τὸ, τε, Πατρῶα, φημί καὶ τὸ, Πατρικὰ, διενήνοχε τοῦ, Πάτρια, ὅπερ ἐστὶ, τὰ τῆς πόλεως ἔθνη καὶ νόμιμα, οὐ παρὰ τὸ, Πατήρ, ἀλλὰ παρὰ τὸ, Πατρίς, ἐσχηματισμένον. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τούτων· ἐπιλάβοιτο δ' ἄντις Ἡλιοδώρου καὶ διὰ τὸ ἐξῆς, Χαριζόμενος ταῖς πατρῶαις ὄφεισι ἀδέατον τὸν φόνον τῶν παίδων, ὡς ἀφελείας τε πόρρω καὶ πολὺ τὸ κακόζηλον ἔχον, πρὸς δὲ καὶ περιττῶς εἰρημένον· ταῦτὸ γὰρ πως τοῦτο φθάσας προεῖρηκε διὰ τοῦ, Περιγράφων οὖν τῶν ὀφθαλμῶν κ. τ. λ. — Στ. 5, Θάτερον.] Ἡμάρτηται καὶ τοῦτο οὐ μόνον τῷ Ἡλιοδώρῳ, ἀλλὰ καὶ πλείστοις ἄλλοις. τὸ γὰρ Θάτερον, συναίρειθεν ἀπὸ οὐδετέρου τοῦ, Τὸ ἕτερον, οὐκ ὀρθῶς τιθεταὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ τοῦ, Τὸν ἕτερον. — Στ. 7, Θύαμις.] Αἱ ΑΑ, Θύαμις δὲ, μετὰ τοῦ συνδέσμου. Στ. 16, Ἀνδρῶν δὲ σοφῶν ἐργαστήριον.] Διλονότι παρῶδηται ἀπὸ τῶν Ἀριστοφάνους, ἐν αἷς ἐκεῖνος, κακοσχόλως κωμωδῶν τοὺς περὶ Σωκράτην, λέγει (Νέφελ. 94), περὶ τῆς οἰκίας αὐτῶν,

Ψυχῶν σοφῶν τουτ' ἐστὶ φροντιστήριον·

Ἐνταῦθ' ἐνοικοῦσ' ἄνδρες κ. τ. λ.

Στ. 19, Διὰ τε τοῦ Κρισσαίου κόλπου τῆ Κίρρα προσορμισθεῖς.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Κίρραία. ἐπελαθόμεν δὲ ὑποσημειώσασθαι, ὅτι Κίρρω (ἄντι τοῦ Κίρρα) κακῶς ἐμφέρεται ἐν τῷ Κ, ἀπὸ τῆς Β. ἔστι δὲ ἡ Κίρρα, πόλις παραθαλασσία τῆς Φωκίδος, ἀπέχουσα τῶν Δελφῶν ὀγδοήκοντά που στάδια ὡς φησὶ Στράβων (Θ, σελ. 418), ἢ ἐξήκοντα, κατὰ τὸν Παισανίαν (I, λζ'). ὁ δὲ Κρισσαῖος κόλπος ἀπὸ Κρίσσης τῆς πόλεως οὕτως ὠνόμασται, ἦν τανῦν παραφθεύραντες, Χρισσὸ, καλοῦσιν οἱ ἐγχώριοι, ὡς φησὶ Μελέτιος. Καὶ Παισανίας μὲν

(Αυτόθ.) τὴν Κίρραν τὴν αὐτὴν εἶναι βούλεται τῇ Κρίσῃ ἢ Κρίσῃ ὥπερ ὁμολογεῖ καὶ ὁ Ἐτυμολόγος (σελ. 515), καθαπτόμενος Λεωκρίτους ἠγισαμένου δύο εἶναι πόλεις, ἄλλην τὴν Κρίσαν καὶ ἄλλην τὴν Κίρραν, καὶ τὸ πάθος ἀγνοήσαντος τῆς λέξεως, καθ' ὃ καὶ Χερρόνησος ἢ Χερσόνησος λέλεκται, τοῦτο δηλονότι βουλόμενος λέγειν, ὅτι ἢ παρ' Ὀμήρῳ Κρίσα, μεταπέποιήται παρὰ τοῖς ὕστερον εἰς τὸ, Κίρρα, ἔπειτα εἰς τὸ, Κίρρα. ἀντίκειται μέντοι τούτοις οὐ μόνον Στράβων (Θ, σελ. 418) ἀλλὰ καὶ Πτολεμαῖος, καὶ Πλίνιος, ἑτέραν ἀντικρυς εἶναι βουλόμενοι τὴν Κίρραν τῆς Κρίσας, καὶ οὐ τὴν αὐτὴν. διορθωτέος δὲ καὶ ὁ Στέφανος (περὶ Πολ. Λέξ. Κρίσα) ἐν οἷς φησὶ περὶ τῆς Κρίσας, «Τινὲς Δ' Αὐτὴν τῇ Κίρρα φασὶ» σί» γραπτέον γάρ, Τινὲς Δ' Ἐ τὴν Αὐτὴν κ. τ. λ., Στ. 21, Ὀμφὴ με ὡς ἀληθῶς θεία προσέβαλεν.] Ἐκ τῶν Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Β, 41), ὅπου φησὶ περὶ Ἀγαμέμνονος, ὅτι, μετὰ τὸν παρὰ τοῦ Διὸς πεμφθέντα αὐτῷ ὕνειρον,

Ἐγρετο δ' ἐξ ὕπνου· θείη δὲ μιν ἀμφέχουτ' Ὀμφή.

κακεῖ μὲν Ὀμφὴν τὴν θείαν κληδόνα, ἢ φωνὴν, φασὶν οἱ ἐξηγησάμενοι τὰ Ὀμήρου, ἢν ἐγερθεὶς ὁ Ἀγαμέμνων ἔναυλον ἔτι ταῖς ἀκοαῖς ἔσωζε. καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ τοῦ Ἀπόλλωνος χρῆσμοι, Ὀμφαὶ ἐκαλοῦντο· ὁ γὰρ Λουκιανὸς (Νέρ. ἢ περὶ τῆς ὀρυχ. τοῦ Ἰσθμ. § 10) περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου τὸν λόγον ποιούμενος, φησὶ, «Καὶ τὸ Πυθικὸν στόμιον, παρ' οὗ αἱ Ὀμφαὶ ἐνέπνεον (ἰσ. ἀνέπνεον), ἀπαφράττειν ἄρμησεν,» ὡς μηδὲ τῷ Ἀπόλλωνι φωνὴ εἶναι. ἐνταῦθα μέντοι τὸν Ἡλιοδώρον, ἀντὶ τῆς πνοῆς, ἢ ὀσμῆς, ἐκδέξασθαι τὴν Ὀμφὴν οὐκ ἀπεικότως ἀν' τις ὑπολάβοι. ὅτι δὲ καὶ τοῦτο σημαίνει ἡ Ὀμφή, δηλοῖ τὸ τῶν Λακίων, Ὀμφα, ὅπερ Ἡσύχιος ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, Ὀσμῆ, καὶ τὸ τοῦς Ἀρκάδας, Εὐόμφαλον, καλέσαι τὸ ῥόδον, ὃ ἐστὶν, εὐοσμον, καθά φησιν Ἀθήναιος (ΙΕ, σελ. 682). προσμαρτυρεῖ δὲ τοῖς εἰρημένοις καὶ Πίνδαρος, Εὐῶδες ὀνομάσας αὐτὸ τοῦτο τὸ Πυθικὸν χρῆσθῆριον (Ὀλυμπ. Ζ, 58),

Τῶ μὲν ὁ Χρυσόκομος

Εὐῶδες ἐξ αὐτοῦ κ. τ. λ.

ἢ δὲ Λουκιανὸς, περὶ τοῦ ἐν Ἱεραπόλει τῆς Συρίας Θεοῦ νεοῦ

ταῦτα λέγει (περὶ Συρ. Θεοῦ, § 31), « Ἀπόζει δὲ » αὐτοῦ ὄδμῃ ἀμβροσίῃ, ὁκοίη λέγεται τῆς χώρας τῆς » Ἀραβίης· καὶ σοι τηλόθεν ἀνιόντι προσβάλλει πνοιὴν κάρ- » τα ἀγαθὴν ». καὶ οὐ θαυμαστὸν ἡδίστον ὄζειν τοὺς ναοὺς, θυμωμένους καθ' ἐκάστην τοῖς εὐώδεσιν, ὅπου καὶ μόνην τὴν θεῶν παρουσίαν εὐωδίας αἰτίαν ἀρκοῦσαν ᾤοντο. Ὅμηρος γὰρ (Ἕμν. εἰς Ἑρμ. 251) τὸ Ἀρκαδικὸν ὄρος τὴν Κυλλήνην εὐωδίας πλησθῆναι φησὶ, καθ' ὃν χρόνον ἐτίκτετο ἐν αὐτῷ ὁ Ἑρμῆς,

Ὀδμὴ δ' ἡμερόεσσα δι' οὔρεος ἡγαθέοιο
Κίδνατο.....

Στ. 23, Διαιτήμα.] Ἴσως γραπωτέον, Ἐνδιαίτημα, πλὴν εἰ μὴ τις κἀνταῦθα ἀκυρώτερον, Διαιτήμα, ἀντὶ τοῦ, Ἐνδιαίτημα, γεγραφέναι φήσκει τὸν Ἡλιόδωρον.— Στ. 25, Παρνασσός.] Ὅρος Φωκίδος, ἐν ᾧ τὸ ἱερόν καὶ μαντεῖον τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, καὶ τὸ Κωρύκιον λεγόμενον Νυμφῶν καὶ Πανός ἀντρον. Τὸ νότιον τοῦ Παρνασσοῦ πλευρὸν ὡς φησὶ Στράβων (Θ, σελ. 418) κατεῖχον « οἱ Δελφοὶ, πετρῶδες » χώριον, θεατροειδές, κατὰ κορυφὴν ἔχον τὸ μαντεῖον καὶ » τὴν πόλιν, σταδίων ἐκκαίδεκα κύκλον πληροῦσαν. ὑπέρκει- » ται δ' αὐτῆς ἡ Λυκωρεία, ἐφ' οὗ τόπου πρότερον ἰδρυντο οἱ » Δελφοὶ ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ· νῦν δ' ἐπ' αὐτῷ οἰκοῦσι περὶ τὴν » κρήνην τὴν Κασαλίαν». καὶ ὁ μὲν Παρνασσὸς τανῦν ἰδιωτικῶς Λιάκουρα καλεῖται, παραφθαρείσης, ἐμοῖ δοκεῖν, τῆς λέξεως ἀπὸ τῆς Λυκωρείας πόλεως, ἣν ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτῆς τοῦ Παρνασσοῦ ἐκτισμένην ᾤκουν οἱ Δελφοὶ πρότερον ἢ μετοικί- » σασθαι ἐπὶ τὴν ὁμώνυμον πόλιν τοὺς Δελφοὺς, τὴν καὶ Πυθῶ καλουμένην, ἣν τανῦν ἡ κοινὴ συνήθεια Καστρί ὀνομάζει (ἀπὸ τοῦ Λατινικοῦ *Castrum*) διὰ τοῦτο οἶμαι, ὅτι φρου- » ρίῳ ἔοικεν ἡ τοῦ τόπου θέσις καὶ ἀκροπόλει, ὡς φησιν Ἡλιόδωρος. συνομολογεῖ δὲ τούτοις καὶ Ἰουστίνος (ΚΔ, 5'), *Templum et civitatem, non muri, sed praecipitia, nec manu facta, sed naturalia praesidia defendunt.*

Σελ. 91, στ. 4, Ἱερομνήμονα.] Ἱερομνήμονες ἐκαλοῦντο εἰ εἰς τὸ τῶν Ἀμφικτυόνων συνέδριον πεμψόμενοι ἐξ ἐκάστης πόλεως Ἑλληνικῆς. συνήεσαν δὲ οἱ Ἀμφικτύονες περὶ τῶν

κοινῶν βουλευσόμενοι· ἐπεμελοῦντο δ' ἄλλως καὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ, φυλακῆς δεομένου μεγάλης, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐναποκειμένων χρημάτων. — Στ. 8, Ἑσπνήειν.] Ἡμαρτῆσθαι γραφικῶς τὸ χώριον πρόδηλον. γραπτόν οὖν, Ἐσπνήειν, ἀνευ τῆς, Ἐσπ, προθέσεως· ἢ (τοῖς ἐχομένοις συνάπτουτας, καὶ τὸν, οὖν, σύνδεσμον ὀβελίσαντας), Ἐσπὲ ἀσπνήειν πρὸς τὴν πόλιν, ἐσπαινέσας τῶν τε κ. τ. λ., ἢ γοῦν, Ἐσπνήει, τριτοπροσωπικῶς, καὶ συναφῶς τοῖς πρόσθεν, ἐν ἢ τὸ ἐξῆς, Ἐξομαι, ἐσπ, καὶ ἐσπνήει, ἤγουν ἐσπνήειν ἐπὶ τὸ προκειμένον ὁ Καλάσιρις, ἐσπαναγαγὼν τὸν λόγον ἐπὶ τὴν πόλιν, ἀφ' ἧς παρεξέβη. — Στ. 9, Ἐσπαινέσας οὖν τῶν τε δρόμων κ. τ. λ.] Ἐν ταῖς ΔΑ 632 γράφεται μετὰ προσθήκης, παρ' οὐδενὶ τῶν ἄλλων ἐμφορομένης, Ἐσπαινέσας οὖν τῶν τε Εἰμβόλων καὶ δρόμων κ. τ. λ. καὶ οὐκ ἀσπνικὸς οὕτω γράφαι τὴν ἀρχὴν τὸν Ἡλιόδωρον, Χριστιανῶν ἔδει καὶ λέξαι κατακολουθήσαντα· Ἐμβόλους γὰρ ἐκάλουν τὸ τνηκαῦτα τὰς πρὸ τῶν Χριστιανικῶν ναῶν ὁδοῦς, πρὸς τὸ ἀμύνειν ὄμβρους ἢ καύματα κατεσκευασμένας· ὅθεν καὶ ἐν τοῖς Πρακτικαῖς τῆς ὀγδόης οἰκουμένης Συνόδου εὔρηται, « Δεξιὸς ἐμβολος » τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας». προσεικάσκει δ' ἂν τις τοὺς παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς Ἐμβόλους τοῖς τῶν Ἑλληνικῶν ναῶν Περισύλοις, ἢ Περισίοις, καλουμένοις· καὶ γὰρ Εὐριπίδης, περὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ λέγων (Ἀνδρομάχῃ 1098), οὕτω φησὶν,

Ἰδίαι δ' ὅσοι θεοῦ χρημάτων ἐφέστασαν,
Φρουρὰν ἰτάξαντ' ἐν ΠΕΡΙΣΤΥΛΟΙΣ ΔΟΜΟΙΣ.

οὐ μόνοις δὲ τοῖς ναοῖς, ἀλλὰ καὶ οἴκοις κατὰ τὸ ἄστυ, καὶ παλαίστραις, καὶ ἀγοραῖς, προσωκοδόμητο τὰ περίστυλα. — Στ. 11, Περιρραντήριον.] Περὶ τῆς Κασπάλιας κρήνης εὔρηται ἐν τοῖς πρόσθεν. τοῦ δὲ ἔθους τοῦ περιρραίνεσθαι τῷ ταύτης ὕδατι πρὸ τοῦ εἰσιέναι εἰς τὸ Ἱερὸν μνημονεύει καὶ Εὐριπίδης (Ἰων. 94),

Ἄλλ' ὦ Φοῖβου Δελφοὶ Σέραπις,
Τὰς Κασπάλιας ἀργυροειδεῖς
βαίνετε δίνας. καθ' ἑαυτοῖς δὲ δρόσοις
Ἄφουδρανάμεγοι, στείχετε ναοὺς.

Στ. 15, κινεῖσθαι τὴν Θεοπρόπον.] Τὴν Μάντιν δηλονότι, ἢ καὶ εἰδικώτερον; ἐν Δελφοῖς, Πυθία ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ ἱερατεύειν τῷ Πυθίῳ Ἀπόλλωνι. σημειῶσαι δὲ καὶ τὸ, κινεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ, Μαίνεσθαι, ὃ καὶ Παρακινεῖσθαι, ἐπ' ἄλλων ἔλεγον ὅθεν καὶ τῇ συνήθειᾳ, ὃ Παρακεκινηκῶς (οὕτω γὰρ ἐκάλουν τὸν μαινόμενον) οὐκ ἀκόμψως διὰ τῆς συνωνύμου λέξεως, Σαλευμένος (ἀπὸ τοῦ, Σεσαλευμένος) ἐκπέφρασται. ἢ αὐτὴ δὲ συνήθεια καὶ, Ἐσάλευσεν ὁ νοῦς του, λέγει, ὅπερ ὁ Κωμικὸς (Νεφέλι 1276) διὰ τοῦ,

Τὸν ἐγκέφαλον ὡσπερ σειεῖσθαι μοι δοκεῖς,

ἔξεφρασε· σεισμῷ γὰρ καὶ σάλῳ ἔοικεν ἢ τῆς τῶν ἐξέστικῶτων διανοίας κινήσις. — Στ. 14, Λέγοντες.] Ἀκαταλλήλως εἰρημένον· ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν, Λεγόντων, ἢ εἶχεν ἀναφέρεσθαι εἰς τὸ, Πολλῶν, καθὰ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 160) ἐρεῖ, « Ἐπειχέ τις βοή . . . ξένων καλούντων ». τῆς δὲ τοιαύτης ἀκαταλληλίας ἔστι παραθέσθαι μαρτύρια ἐκ τῶν ἀρίστων συγγραφέων τε καὶ ποιητῶν. αὐτίκα Σοφοκλῆς (Ἀντιγ. 259),

Λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρρόθουν κακοί;

Φύλαξ ἐλέγχων Φύλακα

ὃ παραπλήσιον ἔστι τῷ τοῦ Ἡλιοδώρου προκειμένῳ χωρίῳ κατὰ τὴν σύνταξιν. — Στ. 16, Τοιάδε.] Ἐν τῇ Β, Ταδε. Στ. 17, Ἰχνος ἀειράμενος κ. τ. λ.] Περιττὴ ἢ ἑτέρα τῶν προθέσεων. καὶ ἴσως ὀρθώτερον τὸ ἐν ταῖς ΚΑ συνθέτως ἐμφορούμενον, Παρανεῖλου, τουτέστι, τῆς χώρας τῆς παρακειμένης τῷ Νείλῳ. ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, Ἰχνος ἀειρόμενος τε ἀπ' ἐυσιάχου παρὰ Νείλου. οὕτω δὲ διορθοῦν ἐπεχείρησε Δορβίλλος (ἐν ταῖς εἰς τὸν Χαρίτ. σημ. σελ. 261) τὸ χωρίον, Ἰχνος ἀειράμενος ἐυσιάχου παρὰ Νείλου. οὐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ τὴν ἑτέραν τῶν προθέσεων τῷ Ἀειράμενος σύνλεταχέναι τὸν Ἡλιόδωρον κατ' ἀναστροφὴν, ἢ ἢ, Ἰχνος ἀπαιράμενος. — Στ. 18, Νῆματ' ἐρισθενέων.] Ἐν ταῖς ΚΑ ἐμφέρεται, Νῆμα περισθενέων. Στ. 20, Αἶψα.] Εὐθέως, ὠκέως, ταχέως, ὡς ἐξηγεῖται Ἡσύχιος ὅθεν ἢ κοινὴ συνήθεια παραλαβοῦσα ἐσχημάτισε τὸ, Ἀψά.

Σελ. 92, σλ. 1, Περιεῖπον τὸ ἐντεῦθεν.] Οὕτω διώρθωκα

Θωκα τὴν σόλοικον γραφὴν τῶν πρὸ ἐμοῦ. ἐν ταῖς ΑΑ προσγράφεται τῷ, Ἐντεῦθεν, τὸ, Πάντοθεν, ὃ δὴ τοῦ, Παντοίως, μάλλον ἂν εἴη γραφὴ διάφορος. — Στ. 2, Μετὰ Λυκοῦργον.] Τοῦτο εἴρηται διὰ τὰ τελευταῖα ῥήματα τοῦ χρησιμοῦ « Ἐμὸς ἔσσο φίλος » ὅτι καὶ Λυκοῦργον ἐλθόντα εἰς Δελφοὺς ἐπὶ τὸ Χρηστήριον, ὡς φησιν Ἡρόδοτος (Α, ξε'), ἡ Πυθία φίλον τοῦ Διὸς προσηγόρευσεν ἐν τούτοις τοῖς ἔπεσιν,

Ἦκεις ᾧ Λυκοῦργε ἐμὸν ποτὶ πίονα νηὸν,

Ζητὴ φίλος κ. τ. λ.

Στ. 10, Οὐκ ὀλίγος δὲ κ, τ. λ.] Ἐξ ἱστορίας τοῦτο παλαιὸν γὰρ ἦν ἔθος τὸ συνιέναι περὶ τὸν ναὸν τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος τοὺς ἀσπειότερους τῶν παραγινόμενων ξένων καὶ προβάλλειν ἀλλήλοις ζητήματα καὶ συμφιλοσοφεῖν. καὶ ἐκάλουν τὰς τοιαύτας συνουσίας, καὶ τοὺς τόπους ἐν οἷς συνήεσαν, Λέσχας (ἐξ οὗ σύνθετον τὸ, Ἀδολεσχεῖν), ἐπωνομάζοντες ἀπὸ τοῦ τόπου τῶν συνερχομένων, οἷον, Λέσχη Ἀθηναίων, Λέσχη Κορινθίων. κ, τ. λ. δι' αὐτὰς δὲ ταύτας καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων ὁ Πύθιος, Λεσχινόριος, ἐπεκλήθη (*Ἴδε Πλούταρχ. περὶ τοῦ Εἰ τοῦ ἐν Δελφοῖς § 1-2, καὶ περὶ τῶν Ἐκλελοιπ. Χρηστηρ. § 6, καὶ Ἀρποκρατίωνα, λέξ. Λέσχαι). παρὰ δὲ ταύτας ἦσαν Λέσχαι κατὰ πᾶσας τῆς Ἑλλάδος τὰς πόλεις, τοῖς μὲν δημωδεστέροις, χάριν θέρμης (ἦσαν γὰρ ἀλείνοι τόποι), καὶ τοῦ συναδολεσχεῖν ἐνεκα· τοῖς δὲ κομψότεροις, ἐπὶ τῷ συμφιλοσοφεῖν, τοῖς δὲ τὸ πλεῖστα φαγεῖν καὶ πιεῖν ἐν ἀρετῆς μοίρᾳ τιθεμένοις, οἷδε ἦσαν οἱ Βοιωτοὶ, καὶ ἐπὶ τῷ συνδειπνεῖν· Λέσχας γὰρ ἐκάλουν καὶ οὗτοι τὰ παρ' αὐτοῖς κοινὰ δειπνητήρια (*Ἐτυμολογ. σελ. 561). οἷδε δὲ καὶ Ὅμηρος (*Ὀδυσσ. Σ, 328) τὰς Λέσχας, καὶ Ἡσίοδος. ὁ γοῦν Πρόκλος, ἐξηγούμενος Ἡσίοδου τουτὶ τὸ χωρίον (*Ἐργ. καὶ Ἡμ. 493),

Πὰρ δὲ ἴδι χάλκειον θῶκον καὶ ἐπαλῆα λέσχην,

*Ὡρη χειμέριή κ. τ. λ.,

φησὶν Ἀθηναῖοι ἐξήκοντα πρὸς ταῖς τριακοσίαις Λέσχας ὑπάρξαι. καὶ οὐ θαυμαστόν· πάντων γὰρ ἀνθρώπων Ἕλληνες, Ἑλλήνων δ' ἀπάντων Ἀθηναῖοι γεγονάσι λαλίστατοι,

προσεκασθε δ' ἂν τις τὰς τῶν Ἀρχαίων Λέσχας τοῖς παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς λεγομένοις Οἰκηματίοις (*Casini*), ἢ καὶ αὐτοῖς τοῖς παρ' ἅπασι Καφοπωλείοις, οὕτω καλουμένοις διὰ τὸν ἐμπολούμενον μέλανα ζωμόν, τὸν ἐν τῇ συνηθείᾳ ὀνομαζόμενον, Καφέν, οὐδὲν ἔχοντα κοινὸν πρὸς τὸν τῶν Λακάνων Μέλανα ζωμόν, ἀλλ' αὐτὸ ἀτεχνῶς ὄντα τὸ (Ὀδυσσ. Δ, 221),

Νηπειθές τ' ἄχρον τε, κακῶν ἐπίληθον ἀπάντων

φάρμακον, ὃ Λυκούργου πολλοῖς ἔτεσι πρότερον Ἑλένη μετεκόμισεν ἐξ Αἰγύπτου εἰς Λακεδαιμόνα. — Στ. 18, Συρίγγων πλάνην.] Τῶν ἐν τῇ Θηβαΐδι τῆς Αἰγύπτου ὑπογείων Συρίγγων μέμνεται καὶ Πausanίας (Α, μβ'), καὶ Αἰλιανὸς (Ζῶων Ἰδιότ. 5, μγ'), καὶ ἄλλοι. εἰσι δὲ ἀντρα λαβυρινθώδη χειροποίητα, ἐπὶ πολὺ διήκοντα, καὶ τοῖς ποικίλοις ἐλιγμοῖς πλάνην ἐμποιοῦντα, ὧν οἱ τοῖχοι ἐγγεγλυμμένων τύπων εἰσὶν ἀνάπλευσι, ὡς φασὶν οἱ παλαιοὶ τε καὶ κατ' ἡμᾶς αὐτὰ θεασάμενοι. ἐθρυλλεῖτο δὲ, ὡς φησὶν Ἀμμιανὸς ὁ Μαρκελλῖνος (ΚΒ, ιε'), Αἰγυπτίους ταῦτα κατασκευάσαι, καὶ τύπους ἱερογλυφικῶν μυστηρίων τε καὶ τελετῶν δηλοῦντας ἐγκολάφαι, τὸν μέλλοντα προγνώστας κατακλυσμὸν, καὶ δεῖσαντας, ὡς εἰκὸς, μὴ ἐξίτητος ἢ τῆς θρησκείας γένοιτο μνήμη, *Sunt et Syringes subterranei quidam et flexuosi secessus, quos (ut fertur) periti rituum vetustorum adventare diluvium praesci, metuentesque ne caerimoniarum oblitteretur memoria, penitus operosis digestos fodinis per loca diversa struxerunt: et excisis parietibus volucrum ferarumque genera multa sculpserunt, et animalium species innumeras, quas hieroglyphicas literas appellarunt.*

Σελ. 93, στ. 1, Τῶν ἀστειοτέρων.] Τοῦτέστι τῶν παρὰ τοὺς ἄλλους μᾶλλον πεπαιδευμένων, παρὰ τὸ, Ἄστυ· οἱ γὰρ ἐν τῇ πόλει διαιτώμενοι ὡς ἐπίπαν τῶν κατ' ἀγροῦς διαιτωμένων λόγου τε καὶ πείρας πλείονος μετεσχῆκασιν. — Στ. 4, Γινώσκειν καὶ ἀναγινώσκειν.] Παρεμφαίνεται κἀντεῦθεν τὸν Ἡλιόδωρον τῆς τῶν Χριστιανῶν ἀγέλης ἓνα γεγονέναι· ἔστι γὰρ τὸ λεγόμενον οἶονεὶ παρωδία ἐπὶ

τῶν εἰρημένων τῷ Φιλίππῳ πρὸς τὸν Κανδάκης εὐνοῦχος (Πράξ. Η, 30), « Ἄρα γε γινώσκεις ἢ ἀναγινώσκεις; ». Στ. 5, ἐκ τῶν ἀκρων.] Ἐν ταῖς ΑΑ, καὶ ΔΑ 561, Ἐκ τῶν ἀκρων μόν. — Στ. 6, Λαμβάνει.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 10, Πρὸς τῶν Ἐτησίων.] Οὕτως ἐδόξαζε Θαλῆς ὡς φησι Πλούταρχος (Περὶ τῶν Ἀρεσκ. τοῖς Φιλοσοφ. Δ, α.). — Στ. 14, Συναράξωσι.] Ἀρίστη γραφὴ ἐκ τῶν ΑΑ· τοῦτο δὲ ἐστὶ Συγκρούσασιν, ἀπὸ τοῦ Ἀράσσω. λέγεται δὲ ἀδιαφόρως καὶ, Συρράξωσι (ὡς σελ. 69), ἀπὸ τοῦ, Ῥάσσω, ὅπερ οὐδενὶ ἄλλῳ ἢ σχηματισμῷ διενήνοχε τοῦ Ἀράσσω. ἀποσκορακισθῆον οὖν τὰ, τε Συναύξωσι τῆς Β, καὶ τὸ Συναξῶσι τῶν λοιπῶν. Περὶ δὲ τῶν αἰτιῶν τῆς αὐξήσεως τοῦ Νεῖλου, ἀρίστα Ἡλιδώδωρος φιλοσοφεῖ, τοὺς θερινοὺς τῆς Αἰθιοπίας ὄμβρους πληροῦν αὐτὸν λέγων. τοῦτο δὲ καὶ Ὀμηρον ἐγνωκέναι δῆλόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ Διηπετῆ προσαγορεύσαι τὸν Νεῖλον, ὃ ἐστὶν ἀπὸ τῶν Διὸς ὄμβρων πληρούμενον. ὁμολογοῦσι δὲ τῇ δόξῃ ταύτῃ ὁ, τε Ποσειδώνιος, τοὺς πληροῦν τὸν Νεῖλον ὄμβρους ἐκ τῶν Αἰθιοπικῶν ἔρων συμβαίνειν φήσας (Στράβ. Β, σελ. 98), καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς οἱ τὰ ἐκεῖ ἰστορήσαντες, οἱ φασιν ἀπὸ μηνὸς Ἰουρίου ἄχρι Σεπτεμβρίου λάβροις ἕτεοῖς ὁσημέραι σχεδόν τι τὴν Αἰθιοπίαν κατομβρεῖσθαι. καὶ ἐν Αἰγύπτῳ δὲ τὸ πᾶσόν τῆς μελλούσης αὐξήσεως ἀπὸ τοῦ τῶν νεφῶν πλήθους τῶν ἀπὸ τῶν ἐρκτῶν ἐπὶ τὰ μεσημβρινὰ ὠθουμένων εἰκάζειν τε καὶ προλέγειν εἰώθασιν. — Στ. 19, Ὀργᾶ τε.] Ἐκ τῆς Β διώρθωκα τὸ σόλοικον, Ὀργᾶται. — Στ. 22, Πιεῖν τέ ἐστὶ γλυκύτατος.] Ὁ δὲ Πλούταρχος (περὶ Ἰσιδ. καὶ Ὀσίριδ. § 5), ὅτι καὶ πιαίνειν δοκεῖ, καὶ μάλιστα πολυσαρκίαν παρῆν τὸ Νεῖλῶν ὕδωρ πινόμενον, φησί.

Σελ. 94, στ. 1, Αὔρας αὖν ἀναδίδωσι.] Ἐξ Ἡροδότου (Βι, ιδ.) λέγοντος, « Αὔρας ἀπαπνεούσας (γρ. ἀποπνεοῦσας) μόνος πάντων ποταμῶν οὐ παρέχεται ». εἰσὶ δὲ αἱ Αὔραι λεπταὶ πνοαὶ καὶ ψυχραὶ ἐξ ὑγροῦ ἀποφερόμεναι, οὐχ ὀμίχλαι, ὡς ἔφασάν τινες κακῶς ἐπιδιξάμενοι τὸ τοῦ Ἡροδότου. — Στ. 2, Καθώς τινες.] Ἀναξαγόραν αἰνίττεται. αὐτος γὰρ ἦν ὁ φήσας ἐκ τῆς χειμῶνος τῆς ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ τικρομένης τοῦ θέρους πληροῦσθαι τὸν Νεῖλον. καὶ Δημόκριτος δὲ τῇ

χιόνι ἐπέγραφε τοῦ Νείλου τὴν αὔξησιν, ἀλλὰ τῇ ἐν τοῖς ἀρπύγαις, ἥς λυομένης νέφη μὲν ἐκ τῶν ἀτμῶν πιλοῦσθαι ἔλεγε, τούτων δὲ ἀπελαυνομένων πρὸς μεσημβρίαν καὶ τὴν Αἴγυπτον ὑπὸ τῶν ἐτησίων ἀνέμων, ἀποτελεῖσθαι ῥαγδαίους ὄμβρους, ὑφ' ὧν ἀναπίμπλασθαι τὸν Νεῖλον (Πλούτ. Ἄρ. τοῖς Φιλ. Δ, α.). — Στ. 9, Κατάδουποις.] Οἱ Κατάδουποι πῆ μὲν συνωνύμως ἐκλαμβάνονται τοῖς μικροῖς Καταρράκταις τοῦ Νείλου, ὡς παρ' Ἡροδότῳ (B, ιζ'), καὶ Κικέρωνι, ὃς καὶ τὰ Κατάδουπα, οὐδετέρως αὐτοὺς ἐξήνεγκεν, ἐν οἷς φησὶ τοὺς περὶ αὐτοὺς οἰκοῦντας, κωφοὺς εἶναι τὰ ὄτια διὰ τὸν φόβον τῶν καταρρασκομένων ὑδάτων τοῦ Νείλου (Κικέρ. ἐν Ὀρειρ. Σικιπίων. § 5), ἐξ οὗ φόβου, τοῦ καὶ δούπου λεγομένου, Κατάδουποι ὠνομάσθησαν· πῆ δὲ πόλιν σημαίνουσι ὁμωνύμως οὕτω κληθεῖσαν, διὰ τὸ πλησίον ἰδρῦσθαι τῶν Καταρράκτων, ὡς ἐνταῦθα τε καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 95) ἐκδέχεται ὑποληπτόν τὸν Ἡλιοδώρον· τινὲς δὲ φασὶ καὶ περὶ τοὺς μεγάλους Καταρράκτας ἑτέραν πόλιν Καταδούπους ἰδρῦσθαι. — Στ. 17, Γέννηται.] Τὸν ἀόριστον ἐνταῦθα τοῦ ἐνεστώτος μᾶλλον ἐρῶσθαι ὑπέλαβον. ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς (σελ. 275) καλῶς ἔχει ὁ ἐνεστώτης παράτασις Ἐνεργείας τινὰ ἐμφαίνων καὶ ἐπανάληψιν. σημειῶσαι δὲ ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις τὴν Ἡλιοδώρειον χρῆσιν τοῦ Γίγνεσθαι τι τινὶ βουλομένῳ· ἢ γὰρ κοινοτέρα χρῆσις τὸ εἶναι ἀντὶ τοῦ Γίγνεσθαι βουλεταί. — Στ. 20, Διὰ τι χρήσιμον ἐμὸν, ἀκροατὴν.] Κακῶς σιζῶντες μετὰ τὸ Χρήσιμον οὐ πρὸ ἡμῶν συνέχεαν τὸν νοῦν τοῦ Χωρίου· καὶ γὰρ οὐκ ἔστι τὸ λεγόμενον, Ἐμὸν ἀκροατὴν γενέσθαι τῶν συμβεβηκότων, διὰ τι χρήσιμον, ἀλλὰ, Ἀκροατὴν γενέσθαι τῶν συμβεβηκότων, δι' ἐμὸν τι χρήσιμον· ὅπερ ἐστὶ καινῶς εἰρημένον ἀντὶ τοῦ, Ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὠφελείᾳ, ὡς καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 51), Κατά τι χρέος ἐμὸν ἴδιον, εἴρηκε· καὶ προῖων δὲ (σελ. 277) ἔρει, Ὑπὲρ συνοίσοντος τοῦ ὑμετέρου.

Σελ. 95, στ. 2, Τῶν μνηστειομένων.] Ἐν ταῖς KA καὶ AA, Τῶ μνηστειομένῳ· παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις, Τῶ μνηστειομένων· ἐνδέχεται δὲ καὶ, Τῶν μνηστειοσαμένων, πάλαι γεγραμμένον, ὡς ὑπέλαβεν ὁ K. — Στ. 5, Συγκατεκλίθη.] Ἐκ

καίς ΔΑ 124, Συγκατεκλείσθη· οὐδὲ πάνυ τι δῆλον πο-
 τερά τῶν γραφῶν εἶναι τῆς χειρὸς Ἡλιοδώρου. δόξεε δ' ἂν
 μᾶλλον εἰκὸς τὸ, Συγκατεκλείσθη, ἀπειδόντι εἰς τὰ ἰστοροῦ-
 μενα περὶ Ὀλυμπιάδος τῆς μητρὸς Ἀλεξάνδρου, ἄπερ ἔαικε
 πλασάμενος μετενεγκεῖν ἐνταῦθα ὁ Ἡλιόδωρος. φησὶ γάρ
 περὶ αὐτῆς ὁ Πλούταρχος (Ἀλεξάνδρ. § 2), « Ἡ μὲν οὖν
 » νύμφη, πρὸ τῆς νυκτὸς, ἢ ΣΥΝΕΙΡΧΘΗΣΑΝ εἰς
 » τὸν θαλάμον, ἔδοξε, βροντῆς γενομένης, ἐμπεσεῖν αὐτῆς
 » τῇ γαστρὶ κεραυνόν· ἐκ δὲ τῆς πληγῆς πολὺ πῦρ ἀναφθῆν,
 » εἶτα ῥιγνύμενον εἰς φλόγας πάντη φερομένας διαλυθῆ-
 » ναι ». — Στ. 8, Παραπέμμετο.] Ἡμάρτητα τὸ, Παρ-
 εγένετο τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 9, Ἐπιθήδειον.] Οὕτω γραπτόν·
 ἀπὸ τοῦ Κηδεύω γάρ, ὡς Ἐπιθήδειος ἀπὸ τοῦ Ἐπιτιθεύω.
 Στ. 14, Τοῖς θεολογοῦσιν.] Καὶ τοῖς φιλοσοφοῦσι, ἐν Δία, καὶ
 ὕλως τοῖς καὶ ὁπωσοῦν φρονούσι· « Δεῖ γάρ (ὡς φησι Πλούταρ-
 » χος, Κλεομέν. § 51) τὸν αὐθαίρετον θάνατον οὐ φυγὴν εἶναι
 » πράξεων, ἀλλὰ πράξιν· αἰσχρὸν γὰρ ζῆν μόνοις ἑαυτοῖς
 » καὶ ἀποθνήσκειν ». — Στ. 17, Μέγα γάρ τι.] Οὕτω κομ-
 φότερον μετὰ τοῦ, Τι, αἱ ΔΑ 36. — Στ. 19, Πολλοῖς
 ἐμπλανηθεῖς τόποις.] ἐξ Ὀμήρου (Ὀδυσσ. Δ, 81),

... ἢ γὰρ πολλὰ παθὼν καὶ ΠΟΛΛ' ἘΠΑΛΗΘΕΙΣ
 ἄγδοάτω ἔτι Η' ΛΘΟΝ
 Κύπρον Φοινίκην τε· καὶ ΑἴγυπτίουΣ.....

Στ. 24, Μᾶλλον δὲ ἀληθέστερον.] Ἰσως μετὰ τὸ, Δέ, παρ-
 ελείφθη, ὁ, Καί, ἀβλεψία τῶν γραφάντων. ἐνδέχεται δὲ καὶ κατὰ
 πλεονασμὸν εἰρησθαι ἀντὶ τοῦ, Μᾶλλον δὲ ἀληθές· οὐ πλεονα-
 σμοῦ παραδείγματα ἔστιν ἀναλέξασθαι καὶ ἐκ τῶν δοκιμωτέ-
 ρων συγγραφέων.

Σελ. 96, στ. 1, Διατιθεμένῳ τὴν σχολήν.] Προσέθηκα τὸ
 ἄρθρον, τῆς χρήσεως ταῦτο ἀπαιτούσης· μαρτυρεῖ δέ μου τῇ
 διορθώσει καὶ αὐτὸς Ἡλιόδωρος λέγων ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ.
 198), Τὴν σχολήν διατιθεμένων. — Στ. 8, Ἰδία φράζειν.]
 Οὕτω διώρθωκα, ἐκβαλὼν εἰς κόρακας τὸ βάρβαρον, Διαφρά-
 ζειν. ἐρεῖ δὲ καὶ προῖων (σελ. 310), « Ἰδία δὲ φράζειν βού-
 » λεσθαι ἀπεκρίνατο ». — Στ. 13, Ἀκραιφνή.] Αἱ ΚΑ,
 Ἀκραιφνή, ὄξυτόρας. αἱ δὲ ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἀκραιφνῆς, περιπτώσεως

μένως καὶ μετὰ τοῦ σ· ὡν ἡμαρτημένων ἀπασῶν, δὴλεν ὅτι ἀναγνωστότεον Ἀκραιφνῆ· πλὴν εἰ μή τις ἔλοιτο μᾶλλον, πρὸς τὸ Ῥίξας συντάττων, γράφειν, Ἀκραιφνεῖς· ἀλλὰ τότε καὶ τὸ ἐπόμενον, Ταῦτα, εἰς τὸ, Ταύτας, μετατρεπτέον. Στ. 14, Παρέχειν.] Ἐν ταῖς ΑΑ ἐμφέρεται, Παρέργων, γραφὴ τερατώδης μὲν, ἀλλ' οὐ παντάπασι παροπτέα τῷ Κριτικῷ· τὸ γάρ, Ἐτοιμος παρέργων, ἀδιανόητον ὄν, ὑπονοεῖν ὅμως δίδωσι μήποτε ἢ ἀρχαία γραφὴ ἦν, Ἐτοιμος πάρεργον παρέχειν. ἐμφαίνει δὲ διὰ τούτων ὁ Αἰθίοψ, ὅτι οὐκ ἦν ἀληθῶς ῥιζοτόμος, καὶ τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένος· ἀλλ' ἀφειγμένος εἰς Αἴγυπτον ἄλλων ἕνεκα, ὅμως καὶ βοτάνια ταῦτα, εἴτ' ἐξ Αἰθιοπίας, εἴτ' ἄλλοθεν ποθεν ἐπενεγκάμενος, ὁδοῦ πάρεργον πωλεῖν εἶχε. οὕτω γὰρ ἐκληπτέον τὸ, Πάρεργον, ἐνταῦθα ἑλλειπτικῶς τε καὶ ἐπιρρηματικῶς ἀπὸ τοῦ Κατὰ πάρεργον, ἢ ἐκ παρέργου μέρει ἢ χώρᾳ. — Στ. 17, Σαυτῷ.] Ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 20, Μαργαρίδες.] Ἴσως γραπτέον, Μαργαρίτιδες· λέγεται γὰρ ὁ Μαργαρίτης καὶ ἡ Μαργαρίτις καὶ τὸ Μάργαρον· εὔρηται δὲ καὶ, Μάργαρος, ἀρσενικῶς, καὶ Μαργαρίδης, εἰ χρὴ πιστεύειν τοῖς λεγομένοις παρὰ τῷ Φωτίῳ (Κώδ. ξγ'). αἱ δὲ παρὰ τῷ Πλινίῳ (ΙΓ, δ') Μαργαρίδες, ἀπὸ τοῦ ἐνικοῦ Μαργαρίς, εἶδος εἰσι φοινίκων. — Στ. 23, Αἰ μὲν οἶα λήιον.] Ἀπασα ἡ περιγραφὴ τῶν λίθων αὕτη παιδαριώδης τε καὶ σοφισαῖς μᾶλλον ἀρμόζουσα τυγχάνει. Φευκτέαι δὲ αἱ τοιοῦτότροποι ἐκφράσεις τοῖς νέοις, ὡς κῆρες μᾶλλον ἢ κάλλι τῶν λόγων οὔσαι.

Σελ. 97, στ. 2, Ὑποφριττούσης.] Τὴν Ὀμηρικὴν αἰνίττεται φρίκα (Ἰλιάδ. Η 163),

Οἴη δὲ ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρίξ
Ὀρνυμένοιο νέον, μελάνει δὲ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς.

σημαίνει δὲ ἡ φρίξ, τὴν ἐξεπιπολῆς πρώτην κίνησιν τῶν κυμάτων, ἠνίκα ἀνεμος ἀρχεται πνεῖν. — Στ. 7, Σχολῆ γοῦν, εἰ καὶ ἐνός εἴη.] Οὐκ εὐκρινές τοῦτο· ἤρκει γὰρ τὸ μᾶλλον ἐν χρήσει, Σχολῆ γ' ἂν καὶ ἐνός εἴη κ. τ. λ. — Στ. 23, Ὠμώμοσσο.] ἐκ τῆς Β καὶ τῶν ΚΑ. — Στ. 24, Παρ' αὐτόν.] Δασυντέον τὸ Αὐτόν, ἴνα ἦ, Ἐαυτόν. — Στ. 26, Ἐπταετῆ.] Διάπεφώνηται τοῖς Γραμματικοῖς περὶ τῶν παρὰ τὸ Ἐτας συνθέ-

των, εἴτε βαρυτονεῖν, οἷον Ἑπταέτης, εἴτε ὀξυτονεῖν αὐτὰ
 χρῆ, οἷον Ἑπταετής, οὐ ἢ αἰτιατικὴ Ἑπταετία καὶ κατὰ
 συναίρεσιν Ἑπταετῆ. κρεῖττον δὲ τὸ δεύτερον, πλὴν εἰ μὴ ἐπιρ-
 ρηματικῶς ἐκλαμβάνοιντο, ὡς τὸ Τρίετες καὶ Τετράετες, προ-
 παροξυόμενα πρὸς ἀντιδιαστολήν τῶν ἐπιθετικῶς λεγομένων,
 οἷον Τρίετες παιδίον, ἢ, δεκτικὰ ὄντα τοῦ α, τοῦτο ἀποβά-
 λουεν, ὡς τὸ Ἐξέτης καὶ Ἑπτέτης.

Σελ. 98, στ. 10, Ψυχὴν ἐνανθρωπήσασαν.] Σημειωτέα
 κἀνταῦθα ἢ λέξεις, Ἐνανθρωπήσασαν, ἥς ἢ χρῆσις πολλὴ
 παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς Πατέρασιν. ἐγκατέμιξε δὲ Ἡλιό-
 δωρος τῷ Χριστιανῶν δόγματι, ἐπὶ μόνου τοῦ ἐνανθρωπήσαντος
 υἱοῦ τοῦ Θεοῦ χρωμένων τῇ λέξει, τὴν Πυθαγορικὴν μετεμ-
 φύχωσιν καὶ προῦπαρξιν τῶν ψυχῶν, ἀπὸ τῶν παρ' Ἰνδοῖς καὶ
 Αἰθίοφι Γυμνοσοφιστῶν, καὶ αὐτῶν, τῶν παρ' Αἰγυπτίοις
 ἱερέων τὴν ἀρχὴν λαβοῦσαν· ὁ γὰρ τὴν κόρην τῷ Χαρικλεῖ ἐγ-
 χειρίζων αὐτὸς ἦν ὁ Γυμνοσοφιστὴς Σισιμίθρης, ὡς προϊῦσι
 (σελ. 405.) γενήσεται δῆλον. — Στ. 12, Χρόνοις ὀλίγω πρό-
 σθεν.] Ἰσως γραπτέον, Χρόνοις ὀλίγοις πρόσθεν· φιλεῖ γὰρ ἐν τοῖς
 τοιοῦτοις τὸ τοῦ ποσοῦ δηλωτικὸν ὄνομα ὁμοιοπλίωτος πρὸς τὸ
 χρόνον δηλοῦν συντάττεσθαι, οἷον, « Οὐ πολλοῖς ὑσπερον ἔτεσιν
 (σελ. 87). διὰ τοῦτο δὲ ἴσως καὶ ὁ Μάποσκορακισθεὶς ὑπέλαβεν
 ἐνταῦθα τὸ, Χρόνοις, ὡς πλεονάζον. ἀλλ' ὅμως οὐ μετακινή-
 τεον τὴν γραφὴν· ὥσπερ γὰρ « Ἐν τοῖς παρελθοῦσι χρόνοις »
 εἰρηκέ που Ἰσοκράτης, οὐκ ἀπεικὸς καὶ, Χρόνοις ὀλίγω πρό-
 σθεν, φάναι, ὑπονοουμένου δηλονότι τοῦ, Παρελθοῦσιν.
 ἐνδέχεται δὲ καὶ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ, Ἐτεσι, τῷ, Χρό-
 νοις, ἐνταῦθα κεχρῆσθαι τὸν Ἡλιόδωρον, κατακολουθήσαν-
 τα τῇ συνηθείᾳ ταύτης δὲ τῆς σημασίας καὶ κατ' αὐτὸν ἡδὴ
 τὸν Ἀμμώνιον (λεξ. Καιρὸς), καὶ ἔτι πρότερον ἐστὶν εὐρεῖν παρα-
 δείγματα. — Στ. 18, Διηγῆματι.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Διηγῆμασι.
 Στ. 23, Ἐμαυτοῦ.] Οὕτως ἐν ἅπασιν· ἐν δὲ τῇ Β, Ἐαυτοῦ,
 οὐδ' αὐτὸ κἀκῶς εἰρημένον, ὡς ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 45)
 σησημειώται. — Στ. 24, Τὰ συνεκτεθέντα κατεῖχον.] Τοῦ-
 το περίττον· τίς γὰρ ποιέσιν ὄρμους πολυτελεῖς κατα-
 πιστεύει; — Στ. 26, Γενέσθαι δι' αὐτὰ τῇ κόρη.] Αἱ ΚΑ,
 Γενέσθαι τῇ κόρη δι' αὐτά. διώρθωκα τῇ μεταθέσει, διὰ τὸ
 εὐσημότερον.

Σελ. 99, σ. 5, Μὴ φωτισθεῖν.] Ἐν τῇ Β, Μή τι φωτισθεῖν, ἐξ ὀρθοτέρας ἴσως ἄλλης γραφῆς τῆς, Μή πη φωτισθεῖν. — Στ. 6, Αὐτή.] Προειλόμην τὴν ἀναφορικὴν ἀντωνυμίαν τῆς δικτικῆς. — Στ. 14, Ἡ μὴν.] Οὕτως αἱ ΔΑ 681 τὴν ὀρθὴν δὲ ταύτην γραφὴν ὑπετόπισε καὶ ὁ Κ, ἀλλ' αὐ κατεχώρισεν εἰς τὸ κείμενον, ἀτόλμως πάνυ. — Στ. 15 Ἐκδώσειν κ. τ. λ.] Ἡμαρτῆσθαι τὸ χωρίον ἐν πάσαις ταῖς πρόσθεν ἐκδόσεσι γεγραμμένον οὕτως, Ἐκδώσειν ταύτην, ἦν δὴ καὶ αὐτὸς κομίζῃ κ. τ. λ., δείκνυσι μὲν καὶ ἡ εἰς οὐδὲν χρήσιμος ἐπανάληψις τοῦ, Ταύτην, δείκνυσι δὲ καὶ τὸ ἐπιφερόμενον, Συνεκθεμένης, ἀπαιτοῦν πάντως τὰς Ταινίαν, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 355), ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ὄνομα. ἄθεν παρενεύρας ἐξ εἰκασίας τὰ βραχέα ταῦτα ῥήματα, Συνεκδώσειν δὲ καὶ ταινίαν, διώρθωκα τὸ χωρίον· οὐ πολλαῖς δὲ ὑπερὸν ἡμέραις ἐνέτυχον ταῖς Βερνάρδου τοῦ Ἰατροῦ εἰς τὴν Νόννου Σύνταξιν τῆς Ἰατρικῆς σημειώσεις (Τομ. Β, σελ. 189), ἐν αἷς οὕτω διωρθοῦτο τὸ προκείμενον χωρίον, Ἐκδώσειν· δώσειν καὶ ταινίαν, ἦν δὴ κ. τ. λ. μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ δευτέρῳ, Ταύτην. ὁ αὐτὸς δὲ Βερνάρδος τὴν αὐτὴν ταύτην διώρθωσιν φθὰς πρὸυγεγράφει ἐν τοῖς Πρακτικοῖς τῆς ἐν τῇ Ῥηνόπεραιῳ (Utrecht) τῶν τεχνῶν τε καὶ τῶν ἐπιστημῶν Ἐταιρείας (Τομ. Α. σελ. 203) οὕτως, Ἐκδώσειν· δώσειν καὶ τὴν ταινίαν, ἦν δὴ κ. τ. λ. — Στ. 17, Συνεκθεμένης.] Οὕτω, μετὰ τῆς προθέσεως, ἡ Β καὶ αἱ ΚΑ. — Στ. 19, Ὀμιλημένα.] Ὡς καὶ ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ. — Στ. 23, Μυηθήση.] Ἀπαντες οὕτω ἐκ τῆς Β· καθάπερ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 86), « Μυηθῆναι τὴν ἀφήγησιν » εἶπεν. αἱ δὲ ΚΑ, Μαθήση, ὅσαρ ἐπίσης ἀν ἔρρωτο, εἰ μὴ πιθανὸν ἦν παίζαντά πως πρὸς τὸ, Νεῶν, Μυηθήση, εἰπεῖν τὸν Ἡλιόδωρον· ἐν γὰρ τοῖς ναοῖς αἱ μύησεις καὶ τὰ μυστήρια. τὸ δὲ ἐχόμενον, Τῆς Ἰσιδος, συμβῆναι μὲν ταῦτα κατὰ τὴν Μέμφιν ἐμφαίνει, ὡς δῆλον ἐκ τε τῶν πρόσθεν εἰρημένων (σελ. 31) καὶ τοῦ τὴν Μέμφιν, βασιλείου οὔσαν πάλαι τῶν Αἰγυπτιακῶν βασιλέων, εἰς κατοίκησιν τοῖς παρὰ βασιλέως Περσῶν πεμφορμένοις σατράπαις ἀποκεκληρῶσθαι (σελ. 254)· ἀλλ' ὅμως οὐ πάνυ τι συνάδει τοῖς ἐξῆς ῥηθισομένοις (σελ. 101 καὶ 405), ὡς προιοῦσι γενήσεσθαι δῆλον.

Σελ. 100, σφ. 3, 'Ομολογῶν.] Ἀρσενικῶς καὶ μετοχικῶς αἰ ΚΑ. κακῶς δὲ ἔσθικται παρ' ἐμοὶ τὸ χωρίον ἀβλεψία τῶν τυπογράφων. γράφε οὖν, « Φιλοφρονούμενος, καὶ πολλὴν τοῖς » θεοῖς ὁμολογῶν χάριν· αὐτόθεν τε κ. τ. λ. ». τὸ δὲ, Ὀμολογοῦν, ὑπονοεῖν ἔδωκε τῷ Κ, μήποτε ἐγγραπτό, Ὀμολόγουν, ὅπερ καὶ ὁ Α ἀναγνῶναι δοκεῖ. εἰ οὖν προαιρῆ τοῦτο, εἶα κατὰ χώραν τὴν σίξιν. — Στ. 10, Εἴτις ἐώραι.] Σημειῶσαι τὸν παρατατικὸν τοῦ, Ὀράω, ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου ἀορίστου, Ἐώρασα, ἢ γοῦν τοῦ παρακειμένου, Ἐώρακα, τιθεμένου. πολὺ δὲ τοῦτο παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· αὐτίκα Ἀριστοφάνης (Νεφέλ. 767) ;

Ἦδη παρὰ τοῖσι φάρμακοπώλαις τὴν λίθου
ταύτην ἐώρας..... ;

εἴρηκεν ἀντὶ τοῦ, Εἶδες, ἢ, Ἐώρακας. — Στ. 14, Ὅτι, ἔφη ὁ ἀπαγγέλλων, ἐπέταττεν. κ. τ. λ.] Τοῦτο ἀδιανόητον ἦν τῇ κακῇ σίξιν. διώρθωκα οὖν σίξας μετὰ τὸ, Ἀπαγγέλλων. δῆλον δὲ καὶ ἐκ τῶν προσηνησαμένων, Καί μοί τις ἀπήγγελλεν. ἔστιν οὖν ὁ νοῦς, Ὁ ἀπαγγέλλων τῷ Χαρικλεῖ ταῦτα ἔφη, ὅτι ὁ πρεσβευτὴς τῶν Αἰθιοπῶν ἐπέταττεν κ. τ. λ. ὁ δὲ Α καὶ ὁ Α κακῶς τὸ, Ἀπαγγέλλων, αὐτῷ τῷ πρεσβευτῇ ἀπέδωκεν.

Σελ. 101, σφ. 3, Σκυλάκων.] Σκύλακες, τὰ νεογνά τῶν κυνῶν. ἐνταῦθα δὲ οἱ Κύνες ἀπλῶς, ὡς καὶ παρὰ τῷ Ξενοφῶντι. ἐκ τούτου τὸ ἐν τῇ συνήθειᾳ Σκυλάκιον, ὃ καὶ Σκυλίον φασκόμεν. τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ Σκύλος ἀρσενικοῦ, ὃ ἢ μὲν συνήθεια ἐπὶ κυνὸς ἀπλῶς, ἢ δὲ ἀρχαία χρῆσις, ὡς φησιν ὁ Ἐτυμολόγος (σελ. 720), ἐπὶ κυνὸς νεογνοῦ κυρίως τέταχεν. Ἡσύχιος δὲ καὶ τὴν κύνα Σκύλλον εἰρησῆσαι φησί. δῆλον δὲ τοῦτο οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ παραγώγου Σκύλαξ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς ἐν τῷ Τυρρηνικῷ πελάγει Σκύλης, οὕτω δηλονότι κληθείσης, διὰ τὸ ἑκατέρωθεν κυνῶν κεφαλὰς ἔχειν. καὶ ὁ μὲν Σκύλαξ δι' ἐνὸς αἰῶ, ὁ δὲ Σκύλος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ διὰ δύο λ' εὔρηται γεγραμμένος. — Στ. 7, Τοῖς Καταδούποις.] Ἀπάδει τοῦτο τὰ μάλιστ' αἰ τῆς γεωγραφικῆς ἀκριθείας· εἰ γὰρ κατὰ τὴν Μέμφιν ἐντυχεῖν τὸν Χαρικλέα τῷ τῶν Αἰθιοπῶν πρεσβευτῇ φθὰς ἡμῖν ὁ λόγος ἐδήλωσε (σελ. 104), πῶς νῦν ἐνδιατρίβοντα λέγει

τοῖς Κααδούποις πολὺ πρὸς μεσημβρίαν ἀπέχουσι τῆς Μέμφως; — Στ. 11, Παῖς μόνη.] Τρέφαντες τὸ ἀνανταπόδοτον Μέν, εἰς τὸ, Μόνη, ἰασάμεθα τὸ προσβριθὲν ὑπὸ τῶν ἀντιγραφῶν ἕλκος τῷ λόγῳ. ἀπόδειξις δὲ τῆς Θεραπείας ἔστω τὸ παράλληλον χωρίον τουτὶ, « Ἐπὶ μόνῳ μοι παιδὶ σαλεύειν » (σελ. 14), — Στ. 15, Ἔρνος κ. τ. λ.] Ἐξ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Σ, 456),

Υἱὸν ἐπεὶ μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφῆμιν τε,
Ἐξοχὸν ἠρώων, ὃ δ' ἈΝΕΔΡΑΜΕΝ ἘΡΝΕΙ ἴσος.

τὸ δὲ, Εὐθαλῶν, καὶ αὐτὸ ἀπὸ τοῦ Ὀμηρικοῦ (Ἰλιάδ. Ρ, 53), Ἔρνος ἐριθιλῆς, ὡσαύτως παρώδηται. κυρίως δὲ τὸ Ἔρνος κλάδον ἢ κλῶνα φυτοῦ σημαῖνον, οὐκ ἀκόμψως μετὶνέχθη ἐπὶ τὰ τεκνούμενα. πολλὴ δὲ ἡ τοιαύτη μεταφορά καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ὅς καὶ τῷ συνωνύμῳ, Πτόρθος, ἐχρήσατο (Ἐκάβ. 20). καὶ ὁ χαριέστατος δὲ Ἀριστοφάνης, Κύπριδος ἔρνος, ἐκάλεσέ που (Ἐκκλησι. 975) τῶν ἐρωμένων τινὰ, ὃ ἐστὶ, Κύπριδος τέκνον. ἐντεῦθεν ἢ κοινὴ συνήθεια παραλαβοῦσα, Κλωναράκια ὀνομάζει τὰ τέκνα, ὡς ὅταν λέγῃ, « Νὰ χαρῆς τὰ κλωναράκια σου », ὅπερ εἴποις ἂν ἐξελληνίσαι βουλόμενος, « Ὀναῖο τῶν σῶν ἐρνῶν ». — Στ. 19, Νεῶν.] Ἀττικῶς, ἀπὸ τῶν ΑΑ. — Στ. 23, Παρθενεύειν.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Παρθενεύειν μοι. — Στ. 24, Ζάκορον.] Λέγεται μὲν Ζάκορος καὶ ὁ νεωκόρος, ἦτοι ὁ τὸν ναὸν κορῶν, ὃ ἐστὶ σαίρων· σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἱερέα ἢ τὴν ἱερείαν, ὡς ἐνταῦθα, ἦν Ἡρόδοτος καὶ Ὑποζάκορον ὀνομάζει (5, ρλδ'). Ἴσως δὲ ἐπὶ τῶν ἱερείῶν τῆς Ἀφροδίτης τεθὲν πρῶτον τὸ ὄνομα, μετὶνέχθη ὑψίτερον καὶ ἐπὶ τὰς λοιπὰς ἱερείας· ἦν γὰρ καὶ Ζακορία τις οὕτω λεγομένη θυσία Ἀφροδίτης, ὡς φησὶν Ἡσύχιος. ὅτι δὲ παρθενίαν ἀσκεῖν ἔδει τοὺς Ἀρτέμιδι Καθωσιωμένους, δηλοῖ ὁ παρ' Εὐριπίδῃ Ἰππόλυτος, ἢ Ἀταλάντη (Αἴλιαν. Πόικιλ. ἱστορ. ΙΓ, α.), καὶ ἡ Καλλιστώ, σύνθετος οὔσα τῇ θεᾷ, ἔπειτα κατατοξευθεῖσα ὑπ' αὐτῆς, ὅτι τὴν παρθενίαν οὐκ ἐφύλαξεν, ὡς παραδέδοται ἐν τοῖς Ἀπολλοδώρου (Γ, θ').

Σελ. 102, σλ. 11, Ἀδιάφορον.] Ἐν τῇ Β, Ἀφθαρτον. σημειωτέα δὲ ἡ ἐπισημείωσις τῶν ἐπιθέτων τῆς παρθενίας, Ἐπισκόπῳ Χριστιανῷ πρέπουσα, καὶ τοιούτῳ οἶος ἦν Ἡλιόδω-

ρος, ἀπαρεσκόμενος τῷ τῶν ἱερατευόντων γάμῳ, ὡς εἴρηκα φθὰς ἐν τῇ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον ἐπιστολῇ. — Στ. 13, Βοηθόν.] Ἡ Β, Βοηθεῖν. — Στ. 17, Ω^γ γαθέ.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ω^γ καλέ. — Στ. 24, Ἰκέτην . . . μὴ παρίδης με.] Οὕτως αὖ ΑΑ.

Σελ. 103, στ. 8, Αἰνιάνων.] Ἐνταῦθά τε καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς μονοφθόγγως ἔγραφα τοὺς Αἰνιᾶνας, πάντων τῶν πρὸ ἐμοῦ διφθορογραφησάντων· οὕτω γὰρ ἐκλήθησαν ἀπὸ τῆς Αἰνίας πόλεως τῶν Περραιβῶν. — Στ. 11, Καὶ τίς ἢ θεωρία.] Ἐτρεψα τὸν, Η, εἰς τὸν Καί, τοῦ νοῦ τῶν λεγομένων ὑπαγορεύοντος τὴν διόρθωσιν· περὶ ἐκατέρου γὰρ ἐν μέρει ἐρωτᾷ τῶν τε Αἰνιάνων καὶ τῆς Θυσίας, οὐ περὶ θατέρου μόνον. τοῦτον δὲ τὸν νοῦν ἐξέφρασαν ὅ τε Λ καὶ ὁ Α. οἱ δὲ Αἰνιᾶνες, Ἐνιῆνες καλοῦνται ὑφ' Ὀμήρου, ᾧ κατηκολούθησε καὶ Ἡρόδοτος. οὗτοι περὶ τὸ Δώτιον, ὡς φησι Πλούταρχος (Κεφαλ. καταγρ. Ἑλλην. § 13 καὶ 26), πρῶτον οἰκοῦντες, ἐξέπεσον ὑπὸ Λαωιδῶν εἰς Αἴθικας· εἶτα περὶ τὴν Μολοσσίδα καὶ Κασσιοπαίαν ᾤκησαν· ἔπειτα εἰς τὸ Κιρραῖον πεδῖον ἦγον, ἐνθεν πάλιν πλανηθέντες, εἰς τὴν περὶ τὸν Ἰναχον χώραν κατέβησαν. Στράβων δὲ τῶν μετανασάσεων τῶν Αἰνιάνων μνημονεύσας, (Α, σελ. 61) Αἰτωλοῖς ὁμόρους ἐπ' αὐτοῦ φησὶ γεγοῆναι τοὺς Αἰνιᾶνας, καίπερ ἐν ἄλλοις (Θ. σελ. 427) ἐξεφθάρθαι αὐτοὺς τέλεον ὑπὸ Αἰτωλῶν καὶ Ἀκαρνάνων φήσας. — Στ. 15, Μαλιακῷ κόλπῳ.] Ὅς τανῦν κοινῶς λέγεται, Κόλπος τοῦ Ζητουίνου. — Στ. 16, Ὑπάταν.] Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ Ὑπάτην, οὗ ὀνόματος μέμνηται καὶ ὁ τὰ Ἐθνικὰ συγγραψας Στέφανος. εὔρηται δὲ καὶ, τὰ Ὑπατα οὐδετέρως παρὰ Λουκιανῷ, κατ' ἀρχὰς τοῦ ἐπιγραφομένου, Λούκιος ἢ ὄνος, συντάγματος. μετωνομάσθη ἔπειτα Νέαι Πάτραι· καλεῖται δὲ τανῦν χυδαιοτουρκικῶς, Πατραντζίκι, ὡς φησὶν ὁ Μελέτιος. Στ. 19, Ἡ δὲ θυσία καὶ ἡ θεωρία.] Περὶ ταύτης τῆς συνάξεως εἴρηται ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 2). τοιοῦτον καὶ τὸ ἐξῆς (σελ. 140) « Τὸ δὲ ὅπου παραπεμπτέον αὐτοὺς, μίαν μόνην λύσιν » εὔρισκον». τὸ δὲ, Τετραετηρίδα κ. τ. λ. ὁμοίον τῷ παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ (Γ, ρδ'), « Καὶ τὴν πεντετηρίδα τότε πρῶτον » μετὰ τὴν κάθαρσιν ἐποίησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Δήλια ». —

Στ. 21, Νεοπτολέμω.] Οὗτος Πύρρος ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον καὶ ἔγνημε, χηρεύσασαν τάνδρος Ἐκτορος, τὴν Ἀνδρομάχην. ἔπειτα παραγενόμενος εἰς Δελφοὺς ἐπὶ τῷ ἐξιλάσασθαι τὴν κατ' αὐτοῦ μῆνιν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀναιρεῖται. ἐσώζετο δὲ τὰφος αὐτοῦ ἐν Δελφοῖς ἐξελθόντι τοῦ ναοῦ ἐν ἀριστερᾷ καὶ ἐνήγιζον αὐτῷ κατ' ἔτος, ὡς φησι Πausanίας ἐν τοῖς Φωικικοῖς. Στ. 22, Ἐδολοφονήθη . . . ὑπ' Ὀρέστου τοῦ Ἀγαμέμνονος.] Διαπεφώνηται τὰ περὶ τῆς τελευτῆς τοῦ Νεοπτολέμου. ὅτι μὲν γὰρ ἐν Δελφοῖς ἀνῆρέθη, σχεδὸν ἅπαντες ὁμολογοῦσι τὸν δ' ἀνελόντα, οἱ μὲν φασί, Μαχαιρέα, ἄνδρα Δελφόν, οἱ δὲ, Ὀρέστην τὸν Ἀγαμέμνονος. ἀλλ' ὅμως οὐ χαλεπὸν συμβιβάζει ταῦτα, εἰ Μαχαιρέως μὲν αὐτοχειρία, Ὀρέστου δὲ προτροπῇ τε καὶ μηχαναῖς εἰργᾶσθαι τὸν φόνον φήσομεν. ἔοικε δὲ καὶ Εὐριπίδης τοῦτο βούλεσθαι ἐν οἷς (Ἀνδρομάχ. 1115) εἰπὼν περὶ τοῦ Ὀρέστου,

..... Ὡν Κλυταιμνήστρας τόκος
Εἰς ἢν ἁπάντων τῶνδε μηχανοῖράφος,

ἐπάγει μετ' ὀλίγα (1150) περὶ τοῦ πεσόντος Νεοπτολέμου,

..... Φασγάνῳ τυπαῖς
Δελφοῦ πρὸς ἄνδρος ὅσπερ αὐτὸν ὄλισσε
Πολλῶν μετ' ἄλλων.....

καὶ περὶ τῆς αἰτίας δὲ, δι' ἣν εἰς Δελφοὺς παρεγεγόνει Νεοπτόλεμος, ἄλλοι ἄλλα ἰσθηκάσι.

Σελ. 104, σλ. 4, Αἰνιάνων γένους τυγχάνων.] Οὕτω παρεμυθισάμεθα τὴν γραφὴν εἰς τὴν γενικὴν τρέφαντες τὸ, Γένος, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 314) εὐρήσομεν λέγοντα τὸν Ἡλιόδωρον, Γένους ὄντες τῶν ἐπὶ δόξης. ἔστι δὲ τοῦτο καὶ παρὰ Ξενοφῶντι (Ἑλληνικ. Δ, σελ. 301) καὶ πλείστοις ἄλλοις εὐρεῖν. εἰδὲ βούλει πάντως σῶζειν τὴν αἰτιατικὴν, τινικαῦτα γραπτέου, Αἰνιάνων γένος, ἀπαλείφοντα τὸ, Τυγχάνων, ὡς οὐδὲν ἄλλ' ἢ διάφορον οὔσαν ἀνάγνωσιν τοῦ, Ὡν, ἢ, Αἰνιάνων γένος τυγχάνων, δίχα τοῦ, Ὡν. εἴρηκε γὰρ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 36), Γένος μὲν ἐσμέν Ἴωνες· ἐρεῖ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 441), Θετταλὸς ὢν τὸ γένος. — Στ. 8, Αἰνιᾶνα εἶναι.] Τὰς δύο ταῦτας λέξεις σολοικῶς ἀπαξᾶπάντων τῶν προέμου εἰς μίαν

τήν, Αινειᾶναι, συγκερασάντων, ἀπεκατεσθήσαμεν διακρίναντες εἰς τὸ ἀρχαῖον· εἰ γὰρ ἐβούλετο Ἡλιόδωρος τῷ πηλυοντικῷ χρῆσασθαι, εἶπεν ἂν οὐκ, Αινειᾶναι, ἀλλ', Αἰνιᾶνες, ἢ γοῦν, Αἰνιείς· τὸ γὰρ ἔθνικόν, Αἰνιάν, ἐστίν, ἢ, Αἰνιεύς, καὶ οὐκ, Αἰνιάνης. καὶ ἄλλως δὲ τὸ ἐθνικόν, Διαγωνίζεται, οὐκ ἔρρωται τῷ πηλυοντικῷ συναπτόμενον. γραπτέον τοίνυν, Καὶ ὀλοσχερῶς Αἰνιᾶνα εἶναι τὸν ἥρωα διαγωνίζεται· καὶ ἔσται τῆς νικαῦτα προδότηλος ὁ νοῦς τῶν λεγομένων. — Στ. 14, Εἰς Μενέσθιον . . . ἀναφέρων.] Προσέθηκα τὴν πρόθεσιν, Εἰς, μετατρέψας καὶ τὸ Καταφέρειν εἰς τὸ Ἀναφέρειν, τοῦτο πάντως ὑπαγορεύοντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ· καὶ γὰρ, Ἀναφέρειν εἶε τινα, οὐκ Ἀναφέρειν, ἢ Καταφέρειν τινα, φασίν, ὅτε περὶ συγγενείας ὁ λόγος ἐστί. ἐρεῖ δὲ καὶ αὐτὸς Ἡλιόδωρος προῖων (σελ. 141) περὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ Θεαγένους, « Ἀναφέρει δ' ἑαυτὸν εἰς » Ἀχιλλέα πρόγονον », καὶ (σελ. 150) « Πρὸς τοὺς φύνας ἀνα » φέρον ». εἰ δὲ δεῖ καὶ παραδειγμάτων ἀλλοτρίων, πρόχειρον τὸ τῷ Πλουτάρχῳ (ἐν Κίμωνι, § 4.) περὶ Θεουκιδίδου εἰρημένον, « Ὀλόρου τε πατὴρ ἦν, εἰς τὸν πρόγονον ἀναφέ » ροντος τὴν ὀμωνυμίαν ». καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς γραφῆς· ἔοικε δὲ πως Ἡλιόδωρος ἐνταῦθα προσεικάζειν βούλεσθαι τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος Θεαγένην Ἀλεξάνδρῳ τῷ μεγάλῳ· κἀκεῖνον γὰρ Αἰακίδην γεγονέναι πρὸς μητρὸς ἀπὸ Νεαπτολέμου, πεπιστεῦσθαι φασίν ὁ Πλούταρχος (ἐν Ἀλεξανδρ. § 2). ἢ δὲ τοῦ Μενεσθίου γενεαλογία ἐξ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Π, 173) εἴληπται.

..... Μενέσθιος αἰολοθάρηξ,
 Ἰὼς Σπερχειοῖο δίωπετος ποταμοῖο
 Τὸν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ καλὴ Πολυδώρη
 Σπερχειῶ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῶ εὐνηθείσα·
 Αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βάρῳ Περιήρεος υἱί.

ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Πολυδώρα Δαναοῦ, ποταμῷ καὶ αὐτῇ, τῷ Πηνειῷ, μιγεῖσα, ὡς φασίν ὁ σχολιάσας τὰ Ἀπολλωνίου Ἀργοναυτικά (Α, 1212.). — Στ. 20, Αὐτὸν.] Οἱ πρὸ ἐμοῦ, Αὐτὸν, ψιλῶς.

Σελ. 105, στίχ. 9, Ἐν ἐπαγγελίᾳ.] Διέστειλα τὴν πρόθεσιν, κακῶς τῶν πρὸ ἐμοῦ συναφάτων, καὶ ὀνομαστικῶς τὴν δοτικὴν.

ἐξενεγκόντων. ἔστι δὲ ῥίς ἐν ἐπαγγελίᾳ θυμοῦ, ἢ θυμὸν ἐπαγγελλομένη, ἢ θυμὸν πνέουσα ῥίς. μετενήνεκται δὲ ἐκ τῶν Ὀμήρου (Ὀδυσσ. Ω, 317),

Τοῦ δὲ ἄρινοτο θυμὸς, ἀνὰ ῥίνας δέ οἱ ἦδη
Δριμὸ μένος πρότυψε.....

Στ. 12, Σοβαρόν τε.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 24, Συνεφήωτο.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Συνεφήωτοτο. — Στ. 25, Εἴ τί ποτε.] Οὐ πάνυ τι ἐρρώσθαι δοκεῖ τὰ τοῦ χωρίου. ἴσως ἀβλεψία τῶν ἀντιγραφάντων ἐξέπεσεν ἢ λέξις, Διαπορήσειεν, ἵνα ἢ τὸ ἀκέραιον, Λόγων ἱερώων, εἴ τί ποτε διαπορήσειεν, ἐπύθετο· περὶ γὰρ τῆς αὐτῆς Χαρικλείας προίων (σελ. 118) ἐρεῖ σχεδὸν αὐτὰ ταῦτα, « Περὶ θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων, » εἴ τί ποτε διαπορήσειεν, ἠρώτησέ τε καὶ ἔμαθε ».

Σελ. 106, σλ. 3, Παρασκευάσλο.] Τυπογραφικὸν ἀμάρτημα τὸ τοῦ Κ, Παρασκευάσλο. — Στ. 10, Οἱ νηόν.] Προτακτικῶς οἱ πρὸ ἡμῶν, Οἱ νηόν. — Στ. 11, Ἰξοντ' ἡελίου.] Ἀντέβαλον τοῦτο τῷ, Ἰξοντ' ἡελίου, ὡς ποιητικώτερον ὂν τὸ, Ἰκω, τοῦ, Ἠκω. δείκνυται δὲ καὶ ἐξ ἑτέρου παραλλήλου χωρίου (σελ. 446). ὁ δὲ νοῦς τοῦ ὅλου χρησιμοῦ οὗτός ἐστιν· Ὡ Δελφοὶ κατανοήσατε τὴν ἔχουσαν ἐν τῷ πρώτῳ μέρει τοῦ ἰδίου ὀνόματος ΧΑΡΙΝ, ἐν δὲ τῷ τελευταίῳ, ΚΛΕΪΟΣ, τουτέστι τὴν Χαρίκλειαν, πρὸς δὲ καὶ τὸν ΘΕΑΣ ΓΕΝΕΤΗΝ, ἤγουν τὸν Θεαγέννη, οἱ, λιπόντες τὸν ἐμὸν ναόν, καὶ περαιωθέντες τὴν θάλασσαν ἐλεύσονται πρὸς τὴν κυανῆν χθόνα τοῦ Ἥλιου, δηλονότι τὴν Αἰθιοπίαν, ὅπου ἐξάφονται καὶ ἀναδύσονται ἐπὶ κροτάφων τὸ λευκὸν στέμμα τῶν μελαινομένων, ἤγουν τὸ στέμμα, ᾧ τέως ἀνεδέδηντο οἱ μέλανες τῆς Χαρικλείας γονεῖς. λήφονται δὲ τοῦτο ὡς ἔπαθλον τῶν ἀρίστως βιωσάντων, διὰ τὴν αὐτῶν σωφροσύνην. Θεᾶς δὲ γενέτην εἶπεν ἀντὶ τοῦ υἱὸν, ἢ ἔκγονον, Εὐριπίδῃ (Ἰων. 915.) κατακολούθησας, καὶ Σοφοκλεῖ (Οἰδίω. Τυράνν. 470), οἱ τῷ Γενέτις ἐπὶ τοῦ ἐκγόνου ἐχρήσαντο. συνέχευε δὲ πῶς τὰ περὶ τὴν γενεαλογία, τῆς Πολυδώρας ἀδελφῆς οὐσης ὁμοπατρῖου τῷ Ἀχιλλεῖ ἀλλ' οὐ καὶ ὁμομητρίου· τὸν μὲν γὰρ ἐκ Θετίδος τῷ Πηλεῖ γεννηθέντα, οὐκ ἀπεικῶτως καὶ Θεᾶς ἔκγονον αὐτὸν τε καὶ τοὺς ἀπ' αὐτοῦ τις φήσιν· Πολυδώρας δὲ Ἀντιγόνη τῆ

Εὐρυτίωνος τεχθείσης, ὡς φησὶν Ἄπολλόδωρος (Γ, 17.), πῶς ἂν οἱ ἀπὸ αὐτῆς θεᾶς ἔκγονοι λέγοιντο; πλὴν εἰ μὴ τις τὸν ἄνδρα αὐτῆς τὸν Σπερχειὸν προφέρειτο θεὸν ὄντα· ἀλλὰ τότε οὐ θεᾶς, ἀλλὰ θεοῦ ἔκγονον φατέον ἢ τὸν Θεαγένην. καὶ τὸ, Μελαινομένων δὲ, ἀντὶ τοῦ, Μελάνων, οὐ πάνυ τι κυριολεκτικῶς εἴρηται. τοῦτο δὲ ὡς ἐπιθετικὸν πρὸς τὸ, Κροτάφων, καὶ Κτητικὸν πρὸς τὸν Θεαγένην καὶ τὴν Χαρικλείαν (λευκοὺς ὄντας ἀμφοτέρους) κακῶς ἐξεδέξατο ὁ Λ· φησὶ γάρ,

Temporibus fuscis candida sarta gerent.

παραπλησίως ἐξέφρασε τοῦ χωρίου τὸν νοῦν καὶ ὁ Ἴταλὸς τοῦ Ἑλλιοδώρου μεταφρασθῆς· λέγει γὰρ καὶ αὐτὸς, κατὰ τὰ ἐπεσθλαμμένα μοι παρὰ τοῦ φίλου Ἀλεξάνδρου,

Di bianca benda le loro nere tempie.

καὶ ὁ Α δὲ, ἐπιθετικῶς καὶ κτητικῶς πρὸς τοὺς νέους καὶ αὐτὸς, παρεξηγούμενος μέντοι τὸ, Μελαινομένων, καὶ παρεκτρέπων εἰς τὸ, Καλλυνομένων, ἢ, Καλῶν,

Car leurs beaux chez tous deux de blanche enceinte

Ils y auront à la fin coronnez.

δύναται μὲν οὔν καὶ ἐπιθετικῶς πρὸς τὸ Κροτάφων ἀναφέρεσθαι τὸ, Μελαινομένων· ἀλλὰ τινικαῦτα τρεπτέον τὴν πρόθεσιν, γράφοντας,

Λευκὸν ἀπὸ κροτάφων στέμμα μελαινομένων.

ἵνα ἢ ὁ νοῦς, Ἐξάψονται στέμμα λευκὸν ἀπὸ κροτάφων (τοῦ Ὑδάσπου δηλονότι καὶ τῆς Περσίνης) μελάνων, τῶν τέως αὐτὸ φερόντων. καὶ συνάδει πως ταῦτα τοῖς ἐπὶ τέλει τῶν Αἰθιοπικῶν (σελ. 445) λεγομένοις, «Τὴν τε αὐτοῦ καὶ τὴν» Περσίνης μίτραν . . . ΑΨΕΛΩΝ, τὴν μὲν τῷ Θεαγένει, » τὴν αὐτοῦ, Χαρικλεία δὲ τὴν Περσίνης, ἐπιτίθεισιν ». — Στ. 23, Πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἀνιχνεύειν.] Μόνη τῇ μεταθέτει παρεμυθησάμην τὸ ἀσυνάρτητον τοῦ χωρίου.

Βιβλίω Γ, Σελ. 107, στίχ. 2., Ἐτελέσθη . . .] Αἱ σλιγμαὶ μετὰ τὸ, Ἐτελέσθη, ἵνα τὸ ἀτελὲς τῆς Χαρικλέους διηγήσεως ἐμφάνωσι· ὑπέκρουσε γὰρ ὁ Κνήμων αὐτὸν, μὴ περιμείνας τὰ ἐξῆς, πόθω τῶν περὶ τῆς πομπῆς ἀκουσμάτων. — Στ. 4, Ἐπέστησε.] Παρὰ τὸ Ὑπέστησε (ὃ ἔχουσι καὶ αἱ ΑΑ), εἰσὶ καὶ

ἑτεραι γραφαί, ἐκ μὲν τῆς Β, Ὑπέσθη, ἐκ δὲ τῶν ΚΑ, Ὑπέσθησι. τὴν δὲ ἡμετέραν διόρθωσιν πιστοῦται καὶ τὰ παρ-
 ἄλληλα χωρία (σελ. 65 καὶ 263). — Στ. 6, Κατόπιν ἐορ-
 τῆς.] Παροιμιῶδες τοῦτο, ἐπὶ τῶν ὑπερούντων τινὸς καλοῦ,
 καὶ μὴ παραγνομένων εἰς δέον. εἰληπται δὲ ἀπὸ τῶν
 Πλάτωνος ἐν ἀρχῇ τοῦ Γοργίου. — Στ. 8, Κλείσας.] Ἐν-
 ταῖς ΑΑ καὶ ΔΑ 176, Λύσας. — Στ. 13, Ἀττικός.]
 Διεύρυντο γὰρ οἱ Ἀττικοὶ ὡς περίεργοι ταῖς λαλιαῖς, συκο-
 φαντάδει καὶ παρατηρηταὶ τῶν ξενικῶν βίων, ἢ φησι Δικαί-
 αρχος, ἐν Ἑλλάδος βίῳ. καθάπτεται δὲ καὶ Δημοσθένης αὐ-
 τῶν ὡς τοιούτων· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Λουκᾶς ὁ Ἀπόστολος μνη-
 μονεύει τῆς καινοσπουδίας αὐτῶν (Πράξ. ΙΖ, κα΄.) —
 Στ. 16, Διαθήσομαι.] Τουτέστιν ἐναργῶς διηγήσομαι, καὶ
 οἷον εἰδωλοποιήσας παραστήσω. ὅθεν καὶ, Διαθέσεις, ἐκάλουν
 τὰς τῶν εἰκονιζομένων ὑποθέσεις, καὶ αὐτὰς τὰς εἰκόνας. αὐ-
 τῆκα ὁ Ἀθηναῖος (Ε, ε΄.), «Τινὲς μὲν εἰκόνας ἔχουσαι τῶν
 » βασιλέων ἐνυφασμένας, αἱ δὲ μυθικὰς διαθέσεις». εἶπε δὲ
 καὶ Πλούταρχος (ἐν Δημητρ. § 22), «Πρωτογένης γράφων τὴν
 » περὶ τὸν Ἰάλυσον διάθεσιν, καὶ τὸν πίνακα μικρὸν ἀπολεί-
 » ποντα τοῦ κ. τ. λ.». τὸ δὲ ἐχόμενον, Ἐκατόμβη κ. τ. λ. κακῶς
 γραφάντων τε καὶ σιζιζάντων τῶν πρὸ ἡμῶν, ἐγένετο τὸ χωρίον
 ἀδιανόητον· τὸ γὰρ, Τελουμένων, ὁ μὲν Α συνέταξεν ἐπιθε-
 τικῶς πρὸς τὸ Ἀνδρῶν (*vitis mysteriis initiatis*), ὁ δὲ Α
 οὐδ' ἐξέφρασεν ὅλως. ἔστι δὲ τὸ, Τελουμένων, ἐνταῦθα οὐκ
 ἐνεσίως, ἀλλὰ μέλλων Ἀττικός ἀντὶ τοῦ, Τελεσθησομένων,
 ἤγουν θυσιασθησομένων· ὅθεν καὶ Τελιταί, αἱ θυσίαι. τῶν
 δὲ τοιούτων μελλόντων παραδείγματα, ἔστιν εὐρεῖν ἐν τε τῷ
 τετριμμένῳ καὶ τεθρυλλημένῳ, Μαχοῦμαι, καὶ δὴ καὶ ἐν
 ἄλλοις πλείστοις, οἷον Δρῶ, Κρεμῶ, Ἐξελῶ, Ἐξολῶ, ἃ
 παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ταῦτο δύναται τοῖς Δράσω, Κρεμάσω,
 Ἐξελάσω, καὶ Ἐξολέσω. τούτοις κατηκολούθησε καὶ τὸ
 Τελῶ. καὶ Σοφοκλῆς δὲ (Οἶδ. Τυρ. 232), καὶ πρὸ αὐτοῦ
 Ὅμηρος (Ἰλιάδ. Ι, 156) τῷ, Τελῶ ἀντὶ τοῦ, Τελέσω, ἐχρή-
 σαντο. ἔστι τοίνυν ὁ νοῦς τοῦ προκειμένου χωρίου, Ἡγεῖτο
 ἐκατόμβη τῶν σφαιρισθησομένων ζώων, ἃ περ εἶλκον ἄνδρες
 ἀγροικότεροι κατὰ τὸν βίον καὶ τὴν σφολήν· δεῖ γὰρ καὶ τὸ,
 Ἀγροικότερον,

Ἄγροικότερον, εἰς τὸ, Ἄγροικότερων, μετακινῆσαι, ἵνα ἔχη συντάσσασθαι πρὸς τὸ Ἀνδρῶν.

Σελ. 108, Ἀγκύλην.] Ἀγκύλην, (ἦν οὐδέτερος τῶν μεταφραστῶν ὀρθῶς ἐξεδέξατο) ἐνταῦθα λέγει τὴν καμπὴν τοῦ γόνατος, ἢ ἄλλως Ἰγνύαν φασὶ, καίπερ τῆς Ἰγνύας ἰδιαίτερον τὸ ὄπισθεν τοῦ γόνατος μέρος σημαίνουσης, τὸ κατὰ τὴν καμπήν. Εὐστάθιος δὲ (Ἰλιάδ. Ψ, σελ. 1326) τὴν Ἀγκύλην φήσας ἐπὶ αὐτοῦ, Ἄνταν, καὶ Ἄνζαν, ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν λέγεσθαι, ἔοικε μὲν παραφθορὰν εἶναι τοῦ, Ἀγκύλη, τὸ νῦν ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον, Ἄντζα, καὶ, Ἄντζιον, ὑπολαβεῖν, τὸν δὲ τρόπον τῆς φθορᾶς οὐκ ἐδήλωσε. φάμεν οὖν, ὅτι εἰ τῶ ὄντι ἢ νῦν Ἄντζα, ἐπὶ Εὐστάθιου, Ἄντα ἐλέγετο, εἰκὸς οὕτω λελέχθαι ἀπὸ τοῦ Ἄντα ἐπιρρήματος διὰ τὸ ἀπεναντίας κείσθαι τῶ προσθίῳ μέρει τοῦ γόνατος. ἔοικε μὲντοι πιθανώτερον ἢ Ἄντζα ἀπὸ τοῦ, Ἄγκα, ἢ, Ἄγκη, διεσφραξθαι πρωτοτύπου ὀνόματος, ἐξ οὗ καὶ ὁ Ἀγκῶν καὶ ἡ Ἀγκύλη (καὶ γὰρ καὶ αὕτη τοῦ Ἀγκῶνος ἢ καμπῆ ὁμωνύμως Ἀγκύλη λέγεται). τοῦτο δὲ γέγονε τροπῇ χυδαϊκῇ τοῦ γ̄ εἰς τὸ ν̄ καὶ τοῦ κ̄ εἰς τὸ τζ̄ περὶ ἧς καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 21) εἵρηκαμεν.— Στ. 6, Τὸ κέρασ.] Ἐξήλειψα τὸν, Μέν, ὡς οὐδὲν ἐνταῦθα χρήσιμον. ἢ δὲ περιγραφὴ τῶν βοῶν οὐ παντάπασιν ἐκπέφυγε τὸ σοφιστικὸν καὶ μειρακιῶδες· μακρῶ δὲ ταύτης μειρακιωδεστέρα ἢ Ἀχιλλέως τοῦ Τατίου (Β, 16) ἔκφρασις τῶν Αἰγυπτίων βοῶν.— Στ. 8, Σιμοὶ τὴν κνήμην.] Σιμὸς κυρίως λέγεται ἐπὶ ῥινόσ, οἷον ῥίσιμι, καὶ Σιμὸς τὴν ῥίνα ἀπεναντίως τῶ Γρυπός. ἐπεὶ δὲ τῶν σιμῶν ἡ ῥίσιμι πλησιαιτέρον ἐστὶ καὶ οἰονεὶ προσκαθέζεται τῶ προσώπῳ, παραλαβούσα ἢ συνήθεια ἐποίησε τὸ, Σιμά ἐπιρρήμα, ὃ δὴ καὶ, Κοντά εἵρηκεν. ταυτόσημον ὃν τῶ, Πλησίον· καὶ ῥῆμα δὲ ἀπὸ τοῦ, Σιμόω, ἐσχημάτισεν ἀπλοῦν μὲν τὸ, Σιμόνω, σύνθετον δὲ, τὸ τοῖς μὲν μικρῶ πρὸ ἡμῶν Σιμοκοντεύω, ἡμῖν δὲ, Κοντοσιμόνω λεγόμενον, οὐδὲν ἄλλ' ἢ τὸ Πλησιάζω δηλοῦν. ὅθεν καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου (Δ, κέ), Ἀποσιμωσάντων, ἀρίστη ὁ σχολιαστὴς διὰ τοῦ, Ὑπαναχωρισάντων, ἡρμήνευσε. καθάπερ οὖν τοὺς Σιμοὺς τὴν ῥίνα, Κοντομίτας φάμεν, εἶεν ἂν καὶ οἱ Σιμοὶ τὴν κνήμην οἷ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενοι Κοντοπόδαροι ἢ Κοντοπόδαι, ἤγουσιν

οὐ βραχέα τὰ σκέλη, καὶ οὐ πολὺ τῆς γῆς ἐξανεσθηκότα ἔχοντες. — Σημ. 12, Ζῶων γένους κ. τ. λ.] Ἐνδέχεται μὲν καὶ Ζῶου γένος. . . ἀγομένον, γεγραφέναι τὸν Ἡλιόδωρον· πιθανώτερον δὲ τὸ τοὺς ἀντιγράφαντας μεταλλάξαι τὰς πτώσεις· ὅθεν οὐκ ἔκνησα διορθώσασθαι, Ζῶων γένους. . . ἀγομένου· ἐρεῖ γὰρ αὖθις προῖων (σελ. 592), «Καὶ ἄλλων ζῶων παντοίων. . . ὥστε ἐξ ἐκάστου γένους ἐκατόμβην εἰς τὴν θυσίαν» νῦν τρεπίσθαι» — Στ. 17, Θετταλαί.] αἱ ΑΑ, Θετταλικάι· τὸ δὲ ἐχόμενον, Καλλίζωνοί τινες, ἐκ τε τῆς Β καὶ τῶν ΑΑ παρ-εἴληφα, μικρὸν παραβρέψας· τὸ γὰρ Καλλίζωνος ἀποσιρέφεται τὸν θηλυκὸν σχηματισμὸν, Καλλιζώνη. — Στ. 20, Ὠραίων πλήρεις.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ὠραίων πλήρεις ὄπωρῶν· ἀλλ' ὅμως τὸ Ὀπωρῶν οὐδὲν ἐστὶν ἀλλ' ἢ ἐπεξηγήσεις τοῦ Ὠραίων, ὡς δῆλον καὶ ἀπὸ τοῦ, Ὠραιοπώλης, ὄν, Ὀπωροπώλην, Ἡσύχιος ἐξηγεῖται. — Στ. 21, Κανᾶ.] Κακῶς οἱ πρὸ ἡμῶν ἀπαντες, Κανᾶ, ὄξυτόνως· συνήρηται γὰρ ἀπὸ τοῦ Κάνεα. ἦσαν δὲ τὰ Κανᾶ, καλαδίσκοι πλεκτοὶ ἐκ καλάμων, οἷα τὰ ἐν τῇ συνήθειᾳ λεγόμενα Πανέρια, ἀπὸ τοῦ Λατινικοῦ, *Panarium*, ὃ σημαίνει τὴν κίστην ἐν ἣ ἀποτίθεται ὁ ἄρτος (*Papis*). οἷδε μέντοι καὶ ἡ συνήθεια τὸ Κανίον, παραφθαρὲν ἀπὸ τοῦ Κάνεον, καὶ τὸ Κανίστριον, ἦγον τὸν Κάλαθον, ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κάνιστρον, καὶ τὸν Κανιστράν, ἦτοι τὸν πλέκοντα τὰ κανᾶ, τὸν ἄλλως λεγόμενον Καλαθᾶν, καὶ τὸ Κανίσκιον, ὅπερ Ἡσύχιος μὲν συνώνυμον εἶναι βούλεται τοῦ, Κανῶν, ἢ τοῦ, Δισκάριον, ἡμεῖς δὲ μεταφορικῶς ἐπὶ τοῦ Δώρου οὐ κακῶς ἐξελάβομεν, ἐπεὶ καὶ τὰ δῶρα ἐπὶ κανῶν προσφέρονται. ταῦτα δὲ πάντα παρῆκται ἀπὸ τοῦ, Κάνα, ἢ Κάννα (Ἀριστοφ. Σφ. 594), ὃ δηλοῖ τὸν κάλαμον· ὅθεν τῶν Λατίνων καὶ τῶν Ἰταλῶν τὸ *Canpa*. τούτου δὲ πρὸς τοῖς ἄλλοις μαρτύριον καὶ τὸ παρ' ἡμῖν Κανίον, σημαῖνον τὸ καὶ ἄλλως λεγόμενον Καλαμοπόδαρον, ἦτοι τὴν παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις Κνήμην, διότι καὶ ἡ κνήμη ὀσίουν ἐστὶ μακρὸν καὶ κοῖλον ὡς ὁ Κάλαμος. — Στ. 22, Εὐωδία κατέπνεον.] Οὕτω διαρρήδην ἢ Β καὶ αἱ ΑΑ. τὸ τῶν λοιπῶν, Εὐωδίας, ἐστὶν αὐτοῦ τοῦ Κ παραδιόρθωσις. καὶ ὁ μὲν Ἡλιόδωρος ἐνταῦθα, καλῶς ποιῶν, ἠρέσθη τῇ φράσει ταύτῃ, Τὸν τόπον εὐωδία κατέπνεον. ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς ἔ Τάτιος (Β, 16'), ὑπερ-

καλέσθαι πειρώμενος τὸν Ἡλιόδωρον, ἀπειροκάλως τε καὶ ψυχρῶς πάνυ, οἶονεὶ λεξιμανῶν, ῥηματισκίους οὐδὲν πρὸς Διονύσον, τὸ λεγόμενον, ἐνέπλησεν ἢν καταγράφει πομπῆν, « Πολλὴ » μὲν ἡ τῶν θυμιαμάτων πομπῆ (ἴσ. Πνοή), πολλὴ δὲ ἡ τῶν ἀν- » θείων συμπλοκή. τὰ θυμιάματα, κασσία καὶ λιβανωτὸς καὶ » κρόκος· τὰ ἄνθη, νάρκισσοι, καὶ ρόδα καὶ μυρρίναι. ἡ δὲ τῶν » ἀνθέων ἀναπνοὴ πρὸς τὴν τῶν θυμιαμάτων ἤριζεν ὁδμὴν· τὸ » δὲ πνεῦμα ἀναπνευόμενον εἰς τὸν αἶρα, τὴν ὁδμὴν ἐκεράν- » νυεν, καὶ ἦν ἄνεμος ἡδονῆς ». οὕτως ἄρα χαλεπὰ τὰ καλά, ἐπεὶ καὶ πολλὰ καμόντας πολλάκις ἐκφεύγει.

Σελ. 109, στ. 3, Ὑπεσήμεινεν.] Τῆ φωνῇ δηλονότι, ἡ καὶ δι' ὄργανου τινὸς μουσικοῦ. ἔλεγον γὰρ οἱ Ἀρχαῖοι, « Ση- » μαίνειν τῇ σάλπιγγι »· ὅθεν καὶ, Σημασίαν, ἐξηγεῖται Σουίδα, τὴν διὰ σάλπιγγος φανέρωσιν. εὔρηται δὲ καὶ, « Αἰγείω κέρατι σημαίνων » παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ (Ε, σελ. 200), ἐν οἷς περιγράφει τὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γεννημένην πομπῆν, ἢν ἐπιτεμῶν παρῶδει Ἡλιόδωρος. πολὺ δὲ τὸ, Σημαίνειν, καὶ παρὰ τοῖς Ἑβραίοις, ὅθεν παραλαβοῦσα ἡ συνήθεια κατεχρήσατο ἐπὶ παντὸς ὄργανου μουσικοῦ· καὶ αὐτὰ δὲ τὰ ὄργανα Σημάσματα, καλεῖ, καὶ χυδαιέσιρον, Σημάσματα, τραπέντος τοῦ σ εἰς ρ (ὡς καὶ ἐν τῷ Ξερκίζω, ἀντὶ τοῦ, Ξερχίζω, ὅ ἐστιν, Ἐποχίζω). ἐκ τούτου δὲ καὶ τὸ Σήμαντρον, ὃ καλοῦσιν εἰς Ἐκκλησίαν τοὺς μοναχοὺς ἐν τοῖς Κοινοβίοις· — Στ. 14, Χρυσόθειρα Θέτιν.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Θέταν. Ἐνταῦθά τε καὶ ἐν τῷ τελευταίῳ στίχῳ τοῦ ὕμνου τούτου ἔτρεψα τὴν κλητικὴν εἰς τὴν αἰτιατικὴν, ἵνα ἔχη συνάπτεσθαι, ὡς καὶ τὸ πρῶτον Θέτιν, τῷ Ἀείδω ῥήματι. πιστοῦται δὲ τὴν διόρθωσιν καὶ ἡ τῶν ΑΑ γραφὴ, Θέταν, καίπερ ἡμαρτημένη. ἐκλιπτέον δὲ καὶ τὸ, Χρυσόθειρα, αἰτιατικῶς· λέγεται γὰρ οὐ μόνον, Ἐθειραν, ἀπὸ τῆς ὀνομαστικῆς, Ἐθειρα, ἀλλὰ καὶ, Ἐθειρα, ἀπὸ τῆς, Ἐθειρ (Σουίδ. λέξ. Ἐθειρ), κατὰ τὸ, Δήμητραν, καὶ, Δήμητρα. — Στ. 15, Νηρέος.] Ὁ μικρογραφητέον διὰ τὸ μέτρον· ὁ γὰρ ὕμνος Ἑλεγειακὸς πεντάμετρος. ὁ δὲ στίχος ἐκ τῶν Ὁμήρου (Ἰλιάδ. Α, 538),

Ἄργυρόπειρα Θέτις, θυγάτηρ ἀλίοιο γέροντος.

πάντε πρὸς ταῖς τεσσαράκοντα Νηρέως θυγατέρας καταλέγει
Ἀπολλόδωρος (Α, β'), ὧν ἦν μία ἡ Θέτις, ἐκαλοῦντο δ'
ἅπασαι ἀπὸ τοῦ πατρὸς, Νηρηίδες, ὃ δὴ ὄνομα ἡ συνήθεια
μετεποίησεν εἰς τὸ, Νεραίδες. — Στ. 18, Δουριμανῆ, τὸν
τ' Ἄρεα πολέμων.] Ἠμάρτηται ἡ γραφή τῶν ΑΑ, Δουρο-
μενῆ τὸν τε τῶν πολέμων Ἄρεα. — Στ. 20, Τοῦ κλέος οὐρά-
μιον.] Ὡς εἶναι φάναι περὶ Ἀχιλλέως, τὰ εἰς τὸν αὐτῶ
πατέρα Πηλέα ὑπὸ τοῦ Πινδάρου (Ἰσθμ. 5, λδ') ἀσθέντα,

..... Οὐδ' ἔστιν οὕτω
Βάρβαρος οὔτε καλίγγλωστος πόλις,
Ἄτις οὐ Πηλῆος αὔει κλέος
Ἥρωος.....

Στ. 24, Ὀλβιε.] Ἐν τῇ Β, Ὀλβια. — Στ. 25, Δ' εὐμε-
νέων τάνδε.] Ἐν τῇ Β, Δε ὑμεναίων τῶνδε· ἐν δὲ ταῖς ΑΑ,
Δε ὑμναίων τάνδε. τοῦτο δὲ τὸ, Ὑμναίων, οἱ μεταφρασταὶ
ἀμφότεροι ἀντὶ τοῦ, Ὑμνων, ἐξεδέξαντο. ὁ Μ διώρθωκε, Δ'
εὐμενέων τῶνδε· ὃ καὶ ἡμεῖς παρελάβομεν, φυλάξαντες μέν-
τοι τὸ, Τάνδε, τῶν ΑΑ, ἐν ἧ', Ταύτην τὴν θυηπολίην, ἧγουν
τὴν θυσίαν. τὸ δὲ, Εὐμενέων, μετοχὴ ἐστὶ τοῦ ῥήματος,
Εὐμενέω.

Σελ. 110, σί. 3, Οὕτω συμβαίνων ὁ κρότος τοῦ βήματος.]
Εἰκότως ἔπλασε τοῦτο ἐπὶ χορῶν Θεσσαλικῶν· λέγει γὰρ ὁ
Λουκιανὸς (περὶ Ὀρχήσ. § 14) ὅτι, « Ἐν Θεσσαλίᾳ τοσοῦ-
τον ἐπέδωκε τῆς ὀρχηστικῆς ἡ ἀσκησις, ὥστε τοὺς προστά-
τας καὶ προαγωνισίας αὐτῶν, Προορχησῆρας ἐκάλουν. καὶ
δηλοῦσι τοῦτο αἱ τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφαί, οὗς ταῖς ἀρι-
στεύουσιν ἀνίστασαν· ΠΡΟΫΚΡΙΝΕ, γάρ φησι, ΠΡΟ-
ΔΟΡΧΙΣΤΗΡΑ Ἄ ΠΟΛΙΣ· καὶ αὖθις, Εἶλα-
τίῳνι τ' ἄν εἰκόνα Ὀδάμοσ εὔ' Ὀρχη-
σάμενῳι τ' ἄν μάχαν ». — Στ. 9, Ἔως κατό-
πιν κ. τ. λ.] Ὅλον τοῦτο τὸ περὶ τῶν Ἐφύβων καὶ τοῦ Ἰω-
πάρχου παρῶνται πως ἀπὸ τῶν περὶ Φιλοποίμενος ἱστορή-
μένων· οὕτω γὰρ ἀκείνῳ, φησὶ Πλούταρχος (Φιλοποίμ. §
11) τῆς τῶν Νεμέων πανηγύρεως συνεσίωτης, « Κιθαρωδῶν
ἀγωνιζομένων, εἰς τὸ θέατρον παρελθεῖν ἔχοντα τοὺς νεα-
νίσκουσ ἐν ταῖς στρατιωτικαῖς χλαμύσι, καὶ τοῖς φοινικοῖς

» ὑποδύταις, ἀκμάζοντάς τε τοῖς σώμασιν ἅπαντας καὶ ταῖς
 » ἡλικίαις παραλλήλους, αἰδῶ δὲ πολλὴν πρὸς τὸν ἄρχοντα
 » καὶ φρόνημα νεανικὸν ὑποφαίνοντας ἐκ πολλῶν καὶ καλῶν
 » ἀγῶνων ». — Στ. 17, Πέζαν.] Πέζα, καθ' Ἡσύχιον,
 ἐστὶ τὸ κάτω μέρος τοῦ ἱματίου, ὃ δὴ καὶ Ἦρα λέγεται, διὰ
 τὸ τοὺς Ἀρχαίους προβάτων δέρματα προσράπτειν τοῖς κρασ-
 πέδοις τῶν ἱματίων, ὡς φησὶν ὁ Ἐτυμολόγος (σελ. 820).
 ἐστὶ γὰρ τὸ, Ἦρα παρὰ τὸ, Οἶα, τοῦτο δὲ (ἀπὸ τοῦ, Οἶς,
 οἶος, παρηγμένον) σημαίνει μιλωτὴν προβάτου. ἐντεῦθεν ἡ
 συνήθεια παραφθεύρασα ἐσχημάτισε τὸ, Οὔϊα, καὶ χυδαῖεσ-
 τερον, Οὔγια, ὡς ἀπὸ τοῦ, Οἶος (τοῦ Ὀποῖος), τὸ, Ὀἶος,
 ἢ Ὀγιος, ἢ γουν Ὀσίς. ἄλλως δὲ ἐλέγετο ἡ Ἦρα καὶ ἀπλῶς
 ἐπὶ πάντων τῶν ἄκρων τοῦ ἱματίου, οὐ μόνων τῶν κάτω.
 ὅθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνήθειᾳ λεγόμενον, Προφύλλιον, Ἦρα τις
 ἂν εἴη καὶ αὐτὸ, καίπερ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ δερμάτων πολυτε-
 λεστέρων συνερράμενον. Προφύλλιον δὲ εἰρῆσθαι ἔοικε διὰ τὸ τὰ
 ἐκατέρωθεν πτερά τοῦ περιβολαίου, οἷονεὶ φύλλα προέχειν.
 Στ. 18, Θετταλική.] Ἐκ χρησιμοῦ τοῦτο, οὐ πολλοὶ μέ-
 μνηνται,

Ἴππον Θεσσαλικὴν, Λακεδαιμονίην τε γυναῖκα·

Ἄνδρας δ', οἱ πίνουσι ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης.

διεβεβόηοντο γὰρ αἱ τῆς Θεσσαλίας ἵπποι (Ἰδ. Σουίδ. λεξ.
 Ἰμεῖς, ὦ Μεγαρεῖς). — Στ. 21, Ὡς δὲ τόν.] Ἐν ταῖς ΑΑ.
 πρὸς δὲ τόν. κρείττον δὲ αἰτιατικὴν ἀπόλυτον ἐκλαβεῖν, Ἡρ-
 κεῖτο τὸν χαλινὸν ὡς δεσπότην· φέρειν δ' αὐτὸν ἠνεύχετο, ὡς
 τοῦ νοῦς τοῦ ἀναβάτου ὑψηγομένου καὶ ἠνιοχοῦντος. — Στ.
 24, Πεποισμένων.] Οὕτως ἡ Β, ἢ συνάδουσι καὶ αἱ ΔΑ 541.

Σελ. 111, στ. 2, Τὸ μέλημα τὸ ἐμόν.] Οὕτω προσηγό-
 ρευσον τοὺς προσφιλεστάτους ὑποκοριζόμενοι, οἷον Ἀριστοφάνης
 (Ἐκκλ. 972),

Ἦ χρυσοδαίδαλον ἐμόν μέλημα.

τοῦτο ἐν τῇ κοινῇ συνήθειᾳ οὐκ ἂν ἄλλως λέγοιτο, ἢ, Ἡ ἀγά-
 πη μου ὁ Θεαγένης. ὅθεν καὶ ὁ Ἡσύχιος ἐξηγεῖ τὸ Μέλημα,
 « Οὕτινος ἂν τις φρονιζοί, ἀγάπημα ». — Στ. 3, Ἐδοξας
 ἂν.] Οὕτως αἱ τε ΑΑ καὶ ΔΑ 704, — Στ. 7, Μελίαν.]
 Ὅτι καὶ ἔγχος ἐκ μελίας πεποισμένον ἔφερεν ὁ πρόγονος αὐτοῦ.

Ἄχιλλεύς, ὡς φησιν Ὀμηρος (Ἰλιάδ. Π, 145),

Πηλιάδα ΜΕΛΙΪΗΝ, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς.....

Στ. 14, Ἄνεμου λιγεῖα ῥιπή.] Ὀμηρος (Ἰλιάδ. Ε, 525),

.....ἀνέμων, οἳ τε νέφεα σκίοεντα
Πνοιῆσιν λιγυρῆσι διασκιδῶσιν αἴεντες.

Στ. 20, Καὶ ὡς καλὸν κ. τ. λ.] Κακῶς ὁ Μ, ἡμαρτῆσθαι τὴν γραφὴν ὑπέλαβε· τὸ γὰρ ἐξῆς ἐστίν, Εἶπες ἂν τὸν ἵππον, ὡς ὄντα καλὸν αὐτὸν, αἰσθάνεσθαι φέρειν κάλλιστον τὸν ἡνίοχον. ἡμάρτηται δὲ τὸ, Φέρει, τῆς Β, ἀντὶ τοῦ, Φέρειν, οὗ Ἑλληνικώτερον ἐνταῦθα ἴσως τὸ, Φέροντα. Αἰσθάνομαι γάρ τι ποιοῶν, οὐ, Ποιεῖν, φασὶν οἱ ὀρθῶς Ἑλληνίζοντες. — Στ. 22, Εἰς ὀρθὸν οὖς.] Σοφοκλῆς (Ἡλέκτρ. 25),

Ὅσπερ γὰρ ἵππος εὐγενὴς, κὰν ἦ γέραν,
Ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν,
Ἄλλ' ὀρθὸν οὖς ἴσθησιν.....

καὶ κομψὴ μὲν ἱκανῶς ἡ Ἡλιοδώρειος ἔκφρασις τοῦ ἵππου. τὴν δὲ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Ζ, 506 – 511),

ὦς δ' ὅτε τις σιατὸς ἵππος κ. τ. λ.

ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν Ἀπόλλωνί τε καὶ Μούσαις αὐταῖς ἂν, οὐχ Ὀμήρω, πεποιοῆσθαι φαίη.

Σελ. 112, στ. 5, Δημῶδεις γυναῖκες.] Τουτέστιν αἱ πόρναι· αὐταὶ γὰρ βάλλειν μήλοισι, οὐχ αἱ σεμναὶ, τοὺς καλοὺς εἰώθασιν. ὅθεν καὶ Ἀριστοφάνης (Νεφέλ. 996), παραινεῖ τοῖς νέοις

Μηδ' εἰς ὀρχησίδος εἰσάττειν, ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηγῶς,
Μήλω βληθεῖς ὑπὸ πορνιδίου, τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῆς,

ἀσείως ἅμα τε καὶ λελογισμένως· ἀκλειεῖς γὰρ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καταγηράσκουσιν, οἳ ταῖς πόρναις προσέχοντες νέοι, ἐλέγοντο δὲ αὐταὶ καὶ Δημίαι καὶ Δημιουργοὶ. καὶ πόυλαι δὲ κατ' Ἡσύχιον τοῦ ἀσείως ἦσαν Ἀθήνησι Δημιάδες καλούμεναι, διὰ τὸ ἐν αὐταῖς πρᾶσιάναι τὰς πόρναις. — Στ. 10, Τὸ Θεαγένους ὑπερβάλλοιτο κάλλος.] Ἐκ τῶν ΚΑ. ἴσως δ' ἔτι ὀρθώτερον, Ὑπερβάλλοιτο, ἀορίστως. — Στ. 12, Ἦμος ἢ ἠριγένεια κ. τ. λ.] Τοῦ Ὀμήρου ὁ στίχος (Ἰλιάδ. Α, 12),

477). — Στ. 18, Ἐφ' ἀρμαμάξης.] Ἐν τῇ Β, καὶ ταῖς ΔΑ 444, Ἐφ' ἀμάξης. — Στ. 19, Ὀχουμένη.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΔΑ 444, Ἠνιοχουμένη. τὸ δὲ ἐχόμενον, Ἀλουργῆ, ἐκ τῆς Β. οἱ λοιποὶ πάντες, Ἀλουργόν. — Στ. 21, Ἦν ὁ τεχνησάμενος κ. τ. λ.] Ἀσυνάρτητός πως ὁ λόγος· ἔδει γὰρ εἰπεῖν, Εἰς ἣν ὁ τεχνησάμενος τὸ πᾶν τῆς ἑαυτοῦ κ. τ. λ. ὁ δὲ Μ, οὕτω διορθοῦν. ἐπεχείρησε τὸ χωρίον, Ἦι ὁ τεχνησάμενος ἐκείνην τὸ πᾶν τῆς ἑαυτοῦ κ. τ. λ. παρωδήται δὲ τὰ ἐξῆς, Οὔτε πρότερόν τι τοιοῦτον κ. τ. λ. ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας (Λ, 612),

Μὴ τεχνησάμενος, μηδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο
Ὅς κείνον τελαμῶνα εἴη ἐγκάτθετο τέχνη.

Στ. 24, Δυοῖν γὰρ δρακόντοιν κ. τ. λ.] Παρωδήθη ἐκ τῶν Ἡσίοδου (Ἀσπ. Ἡρακλ. 233),

..... ἐπὶ δὲ ζώνησι δράκοντε
Δοῖα ἀπώηρευντ' ἐπικυρτώντε κάρηνα.
Λίχμαζον δ' ἄρα τώγε μένει δ' ἐχάρασσον ὀδόντας,]
Ἄγρια δερκομένα·

Σελ. 113, σφ. 2, Διολισθῆσαι.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Διολισθῆσαι, ὡς ἂν ἀπὸ τοῦ Διολισθαίνω. — Στ. 7, Κώματι.] Οὔτω πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ αἱ ΑΑ· ἐν δὲ τῇ Β, Κοιμήματι, ὃ ἐστὶν ἐπεξήγησις τοῦ, Κώματι· ἐστὶ γὰρ τὸ Ὑγρὸν κῶμα, ὅπερ Ὀμηρος (Ἰλιάδ. Ε, 359) Μαλακὸν κῶμα λέγει. ἔοικε δὲ παρωδήσθαι ἐξ Ὀρφείως (Ἄργον. 1015),

Κῶμα δ' ἄφαρ κατέμαρψε πελωρίου ὅσσε δράκοντος.

Στ. 12, Συκραθέν.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. τὸ δὲ, Εἰσκραθέν, τῶν λοιπῶν ἠμάρτηται. — Στ. 15, Ἐπεκύμαινε.] Οὕτως αἱ ΚΑ. Στ. 16, Καὶ τοῦ μετώπου.] Ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 19, Ἐφιέντες.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ἀφιέντες. — Στ. 21, Θατέρα.] Τοῦτο ἀναλυόμενον ταῦτ' οὐ βούλεται τῶ, Τῆ ἑτέρα· ὅθεν ἐξεβάλομεν τὸ κακῶς πλεονάσαν ἄρθρον, ἢ δῆλον καὶ ἐκ τῶν κατωτέρω (σελ. 135) ρηθισομένων, ὅπου Θατέρα πάλιν ἐρεῖ, οὐ Τῆ θατέρα. ἐνδέχεται μέντοι ἐνταῦθα, καὶ αὐτοῦ Ἡλιοδώρου εἶναι τὸ ἀμάρτημα· ἐπεὶ καὶ Εὐριπίδην καὶ Μένανδρον, καὶ ἄλλους οὐκ ὀλίγους εὐθύνουσιν ἀμαρτήσαντας περὶ τὴν συναίρεσιν τοῦ ὀνόματος τούτου. τὸ δὲ ἐχόμενον, Λαμπαδίον, διὰ τὴν Ἄρτεμιν δοκεῖ

γὰρ ἡ λαμπὰς Ἀρτέμιδος ἐξαίρετον εἶναι τῆς αὐτῆς οὐσῆς τῇ Σελήνῃ, ἢ, διὰ τὸ λάμπειν νυκτὸς, καὶ Φωσφόρος ἐπιθετικῶς ἐκλήθη. καὶ βόας δὲ ἱεράς νεμομένας Ἀρτέμιδος πέραν Εὐφράτου, χάραγμα φέρει τῆς θεοῦ λαμπάδα, φησὶν ὁ Πλούταρχος (Λουκούλλ. § 24).

Σελ. 114, στίχ. 1, Ἰκετεύω.] Ἐντονώτερον ἐνταῦθα τοῦ, Ἰκετεύων, τὸ, Ἰκετεύω, ὃ δὴ καὶ ὁ Α ἐξέφρασεν. — Στ. 4, Καὶ οἴους.] Ἀντέβαλον τῶ, Οὐς τὸ, Οἴους, συνομολογούντων μου τῇ διορθώσει τοῦ Λ καὶ τοῦ Α. — Στ. 8, Τὴν μὲν, ἀνδράσι, τὸν δέ.] Ἐν ταῖς ΔΑ 573 γράφεται, Τὴν μὲν ἐν ἀνδράσι, τὴν δὲ ἐν. — Στ. 9, Θάτερον.] Ἡλιοδώρου τὸ ἀμάρτημα ἀντὶ τοῦ, Τὸν ἕτερον. — Στ. 23, Θυμὸν ἔχε ἀγαθόν.] Ἡροδότου (Γ, πῆ.) ἢ φράσις, ἣ χρῆται συνεχῶς (σελ. 33 καὶ 341) Ἡλιοδώρος. ἔστι δὲ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον, ἔχε καλὴν καρδίαν.

Σελ. 115, στίχ. 7, Εἶναί μοι φαίνη.] Ἡ ἀντωνυμία ἐκ τῶν ΑΑ, ἐν αἷς οὐκ ὀρθῶς ἄλλως, φαίνειν, ἀντὶ τοῦ φαίνη. — Στ. 10, Τὰ κοιτάια.] Τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον ὑπὸ τῶν ἐπιποίτην ἰόντων νομιζόμενα γίνεσθαι τοῖς νυχίοις θεοῖς. τούτων δὲ τῶν νυχίων θεῶν ἦν καὶ ὁ Ἑρμῆς,

Ὡς πυμάτω σπίνδεσκον, ὅτε μνησαίατο ΚΟΪΤΟΥ,

καθὰ φησιν Ὅμηρος (Ὀδυσσ. Η, 138), ὃ καὶ ἐν ἄλλοις (Ἦμν. Ἑρμ. 14)

..... Ἠγήτορ' ἐνείρων

Νυκτὸς ὀπωπητῆρα

αὐτὸν καλέσας. καὶ αὐτὴν δὲ τὴν τελευταίαν πόσιν, Ἑρμῆν ἐκάλουν (Ἀθην. Α, σελ. 52). ἔσπενδον δὲ καὶ Ποσειδῶνι, ὡς αὐτὸς πάλιν Ὅμηρος ἀλλαχοῦ (Ὀδυσσ. Γ, 333) λέγει. καὶ Μούσαις δὲ, καὶ Ἀμφιτρίτῃ σπονδαὶ ἐγίγνοντο, λυομένων τῶν συμποσίων, ἣ φησὶ Πλούταρχος (Ἐπτ. Σοφ. συμποσ. § 21)· παρὰ δὲ τοῖς ὑστέρον καὶ Διὶ τελείῳ (Ἀθην. Α, σελ. 16). — Στ. 16, Ἐπέχεεν.] Οὕτω διορθωσάμην. — Στ. 21, Περισσοιχίσαιο.] Ἐκ τῶν ΚΑ. ἔστι γὰρ ἀπὸ τοῦ Περισσοιχίζομαι, οὐκ ἀπὸ τοῦ Περισσοιχέομαι. τὸ δὲ, Περισσοιχίζομαι καὶ κατὰ μέσσην καὶ κατὰ παθητικὴν διάθεσιν ἐκλαμβάνεται, ὅπερ ἐδήλωσεν Ἡσύχιος λέγων, « Περισσοιχισμένοι, οἱ περιέχοντες, » καὶ

» καὶ περιεχόμενοι ». κατὰ μέσση μὲν ὡς ἐνταῦθα, καὶ παρὰ τῷ Δημοσθένει, οὗ τὸ μαρτύριον παρατέθειται Ἀρποκρατίων καὶ ὁ Ἐτυμολόγος (λέξ. Περισλοιχίζεται)· κατὰ δὲ παθητικὴν, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 258) « κλύδωνι φροντισμάτων » περιεσλοιχιστο ». — Στ. 23, Ὡλόλυξαν.] Ἴσως ἐγγραπτο, καὶ ὠλόλυξαν, μετὰ τοῦ συνδέσμου· καὶ εἰ μὲν οὕτως εἶχεν ἡ γραφή, οὐ τελεία στικτέον μετὰ τὸ Ἄνδρες, ἀλλὰ βραχὺ διασφαλτέον, ἢ ἢ τὸ, τότε, ἀπόδοσις τοῦ προσηγαμένου, Ἐπειδή. σημειῶσαι δὲ διαφορὰν τοῦ Ὀλολύζω πρὸς τὸ Ἀλαλάζω· τὸ μὲν γὰρ Ὀλολύζειν καὶ ἡ Ὀλολυγή ἐπὶ γυναικῶν φωνῆς, ἢν ποιοῦνται ἐν τοῖς ἱεροῖς εὐχόμεναι, τὴν τρεῖται, ὡς καὶ Ὀμηρος ἐδήλωσε (Ἰλιάδ. Ζ, 501, καὶ Ὀδυσσ. Γ, 450). τὸ γὰρ ἐπὶ θρήνου τάπτειν τὸ, Ὀλολύζειν νεωτέρων ἐστίν, ἢ φησὶν Εὐστάθιος. Ἀλαλάζειν, δὲ (ὁ Ξενοφῶν καὶ Ἐλελίζειν εἶρηκε), ἐστὶ τὸ ἀνάρθρως βοᾶν εἰς πόλεμον συνιόντας, ὡς διλοῖ καὶ ὁ παρ' Ὀμήρω Ἀλαλητὸς, ταυτέστιν ὁ παρὰ τὰς μάχας θόρυβος. καὶ ὁ Ἀλαλαγμὸς δὲ ἐπινίκιος ὕμνος ἐστίν. οἱ δὲ ὕστερον καὶ ἐπὶ παντὸς ὕμνου εὐχομένων ἐξεδέξαντο τὴν λέξιν. Σοφοκλῆς μέντοι (Τραχ. 205), Ἀνολολύζειν ἀλαλαγαῖς, εἰπὼν, οὐδεμίαν ἔοικε διαφορὰν τοῦ Ὀλολύζειν καὶ Ἀλαλάζειν εἶδέναι. (Ἰδ. καὶ τὰς σημ. εἰς τὸν Ἡσύχ. λέξ. Ἀλαλαγμὸς, καὶ Ὀλολυγή).

Σελ. 116, στ. 2, Φορτώσαντες.] Σημειωτέον τὸ Φορτώσαντες, ὡς ἀπὸ τῆς κοινῆς συνηθείας εἰλημμένον· οἱ γὰρ Ἀρχαῖοι διὰ τοῦ ἰζω τὸ ῥῆμα ἐξέφερον, Φορτίζω λέγοντες, οὐ Φορτόω. τοῦτο δὲ τῶν νεωτέρων ἐστὶν Ἑλλήνων. κατακόρως δὲ μάλιστα χρῆται τῷ συνθέτῳ Ἐκφορτόω, ὁ τὰ κατ' Ὑσμινίαν καὶ Ὑσμίνην συγγραφέας Εὐμάθιος. ἐκ τούτων οἱ νεώτατοι παραλαβόντες, παρενθήκη τοῦ ν, ἐποίησαν τὸ Φορτόνω, ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν διὰ τοῦ σω, οἷον Χρυσώω Χρυσώνω, Σημειώω Σημειόνω κ. τ. λ. τὸ Φορτόω ὁ μὲν Στέφανος οὐδὲ ὅλως ἐνέγραφε τῷ Θεσαυρῷ· ὁ δὲ σοφὸς Σχνεϊδέρος ταῖς ἀμφισβητούμεναις τῶν λέξεων συγκατέλεξεν ἐν τῷ Ἑλληνογερμανικῷ αὐτοῦ Λεξικῷ. ἀλλ' ὅμως καὶ εἰ παρὰ τινι τῶν δοκίμων συγγραφέων ἡ λέξις ἐφέρετο, οὐδ' οὕτως ἂν ἦν ἀμφισβητήσιμος· ἐπεὶ καὶ ἄλλα ἐστὶν ἃ τῶν ῥημάτων διαφορεῖται, τὰ μὲν οὕτω τῆς χρήσεως

ὑπαγορευσάσης, τὰ δὲ καὶ κατὰ διάλεκτον, οἷόν ἐστι τὸ Ὀρκοῦν παρὰ Θουκυδίδη, ὃ Δημοσθένης Ὀρκίζεῖν λέγει, καὶ τὸ Καταποντοῦν παρ' Ἡροδότῳ, ὅπερ οἱ ἄλλοι Καταποντίζεῖν λέγουσι. Στ. 5, Ἄκρα.] Οὐ δεόντως ὁ Δορβίλλος, ἐν ταῖς εἰς τὸν Χαρίτωνά σημειώσεσι (σελ. 527), εἰς τὸ, Ἄρθρα μεταβάλλειν ἠξίου. — Στ. 12, Οἱ νέοι καὶ ἥρων.] Λείποντα τὰ τέσσαρα ταῦτα μέρη τοῦ λόγου ἐκ τῆς Β καὶ τῶν ΑΑ, δεόντως ἀνεπλήρωσαν αἱ ΚΑ, ΔΑΙΘ, καὶ ὁ Μ. — Στ. 15, Ἐκ πρώτης ἐντεύξεως.] Ἄνεστραμμένως αἱ ΔΑΙΘ, Ἐντεύξεως ἐκ πρώτης. — Στ. 16, Ὀλκότερον.] Βραδύτερον καὶ βλακωδέστερον, ἵνα ἐπὶ πλέον ὄραν ἀλλήλους ἐγγίγνοιτο. ἐρεῖ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 435), Ὀλκὰ προβαίνων, ὃ ταυτόν ἐστι τῶ (σελ. 144), Βλακῶδες βαίνων. Ἀριστοφάνης δὲ (Σφιστ. 268) μετὰ τῆς προθέσεως, Ἐφολκὸν λέγει τὸν τοιοῦτον. — Στ. 24, Καὶ τὴν καρδίαν.] Περιττὸς δοκεῖ ὁ σύνδεσμος.

Σελ. 117, στίχ. 11, Ἄλλο δὲ ἀκριβῶς.] Ἀδιανοήτου οὔσης τῆς παρὰ πᾶσι φερομένης γραφῆς, διορθωσάμενος ἐσαφήνισα τὸ λεγόμενον· ὁ δὲ νοῦς, Τὸν μὲν χρησμὸν εἰς Θεαγένην τε καὶ Χαρίκλειαν αἰνίττεσθαι εἴκασα ἐξ αὐτῶν τῶν ὀνομάτων, Χάριν, Κλέος, Θεᾶς καὶ Γενέτην (σελ. 106). ἀλλὰ τοῦτο μόνον εἴκασα· ἄλλο δ' οὐδὲν τῶν ἐξῆς τοῦ χρησμοῦ ῥημάτων ἀκριβῶς συνέβαλον. ταῦτά δὲ ἐστὶ τὸ, Οἱ νηὸν προλιπόντες κ. τ. λ. μέχρι τέλους. δῆλον δὲ καὶ ἐξ ὧν προῖων ἐρεῖ (σελ. 124) «Τοῦ χρησμοῦ τὰ τελευταῖα τί ἄρα βούλοιο ἀν-» ἰχνεύων». — Στ. 15, Ἄνῆφε, λέλυτο.] Οὕτως ἢ Β καὶ αἱ ΑΑ. περὶ δὲ τῶν ἀναυξήτων τούτων ὑπερσυντελικῶν ἀρκούντως εἰρήκαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 2). — Στ. 22, Παντοίας.] Ἐκ τε τῆς Β καὶ τῶν ΑΑ. τυπογραφικῶς δὲ ἠμαρτήσθαι τὸ τοῦ Κ Παντοίας (ὅπερ οἱ μετ' αὐτὸν ἀσκέπτως παρεδέξαντο), δῆλον ἐξ ὧν αὐτὸς σημειοῦται ἐν ταῖς ΚΑ.

Σελ. 118, στίχ. 4, Συνέθυσεν.] Ἐκ τῆς Β καὶ τῶν ΚΑ. αἰλοῖται, Συνέθυσεν. — Στ. 7, Ωῖ γαθὲ.] Ἐκθλιπτέον εἶναι τὸ ἀρκτικὸν τοῦ, Ἄγαθὲ, οὐ μόνον Ἡλιόδωρος διδάσκει (πλὴν γὰρ τοῦ χωρίου τούτου, ἐν ἅπασι τοῖς ἄλλοις, Ωῖ γαθὲ, ὀρθῶς ἐξέδωκαν οἱ ἀντιγραφεῖς), ἀλλὰ καὶ ἡ χρῆσις αὐτῆ τῶν Ἀττικῶν τοῦτο βούλεται. ἐστὶ δὲ φιλοφρονήτικη προσ-

εγόρευσις ἐν τοῖς διαλόγοις μάλιστα χώραν ἔχουσα, ὡς καὶ τὸ συνωνυμοῦν πως Καλὸς ἐν τῇ συνηθείᾳ· οἷον τὸ προκειμένον χωρίον ἔστι μικρὸν παρεγκλίναντας ἐρμηνεύσαι, Καλὸν εἶπέ με πῶς σ' ἐφάνη σήμερον ἡ Χαρίκλεια; — Στ. 16, Οὔν.] Οὕτως αἱ ΑΑ.

Σελ. 119, σλ. 12, Ὁ περικεχυμένος ἡμῖν οὗτος ἀήρ.] Τὰ πλεῖστα τῆς ματαιολόγου ταύτης περὶ βασκανίας διαλέξεως, καὶ μάλιστα τὸ περὶ τοῦ Χαραδριοῦ, μετηνέχθη ἐκ τῶν Πλουτάρχου Συμποσιακῶν (Ε, ζ'). — Στ. 19, Ἐνέπλησε.] Ἄμεινον ἂν εἶπεν ἐνταῦθα, Ἐνέπλησε, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ, Ἐμόλυνεν, ἐφ' ἧς μάλιστα ἔταττον αὐτὸ οἱ Ἀττικοὶ (Τιμ. λέξ. Ἀνάπλωσις, καὶ Σουίδ. λέξ. Ἀναπλήσας). ὅθεν καὶ διορθωτέος ἅμα καὶ ἐξηγητέος ὁ Κωμικὸς (Νεφέλ. 990, ἐκδ. Κυστέρ.), ἐν οἷς παραινεῖ τοῖς νέοις,

..... Ἄλλο τε μηδὲν
 Αἰσχρὸν ποιεῖν, ὍΤΙ, τῆς αἰδοῦς ΜΕΛΛΕΙΣ τάγαλμ' ἀναπλήσειν.
 τοῦτο ἀτυχῶς πάνυ ὁ Βρύγκιος εἰς τὸ, Ἀναπλάττειν, μετέβαλε, δέον γράφειν,

..... Ὅ, ΤΙ τῆς αἰδοῦς ΜΕΛΛΕΙ τάγαλμ' ἀναπλήσειν.
 τουτέστι, Μηδὲν αἰσχρὸν ποιεῖν ὅ, τι μέλλει (ἢ Μέλλοι) μολυνεῖν τὸ ἄγαλμα τῆς αἰδοῦς. τοῦτο δὲ καὶ τῶν σχολιαστικῶν ἄτερος εὔμαλα συνήκε· φησὶ γάρ, «Ὁπερ μέλλει μολύνειν τὴν αἰδῶ», κακῶς Φατέρου διὰ τοῦ, Πληρώσειν ἐρμηνεύσαντος τὸ, Ἀναπλήσειν. — Στ. 23, Βασκανίαν.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. εἰρήκαμεν δ' ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 57) περὶ τῆς συντάξεως ταύτης.

Σελ. 120, σλ. 1, Θιγόντες.] Ἐτρεψα εἰς ἀόριστον τὸν ἐνεστώτα, διὰ τὰ ἐπόμενα, Μετασχόντες, καὶ, Κοινωνήσαντες, ἀοριστούμενα καὶ αὐτά. — Στ. 2, Τραπέζης κ.τ.λ.] Ταῦτα ἐν ταῖς ΔΑ594 οὕτως ἐμφέρεται, Τραπέζης τῶν αὐτῶν μεταλαχόντες, ἀέρος δὲ μόνον κ. τ. λ. — Στ. 6, Ὑπήμεμα.] Ὑπήμεμα λέγεται τὰ ἐν σκέπῃ τοῦ ἀνέμου τυγχάνοντα, ἢ γοῦν τὰ τὸν ἀνεμον ὀπισθεν ἔχοντα· οἷον ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 207) ἐρεῖ, Πλοῦς ὑπήμεμος, τουτέστιν ὁ τῷ ἀνέμῳ ὀπισθεν ἐπιφερομένῳ ἀνυόμενος· τοῖς δὲ Ὑπηνέμοις ἀντίκειται τὰ Πρασπήμεμα. ὅθεν οἶμαι γραπτότερον ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ, Ὑπηνέ-

μία, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὠῶν τῶν ἀνευ ὀχείας γεννωμένων, ἄπερ ἐκάλουν Ὑπνέμια, Ἀνέμια, Ἀνεμίδια, Ἀνεμιαῖα, καὶ Ζεφύρια, διὰ τὸ πεπισηεῦσθαι τὴν σύλληψιν αὐτῶν ὑπὸ ἀνέμου γίνεσθαι. ταυτὰ δὲ ταῦτα καὶ Οὔρια συνωνύμως (Οὔρος γὰρ ὁ ἄνεμος) ἐκάλεσεν Ἀριστοτέλης (Ζῶων γενέσ. Γ, β'). καὶ ἡ συνήθεια δὲ ἔτι καὶ νῦν, Οὔρια ὠὰ, καλεῖ τὰ ἄγωνα, καὶ, Οὔριον ἄνθρωπον, μεταφορικῶς φημέν τὸν μωρὸν, ὃν οἱ Ἀρχαῖοι Ἀνεμιαῖον ἔλεγον, ἐν ἀμφοτέροις τοῖς ὀνόμασιν οὐκ ἀκόμψως τῆς μεταφορᾶς αἰνιξαμένης τό, τε ἄγονον, καὶ τὸ οἰονεῖ ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενον τοῦ νοός. — Στ. 15, Ὁ Χαραδριός.] Θεδρύλληται τὰ περὶ τοῦ Χαραδριοῦ, οὐ πάνυ τι γνωρίμου ὀρνέου τοῖς νεωτέροις τῶν ὀρνιθιακῶν συγγραφεῦσι. περὶ δὲ τῆς μυθευομένης ταύτης ἰάσεως ἰστορεῖ καὶ Αἰλιανὸς (περὶ ζῶων ἰδιότ. ΙΖ, γ'), καὶ Πλούταρχος (Συμποσιακ. Ε, ζ'), ἐξ οὗ καὶ κατὰ λέξιν σχεδόν τι μετενήνεκται τὰ φυσιολογούμενα ταῦτα παρ' Ἡλιοδώρῳ, καὶ ἄλλοι πολλοί. ἀπόχρη δὲ παραθεῖσθαι τὸ τοῦ σχολιάσαντος τὸν Πλάτωνος Γοργίαν μαρτύριον, ὃς φησιν ἔτι διὰ τοῦτο καὶ οἱ πιπράσκοντες ἐν ἐκρυπτον αὐτὸν, ἵνα μὴ προῖκα ὠφελοῖντο οἱ κάμνοντες· οὗ καὶ μαρτύριον παρέχεται ἐκ τῶν Ἰππῶνακτος,

Καί μιν καλύπτει μῶν χαραδρίον περιᾶς;

εἰσὶ μέντοι οἱ φασί, τῶν ἰκτερικῶν οὐ τοὺς ἰδόντας τὸν Χαραδριὸν, ἀλλὰ τοὺς φαγόντας ἀπαλλάττεσθαι τοῦ πάθους (Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 267). — Στ. 17, Τόδε.] Ἐγκεκλιμένως ἔγραφα διὰ τὸ εὐσυνάρτητον, καίπερ οὐδ' οὕτως ἐρῶσθαι μοι δοκοῦν τὰ τῆς γραφῆς τε καὶ τῆς συντάξεως. — Στ. 18, Φθονοῦν.] Ἐν τῇ Β, Φθόνου· ἐν ταῖς ΑΑ, Φθονῶν· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ, Φθονοῦν, καὶ, Φθονῶν. — Στ. 22, Βασιλίσκος.] Ἄλλος οὔτος μῦθος, οὐ μᾶλλον πιθανὸς τοῦ προτέρου, ὃ περὶ τοῦ Βασιλίσκου, περὶ οὗ πολλὰ παράδοξα ἰστορεῖ Πλίνιος (Η, κά). — Στ. 25, Εἰ δέ τινες καὶ τοὺς φιλτάτους . . . ἀλλ' ὃ πεφύκασιν.] Τεῦτο ὅλον ἐκ τοῦ Πλουτάρχου (Αὐτόθ.) « Ὡστ' οὐκ ἄξιον θαυμάζειν τοὺς τὴν φθονητικὴν » καὶ βασκαντικὴν ἀπειργασμένους ἐν ἑαυτοῖς ἔξιν, εἰ καὶ πρὸς » τὰ οἰκεία κατὰ τὴν τοῦ πάθους ἰδιότητα κινοῦνται· κινούμενοι δὲ οὕτως, ὃ πεφύκασιν, οὐχ ὃ βούλονται, παροῦσιν »

Σελ. 121, σλ. 5, Πιστικώτατα.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Πιστότατα. Στ. 6, Εἶθε.] Ὡς καὶ ἐν τῇ Β. τοῦτο τυπογραφικῶς ἀμαρτηθῆν παρὰ τῷ Κ, παρέλαβον ἀσκέπτως οἱ μετ' αὐτόν. — Στ. 9, Δέος μὴ τοῦτο.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Δέος εἰ τοῦτο· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ, διωπλῆ γραφῆ, Δέος εἰ τοῦτο, καὶ (ὁ μόνον ἐστὶν Ἑλληνικόν), Δέος μὴ τοῦτο. τὸ δὲ ἐχόμενον, Μισόλεκτρος (ὅπερ οὐχεῦρηται ἐν τοῖς Λεξικοῖς), ἐστὶν ἡ μισοῦσα τὸν γάμον. Στ. 17, Ἐπὶ μάχην ἢ πόλεμον.] Παροιμιῶδες τοῦτο, ἐπὶ τῶν βραδυνόντων· οἱ γὰρ εἰς πόλεμον ἰόντες, ἢ καὶ ὅλως τινὶ τῶν μὴ κατὰ γνώμην ἐπιχειροῦντες, βραδύνειν καὶ χρονοτριβεῖν εἰώθασιν. εἴληφται δὲ ἐξ αὐτῆς τῆς ἀρχῆς τοῦ Γοργίου τοῦ Πλάτωνος, ὅπου πρὸς τὸν Σωκράτην τοῦ συγκειμένου βραδύτερον ἀφιγμένον φησὶ Καλλικλῆς, « Πόλεμου καὶ μάχης φασὶ » χρῆναι, ὃ Σώκρατες, οὕτω μεταλαγχάνειν ». — Στ. 20, Δεῦρ' ἴτε.] Ὀμηρικῶς (Ἰλιάδ. Γ, 590),

Δεῦρ' ἴτ'· Ἀλέξανδρός σε καλεῖ οἰκόνδε νέεσθαι

Στ. 22, Προκύψας.] Οὕτω διωρθωσάμην· Προκύπτει μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ προφαίνεσθαι, οἷον ὅταν φαμὲν Προκύπτει τῆς θυρας ἢ τῆς θυρίδος ἢ κόρη, καὶ τὸ ῥόδον τοῦ κάλυκος, καὶ Προκύπτουσι τῆς γῆς τὰ φυτὰ, ἠνίκα βλαστάνειν ἀρχεται· Προκύπτειν δὲ τὸ πρὸς τι πρᾶγμα ἢ πρόσωπον προσκλίνεσθαι. — Στ. 23, Τὴν ἀπὸ ξύλου κλῆσιν.] Παρώδηται ἀπὸ τῆς θρυλλομένης παροιμίας, « Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις »· ἦν δ' αὕτη τὸ « Κλαίειν λέγω » ὅπερ Ἰδάνθυρτος ὁ Σκυθῶν βασιλεὺς ἀπεκρίνατο τῷ Περσῶν Βασιλεῖ Δαρείῳ, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος (Δ, ρκζ.). — Στ. 24, Καὶ ταῦτα.] Ὑπό τι ἀκύνως ἀντὶ τοῦ, Καίπερ. — Στ. 25, Πληγᾶς ἡμῖν ἐμφορήση.] Ἐντεῦθεν ἢ συνήθεια παραλαβοῦσα, Ξυλοφορεῖν λέγει, τὸ Ξύλω πληγᾶς ἐμφορεῖν.

Σελ. 122, σλ. 7, Πυρρίχιον ὄρχησιν.] Τὴν καὶ διὰ μιᾶς λέξεως Πυρρίχην καλουμένην, ἥς εὐρετὴν τὸν Ἀχιλλέως υἱὸν Πύρρον (τὸν αὐτὸν ὄντα τῷ Νεοπτολέμῳ) φασί τινες. — Στ. 12, Ἐνεδείκνυτο.] Ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 14, Τὸ ὄμμα ἠνεμωμένος.] Τουτέστιν Ἀσάτον καὶ τῆδε κάκεισε οἷον ὑπ' ἀνέμου φερομένην τὴν ὄφιν ἔχων. τοῦτο δὲ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 146) διὰ τοῦ, Τὸ βλέμμα διέρριπται, ἐκφράσει, ἀποσκορακισθῆν αὐκ

τὴν γραφὴν τῶν ΔΑ 481, τὸ ὄμμα ἀνεωγμένος, καὶ τὴν ἔτι ψυχροτέραν ταύτης διόρθωσιν τοῦ Δορβίλλου, τὸ ὄμμα ἠνιημένος. ὁ Μ γραπτέον ἴσως φησὶ, τὸ ὄμμα ἀνειμένος. — Στ. 20, Διάνοια γὰρ ἐρώντος.] Ἐκ τῶν Πλουτάρχου Συμποσιακῶν (Α, ε'), « Ἐλέχθη δὲ καὶ ὅτι τῷ μεθύειν τὸ ἐρᾶν » ὁμοίον ἐστὶ· ποιεῖ γὰρ θερμούς καὶ ἰλαροὺς καὶ διακεχυμένους ». — Στ. 24, Πρὸς τὸ ἐρᾶν ὁ μεθύων.] Οἶνος γὰρ ἔρωτος τροφή, ὡς ἔφησέ που καὶ Ἀχιλλεὺς ὁ Τάτιος (Β. γ'). τοῦτο δὲ περὶ τῶν μετρίως χρωμένων οἴνω μάλιστα νοπτέον· « Οἱ γὰρ πίνοντες πολὺν ἄκρατον ἀμβλύτεροι πρὸς » τὰς συνουσίας εἰσίν », ἢ φησὶ Πλούταρχος (Συμποσιακ. Γ, ε').

Σελ. 123, στίχ. 3, Καθεωρακότα δὴ τὸ ἀνώμαλον.] Μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς ἀπροσδιονύσοις ἐξηγήσει τῆς προδήλως ἡμαρτημένης γραφῆς (Ἴδε τὰς ΚΑ καὶ ΔΑ 198), διόρθωκα οὕτως. — Στ. 14, Ἐμφυχωμένων.] Τὸ, Ἐμφυχομένων, τῶν πρὸ ἐμοῦ (ἀπὸ τοῦ ἐμφύχου) σημαίνει Ψυχραινομένων. ἐνδέχεται μὲν οὖν καὶ, Ἐμφύχων μόνων, ὑπάρξαι τὴν ἀρχαίαν γραφὴν· εἶκος μέντοι μᾶλλον γεγραφέναι τὸν Ἡλιόδωρον, Ἐμφυχωμένων διὰ τοῦ ᾠ, καθάπερ διόρθωκα, παρὰ τὸ, Ἐμφυχῶ. ἔστι δὲ παρακειμένος ἀναύξητος ἀπὸ τοῦ, Ἐνεφυχωμένων. ἴσως δ' ἂν τις προέλοιτο διορθοῦν, Ἐφυχωμένων, παρὰ τὸ, Ψυχῶ, ᾧ χρῶνται πολλάκις ὅσοι παρακμασάσης ἤδη τῆς Ἑλλάδος φωνῆς συγγράφειν ἐπεχείρησαν. ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ παραλείψεις τῆς συλλαβικῆς τῶν παρακειμένων αὐξήσεως (οἱ γὰρ Ἀρχαῖοι ἐπὶ τῶν ὑπερσυντελικῶν τοῦτο ἐποίουν) τῶν νεωτέρων εἰσίν· ὅθεν ἡ κοινὴ συνήθεια παραλαβῶσα ἀφεῖλε πάντων ὡς εἰπεῖν τῶν παρακειμένων τὴν αὐξισιν, περὶ οὗ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 6 καὶ 58) εἰρήκαμεν. — Στ. 24, Οὔσα.] Οὕτως ἅπαντες, πλὴν τῆς Β, ἐν ἣ γράφεται Οὔσαν. τὴν ἀδιανόητον ταύτην γραφὴν κατεχώρισεν εἰς τὴν ἰδίαν ἔκδοσιν ὁ Μ, ὑπολαβὼν τὸ Οὔσα εἰς τὸ, Τράπεζα ἀναφέρεσθαι, καὶ διὰ ταῦτα μετατρεπτέον εἰς τὸ Οὔσαν, ἵνα ἔχη συντάττεσθαι τῷ Φιλίαν. ἀλλὰ τὸ μὲν Σπενδέσθω, μέσως λαμβανόμενον ἐνταῦθα, ἀπήτει πάντως τὴν αἰτιατικὴν, « Ἦδε ἡ τράπεζα σπενδέσθω ἡμῖν Φιλίαν· τὸ δὲ Ἐσπείσθω, παθητικὸν ὄν, οὐ χρήζει αἰτιατικῆς. ἔστι γὰρ ἂ

βούλεται λέγειν Καλάσιρις, Ἐσπείσθω ἡ φιλία, ἦν λέγεις, ὦ Θεάγενες, καὶ πάσαι οὔσα πρὸς σέ.

Σελ. 124, σί. 8, Μεσοῦσις τῆς νυκτός.] Λείπει τὸ ἄρθρον ἐν ταῖς ΑΑ. — Στ. 15, Ἴσα καὶ παισί.] Τὸ, Ἴσα τε παισί, πόρρω σου Ἑλληνισμοῦ κείται. — Στ. 16, Ὅποι.] Τῷ, Ὅπη ἀνθυπέβαλον τὸ, Ὅποι. δῆλον δὲ καὶ ἐξ ὧν ἐρεῖ προῖων (σελ. 128) « Ὅπως μὲν λήσομεν, ὅποι δὲ τραπῶμεν ». — Στ. 23, Αὐτός γε.] Ἀντὶ τοῦ, Γε, ἐν ταῖς ΚΑ καὶ τῇ Β γράφεται, Γε. καὶ τὸ μὲν, Γε, περιττὸν· τὸ δὲ Γε, πρὸς τῷ περιττῷ καὶ βάρβαρον.

Σελ. 125, σί. 4, Ἴχνια κ.τ.λ.] Ἐκ τῆς Ἰλιάδος (Ν, 71) ὅθεν ἔγραφα (ὡς καὶ ὁ Μ), Ῥεῖ, μετὰ τῆς ἐκθλίψεως, ἐν ἧ, Ῥεῖα, τουτέστι ῤαδίως. ἀντὶ δὲ τοῦ, Ἀπιόντος, αἱ ΑΑ ἔχουσιν ἐνταῦθα, Ἀπιόντων. — Στ. 8, Ἀλλ' ἦ.] Οὕτω γραπτέον ἐπιρρηματικῶς, καὶ οὐ συνδεσμικῶς. — Στ. 10, Ὡν ἐγώ.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 11, Ὅτε περ.] Ἴσως γραπτέον, Ἐξ οὔπερ, ὡς ἔγραφεν ἀνωτέρω (σελ. 117), ἦ, Ἐξ ὅτεπερ· λέγεται γὰρ καὶ τοῦτο, καθὰ καὶ τὸ, Ἐκτοτε τοιοῦτόν τι καὶ τὸ παρὰ τῷ ποιητῇ (Ἰλιάδ. Ι, 106), « Ἐξέτι τοῦ ὅτε... ἔβης ». — Στ. 12, Ἐγκατεσπαρμένην.] Μετὰ τῆς, Ἐν, οὐ μετὰ τῆς, Σύν, ἐνταῦθα γραπτέον εἶναι προθέσεως, αὐτὸς ὑπαγορεύσει προῖων ἐν οἷς φησι (σελ. 126), Τοῖς ἐπεσιν ἐναπέθετο, καὶ (σελ. 363), Τὰς ἐγκατεσπαρμένας τούτοις ὑπονοίας. — Στ. 24, Διάβλασιν.] Ἡμάρτηται τὸ, Διάβλασιν, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 403) τὸ, Μετάβλασιν. ὅθεν οὐκ ὠκνησα διορθῶσαι ἀμφότερα.

Σελ. 126, σί. 3, Τῷ πόδε ζευγνύντες.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Τῷ πόδε ζευγνύντες. ἐλέγοντο δὲ τὰ τοιαῦτα ἀγάλματα ἔχειν τὰ σκέλη Συμβεβηκότα, ἃ δ' ὕψιρον κατεσκευάζον οἱ Ἕλληνες, Διαβεβηκότα. — Στ. 8, Δεινῶ κ. τ. λ.] Ἐξ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Α, 200). — Στ. 11, Ῥεῖ ἔγνω ἀπιόντος.] Ἐν ἁσασί γράφεται κατὰ ῤῆμα τριτοπροσωπικόν, Ῥεῖ, πλὴν τοῦ Μ, ὃς ἔγραφε μὲν, Ῥεῖ, ἐπιρρηματικῶς, καθὰ ἐποίησεν Ὀμηρος, ὑπολαμβάνει μέντοι γραπτέον εἶναι, Ῥεῖν, ἀπαρεμφάτως, οὐ μόνον διότι τὸ ἐχόμενον ἕτερον, Ῥεῖ, Ῥεῖν γράφεται ἐν τῇ Β, ἀλλ' ὅτι καὶ τοῦτο εἴκει βούλεσθαι Ἡλιάδω

ρος ἐνταῦθα, παραποιούντα δηλαδὴ καὶ παρεξηγούμενον τὰ Ὀμήρου τὸν Καλάσιριν ἐμφῆσαι. τοῦτο δὲ ἔστι μὲν ἢ πιθανόν, ἔστι δ' ἢ καὶ ἀντικείμενον ἔοικε τῇ τοῦ Καλασίριδος ἐρμηνείᾳ· τὸ γὰρ, Οἶον ῥέοντος ἐν τῇ πορείᾳ, μᾶλλον ἀρμόζει τῷ, ῥεῖ ἀπιόντος (τοῦτο καὶ γὰρ μόνον καινοτομεῖ Καλάσιρις, τὸ, ῥεῖ τῷ, Ἀπιόντος συνάπτων, Ὀμήρου τῷ, Ἐγνων, αὐτὸ συνάψαντος) ἢ τῷ, ῥεῖν ἀπιόντος· ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ ἐπιρρήμα, ῥεῖα, παρὰ τὸ, ῥεῶ ῥῆμα ἔστι, ὡς καὶ τὸ τῶν Γάλλων *Coulatment* (ὃ ἔστι, ῥαδίως) παρὰ τὸ *Couler* (ὃ ἔστι, ῥεῖν). τὸ γὰρ ῥαδίως τι ποιεῖν, ἀκωλύτως καὶ οἶον ῥέοντως τι ποιεῖν ἔστι. — Στ. 12, ῥεῖ ἀπιόντος.] Ἐνταῦθα, ὡς ἐφθην εἰπὼν, μόνη ἢ Β, ῥεῖν, ἀπαρεμφάτως· ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, καὶ ταῖς λοιπαῖς ἀπώσασαι, (πλὴν τοῦ Μ, γράφοντος ῥεῖ), ῥεῖ, κατὰ ῥῆμα τρίπροσωπικόν, ἡμαρτημένως δηλονότι ἀντὶ τοῦ, ῥεῖ. — Στ. 15, Ταῦτά με.] Οὕτως ἐν ταῖς ΚΑ. — Στ. 21, Διαλαμβάνειν.] Ἐπὶ τῆς σημάσιος τοῦ διηγεῖσθαι, διαλέεσθαι, ἐκτίθεσθαι καὶ οὐκ ὀλίγη ἢ χρῆσις παρὰ τοῖς νεωτέροις Ἑλλησιν. Οὕτω καὶ Λουκιανὸς (Ῥητόρ. Διδάσκαλ. § 21) « Καὶ » περὶ ὧν ἔφης μεταξὺ διαλαμβάνοντα », ὅπερ οὐ συνεῖς ὁ Σολάνος διώρθου βαρβάρως πάνυ, Μεταξὺ διαλέγοντα. τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον φασὶν καὶ ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ, Τί διαλαμβάνει ἢ ἐπιστολή; ἢ γούν, περὶ τίνων ἔστιν ὃ ἐν αὐτῇ λόγος; — Στ. 24, Ἡμεδαπὸς Αἰγύπτιος.] Ἐν Μυθιστορίᾳ μὲν οὐκ ἀνδῶς ἂν τις ἀκούοι τῶν διατεινομένων Αἰγύπτιον γεγονέναι τὸ γένος τὸν Ὀμηρον· τὸ δὲ σπουδάζοντα λέγειν ἢ πιστεύειν Ὀμήρου πατρίδα τὴν Αἴγυπτον, πᾶσαν ὑπερβέβληκεν ἀτοπίαν. ταῦτα δὲ οὐ μόνον τῶν ἀρχαίων πολλοὶ, ἀλλὰ καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς ἐρεσχελεῖν οὐκ ὤκνησαν, περὶ ὧν ὁ βουλόμενος ἀναγνώτω τὰς εἰς τὸν Ἀθηναῖον (Δ, ιδ') σημειώσεις τοῦ Κασσιανῶνος, καὶ τὴν νεωστὶ ἐκδοθεῖσαν Ἑλληνικὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Φαβρικίου (Γ. Α, σελ. 327). τῶν τοιούτων ἄρα καταμωκώμενος ὁ χαριέστατος Λουκιανὸς (Ἀληθ. Ἱστορ. Β, § 20), Βαβυλώνιον φησὶ γεγονέναι τὸν Ποιητὴν, καὶ οὐχ Ὀμηρον, ἀλλὰ Τίγρᾶν κελῆσθαι, ὕστερον δὲ, ὀμπεύσαντα παρὰ τοῖς Ἑλλησιν, ἀλλάξαι τὴν προσηγορίαν. — Στ. 25, Θῆβαι, αἱ ἐκατόμυυλοι εἰσι.] Ἡ τῶν πρὸ ἐμοῦ γραφὴ, Θῆβαι
αι

καὶ ἑκατομυλοὶ εἰσι, τοῦτο βούλεται λέγειν ὡς αὐτὸς Ὀμηρος ὁμολογεῖ φάσκων ἑαυτὸν ἐκ Θηβῶν γεγονέναι, οὐ τί ἂν ψευδέστερον γένοιτο. διώρθωκα οὖν καὶ τὴν γραφὴν καὶ τὴν σίξιν, ἵνα ἢ ὁ νοῦς, Πόλις Ὀμήρω Θῆβαι, ἄς ἐκεῖνος ἑκατομύλους ἐκάλεσεν· αἰνίττεται γὰρ διλονότι τὸ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ εἰρημένον (Ἰλιάδ. I, 581),

..... οὐδ' ὅσα Θῆβας
Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κείται,
Αἰθ' ἑκατόμυλοὶ εἰσι

Σελ. 127, σλ. 13, Ἦτοι τὸ φυγὰς κ. τ. λ.] Ὡς ἀπὸ προσώπου τοῦ Καλασίριδος ταῦτα. — Στ. 20, Ταῦτα μὲν κ. τ. λ.] Ἀρχεται πάλιν ὁ Κνήμων τοῦ λόγου. — Στ. 22, Ἀνειμένοι.] Ἐν τῇ Β καὶ ταῖς ΚΑ, Ἀνηγμένον· ἐν δὲ ταῖς ΑΑ καὶ ΚΑ, Ἀνημέρον. εἰκότως ὁ Κ ὑπονοεῖ τὸν Α βεβουλησθαι, ἠνιγμένον, ἀπὸ τοῦ Αἰνίττομαι· καὶ γὰρ μέλαφράζει, *La subtilité mystique*. ἀντὶ δὲ τοῦ Σύγκρατον, ἐν ταῖς ΑΑ ἐμφέρεται, Σύγκρατον. — Στ. 25, Θείας καὶ δαιμονίας.] Ἦ Β, Θείας κηδεμονίας· καὶ ἢ ἂν ἴσως ἡ γραφὴ οὐκ ἀπόβλητος, εἰ τοῦ, Καταβολῆς προηγοῖτο ὁ Καὶ σύνδεσμος. τὸ δὲ Καταβολῆς ταῦτο βούλεται τῷ Ἀρχῆς ἢ Γενέσεως· εἰκὸς γὰρ τὸν Ἡλιόδωρον, Χριστιανὸν ὄντα, ταῖς παρὰ Χριστιανοῖς ἐν χρήσει μάλιστα λέξεσι χρῆσθαι, οἷον ἐστὶ τὸ « Πρὸ καταβολῆς κόσμου (Ἐφισ. Α, 4) », καὶ τὸ « Σάρρα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε » (Ἐβρ. ΙΑ, 11) τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. ἐρεῖ δὲ καὶ αὐθις προῖων (σελ. 149), Κυφορήσασα τὴν καταβολὴν. ὀνομάζει δὲ Ἠσύχιος καὶ Καταβολάδας τοὺς κλάδους τῶν φυτῶν, αἰνιττόμενος τοὺς καταβαλλομένους εἰς γῆν κλάδους, ἐπὶ βλασθήσει νέου φυτοῦ, οὓς καὶ ἡ κοινὴ συνήθεια Καταβολάδας ἔτε καὶ νῦν καλεῖ, καὶ ῥῆμα πρὸς τούτοις σχηματίσασα τὸ, Καταβολεύω.

Σελ. 128, σλ 6, Ὅτι.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ὅταν. — Στ. 14, Ἐψόφει τε ἢ μέταυλος.] Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ Μέσαυλος, ἔλλειπτικῶς ἔξωθεν προσυπακουομένου τοῦ Θύρα. οὕτω δὲ ἐκαλεῖτο, ὡς φησιν ὁ σχολιάσας τὸν Ἀπολλώνιον (Ἀργοναυτ. Γ, 235), ἢ φέρουσα εἰς τε τὴν ἀνδρωνίτιν καὶ τὴν γυναικωνίτιν. τὸ δὲ Ἐψόφει οὐκ ἀντίκειλαι οἷς εἰρήκαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 34)

περὶ διαφορᾶς τοῦ Φοφείν καὶ τοῦ Κόφτειν· ἄλλο γὰρ ἐστὶ τὸ Φοφείν τὴν θύραν, μετὰβατικῶς, καὶ ἄλλο τὸ Φοφεί ἢ θύρα, ἀμετὰβάτως. οἶδε δὲ καὶ ἡ κοινὴ συνήθεια τὸ Κτυπεῖν τὴν θύραν, καὶ τὸ Κτυπεῖ ἢ θύρα. τὸ δὲ φοφείν ἐπὶ τοῦ θνήσκειν λέγομεν, ὁπνίκα τὸ θνήσκον ἐν τι τῶν ἀλόγων ζώων ἐστὶ, οἷον «Ἐφόφισεν ὁ Σκύλος, ἢ ὁ Γάδαρος. εἰσὶ δὲ οἱ πάνυ ἀναγώγως, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἀπανθρώπως, καὶ ἐπὶ τῶν μὴ ὁμοδογματούνητων χρῶνται τῇ λέξει, οἷον «Ἐφόφισεν ὁ Ἑβραῖος». καὶ φόφος δὲ ὁ θάνατος, οἷον «Ἐπесе φόφος εἰς τὰ πρόβατα». δοκεῖ δὲ ἡ τοιαύτη χρῆσις τὴν ἀρχὴν εἰληφέναι ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ (Ἰλιάδ. Ν, 426),

Ἡ αὐτὸς δουπῆσαι ἀμύνων λαιγὸν Ἀχαιοῖς,

ὅπου φασὶν οἱ ἐξηγήσαντες τὰ Ὀμήρου, ὅτι τὸ Δουπῆσαι (οὐδὲν ἄλλο ὄν ἢ αὐτὸ τὸ Φοφῆσαι) ἐκ τοῦ παρεπομένου δηλοῖ τὸ ἐν πολέμῳ ἀποθανεῖν· οἱ γὰρ ἐν πολέμῳ πίπτοντες φόπον ἀποτελοῦσι τοῖς ὄσπλοις. τοιοῦτον δὲ ἐστὶ καὶ τὸ (Ἰλιάδ. Ψ, 679),

.....δεδούπητος Οἰδιπόδας,

ἀντὶ τοῦ, Τεθνηκότος. τὸ δὲ ἐχόμενον, Καλοῦντος, Παιδίον, διώρθωκα ἐκ τῶν ΑΑ. προσεπειδιορθώσας καὶ τὴν σίξιν. ἡμάρτηται γὰρ τὸ Παιδίου συναπτόμενον τῷ Καλοῦντος· ἕτερος γὰρ ὁ Καλῶν καὶ κόπτων ἐξώθεν, τοῦ καλουμένου παιδίου, ὃ δὴ καὶ Ἰσχυρέτην μετὰ μικρὸν ὀνομάζει. — Στ. 16, Καὶ κατὰ ποίαν.] Μετέβαλον τὸν διαζευκτικὸν εἰς τὸν συμπλεκτικὸν, τῆς διανοίας τοῦτο ἀπαιτούσης, ἢ κατηκολούθησαν ὅτε Λ καὶ Α ἐν τῇ μεταφράσει. — Στ. 17, Ἀπάγγελλε.] Τοῦτο λέγει ὁ κόφας τὴν θύραν καὶ τὸ παιδίον καλέσας, τουτέστιν, Ἀπάγγελλε τῷ δεσπότη σου, ὅτι Θεαγένης ἐστὶν ὁ κόπιων. ὅθεν κακῶς οἱ πρὸ ἐμοῦ παρέλιπον τὴν μετὰ τὸ, Χρείαν, διασβολήν. — Στ. 25, Ἠπάτηνται.] Ἠγουν ἠπάτημένως καὶ ψευδῶς νομίζουσι· οὕτω γὰρ γραπτέον, ὡς ἐμφέρεται ἐν ταῖς ΚΑ, ΑΑ ΔΑ 496 καὶ Μ. τὸ δὲ Ἠγνεται ἀπὸ τῆς Β εἰς τὰς λοιπὰς εἰσφθαρὲν οὐδὲν ἄλλ' ἐστὶν ἢ ἐπεξηγήσεις. εἴρηκα δὲ περὶ τούτου καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 50).

Σελ. 129, σί. 5, Προϊούσα.] Αἱ ΑΑ, Προϊούσαν, μετὰ τῆς Πρό, καὶ κατ' αἰτιατικὴν. — Στ. 6, Αὐτὴ περὶ αὐτήν.] Ἀπῆλειψα τὸ, Τὰ, κακῶς παραπλασθὲν ἀπὸ τῆς προσηγορίας

της τελειΐαιας συλλαβῆς τοῦ Αὐτή. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐπομένου, Πταί-
ουσα (ὅπερ ἢ χρῆσις ἀντιδιέσβαλε πρὸς τὸ, Κατορθοῦσα),
ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, Παίουσα καὶ ἦν ἂν ἴσως οὐκ ἐπιλήψι-
μος ἢ γραφή, εἰ προθετικῶς ἐλέγετο, Παραπαίουσα. — Στ.
8, Ἀποτυχίας.] Μῶν Ἐπιτυχίας; τοῦτο γὰρ μάλλον ὑπ-
αγορεύει τὸ προηγησάμενον Κατορθοῦσα. ἀλλὰ καὶ τούτου δο-
θέντος, τί βούλεται τὸ Κατορθοῦν ἐπιτυχίας; τὰς γὰρ πράξεις
τε καὶ ἐπιχειρήσεις τῶν πράξεων κατορθοῦσθαι ἢ χρῆσις λέ-
γει, καὶ ὁ λόγος αἰρεῖ· ἄλλως τε τὸ Κατορθοῦν ἐπιτυχίας,
ταῦτόν ἂν εἴη τῷ Κατορθοῦν κατορθώσεις. ἐνδέχεται οὖν ἡμαρ-
τῆσθαι τὸ χωρίον ὅλον, ὀρθῶς ἂν ἔξον εἰ οὕτω τις λέγοι,
« Φαντασίαις τῶν μὴ ὄντων ὡς ὄντων, καὶ ἐπιτυχίας τῶν ἐλ-
» πιζομένων » τὸ μὲν Φαντασίας εἰς δοτικὴν τρέψας, τὸ δὲ
διορθωθὲν Ἐπιτυχίας κατὰ γενικὴν ἐκλαβὼν ἐξηρτημένην τοῦ
Φαντασίας. καὶ εἴη ἂν ὁ νοῦς τινικαῦτα, ὅτι ἢ ψευδῆς αὕτη
σοφία μικρά τινα κατορθοῦν φαίνεται, φανταζομένη βλέπειν
τὰ μὴ ὄντα ὡς ὄντα, καὶ ἀπολαύειν τῶν ἐλπιζομένων ὡς
παρόντων· οἷς δὲ συνομολογεῖ καὶ Πλούταρχος (Περὶ Ἀρετ.
καὶ Κακ.) ἐν οἷς λέγει περὶ κακίας, λαβὼν ἐκ τοῦ Πλάτωνος,
« Ἀπολαύουσα τοῦ παρανομεῖν ὡς ἀνυσθὸν ἐστίν, Εἶδ' Ὄ-
» ΛΟΙΣ καὶ ΦΑΣΜΑΣΙΝ, Εἶς ὈΥΔΕΜΙΑΝ ἠδονὴν
» οὐδὲ τελείωσιν τοῦ ἐπιθυμοῦντος τελευτῶσιν, ἀλλὰ κινεῖν
» μόνον καὶ διαγριαίνειν τὰ πάθη καὶ τὰ νοσήματα δυναμέ-
» νοις ». — Στ. 11, Ἡ ἀληθῶς σοφία . . . ἦν ἱερεῖς καὶ
προφητικὸν γένος κ. τ. λ.] Οὐκ ἀπροσφυῶς οὐδ' ἀπροσδιονύ-
σως τὰ περὶ τῆς διπλῆς ταύτης σοφίας μετενήνοχεν ἀπὸ τῶν
θρυλλομένων παρ' Ἰουδαίοις τε καὶ Χριστιανοῖς, περὶ τῶν
Αἴγυπτίων πηληγῶν. διὰ μὲν γὰρ τοῦ προφήτου καὶ ἱερέως
Καλασίριδος, τὸν ἱερέα Δάρων ἠνίξατο, περὶ οὗ φησὶν ὁ Θεὸς
πρὸς Μωϋσῆν ἠνίκα ἐπεμπεν ἀμφοτέρους πρὸς Φαράω, « Καὶ
» Δάρων ὁ ἀδελφός σου ἐστὶ σου προφήτης. (Ἐξόδ. 2) »·
διὰ δὲ τῶν ἀσκούντων τὴν ἐπωδαίς ἐπανέχουσαν καὶ δημῶδη
σοφίαν, τοὺς τῶν Αἴγυπτίων ἐπαοιδοῦς λεληθότως ἐνέφηνε, οὗς
φησὶν ἢ Γραφή (Αὐτ.) ποιῆσαι μὲν καὶ αὐτοὺς ταῖς φαρμα-
κείαις αὐτῶν ἃ καὶ Αἰρῶν ἐποίει σημεῖα καὶ τέρατα, οὐ μὴν
εἰς τέλος κατακρατῆσαι τοῦ προφήτου. — Στ. 14, Ἀσίρων.]

Παρά τὴν ὀνομαστικὴν, Ἄστρον. ἅπαντες μέντοι οἱ πρὸ ἐμοῦ, Ἄστρων, περισπωμένως, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἄστρος ὅπερ ἐνδέχεται μὲν καὶ αὐτῶν εἶναι τῶν ἀντιγραφάντων, παραχθέντων ὑπὸ τῆς καθωμιλημένης φωνῆς, ἐν ἧ ὁ μόνον Ἄστρα (παρὰ τὸ, Ἄστρον), ἀλλὰ καὶ Ἄστρον (παρὰ τὸ, Ἄστρος) φαμέν. ἐνδέχεται δὲ καὶ αὐτὸν τὸν Ἡλιόδωρον οὕτως ἐξενέγκαι, ἢ τῆ συνηθεία καθολοουθήσαντα, ἢ καὶ τισι τῶν ἀρχαίων οὕτω γράψασιν ἐντυχόντα. καὶ γὰρ καὶ αὐτὰ τῆς κοινῆς συνηθείας τὰ πλείω, ἀκρίτως ἂν τις βαρβαρισμοῦ αἰτιῶτο διὰ τοῦτο μόνον ὅτι οὐχ εὔρηται παρὰ τοῖς σωζομένοις τῶν Ἀρχαίων συγγράμμασι· πολλοσὶν γὰρ ἴσμεν ὃν μέρος τὰ σωζόμενα τῶν ἠφανισμένων ὑπὸ τοῦ χρόνου. ἐν τοῖς τοίνυν τοιούτοις τὴν ἀναλογίαν σκεπτέον, καὶ ὀρθῶς, ἢ ἐ βαρβάρως γε ἔχειν ὑποληπτέον τοὺς ἐν τῇ κοινῇ συνηθεία σχηματισμοὺς, ὅσαίς παραωλησίοις ἢ ἀναλόγοις σχηματισμοῖς τῆς ἀρχαίας χρήσεως ἐνλυγχάνομεν. εἰ γὰρ τὸ Δένδρεσι τοῦ Θεουκιδίδου (παρὰ τὸ Δένδρος), καὶ τὰ Κρίνεσι τοῦ Ἀριστοφάνου (παρὰ τὸ Κρίνος) ὀρθῶς ἔχει, τί μὴ καὶ τὰ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀπὸ κλίσεως εἰς κλίσιν ἐτέραν μέλαπεσόνια, ἢ ἄλλως διαφορούμενα, ὀρθῶς ἔξει; τοιαῦτα δὲ εἰσι τὸ Δένδρη ἀπὸ τοῦ Δένδρος, Ἄστρον ἀπὸ τοῦ Ἄστρος (οἱ δὲ Ἀρχαῖοι καὶ Ἄστρασι, οἶονεὶ ἀπὸ τοῦ Ἄστρας, εἶπον), Οὔρος ἀπὸ τοῦ Οὔρον, Μέτρος καὶ Μέτρον, Μύρας καὶ Μύρον, Κρύος καὶ Κρύον κ. τ. λ. οὐ μόνον δὲ σχηματισμοὺς λέξεων, ἀλλὰ καὶ λέξεις ὅλας ἢ συνήθεια περιέσωσιν, αἷς ἢ οὐδόλως, ἢ ἅπασι παρὰ τοῖς σωζομένοις τῶν Ἀρχαίων συγγράμμασιν. οἷον τί λέγω; τῷ Μῆκος ἢ μὲν συνήθεια σπανίως κέχρηται, ἐπιπολάσαντος ἐν αὐτῇ τοῦ, Μάκρος τῶν Ἀρχαίων δ' ἀνάπαλιν παρὰ μόνῳ τῷ Ἀριστοφάνει (Ὅρν. 1151) εὔρηται τὸ Μάκρος,

Τὸ δὲ μῆκος ἴσθι, καὶ γὰρ ἰμέτρος αὐτ' ἴγῳ,

Ἐκατοντόργιον.— ὁ Πόσειδον τοῦ ΜΑΚΡΟΥΣ.

καὶ περὶ μὲν τούτων τε καὶ τῶν τοιούτων, ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰρήσθω μοι τοσαῦτα, ἐν ἄλλοις ἴσως πλατύτερον πραγματευσομένῳ. εἰ δὲ τις τῷ μήκει τῶν σημειώσεων δυσχεραίνει, ἴσθω με δὲ οὐδὲν ἄλλο τοῦ προκειμένου θαμὰ παρεκβαίνοντα, ἢ τῶν φιλομούσων Ἑλλήνων χάριν, οἷς διαφέρει μάλιστα τὰ τοιαῦτα

τα, ἵνα διορθοῦν τὴν καθωμιλημένην γλῶσσαν σπουδάζοντες, μετὰ κρίσεως τοῦτο καὶ προσοχῆς μεγίστης ποιῶσι. ποιήσουσι δὲ, εἰάν ἀκριβῶς τὰ ἀρχαῖα τοῖς νῦν ἐκάστοτε παραβάλλειν ἐθισθῶσι· τὸ γὰρ ἄλλως πειρᾶσθαι μετακοσμεῖν τὴν συνήθη φωνὴν, ἐντροφῶντος, οὐ προσέχοντός ἐστι τῇ γλώσση. — Στ. 21, Κατ' ἀλλήλων πόλεμον.] Ἀνεστραμμένως, ἐκ τῶν ΑΑ.

Σελ. 130, στ. 7, Καταφήσας.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Κατακρύψας, ἐξ ἀμείνονος ἴσως γραφῆς τῆς, Κατατρίψας, ὅπερ οὐδὲν ἔστιν ἄλλο ἢ ἐπεξήγησις τοῦ Καταφήσας. — Στ. 12, Σοφία.] Τοῦτο ἀβλεψία τῶν τυπογραφούντων παραλείφθην ἐν τῇ Κ, παρέλιπον καὶ οἱ μετ' αὐτὸν πλὴν τοῦ Μ. — Στ. 17, Καὶ Χαρικλείας.] Λεῖπει ὁ σύνδεσμος ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 18, Θεοκλυτεῖν.] Τοῦτο κυρίως τὸν Θεὸν ἐπικαλεῖσθαι σημαίνει· οἱ δ' ὕψιρον καὶ ἐπὶ τοῦ, Μαντεύεσθαι κατεχρήσαντο· οἷόν ἐστι καὶ τὸ παρὰ Πλουτάρχῳ (περὶ τοῦ δαιμον. Σωκράτ.), «Τὸ μαντικὸν καὶ Θεοκλυτούμενον γένος». τὸ δ' ἐχόμενον, Μικροῦ με, ἀνθυπέβαλον τῷ, Μικροῦ μὲν. — Στ. 21, Ὁμολογεῖν χάριν οὐκ ἐσφαλμένον.] Ἐκ τῶν ΚΑ. ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, Ὁμολογεῖν (γρ. Ὁμολογεῖν) χάριν οὐκ ἐσφαλμένος· αἷς συνάδουσι πως καὶ αἱ ΔΑ 688, Ὁμολογεῖν χάριν οὐκ ἐσφαλμένως (γρ. ἐσφαλμένος). — Στ. 25, Πόθου.] Μεταμέλει μοι νῦν μὴ γραφάντι τὸ ἐν τῇ Β, Πάθους, ὅπερ ἠρμήνευσαν καὶ οἱ μεταφράσαντες Λ καὶ Α. πλὴν εἰ μὴ τις φαίη κἀνταῦθα τὸν Ἡλιόδωρον τοῖς συνωνύμοις, Πόθου, καὶ, Ἐρωτος, παραλλήλως χρήσασθαι, καθὰ καὶ ἀνωτέρω (σελ. 6) τῷ, Πόθος, καὶ, Ἐρως.

Σελ. 131, στ. 10, Ἐφ' ἡμᾶς.] Ἡ Β, Πρὸς ἡμᾶς. — Στ. 15, Εὐθυμος εἶναι.] Οὕτω κατ' ὀνομαστικὴν αἱ ΚΑ καὶ ΔΑ 52 καὶ 452, καὶ αὐτὸς αὖθις Ἡλιόδωρος ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 222); ὡς εἰώθασιν συντάττειν οἱ χαριέστεροι· ὧ καὶ δῆλον ὅτι ἐλλειπτικὴ ἢ φράσις, ἀντὶ τοῦ, Θέλε(ἢ Βούλου, ἢ τοιούτου τινὸς ἄλλου ῥήματος) εὐθυμος εἶναι. — Στ. 23, Ἐπιθύει.] Ἐν πολλοῖς μὲν καὶ ἄλλοις ἠμαρτημένως ἢ Ἀπὸ τῆ Ἐπὶ ἀνθυπεβλήθη, ἐν δὲ δὴ καὶ τῇ συνθέσει τοῦ Θύω. Ἀποθύειν γὰρ κυρίως ἐστὶ τὸ ἀπὸ τινος ἀπολαβόντα καὶ χωρίσαντα θύειν, ὡς ἔτε περὶ τοῦ Σύλλα φησὶ Πλούταρχος (Σύλλ. § 35) «Ἀπο-

» θύων δὲ τῆς οὐσίας ἀπάσης ὁ Σύλλας τῷ Ἡρακλεῖ δεκά-
 » την ». ὡσαύτως φαμέν καὶ « Τὴν δεκάτην τῶν λαφύρων
 » ἀποθύειν ». καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς διορθώσεως τῆς γρα-
 φῆς. τῷ δὲ Ἀποθύειν ἢ Ἐπιθύειν ὕμνον, μεταφορικῶς λεχθέν-
 τι, ἐχρήσατό ποῦ καὶ Συνέσιος, κατὰ τοὺς αὐτοὺς σχεδὸν χρό-
 νους ἀκμάσας Ἡλιοδώρῳ.

Σελ. 132, σφ. 7, Διαγαγούσης.] Ἐνταῦθα οὐκ ἐνεσιῶτος,
 ἀλλὰ παρωχημένου χρεῖαν εἶναι, πᾶς τις ἂν φαίη ὁ καὶ κατὰ
 μικρὸν λογικῆς ἐπιστήμης μετεिल्χώς. — Στ. 12, Ἀπολιμ-
 πανομένην.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἀπολειπομένην. — Στ.
 18, Βουλομένῳ σοι.] Αἱ ΑΑ, Βουλομένῳ σοι ἦ. — Στ. 19,
 Προφήταις καὶ τὰ.] Οὕτω καὶ ἡ Β. ἀλλὰ τοῦ Βουρδελότου
 ἐκδόντος, Προφήταις μὲν τὰ, οἱ μετ' αὐτὸν, Προφήταις μὲν
 καὶ τὰ, ἀμφοτέρους τοὺς συνδέσμους παραλαβόντες ἐξέδωκαν.
 Στ. 22, Ἐχειν.] Ἐτρεψα τὸ Ὀριστικὸν εἰς τὸ Ἀπαρέμφα-
 τον, οὕτως ὑπαγορευόντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ. τοῦτο γὰρ παρ-
 ἀλληλον ὅλως ἐστὶ τῷ πρόσθεν (σελ. 130) ῥηθέντι, « Παρ-
 » ἐκάλει μὴ γὰρ ἂν περισωθῆναι », καὶ δὴ καὶ τῷ μετ' ὀλίγα
 (σελ. 136) ῥηθισομένῳ, « Ἀπέπεμπον οὖν αὐτὸν . . . οὐ γὰρ ἐπι-
 » τρέπειν τὸν νόμον ». ἐν δὲ τοῖς τοιοῦτοις Ἀπαρεμφάτοις ῥῆμά
 τι συνυπακουσίον ἐξῶθεν ἀνάλογον, πρὸς ὃ ἔχοιεν ἀναφέρεσθαι,
 οἷον, Παρεκάλουν ἔλεγον γὰρ ἔχειν τι κ. τ. λ. Παρεκάλει,
 ἔλεγε γὰρ μὴ ἂν περισωθῆναι, καὶ Ἀπέπεμπον . . . ἔλεγον
 γὰρ οὐκ ἐπιτρέπειν κ. τ. λ.

Σελ. 133, σφ. 1, Βούλομαί σε καὶ λόγους.] Ἐκ τῶν ΑΑ.
 Στ. 5, Ἀπείωμεν.] Τοῦτο παρέλιπεν ὁ Λ. ἄλλως δὲ καὶ περί-
 τὸν ἔοικε, προηγήσαμένου ἤδη τοῦ Ἰώμεν. ὅθεν ὑπονοῶ τὸν
 Ἡλιοδώρον γεγραφέναι, Ἀπείωμεν, τουτέστιν, ἐπορεύθημεν.
 Στ. 14, Φιλίσας.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Καταφιλήσας. —
 Στ. 18, Καὶ οὐκ ἠδίκημένη παρὰ κ.τ.λ.] Οὕτως ὀρθῶς, ἄνευ τοῦ,
 Ἀδικουμένη, αἱ ΚΑ. — Στ. 20, Ὅδε ὁ σοφός.] Οὐκ ὠκνησα
 παρενεῖραι τὸ ἄρθρον, αὐτοῦ τοῦ Ἡλιοδώρου κελεύοντος (σελ.
 210), « Ὅδε δὲ ὁ πρεσβύτης . . . παρέστω ». — Στ. 21,
 Τὴν θεῖαν τέχνην.] Τὴν Ἰατρικὴν μὲν λέγει, ὡς ἐξ Ἀσκλη-
 πιοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος παρηνίξατο δ' ἐν ταύτῳ καὶ τὴν Χη-
 μείαν, ἥτοι τὴν τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ποίησιν, ἣν Αἰγυ-

πλίσις ἀναλιθέντες, Θείαν τέχνην οἱ μάταιοι ταύτης δημιουργοί τε καὶ συγγραφεῖς ἐκθειάζοντες ὠνόμαζον. ταύτη δὲ καὶ τὸν Ἡλιόδωρον ἀνθρώπινόν τι παθόντα, προσχεῖν ἄμωσγέντως οὐκ ἀπίθανον, καίπερ ψευδῶς εἰς αὐτὸν ἀναφερομένου τοῦ περὶ Χημείας ποιηματίου, περὶ οὗ εἰρήκαμεν ἐν τῇ πρὸς Ἀλέξανδρον ἐπιστολῇ. — Στ. 24, Ποιοίης.] Οὕτω χρῆναι γράφειν, δῆλον καὶ ἐκ τῶν μικρῶ πρόσθεν (σελ. 152) εἰρημένων, « Δικαίως μὲν ἂν . . . ποιοίης ».

Σελ. 154, στ. 4, Ἐπένευε.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 8, Τῆ Χαρικλεία.] Διωρθώκα οὐδὲν μελλήσας τὸν σολοικισμόν, τοῦ Ἐμποιεῖν δοτικὴν προσώπου πάντως ἀπαιτοῦντος, ὡς ἐστὶν ἰδεῖν καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 169). — Στ. 11, Βούλησιν.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Βουλὴν. καὶ ἴσως τῇ κοινῇ κατακολουθήσας συνηθεῖα οὕτως ἔγραψεν ὁ Ἡλιόδωρος· Βουλὴν γὰρ φαμέν ἦν οἱ Ἀρχαῖοι Βούλησιν ἔλεγον. Ἴσως δὲ καὶ αὐτοῖς τοῖς ἀρχαίοις οὐκ ἦν ἄγνωστον τὸ Βουλὴ ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης· τὸ γοῦν τοῦ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Α, 5),

..... Δίος δ' ἐτελείετο βουλὴ,

οὐκ ἂν ἄτοπος δόξειε ὁ μεταφράσας εἰς τὴν καθωμιλημένην γλώσσαν, « Ἐγένετο δὲ τὸ θέλημα τοῦ Δίος ». ὅθεν καὶ Ἡσύχιος, Βουλὴ (φισί), γνώμη, θέλημα. ἃ γὰρ τις βουλεύεται ποιεῖν ταῦτα καὶ βούλεται, καὶ ἀνάπαλιν.

Βιβλίω Δ, Σελ. 155, στ. 5, τὸν ἴδιον.] Ἀρσενικῶς ἐξενεκλίον τὸ ἄρθρον διὰ τὸ, Ἀγώνων. ἐνδέχεται μέγιστοι καὶ τὸν Ἡλιόδωρον γράψαντα πρῶτον, Ἀγωνισμάτων, εἶτα τρέψαντα τὴν γραφὴν, ἐπιλαθέσθαι τῆς τοῦ ἄρθρου τροπῆς. τὸ δ' ἐχόμενον, Γάρ τοι, καὶ τυφλῶ δῆλον γραπτόν εἶναι, Γάρ τι, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 427). μυρία δὲ τοιαῦτα τῶν ἀντιγραφάντων παροράματα διωρθώκαμεν ἐν ὅλῳ τούτῳ τῷ δράματι, ὡς δῆλον γενήσεται προοῖοις. — Στ. 8, Δρόμων ἄμιλλαι.] Καταλέγει ἐνταῦθα τὰ κατὰ μέρος ἀγωνίσματα, ἀλλ' οὐ πάντα. ἠκολούθησε δὲ τῇ ἐν Ὀδυσσεΐα, (Θ. 120) τάξει, παραλιπὼν τὰ ἐν μέσῳ, τό τε Ἄλμα φημί, καὶ τὸν Δίσκον. ἡ δὲ τάξις αὕτη μάχεται τοῖς ἀλλαχοῦ (Ὀδυσσ. Θ, 206, 246, καὶ Ἰλιάδ. Ψ, 621-637) τῷ Ποιιτῇ εἰρημένοις· περὶ ὧν καὶ Πλούταρχος (Συμποσιακ. Βιβλ. Β, Προβλ. 5) διελέξατο.

Στ. 10, Οἱ ὀπλίται παριόντων.] Τουτέστιν οἱ Ὀπλιτοδρόμοι, οἱ τῶν ἄλλως δρομέων ἢ σταδιοδρόμων καλουμένων τούτων μόνῳ διέφερον ὅτι ἐν ὄπλοις ἔτρεχον, ἐκείνων ἀνόπλων θεόντων. εἰκὸς δὲ ἐνταῦθα τὴν γραφὴν ἠμαρτῆσθαι. ὁ μὲν γὰρ Κ ἀναγινώσκει, Ἄνδρες ὀπλίται παριόντων, ᾧ κατακολούθησαν οἱ μετ' αὐτὸν ἅπαντες, συνομολογουσῶν καὶ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ· ἐν δὲ τῇ Β, Ὀπλίται παριόντων, ἐμφέρεται, ἀνευ τοῦ, Ἄνδρες, ἢν ἐγὼ τῆς ἐτέρας γραφῆς προειλόμην τὸ ἄρθρον μόνον προσθεῖς, οὐδὲν ἦττον δοκοῦν ἀναγκαῖον ἢ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 585) « Ἡκόντων δὲ καὶ οἱ λοιποὶ ». καὶ ὁ παρὰ τῷ Κωμικῷ (Ὀρν. 448) δὲ κήρυξ ἐνάρθρως καλεῖ λέγων,

Ἀκούετε λέα· ΤΟΥΣ ὈΠΛΙΤΑΣ νυνμενί,
Ἀνελομένους θῶπλ', ΑΠΙΕΝΑΙ πάλιν οἴκαδε.

τῷ γὰρ ἐν πολλοῖς κηρύττοντι, καὶ τινὰς ἐξ αὐτῶν καλοῦντι, διορισμοῦ χρεία, τινὰς ἀνίστασθαι ἢ παριέναι βούλεται πρὸς ἀντιδιασπολὴν τῶν κατὰ χώραν μενούντων. — Στ. 17, Ἐπέστρεψεν.] Ὡς ἐν τῇ Β, ἢ οὐκ ἀντιλέγουσιν αἱ ΑΑ. τὸ δὲ Ἐπέστρεψεν, τοῦ Κ, τυπογραφικῶς ἠμαρτημένον παρέλαβον ἀσκέπτως οἱ μετ' αὐτόν.

Σελ. 136, σλ. 6, τῷ μὲν.] Οὕτω γραπτέον εἴκασα ἐκ τῆς ἠμαρτημένης γραφῆς, τὸ μὲν, τῶν ΑΑ. ἀντὶ δὲ τοῦ προσεχοῦς Ἐπέταττον γράφεται ἐν ταῖς ΑΑ καὶ ΚΑ, Προσεπέταττον. — Στ. 8, Παρήει.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 10, Ἐπίδοξος ὡς ἐδόκει, καὶ πολλοὺς ἦδη κ. τ. λ.] Τὸ Ἐπίδοξος δύναται μὲν ποτε ταῦτόν τῷ Ἐνδοξος ἢ Ἐπίσημος, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 442)· ἀλλὰ τοῦτο τῆς Ἀττικῆς ἀπελήλαται κομφείας, καθά φησὶ Φρύνιχος, « Ἐπίδοξον τὸν προσδοκώμενον καὶ ἐλ- » πιζόμενον ἐρεῖς, οὐχ, ὡς οἱ ἀμαθεῖς, τὸν ἐπίσημον » ᾧ συνάδει καὶ Ἀμμώνιος, καὶ πρὸ πάντων ἢ χρῆσις, οὐ μόνον τῶν Ἀττικιζόντων, ἀλλὰ καὶ τῶν ὁπωσοῦν ἐλληνίζειν εἰδόντων. διὰ τε οὖν ταῦτα, καὶ διὰ τὸ παρεμβεβλημένον, Ὡς ἐδόκει, ὅπερ οὐδὲν ἄλλ' ἢ ἐπεξήγησις τοῦ Ἐπίδοξος εἶναι φαίνεται, ἠμαρτῆσθαι τὴν γραφὴν ὑπονεόηκα. καὶ μοι δοκεῖ τὸν Ἡλιόδωρον ἀντὶ τοῦ, Ἐπίδοξος ὩΣ ΕἸΔΟΚΕΙ, ΚΑΙ πολλοὺς, γεγραφέναι, Ἐπίδοξος ὩΝ ΝΙΚΗΣΑΙ, πολλοὺς κ. τ. λ. ὁ δὲ νοῦς πρόδηλος, ὅτι μόνος αὐτὸς ἐπροσδοκᾶτο

παρὰ

παρα πάντων, ἢ ἐδόκει πᾶσι νικῆσαι, διὰ τὸ πολλοὺς πρότερον ἀγῶνας ἀναδήσασθαι. οὐκ ἄκαιρον δ' ἴσως παρὰθέσθαι καὶ Πλούταρχου μαρτύριον, ἐξ ὧν περὶ τοῦ ἐν Κρήτῃ ταύρου φησὶ (Θησ. § 19), « Τὸν ἀγῶνα τοῦ Μίνω συντελοῦντος, » ἐπίδοξος ὧν ἅπαντας πάλιν νικήσειν ὁ Ταῦρος ἐφθόγγετο ». Στ. 11, Τότε δὲ.] Καταλληλότερον ἀνταποδίδοται τοῦτο τῷ προηγησαμένῳ, Πρότερον, ἢ τὸ, Τότε δὲ. — Στ. 15, Ὁ δὲ.] Ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, Ὅς δὲ ὅθεν ὑπονοῶ τὸ πάλαι γε γράφεται, Ὡς δὲ, ὅπερ ἄριστα συνάψεις τοῖς ἐξῆς, εἰ πρὸ τοῦ Ἐπέταπτον (ὃ δὲ, Ἐταπτον γράφεται ἐν ταῖς ΑΑ) ἀντὶ τελείας ὑποσίγμην θείης. — Στ. 17, Ἦκειν τὸν ἐπελευσόμενον.] Ἦγουν τὸν βουλόμενον ἐπελθεῖν καὶ ἀνταγωνίσασθαι· τοῦτο γὰρ πολλάκις οἱ Μέλλοντες δύνανται. κρεῖττον δὲ ἐξαλείφειν τὰς τρεῖς ταύτας λέξεις, Ἦκειν τὸν ἐπελευσόμενον, αἰ οὐδὲ ἐν ταῖς ΑΑ ἐμφέρονται· τὸ γὰρ ἐξῆς λεγόμενον ὑπὸ Θεαγένους, Οὗτος ἐμὲ καλεῖ, ἄμεινον ἂν ἀναφείροίτο πρὸς τὸν ὠπλισμένον καὶ μέγα φρονοῦντα. — Στ. 20, Οὐ γὰρ τις . . . χειρῶν τὸ νικητήριον ἀποίσειται.] Παρώδηται ἐκ τῶν εἰρημένων τῷ Ἀχιλλεῖ (Ἰλιάδ. Α, 88),

Οὐ τις, ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο,
Σοὶ κοίλης παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει.

καὶ ὅρα ὅπως τῷ Ζῶντος, τὸ Παρόντος, τῷ Δερκομένοιο, τὸ Ὀρῶντος, τῷ Χεῖρας ἐποίσει, τὸ Ἐκ τῶν χειρῶν ἀποίσειται, οὐκ ἀνδῶς ἀντιπαρέθηκε.

Σελ. 137, στίχ. 4, Τῶν ὑπ' αὐτοῦ κεκρατημένων.] Διορθούσθω ἐντεῦθεν πᾶρρηγον ὁ Πλούταρχος (Γαμ. Παραγωγελμ.) « Τοὺς μὲν αὐσηροὺς καὶ σώφρονας βαρνομένας, τοῖς » δ' ἐξ ἀκρασίας καὶ φιληδονίας ΚΕΚΡΑΜΕΝΟΙΣ, ὡς » περ κυσίν, ἢ τράγοις, συνούσας» ὅπου γραπτέον ΚΕΚΡΑΤΗΜΕΝΟΙΣ. — Στ. 5, Κόμπου προσεῖναι.] Τὸ μὲν, Κόμπου ἐκ τῶν ΚΑ, τὸ δὲ, Προσεῖναι ἐκ τῶν ΔΑ 357. — Στ. 15, Τὴν ἐπὶ Σκαμάνδρῳ μάχην.] Ἦν Ὀμηρὸς ἰστορεῖ (Ἰλιάδ. 233). ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Παρίσησιν. ἐκεκίνητο, Ἦ Β, Παρίσησι. κεκίνητο. — Στ. 19, Ἐκεκίνητο δὲ ἢ.] Τραπτέον, Ἐκεκίνητο δὲ καὶ ἢ ἐν γὰρ ταῖς ἐπαναλήψεσι τῶν

αὐτῶν ῥημάτων ἀντιδιαιρουμένων τῷ Μὲν καὶ τῷ Δέ, προστίθεται κομφῶς ὁ Καὶ σύνδεσμος, ὃν καὶ ὁ Λ ἐξέφρασε.

Σελ. 138, σλ. 1, Τὴν τῶν Ὀφθαλμῶν.] Ἐκ τε τῆς γραφῆς τῶν ΑΑ, τῶν ὀφθαλμῶν, ἀνευ τοῦ πρώτου ἄρθρου, καὶ τῆς τῶν λοιπῶν, τῶν ὀφθαλμῶν, ἀνευ τοῦ δευτέρου, τρίτην ταύτην ἀμφοτέρα παραλαβὼν γέγραφα. — Στ. 3, Ἡ κόρη.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ἡ Χαρίκλεια. — Στ. 4, Ἐσκίρτων.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ἐσκαίρον, ἢ γραφῇ παρατέθεικεν ὁ Κ τὸ Ὀμηρικόν (Ἰλιάδ. Σ. 572),

Μολπῆ τ' ἰυγμῶ τε, ποσὶ σκαίροντες ἔποντο.

τούτῳ δὲ τῷ Σκαίρειν, χρήσεται ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 431) Ἡλιοδωρος. — Στ. 6, Οἱ μὲν δὴ θεαταὶ κ. τ. λ.] Κατ' ἀντίπτωσιν, περὶ ἧς εἰρήκαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 2). — Στ. 14, Ἐπιστρέψας.] Ἐν ταῖς ΑΑ καὶ ΚΑ, Ὑποστρέψας. Στ. 17, Καθάπερ βέλος.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. οἱ δὲ λοιποὶ βέλος (ἢ Β, τέλος) ἀνευ τοῦ, Καθάπερ. τὸ, Καθάπερ παραλειπτέον εἶναι διατείνεται ὁ Κ, ὡς κομφῶς συνυπακούεσθαι δυνάμενον ὅπερ οὐδ' ἐμὲ λέληθε. ἀλλ' ἐσὶν οἶμαι πρὸς ἐκδότου λελογισμένου, μὴ μόνον τὸ κομφόν τε καὶ μὴ, θεωρεῖν ἐκάστοτε, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐμφερομένας γραφὰς περισώζειν, ὅταν μηδὲν ἔχωσιν ἀκομφον, ἢ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπαῖδον. φέρε δὲ καὶ παραδείγμασιν ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἡλιοδώρου πιστωσόμεθα τὰ λεγόμενα. τοιαῦτα δὲ ἐσὶ, (σελ. 55) Καθάπερ ἀπὸ ὑσπληγῆος, (σελ. 230) Οἶον ἐπὶ σκοπόν, (σελ. 265) Ὡσπερ βέλει, (σελ. 574) Καθάπερ αὐλοῦς, (σελ. 412) Οἶονεὶ κέρας, (σελ. 432) Καθάπερ σάλπιγγι. — Στ. 18, Τοσοῦτον . . . ὃ διαλείπον εἰς ὑψίτερον ἐμετρήθη.] Ἡμάρτηται πάντας αἱ γραφαί. ἐν μὲν γὰρ ταῖς ΑΑ, ἀντὶ τοῦ, Τοσοῦτον, ἐμφέρεται, Τοσοῦτων, ὅπερ οὐκ ἀπεικότως συντάξειεν ἂν τις τῷ Ὀργυῶν ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, λείπει τὸ Ὅ, ὥστε τὸ Διαλείπον ἀναφέρεσθαι ἀμέσως εἰς τὸ Πλήθος. ὑπονοῶ τοίνυν γεγραφέναι τὸν Ἡλιοδωρον, « Τοσοῦτων (ἢ Τοσοῦτον) παρέφθη τὸν Ἀρ- » κάδα ὀργυῶν πλῆθος διαλιπὼν, ὡς ὑψίτερον ἐμετρήθη » καθάπερ ἐξέφρασε κατὰ λέξιν καὶ ὁ Α, *Laissant derriere lui l'Arcadien de plusieurs brasses, comme l'on le mesura puis apres.* — Στ. 20, Πολύς . . . ἐμπίπτει.] Χαίρει τῷ Πολύς

Εὐριπίδης ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ Σφοδρὸς· τοῦτο δὲ ἀντ' ἐπιβ-
ρήματος τοῦ Σφοδρῶς. — Στ. 22, Τὸν φοίνικα κομιζόμενος.]
Οὐ μάχεται τοῦτο τοῖς ἰσοροσμένοις περὶ τῶν κατὰ τὴν Ἑλ-
λάδα τεσσάρων ἀγῶνων, ὧν τὰ μὲν Ὀλύμπια Κότινον εἶχεν
ἑπάθλον, τὰ δὲ Πύθια, Μῆλα (ἢ κατ' ἄλλους Μηλέαν), τὰ
δὲ Νέμεια, Σέλινον, τὰ δὲ Ἰσθμια, Πίτυν. καὶ γὰρ, ὡς φησι
Πλούταρχος (Συμποσιακ. Η, δ'), τῶν τεσσάρων τούτων ἀγῶ-
νων ἄλλου ἄλλον ἔχοντος στέφανον ἴδιον, ὁ φοῖνιξ κοινὸς ἦν
ἀπάντων. εἰκὸς δὲ καὶ τὰ περὶ τῶν ἐπάθλων ἄλλοτε ἄλλως
δαιτυθῆναι· καὶ τῶν Ἰσθμίων γὰρ ἦν ὅτε οὐ πῖτυς, ἀλλὰ
σέλινον ἦν τὸ ἑπάθλον, ὡς αὐτὸς αὖτις εἶρηκε Πλούταρχος
(Αὐτ. Ε, γ' καὶ Τιμολέοντ. § 26). ἄλλως τε, τῷ στεφάνου-
μένῳ ἐνὶ ὄρωδιν τῶν καταλεχθέντων στεφάνων νικητῇ οὐδὲν
ἐκώλυε καὶ φοῖνικος σπᾶδικᾶ προσεπιδιδόναι· ὃ δὲ καὶ ῥητῶς φέ-
ρεται παρὰ Πausανία (Η, σελ. 697) « Οἱ δὲ ἀγῶνες φοῖνικος
» ἔχουσιν οἱ πολλοὶ στέφανον· ἐς δὲ τὴν δεξιάν ἐστὶ καὶ παντα-
» χοῦ τῷ νικῶντι ἐσιθήμενος φοῖνιξ ».

Σελ. 139, στ. 3, Μοίρας τῆς νυκτὸς παρῳχηκυίας.] Καὶ
τοῦτο ἐξ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Κ, 252),

..... παρῳχηκεν δὲ πλέων νύξ·
τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἐτι μοῖρα λείπειται.

Στ. 5, Οὐκ ἀποκναίεις.] Οὐκ ἔρρωται ἡ λέξις· ὀρθῶς μὲν
γὰρ ἂν λέγοιτο, Ἡ διήγησις μηκνομένη οὐκ ἀποκναίει σε·
ὁ δὲ ἀνάπαλιν λέγων, Οὐκ ἀποκναίεις τὴν διήγησιν, ἀκυρο-
λογεῖ· χωρὶς εἰμὴ ἐπὶ τοῦ, Ἀποκόπτεις, ἤγουν παύεις τὴν
διήγησιν, ἐχρήσατο τῇ λέξει, χρῆσιν οὐδὲ ταύτην ἀνεπίλη-
πτον, καίπερ τὸ Ἀποκόπτω κυρίως σημαίνοντος τοῦ, Ἀποκναίω,
ὅθεν καὶ Κνήσματα (παρὰ τὸ Κναίω) τὰ εἰς μικρὸν συγκεκομ-
μένα. ἴσως οὖν γραπτέον μετὰ τῆς προθέσεως, Καὶ πρὸς τὴν
διήγησιν μηκνομένην οὐκ ἀποκναίη. — Στ. 6, Φιλότητος,
κόρον.] Φιλότητα λέγει τὴν μετὰ γυναικὸς μίξιν, ἐξ Ὀμή-
ρου (Ἰλιάδ. Ν, 656) λαβῶν,

Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος.

τριχῶς δὲ ἠμάρτηκεν ἐνταῦθα Ἡλιόδωρος, τοῦ Ὀμήρου καθ-
απτόμενον πλάττων τὸν Κνήμωνα, διότι τε ψεῦδός ἐστι τὰ
μὴ εἶναι κόρον φιλότητος, καὶ ὅτι ἀκόλαστον τὸ τοιοῦτον ὄχη-

μα, καὶ τῷ τὰ Μιλησιακὰ συγγράφοντι μᾶλλον, ἢ Ἡλιόδωρῳ πρέπον, καὶ ἄλλως οὐκ ἀναγκαῖον τῇ διαθέσει τοῦ δράματος. φέρε γὰρ, εἰ οὕτως ἔλεγε, « Ἐγὼ καὶ Ὀμήρῳ μέμφομαι, πάτερ, πάντων κόρον εἶναι φήσαντι· τὰ γὰρ τοιαῦτα » διηγήματα, κατ' ἐμὲ κριτὴν οὐδεμίαν φέρει πλισμονήν· » εἰδέ τις καὶ τῆς Θεαγένους νίκης, μνημονεύοι. κ. τ. λ. », μὴ ἂν παρὰ τοῦτο κεκολοβῶσθαι φαίμεν τὸν λόγον; μακρῷ ἄρα ἀμεινον Πίνδαρος ἐμιμήσατό τε καὶ ἐξηγήσατο τὸν Ὀμηρον εἰπῶν (Νεμ. Ζ, 77),

..... Κόρον δ' ἔχει
Καὶ μέλι, καὶ τὰ τίρπν' ἀνθ' Ἐφροδίσια.

Στ. 8, Οὔτε καθ' ἡδονήν.] Ἐξετόπισα τὸ ἄρθρον, παρεισερπίσαν ἀβλεψία τῶν γραφάντων· πλὴν εἰ μὴ τις εἰς τὸ ἐγκλινόμενον, Τῷ (ἦγουν, Τινὶ) τρέπειν αὐτὸ βούλοιστε, Οὔτε τῷ καθ' ἡδονήν ἀνυόμενον— Στ. 11, Ἀδαμάντινος ἢ σιδηροῦς τὴν καρδίαν.] Πλούταρχος ἐν τῷ, Πῶς ἀντις ὑπ' ἐχθρῶν ὠφελοῖτο, φησὶ, « Κεῖνος ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδάρου κεχάλκευται μέλαιναν καρδίαν », παραλαβὼν ἐξ οὐκ οἶδα τίνος ποιητοῦ, ἂν παρωδεῖ ἐνλαῦθα καὶ Ἡλιόδωρος.— Στ. 19, Πυρὶ γιγνομένη.] Οὐκ ὀρθῶς ὁ Μ οἶεται διορθωτέον εἶναι, Πυρὶ ἐγγιγνομένη, ἢ Πυρὶ πλισίον γιγνομένη.— Στ. 25, Λάθοιμεν ἂν, ἐπισκοπῶν.] Διέσθησα τὸ προθετικῶς συναφθὲν τῷ Ἐπισκοπῶν, τρέψας εἰς τὸν δυνητικὸν σύνδεσμον.— Στ. 24, Παραπέμποι.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἄρα πέμποι.

Σελ. 140, σλ. 2, Αὐτοῦς.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Αὐτὸς ἐν δὲ ταῖς ΚΑ, Ἀκτάς.— Στ. 5, Ἰξείσθ'.] Οὕτως ἐνταῦθα διὰ τοῦ ἦ Β.

Σελ. 141, σλ. 4, Σεσηρός.] Ἐξηγεῖται Ἡσύχιος τὸ Σεσηρῦσαι διὰ τοῦ « Γελῶσαι κατὰ (γρ. μετὰ) θυμοῦ, ἢ ἐν ὑποκρίσει, ἢ » προσωπιητῶς ». ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ Σαίρω, τοῦ δηλοῦντος τὸ τε ὑποφαίνειν τοὺς ὀδόντας χαινόντα, καὶ τὸ ἄλλως λεγόμενον Σαρόω, ἦγουν φιλοκαλῶ. ἐπεὶ δὲ τῶν χαινόντων οὕτως, εἰς τὰ πλάγια ἐκατέρωθεν τοῦ στόματος παρέλκεται καὶ οἷον ῥυτιδοῦται τὸ πρόσωπον, ἐντεῦθεν ἢ τῶν πολλῶν συνήθεια, παραφθεύρασα τὸν δεύτερον σχημαλισμὸν, ἐποίησε τὸ Ζαρόνω, τροπῇ τοῦ Σ εἰς Ζ (ὡς καὶ ἐν τῷ Ζόχος ἀπὸ τοῦ Σόγχος, καὶ

ἄλλοις) ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ τε ῥυτιδῶ καὶ τοῦ ῥυτιδοῦ-
μαι. — Στ. 5, Τινάλλως.] Οὕτως αἱ ΚΑ. ἡμαρτημένως
ἅπαντες οἱ πρὸ ἐμοῦ (οὐδ' αὐτοῦ τοῦ Κ ἐξηρημένου) Τινάλλως
ἔγραψαν δι' ἐνὸς λ· σύγκειται γὰρ ἡ λέξις ἐκ τοῦ τὴν ἄρθρου
καὶ τοῦ ἄλλως ἐπιρρήματος, συνυπακουομένου ὀνόματος τοῦ,
Ῥδόν, ἢ ἄλλου του τοιοῦτου. τοῦτο δὲ δῆλον ἐκ τε τοῦ παρα-
κειμένου Πλανᾶσθαι (οἱ γὰρ πλανώμενοι οὐ τὴν ἐπὶ τὸ
προκείμενον ἀλλὰ τὴν ἄλλως, ἤγουν τὴν ἐπ' ἄλλα φέρουσιν
ἔντα), καὶ μάλιστα ἐκ τῆς Πλατωνικῆς (Θεαιτ. σελ.
172) ῥήσεως ταυτισί, «Οἱ δὲ λόγοι αἰεὶ περὶ ὁμοδούλου,
» πρὸς δεσπότην καθήμενον· καὶ οἱ ἀγῶνες οὐδέποτε ΤΗ-
» ΝΑΛΛΩΣ, ἀλλ' αἰεὶ ΤΗΝ περὶ αὐτοῦ». ταύτη προσθεῖ-
ναι οὐκ ἀκαιρον καὶ τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους (Ὀρν. 4) διαλελυ-
μένως τε καὶ ἐντελῶς ἐξενεγκόντος αὐτὸ δὴ τοῦτο τὸ Τινάλλως,

Τί, ὦ πόνηρ', ἀνα κάτω πλανύττομεν;

Ἀπολούμεθ', ἈΛΛΩΣ ΤΗΝ ὈΔ'ΟΝ προφορουμένω·

ἔρεϊ δὲ προῖων (σελ. 221) καὶ Ἡλιόδωρος «Εγὼ δὲ τινάλλως
» πόρρωθεν εἰσώμην». — Στ. 16, Ἐφην.] Προσέθηκα τοῦτο
ἐκ τῶν ΛΑ. — Στ. 17, Δ' ἑαυτόν.] Πρόδηλος ἡ αἰτία τῆς
διορθώσεως.

Σελ. 142, στ. 20, Τὸ αἰδούμενον.] Ἦγουν τὴν αἰδῶ. Με-
τοχαῖς ἀντ' ὀνομάτων χρῆσθαι φιλεῖ Ἡλιόδωρος, οἷον, τὸ
λογιζόμενον (σελ. 71) ἀντὶ τοῦ, τὸν λόγον, τὸ ἠδόμενον
(σελ. 178) ἀντὶ τοῦ, τὴν ἠδονὴν, τὸ θυμούμενον (σελ. 365)
ἀντὶ τοῦ, τὸν θυμόν, καὶ ἀλλαχοῦ. ἦν δὲ καὶ τοῖς Ἀρχαίοις
ἐν χρήσει τὸ σχῆμα τοῦτο, οἷον τὸ παρ' Εὐριπίδῃ (Ἰφιγ.
Αὐλ. 1270),

Οὐδ' ἐπὶ τὸ κείνου βουλόμενον ἐλήλυθα.

τῶν δὲ μεταγενεσιέρων μάλιστα πάντων καὶ κατακόρως ἐχρή-
σατο Πλούταρχος, οἷον (Μαρκέλλ. §. 2) «Μεμιγμένον
» ἀπαύστῳ θυμούμένῳ τὸ αἰδούμενον» ἀντὶ τοῦ Μεμιγμένῳ
ἀπαύστῳ θυμῷ τὴν αἰδῶ. — Στ. 24, Ἰατρῶν.] Ἐκ τῶν
ΚΑ καὶ ΛΑ.

Σελ. 145, στ. 14, Ὁρᾶν ἐμὲ Χαρίκλεια.] Ἀπὸ κοινοῦ
παραλαμβανομένου τοῦ Εὐχεται. ἐν τῇ Β γράφεται, Ὁρᾶν ἐμὲ

Χαρίκλειαν· ἐν δὲ ταῖς ΔΑ 707, Ἐρᾶ μου Χαρίκλεια.—Στ. 16, Ἐπιλαβόμενος.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ.

Σελ. 144, σλ. 1, Πρὸς γάμον.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Καὶ πρὸς γάμον, μετὰ τοῦ συνδέσμου.—Στ. 9, Ξίφος τούμὸν ἀργήσει.] Ἐξ Εὐριπίδου τοῦτο παρωδηῖσθαι ἐσημειωσάμεθα ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 5).—Στ. 10, Πείθεσθαι.] Ἀπαρεμφατικῶς γραπτέον, ὡς γράφεται ἐν ταῖς ΑΑ, ὑπαγορεύει καὶ τὸ προσεχῶς εἰρημένον Πράττειν. περὶ δὲ τῶν τοιούτων ἐλλειπτικῶν φράσεων, φθὰς ὁ λόγος διείληφε (σελ. 133).—Στ. 25, Μηδενὸς τῶν μειζόνων ὀχλήσαντος.] Οὕτως ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, ἀντὶ τοῦ Μηδενὶ τ. μ. ὁ τῶν λοιπῶν· ἐν δὲ ταῖς ΔΑ 568 γράφεται, Μηδενὶ τῶν νομιζομένων ὀχλήσαντος. ἔστι δὲ τῶν γραφῶν τούτων οὐδεμία σαφής· εἰ μὲν γὰρ τὸ, Ὀχλήσαντος, συνάφῃς τῷ, Ἐμοῦ, ἀγγνωστόν, Μηδενὶ τῶν μειζόνων ὀχλήσαντος, ἵνα ἢ τὸ λεγόμενον, Εὐδήλον ἦν ὅτι εἶξει τὸ πάθος καὶ τῇ πρώτῃ ἐμοῦ προσβολῇ, καίπερ οὐδενὶ τῶν μειζόνων πράγματα παρασχόντος, τοῦτέστι μηδένα τῶν μειζόνων θεῶν ἢ δαιμόνων ἐπικαλεσαμένου εἰς θεραπείαν τῆς κόρης. ταύτην δοκοῦσι τὴν γραφὴν προελέσθαι ὅτε Λ καὶ Α, καίπερ ἀτελῶς πάνυ ἐκφράσαντες ἀμφοτέρω τῶν λεγομένων τὸν νοῦν. ταύτην δὲ καὶ τῆδε τοῦ Πλουτάρχου (Ἐστ. Σοφ. συμποσ. § 3) τῇ ῥήσει πιστώσασθαι πως ἐστὶν, « Ἦσθαι τὸν καθαρμὸν, ὃ » Διόκλεις, ἔφη, κινεῖν διανοῆ, καὶ παρέχειν πράγματα τοῖς » Τρωαίοις, ὡς τινος δεινοῦ καὶ μεγάλου συμβάντος ». εἰ δὲ τὸ Ὀχλήσαντος εἰς ἄλλο τι παρὰ τὸν Καλασίριν ἀναφῆροις, τινικαῦτα γραπτέον Μηδενὸς· καὶ ἔσται ὁ νοῦς, Εὐδήλον ἦν ὡς εἶξει τὸ πάθος καὶ τῇ πρώτῃ ἐμοῦ προσβολῇ, καίπερ μηδενὸς τῶν μειζόνων θεῶν ἢ δαιμόνων ὀχλήσαντος τῇ Χαρίκλεια, καὶ προτρεψαμένου εἰς ἔρωτα. τοῦτο δὲ συνάδει μᾶλλον τοῖς μικρὸν ὕστερον ῥηθιστομένοις (σελ. 147), « Οὐ διήμαρτες εἰπὼν » δαιμονᾶν τὴν κόρην· ΟΧΛΕΪΤΑΙ γὰρ ὙΠΟ ΔΥΝΑΜΕΩΝ, ἃς αὐτὸς κατέπεμψα, καὶ τούτων ΟΥΚ ΕΛΑΧΙΣΤΩΝ κ. τ. λ. », ἃ δοκεῖ μὲν, οὐκ ἔστι δὲ ἐναντία τοῖς πρώτοις· τούτῳ γὰρ ἀκριβῶς ἐπιστατέον ὅτι διπλῆ ἦν ἡ πεπλασμένη θεραπεία τοῦ Καλασίριδος· ἡ μὲν γὰρ πρώτη τοῦτο μόνον ἐπιγέλλετο, τὸ μαλάξαι τὸ ἦθος τῆς Χαρίκλειας,

καὶ εἰς ἔρωτα τρέφαι τὴν τέως δοκοῦσαν ἀνέραστον· ὃ δὴ καὶ κατωρθωκέναι κομπάζει, μηδεμίᾳ τῶν μειζόνων δυνάμεων ὀχλησάσης τῇ κόρῃ. τῆς δὲ τελευταίας σκοπὸς ἦν τὸ τρέφαι τὸν ἔρωτα Χαρικλείας ἐπὶ Ἀλκαμένειν, ἣν δὴ Θεραπείαν, προσποιεῖται μήπω κατωρθωκέναι Καλάσιρις, καίπερ οὐκ ἐλαχίσιας καταπέμφας ἐπὶ τὴν κόρην δυνάμεις.

Σελ. 145, σί. 2, Τὴν προσοῦσαν οὐσίαν.] Τίνοι τίς ταῦτ' ἂν ποτε πιστεύσει; μακρῷ πιθανώτερος ἂν εἴπω, τῆς οὐσίας τὸ πλεῖστον μέρος· πλὴν εἰ μὴ οἱ κατὰ τὸν Ἡλιοδώρον ἰατροὶ ἐκ λησιείας τὸν βίον εἶχον. ἀλλὰ παρὰ λησιῶν τίς αἰτεῖ Θεραπείαν, ἢ προσαγομένην προσίεται; — Στ. 7, Ὡς Ἀχιλεῦ κ. τ. λ.] Ἐξ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Π, 21 καὶ ἀλλαχοῦ). οἱ πρὸ ἐμοῦ, Πηλέως, ἀντὶ τοῦ, Πηλέος. — Στ. 8, Ὁ λόγιος Ἀκισίηνος.] Λόγιοι ἄρα προσηγορεύοντο ἐπὶ Ἡλιοδώρου οἱ Ἰατροὶ· καὶ ἡμᾶς δὲ τοὺς νέους Ἕλληνας Ἐξοχώτατοι καλούμενοι χαίρουσιν οὐ μόνον οἱ ἀληθεῖς Ἰατροὶ, οὐς Ἰσοθέους ὠνόμαζεν ὁ τῶν Ἰατρῶν ἐξοχώτατος Ἰωποκράτης, ἀλλὰ καὶ οἱ παρὰ τῷ Γαληνῷ Ἰάλεμοι Ἰατροὶ, οὓς ἂν τις κατὰ τὸν Κωμικὸν Ἐριννύων ἀπορρώγας καλέσειε δικαιότερον· τὸ δὲ κύριον Ἀκισίηνος πέπλοσται ἀδεία μυθιστορικῇ παρὰ τὸ Ἀκείσθαι ῥῆμα, ὃ πρῶτας καὶ πάλαι σημαίνει τὸ Ῥάπτειν, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 197), μετηνέχθη ἐπὶ τὸ Χειρουργικὸν τῆς Ἰατρικῆς μέρος, ὡς τῶν Χειρουργῶν συρραπτόντων τὰ ἔλκη, εἶτα δὲ καὶ ἐπὶ πᾶσαν ἀπολῶς Θεραπείαν. ὅθεν Ἀκισίης, οὐ μόνον ὃν ἢ συνήθεια Ῥάπτειν καλεῖ, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἰατρός. ἐνδέχεται δὲ καὶ κύριον ὄνομα γεγονέναι τὸ Ἀκισίηνος, ὡς καὶ ὁ Ἀκουμένος, ἰατρός καὶ αὐτὸς οὕτω καλούμενος, οὗ μέμνηται Πλάτων ἐν Φαίδρῳ, καὶ τρίτος ἄλλος Ἀκισίας, ἰατρός ἀφυῆς, ἐξ οὗ καὶ ἡ παροιμία, Ἀκισίας ἰάσατο, ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἰωμένων, ἢ φησιν ὁ τὰς παροιμίας συλλέξας Ζηνόσιος (Α, νβ'). αἰνίττεται δὲ πῶς διὰ τούτων τὰ κατ' Ἀντίοχον, ὃς ἐρασθεὶς τῆς ἰδίας μητριᾶς Στρατονίκης, γυναικὸς δὲ Σελεύκου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ χαλεπῶς διὰ ταῦτα νοσήσας, τοῦ Ἰατροῦ ἐπινοία, τὴν νόσον ἐξανευρόντος, καὶ τὸν γάμον αὐτῷ καταπράξαντος, ἰάθη, ὡς φησι Πλούταρχος (Δημητρ. § 58) καὶ Δουκιανὸς (περὶ τῆς Συρ. Θεοῦ § 17.). ἦν δ' ἄρα ὁ ἰατρός

Ἀντιόχου Ἐρασίστρατος, ὃν Ἀκεσίλιον μὲν πλασάμενος Ἡλιόδωρος ἐνταῦθα καλεῖ, Πανάκιον δὲ Ἀρισταίνετος (Ἐπιστολ. Α, ιγ') ὀνομάζει, ψυχρῶς πάνυ καὶ ταύτην τὴν ἰστορίαν, ὡς καὶ τᾶλλα, μιμήσασθαι βουληθεῖς. — Στ. 9, Τῷ καρπῷ . . . ἀπὸ τῆς ἀρτηρίας.] Ὁ μὲν Πλούταρχος τὴν ἀταξίαν καὶ θόρυβον τῶν σφυγμῶν καταμνησάμενος φησι τὸ πάθος τῷ ἱατρῷ· Λουκιανὸς δὲ οὐ τῷ καρπῷ ἀλλὰ τῇ καρδίᾳ τὴν χεῖρα ἐπιβαλεῖν αὐτὸν λέγει. προσσημειούστων δὲ οἱ φιλόμουσοι νέοι, γυμνασίας ἕνεκα τοῦ κριτικοῦ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦθ', ὅτι ὁ μὲν Ἡλιόδωρος, καλῶς ποιῶν, τὰ μέτρια διαλέγεται περὶ τούτου· ὁ δὲ Ἀρισταίνετος τῇ γελοιοτάτῃ τῶν νόσων λογοδιάρροια συνεχόμενος, ἀπειροκάλως τὸν ἅπαντα λόγον ἐξυφαίνει, καὶ πιθηκίζει γελοίως, μιμῆσθαι καλῶς μὴ δυνάμενος. — Στ. 14, Ἱατρική.] Ἐν τῇ Β, Ἱατρικός· ἴσως ἐξ ἀμείνονος γραφῆς τῆς, Ἱατρός. — Στ. 15, Οὐδὲν ἂν οὐδαμῶς.] Χαίρει τῇ παρηχητικῇ ἐπαναλήψει τοῦ, Οὐδεῖς, καὶ τῶν συσλοίχων, ἐν μὲν ποιηταῖς Εὐριπίδης (Κύκλωπ. 120),

.....ἀκούει δ' οὐδὲν οὐδεῖς οὐδενός·

ἐν λογογράφοις δὲ Πλάτων (Φιλήβ. σελ. 19), «Οὐδεῖς εἰς ὃ οὐδὲν οὐδενός ἂν ἡμῶν οὐδέποτε γένοιτο ἄξιος». τοῦ αὐτοῦ δὲ ἐστὶν (Μενεξέν. σελ. 249) ἐκ τοῦ ἐναντίου καὶ τὸ «Πᾶσαν ὃ πάντων παρὰ πάντα χρόνον ἐπιμέλειαν ποιουμένη». — Στ. 18, Δεῖ.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 22, Ὅταν συμπάσχη . . . συνωφελεῖται Θεραπευομένῳ.] Οὕτω διώρθωκα, ἐξελὼν τὸν ἀνανταπόδοτον Μέν, καὶ τρέψας τὸ ὑποτακτικὸν εἰς τὸ ὀριστικὸν, ἢ ἢ ὁ νοῦς, Ἡ ψυχὴ οὐ προηγουμένως Θεραπεύεται ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ καὶ ὠφελεῖται· ἀλλὰ συνωφελεῖται τῷ σώματι Θεραπευομένῳ, ἡνίκα συμπάσχει κακουμένῳ. οὕτω δὲ ἐξέφρασα τὸ χωρίον καὶ ὁ Α. εἰ γὰρ φυλάξεις τὸν Μέν, παρεμβλητέος καὶ ὁ Δὲ μεταξὺ τοῦ, Συνωφελῆται, καὶ, Θεραπευομένῳ· καὶ ὁ νοῦς ἔσται, Ἡ ψυχὴ οὐ προηγουμένως, ἀλλὰ τότε μόνον Θεραπεύεται ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ καὶ ὠφελεῖται, ὅταν συμπάσχη μὲν κακουμένῳ, συνωφελῆται δὲ Θεραπευομένῳ τῷ σώματι. τοῦτο δὲ ἀσυλλόγιστόν πως ἐστὶ· καὶ τοι οὐδὲ τὸ πρῶτον πάνυ τι ἠκρίβωται. οὐ γὰρ μόνῃ ἢ ψυχῇ διὰ τὰς κακώσεις

κακώσεις τοῦ σώματος νοσεῖ, ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα πολλάκις δι' ἐπιθυμίας, ἐλπίδας, φόβους, λύπας, ἡδονὰς ἀμέτρους, καὶ ὅλως διὰ πάθη ψυχῆς σφοδρὰ, ἀβρώσει· καὶ οὐδὲν ἀνύσει θεραπευῶν αὐτὸ, ἂν μὴ πρῶτον ἐκεῖνα ὥσπερ κῆρας τῆς ψυχῆς ἀποβάλης. διὸ καὶ Ἱπποκράτης (περὶ Παθῶν § 44) σοφῶς παραινεῖ λέγων «Ὅ, τι ἂν σοι δοκῆ τοῖσιν ἀσθενέουσιν, ἐσθλῶν τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν προσφέρειν . . . μάλιστα γὰρ ἂν οὕτως ὠφελῆς (γρ. ὠφελείσι)».

Σελ. 146, στ. 7, Κυλοιδιά. Οὐκ ὀρθῶς οἱ πρὸ ἡμῶν (πλὴν τοῦ Μ) διὰ διπλοῦ τοῦ λ. σημαίνει δὲ τὸ Κυλοιδιᾶν, ὡς φησι Τίμαιος (Πλατων. Λεξ.), «τὰ κῦλα οἰδαίνειν· κῦλα» δὲ τὰ ὑπὸ τοὺς ταρτοὺς τῶν ὀφθαλμῶν μυώδη σαρκία». ἔστι δὲ πολλὴ ἡ λέξις παρ' Ἱπποκράτει, σχεδὸν τι πανταχοῦ διφθορογραφουμένη (Κοῖλα) κακῶς, ὡς καὶ παρὰ τῷ Τιμαίῳ· γίνεται δὲ τὸ Κυλοιδιᾶν οὐ μόνον ὑπὸ νόσου ἢ ἀγρυπνίας, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ πλιγῶν· ὃ καὶ Ἀριστοφάνης (Δυσιστρ. 472) ἐδήλωσεν εἰπὼν,

..... ἐὰν δὲ τοῦτο δρᾶς, κυλοιδιᾶν ἀνάγκη.

καὶ τὸ ἐχόμενον δὲ, τὸ βλέμμα διέρριπται, ἰατρικῶς ἐκπέφρασαι, οὐχ ὡς ὁ Α ἐξεδέξατο, *Distortus est*, ἐρμηνεύσας, (ὅπερ ἔστι, Διέστραπται μᾶλλον ἢ, Διέρριπται), ἀλλ' ὡς ὁ Α, *Le regard vague et essoré*. τοῦτο γὰρ καὶ Ἱπποκράτης (Κωακ. Προγν. 218) βούλεται διὰ τοῦ, «τὰς ὄφθιας πυκνὰ διαρρίπτειν», ὃ μικρῶ πρόσθεν (σελ. 122) ἀκυρωτέρως διὰ τοῦ, «Ὀμμα ἠνεμωμένον, ἐξέφρασεν Ἡλίοδωρος.—Στ. 8, Ὠχρία, σπλάγχχον οὐκ αἰτιωμένη. Σοφῶς καὶ τοῦτο, καὶ τῇ ἰατρικῇ παρατηρήσει κατάλληλον· ἡ γὰρ ὠχρίασις ἐπὶ σπλάγχχοις, ἥπατι καὶ σπληνὶ μάλιστα, κακουμένοις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ γίνεται· «Ὀκόσοι δὲ πουλὺν χρόνον Ὠχροὶ φαίνονται. . . εἰ» δέναι χρὴ τούτους τὴν κεφαλὴν ὀδυνωμένους, ἢ περὶ τὰ» ΣΠΛΑΓΧΝΑ ἀλγήματα ἔχοντας (Ἱπποκράτ. Β. Προρρητ. § 59)». — Στ. 9, τὴν διάνοιαν ἀλύει.] Ταῦτο τοῦτο φησὶν Ἱπποκράτης (περὶ Παρθεν. § 2) πάσχειν τὰς ὠραίας γάμου παρθέτους, κωλυομένας συνοικεῖν ἀνδράσιν, «ὑπὸ» δὲ τῆς κακίης τοῦ αἵματος ἀλύων καὶ ἀδημονέων ὁ θυμὸς» κακὸν ἐφέλκεται», κακίην αἵματος λέγων τὴν μὴ κατὰ

φύσιν ἔξιν αὐτοῦ. Ἄλυειν δὲ ἐστὶ τὸ δυσφορεῖν, ὃ καὶ διὰ τῆς παρακειμένης λέξεως, Ἀδημονεῖν ἱκανῶς ἐδήλωσε. — Στ. 11, Τὸν ὄγκον. . . καθήρηται.] Οὐδὲ τοῦτο τῆς ἰατρικῆς ἀφεξένωται διδασκαλίας· ὄγκου γὰρ καθάρσεις καλοῦσιν ἰατρῶν παῖδες τὴν ἔνδοσιν, ἰσχνωσιν καὶ σύντηξιν τοῦ σώματος. τὸ δὲ ἐχόμενον, Ζητητέρος σοι κ. τ. λ. τοιοῦτόν ἐστι, Ζητεῖν χρὴ τὸν ἰασόμενον, ἢ γουν τὸν δυνάμενον ἰάσασθαι (τοῦτο γὰρ ὁ μέλλων ἐνταῦθα βούλεται)· εἴη δ' ἂν ὁ τοῦτο δυνησόμενος μόνος ὄν ποθεῖ Χαρίκλεια. ἐρμηνεύειν τὰ πᾶσι δῆλα, ἢν ἂν οὐ μόνον περιττὸν ἀλλὰ καὶ πρὸς ἑαυτοῦ τε καὶ τῶν ἄλλων ἀφειδούντος ἐκδότου, εἰ μὴ τοῖς πρὸ ἡμῶν ἐκδόταις τε καὶ μεταφρασταῖς κακῶς ἢν ἡρμηνευμένον τὸ χωρίον. — Στ. 15, Ὁν μόνον.] Ἐξήλειψα τὴν ἀντωνυμίαν. σόλοικον γὰρ τὸ λέγειν, Ἐγὼ κακείνη γινώσκει· ἄλλως τε τοῦ Ἐγὼ προηγησαμένου ἤδη, ἀκαιρος ἢ ἐπανάληψις. — Στ. 25, Ἡ πάντα χρήματα.] Ἐλλειψις τοῦ Μᾶλλον· ἔχει δὲ χώραν ἐν πολλοῖς μὲν καὶ ἄλλοις ῥήμασι, μάλιστα δὲ ἐν τοῖς προαιρετικοῖς λεγομένοις, οἷόν ἐστι τὸ Βούλομαι, Εὐχομαι, καὶ τὰ τοιοῦτότροπα.

Σελ. 147, σλ. 2, Ἡκειν.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ἡκει· ὅπερ οὐ χεῖρον. — Στ. 6, Δαιμονᾶν.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Δαιμονιᾶν. Ἐλληνικώτερον δὲ τὸ πρῶτον (καὶ γὰρ καὶ τὸ συνώνυμον οὐ Κακοδαιμονιᾶν, ἀλλὰ Κακοδαιμονᾶν). τοῦτο δὲ ταῦτο βούλεται τῷ, Δαιμονίζεσθαι, ὅπερ ἢ κοινή συνήθεια παρὰ τῶν Εὐαγγελιστῶν ἔλαβε. — Στ. 7, Ἀλλόκοτον.] Ὁ Ἐτυμολόγος, καθ' ὑπερβίβασμόν φησὶ γεγονέναι τὸ Ἀλλόκοτον ἀπὸ τοῦ Ἀλλότοκον. ἐπεὶ δὲ τοῦτο παίζειν, οὐκ ἔτυμολογεῖν ἐστὶ, φέρε, μακρὰ χαίρειν φράσαντες ταῖς ἀλλοκότοις ἔτυμολογίαις ταύταις, πειρασώμεθα ἀνερευῆσαι τῆς μέχρι δεῦρο ἀγνώστου λέξεως τὴν γένεσιν. προπαραφετέρον δὲ ἐστὶ τὰς τῶν Γραμματικῶν ἐρμηνείας τοῦ σαφεστέρου χάριν. Ἡσύχιος μὲν οὖν φησὶν, «Ἀλλόκοτα· ἀκατάλληλα, ἐναντία, ἀκατάστατα, ἀλλοφυῆ, » ἐξηλλαγμένα, ἰδιόκοτα ἐξ ἄλλων (γρ. καὶ σλ. Ἰδιόκοτα, » ἐξαλλα)»· ὁ δὲ Ἐτυμολόγος ἐξηγεῖται τὸ Ἀλλόκοτον, «Ἀν-» ὁμοιον ἢ ἐξ ἀνομοίων συνεσιῶς, ἐξηλλαγμένον καὶ ἰδίωτροπον»· ὁ δὲ Σουΐδας, «Ἐναντίον, ξένον, ἀλλοφυές, ἐξ ἄλλου (ἴα.

» κἀνῆαυθ. γρ. Ἐξάλλον) ἀσυνάρτητον, ἀλλότριον ». δῆλον τοίνυν ἐκ τούτων ὅτι σύγκειται τὸ Ἀλλόκοτος ἐκ τε τοῦ Ἄλλος καὶ τοῦ Κότος. ὁ δὲ Κότος τῆς Ὀργῆς τούτῳ μόνον διαφέρει τῷ ἔμμονος ὀργὴ εἶναι, εἰ χρὴ πιστεύειν τοῖς Γραμματικοῖς. τὴν Ὀργὴν δὲ ὅτι λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ Τρόπου, Ἡθους, ἢ Γνώμης, οὐδεὶς ἠγνόηκεν· οὐκ ἀπεικὸς ἄρα καὶ τὸν συνώνυμον αὐτῆς Κότον ταῦτὸ σημήναι παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις· καὶ ἔσται ἄρα τὸ Ἀλλόκοτος ταῦτὸν τῷ Ἰδιόκοτος, Ἰδιότροπος, Ἰδιογνώμων. ἐντεῦθεν ἢ κοινὴ συνήθεια (ἥτις οὐδὲ τὸ Ἀλλόκοτον ἀγνοεῖ), παραλλάξασα τὴν σύνθεσιν (κατὰ τὸ Ἀλλοδημία καὶ Ἀποδημία τῶν Ἀρχαίων), Ἀπόκοτον εἶπε, τὸν Τολμηρὸν οὕτω λέγουσα, καὶ ῥῆμα ἐκ τούτου ἐσχημάτισε τὸ Ἀποκοτῶ, ταυτόσημον ὃν τῷ Ἀποτολμῶ· τὰ γὰρ Τολμηρὰ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ Ἀλλόκοτα, ξένα, ἐξηλλαγμένα, καὶ ἐναντία τοῖς ὑπὸ τῶν ἄλλων πραττομένοις ἐστὶ, καὶ οἱ Τολμηροὶ, Ἰδιότροποὶ τινες καὶ Ἰδιογνώμονες εἰκότως ἀν λέγοντο. ὅτι δὲ τὸ Ἀπόκοτον συγγενὲς ἐστὶ τῷ Ἀλλοκότῳ, δηλοῖ καὶ τὸ παρ' Ἱπποκράτει Ἀποργέσιρον, ἐκ τῆς συνωνύμου τῷ Κότῳ Ὀργῆς συγκείμενον, ὅπερ ὁ Ἐρωτιανὸς Ἀπηνέσιρον ἐξηγήσατο, ἀπηνῶν τινων ὄντων ἔργοις τε καὶ λόγοις καὶ αὐτῶν τῶν Ἀποκότων καὶ τολμηρῶν, ὡς ἴσασιν οἱ καὶ κατὰ μικρὸν αὐτοῖς ὁμιλήσαντες. παρατεθείσθω δὲ τοῦ σαφοῦς ἕνεκα καὶ παράδειγμα ἐκ τοῦ Πλουτάρχου· ἐκεῖνος γὰρ, περὶ Γαίου Γράκχου τὸν λόγον ποιούμενος, τοῦ καταλιπόντος τὸν ἐν Σαρδόνι ὑπάτον Ὀρέστιν, ᾧ ἐταμίευε, καὶ τολμήσαντος εἰς Ῥώμην παραγενέσθαι ἀνευ δόγματος τῆς Βουλῆς, ταῦτά φησιν (Γρακχ. § 2), « Εὐθύς ἐξέπελευσε πρὸς ὀργὴν, καὶ » φανεὶς ἐν Ῥώμῃ παρ' ἐλπίδας, οὐ μόνον ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν » αἰτίαν εἶχεν, ἀλλὰ καὶ τοῖς πολλοῖς ἈΛΛΟΚΟΤΟΝ » ἐδόκει τὸ ταμίαν ὄντα προαποσῆναι τοῦ ἀρχοντος ». εἴ τις οὖν ἐρμηνεύων τῇ καθωμιλημένῃ γλώσσῃ τὸ χωρίον τουτὶ τοῦ Πλουτάρχου, ἀνθυποβάλοι τῷ Ἀλλοκότῳ τὸ τῆς συνήθειας ἈΠΟΚΟΤΟΝ, οὐδὲν ὅλως λυμανεῖται τῶν λεγομένων τὸν νόον. — Στ. 20, Δυνάμεων.] Σημείωσαι καὶ πάλιν τὴν λέξιν ἐκ τῆς Χριστιανικῆς παιδείας οὔσαν. πολὺ γὰρ ἐν ταύτῃ τὸ Δυνάμεις τῶν οὐραίων, Δυνάμεις νοεραὶ καὶ ἀσώματοι κ. τ. λ.

ἐπὶ Ἀγγέλων λεγόμενον, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν Δαιμόνων. οἶδε δὲ καὶ ἡ μυθολογία Δυναμηρῶν Θεῶν οὕτω λεγομένων τοὺς μείζονας τῶν Θεῶν καὶ πρεσβυτέρους, ὡς πρὸς τοὺς Ἡρώας ἢ ἡμιθέους, περὶ ὧν ἴδε Σαλμασίου τὰς εἰς τὸν Αἴλιον Σπαρτιανὸν σημειώσεις (σελ. 40). — Στ. 21, Ἄς εἰκὸς ἦν ἐκεῖνην.] Τὸ μὲν Ἄς ἐκ τῶν ΚΑ, τὸ δὲ Ἐκεῖνην ἐκ τε τούτων καὶ ἐκ τῶν ΑΑ, λαβὼν διώρθωκα τὸ χωρίον. — Στ. 25, Ἄντίθεός τις.] Ἀπορήσειεν ἂν τις εἰκότως ἐνταῦθα, τί παθὼν ὁ Α ἠρμήνευσε, *Quelque jeune homme*, ὡς περ ἂν εἰ ἀνέγνω, ἢ ἀναγνωστέον ὑπέλαβεν, Ἡθεός τις, καί περ μηδεμιᾶς τοιαύτης μῆτε ἐν ταῖς ΑΑ, μῆτε ἐν ταῖς ΚΑ ἐμφερομένης γραφῆς.

Σελ. 148, σλ. 4, Μαγγανείαις κ. τ. λ.] Ἐτρεψα τὴν γενικὴν εἰς δοτικὴν, Μαγγανείαις τραχυνοῦσαις, ἵν' ἔχη συντάττεσθαι τῷ Ἀνάγραπτος, ὃ δὴ καὶ προῖον (σελ. 151) δοτικῆ συνάπτει « Βασιλείῳ μὲν συμβόλω τὸν κύκλον ἀνάγραπτον » καὶ (σελ. 335) « Γράμμασι δὲ ἱεροῖς τισιν ἀνάγραπτος ». ἐνδέχεται μὲντοι καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀνάγραπτος (ὃ λείπει ἐκ τῶν ΑΑ) γεγραφέναι πάλαι τὸν Ἡλιόδωρον, Ἀνάμεστος, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 355) « Τελετῆς Θειοτέρας ἀνάμεστος ». — Στ. 9, Ἐλθὼν τε οὐ κατηγόμενον.] Λείπει τὰ τέσσαρα ταῦτα ῥήματα ἐκ τῶν ΑΑ. Εἶσα μὲν τοι κατὰ χώραν ὡς ἀναγκαῖα, τὸν τε μόνον σύνδεσμον ἐξελών· εἰκὸς γὰρ τὸν Καλάσιριν τὸ οὕτω μακρὸν διήγημα τῆς ταινίας, οὐχ ὅπου ἐνέτυχεν αὐτῷ Χαρικλῆς, ἀλλ' ἐπανιόντα οὐ κατήγετο κατὰ σχολὴν ἐπιλέξασθαι. — Στ. 11, Οὐ δημοτικοῖς, ἀλλὰ βασιλικοῖς.] Διττὰ παρ' Αἰθίοψι γράμματα, ὡς καὶ παρ' Αἰγυπτίοις, βούλεται Ἡλιόδωρος, τὰ μὲν, Δημοτικά, παρ' ἀμφοτέροις καλούμενα (Ἰδ. καὶ Ἡρόδοτ. Β, λς'), ἀ δὲ παρ' Αἰγυπτίοις Ἱερά, ἢ Ἱεράδικα, ἢ Ἱερογλυφικά καλεῖται, ταῦτα ὑπὸ Αἰθίοπων Βασιλικά προσαγορευόμενα· καί περ Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου (Γ, γ' καὶ δ') οὐκ ἀσαφῶς παρεμφαίνοντος, ἐν μόνῳ κεχρημένων εἶδει γραμμάτων τῶν Αἰθίοπων, τοὺς Αἰγυπτίους παραλαβόντας Ἱερογλυφικά προσαγορεύσαι ταῦτα· « Ἰδίῳ γὰρ Αἰγυπτίοις ὄντων γραμμάτων, τὰ μὲν δημῶδη » προσαγορευόμενα πάντας μανθάνειν, τὰ δ' Ἱερά καλούμενα, » παρὰ μὲν τοῖς Αἰγυπτίοις μόνους γινώσκειν τοὺς Ἱερεῖς

» παρὰ τῶν πατέρων ἐν ἀπορρήτοις μανθάνοντας, παρὰ δὲ » τοῖς Αἰθίοφιν ἀπαντας τούτοις χρῆσθαι τοῖς τύποις». φέρεται δὲ καὶ ἐν τοῖς εἰς Δημόκριτον ἀναφερομένοις βιβλίοις (παρὰ Διογένη. Λαερτ.) ὑπομνήματα δύο, τὸ μὲν, Περὶ τῶν ἐν Βαβυλῶνι ἱερῶν γραμμάτων, τὸ δὲ, Περὶ τῶν ἐν Μερῶν ἱερῶν γραμμάτων, τὴν ἐπιγραφὴν ἔχοντα. ἀλλ' οὐκ εὐχερὲς ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἀνευρεῖν τὴν ἀλήθειαν, εἴγε, καὶ αὐτοῖς Αἰγυπτίοις τοῦ τε Ἡροδότου καὶ τοῦ Διοδώρου διςτὰ γράμματα προσμαρτυροῦντων, Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς (Στρωμ. Ε, σελ. 657) καὶ Πορφύριος (ἐν Βίῳ Πυθαγόρ. σελ. 15) τριστὰ φησὶν αὐτούς ἐσχηκέναι, οἷς τῶν καθ' ἡμᾶς τῆς Ἀγγλων καὶ τέταρτον εἶδος γραμμάτων ἐπεδαφιλεύσατο. — Στ. 13, Ὁμοίωται.] Ἐνικῶς, ἐκ τῶν ΚΑ, ἐξ ὧν λείπει καὶ τὸ προσεχῶς ἐπιφερόμενον Καί. — Στ. 15, Περσίνα.] Ἐν ταῖς ΚΑ, διὰ τῶν δύο ἦν, Περσίνα, δι' ὅλου τοῦ δράματος· εἰκὸς δὲ μᾶλλον τὸ δι' ἐνός· ἐπλάσατο γὰρ τοῦτο κατὰ τὸν τύπον τῶν διὰ τοῦ ἰνὴ θηλυκῶν πατρωνυμικῶν, ὡς ἀπὸ τοῦ προγόνου Περσείως δῆθεν. — Στ. 21, Οὔτε σε... οὔτε.] Τρέφαντι τὸ ἡμαρτημένον, Ὅτε, τῶν πρὸ ἐμοῦ πάντων, εἰς τὸ Οὔτε, ἐξ ἀνάγκης καὶ τὸ ἐπιφερόμενον, Οὐδὲ, εἰς ταῦτ' οὗτο μετακοσμητέον ἔδοξε· καίπερ ἔστιν ὧν οὐδὲν κωλύειν καὶ τὸ Οὐδὲ τῷ Οὔτε ἐπακολουθεῖν διατεινομένων. — Στ. 22, Ὑδάσπην.] Πέπλασται πρὸς τὸ Ὑστάσπης κύριον ὄνομα Περσικόν. ἴσως δὲ καὶ ὁ Ὑδάσπης, ποταμὸς οὕτω καλούμενος τῆς Ἰνδικῆς, ὑπηγόρευεν αὐτῷ τὸ ὄνομα. — Στ. 23, Γενάρχης.] Ἐν ταῖς ΑΑ, ἐνλαῦθά τε καὶ δι' ὅλου σχεδὸν τοῦ δράματος τούτου, Γενεάρχης· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ ὅτε μὲν τέτρασυλλάβως, ὡς ἐνλαῦθα, ὅτε δὲ τρισυλλάβως· ἢ δὲ τοῦ Ἥλιου λαίρεία καὶ εἰς ἐκεῖνον ἀναφορὰ τοῦ γένους κοινὴ καὶ τοῖς Περσῶν βασιλεῦσιν, οἳ καὶ Μίθραν ἐκάλουσαν αὐτὸν (Στράβ. ΙΒ, σελ. 732). καὶ Μασσαγέται δὲ μόνον θεῶν ἐσέβοντο τὸν Ἥλιον (Ἡρόδοτ. Α, σις)· καὶ πάντες Αἰθίοες Ἥλιον θεοῦσιν ὡς θεῷ (Αὐτ. Δ, ρων). εἰκὸς μέντοι τοὺς Αἰθίοπας ἀντιποιήσασθαι τοῦ Ἥλιου τοσοῦτω μᾶλλον, ὅσω καὶ παρ' αὐτοῖς ἐμυθεύοντο εἶναι αἰ τοῦ Ἥλιου ἱπποσίσεις (Στράβ. Α, σελ. 33). ὅτι δὲ καὶ τὸ τοῦ Μίθρα ὄνομα οὐκ ἦν ἀγνωστον αὐτοῖς, μαρτυροῦσι καὶ οἱ μυθεύομενοι Μίθρας τε καὶ Φλεγύας, οἱ νόμους καλαδείξαιτες

καὶ θεοσέβειαν τοῖς Αἰθίοφι (Στεφ. περὶ Πόλ. λεξ. Αἰθίοφ). καὶ οὐκ ἀπεικός, τῶν πρώτως μυθολογησάντων ἐξελληνίσαι βουληθέντων τὸν παρ' Αἰθίοφι Μίθραν διὰ τοῦ Φλεγύας ὀνόματος, τοὺς ὑπερον ἀνθ' ἐνὸς δύο ὑπολαβεῖν τοὺς τῶν Αἰθίοπων νομοθέτας.

Σελ. 149, σλ. 5, Ἥλιος τε κ. τ. λ.] Περὶ μὲν τοῦ Ἥλιου εἴρηται μικρῶ πρόσθεν· Διόνυσος δὲ ὁ ἀρχαιότατος (τρεῖς γὰρ Διόνυσους παραδέδωκεν ἡ μυθολογία), Ἴνδός ἦν· ἀνλιποιοῦνται δ' αὐτοῦ πολλοὶ καὶ τῶν τὴν Λιβύην οἰκούντων παρὰ τὸν ὠκεανόν, καὶ τῶν Ἑλλήνων, ὡς φησι Διόδωρος (Γ, ξά — ογ'). Περσεὺς δὲ ὁ Διὸς καὶ Δανάης, γαμεῖ Ἀνδρομέδαν τὴν Κηφέως θυγατέρα ἐξ ἧς ἔσχε Πέρσιν υἱόν, ἀφ' οὗ κατάγεσθαι Πέρσαι ἔλεγον (Ἡρόδοτ. Ζ, ρλ')· οὐδὲν δ' ἦττον Αἰθίοφιν ἢ Πέρσαις προσήκει Περσεὺς, οὐ μόνον ὅτι εἰς Αἰθιοπίαν παρεγένετο, ἀλλ' ὅτι καὶ Ἀνδρομέδαν, τὴν τοῦ Αἰθίοπων βασιλέως θυγατέρα, ἀπαλλάξας τοῦ Κήτους ἑαυτῷ γυναῖκα ἀγαγέσθαι μυθεύεται. Μένων δὲ, Ἡοῦς ὢν υἱὸς τῆς ἀδελφῆς Ἥλιου, Αἰθίοπων ἐβασίλευσεν, ὡς φησιν Ἡσιόδος (Θεογον. 983). τοῦτον δὲ φασιν ἐξ Αἰθιοπίας ὀρμηθῆναι εἰς Αἴγυπτον· ὅπου καὶ ὁ πολυθρύλλητος αὐτοῦ κολοσσός, τὸ λεγόμενον Μεμνόνειον, ἰδρυτὸ ἐν Θήβαις διαβᾶσι τὸν Νεῖλον, πρὸς τὰς Σύριγγας καλουμένας, περὶ ὧν εἰρήκαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 98). — Στ. 7, Οἱ δὲ τὰς βασιλείους κ. τ. λ.] Τὸ ὑποτακτικόν, Οἱ δὲ, ἡμαρτημένως οὕτω παρὰ πᾶσιν ἐμφερόμενον τοῖς πρὸ ἐμοῦ, ἔτρεψα εἰς τὸ προτακτικόν, Οἱ δὲ. — Στ. 10, Περιδρόμοις.] Οὐ ταῦτὸ βούλονται οἱ Περιδρόμοι ταῖς Περιδρομίσι λεγομέναις ὑπὸ τοῦ Βιτρουβίου (E, ιά.), ἤγουν τοῖς ὑπαίθροις τόποις, εἰς οὓς χειμῶνος ἐξερχόμενοι τοῦ Ξυστοῦ ἐγυμνάζοντο, ἢ περιεπάτουν. μέμνηται δὲ καὶ Ξενοφῶν Περιδρόμων καὶ ἐπαλάξεων (Κύρ. παιδ. 5'). πρὸ πάντων δ' Ὀμηρος ἐχρήσατο τῇ λέξει (Ὀδυσσ. Ξ, 7), Αὐλὴν (ἤγουν ἔπαυλι) περιδράμον εἰπῶν, ἐπιθετικῶς. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος ἐνταῦθά τε καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 52), Περιδρόμους, οὐσιαστικῶς, τὰς σλοᾶς δοκεῖ μοι λέγειν τὰς περὶ τοὺς ἀνδρῶνας τῶν οἴκων, ἢ τοὺς ναοὺς, περὶ ὧν εἰρήκαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 95). ἐν ταύταις δὲ ταῖς σλοαῖς ἦσαν αἱ εἰκόνες τε καὶ γραφαί· ὅθεν καὶ

ἢ παρ' Ἀθηναίοις Ποικίλη σποὰ λεγομένη οὕτως, διὰ τὰς ἐν αὐτῇ γραφάς. — Στ. 23, Ἀπρόσφυλον.] Ταῦτον τῷ Ἐκφυλον, ὅπερ Ἡσύχιος ἐρμηνεύει «Τὸ μὴ συγγενές, ἀλλόφυλον». ἐντεῦθεν ἢ κοινὴ συνήθεια καὶ ῥῆμα ἐσχημάτισε τὸ Ἐκφυλίζειν, ἢ Ἐκφυλεῖν, ὅ ἐστιν Ἐξίστασθαι τοῦ οἰκείου φύλου καὶ τῆς ἰδίας φύσεως, νοθεύεσθαι, ὡς ὅταν περί τινος φάμεν, «Οἱ Γονεῖς του ἦσαν χρισμοί ἀνθρώποι· ἀλλ' αὐτὸς ἐξεφύλησε». οὐ δεόντως ἄρα γραφικῶς ἠμαρτήσθαι τὴν λέξιν, Ἀπρόσφυλον, παρ' Ἡλιοδώρῳ τινὲς ὑπέλαβον. — Στ. 25, Ὅτι μοι παρὰ τὴν ὀμιλίαν κ. τ. λ.] Ὅτι τὰ περὶ τῆς Ἀνδρομέδας εἰκόνας, καὶ τὰ περὶ τοῦ τοκετοῦ τῆς λευκῆς θυγατρὸς ἐκ τοῦ Ἡλιοδώρου μετήνεγκεν εἰς τὴν αὐτοῦ ποίησιν ὁ Ἴταλὸς Τάστος εἰρήκαμεν ἤδη ἐν τῇ πρὸς Ἀλέξανδρον ἐπιστολῇ.

Σελ. 150, στ. 3, Ἀπὸ τῶν πετρῶν.] Ὁ γὰρ Κηφεὺς, ἀναγκασθεὶς ὑπὸ Αἰθίοπων, τῷ κῆτει βορὰν προὔθηκεν Ἀνδρομέδαν τὴν θυγατέρα, πέτρα προσδήσας, ὡς φησὶν Ἀπολλόδωρος (B, δ'). — Στ. 4, Ὁμοιοειδές.] Ἐκ τῶν KA καὶ AA. Στ. 10, Ἡ πάντως.] Ἐν τῇ B, Ἡ παντός· ἐν δὲ ταῖς KA καὶ AA, ὁ παντός. — Στ. 11. Προτιμότερον.] Τοῦτο οἱ πρὸ ἡμῶν συνάφαντες τῷ προσεχεῖ Γενομένη (ὅπερ ὀρθῶς Γενομένην γράφεται ἐν ταῖς AA) ἀσαφὲς τὸ ὅλον χωρίον ἀπειργάσαντο. ὁ γὰρ νοῦς ἐστίν, Ἐγγων χαρίσασθαί σοι τὸ ἐκ τῆς τύχης ἀμφίβολον, ὅπερ ἐστὶ προτιμότερον θανάτου προδήλου, ἢ πάντως ὀνόμαλος νόθου, τουτέστι, Προειλόμην ἀμφιβόλῳ τύχῃ ἐπιτρέψαι τὰ κατὰ σέ δια τῆς ἐκθέσεως, ἢ, μὴ ἐκθεμένη, θανάτῳ σε προδήλῳ τῷ παρὰ τοῦ πατρὸς ἐπαχθισομένῳ προδοῦναι, ἢ τοῦτον ἐκφυγούσῃ ὀνομα γοῦν σοι νόθον περιποιῆσαι· εἶτα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς, Γενομένην σέ τε λάθρα ἐξεθέμην, πλασαμένη τεθνᾶναί σε πρὸς τὸν ἄνδρα. — Στ. 16, Ἐλεεινῶ . . . τῶν σῶν τε.] Ὁ μὲν τε σύνδεσμος ἐκ τῶν AA προσείληπται. ἀφείλον δὲ καὶ τὸν πλεονάζοντα, Καὶ, τρέψας καὶ τὴν δοτικὴν, Τῷ σῶ εἰς τὴν γενικὴν, Τῶν σῶν, ἢ συνυπακουστέον ἔξωθεν τὸ, Παθῶν, ἢ Τυχῶν, ἢ Συμφορῶν, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, ὡς δῆλον ἐκ τῶν ἐξῆς σελ. 175, παραβαλλομένων τοῖς ἐν τῇ σελ. 173 καὶ 407. — Στ. 17, Δακρύων . . . καὶ αἵματος.] Παροιμιακόν, ὅπερ εὔρηται παρὰ

τῷ Σουίδα (λεξ. Αἵματι κλαίειν). — Στ. 18, Πρωτοτόκος.] Προπαροξυτόνως οἱ πρὸ ἐμοῦ· παρά δὲ τῷ Κ, ἀτόνως, ἀβλεψία τυπογράφων. — Στ. 19, Θύγατερ.] Ἐκ τῶν ΑΑ. Στ. 23, Ἀσκούσα.] Ὡς αἱ ΚΑ.

Σελ. 151, σλ. 4, Παντάρβη.] Περὶ τῆς Παντάρβης λίθου πολλά τερατώδη καὶ ἄπιστα διηγεῖται ὁ, τε Κτησίας ἐν Ἰνδικοῖς, ὃς καὶ Παντάρβαν αὐτὴν ὀνομάζει, ὡς ἐστὶν ἰδεῖν παρὰ Φωτίῳ (κώδ. οβ'), καὶ ὁ Φιλόστρατος ἐν Ἀπολλωνίου βίῳ, (Γ, μς'). — Στ. 5, Τὴν σφενδόνην.] Αἱ ΑΑ, Εἰς σφενδόνην. ἀντὶ δὲ τοῦ Καθιερωμένων, αὐταὶ τε καὶ αἱ ΚΑ, Καθιερευμένον. ἐστὶ δὲ ἡ Σφενδόνη, ἣν καὶ Πυελίδα ἐκάλουν, τὸ ἀνω κοῖλον τοῦ δακτυλίου ἐν ᾧ ἡ λίθος καθεύργνυται ὅθεν διορθωτέον καὶ τὸν Ἡσύχιον, ἐν οἷς φησι « Σφενδόνην τοῦ δακτυλίου τὸ » ΠΕΡΙΦΕΡΕΨ. Ἡ σφραγίς», μικρὸν μεταποιήσαντας τὴν γραφὴν τε καὶ σίξιν, . . . τὸ ΠΕΡΙΦΕΡΕΨ, ΕἸΝ ΗΪ ἢ σφραγίς, ἢ γοῦν, Τὸ περιφερές, ἢ σφραγίς. — Στ. 7, Εὐρομένη.] Ἐκ τῶν ΚΑ, ὡς ἀναλογώτερον, καίτερ ἀλλαχοῦ (σελ. 415) Ἀνευραμένη, διὰ τοῦ φήσαντος Ἡλιοδώρου. — Στ. 8, Κωφά.] Ἐκ Σοφοκλέους (Οἰδίω. Τυρ, 290),

Καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαιῖ ἔση.

ὅπου ἄριστα ὁ Τρικλίνιος ἐξηγεῖται τὸ Κωφά, διὰ τοῦ Μάταια καὶ ἀσύστατα. καὶ γὰρ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ Κουφά (καὶ χυδαιέστερον Κούφια) λόγια φαμέν, αὐτὸ τοῦτο δηλῶσαι βουλόμενοι τὸ τοῦ Σοφοκλέους ὅθεν καὶ Κουφολογία παρ' Ἡσυχίῳ ἢ φλυαρία. ὅτι δὲ τὸ Κωφὸς καὶ Κούφος συγγενῆ καὶ σύσλοιχά πως εἰσὶν ὀνόματα, συνιδεῖν ἔξεσι ἀπὸ τε τῶν ἀρχαίων γραμμάτων, καὶ ἀπὸ τῆς νῦν συνηθείας. δῆλον γὰρ ἐξ ὧν φησιν Εὐστάθιος τε καὶ ἄλλοι, ὅτι μήπω τοῦ ὠ στοιχείου συγκαταλεγέντος τοῖς λοιποῖς γράμμασι, τῷ ὠ ἐχρῶντο ὅθεν καὶ τὸ νῦν Κωφὸς, εἰκὸς τότε γράφεσθαι Κοφὸς, ἢ Κόφος. ἐπεὶ δὲ καὶ αὐτὸ τὸ μικρὸν ὠ, οὐ ἐγράφετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἢ ἅπανσιν, ἢ γοῦν αὐτῶν τισιν, ἐγράφετο ἄρα καὶ Κουφὸς τὸ Κοφὸς. τοῦτο δ' εἰκὸς πρώτην ἐσχηκέναι σημασίαν τὴν τοῦ Κοῖλος, εἴτα τὴν τοῦ Κενὸς, ἔπειτα τὴν τοῦ Ἐλαφρὸς· τὰ γὰρ κοῖλά τε καὶ κενά, ἐλαφρά εἰσιν. ἐντεῦθεν οὖν ὁ Κόφινος, ὃν ἡ κοινὴ συνήθεια οὐ μόνον Κοφίνιον εὐδετέρωσ, ἀλλὰ καὶ θυλυκῶς Κόφαν καὶ Κούφαν

Κούφαν ονομάζει· καὶ τὰ Κουφὰ ἀμύγδαλα ἢ καρύδια, τὰ κενὰ τοῦ καρποῦ· καὶ Κουφάριον τὸ περιεχόμενον ταῖς πλευραῖς κοῖλον τοῦ σώματος. προϊούσα δὲ ἡ χρῆσις μετήνεγκε τοῦνομα ἐπὶ πάντα τὰ τῆς οἰκείας ἐνεργείας ἀπολειπόμενα καὶ οἷον ἐκ κενὰ ὄντα· ὅθεν οὐ μόνον ὁ βεβλαμμένος τὴν ἀκοὴν, ὃν ἡ συνήθεια Κουφὸν λέγει, ἀλλὰ καὶ ὁ παρεμποδιζόμενος τοὺς ὀφθαλμοὺς Κώφωσιν ὀφθαλμῶν πάσχειν λέγεται παρ' Ἰπποκράτει, ὡς φησιν Ἐρωτιανός. Κωφὸς δὲ ἄλλως καὶ ὁ κενὸς νοῦ καὶ φρενῶν, ὃν εἴποις ἂν, κατὰ Σοφοκλέα, οὐ μόνον Κωφὸν (Αἴαντ. 911),

Ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφός, ὁ πάντ' αἰδρὶς,
ἀλλὰ καὶ Κουφόνου (Ἀντιγόν. 617),

Πολλοῖς δ' ἀπάτα κουφονῶν ἐρώτων,

δήλις οὔσης κἀντεῦθεν τῆς συστοιχίας τῶν λέξεων. καὶ ἐπιὲ τὰ τῆς οἰκείας ἐνεργείας στερόμενα εἰς οὐδὲν ἐστὶ χρήσιμα, ἀποτυγχάνοντα τοῦ δι' ὃ γέγονε τέλος, εἰκότως τὸ Κωφὸς μετέπεσεν εἰς τὴν σημασίαν τοῦ Μάταιος, οἷον τὰ Κωφὰ ἢ Κούφα ἔπει, ἀ φθᾶς ὁ λόγος ἐδήλωσε, καὶ τὸ παρ' Ὀμήρῳ Κωφὸν βέλος (Ἰλιάδ. Λ, 590) ὃ ἐστὶ μάταιον, καὶ ἀποτυγχάνον τοῦ σκοποῦ, ἢ μὴ συντόμως βαλλόμενον, καὶ τὸ τοῦ Εὐριπίδου (Ὀρέστ. 1287) Ἐκκεκωφωμένον ξίφος. — Στ. 16, Τὴν ἐκ Θεῶν οἰκονομίαν.] Τὴν πρόνοιαν δηλαδὴ τῶν Θεῶν. καὶ μὴ παραδράμης τὴν Ἀποστολικὴν καὶ Πατερικὴν λέξιν, ἐμφαίνουσαν τὸν Χριστιανὸν Ἠλιόδωρον. — Στ. 22, Ἀσφατόν τι.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ἀσφατόν τε. δείκνυται δὲ τὸ ὀρθὸν τῆς γραφῆς, Ἀσφατόν τι, καὶ ἐκ παραλλήλου ἄλλου χωρίου (σελ. 179). εὐεπίφορος δὲ ὁ Ἠλιόδωρος εἰς τὴν περὶ τοῦ ἀβεβαίου τῆς ἀνθρωπείας τύχης γνώμην· ἦν ἐνταῦθα μὲν διὰ τοῦ Ἀσφατόν ἐδήλωσεν, ἀλλαχοῦ δὲ διὰ τοῦ Ἀσφατόν, ἐκ τε Δημοσθένους λαβὼν, ὃς (περὶ Παραπρεσβ.) τὸν δῆμον εἶναι φησὶν, « Ἀσφατότατον πρᾶγμα τῶν ἀπάντων καὶ ἀσυνετώτατον, ὡς περ ἐν θαλάττῃ κύμα ἀκατάστατον, ὡς ἂν τύχοι κινούμενον », καὶ ἐξ αὐτοῦ Ὀμήρου (Ὀδυσσ. Δ, 256),

..... Ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλῳ
Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε δίδοι.

Στ. 24, Ταῖς Χαρικλείας.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ἐν ταῖς Χαρικλείας.
 Σελ. 152, σλ. 25, Ἄ καὶ πάσχειν αἰσχροὺν κ. τ. λ.] Ἐν
 Σοφοκλέους (Οἶδ. Τυρ. 1409),

... Οὐ γὰρ αὐδᾶν ἴσθ', ἀ μὴδ' ἄρ' ἄν καλόν.

Σελ. 153, σλ. 8, Σὺ τε εἰκότα.] Ἐτρεψα τὸν Δὲ εἰς τὸν
 ἔγκλιτικὸν Τε, τοῦτο βουλομένου τοῦ Ἑλληνισμοῦ διὰ τὸ προ-
 ηγησάμενον, Ἐγὼ τε. — Στ. 9, Ἄ γυναιξὶ κρύπτειν κ. τ. λ.]
 Ἐξ Εὐριπίδου (Ἐκάβ. 570),

Κρύπτειν θ' ἀ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρεόν.

Στ. 12, Σὺ μὲν . . . σὺν πολλαῖς δὲ παρθένοις.] Καὶ τοῦτο
 ἐξ Εὐριπίδου (Ἴππολ. 437),

Οὐ γὰρ περισσὸν οὐδ' ἔξω λόγου
 Πέπωνδας ὄργαι δ' εἰς σ' ἐπέσκηψαν θεῶς.
 Ἐρᾶς; τί τοῦτο θαῦμα; σὺν πολλοῖς βροτῶν.

Στ. 16, Καὶ θεῶν αὐτῶν.] Ἐξ Εὐριπίδου (παρὰ Σποβ. ξα'),

Ἐρωτα δ' ὅστις μὴ θεῶν κρίνει μέγαν,
 Καὶ τῶν ἀπάντων δαιμόνων ὑπέρτατον,
 Ἡ σκαῖός ἐστιν κ. τ. λ.

Στ. 20, Περιποιῆσαι.] Ἄμεινον ἂν εἶπε, Περιστῆσαι καὶ
 ἴσως τοιαύτη ἦν ἡ ἀρχαία γραφή. ἀπροσδίουσον γὰρ ὅλως ἐν-
 ταῦθα τὸ Περιποιῆσαι, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ἐπαγόμενον, Τρέψαι.
 καὶ τὸ τοῦ Α δὲ Reduire τὸ Περιστῆσαι, οὐ τὸ Περιποιῆσαι,
 εἰκότως ἂν ἑρμηνεύοι. — Στ. 23, Εἰς γάμον τρέψαι τὴν νόσον.]
 Παρὰ τὸ τοῦ Εὐριπίδου (Ἴππολ. 476) καὶ τοῦτο,

Τόλμα δ' ἐρᾶσα θεῶς ἐβουλήθη τάδε.
 Νοσοῦσα δ', εὔπως τὴν νόσον καταστρέφου.

Σελ. 154, σλ. 3, Οὐκ ὀλίγον.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Καὶ οὐκ ὀλί-
 γον· περιττὸς μέντοι ὁ Καὶ, καὶ διὰ τὸ ἐπόμενον Οὖν, καὶ
 ὅτι εἰκὸς αὐτὸν ἐκ τῆς τελευταίας τοῦ Ἐάλωκεν εἰσερῆσαι εἰς
 τὸ χωρίον. — Στ. 6, Τὸν ἐμοὶ πολέμιον.] Αἰ ΚΑ καὶ ΑΑ,
 Τὸν ἐμὸν πολέμιον. — Στ. 9, Ἄσθ' τῶν ὁμοίων.] Συνοπακου-
 στέον τὸ Παθῶν, ἢ δῆλον ἐκ τῶν ἐξῆς (σελ. 413), Ἄσθ' τῶν
 ἴσων παθῶν κεινημένον. — Στ. 24, Κιστίδι.] Ἐγραψα διὰ
 τοῦ ἰ, οὕτω διορθώσαντος τοῦ Κ, ᾧ κατηκολούθησε καὶ ὁ Μ.
 ἴσως δ' ἄντις πρᾶελοῖτο Κοιτίδι γράφειν· ἢ μὲν γὰρ Κιστίς,
 ἢ Κίστις (διφορεῖται γὰρ τὰ τοῦ τόκου), ὁ ψοθήκηνη σημαίνει,

ως φησιν ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους (Ἀχαρν. 1085 καὶ 1157)· καὶ γὰρ τὸ ἀφ' οὗ παρήκται, Κίστη, τοῦτο σημαίνει παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδυσσ. Ζ, 76),

Μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἰδωδὴν.

Κοίτις δὲ (ἢ, ὡς γράφουσιν ὁ, τε Ἐτυμολόγος καὶ ὁ Σουΐδας, Κοίτις), κατ' Ἡσύχιον ἐστὶν « ἡ μικροτέρα κίστη, ἐν ἣ » ὁ γυναικεῖος κόσμος ἀπετίθετο (γρ. Ἀπετίθετο) ». καὶ δοκεῖ ἀπὸ τοῦ Κεῖμαι ῥήματος τὴν ἀρχὴν λαβεῖν τοῦνομα, ἀφ' οὗ καὶ τὰ Κεῖμύλια, τὰ ἐναποκείμενα ταῖς Κοίτισι· πλὴν εἰ μὴ τις παρὰ τε τοῖς προειρημένοις Λεξικογράφαις, καὶ παρὰ τῷ Πολυδεύκει, ἔτι δὲ καὶ παρὰ τῷ Δουκιανῷ (ἐν τοῖς πρὸς Κρόν. § 21), ἡμαρτήσθαι τὴν γραφὴν ὑπολάβοι τοῦ Κοίτις, ἀντὶ τοῦ Κυτίς· εὑρίθαι γὰρ καὶ τὸ ὑψιλογραφούμενον παρὰ τῷ Σχολιαστῇ τοῦ Ἀριστοφάνους, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει (Εἰρήν. 665), ὅπου, φήσαντος τοῦ Κωμικοῦ,

Σπονδῶν φέρουσα τῇ πόλει ΚΙΣΤΗΝ πλείαν,

ὁ Σχολιαστὴς λέγει, « Πλήρη κυτίδια (γρ. κυτίδα)· Κυτίδας » δὲ ἐκάλουν τὰς κίστας κ. τ. λ. »· ὅθεν δῆλον γεγραφέναι τὸν Κωμικόν,

Σπονδῶν φέρουσα τῇ πόλει ΚΥΤΙΝ πλείαν·

οὐ γὰρ εἰκὸς τὸν Σχολιαστὴν τὸ σαφὲς Κίστην διὰ τοῦ ἦττον σαφοῦς Κυτίδα ἐξηγήσασθαι. Κυτίδα δὲ φήσας, παρεμφαίνει τὴν αἰτιατικὴν διαφορεῖσθαι κατὰ τὸ Θέμιν καὶ Θέμιδα· οὕτω γὰρ καὶ τὴν Κιστίδα, Κίστην ἐξήνεγκεν ὁ αὐτὸς Κωμικός (Ἀχαρν. 1085). ἔστι δὲ ἢ Κύτις ἢ Κυτίς ὑποκοριστικὸν τοῦ Κύτος, ᾧ δὴ καὶ αὐτῷ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἐχρήσατο Εὐριπίδης (Ἰων. 37),

..... Πλεκτὸν ἐξάραις κύτος

Ἠνεγκα

καὶ τοι τοῦ Κύτους γενικώτερον πᾶν τὸ κοιλότητα καὶ βάθος ἔχον σημαίνοντος. τούτου δὲ ἕτερον ὑποκοριστικὸν τὸ Κυτίον παραλαβοῦσα ἢ συνήθεια μετεποίησεν εἰς τὸ Κουτίον, ὡς καὶ τὸ Σκύζω εἰς τὸ Σκούζω, καὶ τὸ Κυλλὸς εἰς τὸ Κουλλὸς, καὶ ἄλλα πλείιστα, περὶ ὧν ἐν ἄλλοις ἐροῦμεν πλατύτερον.

Σελ. 155, σφ. 2, Οὐκ εἰδέναι πόθεν, ὁμολογούσης.] Τὰ Πόθεν παρέλιπεν ὁ Λ μὴ νοήσας. καὶ ἴσθαι ἀληθῶς ἀσαφές, εἰ

μη, προσθεῖς τὸν Καὶ ἢ τὸν Γὰρ σύνδεσμον, γράφοις καθ' ὑπερβατὸν οὕτως, « Οὐκ εἰδέναι (καὶ πόθεν;) ὁμολογούσης », ἢ, « Οὐκ εἰδέναι (πόθεν γὰρ;) ὁμολογούσης ». ὁ δὲ νοῦς, Ὁμολογούσης οὐκ εἰδέναι, καὶ, πόθεν ἂν τοῦτο εἰδεῖν, λεγούσης. ὡς ἀνωτέρω (σελ. 146). καὶ προῖων δὲ (σελ. 221) ἐρεῖ « Οὐ » μὴν ἐπώρησά γε πόθεν; » — Στ. 8, Καὶ, τὸ φρόνημα κ. τ. λ.] Τοῦτο κακῶς ἐστιγμένον καὶ γεγραμμένον, χειρόνως μετέφρασαν ὁ, τε Λ καὶ ὁ Α. ἀντὶ τῆς ἐνικῆς μετοχῆς Διανασιᾶσα, ἐν τῇ Β γράφεται Διανασιᾶσαι, πληθυντικῶς, ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, Διανάσιασα, κακοτόνως, ἐν δὲ ταῖς ΚΑ, Διανασιᾶσασα, βαρβάρως. γραπτέον οὖν, Διανισιᾶσα, ὡς διώρτωκα, ἢ γοῦν Διανασίησασα, καὶ συναπτεῖον ἀδιαστικτῶς τῷ προσεχεῖ Πλέον, ἵνα ἢ ὁ νοῦς, Καὶ διεγείρουσα (ἢ διεγείρασα) πλέον τὸ φρόνημα διὰ τὸ γένος, τουτέστιν, ὡς ἔμαθε βασιλέων θυγάτηρ οὔσα, προσέδραμεν, ἤγουν ἐγγυτέρω μου ἦλθε, καὶ ἠρώτα κ. τ. λ. οὐ γὰρ τῷ Γένει συντακτεῖον τὸ Προσέδραμε, ἀλλὰ τῇ συκωπακουομένη ἀντωνυμίᾳ Ἐμοί. τοῦτο δὲ μᾶλλον δῆλον γενήσεται παραθεῖσι τὸ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 35) εἰρημένον, « Τὸ φρόνημα πρὸς τὴν ἐξ ἀρχῆς ἀναφέρει τύχην ». — Στ. 15, Παρ' ἐκείνοις.] Οὕτω καὶ αἱ ΑΑ. ἴσως δ' ἄμεινον τὸ ἐμφορόμενον ἐν τῇ Β, Παρ' ἐκείνων. — Στ. 21, Θαρσήσειν.] Ὡσαύτως καὶ ἐν ταῖς ΑΑ ἐν δὲ τῇ Β, Θαρρήσειν.

Σελ. 156, στίχ. 4, Εἴποτε φανείης.] Ἐν τῇ Β, Εἴποτε διαφανείης, ἐξ ἀρχαιοτέρας ἴσως, καὶ ταύτης οὐκ ἀκόμψου, γραφῆς, Εἴποτε δὴ φανείης. — Στ. 13, Οὐ διὰ τοῦτο μὲν.] Πῶς, Οὐ διὰ τοῦτο, ὁ μαθὼν ἐκ θεῶν τὴν Χαρίκλειαν ἐν Δελφοῖς εἶναι, καὶ εἰς Δελφοὺς ἦκων ἵνα τὴν ἐνώμοτον τῆς Περσίνης ἱεσίαν τελέσῃ; ἴσως οὖν περιγραπτέα ἢ ἀρνησις χωρὶς εἰ μὴ τοῦτο βούλεται λέγειν, ὅτι Ἀποδημήσας Αἰγύπτου ἦλθον εἰς Δελφοὺς, οὐ διὰ σέ, ἀλλ', ἐπειδὴ πρὶν εἰς Δελφοὺς ἀφικέσθαι, παρεγενόμην εἰς τοὺς Αἰθίοπας, ἐκέρδησα θεῶν ὑποθήκην ἐκ τῆς πλάνης καὶ τὸ ἐλθεῖν ἐν ταῦθα. — Στ. 25, Θιαγένει δὲ.] Οὕτως αἱ ΑΑ, ἀνταπαθτικῶς πρὸς τὸν Μέν.

Σελ. 157, στίχ. 4, Βασιλεύουσαν.] Ὁ μὲν Κ ἐν ταῖς ΚΑ

τὸ Βασιλεύουσα (παρὰ πᾶσιν οὕτω γραφόμενον) χρῆναι φησὶ γράφεσθαι κατὰ δοτικὴν, Βασιλευούση, διὰ τὸ προηγησάμενον, Ἐνεσί σοι ὑπολαμβάνει μέντοι τὴν ἀκατάλληλον ταύτην σύνταξιν οὐ τῶν ἀντιγραφάντων ἀμάρτημα εἶναι, ἀλλ' αὐτοῦ Ἡλιοδώρου ἰδίωμα. ἀλλ' ἡμεῖς προειλόμεθα εἰς αἰτιατικὴν τρέψαι, ὡς συνήθους οὖσης τοῖς Ἀττικίζουσι τῆς τοιαύτης συντάξεως, λέγω δὲ τῆς ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν μεταβάσεως, ἄλλως τε καὶ προηγουμένου τοῦ Ἐσίην, Ἐνεσίην, ἢ Ἐξεσίην. ἔστι παράδειγμα τὸ τοῦ Λουκιανοῦ (Περὶ τοῦ Ἡλέκτρ. § 3) « Οἶε ἡμᾶς δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα ἐρέττειν ἂν » Οἶς ἔξῃην πλουτεῖν, ἀναλέγοντας » τῶν αἰγείρων τὰ δάκρυα; ». — Στ. 4, Θεοῖς τε τοῖς ἄλλοις.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 24, Πράξοντος.] Διῶρθωκα τὸ σόλοικον Πράξαντος.

Σελ. 158, στ. 2, Πρὸς ὑπερβολὴν . . . ἀνάπλεων.] Ἐν μὲν ταῖς ΑΑ γράφεται, Πρὸς ὑπερβολὴν ὅλος περίλυπον, καὶ ὅλης κατηφείας ἀνάπλεων· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ, Πρὸς ὑπερβολὴν περίλυπον, καὶ ὅλης κατηφείας ἀνάπλεων· ἢ καὶ ὅλον κατηφείας ἀνάπλεων. — Στ. 4, Ἐχρῆν τέρπεσθαι.] Ἀντὶ τοῦ Ἐχρῆν, ἐν ταῖς ΚΑ, Χρῆ· τὸ δὲ Ἐπεσθαι, κοινῶς ἀπασιν ἡμαρτημένον, ἔτρεψα εἰς τὸ Τέρπεσθαι, ὡς καὶ τὸ Ἀποθύειν εἰς τὸ Ἐπιθύειν. καὶ περὶ μὲν τῆς διαφορᾶς τῶν δύο τούτων συνθέτων εἴρηται καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν· ὅτι δὲ καὶ τοῦ Ἐπεσθαι ἡ τροπὴ εἰς τὸ Τέρπεσθαι ἀναγκαία, τί χρῆ καὶ λέγειν; Ὡς ἡδομαι καὶ τέρπομαι καὶ Χαίρομαι,

φησὶν Ἀριστοφάνης (Εἰρήν. 291), Δάτιδα τὸν Περσικὸν σατράπην σκώπτων ἀσλείως, οὐχ ὅτι τῷ Τέρπεσθαι συνῆψε τὸ Χαίρειν, ἀλλ' ὅτι, ἀντὶ τοῦ Χαίρω, Χαίρομαι εἶπεν· ὅθεν καὶ Δατισμὸς ἐκλήθη ὁ παθητικὸς τοῦ Χαίρω σχηματισμὸς, οὐ τοῦ Πέρσου τούτου πλάσαντος πρώτου, ἀλλ' οὕτω λέγοντας μιμησαμένου τοὺς πολλοὺς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ἐξ ὧν εἶκος καὶ τὴν κοινὴν παραλαβοῦσαν συνήθειαν κατακόρως τανῦν τῷ Χαίρομαι χρῆσθαι. τί δὲ σημαίνει τὸ Τέρπεσθαι, καὶ τί διαφέρει τοῦ Ἠδεσθαι, καὶ ἄμφω πάλιν τοῦ Χαίρειν, ἔστι μαθεῖν παρὰ Πλάτωνος (Πρωταγόρ. σελ. 337, καὶ Κρατύλ. σελ. 419), καὶ Πλουτάρχου (περὶ Ἠθ. ἀρετ. § 9), καὶ

Ἄρμωνίου (λεξ. Καρά). — Στ. 11, Τοῦ βίου . . . μετασθησομένης.] Διωρθωκα τὸ σόλοικον, Τὸν βίον μετασθησομένης ὅτι δὲ γενικῆ συντακτέον, δηλώσει προῖων καὶ αὐτὸς Ἡλιόδωρος (σελ. 316) « Αὐλῆς τῆς ἡμετέρας . . . μεδίσασο ». — Στ. 15, Ἄετὸν ὄμην . . . φέροντα.] Παρὰ τὸ τοῦ Κωμικοῦ (Σφ. 15),

..... Ἐδόκουν ἄετὸν
Καταπτόμενοι ἐς τὴν ἀγορὰν μέγαν πᾶν,
Ἀναρπάσαντα τοῖς ὄνυξιν ἀσπίδα
Φέρειν ἐπίχαλκον ἀνεκὸς ἐς τὸν οὐρανόν.

καὶ σημείωσαι ὅτι σοφῶς τὸν Ἄετὸν Ἡλιόδωρος προείλετο τῶν ἄλλων ὀρνέων ἐν τῇ τοῦ ὄνειρου πλάσει, δηλώσει βουλόμενος οὐ μόνον ὅτι ἀρπαχθῆσεσθαι ἔμελλε Χαρίκλεια, ἀλλὰ καὶ ὅτι οὐκ εἰς μακράν. κατὰ γὰρ τοὺς περὶ ταῦτα δεινοὺς (Ἄρ-
τεμιδώρ. Ὀνειροκριτ. Β, κ'), « Σημαίνει ὁ ΑἸΕΤ'ΟΣ καὶ » τὸν ἐνεσθῶτα ἐνιαυτὸν ἔστι γὰρ τὸ ὄνομα αὐτοῦ γραφέν οὐ-
» δὲν ἄλλο, ἢ πρῶτον ἔτος ». — Στ. 25, Τείνοι.] Εὐκτι-
κῶς γράφειν δεῖν ἔγνωκα, χαιρούσης μάλισθα τῆς τοιαύτης
διαθέσεως τοῖς ἀοριστολογουμένοις τῶν μορίων. — Στ. 24,
Συνέβαλλον.] Ἴσως γραπτέον, Συνέβαλον, κατὰ τὸν ἀόριστον.
Σελ. 159, σλ. 1, Τοῦ μαντικωτάτου τῶν Θεῶν.] Τοῦ
Ἀπόλλωνος δηλονότι. ἴσως δὲ μετὰ τὸ Θεῶν, ἐξερῆρη ἀβλε-
ψία τῶν γραφάντων ἢ μετοχὴ Ὦν δοκεῖ γὰρ μετενηνέχθαι
ἐκ τῶν τοῦ Σοφοκλέους (Ἠλέκτρ. 1481),

Καὶ μάντις ὦν ἀριστος, ἐσφάλλου πάλοι.

ἢ μᾶλλον ἐξ αὐτοῦ τοῦ Κωμικοῦ (Πλούτ. 1175),

Καὶ ταῦτα τοῦ Σωτήρος ἱερεὺς ὦν Διός.

ἐνδέχεται δὲ καὶ τὸν Ἡλιόδωρον παραλιπεῖν τὴν μετοχὴν, διὰ
τὸ ἐκ τῆς συνδρομῆς τριῶν τῶν αὐτῶν φθόγων κακόφωνον.
Στ. 5, Ὄς, τῶν ἐνυπνίων κ. τ. λ.] Καὶ σίξει, καὶ τροπῇ
τοῦ Ὄς (ἐν τῇ Β, Ὄς) εἰς Ὄς, διωρθωσάμεθα τὸ χωρίον
ἀνενεκτέον δὲ τὸ Ὄς πρὸς τὸ ἐπόμενον Ἀγανακτεῖς. — Στ.
6, Καὶ ὡς ἐκ χειρὸς τὸν συνοικήσοντα προσάγοντος.] Ἀσλείως
πᾶν, παρὰ τὸν Ὀμηρικὸν ὄνειρον κἀκεῖνος γὰρ (Ὀδυσσ. Τ,
548) τὸν Ὀδυσσεά ἐν αἰτοῦ εἶδει κατ' ὑπνοὺς φανῆναι τῇ γυ-
ναικὶ Πηνελόπῃ ἐπλάσατο,

..... Ἐγὼ δέ τοι αἰετὸς ὄρνις
Ἦα πάρος, νῦν αὖτε τίος πόσις εἰλήλουθα.

Στ. 17, Γυναίκας.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ.—Στ. 19, Συνέχειν.] Ἐπείγειν, ἐπισπαιεύειν, ὡς δῆλον ἐξ ὧν ἐρεῖ προῖων (σελ. 436) « Ἐν συνέχοντι τῷ καιρῷ », ἤγουκ Ἐν κατεπαίγοντι τῷ καιρῷ. ἡ δὲ τοιαύτη ἐκδοχὴ τοῦ ῥήματος τῶν Μακεδονικῶν ἐστὶ χρόνων. — Στ. 25, Οὐδέν.] Ἐν μόνῃ τῇ Κ καὶ τῇ τοῦ Βουρδέλοτου τὸ Οὐδέν· ὅπερ ἀλλότριον Ἠλιοδώρου, αἰέποτε τῷ δια τοῦ δ σχηματισμῷ χρωμένου. καθάπτεται δὲ καὶ Φρύγιχος τῶν Οὐδεῖς, ἀντὶ τοῦ Οὐδεῖς, λεγόντων.

Σελ. 160, σλ. 17, Χριστήριω.] Χριστήριον ἐνλαῦθα ὁ χρῆσμός, ὡς καὶ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ (Οἰδ. Κολ. 604 καὶ 1331). — Στ. 25, Σύσπαιε.] Οὕτω διώρθωκα συνάψας τὸ κακῶς διακριθὲν εἰς τὸ Σύ σπαιε, τοῖς πρὸ ἡμῶν χρῆται δὲ τῇ λέξει καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς οὐ μόνον ἀμεταβάτως (σελ. 391), ὡς ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ μεταβατικῶς (σελ. 358) « Καὶ τὴν εἰς δύναμιν ἐπικουρίαν σύσπαιε ».

Σελ. 161, σλ. 5, Ἐπέθυσσα.] Ἐν ταῖς ΑΑ καὶ ΔΑ 706, Ἐπέθυσσα, ὁ σημειωθὲν πρὸς τὴν σύγχυσιν τῆς Ἐπί καὶ τῆς Ἀπό τῶν προθέσεων, περὶ ἧς καὶ πρότερον εἰρήκαμεν. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Ἐπαιεσα, αἱ ΔΑ 706, Ἀπέσπαιεσα, ἐξ ὀρθωτέρας οἴμακ γραφῆς τῆς, Ἐπέσπαιεσα. — Στ. 6, Τὸ πολυτελές.] Εἰρωνικῶς τοῦτο. — Στ. 11, Δαιτὸς μὲν κ. τ. λ.] Παρώδηται οὐκ ἀφυῶς ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ (Ἰλιάδ. I, 225),

Χαῖρ' Ἀχιλλεῦ, δαιτὸς μὲν εἴσης οὐκ ἐπίδευεῖς.

Στ. 12, Ἀκοῆς δὲ ἔτι.] Ἀντὶ τοῦ ἔτι, ἐν ταῖς ΑΑ ἐμφέρεται, Ἄρα. — Στ. 13, Καὶ ὁπόθεν.] Τὸν Ἠ ἔτρεψα εἰς τὸν Καί, ἐπειδὴ Καλάσιρις ἦρα μαθεῖν οὐ μόνον τίνες ἦσαν τὸ γένος οἱ ἐνωχούμενοι, ἀλλὰ καὶ πόθεν γῆς, ὡς δῆλον καὶ ἐκ τῆς ἀποκρίσεως, Φοίνικες Τύριοι, τοῦ μὲν Φοίνικες πρὸς τὸ Οἴτινες, τοῦ δὲ Τύριοι πρὸς τὸ Ὀπόθεν τὴν ἀναφορὰν ἔχοντος. ἐκ δὲ τῶν ΑΑ λαβὼν τὸ Ὀπόθεν ἀντέβαλον τῷ Πόθεν τοῦτο μὲν γὰρ συσλοικεῖ τῷ Τίνες, τὸ δ' Ὀπόθεν τῷ Οἴτινες. Στ. 15, Σπονδῶν καὶ τραπέζης . . . ἱεροῦς ἄλλας κ. τ. λ.] Ἐν ταῖς ΔΑ ἀντὶ τοῦ Ἱεροῦς γράφεται οὐκ ὀρθῶς, Ἱερᾶς, πρὸς τὸ Φιλίας δηλονότι συντασσόμενον. εἰληπται δὲ ἐκ τοῦ

Δημοσθένους (περὶ Παραπρεσβ.), οὕτω συνάφαντος τὰ τρία ταῦτα « Πού δὲ ἄλες, πού τράπεζαι; πού σπονδαί; ταῦτα » γὰρ τραγωδεῖ περιών ». ἱερούς δὲ ὀνομάζει τοὺς ἄλας, ἐξ Ὀμήρου καὶ τοῦτο παραλαβὼν (Ἰλιάδ. I, 214),

Πάσσε δ' ἄλος θείοιο.....

Θεῖους δὲ ὀνομάσαι τὸν Ποιητὴν τοὺς ἄλας φασὶν οἱ ἐξηγήσαντες τὰ Ὀμήρου, ἢ διὰ τὸ γόνιμον αὐτῶν, ἢ διότι ἀσηπτα διατηροῦσι καὶ μόνιμα πολὺν χρόνον τὰ νεκρά, ἢ ὅτι κινδυνεύουσιν οἱ ἄλες τῶν ἄλλων ὄψων ὄψον εἶναι καὶ ἡδυσμα· διὸ, φησὶ Πλούταρχος (Συμποσιακ. E, ε'), καὶ Χάριτας ἔνοιον προσαγορεύουσι τοὺς ἄλας, ὅτι τῆς τροφῆς τὸ ἀναγκαῖον ἡδὺ ποιοῦσιν. — Στ. 21, Ἡρακλεῖ Τυρίῳ.] Ἄλλος οὗτος παρὰ τὸν Ἑλληνικὸν Ἡρακλέα· μυθεύεται δὲ καὶ τρίτος Αἰγύπτιος· ὁ δὲ Κικέραν (περὶ φύσ. Θεῶν, Γ, 15') τοῖς τρισὶ τούτοις τοσοῦτους ἐτέρους προστίθησιν. οὐκ ὀρθῶς ἄρα ἐπιτιμᾷ Πλούταρχος Ἡροδότῳ δύο φήσαντι Ἡρακλέας. Στ. 22, Ἐπιθύειν.] Οὕτω διώρθωκα διὰ τὰ πολλάκις ἐν τοῖς πρόσθεν σημειωθέντα.

Σελ. 162, σλ. 1, Μαλέαν ὑπερβαλόντες.] Ἄδηλον εἰ θηλυκῶς ἢ ἀρσενικῶς ἐξήνεγκε τὴν αἰτιατικὴν· καλεῖται γὰρ παρὰ μὲν Ὀμήρῳ αἱ Μάλειαί, πληθυντικῶς, καὶ, ἡ Μάλεια ἐνικῶς (Ὀδυσσ. Γ, 287 καὶ I, 80), ἢν Εὐριπίδης (Ὀρέστ. 362 καὶ Κύκλωπ. 18) Μαλέαν λέγει. εἰσὶ δ' οἱ πληθυντικῶς καὶ ὀξυτόνως, Τὰς Μαλέας ἐξήνεγκαν, ὡς Στράβων πολλαχοῦ. ὁ δὲ Μαλέας ἀρσενικῶς, ᾧ καὶ Στράβων ἐνιαχοῦ χρῆται, τῶν μεταγενεστέρων ἔοικεν εἶναι. ἔστι δὲ τῆς Λακωνικῆς ἀκρωτήριον, τὰ νῦν ὑπὸ τῶν πλοῖζομένων Ἰταλῶν Ἀκρωτήριον τοῦ ἀγίου Ἀγγέλου καλούμενον. Σημείωσαι δὲ καὶ τὸ Ὑπερβάλλειν κυρίως λεγόμενον ἐπὶ τοῦ ὑπερβαίνειν πλοῖω ἄκραν τινὰ, ὡς καὶ Θουκυδίδης εἴρηκε πού (H, ρδ'). ἔστι δὲ τοῦτο τὸ παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς λεγόμενον *Montare un capo*. Φιλόστρατος δὲ, ἐν Ἀπολλωνίου βίῳ (Γ, κγ' καὶ Δ, ιγ'), ἀντὶ τοῦ Ὑπερβάλλειν τῷ Περιβάλλειν ἐχρήσατο, ὅπερ ἀναλογεῖ μᾶλλον τῷ παρὰ τοῖς Γάλλοις *Doublet un cap*. — Στ. 2, Τῇ Κεφαλήνων προσέσχομεν.] Ἐκ τῆς B τὸ, Κεφαλήνων, ἐν ᾗ παραλείπεται θάτερον τῶν δύο $\overline{\lambda\lambda}$ · γράφεται δὲ ἐν τῇ αὐτῇ καὶ,

Προσέχομεν

Προσέχομεν ἀντὶ τοῦ Προσέσχομεν. Κεφαλλήνας αὐτοὺς ὀνομάζει πανταχοῦ Ὅμηρος ἢ γραφῇ κατηκολούθησε καὶ ὁ Γεωγράφος. — Στ. 4, Πυθιονίκην.] Τὴν ἐν Πυθοῖ νίκην λέγεται δὲ καὶ ἀρσενικῶς, Ὁ Πυθιονίκης (σελ. 199), τουτέστιν ὁ Πυθοῖ νικήσας. εὔρηται δὲ καὶ κύριον ὄνομα ἢ Πυθιονίκη ἑταίρας ἐνδόξου οὕτω καλουμένης, ἐρωμένης Ἀρσάλου (Παρ' Ἀθηναίῳ ΙΓ, 595). — Στ. 7, Καλλίνικος ἡμῖν ὁ τέως ἔμπορος.] Εὖγε ποιῶν ὁ Τύριος νεανίας· δεξιῶ γὰρ ἐστὶ πρὸς ἀνδρὸς κὰν τοῖς παρέργοις, ὡς ἐν τοῖς ἔργοις καθορθοῦν· οἶα δὲ καὶ αὐτὸς, Ἀλέξανδρε φίλε, οὐ μόνον τὸν Ἐμπολαῖον Ἑρμῆν, ἀλλὰ καὶ τὰς Ἑλικωνιάδας Μούσας, ἀξίως σουτοῦ τε καὶ τῶν θεῶν θεραπεύεις. — Στ. 10, Ἐμβατήριον.] Σησημειώσθω ἢ λέξις, Ἐμβατήριος, ὡς οὕτω καταχωρισθεῖσα ἐν τοῖς Λεξικοῖς ἐπὶ τῆςδε τῆς σημασίας. λέγει δὲ τὴν πρὸ τῆς ἀναγωγῆς, εὐπωλίας ἕνεκα, προσαγομένην θυσίαν ὑπὸ τῶν ἐμβαίνειν εἰς πλοῖον μελλόντων. ὅθεν καὶ Ἐμβάσιος Ἀπόλλων, ὃ θυύουσιν ἀναγόμενοι οἱ Ἀργοναῦται· καὶ Ἐκβάσιος ὁ αὐτὸς, ὅτε, καταχθέντες εἰς Κύζικον, αὔθις θυύουσι (Ἀπολλων. Ἀργον. Α., 404 καὶ 966). καὶ Διαβατηρίους δὲ θυσίας οὕτω λεγομένας προσάγειν εἶδεν τὰς ποταμοῖς οἱ περαιούσθαι μέλλοντες (Ἡροδότ. Η, ριγ', καὶ Πλουτάρχ. Λουκούλλ. § 24). Στ. 13, Βουλόμενοι.] Ἐν ταῖς ΔΑ 662, γέγραπται, Βουλόμενον, οὐκ ὀρθῶς. — Στ. 16, Εἰ γὰρ βουληθεῖς κ. τ. λ.] Ὁ Δ καὶ ὁ Α μετέφρασαν, μετακινήσαντες τὸν Γὰρ, ὡς περ ἂν εἰ οὕτως εἶχε τὸ χωρίον, Εἰ βουληθεῖς, ἔλεγον· ἀγαθὸν γὰρ οὐδὲν κ. τ. λ. κρεῖττον δὲ τὸ, Εἰ γὰρ εὐκτικῶς ἐκδέχασθαι, ἀντὶ τοῦ, Εἶθε γὰρ. — Στ. 17, Ἀγαθὸν οὐδὲν.] Ἡ αὐτὴ γραφὴ ἐν ἅπασιν, οὐ σόλοικος μὲν, ἀπομφορὸς δέ. γράφεται τοίνυν Ἀγαθῶν οὐδὲν, οὕτως ἀπαιτούσης τῆς τῶν ἀσφειοτέρων χρήσεως· καὶ ἴσως τοῦτο ἐβούλοντο αἱ ΑΑ, ἐν αἷς ἀντὶ τοῦ προσεχοῦς Νομιοῦμεν, γράφεται Νομιοῦμεν ὦν, ῥεμβασμῶ τῆς διανοίας τὴν διάρθρωσιν ΩΝ τῆς τελευταίας τοῦ Ἀγαθῶν, εἰς ἃν οὐκ ἐχρῆν ἐξωθήσαντος τόπον τοῦ γράψαντος. Στ. 18, Ἑλληνη.] Ἑλληνα ὑπέλαβον τὸν Καλάσιριν· οἱ Τύριοι, ἐκ τῆς σπολῆς (σελ. 81). — Στ. 22, Μόνον.] Τοῦτο ὁ Δ καὶ Α συνῆψαν τοῖς προλεχθεῖσιν, ὁ μὲν τὴν αὐρίον μόνον

Crastinum tantum ἐκφράσας· ὁ δὲ καὶ τρέψας τὸ Μόνον (ἢ Μόνον) εἰς τὸ Ὀλιν, *Tout le jour de demain*. συνηγορεῖν δ' ἔοικέ πως τῇ συναφῇ τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ ἐχομένου βιβλίου (σελ. 172) λεγόμενον, « Ἡμέραν καὶ νύκτα ἀναμεῖναι μόνον ». κρεῖττον μέντοι συνδεσμικῶς τε καὶ ἐναντιωματικῶς ἐκδέχεσθαι τὸ Μόνον, οἷα δὲ καὶ τὸ παρὰ τοῖς Γερμανοῖς *Ullein*, ὅπερ καὶ τὸ Μόνον καὶ τὸ Ἄλλα, ἢ Ὅμως, σημαίνει. — Στ. 23, Ἄνύουσι.] Ἐν τῇ Β, Ἄνύονται, κατὰ μέσσην διάθεσιν, ἥπερ ἐνταῦθα οὐ πάνυ τι ἔρρωται.

Σελ. 163, στ. 1, Προαναχθίσονται.] Τούτου, οὐκ οἶδ' ὅθεν λαβόντες, ἅπαντες οἱ πρὸ ἐμοῦ τὴν τετάρτην ἀπὸ τέλους διὰ τοῦ ἢ ἔγραψαν. — Στ. 4, Πικτίδων.] Εἶδος ὀργάνου κιθαρωδικοῦ ἢ Πικτίς, ἧς μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης (Θεσμοφ. 1231). ἔοικε δὲ ἀπὸ Λυδῶν τοὺς Ἕλληνας παραλαβεῖν τὴν Πικτίδα (Πλάτων Γ. Πολιτ. σελ. 599). — Στ. 5, Ἀσσυρίον τινα νόμον.] Νόμος ἐν Μουσικῇ καλεῖται ὁ παρ' ἡμῖν Ἦχος, ὃν οἱ πάνπαν χυδαίζοντες Χαβαῖν καλοῦσι. συνέχεε δὲ, καθὰ καὶ πολλοὶ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων τε καὶ Ῥωμαίων, τοὺς Σύρους τοῖς Ἀσσυρίοις. Σύροι μὲν γὰρ εἰσὶν εἰς οὓς οἱ Φοίνικες ἔμποροι (περὶ ὧν ὁ λόγος ἐνταῦθα) καὶ αὐτὸς ὁ λέγων Ἡλιόδωρος τὸ γένος ἀνέφερον· πλατύτερον δὲ καὶ τοὺς Καππαδόκας Σύρους ἢ Συρίους οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν, ἔπειτα δὲ καὶ Λευκοσύρους τοὺς αὐτοὺς τούτους, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν προτέρων, ἐπικεκαυμένων ὄντων τὴν χροάν. ἐπατέρους δ' αὖ πάλιν τῶ τῶν Ἀσσυρίων ἐνόματι προσηγόρευσαν, εἴτε διὰ τὴν ὁμοιότητα συγχυθειῶν τῶν κλήσεων, εἴτε, ὃ καὶ μᾶλλον εἰκὸς, διὰ τὸ ὑπ' Ἀσσυρίοις (καὶ αὐτοῖς Σύροις ποτὲ κληθεῖσι) γεγονέναι πάλαι τοὺς τε ἐν τῇ Φοινίκῃ Σύρους, καὶ τοὺς Λευκοσύρους ἢ Καππαδόκας (Ἴδε Ἡρόδοτ. Α, 5' καὶ σβ', Ε, μθ', Στράβων. Γεωγρ. ΙΒ, 544, Ις', 736, Κελλάρ. Γεωγρ. Γ, ιζ', 653). — Στ. 6, Ἀλμασιν.] Οὕτως ἐν τῇ Β. τὸ δὲ Ἀρμασι, τυπογραφικῶς ἀμαρτηθὲν ἐν τῷ Κ, ἔλαβον οἱ μετ' αὐτὸν, πλὴν τοῦ Μ. ἢ δὲ τῆς ὀρχήσεως περιγραφῆ, τὴν ὀρχήσιν ἐκείνην ἐμφαίνει, ἣν ὁ Πολυδεύκης Ὀκλασμα κυρίως καλεῖ, παρεμπερῆ οὔσαν τῇ Περσικῇ λεγομένη ὀρχήσει, ἧς μέμνηται Ξενοφῶν (Κύρ. Ἀναβ. βιβλ. 5') λέγων· « Τὸ Περ-

ἢ σικὸν ὠρχεῖτο, κροτῶν τὰς πέλτας, καὶ ὠκλαζέ καὶ ἀν-
 ὠίστατο· καὶ ταῦτα πάντα ἐν ῥυθμῷ πρὸς τὸν αὐλὸν ἐποιεῖ».
 Στ. 7, Ὀλοσώματος.] Ταῖς ἀμφιβαλλομέναις τῶν λέξεων
 ἐγκατέλεξεν ὁ σοφώτατος Σχρειδέρος τὸ, Ὀλοσώματος· ἔστι
 δὲ οὐ τῶν ἀμφιβαλλομένων, ἀλλ' ἀπὸ τῆς κοινῆς μάλλον συν-
 ηθείας παρὰ συνήθειάν πως ἐσχηματισμένη. τὰ γὰρ παρὰ
 τὸ Ὀλος σύνθετα, ἀρχὴν λαβόντα ἀπὸ τῆς τῶν ἀρχαίων γλώσ-
 σης, ἐπεπόλασε μάλιστα παρὰ τοῖς νεωτέροις Ἑλλησιν ὑπερ-
 θετικῶν χρεῖαν πολλάκις πληροῦντα. τοιαῦτα δὲ εἰσι τὸ Ὀλό-
 γυμνος, Ὀλόμοιος, Ὀλόνευρος, Ὀλούστερος Ὀλόχρυσος κ.
 τ. λ. καὶ ἐν ἐπιρρήμασιν, Ὀλημερίς, Ὀλονυκτὶς, Ὀλοχρονὶς,
 Ὀλόγυρα κ. τ. λ. ἃ ταῦτὸν βούλονται τοῖς, Ὀλωσ ἢ Δι'
 ὄλου γυμνός, Κατὰ πάντα ὅμοιος, Δι' ὄλου νευρώδης, ἢ Ὀλος
 νεῦρον, Πάντων ὕστατος, Δι' ὄλου χρυσοῦς, Δι' ὄλης τῆς ἡμέ-
 ρας, Δι' ὄλης τῆς νυκτός, Δι' ὄλου τοῦ χρόνου, Δι' ὄλου τοῦ
 γύρου. σημειωτέον δὲ παρὰ ταῦτα δύο ἐπιρρήματα κομψότα-
 τα, ἀκόμψως πάνυ παραχαραχθέντα ὑπὸ τῆς συνηθείας, τὸ
 Ὀλόπασι, λέγω, καὶ Ὀλόκαιπα· ὧν τὸ μὲν ἐστὶν Ὀλάπασι,
 ταῦτὸν ὄλωσ τῷ Παντάπασι, τὸ δὲ ἐγράφετο οἶμαι τοῖς πρῶ-
 τως παραποιήσασιν, Ὀλόγκαιπασιν. τοῦτο δὲ ἐστὶν Ὀλον καὶ
 πᾶν, ὃ δὴ συνεχῶς χρῆται Πλάτων, αὐτὸ μόνον κατ' αἰτιατι-
 κὴν, ὡς ἐν τούτοις (Α. Ἀλκιβιαδ. σελ. 109), « Ἀλλὰ μὴν
 » τοῦτό γε διαφέρει ὄλον τε καὶ πᾶν », ἀλλὰ καὶ κατὰ δῶτικὴν,
 οἶον (Κρατύλ. σελ. 454), « Ὀλω καὶ παντὶ διαφέρει . . . τὸ
 » ὁμοίωματι δηλοῦν κ. τ. λ. ». — Στ. 20, Τοὺς καὶ κατὰ
 μικρὸν.] Οὕτω πρὸ πολλοῦ διορθώσας, ἐνέτυχον ὑστερὸν ταῖς
 ΑΑ, ἐν αἷς γράφεται μετὰ τοῦ συνδέσμου. — Στ. 25, Εὐ-
 τρεπῆ.] Ἦγουν ἠτοιμασμένην, ὡς ἐξηγεῖται Ἡσύχιος. δεόν-
 τως τοίνυν εἰς τοῦτο μετεποίησα τὸ τῶν πρὸ ἐμοῦ, Εὐπρεπῆ,
 ὅπερ ἐστὶν Εὐμορφον, κατὰ τὸν αὐτὸν Ἡσύχιον.

Σελ. 164, στ. 4, Τὸν ἐνουάλιον.] Ἐν ταῖς ΚΑ οὐδετέρως,
 τὸ ἐνουάλιον. τὸν Ἐνουάλιον οἱ μὲν τὸν αὐτὸν εἶναι βούλονται τῷ
 Ἄρει, οἱ δὲ ἕτερον. ἐνταῦθα δὲ ἐπιθετικῶς ἐκληπτέον τὸν πο-
 λεμικὸν, συνυπακουομένου τοῦ Κέλαδον, ἢ Ὑμνον, ἢ τινος τοιοῦ-
 του, ὡς δῆλον ἐκ τῶν πρόσθεν εἰρημένων (σελ. 50) « Οὐδὲ τὸν
 » ἐνουάλιον ἐνοιοι κέλαδον ἀνασχόμενοι ». — Στ. 5, Ἐπιδου-

ποῦντες.] Ἐκ τῆς Β, μόνης σωσάσης τὴν ὀρθὴν ἀνάγνωσιν· τὸ γὰρ Ἐπικυποῦντες τῶν λοιπῶν ἀπαξάπαντων οὐκ ἔστιν ἄλλ' ἢ ἐπεξήγησις τοῦ Ἐπιδουποῦντες. παρωδεῖ δὲ πως τὴν παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλιάδ. Λ, 44) τῶν θεῶν ἐπιδούπησιν,

..... Τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἶσα
 Λάμπ' ἘΠΙ Δ' ἘΓΔΟΎΠΗΣΑΝ Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη.

ὅπου καὶ διορθούσθω ἡμῖν ἐν παρόδῳ τὰ Ἐνετίησιν ἐκδοθέντα σχόλια, οὕτως ἔχοντα, «Οὐ μόνον τῆ ὀπλίσει, ἀλλὰ καὶ ταῖς ΔΗΜΟΣΙΑΙΣ προφαντάζει τὸν ἀκροατὴν», μεταγράφουσι, ΔΙΟΣΗΜΙΑΙΣ. — Στ. 8, Προσειληφότες.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 14, Ἀφιππεύσαντο.] Τουτέστιν Ἐφ' ἵππων ἔφυγον. ἀμεινον δ' ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας τὸ Ἀφιππάσαντο, ὧ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 308) ἐχρήσατο.

Σελ. 165, στ. 5, Ἄλλ' ἀνευθύμους.] Ταύτην τὴν γραφὴν ἐξέφρασαν ὅ, τε Λ καὶ ὁ Α. ἐν μὲν τοῖς ταῖς ΚΑ καὶ ΔΑ 568 γέγραπται, Ἄλλ' ἀνευθύμους· ἐν αὐταῖς δὲ ταύταις καὶ ταῖς ΑΑ ἐμφέρεται καὶ, Ἄλλ' ἀνευθύμους. — Στ. 5, Νῶ . . . ἐπιδακρύσας.] Παρακεκινδύνευται τὰ τῆς μεταφορᾶς. εἰ γὰρ καὶ Νοὸς ὀφθαλμοὺς φαμέν, καὶ τυφλὸς τὸν νοῦν εἶρηκε Σοφοκλῆς (οἶδ. Τυρ. 371), καὶ Μύσας τῷ λογισμῷ, εἶπε που Πλούταρχος (Πομπ. § 60), οὐ διὰ τοῦτο καὶ πάντα τὰ τοῖς ὀφθαλμοῖς ὅπως οὖν προσόηλα μετενεκτέον ἐπὶ τὸν νοῦν. ἄλλ' ἄλλος γὰρ ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἀπὸ τὸ καλὸν τῷ πιθανῷ συζευγνόμενον· οἶον, ἐπὶ τοῦ προκειμένου παραδείγματος, εἰ συγχωρήσαιμεν Ἐπιδακρύνειν τὸν νοῦν, τί μὴ καὶ, Λημᾶν αὐτὸν φήσομεν, καὶ Σκαρδαμύττειν; καὶ τί γὰρ οὐ πάσχειν τῶν ὅσα πάσχουσιν ὀφθαλμοῖς; — Στ. 14, Ἐπεῖχε.] Ἦγον Ἐκώλυεν, ὡς καὶ κατωτέρω (σελ. 169). οὕτω διώρθωκα τὸ προφανῶς ἡμαρτημένον Ἐπεῖχεν, ὅ ἐστι καθ' Ἡσύχιον «Ἐπέβαλεν (γρ. Ἐπέβαλλεν)». — Στ. 17, Οὐδὲ ἐγνοήσεις . . . προκειμένον.] Ὅλον τοῦτο πρὸς τῷ κακοζήλῳ καὶ τὸ ἀπίθανον ἔχει· οὐδὲ γὰρ εἰκὸς παρθένον εὖ τετραμμένην, καὶ τῆς Ἀρτέμιδος Ζάκορον, γνωμολογεῖν ἐν καιρῷ τοιοῦτω περὶ τῶν ἐραστῶν, ἄλλως τε καὶ ἀποχρώσης τοῦ ὄρκου τῆς ἀπαιτήσεως. Στ. 25, Ὀμιλήσει.] Ἐκ τῶν ΚΑ.

Στ. 166, στ. 5, Τὴν τε ἐστίαν ἐσχάραν.] Ὁ Οὐαλκηνάει

ρος, ἐν ταῖς εἰς τὸν Ἀμμώνιον σημειώσεις (σελ. 48), οὐκ ἀπι-
θάνως γραπτέον εἶναι ἐνταῦθα διατείνεται, τὴν τε ἐστίας
ἐσχάραν (ᾧφειλεν ἐνάρθρως λέγειν, τὴν τε τῆς ἐστίας ἐσχάραν).
ἀλλ' ἐνδέχεται τὸν Ἡλιόδωρον ἐπιθετικῶς καὶ κλητικῶς ἐνταῦθα
χρησασθαι τῷ Ἑστίαν. ὡς γὰρ φαμέν Φιλίαν κεφαλὴν, παρὰ τὰ
Φίλιος, καὶ Ἰκεσίαν χεῖρα παρὰ τὸ Ἰκέσιος, οὐδὲν κωλυόντων τῶν
οὐσιαστικῶν Φιλία καὶ Ἰκεσία, οὕτω καὶ Ἑστίαν ἐσχάραν ἔστιν
εἰπεῖν, παρὰ τὸ Ἑστίος, ᾧ φθὰς ἐχρήσατο (σελ. 48) ὡς ἐπιθέτω
χωρὶς εἰ μὴ τις ἠμαρτήσθαι κακεὶ τὴν γραφὴν φήσειε. —
Στ. 7, Ἐπιθύσαντος.] Οὕτω καὶ πάλιν διορθωτέον ἔργων ἐξ
αὐτοῦ τοῦ Ἡλιόδωρου, φήσαντος οὐ πολλῶ πρόσθεν (σελ. 161),
« τοῦ λιβανωτοῦ λαβὼν ἐπέδυσσα ». ἔχω δ' ἐνταῦθα ὁμολο-
γούντά μοι καὶ τὸν Οὐαλκηναῖρον. — Στ. 22, Περιεστοι-
χισμένων . . . συνεχομένων.] Οὕτως ὀρθῶς ἡ Β. ἢ αὐτὴ δὲ καὶ
Γινομένων ἀπὸ τοῦ Γεγονότων. αἱ ΑΑ, Περιεστοιχισμένων, κατὰ
γενικὴν, καὶ Συνεχόμενον, κατ' αἰτιατικὴν. ἀναφέρεται δὲ τὸ
Περιεστοιχισμένων πρὸς τὸ Πολιτῶν καθ' ἣν ἔφημεν καὶ ἐν τοῖς
πρόσθεν (σελ. 120) μέσσην διάθεσιν.

Σελ. 167, σλ. 5, Περιττὸν μὲν ἴσως.] Ἐν τῇ Β, Περιτ-
τόν γε λοιπὸν ἴσως. — Στ. 8, Εἶδον ὀφθαλμοῖς.] Παρωδεῖ
τὴν πῆρυσιν Τειρεσίου τοῦ μάντιος, ὃς γυμνὴν λουομένην ἰδὼν
τὴν Ἀρτεμιν, πρόσμιμον ἔλαβε τῆς οὐ θεμιτῆς ὀράσεως τὴν
τῶν ὄψεων σφύρησιν. — Στ. 11, Καὶ πρὸς Δαίμονα.] Ἐν τῇ
Β, Καὶ πρὸς δαίμονας. ἀμεινον δὲ ἐνικῶς πρόδηλον γὰρ ὅτι
πεσπαρομιάκε τὸ Ὀμηρικὸν (Ἰλιάδ. Ρ, 105),

Ἄμφω κ' αὐτὶς ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάριτος,
καὶ πρὸς δαίμονά περ

Στ. 12, Ἡ τίς.] Οὕτω διώρθωκα καὶ οὕτως ἐξέφρασεν ὁ
Α. ἐνδέχεται δὲ καὶ, Καὶ τίς, γεγραφέναι τὸν Ἡλιόδωρον,
ἢ γραφῇ κατηκολούθησεν ὁ Α. — Στ. 13, Κίνδυνον.] Ἐν ταῖς
ΚΑ καὶ ΑΑ, Πόλεμον· ἔστι δὲ τοῦτο ἐπεξηγήσεις. ὁ γὰρ Κίν-
δυνος παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν συγγραφέων, τὸν Πόλεμον σημαί-
νει κατ' ἐξοχὴν, ὡς καὶ τὸ Κινδυνεύειν, τὸ Πολεμεῖν, οἷόν ἐστι
καὶ τὸ, ΜΑ ΤΟΥΣ ἘΝ ΜΑΡΑΘΩΝΙ ΚΙΝΔΥΝΕΥΣΑΝΤΑΣ,
ὁ ἱερώτατος τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ἑλληνικῶς φρονούντων ὄρκος.
Στ. 14, Κάμοι.] Ἀπὸ τοῦ Καὶ ἐμοί, οὕτως ἔγραψα ἐκβαλὼν τὸ

Σόλοικον Καί μοι, ἐπειδὴ ἡ ἔγκλισις οὐκ ἔχει χώραν ἐν οἷς ἀντι-
διαβολῇ θεωρεῖται προσώπων· ὁ γὰρ νοῦς, οὐ μόνον αὐτὸς
φίλον εἶχες αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ ἐμοὶ εἰσποιεῖν ἔσπευδες, — Στ.
16, Οὐκουν.] Ἀνεβίβασα τὸν τόνον, ἕνεκα τῆς διαφοροῦ ση-
μασίας. — Στ. 17, Ἐσπέρας.] Ἐν τῇ Β, Ἡμέρας.

Σελ. 168, σλ. 5, Προσαγγεῖλαί με.] Μηνύσαι ἑμαυτὸν
ἄξιον θανάτου, ἢ φησι Σουίδα. τοῦτο γὰρ βούλεται τὸ Προ-
σαγγέλλειν καθ' αὐτό· ὁ μὴ νοῦσας ὁ Κυσίερος, ἀσαφές τῇ
κακῇ σίξει καὶ μεταφράσει ἀπειργάσατο. Γράφει τοίνυν τὸ τοῦ
Σουίδα, « Προσαγγέλλει. Ὁ δὲ ἑαυτὸν προσαγγέλει· ἀντὶ τοῦ
» μηνύει ἑαυτὸν ἄξιον θανάτου ». μελάφραζε δὲ, Προσαγγέλλει,
Defert. Ille vero se defert. Id est, Se ut morte dignum declarat.
Στ. 7, Ἐρημος καὶ θεήλατος.] Ἐκ τῆς Εὐριπίδου Ἀδρομά-
χης (851 — 854). — Στ. 11, Εὐρεσιν.] Ἀμεινον ἂν εἴπωεν
Ἀνεύρεσιν. — Στ. 15, Ὑμῶν.] Οὕτω διώρθωκα. καὶ ὁ Α δὲ
δευτεροπροσώπως ἐξήνεγκε. — Στ. 20, Πατήσαντες.] Ση-
μείωσαι τὸ τῆς κοινῆς συνηθείας, ἀπ' αὐτῶν ἦδη τῶν Ἡλιο-
δώρου χρόνων ἀρξάμενον· φημὲν γὰρ, Οἱ κλέπται ἐπάτησαν
τὴν πόλιν, τὸ χωρίον, τὸν οἶκον κ. τ. λ.

Σελ. 169, σλ. 5, Εὐρεσιν.] Ὁρθῶς ἐνταῦθα τὸ Εὐρεσιν,
καὶ οὐχ ὡς ἐν τοῖς μικρῶ πρόσθεν. ἐκεῖ μὲν γὰρ Ἀνεύρεσιν
ἔφειλεν εἰπεῖν, διὰ τὸ ἐζητῆσθαι τὴν ἀρπαγεῖσαν· ἐνταῦ-
θα δὲ τὴν ἐν Αἰγύπτῳ φησὶν εὐρεσιν αὐτῆς ταύτης, ἣν
οὐκ ἐξήτε. πῶς γὰρ ἦν οὐδέπω ἐγνώκει; — Στ. 17, Ὡς-
περ ρεύμασι κ. τ. λ.] Ψυχρὰ ἢ παραβολή. οὐ γὰρ, ἐπειδὴ
παραβολικῶς Ὀμηρὸς κρήνη (Ἰλιάδ. Π, 5), καὶ ποταμῶ ρέ-
οντι (Ὀδυσσ. Γ, 207), προσείκασε τὰ πολλὰ δάκρυα, διὰ
τοῦτο καὶ, Ὑποφέρεσθαι τοῖς δάκρυσιν, ὡς περ ρεύμασι, φή-
σομεν, ἐκεῖνο δηλαδὴ προϊσχύμενοι, ὅτι καὶ τὸ τοῦ ποτα-
μοῦ ρεῦμα ὑποφέρει καὶ κατασύρει τὰ προσλυχόντα· λάθαιμεν
γὰρ ἂν οὕτω ὡς περ ρεύμασι ταῖς μεταφοραῖς ὑποφερόμενοι
καὶ τῆς ἀληθείας ἐκτοπιζόμενοι. — Στ. 18, Τὸν καιρὸν
προϊέμενοι . . . ῥοσάν.] Ἐκ Δημοσθενικοῦ τοῦτο λόγου, οὐ
μέμνημαι τίνος ἐν γε τῷ παρόντι.

Σελ. 170 σλ. 1, Αὐτούς τε ὡς ὅτι τάχιστα.] Μικρᾷ δια-
στολῇ παρεμυθισάμην τὸ χωρίον, ἐκ μέσου ποιήσας τὸ Τέως

ἐπιρρήμα. — Στ. 5, Διαβιάσαντας.] Περιέγραφα τὸν σόλοικον μέλλοντα. — Στ. 15, Συμβάλλειν.] Ἐξώρισα κἀνταῦθα τὸ σόλοικον Συμβαλεῖν. — Στ. 19, Χειρὶ.] Ἦγουν Χειροτονία, ἢ ἐγένετο οὕτως· ἔλεγεν ὁ Κήρυξ (οἷον ἐπὶ τοῦ προκειμένου), ὅταν δοκεῖ τὴν Ζάκορον ἀναφαίνειν κ. τ. λ. ἀναλείνατω τὴν χεῖρα, καὶ ἀνέτεινον οἷς ἐδόκει, τὰς χεῖρας. καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο Καταχειροτονία. εἶτα πάλιν ἔλεγεν ὁ Κήρυξ, ὅτι μὴ δοκεῖ τὴν Ζάκορον ἀναφαίνειν κ. τ. λ. ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα, καὶ ἀνέτεινον οἷς μὴ ἐδόκει. καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο Ἀποχειροτονία. καὶ λοιπὸν ἠρίθμει πᾶσας τὰς χεῖρας ὁ Κήρυξ τῶν τε καταχειροτονησάντων καὶ τῶν ἀποχειροτονησάντων, καὶ ἐκράτει τῶν πλειόνων ἢ γνώμη.

Σελ. 171, σλ. 1, Εἰς ἀκμῆς προσθήκην.] Τουτέστιν, ὅσον ἔλειπε τῆς κατὰ τὴν ἡλικίαν ἀκμῆς τοῦτο προσιδείσθαι τῆς προθυμίας. σοφιστικῶς δὲ καὶ ἀπιθάνως ἐτραγώδησε τὴν παιδων, γυναικῶν καὶ πρεσβυτῶν ἐκστρατείαν, μετενεγκὼν ἐκ τῶν τῷ Διοδώρῳ τῷ Σικελιώτῃ (ΙΓ, νέ') ἱστορηθέντων περὶ τῆς πολιορκίας τῶν Σελινουντίων. — Στ. 6, Ἐγνώριζον.] Ἐν τῇ Β, Ἐγνώρισαν. — Στ. 8, Ἐλκυσαν τὸ σῶμα τὴν διάνοιαν.] Ἐν τῇ Β, Ἐλκυσαν πρὸς τὸ σῶμα τὴν διάνοιαν, ἴσως ἐξ ἐτέρας γραφῆς, Ἐλκυσαν τὸ σῶμα πρὸς τὴν διάνοιαν, ἢ μᾶλλον, Ἐλκυσάν πως τὸ σῶμα τὴν διάνοιαν. — Στ. 11, Κεκινημένη.] Ἐν τῇ Β, Κεκινημένοι, ὅπερ οὐκ ἂν ἦν ἀπόβλητον, εἰ καὶ τὰ ἐξῆς πληθυντικῶς ἐξεφέρετο.

Βιβλίῳ Ε, Σελ. 172, σλ. 4, Ἐπέβαλεν.] Τουτέστιν, Ἐπιηγόρευσεν, εἰς νοῦν ἔβαλεν, ὅπερ *Suggestere* φαίη ἂν Ἴταλὸς ἀνὴρ τῇ ἰδίᾳ γλώσσῃ. εἰς τοῦτο οὖν ἔτρεψα τὸ ἡμαρτημένον Ἐπέβαλεν. Στ. 12, Ἐπ' εἰρεσία τὸ πρῶτον κ. τ. λ.] Ἐξ Ὀμήρου (Ὀδυσσ. Α, 658),

Τὴν δὲ κατ' Ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο,
Πρῶτα μὲν εἰρεσίῃ, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὔρος.

Σελ. 173, σλ. 2, Νῆσοι δὲ Ὀξειῖαι.] Τῶν Ἐχινάδων αὗται. Ὀμηρος δὲ θεὰς αὐτὰς καλεῖ (Ὀδυσσ. Ο, 298), ὃ καὶ αὐτὸ οὐδὲν ἄλλ' ἢ Ὀξειῖαι σημαίνει. — Στ. 5, Λανθάνω τὴν διήγησιν κ. τ. λ.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. ἐξ ὧν δῆλον, ὅτι τὰ λοιπὰ, Ἐμαυτὸν καὶ ὑμᾶς, καὶ ἐκτείνω, παρεμβέβληνται ὑπό τινος ὡς ἐπ-

εξήγησις. καὶ αὐτὸ δὲ τὸ Ὑμᾶς, πληθυντικῶς πρὸς ἓνα τὸν Κνήμωνα ἀποτεινόμενον, ἐλέγχει τὴν παρεμβολήν. — Στ. 6, Ἐνταῦθα τὸν λοιπὸν λόγον.] Τυπογραφικῶς ἡμάρτηται, βουληθέντος μου γράφειν τε καὶ διορθοῦν, Ἐνταῦθα λοιπὸν τὸν λόγον. ἐν τῇ Β, Ἐνταῦθα λοιπὸν λόγον ἀνευ ἄρθρου. αἰνίττεται δὲ πῶς τὸ ἐν Ὀδυσσεΐα (Λ, 578) εἰρημένον,

Ἦρη μὲν πολέων μύθων, ἦρη δὲ καὶ ὕπνου.

Στ. 11, Τῆς νυκτός.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Τῶν νυκτῶν. — Στ. 16, Πολλάς μὲν . . . πλείους δέ.] Χαίρει καὶ ὁ Ποιοιτῆς (Ἰλιάδ. Λ, 494) τῷ Πολλάς,

Πολλάς δὲ δρῦς ἀζαλέας, πολλάς δὲ τε πιύκας.

Σελ. 174, σλ. 6, Ω^ς ἴαθ' ἐ Καλάσιρι.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ὡ καλὲ Καλάσιρι· καὶ ἴσως τοιαύτη ἦν ἡ ἀρχαία γραφή, τοῦ Ἡλιοδώρου τὴν παρονομασίαν προελομένου, καίπερ οὐ πάνυ τι σπουδάζοντος περὶ τὰ τοιαῦτα, ὡς καὶ ἐκ τῶν ἐξῆς δῆλον. Στ. 20, Αὔτος ἐγεγόνει.] Τοῦτο ἡ συνήθεια, Ἐμεινε ξερός, λέγει, καθὰ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 23) εἰρήκαμεν.

Σελ. 175, σλ. 1, Ἐκτόπως.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ἀτόπως, ὅπερ ἐστὶν ἐπεξεξήγησις τοῦ ἐκτόπως. — Στ. 5, Γνωρίζεις τε.] Ἐτρεψα τὸν σόλοικον Γε, εἰς τὸν Γε. αἱ ΑΑ Γνωρίζεις καὶ οὐδὲ τοῦτο ὀρθῶς. — Στ. 10, Ταυταισι.] Λείπει ἐν τῇ Β. ἔτρεψα δὲ τὸ Ἰωνικὸν Ταύταισι, εἰς τὸ Ἀττικὸν Ταυταισι, ᾧ χρῶνται εἰς ἐναργεσίερας δείξιως ἔμφασιν, λέγοντες Οὔτοσι, Αὐτῆι, Τουτὶ καὶ Τουτογι. — Στ. 21, Πάντα γε.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Πάντα τε.

Σελ. 176, σλ. 1, Αἴλινον ᾧδὴν ἐν νυκτὶ μυρομένης.] Ἐν ταῖς ΚΑ ἀντὶ τοῦ Αἴλινον ἐμφέρεται, Αἴλιον, ὅπερ ὁ Κ μεταποιητέον εἶναί φησιν εἰς τὸ Αἴλινον (γρ. Αἴλινον), μάρτυρα παρεχόμενος τὸν Ἐτυμολόγον λέγοντα, « Αἴλινον, τοῦτο ἐπὶ θρήνου ἐτίθετο κ.τ.λ. », πρὸς δὲ καὶ τὸν Σοφοκλέα (Αἴαντ. 627),

Αἴλινον, Αἴλινον

οὐδ' εἰκτῶς γόον ὄρνιθος Ἀηδοῦς

Ἦσει δυσμορος

ἐνδέχεται δὲ καὶ τὸ, ᾧδὴν παρεμβεβλήσθαι ὑπὸ τινος ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ, τοῦ Ἡλιοδώρου γράφαντος ἐπιρρήματικῶς,
Αἴλινον

Ἄϊλινον ἐν νυκτὶ μυρομένης. τούτοις δὲ παρατεθείσθω καὶ τὸ τοῦ Μόσχου (Γ, α'),

Αἴλινα μοι σίωναχεῖτε νάπαι, καὶ Δώριον ὕδωρ,
Καὶ ποταμοὶ κλαίετε τὸν ἡμερόεντα Βίωνα,
Νῦν φυτὰ μοι ΜΥΡΕΣΘΕ, καὶ ἄλσεα νῦν γοάοισθε.

τὴν ἡμαρτιμένην δὲ γραφὴν Ἐλειον, εἴπερ εἰς ἕτερόν τι παρὰ τὸ Ἄϊλινον μεταβάλλειν ἐχρῆν, οὐκ Ἐλεεινὸν ἔδει γράφειν, ὡς ὑπέειληφεν ὁ Μ, ἀλλὰ κατὰ συγκοπὴν, Ἐλεινόν, ἢ συγκοπῆ καὶ Σοφοκλῆς (Φιλοκτ. 870) κέχρηται, ἢ γοῦν Ἐλεόν, ἢ εἶχε πως καὶ τοῦτο παρωδησθαι ἐξ Ἡσιόδου (Ἔργ. καὶ Ἡμ. 205),

Ἡ δ' Ἐλεόν γραμπτῶσι πεπαρμένη ἀμφ' ἰνύχεσσι,
ΜΥΡΕΤΟ

σημειῶσαι δὲ καὶ τὸ Μύρεσθαι, παρ' ὃ ἡ συνήθεια ἐσχημάτισε σύνθετον τὸ Μυρολογῶ, τῷ ἰδίως ἐπὶ τῆς ἐπὶ τοῖς ἀποικομηνοῖς θρηνηδίας τελέχθαι, διαφέρον τοῦ Οἰκτρολογῶ καὶ Ἐλεεινολογῶ. ἡ δὲ σύνθεσις ἀνάλογός ἐστι τῷ Μυρωδῶ, ὅπερ ἀγνοήσας τῶν τις κριτικῶν, κακῶς τὸ παρ' Ἡσυχίῳ Μυρωδεῖ, εἰς τὸ Μυράδει μεταβάλλειν ὤρμησεν. ἐκεῖνο δὲ ἴσως Ἡσυχίου τὸ χωρίον χρῆζει διορθώσεως, ὅπου φησὶν, « ἌΝΕΙΝΩΣ, οἰκτρῶς »· ἐνδέχεται γὰρ Αἴλινωσ γεγράφθαι τὸ πάλαι, καὶ τοι καὶ τοῦ Ἀδινῶς, ὡς ἕτεροι διορθοῦνται, πολὺ τὸ πιθανὸν ἔχοντος. — Στ. 2, Ἐπὶ τε τὸ δωματίον... καὶ μὴ βουλόμενος.] Ὅλην ταύτην τὴν τῆς Χαρικλείας ἐντέχνως ἐκφρασθεῖσαν θρηνηδίαν ἀτέχνως ἐμιμήσατο Ἀχιλλεὺς ὁ Τάτιος (5, 14 καὶ 15) ἐπὶ τὴν Λευκιππην μετενεγκὼν, οὐδὲ τοῦ δωματίου ἐπιλαθόμενος. — Στ. 16, Καὶ πικρότερα.] Ἐν τῇ Β, Ὅτι καὶ πικρότερα. — Στ. 19, Καταγώγιον.] Ἄνευ τοῦ ἄρθρου, ὡς ἡ Β. — Στ. 22, Ἐκεῖ με καὶ ζῶσαν.] Ἐτρεψα τὸν ἀνανταπόδοτον Μὲν εἰς τὴν ἀντωνυμίαν Μέ.

Σελ. 177, στίχ. 2, Βουλήμασι.] Οὕτως ἀναγνωστέον εἶναι, καὶ οὐ Βουκολήμασιν, ὡς ἐμφέρεται ἐν ταῖς ΚΑ, δηλοῖ καὶ τὸ παράλληλον χωρίον (σελ. 212) « Ἀθέσμοις βουλήμασι ληστῶν ἐκκειμένους ». — Στ. 5, Ἄνεχομένη.] Καὶ τυφλῶ δῆλον γραπτέον εἶναι, ὡσαυτὲρ διώρθωκα, Ἄνεχομένη, ἢ γοῦν φέρουσα, ὑπομένουσα, καὶ οὐκ Ἄντεχομένη, ὃ ἐστὶν ἀντιλαμβανόμενη. οὕτως ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 50) « εἶναι μετὰ

» Χαρίκλειαν οὐκ ἀνεχόμενος » εἶπεν. — Στ, 14, Ἐκ δὲ τῶν ἐπὶ τέλους.] Προσέθηκα τὸν σύνδεσμον διὰ τὴν ὑπεναντίωσιν τοῦ Ἑτερα. — Στ. 15, Ὀλίγου μὲν ἐδέησε.] Ἐπρεφα τὴν αἰτιατικὴν εἰς γενικὴν. τὸ γὰρ Ὀλίγος τε καὶ Μικρὸς ἐπὶ τῶν τοιούτων μετὰ μὲν τοῦ Δέω ῥήματος μόνου, κατὰ γενικὴν ἐκφέρειν εἰώθασιν οἱ χαριέστεροι τῶν καταλογάδην γραφόντων, οἷον Μικροῦ ἢ Ὀλίγου ἐδέησε κατενεχθῆναι. αἰτιατικῶς δὲ ἐκφέροντες προσλαμβάνουσι τὴν Παρὰ πρόθεσιν, μετὰ τῆς ἐπιπλοκῆς, τοῦ Δέω, ἢ ἄλλου του ῥήματος, οἷον, Παρὰ μικρὸν, ἢ παρ' ὀλίγον ἐδέησεν, ἢ ἦλθε κατενεχθῆναι. οἱ δ' Ἀντιγραφεῖς συνέχεαν ταῦτα πολλάκις οὐ μόνον παρ' Ἡλιοδώρω, ἀλλὰ καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις τῶν συγγραφέων. αὐτίκα παρὰ Πλουτάρχῳ ἐν τῷ αὐτῷ Βιβλίῳ καὶ, Μικρὸν ἐδέησαν (Μαρ. § 32) καὶ, Μικροῦ ἐδέησε (Αὐτ. § 44) γεγράφασι. καὶ παρήχθησαν ἴσως ὑπὸ τῆς κοινῆς συνηθείας, καθ' ἣν φημὲν, Ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέση, ἢ ὀνομαστικῶς συνάπτοντες τὸ Ὀλίγον πρὸς τὸ ἔλειψεν, ἢ γουν Ὀλίγον (πρᾶγμα) ἔλειψεν ἵνα πέση, ἢ ἑλλειπτικῶς συνυπακούοντες ἔξωθεν τὴν πρόθεσιν, τουτέστι, Παρ' ὀλίγον ἀπέλιπε τοῦ πεσεῖν. εἴρηκα δὲ τῶν Λογογράφων εἶναι τὴν χρῆσιν τῆς γενικῆς, διὰ τὸ παρ' Ὀμήρῳ μοναδικὸν (Ὀδυσσ. I, 483 καὶ 540) Τυτθὸν ἐδεύησεν, ὅπερ ἐστὶ Μικρὸν ἐδέησε, καί περ ἴσως καὶ παρ' ἐκείνῳ τῆς γραφῆς ἀμαρτυθείσης. ἐκ δὲ τοῦ ἐχομένου, Καὶ κατενεχθῆναι, περιγραφῆτος ὁ σύνδεσμος, εἰς οὐδὲν δέον πλεονάσας. — Στ. 25, Παλμὸς εἶχε, τῶν δὲ ὀδόντων ἄραβος.] Συνάπτει ταῦτα καὶ Πλούταρχος (Συμπωσιακ. Γ, 5'), « Τὸν ἐκ τῆς συνουσίας ἄραβον καὶ » παλμὸν » φήσας. ὁ δὲ Ἡλιοδῶρος ἰδίως ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς τῶν ὀδόντων συγκρούσεως ἐχρήσατο τῇ λέξει, λαβὼν ἐξ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Κ, 375),

..... Ἄραβος δὲ διὰ σήμα γίνεται ὀδόντων.

καὶ ὁ Ἄραβος δὲ διὰ τοῦ δ συγγενῆς πως ἐστὶ τῷ Ἀράβῳ σημαίνει γὰρ παρ' Ἰσσοκράτει τὴν παραχῶδη κίνησιν καὶ σάλον τῆς γαστρός. καὶ Ἀραβίῳ δὲ ῥῆμα καὶ Ἀραδέω εὐρηται. καὶ ἔοικεν ἢ διὰ τοῦ β γραφῆ, ὅτε σημαίνει τὴν παραχῶδη κίνησιν ἢ σύρρηξιν, διαλέκτου εἶναι ἰδίωμα, ἢ Γραμματικῶν ἀμαρτυματῶν ἀναλογώτερον γὰρ ἐπὶ ταύτης τὸ Ἄραβος, οὐδὲν δια-

φέρων τοῦ Ἀραγμὸς, πλὴν εἰ μὴ τῇ παραγωγῇ· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ παθητικοῦ, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ μέσου παρακειμένου τοῦ Ἀράσσω ῥήματος παῖκται. Ἀραβὸς δὲ κυρίως, εἰ χρὴ πύθεσθαι τοῖς Ἐτυμολογισταῖς, ἢ ἐν τῷ Ἄρει, τουτέστι τῷ πολέμῳ, γινομένη βοή.

Σελ. 178, σφ. 5, Ἐξεμάνθανεν.] Σημείωσαι τὴν καινοφανῆ χρῆσιν, οὕτω καταχωρισθεῖσαν ἐν τοῖς Λεξικοῖς. τὸ γὰρ Ἐκμανθάνειν, τὸ ἀκριβῶς μανθάνειν, ἢ ἐξεπίσασθαι σημαίνει· ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ Ἐζήτει μανθάνειν, ἦγον Ἡρώτα, ἐχρήσατο τῷ Ἐξεμάνθανεν. — Στ. 7, Ἐξέθανε.] Ἤγον ἐλειποθύμησεν· τοῦτο γὰρ σημαίνει παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν Συγγραφέων τὸ Ἐκθνήσκειν, ὅπερ ἀγνοήσαντες πολλοὶ πολλὰκις ἀντὶ τοῦ Ἀποθνήσκειν ἐξεδέξαντο. εἰσηγητὴς δὲ τῆς χρῆσεως Ὅμηρος (Ὀδυσσ. Σ, 99) «Γέλω ἔκθανον» εἰπὼν, ὅπερ ἢ κοινὴ συνήθεια Ὀλιγώθησαν, ἢ Ὀλιγοθύμησαν νὰ γελῶσι, φάσκει, καὶ τοῦ Ὀλιγοῦσθαι παρ' αὐτῇ τὸ Λειποθυμεῖν σημαίνοντος, ὡς καὶ τὸ παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς *Venir meno*. ἐχρήσατο δὲ τῇ λέξει καὶ ὁ τὰ καθ' Ἑσθμινίαν καὶ Ἑσθμίνην γράψας Εὐμάχιος (Θ, σελ. 341) «Καὶ ὅλος ὀλιγωθεὶς τὴν ψυχὴν» . . . κατὰ γῆν ἐλεεινῶς ἐπεπτώκειν». — Στ. 15, Ὅτι.] Διεσπάλμενος, Ὅ, τι, ἐξεδέξατο ὁ Λ, ὃ κατηκολούθησε καὶ ἢ πέμπτη ἐκδοσις. τὸ δὲ ἐχόμενον, Ἦδη τὸ ἀλγεινόν, ὁ Α μετέφρασεν ὡςπερ ἂν εἰ ἐγγράπτο, Ἦδη τι ἀλγεινόν. ἔοικε δὲ ταῦτα παρωδησθαι ἐκ τῶν Μενάνδρου (παρὰ Στοβ. ρς'),

Εὐροὶς δ' ἂν οὐδὲν τῶν ἀπάντων, Σιμίλε,
Ἄγαθόν, ὅπου τι μὴ πρόσισι καὶ κακόν.

Στ. 15, Αὐτῷ.] Τουτέστι τῷ δαιμονίῳ, ὡς ἐξεδέξατο καὶ ὁ Α.

Σελ. 179, σφ. 6, Ὀχλήσοντος.] Κἀνταῦθα ἐξέβαλον τὸν κακῶς εἰσφρήσαντα ἀόριστον, ὡς καὶ ἐν τῷ παραλλήλῳ χωρίῳ (σελ. 11) καὶ ἐν ἄλλοις πλείστοις. — Στ. 8, Ἐνεπίμπλαντο.] Ἐν τῇ Β, Ἐμπίμπλαντο, ἀναυξήτως. — Στ. 11, Δάκρυσι δὲ ὑγροῖς.] Ποικιλότερον εἴρηται τοῦτο, ὡς καὶ τὸ παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδυσσ. Δ, 458) Ἑγρὸν ὑδρ. — Στ. 14, Παρακινῶντα.] Εἴρηκα μὲν καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 96) περὶ τοῦ Παρακινεῖν ἢ Παρακινεῖσθαι· ζήτηι δὲ καὶ τὰ Γαλλιστί μοι γεγραμμένα περὶ αὐ-

τοῦ ἐν ταῖς εἰς τὸ Ἴπποκράτους περὶ Ἀέρων, Ὑδάτων, Τόπων σημειώσεις (Τ. Β. σελ. 366). — Στ. 25, Πρὸς ἄλλα.] Ἐν ταῖς ΑΑ, εἰς ἄλλα. περὶ δὲ τῆς γνώμης ταύτης εἴρηται ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 153).

Σελ. 180. σλ. 7, Ἀπόρρητά τε γνωριῶμεν παρόντες.] Ὅνοῦς, Παρόντες φράσσομεν ἀλλήλοις διὰ συμβόλων τὰ ἀπόρρητα, εἰς δὲ δηλονότι ἄλλων παρουσία κωλύη τὸ σαφῶς αὐτὰ ἐκλαλῆσαι ὃν ὁ μὲν Λ οὐ πᾶν σαφῶς ἠρμήνευσεν, ὁ δὲ Α, οὐδὲ συνῆκεν ὅλως. — Στ. 13, Λίθοις ἐπὶ τριόδων.] Εἰρήλαί μοι περὶ τούτων ἀρκούντως ἐν ταῖς εἰς τοὺς Θεοφράστου χαρακτῆρας σημειώσεις (σελ. 254). περὶ δὲ τῶν κατ' ὁδοὺς ἀγαλμάτων ἢ βωμῶν τοῦ Ἑρμοῦ, οὗς Ἑρμᾶς τε καὶ Ἑρμακας ἐκάλουν, διείληφεν Εὐστάθιος (Ὀδυσσ. Π, 471), Στράβων (ΙΖ, 818), καὶ ἄλλοι. — Στ. 19, Ὅς ἀμαυρώσαι.] Ἐτρεψα τὴν Ἀπαρέμφατον εἰς τὴν Εὐκτικὴν λεγομένην ἔγκλισιν, τοῦτο τῆς συντάξεως ἀπαιτούσης ὡς καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 112) («Ὁ τὸ Θεαγένους ὑπερβάλοις ἀκάλλος»). — Στ. 22, Οὐλὴν δὲ ἐπὶ τοῦ γόνατος κ. τ. λ.] Ἠνίξατο τὴν παρ' Ὀμήρου (Ὀδυσσ. Γ, 393) οὐλὴν τοῦ Ὀδυσσεύς,

Οὐλὴν, τὴν ποτὲ μιν σὺς ἤλασε λευκῇ ὀδόντι,

ἐξ ἧς ἡ Εὐρύκλεια ἀνεγνώρισε τὸν Ὀδυσσεύς, ὡς περὶ ἡ Χαρίκλεια ἀναγνώρισε τὸν Θεαγένην. καὶ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ δὲ (Ἠλέκτρ. 573) ἐξ οὐλῆς Ὀρέστῃς ἀναγνώριζεται τῇ Ἠλέκτρῃ. — Στ. 24, Λαμπάδα.] Ἡ Χαρίκλεια, ὡς Ζάκορος τῆς Ἀρτέμιδος ὁ δὲ Θεαγένης, Φοίνικα, ὡς λαβῶν αὐτὸν ἔπαθλον ἐκ τῶν χειρῶν Χαρίκλειας. — Στ. 25, Αὔθις περιέβαλλον.] Προσέθηκα τὸ Αὔθις ἐκ τῶν ΑΑ, ὡς ἐμφατικωτέρας οὔσης ἐνταῦθα τῆς ἐπαναλήψεως.

Σελ. 181, σλ. 4, Θίγοντες.] Οὕτως ἐν ἅπασιν κατ' ἐνεστώτα τὸ, Θίγοντες, ὅπερ ὀρμηθεῖς εἰς τὸν ἀόριστον Θιγόντες τρέψαι, οὐκ εἶδ' ὅπως ἐπελατόμην. τοῦτο δὲ καὶ ἐν ἄλλοις ὅτι πλείστοις ἡμάρηται ἀβλεψία τῶν Ἀντιγραφῶν αὐτίκα παρὰ Πλουτάρχῳ (Καίσαρ. § 69.) «Ἀλλὰ καὶ τοὺς» κατ' ὅ, τι οὖν, ἢ χειρὶ τοῦ ἔργου θιγόντας, ἢ γνώμῃ μετασχόντας ἐπεξελεῖν», ὅπου γραπτέον ὡσαύτως παροξυστόνως, Θιγόντας. — Στ. 5, Σύλων.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Σκύλων.

· Στ. 18, Εἰσήκεσαν.] Ἐξεῖλον τὸ ἰ τῆς παρατελευταίας. αὐ-
 τὸς γὰρ Ἡλιόδωρος ἐρεῖ προῖων (σελ. 220) Εἰσήκεσαν, ὡς καὶ
 (σελ. 192) Ἐώκεσαν· καὶ ὅλως κοινόν ἐστὶν Ἰώνων τε καὶ
 Ἀττικῶν τὸ μὴ διὰ τοῦ εἶσαν ἀλλὰ διὰ τοῦ εἶσαν ἐκφέρειν
 τοὺς Ὑπερσυντελικούς κατὰ τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν.
 σημείωσαι δὲ καὶ τὸ Ἀπαλοῦντες, ἀντὶ τοῦ Ἀποκάμνοντες
 καὶ μηκέτι θέλοντες πονεῖν, ὡς Ἡσύχιος ἐξηγεῖται.

Σελ. 182, στ. 1, Ὀμόσε.] Λείπει τὸ Ὀμόσε ἐκ τῆς Β·
 καὶ ἐνδέχεται μόνω τῷ χωρήσωμεν κεχρῆσθαι τὸν Ἡλιόδωρον
 συνωνύμως τῷ Εἰζώμεν, οἷον καὶ τὸ παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλιάδ.
 Ν, 324),

Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ ρηξήνορι χαρήσειεν.

τὰ δὲ Ὀμόσε χωρεῖν ἀμφίβολον. κυρίως γὰρ τὸ Εἰς τὸν αὐτὸν
 τόπον χωρεῖν σημαίνει· ἡ δὲ πλείστη χρῆσις τροπικῶς ἐπὶ τοῦ
 ἐναντιοῦσθαι καὶ μάχεσθαι ἐξέλαβεν, οἷον καὶ ἐν τοῖς πρά-
 σθεν (σελ. 68), διὰ τὸ καὶ τοὺς μαχομένους εἰς τὸν αὐτὸν
 τόπον συνιέναι.—Στ. 3, Πομπείαν.] Ὑβριγ, παρὰ τὸ Πομπ-
 στεύω· διαφέρειν φησὶν Ἀμμώνιος Πομπήν καὶ Πομπείαν· Πομπ-
 πήν μὲν γὰρ εἶναι, ἣν τοῖς θεοῖς πέμπουσι, Πομπείαν δὲ, τὴν
 λοιδορίαν· ἡ δὲ συνήθεια καὶ τῇ Πομπῇ ἐπὶ κακοῦ χρῆται, τὴν
 ὕβριν ἢ τὴν κατασχύνην σημαίνουσα, ἰδιαιτέρον δὲ τὴν δημό-
 σιον ἐπὶ ὄνῳ διὰ τῆς ἀγορᾶς περιαγωγὴν τῶν ἀλόντων ἐπὶ
 μοιχείᾳ· καὶ Πομπειωμένον (ἀπὸ ῥήματος ἀχρήστου τοῦ
 Πομπειῶ) λέγει τὸν βδελυρὸν καὶ πομπείας ἀξία πράττοντα.
 Στ. 5, Ἐκ γῆς.] Οὕτως αἱ ΑΑ. ἐρεῖ δὲ καὶ προῖων (σελ. 221)
 ἀνάρθρως.—Στ. 11, Ὑπόλέμνομεν.] Ὑφαιρούμεν. εὐεπίφορος
 δὲ ὁ Ἡλιόδωρος εἰς τὸ ῥῆμα τοῦτο, ὧ καὶ τοὺς ἀρίστους τῶν
 συγγραφέων χρῆσαμένους ἴσμεν.—Στ. 21, Ὡς ταχεῖαν . . .
 συγχωρήσαι.] Ἀσυνάρτητον τοῦτο. ὧφειλε γὰρ, ἢ Ἐλπίσαι,
 ἀντὶ τοῦ Συγχωρήσαι, εἰπεῖν, ἢ γοῦν ἄλλως πως διαθεῖναι τὴν
 περίοδον, οἷον, Οὐ γὰρ οὕτω χριστὸς ὧ προσπαλαίομεν δαί-
 μονι, ὡς ταχεῖαν . . . συγχωρήσαι.—Στ. 23, Ἐαυτοῖς.]
 Οὕτως ὀρθῶς ἐν ταῖς ΑΑ γέγραπται.—Στ. 25, Ὀλέθροισι.]
 Ἐκ τῆς Β. πολλὴ καὶ κατάδηλος ἡ χρῆσις τοῦ Ὀλεθρος ἐπι-
 θετικῶς ἀντὶ τοῦ Ὀλέθρου ἀξίος, οὐχ ὅπως παρὰ τοῖς Ἀττι-
 κοῖς, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικίζειν ἐσπουδακόσι· παρ' οἷς

καὶ τὸ Αἴρος καὶ τὸ Φλίναφος καὶ τὸ Φλύαρος ὅτε μὲν οὐσιαστικῶς ὅτε δὲ ἐπιθετικῶς ἐκλαμβάνονται. Δωριεῖς δὲ Φόνους καὶ Καταφόνους ἔλεγον τοὺς ἐπονεϊδίους, ὡς οἰονεὶ ἄξια φόνου δεδρακότας (Εὐστιαθ. Ὀδυσσ. Κ, 192). ὁ δὲ Ἀμμώνιος καὶ Βάραθρον ἀρσενικῶς εἰρήσθαι φησι τὸν ἄξιον τοῦ Βαράθρου. καὶ ἡ συνήθεια δὲ Κρεμάλαν εἶπεν ἀρσενικῶς τὸν ἄξιον τῆς Κρεμάλας. διορθώειον οὖν ἐν παρέργῳ καὶ τὸν Λουκιανόν (Α, Νεκρ. διαλ.), ὅπου φησι, « Μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγεννεῖς καὶ ὀλεθρίους ὄντας », μεταγράφοντας Ὀλεθρούς, ᾧ καὶ ἀλλαχοῦ κέχρηται. Δημοσθένης (ἐν Γ τῶν κατὰ Φιλίππ.) « Ὀλεθρον Μακεδὼνα » λέγει τὸν Φίλιππον. Πλούταρχος δὲ (Σερτωρ. § 6) καὶ « Βαρῶν ὀλεθροῖς », ὡς περ Ἡλιόδωρος, ἐπισυνάψας εἴρηκε Ὀλεθρον δὲ οὐσιαστικῶς καὶ τὸ γυναικεῖον μόριον (Φωλ. Λέξ. Ὀλεθρον) ἔλεγον οἱ Ἀρχαῖοι, κοσμίως πάνυ τὴν τῶν ἀκόσμως τοῖς ὑπὸ γαστέρα δουλευόντων ἀπώλειαν ἐμφῆναι βουλόμενοι.

Σελ. 183, σλ. 1, Ἐπίρρητον.] Ἐπονεϊδιστον, ἐπίψογον, αἰσχροάν. — Στ. 14, Ὡς δέ.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ὡς δέ τι, οὐκ ὀρθῶς. — Στ. 22, Προσαγαγεῖν.] Οὕτως αἱ τε ΚΑ καὶ ΑΑ.

Σελ. 184, σλ. 2, Πρὸς τοῦ προτέρου.] Ἀντὶ τῆς Πρὸς ἐν τῇ Β, Πρὸ ἐν δὲ ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἀπὸ, ἴσως ἐξ ἀμείνονος ἐτέρας γραφῆς, Ὑπό. τὸ δὲ ἐπόμενον Κατανάλωτο, ἐκ τῆς Β ὡς Ἀττικώτερον εἴληφα. — Στ. 5, Μιτράνης.] Ἐντεῦθεν καὶ Θεόδωρος ὁ Πρόδρομος ἐν τοῖς κατὰ Ῥοδάνθην καὶ Δοσικλέα (Δ, σελ. 178) ἐπλάσατο τὸν ἑαυτοῦ Μιτράνην κατέχοντα τὴν πόλιν Ῥάμνου. — Στ. 14, Ὀλέθρων.] Οὕτω διορθῶσαι ἔγνω τὸ ἐν ἅπασιν Ὀλεθρίων, διὰ τὰ μικρῶ πρόσθεν εἰρημένα. — Στ. 19, Ὡς ἂν λανθάνοι.] Τοῦτο διορθῶσας ἔλαβον ἐκ τῆς ἡμαρτημένης γραφῆς, Ὡς ἦν λανθάνοι τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. εἴρηκε δὲ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 174) Ὡς ἂν . . . ἔχοις. — Στ. 21, Γλώσσης τε.] Ἐκ τῶν ΑΑ.

Σελ. 185, σλ. 18, Τῆ βασιλέως.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ.

Σελ. 186, σλ. 5, Μεγίστη.] Αἱ ΚΑ, Μεγάλῳ. — Στ. 9, Αὐτὴ κόσμον.] Προτέλαβον τὸ Κόσμον ἐκ τῶν ΑΑ καὶ ΔΑ 677, αἷς κατηκολούθησε καὶ ὁ Μ. — Στ. 12, Ὑποφαινούσης.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, ὁ παρέλαβε καὶ ὁ Μ. τοῦτο δὲ τὸ Ὑποφαινῆν κομφῶς ἡ συνήθεια διὰ τοῦ Χαράσειν ἔφρασε,

τηρήσασα καὶ τὸ ἀμετάβατον τῆς ἐνεργείας. καὶ Χάραγμα δὲ φημὲν τὸ παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις Λυκαυγὲς ἢ Λυκόφως· ἐπεὶ γὰρ τῶν χαρασσομένων καὶ ῥηγνυμένων ὑποφαίνεται τι ἔνδοθεν ὁ τῶς ἦν ἀδέατον, ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τὸ πρῶτως φαινόμενον φῶς τῆς ἡμέρας Χάραγμα καλοῖτ' ἂν εἰκότως. οὐδ' αὖτὸ δὲ τὸ Λυκόφως ἠγνόηκεν ἢ συνήθεια· ἐπὶ μὲν γὰρ Εὐσταθίου Γλυκόφως αὐτὸ ἔλεγε (Δουκαῖγ. λέξ. Γλυκόφως), νῦν δὲ Γλυκοφέγγισμα καλεῖ· οὐ παρὰ τὸ Γλυκὺς, ὡς ἂν τις ἠγύσαιτο, ἀλλὰ προσθεῖσα τὸ γ, καθὰ καὶ τῷ Γλᾶρος παρὰ τὸ Λᾶρος, καὶ τῷ Γνέμα παρὰ τὸ Νεῦμα κ. τ. λ. ταύτης δὲ τῆς προσθήκης εὐρίπται καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ φωνῇ παραδείγματα, οἷον Γλαμᾶν παρὰ τὸ Λημᾶν, Γλάμπλειν παρὰ τὸ Δάπτειν, Γνόφος παρὰ τὸ Νέφος, Γνώω παρὰ τὸ Νοῶ κ. τ. λ. — Στ. 21, "Ὅσον ἂν τι.] Μετήλλαξα τὸ Τις εἰς τὸ Τι, ἵνα ἔχη ἀναφέρεσθαι πρὸς τὸ οὐδέτερον, Διάφορον.

Σελ. 187, στ. 14, Ἐδάκρυν.] Ἐτρεψα τὸν ἀόριστον εἰς τὸν παραλαβικόν, διὰ τὸ Ἐφ' ὅσον, ὅπερ ἐμφαίνει παράτασιν, ἀντὶ δὲ τοῦ Ἀφορῶν, ὅπερ ἐμφέρεται καὶ ἐν τῇ Β καὶ ἐν ταῖς ΑΑ, ὁ πέμπτος ἐκδότης καὶ ὁ Μ, παρὰ τοῦ Βουρδελότου λαβόντες, Ἐφορῶν. — Στ. 15, Ἀναγνωρισμός, ἀγνωῶν καὶ διαπορῶν.] Αἱ ΑΑ, Ἀναγνωρισμός, διαπορῶν, δίχα τῆς πρώτης μετοχῆς καὶ τοῦ συνδέσμου. — Στ. 16, Ἄμα φιλήμασι.] Προσέλεθι τὸ Ἄμα ἐκ τῶν ΑΑ. ἔστι δὲ ταῦτόν τῷ Σὺν φιλήμασιν· ἕτερον γὰρ τὸ φιλεῖν τοῦ ἀσπάζεσθαι· τοῦτο γὰρ, ὡς καὶ ὁ σχηματισμὸς δηλοῖ, ταῦτόν ἐστι τῷ Σπάεσθαι μέσῳ ῥήματι, παρεμβληθέντος τοῦ ζ, καὶ προστεθέντος τοῦ κατ' ἀρχὰς α (ἀναλόγως τῷ Ἀράσσω ἀπὸ τοῦ Ῥάσσω)· οἱ γὰρ φιλεῖν μέλλοντες σπῶσιν, ἤγουν ἔλκουσι πρὸς ἑαυτοὺς τὸν φιληθῆσόμενον ταῖς χερσὶ περιβάλλοντες. δῆλον δὲ καὶ ἐκ τοῦ Πλουτάρχου (Περικλ. § 24), ἐν οἷς φησὶν ὅτι Περικλῆς τὴν Ἀσπασίαν, «Ἐξιῶν, καὶ εἰσιῶν ἀπ' ἀγορᾶς, ἠσπάζετο καθ' ἡμέραν μετὰ τοῦ καταφιλεῖν». — Στ. 19, Ὅσα κατὰ γνώμην ὄντα κ. τ. λ.] Συγκέχυται τὰ τῆς συντάξεως· πλὴν εἰ μὴ τε γραφικὸν ἀμάρτημα παρεσέδῃ τοῖς λεγομένοις. ἄφειλε γὰρ εἰπεῖν Εἰσὶ ἀντὶ τοῦ ὄντα, ἵνα ἢ τὰ ἐξῆς, Σοὶ δ' οἱ θεοὶ ταῦτα δοῖεν εἰς κόρον τελεσθῆναι, ὅσα σοι κατὰ γνώμην εἰσὶ,

κατὰ τὸ Ὀμηρικὸν (Ὀδυσσ. Ζ, 180),

Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῆσι μενοιῶς,

ὃ δὴ καὶ παρῳδεῖν ἔοικε· ἢ γοῦν . . . τοσαῦτα δοῖεν, ὅσα σοὶ
κατὰ γνώμην εἰσὶ τελεσθῆναι εἰς κόρον. — Στ. 20, Σωτήρ
μοι.] Ἐκ τῶν ΑΑ, ἐξ ὧν λείπει καὶ τὸ ἐχόμενον, Ἔτι. —
Στ. 21, Τὴν ἐμοί.] Ἐκ τῶν ΔΑ98, αἷς κατηκολούθησε
καὶ ὁ Μ.

Σελ. 188, στ. 3, Ὅποι.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ὅπη. — Στ. 8,
Μηδὲν αὐτοῖς κ. τ. λ.] Τοιαύτη τῶν λέξεων ἢ τάξεις ἐν ταῖς
ΑΑ καὶ ΔΑ98. — Στ. 9, Θαυμαστὸν εἰ καὶ κ. τ. λ.] Συγ-
κέχυται καὶ πάλιν τὰ τῆς συντάξεως ἄμεινον γὰρ ἂν εἶπε, Τοῦ
Μιτράνου οὐδ' ἐπὶ πολλοῖς ἂν αἰρησομένου κ. τ. λ.; ἢ γοῦν,
Θαυμαστὸν (ἀπολελυμένως ἀντὶ τοῦ Θαυμαστὸν ὄν) εἰ καὶ
ἐπὶ πολλοῖς ὁ Μιτράνης ἔλοιτο κ. τ. λ. — Στ. 12, Ἐπάγγει-
λαι.] Ἡ Β, Ἀπάγγελε, ὁ Μ, Ἐπάγγελε, ἐκ τοῦ τυπογρα-
φικοῦ ἁμαρτήματος τῶν ΚΑ. — Στ. 17, Ἐπεφέρετο ἡ Χαρί-
κλεια.] Τὸ μὲν Ἐπεφέρετο ἐκ τῆς Β· τὸ δὲ ἄρθρον ἐκ τῶν ΑΑ.
Στ. 18, Οὐκ ἔστιν ὅτε κ. τ. λ.] Οὕτω τετάχεται ἐν ταῖς ΑΑ.
Στ. 21, Φράζε μόνον.] Περιέγραφα τὸν σύνδεσμον, περιτ-
τὸν ὄντα.

Σελ. 189, στ. 2, Δώσεις ἐμέ.] Οὕτως αἱ ΔΑ630, καὶ
ἐξ αὐτῶν ὁ Μ' ἐν δὲ ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Δώσεις με. τὸ δὲ Σε προσ-
ετέθη τῷ Δύνασθαι ἐκ τῶν ΔΑ630. Σημειωτέον τὸ Δώσεις
καινῶς εἰρημένον ἀντὶ τοῦ Ποιήσεις, Παρασκευάσεις, Πείσεις,
ἢ τινος τοιοῦτου. ἀλλ' οὐ δεόντως ἴσως κατέλιπον τὴν τοῦ Κ
γραφὴν, Δώσεις ἐμοί· ἔοικε γὰρ ἐκ τῆς συνηθείας εἰληφθαι,
καθ' ἣν φαμέν, Δίδω σοι (καὶ κατὰ πλείονα χρῆσιν, Δίδω σου)
να καταλάβῃς. — Στ. 12, Χαριστήρια), κ. τ. λ.] Τοῦτο κακῶς
τῶν πρὸ ἡμῶν καὶ τῆ στίξει, καὶ τῆ θέσει τοῦ Διαμέσου λεγο-
μένου, γραφάντων, διορθώκαμεν οὕτως. ὁ δὲ νοῦς, Μᾶλλον
δὲ, εἰ βούλει (ἐπειδὴ μέλλω θύειν χαριστήρια), παρὼν αὐτὸς
ταῖς ἱεροῖς, ἡγουν ταῖς θυσίαις, ἐπεύχου τοῖς θεοῖς. ὦρα δὲ
παραθεῖναι καὶ τὰς τῶν ἄλλων γραφάς. ἐν μὲν τῇ Β, « Μᾶλ-
» λον δὲ εἰ δοκεῖ θύειν γὰρ μέλλω χαριστήρια τοῖς θεοῖς,
» ἐπεύχου παρὼν τοῖς θεοῖς. τοῖς ἱεροῖς. καὶ τὸν πλοῦτον
» κ. τ. λ. », ἥς γραφῆς οὐ πόρρω διέστηκεν ἡ τοῦ Κ, « Μᾶλ-
» λον

» λον δὲ εἰ δοκεῖ, (θύειν γὰρ μέλλω χαριστήρια τοῖς θεοῖς)
 » ἐπεύχου παρῶν τοῖς ἱεροῖς θεοῖς, καὶ τὸν πλοῦτον κ.τ.λ.»
 * Ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, «Μᾶλλον δ. ἐ. δ. θ. γ. μ. χαριστήρια τοῖς
 » θεοῖς καὶ τὸν πλοῦτον», τῶν ἐχομένων, «Ἐπεύχου παρῶν
 » τοῖς θεοῖς τοῖς ἱεροῖς» λειπόντων. ὁ δὲ Μ τὴν τοῦ Κ γρα-
 φὴν παρέλαβε, τὴν στίξιν μόνην μικρὸν παραλλάξας, «Μᾶλ-
 » λον δὲ, εἰ δοκεῖ, (θ. γ. μ. χ. τοῖς θεοῖς) ἐπεύχου, παρῶν
 » τοῖς ἱεροῖς, θεοῖς, καὶ τὸν πλοῦτον κ. τ. λ.» — Στ. 17,
 Παρεσόμεθα.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Παρεπόμεθα. — Στ. 21, Συν-
 ἔκειτο.] Ἐκ τῶν ΚΑ.

Σελ. 190, στ. 2, Μόλις.] Ἐκ τῶν ΔΑ 345. ὁμοῦ τε
 πάντες οἱ Γραμματικοὶ Ἀττικώτερον εἶναί φασι τὸ Μόλις
 τοῦ Μόλις. Ἡλιοδωρος δὲ καὶ ἄλλοι πλείστοι τῶν κατ' αὐτὸν
 τε καὶ πρὸ αὐτοῦ συγγραφέων, ἑκατέρω ἀδιαφόρως χρῶνται,
 εἴτε καὶ αὐτοὶ οὐ πᾶνυ προσέχοντες, οἷα φιλεῖ συμβαίνειν τοῖς
 ζηλοῦσι τὰ μικέτι κρατοῦντα, εἴτε καὶ τῶν Ἀντιγραφάντων
 εἰς τὸ συνηθέστερον Μόλις ῥαδίως καταφερομένων. ὅθεν καὶ γὰρ
 ἐν ἐκείνοις μόνοις τοῖς χωρίοις μετεκίνησα τὴν γραφὴν, ἐν οἷς
 διάφορος ἢ ἀνάγνωσις, κατὰ χώραν ἔασας τὸ Μόλις, ἐν οἷς
 ἅπαντες ὁμολογοῦσι. — Στ. 5, Ὡς δὲ ἐπὶ τὸν νεῶν . . .
 τάχιστα τούτων πρὸς βραχὺ κ. τ. λ.] ἔτρεψα τὸ Δ' οὖν εἰς
 τὸ ἀπλοῦν Δέ, ἐκ τῶν ΑΑ* μετέβαλον δὲ καὶ τὸ Αὐτὸν εἰς τὸ
 Αὐτὸν, καὶ τὸ Τάχιστα τε, οὕτω καὶ, εἰς τὸ Τάχιστα, τού-
 των (λείποντος καὶ ἐκ τῆς Β τοῦ Καί), ἵνα ἢ ὁ νοῦς, Ὡς δὲ
 τάχιστα παρεγένοντο ἐπὶ τὸν νεῶν τοῦ Ἑρμοῦ (τούτῳ γὰρ
 ὁ Ναυσικλῆς ἤγε τὴν θυσίαν, ἑαυτὸν καθοσιούμενος ὡς ἀγο-
 ραίῳ τε καὶ ἐμπορικῷ, ἔμπορος ὢν αὐτός) καὶ ἐπὶ τὰ ἱερά,
 τούτων τῶν ἱερῶν τὰ σπλάγχνα ἐπιθεωρήσας πρὸς βραχὺ ὁ
 Καλάσιρις κ. τ. λ. συντάττει δὲ τὸ Τάχιστα μετὰ τοῦ Ὡς
 καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 213). — Στ. 13, Ἐτι φλεγόμενοις.]
 Οὕτως ἢ Β, ἐξ ἧς καὶ τὴν ἐχομένην Ἀπὸ πρόθεσιν προσέλα-
 βον. ἐν δὲ ταῖς ΔΑ 702, Ἐτι φθεγγόμενος, οὐδὲν ἦττον
 ἡμαρτημένως τοῦ Ἐπιφθεγγόμενος, γράφεται. — Στ. 23,
 Ὑπερφέρουσα.] Αἰ ΚΑ καὶ ΑΑ, Ὑπερφέρουσαν, πρὸς τὸ Σφεν-
 δόνην συντάττουσαι. ὁ Κ ἐν ταῖς ΚΑ, τὴν σύντάξιν ἀπαι-
 τεῖν φησὶν Ὑπερφερούση, ἵνα πρὸς τὸ Ἀμεθύσῳ συνάπτηται.

ἡμεῖς δὲ, τελείαν στίξαντες μετὰ τὸ Φλεγόμενον, εἶτα ὡς ἐξ ἐτέρας ἀρχῆς ἐπάξαντες, κατ' ἔλλειψιν ὑπαρκτικοῦ ῥήματος, τὸ Μέγεθος μὲν κ. τ. λ. ἀρκούντως παραμεμυθῆσθαι δοκοῦμεν τὰ τῆς συντάξεως· περὶ ἧς ἀνάγνωθι καὶ τὰ εἰρημένα τῷ Εὐσταδίῳ (Ὀδυσσ. Ε, 476). Ἀμέδυσον δὲ τὴν ἀρίστην φησὶ Πλίνιος (ΛΖ, Θ') γίνεσθαι ἐν Ἰνδία· εὐρίσκεισθαι δὲ καὶ ἐν τῇ Πετραία λεγομένη Ἀραβία, ἐν τῇ μικρᾷ Ἀρμενίᾳ, καὶ ἀλλαχοῦ. ἀληθῆς δὲ καὶ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τοῦ Ἡλιοδώρου περὶ τῆς Ἰβηρίδος καὶ Βρετανίδος Ἀμεδύσου. εἰσὲ γὰρ ἔτι καὶ νῦν ἐν τε Ἰβηρία, καὶ ἐν τῇ Ἰέρνῃ νήσῳ, ἢν Βρετανίαν, πλατύτερον ἐκλαβὼν τοῦνομα, καλεῖ, ὡς περὶ τὴν Βρετανίαν οὔσαν, Ἀμέθυσοι· παρὰ πολὺ μέντοι λειπόμεναι τῶν Ἀσιανῶν Ἀμεδύσων.

Σελ. 191, σλ. 4, Περιτρέψεις.] Ἀμεινον αἰ ΚΑ, Περιτρέψεις. — Στ. 9, Ἀληθῶς ἀμέδυσος.] Τοῦτο λαοδογματικῶς φησὶ· ψεύδος γὰρ τὸ τὴν μέθην κωλύεσθαι ὑπὸ τῆς Ἀμεδύσου. οὐ μόνον δὲ ταύτην αὐτῇ τὴν δύναμιν προσῆψαν, ἀλλὰ καὶ χάλαζαν ἀποτρέπειν, καὶ ἀκρίδας ἀφανίζειν, καὶ δὴ καὶ πρὸς φάρμακα ποιεῖν, εἴ τις ἐγγράφας τὸ τοῦ Ἡλίου ἢ τῆς Σελήνης ὄνομα ἐξάσπτοιτο τοῦ τραχήλου, θριξὶ κυνοκεφάλου ἢ χελιδόνος ὠκυπτέροις ἐκδήσας, Μάγοι καὶ γόντες ἄνθρωποι κατεψεύσαντο, καθὰ φησὶ Πλίνιος (Αυτ.). ὀρθῶς ἄρα καὶ φιλοσόφῳ πρεσβόντως ὁ Πλούταρχος (Συμπωσιακ. Γ, α') Ἀμέδυσον φησὶ κεκλήσθαι τὴν λίθον, οὐ διὰ τὸ πρὸς τὰς οἰνώσεις βοηθεῖν, ἀλλ' ὅτι ὑδαρεῖ τὴν κρᾶσιν οἴνω τὸ χρῶμα προσέοικε. — Στ. 15, Παιδαρίσκος.] Παρακμάζοντος Ἑλληνισμοῦ ὑποκορισμὸς, ὃ χρῆται καὶ Νικήτας, εἰς τῶν τῆς Βυζαντίδος συγγραφέων, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς δωδεκάτης ἑκατονταετηρίδος. οἱ δὲ ἀρχαῖοι σχηματισμοί, ἧ φησὶν Ἀλεξίων παρὰ τῷ Εὐσταδίῳ (Ὀδυσσ. Ο, 471), « Παιδίον, » τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τῆς τιθνοῦ, Παιδάριον δὲ, τὸ ἥδη περὶ αὐτῶν ἔχον τὴν λέξιν ἀντεχόμενον, Παιδίσκος δὲ, ὁ ἐν τῇ ἐχομένῃ ἡλικίᾳ, Παῖς δὲ, ὁ δι' ἐγκυκλίων μαθημάτων δυνάμενος ἵναί. » σημειωτέον δὲ τὴν ἔκφρασιν ὅλην τῆς γραφῆς τῆς Ἀμεδύσου, ὡς κομφοτάτην μὲν τῇ λέξει, ἀλλ' οὐ πάνυ ἐρρωμένην τῇ διανοίᾳ. ἐβουλήθη μὲν γὰρ δῆλον ὅτι τὴν

παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλιάδ. Σ, 478-607) τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ παρ' Ἡσιόδῳ (Ἄσπ. Ἡρακλ.) τοῦ Ἡρακλέους τῆς ἀσπίδος πολυθρύλλητον περιγραφὴν μιμήσασθαι, καὶ ὡς ἐνεδέχεται παρωδῆσαι· οὐ μὴν κατώρθωκε, διὰ τὸ μετεωρότερα εἶναι τὰ τοιαῦτα ἢ κατὰ πεζὸν λόγον, ἄλλως τε καὶ διότι ἔχει τι καὶ κακόζηλον τὰ πολλὰ, οἷόν ἐστι τὸ, « Ἄρνεοι, ὥσπερ ἡλίω, » τῇ φλογὶ τῆς Ἀμειδύσου γαννύμενοι ». — Στ. 17, τὴν δὲ νομὴν τῇ ἀγέλῃ . . . διατάττων.] Ἀμεινον ἴσως γέγραπται ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, τῇ δὲ νομῇ τὴν ἀγέλην . . . διατάττων· ὁ δὲ νοῦς ὁ αὐτός. τὸ δὲ, Πλαγίοις αὐλήμασι, ἀντὶ τοῦ Πλαγιαυλήμασι, τουτέστι Πλαγίου αὐλοῦ αὐλήμασιν· οὐτω γὰρ διηρημένως καὶ Λουκιανὸς καὶ Αἰλιανὸς Πλάγιον αὐλὸν εἰρήκασιν, ὃν ἄλλοι πλεῖστοι Πλαγίαυλον διὰ μιᾶς λέξεως ἐκφέρουσιν. ἐντεῦθεν δὲ ἡ συνήθεια παραλαβοῦσα, βαρβάρῳ ἐξαιρέσει τοῦ λ, ἐσχημάτισε τὸ Παγιαύλιον. — Στ. 19, τῆς σύριγγος.] Σύριγγα δοκεῖ λέγειν ἐνταῦθα συνωνύμως ὃν ἀνωτέρω ἠνίξαστο Πλαγίαυλον. καὶ Βίων δὲ, Πανὸς εὐρημά λεγὼν τὸν Πλαγίαυλον (Γ, 7),

Ὡς εὔρε πλαγίαυλοι ὁ Πάν, ὡς αὐλὸν Ἀθήνα,

τὸν αὐτὸν ἔοικεν ὑπολαμβάνειν εἶναι τῇ Σύριγγι· τῆς σύριγγος γὰρ εὐρετῆς ὁ Πάν, ἥς τὸν μῦθον διὰ μακρῶν ἀφηγήσαντο ὁ, τε τὰ ποιμενικὰ γράφας Λόγος (Βιβλ. Β), καὶ Ἀχιλλεὺς ὁ Τάτιος (Βιβλ. Η), καὶ ἄλλοι. Θεόκριτος δὲ διαφορὰν εἶδεν Πλαγιαύλου τε καὶ Σύριγγος, ἐν οἷς φησὶ (Κ, 28),

Ἄδὲ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἦν σύριγγι μελίσδω,

Κῆν αὐλῶ λαλέω, κῆν δάνακι, κῆν πλαγιαύλῳ.

παρὰ δὲ τὸ Σύριγγξ, καὶ τὸ Συρίζω ῥῆμα, ὅπερ ἡ συνήθεια παρεμβалоῦσα, τὸ φ, Σφυρίζω εἴρηκεν. — Στ. 20, Χρυσοῖς βεβριθέσαι τοῖς μαλλοῖς.] Ἐξ Ἡσιόδου (Ἔργ. καὶ Ἡμέρ. 254),

Εἰρωπόκοι δ' ὄϊες μαλλοῖς καταβριθήσασιν.

Σελ. 192, στ. 16, Καὶ λόγος ἄλλως ἦν.] Ἐπιρρηματικῶς τὸ Ἄλλως ἐν τῇ Β, ΑΑ, ΔΑ641, καὶ τοῖς λοιποῖς ἀπασι, πλὴν τοῦ Κ καὶ Μ. καὶ χωρὶς δὲ τούτων οὐ χαλεπὸν ἦν συνιδεῖν τὸ ἀκατάλληλον τοῦ Ἄλλος. παρατεθείσθω παράδειγμα ἐν ἐκ πολλῶν τὸ τοῦ Πλουτάρχου (Ἐπιτ. Σοφ. συμποσ. § 3) « Λόγος, ἔφη,

» ταῦτα ἄλλως ἐστίν. . . ἔργω δὲ καὶ τοὺς σοφοὺς ὑμᾶς ὀρῶ
 » τὸ τιμᾶσθαι διώκοντας ». διορθούσθω δ' ἡμῖν ἐν παρέργῳ
 καὶ ὁ Λουκιανὸς (Ὀνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. § 17), « Τί δὲ, ὁ Ἀχιλ-
 » λεὺς τοιοῦτος ἦν ἄριστος τὰ πάντα, ἢ μῦθος ἌΛΛΟΣ καὶ
 » ταῦτα », μεταγράφουσιν ἌΛΛΩΣ, ὅπερ ἐπιτείνει τὴν ἔμ-
 φασιν τοῦ ψεύδους· καὶ καθ' ἑαυτὸ γὰρ, οὐ μόνον τὸ Μῦθος,
 ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ Λόγος ἐν γε τοῖς τοιοῦτοις τὸ ψεῦσμα σημαί-
 νει. Εὐριπίδης δὲ, ἀντὶ ταῦ, Ἄλλως, τὸ Μάτηκ συνῆψε τῷ
 Λόγος (Ἰων. 275),

..... Τὸδ' ἄρ' ἀληθές, ἢ μάτην λόγος;

καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ δὲ, ὅταν ἀπιστῶμεν τῷ λέγοντι, Λόγια,
 ἢ Παραμύθια, ἀναφωνοῦμεν. — Στ. 17, Ἀπριάτην.] Ἐξ
 Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Α, 98),

Πρὶν γ' ἀπὸ πατρὸς φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην.

Ἀπριάτην, ἀνάποιον.....

Στ. 18, Οὐκ ἀπόβλητά ἐστιν κ. τ. λ.] Καὶ τοῦτο ἐξ Ὀμήρου
 (Ἰλιάδ. Γ, 65),

Οὔτοι ἀπόβλητ' ἴσθι θεῶν ἑρικυδέα δῶρα.

ἀστείως δὲ πάνυ προσέθηκε τὸ Ὡς φατε, τούτεστιν, Ὡς λέ-
 γετε ὑμεῖς οἱ Αἰγύπτιοι· εἰκὸς γὰρ εἰδέναι καὶ τὸν Ναυσικλέα,
 ὅτι Καλασίρις Αἰγύπτιαν ᾤετο γεγονέναι τὸν Ὀμηρον.

Σελ. 195, στ. 1, Ταῦτα ὡς εἰπὼν ἐποίησεν.] Τούτεστιν,
 Ὡς εἰρηκῶς ἐποίησε ταῦτα, ἢ, Ὡς εἶπέ τε ταῦτα καὶ ἐποίη-
 σεν (ἦγον ἐδέξατο τὸ δῶρον), ἐπέτρεπεν ἑαυτὸν τε καὶ τοὺς
 ἄλλους ἐπὶ τὴν εὐωχίαν. ἐν δὲ ταῖς ΔΑ 707 διπλῆ γραφῇ
 φέρεται, Ταῦτα ὡς εἰπὼν ἐποίησεν ἐπιέναι, καὶ Ταῦτα ὡς
 εἰπὼν ἐποίησεν ἰέναι. ἐν δὲ ταῖς αὐταῖς καὶ ἀντὶ τοῦ Ἐπέτρε-
 πεν γράφεται, Ἐπέτρεψεν. — Στ. 8, Ἐμβατήρια.] Ὑπ-
 ακουστέον τὸ Μέλι, ὡς φέρεται κατὰ τὸ πλήρες παρ' Ἀθη-
 ναίῳ (ΙΔ, 650). Ἐμβατήριον, φησὶν Ἡσύχιος, εἶδος αὐλή-
 ματος. ἐλέγοντο δὲ καὶ Ἐνόπλια, καὶ Καστόρεα, καὶ παρὰ
 Λεσβίοις ὕστερον Ἀδώνια, καὶ Ἐμβατήριοι ῥυθμοὶ, καὶ αὐτῶν
 ἔστιν ὅτε τῶν αὐλῶν, μεθ' ὧν ἠδοντο, Ἐμβατηρίων κληθέντων,
 ἢ φησὶ Μεύρσιος (Συμμίκτ. Λακων. Β, ιά). ἐχρῶντο δὲ τού-
 τοις Λακεδαιμόνιοι μέλλοντες μάχεσθαι, παρορμητικοῖς οὔσι
 πρὸς ἀνδρείαν τε καὶ θανάτου καταφρόνησιν. σημειοῦσθαι δὲ ὅτι

θῆς ὁ Ἡλιόδωρος χρησάμενος τῇ λέξει, ἐνταῦθα τε καὶ μικρῶ
 πρόσθεν (σελ. 162), δυσὶ σημασίαις διαφόροις ἐξήνεγκεν.
 ὑπολάβοι δ' ἂν τις αὐτὸν, ἐν τούτῳ δὴ τῷ χωρίῳ, τὰς ἐπ' Ἰν-
 δούς τε καὶ ἄλλους πλείστους Διονύσου μυθευόμενας στρα-
 τείας ἠνίχθαι. — Στ. 11, Κάκεινον.] Ἡμαρτῆσθαι
 δοκεῖ μοι τὰ τῆς γραφῆς. ἥκει γὰρ εἰπεῖν, Ἡυχετο Θεα-
 γένην σώζεσθαι, καὶ ἑαυτῇ φυλάττεσθαι. ἴσως οὖν ἀντιτοῦ
 Κάκεινον ἐν τοῖς ἀρχαίοις Ἀντιγράφοις ἐλέγραπτο, Κάκέραιον,
 ἢ ἀσυναίρετως, Καὶ ἀκέραιον· τοιοῦτο γοῦν τι ἢ ἀνεγνωκέναι,
 ἢ ὑπονοηκέναι, καὶ τὸν Λ εἰκάσειεν ἂν τις, μεταφράσαντα,
Orans ut Theagenes saluus et incolumis sibi seruarietur. —
 Στ. 13, Λαμπρῶς ἤδη Βράζοντος.] Τουτέστι, Ζέοντος, ἀκμά-
 ζοντος. ἐν ταῖς ΑΑ, Λαμπρῶς ἤδη βριαζόντος· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ,
 Λάβρωσ ἤδη βρυάζοντος, ὅπερ ἐνδέχεται γεγραφέναι τὸν
 Ἡλιόδωρον. σημαίνει γὰρ καὶ τὸ Βρυάζειν, θάλλειν ἀκμάζειν.
 καὶ τὸ Λαμπρῶς δὲ καὶ Λάβρωσ ἐν πολλοῖς πολλάκις συνέχεαν
 οἱ Ἀντιγραφεῖς. — Στ. 15, Ἀπαραχύτου.] Κατεχρήσατο
 τῇ λέξει. ἐπὶ γὰρ οἴνου ἀκράτου, ᾧ μὴ παρακέχυται ὕδωρ
 (καὶ τοῦτο θαλάσσιον) τέθειται τὸ Ἀπαραχύτος· ἐνταῦθα
 δὲ ὕδωρ ἀπαραχύτον εἴρηκεν, ᾧ μὴ παρακέχυται οἶνος, καθ'
 ὁμοιότητα τοῦ πρόσθεν εἰρημένου (σελ. 84) Ὑδωρ ἀκρατον·
 Σελ. 194, σλ. 6, Γένοιτο.] Ἀφείλον τὸν σολοικισμόν,
 ἀφελὼν τὸν Ἄν σύνδεσμον· ὁ γὰρ τύπος τοῦ εὐκτικοῦ, ὅταν
 εὐχὴν σημαίνει, οὐ χρήζει τῆς τῶν δυνατικῶν λεγομένων συν-
 δέσμων ἐπιπλοκῆς. καὶ ἐν τῇ Β δὲ χωρὶς τοῦ Ἄν γράφεται.
 ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, προηγείται ὁ Ἄν τοῦ Γένοιτο, οὐδ' οὕτως ὀρ-
 θῶς. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Ὑπολαβῶν ἔφη ὁ Κνήμων, ἐν τῇ
 Β, Ὑπολαβῶν ᾧ Κνήμων, κατὰ κλητικὴν, καὶ δίχα τοῦ
 Ἐφη, ὃ δὴ καὶ ἐν τῇ Κ παραλειφθὲν τυπογραφικῆ ἀμαρτία,
 παρέλιπον καὶ αἱ μετ' αὐτήν. καὶ τὸ ἐξῆς δὲ Ὡς, ἀπροσ-
 διόνυσον ὃν ἐνταῦθα, εἰς τὸ Ὡς ἐτρέψαμεν. — Στ. 15,
 Λόγων ἠδυσμα τῷ πότῳ.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Λόγων ἠδυσμά τι
 τῷ πότῳ. ἴσως δὲ ἦν ἡ ἀρχαία γραφή, « Λόγον οἶον ἠδυ-
 » σμά τι τῷ πότῳ ». — Στ. 15, Θυσίας.] Οὕτω γρα-
 πτέον εἶναι δηλοῦσιν οὐχ ὅπως τὰ ἐχόμενα, ἀλλὰ καὶ αἱ
 μεταφράσεις Λ καὶ Α· ἃ δὴ συνῆκε καὶ ὁ Μ. — Στ. 25, Ἐν-

θεν ἑλών.] Ἐντεῦθεν ἀρξάμενος τῆς διηγήσεως· ὡς ἐπειδὴ τῆς Φοινίσσης ὀλκάδος ἐπέβησαν κ. τ. λ. καὶ ὅρα ὅπως εὐφυῶς καὶ τοῦτο παρωδήται ἐκ τῶν Ὀμήρου (Ὀδυσσ. Θ, 499),

.....Φαῖνε δ' αἰοιδῆν,
 ἘΝΘΕΝ ἘΛΩΝ, ὩΣ οἱ μὲν Ἐυσσίλων ἐπὶ ΝΗΩΝ
 ΒΑΝΤΕΣ ΑΨΕΠΛΕΙΟΝ.....

Σελ. 195, σλ. 2, Τὰ μὲν πρῶτα πλεῖν κ. τ. λ.] Τοῦτο ὑπεναντιοῦται πῶς τοῖς πρόσθεν εἰρημένοις (σελ. 172) « Ὑπ' » εἰρεσία τὸ πρῶτον ἀνήγοντο », διὰ τὸ σπουδάσαι κάκει παρωδήσαι τὰ ἐξ Ὀμήρου καὶ οὐκ ἀπεικὸς πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς, καὶ ἀντιφάσει περιπίπτειν ἕσθ' ὅτε τὸν καταχρῶμενον τῇ μιμήσει ὥστ' ἀληθὲς εἶναι τὸ τοῦ χαριέντος Ἀριστοφάνους (Λυσιστρ. 159).

Φλυαρία ταῦτ' ἐστὶ τὰ μιμημένα.

λέγω δὲ τοῦτο, οὐχ Ἠλιοδώρου καταπτόμενος, τοῦ κάλλιστα πάντων τῶν μυθιστοριογράφων καὶ μιμησαμένου καὶ παρωδήσαντος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἀλλὰ τοῖς εὐπλοεῖν ἠρημένοις ἐν λόγῳ οἰονεὶ σκόπελον τὸν ἐκ τῆς μιμήσεως κίνδυνον προδεικνύς. — Στ. 3, Ὑποφερομένους.] Οὐκ ἀπεικὸς ὑπολάβοι τις ἂν γεγράφθαι πάλαι, Ἐπιφερομένῳ, ἵνα ἦ, Πνεύματι ἐκ νότων ἐπιφερομένῳ, κατὰ τὸ Ὀμηρικόν (Ὀδυσσ. Δ, 457),

.....Ἡ ἰληγὺς οὖρος ἐπιπνεῖσιν ὄπισθεν.

Στ. 4, Καλυδώνιον πορθμόν.] Τὸν μεταξὺ Πελοποννήσου καὶ Αἰτωλίας, ἐν ἧ Καλυδὼν πόλις, ἡ νῦν, ὡς φασι τινες, Ἀετὸς καλουμένη. — Στ. 15, Τῆς πρόσω φορᾶς.] Οὕτως ἡ Β.

Σελ. 196, σλ. 2, Ζακυνθίων ἄκραν.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ζακύνθιον ἄκραν. — Στ. 4, Ἡμῶν.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 12, Ὑφειμένως.] Οὕτως ἐν ταῖς ΚΑ, ἐπελαθόμεν ὑποσημειώσασθαι τὸ τῆς Κ, Ὑφειμένως, ὅπερ ἐμφέρεται καὶ ἐν τῇ Β καὶ ἐν ταῖς ΑΑ. — Στ. 15, Ἀνίσχε.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ἀνήχεν· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ αὐτό τε τοῦτο, καὶ, Ἀνεῖχε. — Στ. 19, Ἐφαίνετο.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ἐφαίνοντο. — Στ. 25, Πλειάδων.] Οὕτω διαρρωσάμην· οὐδὲ γὰρ εἰκὸς τὸν Ἠλιοδώρον τῷ Ἰωνικῷ Πληιάδων κεχρηῆσθαι.

Σελ. 197, σλ. 11, Ἀκούμενον.] Ἐθάρρησα διορθῶσαι

καὶ τοῦτο· οὐδὲ γὰρ ἐνταῦθα πιθανὸν γεγράφθαι τὴν ἀρχὴν, Ἄκεόμενον, Ἴωνικῇ διαλύσει· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ γράφονται, Ἄκεζόμενον, ὅπερ ἐστὶν ἄχριστον, κατὰ τὸν κανόνα τῶν Γραμματικῶν τὸν λέγοντα, Τῶν εἰς ζῶ ῥημάτων οὐδὲν ὅλως ὑπερδισύλλαβον τῷ ε̄ παραλήγεσθαι· τὸ γὰρ Πιέζω κατὰ τροπὴν γέγονεν ἀπὸ τοῦ Πιάζω (Ἐτυμολ. σελ. 671). Στ. 15, Ἐνσχεθὲν.] Ἐκ τῶν ΚΑ, ἐν αἷς ἀρισθῶς, Ἐνσχεθὲν, οὐ, Συσχεθὲν (ὡς ἀνέγνω ὁ Μ) ἐμφέρεται. — Στ. 16, Ἐφην, οὐδὲν ἐδεόμην.] Αἱ ΑΑ, οὐδὲν, ἔφην, ἐδεόμην. Στ. 17, Ποιοίης.] Ἐτρεψα τὴν Ὑποτακτικὴν εἰς τὴν Εὐκτικὴν λεγομένην ἔγκλισιν.

Σελ. 198, στ. 9, Παιδίων.] Ἐν τῇ Β, Παιδίων, ὅπερ ἀμεινον ἴσως ἐνταῦθα. — Στ. 14, Παρόντα.] Ἐν τῇ Β, Παρίοντα. — Στ. 21, Ἀναπαυόμενοι.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἀναπαυόμενος.

Σελ. 199, στ. 3, Ἐμφορείαν.] Ἡ Β, Ἐμφορείαν, ἴσως ἐξ ἀμεινονος γραφῆς τῆς, Εὐφορίαν, ἣν καὶ ὁ Λ ἐκφράζειν πως ἔοικε. — Στ. 5, Φασί.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, ὀρθῶς ἐστὶ γὰρ παροιμιακόν. — Στ. 16, Δεσπόζοι.] Οὕτω προήχθη διορθοῦν καὶ ὁ Μ, διὰ τὸ προηγησάμενον Τυχάνοι· εἰδὲ βούλει γράφειν, Δεσπόζει, γράφε τνικαῦτα καὶ Τυχάνει. Στ. 21, Ὡς οὐκ ἂν ποτε... αἰρησομένου.] Ἀντὶ τοῦ, Ὡς οὐκ ἂν ποτε ἐλοίμην. ἡ σύνταξις ἀκείωται πως πατέρα ταύτη, Εἰ καὶ ἐπὶ πολλοῖς ἂν αἰρησομένου, περὶ ἧς εἰρήκαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 176). — Στ. 25, Πολλά.] Γέγραφα χωρὶς τοῦ Καὶ ἐκ τῆς Β.

Σελ. 200, στ. 2, Ἐπὶ Καρχηδόνος.] Ἐκ τῆς Β. — Στ. 3, Οὐ δὴ καὶ βούλεσθε.] Γραπτέον οἶμαι, Οἶ δὴ καὶ βούλεσθε· τὸ μὲν γὰρ Οὐ ὡς καὶ τὸ Ὅπου καὶ Ποῦ, ἐν τόπων στάσι, τὸ δὲ Οἶ, καθὰ καὶ τὸ Ὅσοι καὶ Ποῖ, εἰς τόπον κίνησιν δηλοῖ· τὸ δὲ Πῆ καὶ τὰ σύστοιχα ἐπαμφοτερίζειν ἔοικε (ἴδ. Σχολ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 447). — Στ. 5, Ὅρων δὴ.] Ἐτρεψα τὸ Δὲ εἰς τὸ Δὴ. ἐν δὲ ταῖς ΑΑ ἀμφοτέρω κεῖται, Ὅρων δὲ δὴ. — Στ. 7, Ἡμέραν οὐδεμίαν τοῦ δινοχλεῖν.] Ἐν τῇ Β, Ἡμέραν ἀλλ' οὐδεμίαν τοῦ δινοχλεῖν. — Στ. 11, Οὕτω.] Τουτέστι, Τοιαύταις ἐπαγγελίαις ἀπο-

σκευασαμένου μου πρὸς μικρὸν τὸν Φοίνικα. αἱ δὲ ΚΑ Οὐπῶ* καὶ ἴσως οὐ κακῶς. ἐρεῖ γὰρ καὶ προῖων (σελ. 280), « Οὐπῶ » τι σχεδὸν τῆς Κυβέλης χωρισθείσης, καιρὸν ἢ μόνωσις. . . . » ὑπηγόρευεν ». ἔσται δ' ὁ νοῦς τινικαῦτα, 'Οκ ἔφθην τοῦτον ἐπ' ὀλίγον ἀποσκευασάμενος, καὶ κῦμα ἕτερον ὁ δαίμων προσέβαλλεν. — Στ. 12, Φασίν.] Οὐτῶ διώρθωκα, διὰ τὰ μικρῶ προσθεν εἰρημένα. — Στ. 15, 'Ἐπὶ κῦμα.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, 'Ἐπὶ κύματι. — Στ. 20, 'Ἐμοί τε.] 'Ἐτρεψα τὸν Γε εἰς τὸν Τε, διὰ τὸ ἐχόμενον Σοί τε. — Στ. 21, 'Υμῖν.] Οὐτῶ διορθωτέον εἶναι τὸ ἐν ἅπασι φερόμενον 'Ἡμῖν, ἐμφαίνει καὶ ὁ Λ. — Στ. 22, Ναυλοχεῖ. . . . κατὰ τὴν περιπτύσσουσαν κ. τ. λ.] 'Ἀπροσδιονύσως παρῴδηται ἐκ τοῦ Εὐριπίδου ('Ἐκάβ. 1015),
 Ἀρχαίων ναύλοχοι περιπτυχαί.

ἐκεῖ μὲν γὰρ αἱ Ναύλοχοι περιπτυχαὶ αὐτὰ τὰ ναύσταθμα τῶν Ἑλλήνων σημαίνουσιν* ἐνταῦθα δὲ τὸ Ναυλοχεῖν ῥῆμα, τὸ Ναῦν ἐνεδρεύειν δηλοῖ, ἢ φησι Σουίδας.

Σελ. 201, σλ. 5, Ποιόις.] Διώρθωκα κἀνταῦθα, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς, τὴν τῶν ἐγκλίσεων σύγχυσις. — Στ. 11, Κύρτους.] « Κύρτος, ἀγγεῖον σχοινῶδες, ὃ οἱ αλιεῖς » χρῶνται », φησὶν Ἡσύχιος· ὄφεν καὶ Κυρτεὺς, ὁ Ἀλιεύς. ἐφύλαξε δὲ καὶ ἡ συνθήκη τὴν λέξιν, οὐ μόνον Κύρτον, ἀλλὰ καὶ Σκύρτον λέγουσα, προσθήκη τοῦ σ, ὃ καὶ ἄλλαις λέξεσι, μάλιστα ταῖς ἀρχομέναις ἀπὸ τοῦ κ, προσέθηκεν, οἷόν ἐστι τὸ Σκύπτω ἀπὸ τοῦ Κύπλω, τὸ Σκόνη ἀπὸ τοῦ Κόνις, καὶ τὸ Σκορδαλὸς ἀπὸ τοῦ Κορδαλός. καὶ Σκρόφα δὲ φημὲν, οἷονεὶ Σγρόφα, ἀπὸ τοῦ Γρομφάς, καὶ Σπάραχνα, ἐπὶ ἰχθύων, ἀπὸ τοῦ Βαράγχια ἢ Βαράχνια. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ πανώλης νόσος ἢ καλουμένη Σκορδούλα, ἢ Σκουρδούλα, παρὰ τὸ Κορδύλη πεποιήται, ὃ ἐστι, καθ' Ἡσύχιον, Ἀπόστημα· βουβῶσι γὰρ ἡ νόσος καὶ διάφοροις ἄλλοις ἀποστήμασις ἐπίσημος εἰς τὰ μάλιστα. ὅτι δὲ τὰ τοιαῦτα παλαιᾶς ἐστὶ χρήσεως λείψανα, δηλοῖ καὶ τὰ παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις διαφορούμενα, οἷον, Κάπετος καὶ Σκάπετος, Κεδάζω καὶ Σκεδάζω, Κορδίνημα καὶ Σκορδίνημα, καὶ ἐπὶ ποιῶν δὲ ἰχθύων, Κορδύλη καὶ Σκορδύλη, Κορδύλος καὶ Σκορδύλος· οἷς ἐστὶ προσθεῖναι τὸ Μάραλδος καὶ Σμάραλδος, Μικρὸς καὶ Σμικρὸς, Μίλαξ καὶ Σμίλαξ, Μύραινα καὶ Σμύραινα,
 Τέλος

Τέγος καὶ Στέγος, Φίξ καὶ Σφιξ ἢ Σφιγξ, κ. τ. λ. — Στ. 14, Συνείς.] Ἐτρεψα τὸν ἐνεστῶτα εἰς τὸν ἀόριστον. — Στ. 16, Ἐαρ δὲ πρῶτον.] Τοῦτο Πρώτην ἀνοιξιν ἢ συνήθεια λέγει, ἐξ Ὀμήρου τὴν ἀρχὴν λαβοῦσα παρ' ἐκείνω γὰρ τὸ Πρῶτον ῥυμῶ (Ἰλιάδ. Π, 371) ἀντὶ τοῦ Κατὰ τὸ ἄκρον, ἦγουν τὴν ἀρχὴν τοῦ ῥυμοῦ, λέγεται, καὶ οὐχ ὡς δευτέρου ὄντος ῥυμοῦ, καὶ τὸ Πρώτησι θυρήσι (X, 66) ἀντὶ τοῦ Κατ' αὐτὴν τὴν ἀρχὴν καὶ εἴσοδον τῶν θυρῶν. Ἰπποκράτης δὲ τὸ Πρῶτον ἔαρ, Πρῶτὸ τοῦ ἥρος, κομψῶς εἴρηκεν, ὃ μὴ συνέντες οἱ ἐξηγηταί, Πρὸ τοῦ ἔαρος, ἐξεδέξαντο. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου Ἀφορμήσειν, Αἰ ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἀφορμήσαι.

Σελ. 202, σφ. 5, Ἐγὼ τε.] Ἐτρεψα τὸν Δὲ εἰς τὸν Τε, τοῦ Ἑλληνισμοῦ τοῦτο ἀπαιτοῦντος διὰ τὸ προηγησάμενον, Σοῦ τε. — Στ. 18, Παρ' ἐμαυτῶ.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Κατ' ἐμαυτόν.

Σελ. 205, σφ. 10, Καὶ γὰρ . . . ἀλλ' ὑπάρχειν κ. τ. λ.] Ἦρτηται τὸ ὑπάρχειν ἐξ ὑπακουομένου ἕξωθεν τοῦ Ἐφθ, Εἴπει, ἢ ἄλλου τοῦ ῥήματος συνωνύμου· περὶ ἧς συντάξεως προεδήλωται (σελ. 154). τὸ δὲ προηγησάμενον εἶναι, δοκεῖ μὲν σολοίκως γεγράφθαι διὰ τὸν συναπτικὸν Εἶ, παραμυθεῖται δὲ τῇ χρήσει τῶν ἀρίστων συγγραφέων. αὐτίκα Ἡρόδοτος (Γ, ρε'), « Ὡς δὴ λέγεται ὑπὸ Περσίων . . . εἶναι » δὲ ταχύτητα οὐδενὶ ἑτέρῳ ὅμοιον, οὕτω ὥστε Εἶ ΜΗ » ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙΝ τοὺς Ἰνδοὺς, ἐν ᾧ τοὺς μύρμηκας » ΣΥΛΛΕΓΕΣΘΑΙ, οὐδένα ἂν σφέων ἀποσώζεσθαι ». κἀνταῦθα γὰρ μόνου τοῦ εἶναι καὶ τοῦ ἀποσώζεσθαι, κατὰ φύσιν συναπτομένων τῶ λέγεται, ὃ δὲ καὶ τὸ Προλαμβάνειν καὶ τὸ Συλλέγεσθαι καινοτέρως συνῆψεν· ἦγάρ κοινοτέρα σύνταξις ἀπήτει τὸ, Εἶ μὴ προλαμβάνοιεν οἱ Ἰνδοί, ἐν ᾧ οἱ μύρμηκες συλλέγονται. — Στ. 13, Τὸ ἀκριβὲς τοῦ ἔαρος.] Ἦγουν τὴν ἀκμὴν αὐτὴν τοῦ ἔαρος· τοῦτο γὰρ ἐνταῦθα σημαίνει τὸ ἀκριβὲς, ὡς μικρῶ πρόσθεν τὸ Πρῶτον ἔαρ, τὴν ἀρχὴν ἐδήλου τοῦ ἔαρος. — Στ. 14, Τῆς ἀρχομένης . . . ἀποπλεῦσαι.] Ἠμαρτημένως ἐν τῇ Β, Πλεῦσαι, δίχα προθέσεως· δῆλον δὲ (κἀν εἰ μὴ Ἀμμώνιος ἔλεγε διαφέρειν τὸ Πλεῖν τοῦ ἀποπλεῖν) καὶ ἐκ τοῦ προηγησαμένου ἀποπλου. Ἠμαρτηται δὲ καὶ τὸ, Τῆς ἀρχομένης· ἔδει γὰρ εἶναι

Ἄρχομένης τῆς νυκτός, μεταθέσει τοῦ ἄρθρου, εἰ τοῦτο λέγειν ἠβούλετο Καλάσις. ὑπονοῶ μέντοι τὴν ἀρχαίαν γραφὴν ὑπάρξαι, Τῆς ἐρχομένης, ἢ γούν, Τῆς ἐχομένης, ὡς καὶ προϊῶν (σελ. 212) ἐρεῖ, Τῆς ἐχομένης ἡμέρας. — Στ. 22, Πραχθῆναι συμφέρειν.] Λείπει τὸ Πραχθῆναι ἐν ταῖς ΑΑ. ἀντὶ δὲ τοῦ Συμφέρειν, ἐν ταῖς ΚΑ (ἴσως δὲ καὶ ἐν ταῖς ΑΑ) γράφεται, Συμφέρει. — Στ. 25, Ἐπιγουνίδα.] Ἐκ τῶν περὶ Ὀδυσσεώς ῥηθέντων τῷ Ποιητῇ (Ὀδυσσ. Σ, 73),

Οἶν ἐκ ῥακέων ὁ γέρον ἐπιγουνίδα φαίνει.

Ἐπιγουνίς δὲ, τὸ πρὸ τοῦ γόνατος σεσαρκωμένον τοῦ μηροῦ μέρος, τουτέστιν ὁ πρὸς τῷ γόνατι μῦς.

Σελ. 204, στ. 2, Τοῦ ζώματος.] Ἐκ τῆς διορθώσεως τοῦ Κ, ἢ συνομολογοῦσι καὶ αἱ ΑΑ, καίπερ ἡμαρτημένως φέρουσαι, Ζώματα. προσέθηκα δὲ τὸ ἄρθρον, τῆς χρήσεως ἐνάρθως τὰ τοιαῦτα φιλοῦσης ἐκφέρειν· εἶρκε γὰρ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 108) « Τὸ μὲν ζῶμα ἐκάστῳ χιτῶνα λευκὸν » εἰς ἀγκύλην ἀνέσπελλε ». — Στ. 3, Ἀγχίνου δὲ ἅμα καὶ πολύτροπον.] Τοῦτο καὶ ἡ Ἀθηνᾶ προσμαρτυρεῖ τῷ Ὀδυσσεῖ (Ὀδυσσ. Ν, 332),

Οὐνεκ' ἐπητής τ' ἴσσι καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων.

Πολύτροπον δὲ αὐτὸς τε ὁ Ποιητὴς λέγει τὸν Ἥρωα ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀδυσσεΐας· καὶ τὴν Κίρκην παράγει (Ὀδυσσ. Κ, 330) τοῦτο προσμαρτυροῦσαν αὐτῷ,

Ἦ σὺ γ' Ὀδυσσεύς ἴσσι πολύτροπος.....

Στ. 4, Μιρὸν σκάζοντα.] Ἴσως κἀνταῦθα ἐνάρθως, Τὸν μηρὸν, γραπτέον, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 244) γέγραπται, « Τοῖν σκελοῖν θάτερον παρεσύρετο ». αἰνίττεται δὲ τὸ περὶ Ὀδυσσεώς καὶ Διομήδους εἰρημένον τῷ ποιητῇ (Ἰλιάδ. Γ, 47),

Τὸ δὲ δὺν ΣΚΑΖΟΝΤΕ βάτην Ἄρεος θεράπωντε,
Τυδείδης τε μενεπτόλεμος καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἐγχεί ἐριδομένῳ· ἐτι γὰρ ἔχον ἔλκεα λυγρὰ·

καίπερ Διομήδεις μόνῳ προσήκοντος τοῦ σκάζειν, ὡς βεβλημένῳ παρὰ τὸν δεξιὸν πόδα (Ἰλιάδ. Λ, 377), Ὀδυσσεώς τὸν χρῶτα τῶν πλευρῶν ἀποξισθέντος μόνον (Αὐτ. 437)· ὁ δὲ καὶ οἱ σχολιάσαντες τὰ Ὀμήρου ἐπεσημῆναντο. παράγεται δ'

ἄλλως τῷ ποιητῇ (Αὐτ. 809) βεβλημένος καὶ ὁ

Διογενὴς Εὐαιμονίδης κατὰ ΜΗΡΟΝ ὀϊσῶ,
ΣΚΑΪΩΝ ἐκ πολέμου.....

Στ. 16, Τὴν κόρην δὲ . . . τὴν σωφροσύνην.] Ἀστεία καὶ βιω-
τικῆς ἐχομένη παραινέσεως ἢ παρὰ τῆς σώφρονος Πινελόπιδος
πρὸς τὴν σώφρονα Χαρίκλειαν φιλοφρονητικὴ πρόσρησις. —
Στ. 22, Ἀφυωνισθεῖς.] Τοῦ Ἀφυπνίσας τῶν πρὸ ἐμοῦ μετα-
βατικὴν εἶναι τὴν χρῆσιν, ἀντὶ τοῦ Ἐξεγείρας ἕτερον τοῦ ὕψ-
νου, δηλοῖ καὶ αὐτὸς Ἡλιοδῶρος οὕτω χρῆσάμενος ἐν τοῖς ἐξῆς
(σελ. 222, 239 καὶ 337). δεῖν οὖν ἐγνων ἐνταῦθα τρέψαι
εἰς τὸ Ἀφυωνισθεῖς. ἴσως μέντοι κατὰ χώραν ἦν ἀμεινεν εἶν
τὴν γραφήν· ἐπεὶ καὶ Φιλοστρατος (Βίω Ἀπολλων. Β, λς')
Ἀφυωνίσαντι εἶπεν, ἀντὶ τοῦ Ἀφυωνισθέντι· χωρὶς εἰ μὴ τις
γραπτέον εἶναι φήσειεν οὐδετέρως, παρὰ μὲν τῷ Φιλοστράτῳ
Ἀφυωνήσαντι, ἐν δὲ τῷ προκειμένῳ τοῦ Ἡλιοδώρου χωρίῳ
Ἀφυωνήσας, καθὰ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ χρώμεθα τῷ Ἐξ-
υπνῶ ἀμεταβάτως ἐπὶ τοῦ Ἐξεγείρομαι τοῦ ὕπνου. — Στ.
24, Τὴν Χαρίκλειαν δέ.] Ἐτρεψα τὸν Τε εἰς τὸν Δέ. οὕτω δὲ
ἐξέφρασε καὶ ὁ Λ.

Σελ. 205, σλ. 3, Συμβουλή.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΔΑ54. —
Στ. 8, Παρεωραμένος.] Οὕτως ἅπαντες πλὴν τῆς Β, ἐν ἣ
γράφεται, Παρεωσαμένος, ἐξ ἀμείνονος ἴσως γραφῆς τῆς
Παρεωσμένος. — Στ. 18, Πλάσματα.] πληθυντικῶς, ἐκ
τῆς Β, — Στ. 20, Πειραθέντες. . . προσωκείλαμεν.] Ὑγιὲς τὸ
χωρίον, οὐδὲ γραπτέον, ὡς ὑπέλαβεν ὁ Μ, Πειραθέντες,
ὥστε ἀπολέσθαι παρὰ μικρὸν, ἐλθόντες εἰς ἄκραν τινὰ Κρη-
τικὴν, προσωκείλαμεν. παρῶδηται δὲ πως καὶ ταῦτα ἐκ τῆς
ναυαγίας Ὀδυσσέως (Ὀδυσσ. Γ, 290),

Ἐνθα διατμήξας, τὰς μὲν Κρήτη ἐπέλασεν.

Σελ. 206, σλ. 4, Ὑπηχούντων.] Οὕτως αἱ ΚΑ, ΑΑ καὶ
ΔΑ303, οἷς κατικολούθησε καὶ ὁ Μ. ἐπελαθόμην δὲ σημειώ-
σασθαι ὅτι ὁ Κ Ἐπηχούντων γέγραφεν ἐκ τῆς Β, καίπερ τὸ
Ὑπηχούντων ἐγκρίνας. — Στ. 11, Ἀναφαῖνον.] Οὐδετέρως,
ἀντὶ τοῦ μάλλον ἐν χρήσει παθητικοῦ, Ἀναφαινόμενα· αἶον
καὶ τὸ τοῦ Ὀρφέως (Ἀρχειαυτ. 370),

.....¹ Ημερόσσα κολώνη
 Πηλίου ὑλήεντος ἀπ' ἠϊόνος κατέφαινε,

ἀντὶ τοῦ Κατεφαίνετο· χωρὶς εἰ μὴ τις ὑπολάβοι παρά τῷ Ἡλιοδώρῳ οὐκ Ἀναφαίνον, ἀλλ' Ἀναφαίνων, πάλαι γεγράφαι, δίχα τοῦ Ὑφορώμενος, ὃ δὴ καὶ λείπει ἐν τῇ Β. καὶ ἔσται τὰ τῆς διανοίας τότε, Ἀναφαίνων ὁ κυβερνήτης, ἤγουν Δεικνύων καὶ λέγων τὸ ἐκ πρύμνης ἀκάτιον εἶναι πειρατικόν. — Στ. 12, Ἀπήραμεν.] Προσέθηκα τὴν πρόθεσιν, ἵνα ἢ Ἀπὸ τῆς Κριτικῆς ἤραμεν ἀκρας, τοῦτο βουλομένης τῆς χρήσεως· εἶρκε γὰρ καὶ ἀλλαχοῦ συναπαίρει, Ἀποθεν ἄραντες (σελ. 49), καὶ Απαίρειν (σελ. 155). ἐσημειώσαμεθα δὲ μικρῶ πρόσθεν (σελ. 185) καὶ τὸ Πλεῦσαι ἡμαρτημένως γραφέν ἀντὶ τοῦ Ἀποπλεῦσαι. — Στ. 13, Ἀπαράλλακτον.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 21, Ὀδηγουμένας.] Ἀμειναν ἢ Β, Ὀδηγουμέναις, ἢ κατηκολούθησε καὶ ὁ Μ, συνάπτων αὐτὸ τὸ Ναυσί. κατὰ δοτικὴν δ' ὡσαύτως ἐξέφρασαν ὁ τε Λ καὶ ὁ Α. — Στ. 23, Ὅτε ἀρότρου βοῦν ἐλευθεροῖ γιγόνος.] Τοῦτο συντομώτερον ἐκφέρειν εἰώθασιν οἱ πεζογράφοι, Ἀμφὶ βουλυτὸν, ἢ Περὶ βουλυτὸν λέγοντες. ὁ δὲ Ἡλιοδῶρος περιφράζει καὶ παραφράζει, ἐξ Ὀμήρου λαβὼν (Ἰλιάδ. Π. 779), τὸ,

¹ Ἡμῶς δ' ἥελιος μετενεῖσσετο βουλυτόνδε.

ἔστι γὰρ Βουλυτὸς, ἢ δείλη ὄψια, ὅτε οἱ βόες λύονται τοῦ ἀρότρου. φιλεῖ δὲ ὁ Ποιητὴς τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας, ἐκ τῶν συνήθως κατ' αὐτὰς πραττομένων τοῖς ἀνθρώποις δηλοῦν. οἶον καὶ ἀλλαχοῦ (Ἰλιάδ. Α, 86) εἶρκεν,

² Ἡμῶς δὲ δρυτόμος περ ἀνῆρ ἀπλίσατο δάρπαν
 Οὔρεος ἐν βήσσησιν, κ. τ. λ.

Σελ. 207, στίχ. 2, Εἰς γαλήνην ἐξενικήθη.] Ὅπερ ἢ κοινὴ συνήθεια, Ἐπεσεν ὁ ἄνεμος, λέγει, ἀφελέστερον μὲν, οὐχ ἦπτον μέντοι Ἑλληνικῶς, ἐπεὶ καὶ Ὀμηρὸς ἐχρήσατο τῇ λέξει (Ὀδυσσ. Γ, 202),

Τῇ τρισκαιδεκάτῃ δ' ἄνεμος πέσε.....

Στ. 9, Θᾶπτον ἡμῖν ἢ.] Προσέθηκα τὸν ἦ σύνδεσμον, τῆς συγκρίσεως ὑπαγορευούσης. — Στ. 14, Συνεμβεβηκότων.] Οὕτω διώρθωκα τὸ Συμβεβηκότων, ὃ πρὸς τῷ ἀχρήστῳ καὶ συν-

ωνυμίαν, ἐπιπροσθεύσαν τῷ νῶ τῶν λεγομένων, ἐμφαίνει τὴν πρὸς τὸ Συμπεπλωκότων. Ἐμβαίνειν γὰρ νῆϊ, ἢ Ἐπιβαίνειν νεὸς, ἢ Εἰσβαίνειν εἰς ναῦν, ἢ χρῆσις οἶδε. αἱ δὲ ἐχόμεναι δύο λέξεις, Ἄπο τῆς, οὐκ ἐμφέρονται ἐν τῇ Β. — Στ. 20, Πρὸς μάχην.] Ἐν ταῖς ΑΑ, γέγραπται, Προμαχὴν, διὰ μίας λέξεως. καὶ ἔοικεν ἡ ἡμαρτημένη αὕτη γραφή, ἐξ ἀμείνονος ἑτέρας παρεισδύναι, τῆς Προμαχεῖν· τοῦτο καὶ γὰρ ἂν τὸ ἀπαρέμφατον μακρῶ καταλληλότερον συντάττοιτο τῷ Παρακελευομένων, ἢ τὸ Πρὸς μάχην, ὃ καλῶς ἂν εἶχεν, εἰ ἔλεγε Πρὸς μάχην ἀλλήλους διεγειρόντων, ἢ παροξυνόντων, ἢ τι τοιοῦτον. ἐστὶ δὲ τὸ Προμαχεῖν τῶν νεωτέρων, ἀντὶ τοῦ Ὑπερμαχεῖν. οὕτω γὰρ καὶ Ἡρωδιανὸς εἰρηκέ που, « Συγκαλέσας » τοὺς στρατιώτας ἐδείτο προμαχεῖν ». τὸ γὰρ παρ' Ὀμήρῳ Προμαχίζειν καὶ ὁ Πρόμαχος ἑτεροῖόν τι δηλοῦσιν. ἐξ αὐτοῦ δὲ τούτου τοῦ Προμαχεῖν καὶ οἱ Προμαχῶνες, καὶ Ἰωνικῶς (παρ' Ἡροδότῳ) Προμαχεῖνες, οἱ ἐπὶ τῶν τειχῶν πύργοι καὶ πύργοι, οὓς ἡ χυδαία συνήθεια Περμαχιόνια οὐδετέρως εἶπεν, ὡσανεὶ ἀπὸ τοῦ Ὑπερμαχεῖνες.

Σελ. 208, στίχ. 7, Γενέσθαι.] Προσέθηκα τὴν λέξιν ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 18, Εἰ βούλεσθε.] Οὕτως αἱ ΚΑ, αἷς ἠκολούθησε καὶ ὁ Μ. ταύτην δὲ τὴν γραφὴν ἐξέφρασε καὶ ὁ Λ. τὸ δὲ Οἱ βούλεσθε, εἶχεν ἂν οὐ κακῶς, εἰ ἐγγράπτο, Οἱ βούλεσθε, τουτέστιν Ὅσοι βούλεσθε ὡς ἠρμάνευσεν ὁ Α, *Et qui ilz se sauvent là où ilz voudront.* — Στ. 24, Ἐναλάμενος.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, τουτέστιν Ἐμπεδησας· σόλοικον γὰρ ἐν ταῦτα τὸ Ἐναλλόμενος, ὃ ἐστὶν Ἐμπεδηδῶν.

Σελ. 209, στίχ. 2, Μετεμέλοντο.] Κακῶς διὰ δύο λ, Μελεμέλοντο, ἀπαντες, πλὴν τοῦ Μ, παρελιφότης ἐκ τῶν ΔΑ 581. Στ. 3, Ἐφ' ᾧ τε.] Οὐκ ὀρθῶς εἰς τὸ Ἐφ' ᾧ γε τρεπτέον εἶναι εἶκασεν ὁ Κ, ᾧ συντίθεσθαι πως δοκεῖ καὶ ὁ Μ· τίς γὰρ οὐκ οἶδε τοὺς Ἀττικοὺς πλεονάζειν τῷ Τε συνδέσμῳ, ἐν τῷ Ἐφ' ᾧ τε, ὡς καὶ ἐν τῷ τετριμμένῳ Ὡστε. — Στ. 14, Προτιμότερον.] Ἐν ταῖς ΑΑ καὶ ΚΑ, Προτιμοτέρα.

Σελ. 210, στίχ. 4, Καὶ καιρόν.] Προσέθηκα τὸν σύνδεσμον, ὃν ἐξέφρασεν ἐναργῶς καὶ ὁ Α, καὶ ὑπέεικασεν ὁ Λ. — Στ. 4, Δρασήριος.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Δρασήριον καὶ ἴσως ἀμείνον.

Σελ. 211, σφ. 15, Ἀνιμώντων.] Ἐν τῇ Β. ἡμαρτημένως, Ἀνικόντων. Ἀνιμῶν δ' εἶπεν οὐκ ἀκύρως ἐπὶ τῶν ἰσίων ὃ ἐστὶν Ἰμάσιν ἀνέλκειν, τοὺς δὲ Ἰμάντας καὶ Ἰσύχιος καὶ Φώτιος, κάλους ναυτικούς, ἐξηγήσαντο.

Σελ. 212, σφ. 5, Ἡρτητο.] Ἐν τῇ Β, Ἐξήρτητο. τὸ δὲ ὄλον χωρίον ἐν ταῖς ΔΑ281 οὕτω γράφεται, Καλώδιον, ὃ ἐξω τῆς νεῶς ἦρτητο κ. τ. λ. — Στ. 17, Καὶ πρὸς, τῆς ἐχομένης ἡμέρας.] Ἐσίζα εἰς τὸ Πρὸς, ἵνα ἦ ἀντὶ τοῦ Καὶ πρὸς τούτοις. — Στ. 20, Ἐπιβαίνομεν.] Ἴσως γραπτέον, Ἐπιβαίνομεν, παρατατικῶς. — Στ. 21, Τῆς σωτηρίας.] Προσέθηκα τὸ ἄρθρον ἐκ τῆς Β. — Στ. 25, Οἷα γὰρ καὶ ἐπεχειροῦν . . . οἱ ἀλιτήριοι.] Ἀσθείως πάνυ παρῳδῆται ἐκ τῶν Μενάνδρου (παρ' Ἀθην. Δ, σελ. 146),

..... Ὡς θύουσι δ' οἱ τοιχωρύχοι
Κοίτας φέροντες, σλάμνιά τ', οὐχὶ τῶν θεῶν
Ἐνεκ', ἀλλ' ἑαυτῶν.....

Σελ. 213, σφ. 11, Ἡυτρέπιζον.] Οὕτως ἔγραψα, διότι καὶ μετ' ὀλίγα Ἡυτρεπίσθαι μετὰ τῆς χρονικῆς ἀυξήσεως ἐρεῖ. Στ. 17, Στυγνότερον.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Στυγνότερος. — Στ. 20, Οὐ βεβαιωθῆναι κ. τ. λ.] Εὐφυῆς λησθρικοῦ καὶ ἀγρίου ἠθους παράσησις.

Σελ. 214, σφ. 8, Μιδένα, μηδὲ διοχλεῖν.] Ἐξείλον τὸν πρὸ τοῦ Μιδένα σύνδεσμον Δε, ὡς περιττὸν ἐκ δὲ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ ἔτρεψα τὸ Ὀχλεῖν εἰς τὸ Διοχλεῖν. — Στ. 9, Καὶ τῆς ἄλλης τημελείας καὶ εὐπρεπείας.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Καὶ τῆς ἄλλης εὐπρεπείας ἐν ταῖς ΑΑ, Καὶ τῆς ἄλλης καὶ εὐπρεπείας. ἢ Β, ὡς καὶ ἢ Κ καὶ Αἰ μετ' αὐτὴν ἀπασαι, Καὶ τῆς ἄλλης ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΣ καὶ εὐπρεπείας. ἐξ ὧν δῆλον ὅτι τὸ προφανῶς ἡμαρτημένον, Ἐπιμελείας ἐπιμεληθῆναι, διορθώσαι τις σπεύδων ἐξεῖλε τοῦ χωρίου τὸ Ἐπιμελείας, ὡς νόσον. ἀπῆλλαξα οὖν τῆς νοθείας μεταβαλὼν αὐτὸ εἰς τὸ ΤΗΜΕΛΕΙΑΣ. διαφέρει δὲ Τημέλεια Ἐπιμελείας ὡς εἶδος γένους, καὶ τέθειται κυρίως ἐπὶ τῆς τοῦ σώματος θεραπείας. αὐτίκα Εὐριπίδης (Ἰφιγ. Αὐλ. 731),

Χάρει πρὸς Ἄργος, παρθένοιο τε τημέλει,
καὶ αἰθῆτις (Ἰφιγ. Ταύρ. 311),

Ἐφρόν τ' ἀπέψα, σώματός τ' ἐτημέλει.

καὶ Πλούταρχος δὲ (ἐν Ἀγιδ. § 17) ἐκυριολόγησεν, εἰπὼν περὶ Χειλωνίδος τῆς Λακαίνης, « Ἀψαμένη τῶν πέπλων καὶ » τῆς κόμης ἀτημελῶς ἐχόντων ». — Στ. 17, Πράξιεν.] Ἐκ τῆς Β. — Στ. 21, Σιδωνίων.] Προσμαρτυρεῖ καὶ Ὀμηρος τοῖς Σιδωνίοις τὸ περὶ τὰς τέχνας ἠκριβωμένον, Πολυδαίδαλους αὐτοὺς καλέσας (Ἰλιάδ. ψ. 743). καὶ ὁ τοῦ Μενελάου κρατὴρ δῶρον ἦν τοῦ βασιλέως τῶν Σιδωνίων (Ὀδυσσ. Δ, 618). καὶ περὶ τῶν ἐκεῖθεν δὲ ὑφασμάτων λέγει ὁ Ποιητής (Ἰλιάδ. Ζ, 289),

.... Πέπλοι παμποίκιλοι ἔργα γυναικῶν
Σιδωνίων, τὰς αὐτὸς Ἀλέξανδρος Θεοιδῆς
Ἦγαγε Σιδωνίηθεν

Στ. 24, Ἐξετίθεντο.] Ἐσίξα εἰς τὸ Ἐξετίθεντο, διὰ τὸ σαφέστερον.

Σελ. 215, στ. 7, Καὶ τὴν ἐμοὶ Τραχίνου πολεμίαν εὐνοίαν.] Ὁρθῶς μὲν συνῆκεν ὁ Μ τὸν ἀκαιρον ἐνταῦθα πλεονασμὸν τοῦ Καὶ συνδέσμου, οὐκ ὀρθῶς δὲ ἐξώθειν αὐτὸν ἀπλῶς τοῦ χωρίου παραινεῖ, μεταφράζων *Omnia quidem, inquit Charniclea, deploro, maxime vero lugeo id quod timueram, benevolentiam, etc.* τὸ γὰρ *Id quod timueram* τὰ προσδεδοκῆμενα βούλεται λέγειν, καὶ οὐ τὰ προσδοκώμενα, ὡς ἔχει ἢ τοῦ χωρίου γραφή· ἢ δὲ τοῦ Τραχίνου εὐνοία οὐκ ἔτι τῶν προσδοκωμένων ἦν Ἰδωνιαῦτα, ἀλλὰ πολλὸ πλέον ἢ ἐκ τῆς εὐνοίας ἀποκησόμενα προσειδοκᾶτο, ὡς ὀρθῶς ἐξέφρασε καὶ ὁ Α, *L'un et l'autre, dit-elle; mais sur tout le meschef que j'attens de l'ennemye amitié que me porte Trachinus.* διὸ καὶ μεταποιεῖ τὸν ΚΑΙ εἰς τὴν ΔΙΑ πρόθεσιν. — Στ. 13, Ἐννοία.] Ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, Εὐνοία. — Στ. 24, Ἐμβεβήκαμεν.] Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐμβαινόντων εἰς πλοῖον· εἰληφθαι δ' ἔοικεν ἐκ τοῦ Περὶ Στεφάνου τοῦ Δημοσθένους, ὅπου φησὶν ὁ Ῥήτωρ, « Ἐν αὐτοῖς τοῖς δεινοῖς καὶ φοβεροῖς ἐμβε- » ἔκως ».

Σελ. 216, στ. 7, Κερδαλέωτατον.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. Στ. 9, Παραγεγονότος.] Ἐκ τῆς Β. — Στ. 11, Ἐπιδέχεται.] Ἐν τῇ Β, Δέχεται. — Στ. 12, Οὐδὲν, εἰ ἠπτήθη.]

Προσέθηκα τὸν Συναπτικὸν Βι, ὃν ἐξέφρασε καὶ ὁ Α. οὕτω δὲ ἀναγνώσθαι, ἢ γοῦν διορθῶσαι, δοκεῖ καὶ ὁ Λ. — Στ. 15, Ἐφορᾶται δὲ . . . ἐνέφηνεν.] Ὅρα ὅπως ἐντέχνως καὶ πιθανῶς ἅμα διασκευάζει τὰ πρὸς τὸν Πέλωρον ὑπὸ Καλασίριδος λεγόμενα. ὃν γὰρ Τραχίνῳ φθάσας κατήνεσε διὰ φόβον γάμον τῆς Χαρίκλειας ὁ Καλάσιρις κωλύειν ἄλλως οὐκ εἶχεν, ἢ παροξύνων Πέλωρον ἀντεραστὴν γενέσθαι Τραχίνου· παροξύνει δὲ, ἔραν αὐτοῦ τὴν κόρην πλαττόμενος. καὶ τοῦτο μὲν οὐ πάνυ τι δριμύ τὸ ἐπιπόνημα· τὸ δ' ἐπόμενον φρενῶν ἐμφαίνει λεπτότητα. οὐ γὰρ φησι, Γαμεῖ μετ' ὀλίγον Τραχίνος Χαρίκλειαν· τοῦτο γὰρ τοσοῦτον ἀπέειχε τοῦ πείσαι παραχρῆμα Πέλωρον, ὥστε καὶ ἀπέκρουσε τῆς ἐπιχειρήσεως. ἐπιχειροῦμεν γὰρ οἷς ἐλπίζομεν μάλιστα καταπαράξασθαι· ἐλπίζομεν δὲ τοσούτῳ μᾶλλον ὅσω πορρωτέρω τῶν ἐλπιζομένων τοὺς ἀντιποιοῦμένους εἶναι πεπεισμεθα. ἄλλως τε Καλάσιριν λέγοντα, Γαμεῖ μετ' ὀλίγον Τραχίνος Χαρίκλειαν, εἰκὸς ἦν προσθεῖναι ἢ αὐτόθεν, ἢ καὶ πρὸς τοῦ Πελώρου ἐρωτώμενον, ὅτι καὶ παρ' αὐτοῦ Τραχίνου πυθόμενος λέγει τοῦτο, καὶ ὅτι δείσας κατήνεσεν αὐτῷ τὸν τῆς κόρης γάμον. ἦν δὲ καὶ τοῦτο οὐ πρὸς δεξιῶν ῥήτορος· τὸν γὰρ τοῖς ἄλλοις τολμᾶν παρακελευόμενον οὐκ αὐτὸν χρὴ φοβούμενον φαίνεσθαι. ταῦτ' οὖν εὖ εἰδὼς Καλάσιρις, ἢ μᾶλλον αὐτὸς Ἡλιόδωρος, ἀμφιβόλως τὰ περὶ τοῦ γάμου προφέρει. Στ. 17, Περιποιήσαιο.] Ἐν τῇ Β, Περιποιήσεις, ἢ συνάδουσι καὶ αἰ ΑΑ. — Στ. 21, Ἐφοδίου.] Προφάσεως, ἀφορμῆς· καὶ σημειῶσαι τὴν λέξιν ὡς οὐ πάνυ τι τεταγμένην ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας. Στ. 25, Ἄ χρεωστοῦμαι . . . γεγονώς.] Ὅρα τὸ καινὸν τῆς συντάξεως· τὸ γὰρ κοινότερον ἦν, Ἄ χρεωστεῖται μοι προεμβάτη τῆς ὀλκιάδος γεγονότι. τούτου τοῦ χαρακτήρος πως ἔχεται καὶ τὸ παρά Πλάτωνι (περὶ Νομ. Θ, 877.) «Ὅταν» οὖν τις ἅμα δυστυχηθῆ καὶ ἀσεβηθῆ τῶν οἴκων». ἀντὶ τοῦ Ὅταν τις οἶκος δυστυχὲς καὶ ἀσεβὲς τι πάθῃ. — Στ. 24, Πικρόγαμος.] Ἐξ Ὀμήρου (Ὀδυσσ. Α. 266 καὶ ἀλλαχοῦ) ἐν οἷς περὶ τῶν Πηνελόπης μνηστήρων,

Πάντες κ' ἀκύμοροι τε γενοῖατο πικρόγαμοί τε.

χρήσεται δὲ καὶ ἀλλαχοῦ (σελ. 307) Ἡλιόδωρος τῇ λέξει, ἐξ Εὐριπίδου μέντοι παρωδῶν ἐκεῖ.

Σελ.

Σελ. 217, σί. 4, Διαβεβρεγμένους.] Εἰρήκαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 31) περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ Διαβεβρεγμένου πρὸς τὸ Ὑποβεβρεγμένον — Στ. 13, Θάνατον προξενήσης.] Δύ' ἄττα σημειωτέον περὶ τοῦ Προξενεῖν ῥήματος ἐνταῦθα· πρῶτον μὲν ὅτι τοῖς Ἀρχαίοις, μετὰ γενικῆς συντασσομένη, ἐπὶ τῶν δημοσίων ξένου τινὸς προϊσταμένων, τῆς πόλεως τοῦτο κελευούσης, ἢ καὶ αὐτῶν ξενιζόντων, ἡ λέξις ἐτάττετο. καὶ ἦσαν οἱ παρὰ τοῖς πάλαι Πρόξενοι, οὓς ἡ συνήθεια Ἰταλιστὶ Κοσῶλους ἐνομάζει· προϊστάνται γὰρ καὶ οὗτοι, καὶ προξενουῖσιν ἕκαστος τῶν ἐπιδημούντων αὐτοῦ πολιτῶν. ἔπειτα δὲ ἡ χρῆσις τοῦτο μετένεγκε, καὶ ἐπὶ τῶν ἀπλῶς τι τινὲ ἀγαθὸν ποριζόντων, δολικῆ καὶ αἰτιατικῆ συνάφασα, οἷον Προξενῶ σοι τιμὴν, πλοῦτον κ.τ.λ. ἐπεπόλασε δὲ μάλιστα ἡ χρῆσις αὕτη, παρὰ τοῖς ἐπ' Αὐγούστου Καίσαρος ἀκμάσασε συγγραφεῦσι, καὶ διέτεινε μέχρι καὶ ἐφ' ἡμῶν. κατὰ δὲ τοὺς Ἡλιοδώρου χρόνους (ἢ δῆλον ἐκ τοῦ προκειμένου χωρίου), καὶ ἐπὶ τῶν κακόν τι τινὲ ποριζόντων, ἐχρῶντο ἤδη τῇ λέξει. ἔβρικε δὲ που καὶ ὁ Ναζιανζινὸς Γρηγόριος, κατὰ τοὺς αὐτοὺς Ἡλιοδώρῳ ἀκμάσας χρόνους, « Προξενεῖν κίνδυνον τῇ πόλει ». Στ. 14, Μελλήσας.] Τοῦτο ὡς ἡμαρτημένως γεγραμμένον δι' ἐνὸς λ̄ παρὰ τῷ Κ, διορθωσάμενος, οὐκ ἔγνω δεῖν ὑποσημειώσασθαι. ὁ δὲ Μ, τοσοῦτου δεῖ γραφικὸν ἠγεῖσθαι σφάλμα, ὥστε καὶ προείλετο γράφειν Μελλήσας, καίπερ τοῦ Μελλήσας καὶ ἐν τοῖς ΔΑ581 ἐπιδήλως ἐμφερομένου. — Στ. 17, Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.] Ἐν τῇ Β, Ἐπὶ τῇ κεφαλῇ.

Σελ. 218, σί 13, Πράττοις.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 16, Τὰ πείχειρα.] Αἱ ΑΑ, Τὰ ἐπίχειρα, ἀσυναίρετως. — Στ. 18, Καὶ τοῦ τυραννικοῦ τούτου νόμου πειραθήσεται.] Λεῖπει ταῦτα πάντα ἐν τῇ Β μόνῃ. τὸ δὲ ἄρθρον παρέλαβον ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 20, Αἰφνιδίῳ σπιλάδι.] Δοκεῖ πως ταῦτα παρωδῆσθαι ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας (Ε, 401),

Καὶ δὴ δούπον ἄκουσε ποτὶ ΣΠΙΛΑΪΔΕΣΣΙ ΘΑΛΛΑΣΣΗΣ·
 ῥόχθει γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο,
 Δεινὸν ἐρευγόμενον

ἃ δὴ καὶ Ἀπολλώνιος ἐμιμήσατο (Ἀργοναυτ. Β, 570)
 εἰπὼν,

Κοῖλαι δὲ σπηλυγγες ὑπὸ σπιλάδας τρηχίως
Κλυζούσης αἰλὸς ἔειδον ἑθάρμεον ὑψόθεν δ' ὄχθης
Λεοκὴ καυχλάζοντος ἀνέπτυε κύματος ἄχνη.

τὰ δὲ τῆς συντάξεως τοῦ χωρίου οὐ πᾶν τι ἔρρωται. διὸ καὶ
δοκεῖ μοι μεταποιητέον εἶναι τὸ, Θαλάττη. . . αἰφνιδίῳ, εἰς
τὸ Θαλάττης. . . αἰφνιδίως, ἵνα ἢ ὀνοῦς, Προσείκασας ἂν τοὺς
ἄνδρας, κατασεισθέντας καὶ διαταραχθέντας αἰφνιδίως, σπι-
λάδι Θαλάττης βομβούση ὑπὸ τῶν προσκλυζόντων κυμάτων,
ἢ παραβολῇ καὶ Σοφοκλῆς (Οἶδ. Κολ. 1240) ἐχρήσατο
εἰπῶν,

Πάντοθεν βόρειος ὡς τις ἄκτᾶ
Κυματοπλῆξ χειμερία κλονεῖται,
Ὡς καὶ τόνδε κ. τ. λ.

ἢ, κατὰ χώραν ἐάσαντας τὸ Θαλάττη, γράφειν γοῦν Αἰφνιδίως.
ἔσαι δὲ ὁ νοῦς τνικαῦτα, Προσείκασας ἂν τοὺς ἄνδρας Θα-
λάττη, ἢ κατασειέται αἰφνιδίως πρὸς σπιλάδα, καὶ δοῦπον
ποιεῖ, τοῦ Κατασεισθέντος καινότερον πρὸς τὸ Ἄνδρας συναφ-
θέντος, δεόν εἰπεῖν Κατασεισθεῖση πρὸς τὸ Θαλάσση. οἱ δὲ
μεταφράσαντες ὁ, τε Λ καὶ Α, οὕτως ἠρμήνευσαν, ὡς δήλους
μὲν εἶναι καὶ αὐτοὺς συνιδόντας τὸ τοῦ λόγου ἀσυνάρτητον,
οὐ πᾶν δὲ σαφῶς δηλοῦν ὃν ὑπέλαβον τρόπον διορθώσεως·
ὁ μὲν γὰρ Λ φησὶ *Mari comparasses viros repentino turbine
concitatos*, ὁ δὲ Α, *Vous eussiez proprement dit que c'estoit
une playe de mer qu'un soudain estourbillon de vent ren-
verse sans dessus dessous*, Θεῆλλης ἀμφω μνημονεύσαντες,
ἢ συνυπακούεται μὲν ἐξ ἀνάγκης, οὐ κεῖται δὲ διαρρήδην ἐν
τῷ χωρίῳ. — Στ. 24, Οἱ μὲν γὰρ ὡς τοῦτον . . . βαλλόν-
των καὶ βαλλομένων.] Μετενήνεκται ταῦτα τὸ μέρος ἐκ τῶν
Λουκιανοῦ (Συμποσ. ἢ Λασιθ. § 43 καὶ 44), ὃς ἀστείως
πᾶν τὰ ἐν τῷ Ἀρισταινέτου δειπνῶ παροινηθέντα διηγού-
μενος, φησὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις, « Συμπεσόντες ἕσταιον ἀλλήλους
» ταῖς ὄρσιον αὐταῖς εἰς τὰ πρόσωπα καὶ τῶν πωγῶνων ἐπει-
» λημμένοι ἐπεκαλοῦντο βοηθεῖν, ὁ μὲν τὸν Κλεόδημον, ὁ Ἑρ-
» μων, ὁ δὲ Ζηνόθεμις Ἀλκιδάμαντα καὶ Δίφιλον. καὶ συν-
» ἴσταντο οἱ μὲν ὡς τοῦτον, οἱ δὲ ὡς ἐκεῖνον . . . καὶ ὁ μὲν
» Ζηνόθεμις, σκύφον ἀράμενος ἀπὸ τῆς τραπέζης, κείμενον

» πρὸ τοῦ Ἀρισταινέτου, ῥίπτει ἐπὶ τὸν Ἑρμῶνα·

» Κάκεινου μὲν ἄμαρτε, παραὶ δὲ αἱ ἐτράπητ' ἄλλη·

» διεῖλε δὲ τοῦ νυμφίου τὰ κρανίον εἰς δύο χρηστῶ μάλα καὶ
» βαθεῖ τραύματι κ. τ. λ. » — Στ. 25, Οἱ μὲν αἰδέϊσθαι
τὸν ἄρχοντα.] Ἀκροθιγῶς ἐπιφάσει τοῦ Ὀμηρικοῦ (Ἰλιάδ.
Α, 23),

Αἰδέϊσθαι δ' ἱερῆα

Σελ. 219, σφ. 6, Ἐκτέτακτο.] Οὕτως ἐναργῶς ἐν ταῖς
ΔΑ643, καὶ οὐχ, ὡς ᾤθη ὁ Μ, Ἐτέτακτο, ὅπερ ἐν μόναις
ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ ἐμφέρεται. — Στ. 7, Ἀλλήλους.] Οὐκ ὀρ-
θῶς ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἀλλήλοις, κατὰ δοτικὴν δῆλον
δὲ καὶ ἐξ ὧν ἔφθην παραθέμενος ἐκ τοῦ Λουκιανοῦ, ὃν ἐν-
ταῦθα παρωδεῖ Ἡλιόδωρος. τὸ δὲ ἐχόμενον, Ἐπαμύνοντες,
εἴληπται ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 9, Οἰμωγῆ . . . βαλλόντων καὶ
βαλλομένων.] Παρὰ τὸ Ὀμηρικόν (Ἰλιάδ. Δ, 450), ὃ ἐν τοῖς
πρόσθεν (σελ. 37 καὶ 47) ἐκφανέστερον παρωδήσεν, ὡς φθάν-
τες ἐπεσημνήμεθα (σελ. 42). — Στ. 10, Κρατῆρσι, δα-
λοῖς.] Κρατῆρ ἐστὶν αἰνοχόον ἀγγεῖον, ἢ φησιν Ἡσύχιος. λέ-
γεται δὲ καὶ Κριτῆρ, Ἰωνικῶς· οὗ τὸ ὑποκοριστικὸν Κριτῆ-
ριον παραλαβοῦσα ἴσως ἢ χυδαία συνῆθεια, μέλαπεσοίηκεν εἰς
τὸ Κρεντῆρι. ὁ δὲ Δαλός, καὶ Δαυλός ἐλέγετο Ἰωνικῶς καὶ Αἰ-
ολικῶς, φυλαχθέντος καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ τοῦ δευτέρου τούτου
σχηματισμοῦ· Ἀττικοὶ δὲ αὐτὸν, Δαελόν, καὶ Λάκωνες,
Δαβελόν ἐλεγον (Ἰδ. Ἐτυμολογ. σελ. 246, Ἡσύχ. λέξ. Δά-
βελος, Εὐστάθ. εἰς τὴν Ὀδυσσ. Κ, 192).

Σελ. 220, σφ. 4, Αὐτοσχεδίου.] Οὕτω διώρθωκα, ἵνα
συντάττηται πρὸς τὸ Μάχης ἐπιθετικῶς. ἔστι δὲ Αὐτοσχεδῖος
ἢ Αὐτοσχεδία μάχη, ἢ ἐκ τοῦ σύνεργος καὶ διὰ χειρῶν γιγ-
νομένη, ἢ καὶ Αὐτοσταδίαν καλεῖ ὁ ποιητὴς (Ἰλιάδ. Ν, 325).
καὶ ἐπεὶ τὸ Αὐτοσχεδῖον δύναται σημαίνειν καὶ τὸ ἀπραπα-
ρασκέυως καὶ ἐξ ἐτοίμου τελούμενον, τὸ ἀμφίβολον ἐξαιρού-
μενος προσέθηκε τὸ Ἐν χειρῶν, παρωδῶν ἅμα καὶ τὸν ποιητὴν
(Ἰλιάδ. Ο, 509),

Ἡμῖν δ' οὔτις νόος καὶ μῆτις ἀμείναι,

Ἡ αὐτοσχεδῖη μίξαι χεῖρας τε μένος τε-

Στ. 16, Ἄκρον δὲ τὸν ὦμον παραξέσας κ. τ. λ.] Ἐξ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Ε, 80) παρώδηται,

Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα μεταδρομάδην ἔλασ' ὦμον,
Φασγάνῳ αἰζῆας ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν.

Στ. 17, Ἀπέτεμε. καὶ τούτου δὴ.] Τὸ Ἀπέτεμεν ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ· τὸ δὲ Δὴ ἐξ ἡμετέρας διορθώσεως. — Στ. 24, Προκαθημένην.] Ἡμαρτημένως ἐν ταῖς ΑΑ, Προκαθημένην.

Σελ. 221, σί. 2, Εἰπεῖν τι καὶ μαθεῖν.] Ἐτρεψα τὸν Τε εἰς τὸ Τι, τῶν μεταβατικῶν Εἰπεῖν καὶ Μαθεῖν ἀπαιτούντων πάντως ἐνταῦθα αἰτιατικὴν. ἐρεῖ δὲ καὶ προῖόν (σελ. 245) « Ἐπιχειρεῖν τι παρὰ τῆς πρεσβύτιδος, εἰ οἶόν τε, ἐκμαν- » θάνειν ». — Στ. 7, Ληστρικόν.] Οὕτω γραπτέον ἀντὶ τοῦ Ληστρικῶν, δηλοῦσι καὶ τὰ παράλληλα χωρία (σελ. 7 καὶ 253). Στ. 14, Οὐ μὴν ἐπήρκεσά γε πόθεν;] Ὅμως οὐκ ἴσχυσα ἐπικουρῆσαι καὶ βοηθῆσαι· πόθεν γὰρ εἶχον τοῦτο ποιῆσαι; ἀπολειφθεῖς μὲν τότε διὰ τὸ γῆρας κ. τ. λ. τοιοῦτον εἶναι τὸν νοῦν τοῦ χωρίου, παραμυθησάμενοι τῇ σίξις πεποιήκαμεν ὃ δὴ καὶ ὁ Κ συνῆκεν. ἴσως δὲ ἐντεῦθεν διορθωτέος καὶ ὁ Ἡσύχιος, « Ἐσάρκιοι, ἘΜΠΕΙΡΟΙ, βοηθοί »· εἰκὸς γὰρ αὐτὸν γεγραφένας, ΕΠΙΚΟΥΡΟΙ. — Στ. 16, Ἐν τοῖς ὀρθίοις μέρεσι.] Τουτέστι, τοῖς ἀνάντεσι. λείπει τὸ Μέρεσι ἐν τοῖς ΑΑ· ὅπερ ὄφειλον καὶ γὰρ παραλιπεῖν, καί περ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἀπασιν ἐμφερόμενον· συνυπακούεται γὰρ κατ' ἔλλειψιν Ἀττικὴν τῶ Ὀρθίοις, ὡς ἔστιν ἰδεῖν πολλαχοῦ παρὰ Ξενοφῶντι. φιλεῖ δὲ καὶ τὸ Ὀρθὴ ἑλλειπτικῶς προφέρεσθαι, συνυπακουομένου ὅτε μὲν τοῦ Ὀδὸς, ὡς ἔχει τὸ τοῦ Κωμικοῦ (Ἔρν. 1),

Ἄρθην κελεύεις, ἣ τὸ δένδρον φαίνεται;

ὅτε δὲ τοῦ Γωνία, οἶόν ἐστι τὸ παρὰ τοῖς Μαθηματικοῖς, Πρὸς ὀρθάς. — Στ. 17, Ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος.] Ἐτρεψα τὸν Τε εἰς τὸν Δε, ἵν' ἔχη ἀνταποδίδουσαι πρὸς τὸ Μὲν τότε· ἐμφαίνει δὲ τοῦτο καὶ ὁ Λ, *Nunc autem* μεταφράσας. — Στ. 21, Ἀφθονίαν.] Οὕτως αἱ ΚΑ. — Στ. 22, Ἐδάκρυον δὲ καὶ οἱ παρόντες.] Προσέθηκα τὸν Καί, τοῦ Ἑλληνισμοῦ τοῦτο πάντως ὑπαγορεύοντος. οὕτω γὰρ εἴρηκε καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 31) « Καὶ ἅμα ἐδάκρυεν· ἐδάκρυον δὲ καὶ οἱ ξέ-

» νοι ». ἐρεῖ δὲ καὶ προῖων (σελ. 323), « Κατειλήφει μὲν » καὶ τὴν Χαρίκλειαν, . . . κατειλήφει δὲ καὶ τοὺς παρόν- » τας ». — Στ. 24, Ἐπίφορον γάρ τι πρὸς δάκρυον οἶνος.] Διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ οἴνου δηλαδὴ συμβαίνουσαν ἔκλυσιν τῆς σωματικῆς δυνάμεως· δηλοῦσι δὲ καὶ οἱ παῖδες, οἱ γέροντες καὶ αἱ γυναῖκες, εὐεπίφοροι μᾶλλον τῶν ἄλλων ὄντες εἰς δάκρυα διὰ τὴν ἀσθένειαν. τὸν δὲ ὑπὸ τοῦ οἴνου ἐγειρόμενον θρήνον ἀστειῶς ἢ κοινῇ συνήθεια Κρασοκατάνυξιν εἶπεν.

Σελ. 222, σφ. 7, Νῦν δὲ, ὥρα γὰρ κ. τ. λ.] Στίξας εἰς τὸ Νῦν δὲ, ἔτρεψα ἐξ ἀνάγκης καὶ τὸν Γε εἰς τὸν Γάρ, ἵνα ἢ ὁ νοῦς, Νῦν δὲ, ἐπεὶ καιρὸς ἐστὶ διαλύειν τὸ συμπόσιον, μνήμη τοῦ δαιμονίου γιγνέσθω, καὶ τις τῶν θεραπεόντων περι- αγέτω τὰς κύλικας, ἵνα σπείσωμεν τὰς λυτηρίου σπονδάς· ἄλλως γὰρ οὐ πάνυ τι σαφὲς ἂν εἴη τὸ λεγόμενον. ἔοικε δὲ πρὸς τὸ τοῦ Εὐριπίδου (Φοινίσσ. 578) τὴν αναφορὰν ἔχειν,

Οἴκταν μὲν ἤδη λήγειθ', ὡς ὥρα τάφου
Μνήμην τίθεισθαι

τῆς αὐτῆς δ' ἕνεκα σαφηνείας, διώρθωκα καὶ τὸ ἀδιανόητον, Καὶ τὰς λυτηρίου τῆ σπονδῆ περιαγέσθω, τρέψας εἰς τὸ, Καὶ τὰς λυτηρίου ΤΙΣ ΣΠΟΝΔΑΣ ΠΕΡΙΑΓΕΤΩ· ἔφθη γὰρ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 123) εἰρηκῶς, « Ἐπεὶ » δὲ τὰς κύλικας ἔδει περιάγεσθαι ». ἐνδέχεται δὲ καὶ οὕτω διορθοῦν τὸ χωρίον, Καὶ ἢ λυτήριος σπονδῆ περιαγέσθω, ἢ γοῦν, Καὶ αἱ λυτήριοι σπονδαὶ περιαγέσθων. — Στ. 11, Διελύετο.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. καὶ αὐτὸς δὲ Ἡλιόδωρος προῖων (σελ. 305) « Διαλυομένου τοῦ συμποσίου » ἐρεῖ. — Στ. 13, Ἐφεύρισκεν.] Ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ Εὔρισκεν, ἢ τοῦ Ἀνεύ- ρισκεν, ἐχρήσατο τῷ Ἐφεύρισκε, ποιητικώτερον, κατὰ τὸ (Ἰλιάδ. Ν, 760),

Φοῖτα ἀνὰ προμάχους διζήμενος εἴπῃ εἰφεύροι.

Βιβλίω 5, Σελ. 223. σφ. 10, Συνέπασθαι ἱκετεύουσα.] Ἀντὶ τοῦ Συνέπασθαι, ἐν τῇ Β, Ἐπασθαι, ἀντὶ δὲ τοῦ ἱκε- τεύουσα, ἐν ταῖς ΚΑ, Βουλομένη, γέγραπται· οὐδέτερον ὀρθῶς.

Σελ. 224 σφ. 8, Ὀλίγου ἔδει.] Διώρθωκα κἀνταῦθα, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, τὴν φράσιν, περὶ ἧς εἴρηκα καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν

(σελ. 170).—Στ. 10, Ἐγὼ μὲν ὦμην.] Προσέθηκε τὸν Μὲν, οὐ μόνον διὰ τὴν ἀναίρεσιν τῆς χασμωδίας, ἢν ἐποίησε τῶν δύο ὦ ἢ συνδρομῇ, ἀλλ' ὅτι καὶ πρόδηλον οὕτω γεγράφθαι τὴν ἀρχὴν, τοὺς δὲ ἀντιγράφοντας παραλιπεῖν τὸν σύνδεσμον παραχθέντας ὑπὸ τῆς ἐπιαναλήψεως τῶν αὐτῶν σχεδὸν σλοιχείων, ὦ μὲν ὦμην.—Στ. 12, Σκότους.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Σκότου, ἀρσενικῶς καὶ Ἀττικωτέρως. — Στ. 15, Ἀδεᾶ.] Τουτέστιν, ἄφρα, ἀντὶ τοῦ Ἀδεῆ, ἐκ τοῦ Ἀδεᾶ, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 251). καὶ τοῦτο δὲ τῶν Ἀττικῶν, τὸ συναρεῖν εἰς ἄ τὰ εἶ, συνεχέστερον μέντοι ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς τῶν ἐνικῶν ἀρσενικῶν, οἷον Τὸν ἡμιᾶ, Τὸν εὐφιᾶ, Τὸν Πειραιᾶ· τὸ γὰρ καὶ τὰ οὐδέτερα πληθυντικὰ οὕτω συναρεῖν τῶν μεταγενεστέρων εἶναι δοκεῖ, οἷον καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ εὔρηται ποιεῖν τὰ ἐνδεᾶ. τῷ δὲ ἡμῶ τοῦ λεγομένου ἔστι παραθέσθαι τὸ τοῦ Τραγικοῦ (παρὰ Σταβ. Η),

Ἄπαντα γάρτοι τῷ φοβουμένῳ ψεφεῖ.

Στ. 19, Ἀνθρώπου δὲ, καὶ, ἃ πλέον ἐστὶ θαυμαστόν.] Οὕτω διώρθωκα τὸ χωρίον, μεταβαλὼν τὸ Πλείον εἰς τὸ Πλέον, καὶ μεταθεῖς τὸν Καὶ σύνδεσμον· τὸ μὲν, ὅτι τὸ Πλέον, ἐπιρρηματικῶς μὲν λαμβανόμενον, μονοφθογογραφεῖται, ὀνομαστικῶς δὲ καὶ ἐπιθετικῶς, διφθογογραφεῖται, παρὰ γούν τῷ Ἡλιοδώρῳ, οἷον (σελ. 281), « Καὶ ΠΛΕΪΟΝ ἢ Χαρίκλεια, » » ἄτε καὶ ΠΛΕΪΟΝΙ τῷ χρόνῳ μείζονος . . . εὐνοίας πεπειραμένη »· τὴν δὲ τοῦ συνδέσμου μετάθεσιν ὁ νοῦς αὐτὸς τῶν λεγομένων ὑπαγορεύει, Εἰ μὲν καὶ θεοῦ τινός, ἢ δαίμονος ἐπωνυμίαν φοβεῖται, οὐκ ἔχω λέγειν· ἀνθρώπου δὲ ὄνομα ἀκούων πέφρικε, καὶ ἃ μᾶλλον θαυμάζειν ἄξιον, οὐδὲ τούτου ἀνδρὸς, ἀλλὰ γυναικός. αἱ δὲ δύο λέξεις, Ἐστὶ θαυμαστόν, παρελείφθησαν ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ.—Στ. 25, Οὐκ οἶδ' ὅπως ἢ ὅθεν, οὐ λέγω, τούτου παρακηκῶς κ.τ.λ.] Ἐτρέψα τὸ ἀρνητικὸν Οὐ εἰς τὸ ἀναφορικὸν Οὐ, διορθώσας ἅμα καὶ τὴν σίξιν. καὶ οἱ μεταφράσαντες δὲ Δ καὶ Α δίχα τῆς ἀρνήσεως ἐξηγήσαντο.

Σελ. 225, σλ. 2, Μεταλαβεῖν ἐνέδωκε.] Ἐν ταῖς ΔΑ519, Μεταλαχεῖν, ἐμφερέται. κακῶς δὲ οἱ πρὸ ἐμοῦ Ἐνέδωκε κατὰ παρακείμενον· σημαίνει γὰρ οὗτος ἐνέργειαν παρακειμένην τῷ

ἐνεστῶτι, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 250). ταύτην δὲ τὴν σημασίαν ἀποσπρέφεται ἐπὶ τοῦ προκειμένου χωρίου, τὸ προηγησάμενον, τῆς γοῦν νυκτὸς καθ' ἣν ἀπὸ τῶν βουκόλων ἐπέστης. — Στ. 3, Ἐκθνήσκων.] Λειποθυμῶν, περὶ οὗ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 171) εἴρηκα. — Στ. 13, Οὐκ ἐμοὶ μόνω μορμολύκειον.] Τὸ Μόνω παρέλαβον ἐκ τῶν ΑΑ. τὸ δὲ Μορμολύκειον προδήλως σημαίνει τὸ φάσμα τῆς νεκρᾶς Θίσεως, ἥγουν τὸν ἐν τῇ συνηθείᾳ Βορβόλακα, ὡς καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 5) εἴρηκαμεν. οὐκ ἄκαιρον δὲ προσεπιμνήσθαι ἐν τῷ παρόντι, πρὸς πλείονα τῶν εἰρημένων πίστωσιν, καὶ τὸ ἱστορούμενον, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν μυθεύμενον παρὰ τῷ Φιλοστράτῳ (Βίῳ Ἀπολλων. Δ, κ') περὶ Μενίππου τοῦ γήμαντος μίαν τῶν θηλειῶν βορβολάκων, ὑφ' ἧς βρωθήσεσθαι μέλλοντα ἐπιγνοὺς ἀπήλλαξεν Ἀπολλώνιος, « Ἡ χρηστὴ νύμφη μία τῶν Ἐμπουσῶν ἐστίν, ἅς » Λαμίας τε καὶ Μορμολυκίας (γρ. Μορμολύκας) οἱ πολλοὶ » ἠγοῦνται. . . σαρκῶν δὲ, καὶ μάλιστα ἀνθρωπείων, ἐρῶσι, καὶ » πάλλουσι (ἴσ. σφάλλουσι) τοῖς ἀφροδισίοις οὓς ἂν ἐθέλωσι δαίσασθαι ». — Στ. 17, Γινώσκων οὐκ ἔτ' οὔσαν.] Ἐν τῇ Β καὶ ταῖς ΚΑ, Γινώσκω γὰρ οὐκ ἔτ' οὔσαν. — Στ. 19, Ἐτύγχανε . . .] Στιγμαῖς διέστειλα τὰ τοῦ διαλόγου, ὅτι ἔοικε μὴ φθάσαι πέρας ἐπιθεῖναι, οἷς ἔλεγε, Κνήμων, ὑποκρούσαντος Ναυσικλέους διὰ τοῦ, Πέπαισο· ἄλλως γὰρ ἂν εἴη ἀσυνάρτητα τὰ τοῦ λόγου, ὃ καὶ ὁ Κ συνῆκε. — Στ. 22, Πρὸς ἀλῶν καὶ τραπέζης.] Περὶ τῆς θειότητος τῶν ἀλῶν εἴρηκαμεν καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 160). ὅτι δὲ τοιούτους ἠγοῦντο τοὺς ἄλας, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ὀμνύειν κατ' αὐτῶν, ὡς κατὰ θείου τινός. καὶ παρ' ἡμῖν δὲ μέχρι καὶ δεῦρο ὁ ἰδιώτης λαὸς « Μὰ τὸ ψωμίον καὶ τὸ ἄλας » πολλάκις ὀμνύοντες λέγουσι. — Στ. 23, Ἐν ἡμετέρῳ.] Οὕτω προδήλως κατὰ δοτικὴν αἰ ΑΑ. ἴν' ἔχη προσωπακούεσθαι τὸ Οἴκῳ. διδάσκει δὲ τοῦτο καὶ ἡ Ὀμήρειος χρῆσις, ἐν μὲν δοτικῇ αἰεὶ κατὰ τὸ πλήρες ἐκφέρουσα, Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ, ἢ Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ἐν αἰτιατικῇ δὲ, ποτὲ μὲν κατὰ τὸ πλήρες, Ἡμέτερον δόμον, δῶμα, ἢ δῶ, οὐκ ὀλιγάκις δὲ καὶ ἑλλειπτικῶς, οἷον Ἐς Ἡμέτερον (Ὀδυσσ. Β, 55, Η, 301, Ρ, 534), ἢ Ἡμέτερόνδε (Αὐτ. Θ, 39, Ο, 512, Ω, 266)· οὐδέποτε δὲ ἐν γενικῇ, πλὴν

ἀπαξ ἐν τῷ εἰς Ἑρμῆν ὕμνῳ (στ. 370), ὅπου γέγραπται ἀμαρτία τῶν Ἀντιγραφέων,

¹ Ἦλθεν εἰς ἩΜΕΤΕΡΟΥ διζήμενος εἰλίποδας βοῦς,

ἀντὶ τοῦ, «Ἦλθεν εἰς ἩΜΕΤΕΡΟΝ», ὡς διορθοῦτο Βαρνεσίος, καὶ ὡς διορθωτέον τὰ τε προδηλωθέντα Ὀμήρου χωρία, καὶ ἢ ἐν τῷ προκειμένῳ Ἡλιοδώρου χωρίῳ γραφῆ, ὑπαγορεύουσιν· ἢ γὰρ Ἐν καὶ Εἰς, ὅταν πρὸς γενικὴν φέρωνται συνυπακουόμενον ἐξ ἀπάντος ἔχουσιν, ἢ μὲν κατὰ δότικὴν, ἢ δὲ κατ' αἰτιατικὴν, τὸ Τόπος, Οἶκος, Ναὸς, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. διὸ καὶ εἴρηκεν ὀρθῶς ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 81), Ἐν ἐμαυτοῦ, συνυπακουόμενου τοῦ, Οἴκῳ. τὸ δὲ, Ἐν ἡμετέρου, καὶ, Εἰς ἡμετέρου, εἴ τι τοιοῦτον συνυπακούοις αὐτοῖς, ἔσται γελόιως ἀναλούμενα εἰς τὸ πλήρες, Ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἡμέτερου οἴκου, καὶ, Εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἡμετέρου οἴκου. πρὸς δὲ τοὺς ἀντιβάλλοντας τὰ δύο χωρία τοῦ Ἡροδότου (Α, λε', καὶ Η, ἦ, 4) ἐν οἷς ὁμοίως γέγραπται, Ἐν ἡμετέρου, ρητέον ὅτι καὶ ἐν ἐκείνοις, καὶ εἴπω ἄλλη εὔρηται ἢ τοιαύτη γραφῆ, μεθαρμοστέα εἰς τὸ, Ἐν ἡμετέρῳ. εἰ δέ γε μὴ πείθονται, λείπεται δὴ λέγειν αὐτοῖς τὸν παλαιὸν λόγον,

Σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦν' εἶπω, ἔμοι δὲ τάδε.

Στ. 25, Παιδιὰν ἐμὲ πεποιήσαθε.] Ἐν ταῖς ΚΑ, ἀντὶ τοῦ, Ἐμὲ, γράφεται Ἐμοῖ, ὅπερ ἐξέφρασε καὶ ὁ Λ κατὰ λέξιν· ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς, Ἐμὴν, πλὴν τοῦ Μ, κατακολούθησαντος τῇ διορθώσει τοῦ Κ, ὃς ὀρθῶς εἴκασε κατ' αἰτιατικὴν γραπτέον εἶναι, Ἐμέ. ἐρεῖ δὲ καὶ μετ' ὀλίγα (σελ. 228) κατ' ὁμοίαν λέξεωv συμπλοκὴν, «Χλεῦν ἐμὲ συνήθως, καὶ τὰ») ἐμὰ πεποιήται»)· οἷς προστίθει καὶ τὰ ἐν τῇ 242 σελίδι.

Σελ. 226, στ. 10, Ὡς Ἀθηναῖος.] Ἐξαλήλιφα τὸν Καί, ὡς ἀτόπως πλεονάζοντα. — Στ. 12, Διήει.] Περιέγραφα κἀνταῦθα τὸν Καί, ὃς λείπει καὶ ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 16, Πατραλοία.] Δοτικὴν ἀπαίτει τὸ ἐχόμενον Ἐπιθέντος· ὅθεν ἔτρεψα τὸ Πατραλοίου εἰς τὸ Πατραλοία.

Σελ. 227, στ. 4, Ἀνευράν.] Οὕτως ὀρθῶς ἢ Β, διὰ μιᾶς λέξεως, ἀντὶ τοῦ, Ἀν' εὐράν. — Στ. 14, Τῷ τε Καλασίριδι.] Οὕτως ἢ Β· καὶ ἔοικε τυπογραφικῶς ἡμαρτήσθαι τὸ, Τῷδε, τοῦ Κ, ᾧ κατακολούθησαν οἱ μετ' αὐτὸν, πλὴν τοῦ Μ. — Στ.

19, Τὸ μὲν τι.] Ἐτρεψα καὶ πάλιν τὸν, Τοι, σύνδεσμον εἰς τὸ, Τι. — Στ. 24, Ὅσοι.] Ἐκ τῶν ΚΑ· ἐν αἷς φέρεται καὶ ἑτέρα γραφή, Ὅπη, ἣν ἔχουσι καὶ αἱ ΑΑ. — Στ. 25, Ὁ δὲ, Ὡς Ναυσίκλεις, ἔφη κ. τ. λ.] Περὶ τοῦ κατὰ τὴν Ἰσιάδα τοῦδε ἀμμουσοτάτου ἐπεισοδίου ἐπιθι τὰ γεγραμμένα μοι ἐν τῇ πρὸς Ἀλέξανδρον ἐπιστολῇ.

Σελ. 228, σί. 3, Χερμίτιδι.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 7, Ὁ ἂν μὴ ἐπιτάττη.] Ὁ Λ ἀνέγνω, ἢ ἀναγνωσίον ὑπέλαβεν, Ὁ ἂν μοι ἐπιτάττη, ἑρμηνεύσας, *Quod mihi imperavit*, ὃ καὶ ἀμεινον. τὸ δὲ, Ἀλλά μοι ζημία καὶ μόχθος, τῷ Διὰ μέσου λεγομένῳ χωρίσας τῶν ἄλλων, ἀντὶ τοῦ, Καίπερ, οὐκ ὀρθῶς ἐξεδέξατο τὸ, Ἀλλά. — Στ. 8, Ἰσιάς. ἐκείνη καὶ νυνὶ θέω.] Τῇ στίξει, τῇ τροπῇ τῆς ὀνομαστικῆς εἰς τὴν δοτικὴν, καὶ τῇ ἐξαιρέσει τοῦ, Δέ, Συνδέσμου, παρεμυθησάμεθα τὸ χωρίον. — Στ. 9, Φοινικόπτερον.] Ὅρνις ποιὸς, οὕτω καλούμενος, ἐπιχωριάζων μάλιστα τῇ Λιβύῃ, ὃν οἱ μὲν Ἴταλοὶ *Fenicottero* καλοῦσιν, οἱ δὲ Γάλλοι *Flammant*, ὃ ἔστι, Φλογίαν, ὡς ἂν εἴποι τις ἐξ ἑλληνίστας, διὰ τὸ φοινικοῦν καὶ φλογοειδὲς τῷ πτερῶν. μέμνηται δὲ καὶ Ἀριστοφάνης (Ὅρνις 272) τοῦ ὀρνέου,

..... Βαβαί, καλὸς γε καὶ φοινικιοῦς.
Εἰκότως· καὶ γὰρ ὄνομ' αὐτῶ γ' ἴσ' ἑ φοινικόπτερος.

Στ. 10, Ὡς εὐγνώμονι. . . ἐρωμένη συμπέπλεξαι.] Εἰρωνικῶς καὶ ἔοικε παραινέσθαι τὸ τοῦ Εὐριπίδου (Βάκχ. 799),
'Ἀπόρρ' γε τῷδε συμπεπλεγμένα ξένω·

ἢ τὸ τοῦ Κωμικοῦ (Πλούτ. 853),

Οὕτω πολυφόρῳ ξυγκέκραμαι δαίμονι.

Στ. 13, Τὸν Φοίνικα τὸν ἐξ Αἰθίοπων, ἢ Ἰνδῶν.] Ὁ Α μελέφρασεν, ὡς περ ἂν εἰ ἐγγέγραπτο, Καὶ Ἰνδῶν, ἀντὶ τοῦ, Ἡ Ἰνδῶν. ἀμεινῶν δὲ ἢ διὰ τοῦ διαζευκτικοῦ γραφῆ. ὁ πρῶτος Γράφας τὰ κατὰ τὸν μυθεύομενον Φοίνικα, τὸν ὄρνιν, Ἡρόδοτός ἐστιν (Β, ογ'), οὐκ αὐτὸς συνθεὶς ἢ πιστεύσας, ἀλλὰ τὰ παρὰ τῶν πεπιστευκότων, ἢ καὶ πλασαμένων Αἰγυπτίων, περὶ ἐκείνου λεγόμενα καθιστορῶν. ἔλεγον οὖν ἐξ Ἀραβίας ὀρμώμενον τὸν Φοίνικα ἀπαξ δι' ἐτῶν πεντακοσίων, κομίζειν ἀποθανόντα τὸν πατέρα ἐπ' Αἰγύπτου καὶ θάπτειν ἐν τῷ τοῦ Ἡλίου ἱερῷ. ὁ δὲ

Σουΐδας (λέξ. Φοίνιξ) ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος φησὶν ἐλθεῖν τοῖς Αἰγυπτίοις τὸν Φοίνικα διὰ τεττάρων καὶ πεντήκοντα καὶ ἑξακοσίων ἐτῶν. προσιστορεῖ δὲ τούτοις καὶ τινὰ τῶν Ἀρτεμίδωρῳ περὶ τοῦ Φοίνικος λελεγμένων. λέγει δὲ καὶ κεῖνος (Ὁνειροκριτ. Δ, μθ') ἐτέρων πυθόμενος, ὅτι «Ὁ Φοίνιξ οὐ» τὸν πατέρα καταθάπτει, οὐδὲ ὅλως ἐστὶ περιὼν αὐτῷ πατῆρ, οὐδὲ ἄλλος τις τῶν προγόνων. ἀλλ', ὅταν αὐτὸν τὸ μοιρίδιον ἄγῃ, ἀγεται εἰς Αἴγυπτον, ὅθεν οὐκ ἴσασιν ἄνθρωποι, καὶ αὐτὸς ἑαυτοῦ (γρ. ἑαυτῷ) ποιησάμενος ἐκ κάσίας τε καὶ σμύρνης πυρὰν ἀποθνήσκει. καυθεύσης δὲ τῆς πυρᾶς, μετὰ χρόνον ἐκ τῆς σποδοῦ σκώληκα γενναῖσθαι λέγουσιν, ὅντινα μεταβάλλειν αὐξανόμενον, καὶ γίνεσθαι πάλιν Φοίνικα, καὶ ἀφίπτασθαι Αἰγύπτου ἐκεῖσε, ὅθεν ἤκεν ὁ πρὸ αὐτοῦ Φοίνιξ». καὶ ταῦτα μὲν ὁ Ἀρτεμίδωρος. παραγγέλλομεν δὲ τοῖς νέοις τῶν Μουσῶν μύσταις τὴν Ἡροδότειον ἔκθεσιν τοῦ Φοίνικος ἀναγνόντας, ἐπαναγνῶναι μηδὲν ἐπισχόντας τὰ ψυχρῶς Ἀχιλλεῖ τῷ Τατίῳ (Γ, κε') ῥητορευθέντα περὶ τοῦ αὐτοῦ ὄρνιθος, ὡς ἂν ἐκ τῆς παραθέσεως κατανοεῖν ἔχοιεν ὅσον αὐτοφυῆς κάλλος διενήνοχε τοῦ κεκομμωμένου· οὐδὲν γὰρ οὕτω θήγειν τὸ κριτικὸν τῆς ψυχῆς πέφυκεν, ὡς τὰ ὄντα κατὰ τοῖς δοκοῦσι παραβαλλόμενα. τῷ περὶ Φοίνικος μύθῳ πολλοὶ καὶ τῶν θείων πατέρων, τῇ κοινῇ δόξῃ κρατηθέντες ἐπίστευσαν. ἀλλ' οὐχ ὁ κριτικώτατος Φώτιος (Κωδ. ρκς')· ὁ καὶ Κλήμεντα τὸν Ῥώμης ἐπίσκοπον αἰτιᾶται, ὅτι, ἐν τῇ φερομένῃ αὐτοῦ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῇ, ὡς παναληθευτάτῳ τῷ κατὰ τὸν Φοίνικα τὸ ὄρνειον ὑποδείγματι κέχρηται. — Στ. 15, Ταῦτα μὲν ἐκεῖνη, ἔφη, χλεῦν... σπεωοίηται.] Ἠμάρτηται ἡ γραφή τοῦ χωρίου· ἡ δὲ ἐπανόρθωσις οὐ πᾶν τι ῥαδία. ἴσως ἐγγέγραπτο τὴν ἀρχὴν, Ταῦτα μὲν ἐκεῖνη, ἔφη· Σ'Υ Δ'Ε χλεῦν ἐμὲ συνήθως καὶ τὰ ἐμὰ ΠΕΠΟΙΗΣΑΙ, παραπλησίως τοῖς ἀνωτέρω εἰρημένοις (σελ. 97), «Ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνίκανος, ἔφην, δῶρόν γε λαμβάνειν·» οὐδ' οὐκ οἶδ' ὅ, τι βουλόμενος παίζεις ἡμᾶς». οἱ δὲ Ἀντιγραφεῖς, παραλιπόντες τὸ, Σὺ δὲ, καὶ μετενεγκόντες ἀπὸ τοῦ δευτέρου εἰς τὸ τρίτον πρόσωπον τὸν παρακείμενον, ἀσυνάρτητον τὸν λόγον ἀπειργάσαντο. ἐνδέχεται δὲ καὶ οὕτω γε-

γράφαι, Ταῦτα μὲν ἐκείνη, ἔφη, χλεύην ἐμὲ συνήθως καὶ τὰ ἐμὰ πεποιημένη.—Στ. 20, Βῆσαν.] Τὴν Ἀντινόειαν ἢ Ἀκτινοούπολιν ἔοικε λέγειν, πόλιν Αἰγύπτου ὑπὸ Ἀδριανοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος κτισθεῖσαν, ἢ μᾶλλον ἀνακαινισθεῖσαν, εἰς τιμὴν Ἀντινοῦ σοῦ αὐτοῦ ἐρωμένου. ἐκλήθη δὲ καὶ Ἀδριανούπολις, ὡς φησὶν ὁ τὰ Ἐθνικὰ γράφας Στέφανος· ἐκαλεῖτο δὲ τὸ πρότερον Βῆσα, ἢ Βῆσα· ὅθεν καὶ Βησαντινόειαν τινὲς ἐκάλεσαν μίξαντες ἄμφω τὰ ὀνόματα. καὶ αὕτη μὲν ἢ διὰ τοῦ ἐνὸς σ̄ γραφὴ τοῦ Ἀμμιανοῦ ἐστίν· οὕτω γὰρ αὐτὴν ὀνομάζει Λατινιστὶ *Besa*. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ἢ γοῦν οἱ τὰ Ἡλιόδωρου ἀντιγράφαντες, τὴν διὰ τοῦ διπλοῦ σ̄ γραφὴν προείλοντο προσοικειοῦντες πῶς τὸ ὄνομα τῇ Βήσῃ, πόλει τῶν Λοκρῶν, ἧς ὁ ποιητὴς μνημονεύει ἐν τῷ Καταλόγῳ (39),

Βῆσάν τε, Σκάρφην τε, καὶ Αὐγείας ἐρατεινάς.

καὶ ταύτην δὲ τινὲς μὲν δι' ἐνὸς σ̄ (ὡς καὶ τὸ Βῆσα, ὄνομα δήμου τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, ἣ φησὶν Ἀρποκρατίων), Ἡρωδιανὸς δὲ ἄμεινον διὰ δύο ἔγραφεν· ὀνομάσθη γὰρ ἀπὸ τῆς τοῦ τόπου φύσεως, οὔσης ναπώδους. Βῆσσα γὰρ, κατὰ τὸν Ἐτυμολόγον (σελ. 196), λέγεται, « Ὁ βασιμώτατος καὶ » ὑψιλὸς (γρ. ὑδριλὸς) καὶ κοῖλος τόπος ». παρὰ δὲ τὴν κοιλότητα, καὶ τὴν διὰ ταύτην σύρροισιν τῶν ὑδάτων ἔοικε καὶ τὸ παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι ποτῆριον, πλατύτερον ἐκ τῶν κάτω μερῶν, ἐστενωμένον ἀνωθεν, οὗ μέμνηται Ἀθήναιος (σημ. Κασωβ. σελ. 495), Βῆσσα κεκλήσθαι, οὗ καὶ τὸ ὑποκοριστικὸν Βησίον (γρ. Βησίον), ποτῆριον, ἐξηγεῖται ὁ Ἡσύχιος. — Στ. 25, Ἀναχθεῖν.] Ἐκ τῶν ΚΑ. οὕτω δὲ ἐξέφρασε καὶ ὁ Λ. τὸ δ' ἐχόμενον, Βησσαεῖς, οὐκ ὀρθῶς διὰ δύο σ̄ γράφεται. Βησαιεὺς γὰρ λέγεται ὁ ἐκ τῆς κατὰ τὴν Αἰγύπτου Βήσῃ, ὃς λέγοιτο ἂν καὶ Βησαντιναιεὺς, καίπερ Ἐλλάδιος τις Αἰγύπτιος Βησαντίνοος καλούμενος εὔρηται παρὰ τῷ Φωτίῳ (Κώδ. σοθ')· ὁ δὲ ἐκ Βήσῃς τῆς Λοκρικῆς πόλεως, Βησαιεὺς ἀπὸ δὲ Βήσῃς, τοῦ ἐν Ἀττικῇ δήμου, ὁ δημάτης, Βησαιεὺς ἐκαλεῖτο.

Σελ. 229, στ. 4, Ἡ που με νῦν πολλοῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς περισκοπεῖ.] Παρέλιθα τὸ, Ἡ που, ἐκ τῶν ΚΑ· ταύτην δὲ τὴν γραφὴν ἐξέφρασαν ὁ, τε Α καὶ Λ, τὸ δὲ, Πολλοῖς τοῖς ὀφ-

θαλμοῖς, πρὸς τὸ ποιητικώτερον ἐρρύθμισται, κατὰ τὸ « Πολλὰς τανύσασθαι χεῖρας » τοῦ Καλλιμάχου (Ἀρτεμ. 27). ἀντὶ τοῦ Πολλοῖς ὁ Λ ἀναγνωστέον εἶναι ὑπέλιπε, Πικροῖς, *acribus oculis*. ὁ δὲ Α παρέφρασεν εἰπὼν, *Regarde de tous costez*, ὅπερ ἀρμόσειεν ἂν μᾶλλον τῷ μετ' ὀλίγα (σελ. 230) ῥηθισομένῳ, « Ἐκ πάντων κλιμάτων περισκοποῦσαν », καὶ τῷ (σελ. 261), « Παντοίως αὐτὸν περισκοπούση ». ἴσως ἐγγράπτα, « Ὅλοις τοῖς ὀφθαλμοῖς, εἴπερ εἰκάζειν ἕξεσιν ἐκ τοῦ πολλάκις μιμησαμένου τὸν Ἡλιόδωρον Ἀχιλλέως τοῦ Τατίου, ὃς εἰρηκέπου (Γ, η'), « Καὶ θέλει μὲν αὐτὸν ὅλοις » τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν, ἔλκει δὲ τὸ ἡμισυ τοῦ βλέμματος ὁ » πόνος » καὶ αὐθις (Α, ε'), « Ὅλοις ἐβλεπον τὴν κόρην τοῖς » προσώποις » εἶπε. — Στ. 7, Ἀκκισμοῦς.] Κακῶς αἱ ΔΑ145, Αἰκισμοῦς. πάνυ δὲ ψυχρὸν καὶ αὐτὸ τὸ Ἀκκισμοῦς ἀναπλάσαι αὐτὸς γὰρ καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἀκκισμὸς, πεπλασμένη ἀρνήσις καὶ παραίτησις ἐστί, ὡς φθάντες ἐξηγησάμεθα (σελ. 64). καὶ Φιλήμων δὲ ὁ Κωμικὸς (παρ' Ἀθην. ΙΓ, 569), φήσας, ὅτι παρὰ ταῖς πόρναις,

..... Οὐκ ἔσ' οὐδὲ εἷς
Ἀκκισμὸς, οὐδὲ λῆρος

ἀποχρώντας ἐδήλωσε τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. — Στ. 12, Ὡς οὐ δέοι διὰ τὴν ἐπ' ὀλίγον . . . ἀπεγνωκέναι τῶν ἐν χερσίν.] Καθηλωμένον τὸ χωρίον ὑπὸ τῶν ἀντιγραφάντων ἐθεράπευσα τῇ προσθήκῃ τῆς, Διὰ, προθέσεως, καὶ τῇ ἀφαιρέσει τοῦ διαζευκτικοῦ συνδέσμου. οὕτω δ' ἀνεγνωκέναι καὶ ὁ Δ ἔοικε. — Στ. 13, Πρὸς καιρῶν.] Ἐν ταῖς ΔΑ570, Πρόσκαιρον, διὰ μιᾶς λέξεως. — Στ. 16, Τῶν δὲ πρακτέων ἐν ἐπισκέφει γενομένους.] Βάρβαρον ὄν τὸ Ἐν ἐπισκέφει ἐχομένους, ἔτρεφα εἰς τὸ, Ἐν ἐπισκέφει γενομένους. τοῦτο δὲ παρωμοιωταί πως τῷ πρόσθεν εἰρημένῳ (σελ. 179), « Τῶν πρακτέων » εἰς ἔννοιαν ἔλθόντες ». — Στ. 20, Ἀγαθὴν.] Ἴσως παραλείπεται τὸ ἄρθρον, Τὴν, ἀβλέψια τῶν ἀντιγραφάντων. — Στ. 22, Τὸ δὴ τιμὴ] Ἐν ταῖς ΚΑ, Οἷον δὴ τιμὴ.

Σελ. 230, στίχ. 3, Ἀμα τι . . . συναναφαινομένης.] Ἐτρεφα τὸ, Ἀμα τε, εἰς τὸ, Ἀμα τι τὸ δὲ, Συναναφαινομένης παραλείψατο ἐκ τῶν ΚΑ. ταῦτο δὲ τοῦτο ἔνεστι καὶ ἐν ταῖς ΔΑ, ἐπ

αἷς καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀγγελθεῖσι, γράφεται, Ἐπαγγελθεῖσι, ἐξ ἀμείνονος δηλονότι γραφῆς τῆς, Ἀπαγγελθεῖσι. — Στ. 11, Λίγειόν τι ἀνακωκύσασα, Ἀλλ' ἢ μόνοι μοι, πάτερ, κ.τ.λ.] Ἐδιφθογογράφησα τὸ, Λίγιον. ἔστι δὲ ἡ φράσις ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ (Ὀδυσσ. Δ, 259) Λίγα κωκύειν, ὃ ἔστι, λιγεία, ἥγουν ὀξεῖα τῆ φωνῆ θρηνεῖν. ἀντὶ τοῦ, Ἀνακωκύσασα, ἡ Β ἔχει Ἀνακωκύουσα. ἀντὶ δὲ τοῦ, Ἀλλ' ἢ μόνοι μοι, ἔγραψα, Ἀλλ' ἢ μόνοι μοι, περισπᾶσας τὸ κακῶς ὀξυτονηθὲν, Ἡ. ἔοικε δὲ ὁ Α, ἀναγνωστέον εἶναι ὑπολαβεῖν, Ἀλλὰ μόνοι, οἴμοι, ἢ Ἀλλ' οἴμοι, μόνοι, *Helas! dit-elle, mon pere, vous revenez tous seuls.* — Στ. 16, Ἀπαγγελίας.] Οὕτω διῶρθωκα τὸ ἡμαρτημένον ἔπαγγελίας. — Στ. 21, Ἐπίφορός πως αἰεὶ τυγχάνεις τὰ χείρονα μαντεύεσθαι.] Εἰκὸς τὴν ἀρχὴν γεγράφθαι. . . Εἰς τὸ τα χείρονα μαντεύεσθαι· τοῦτο γὰρ ἀπαιτεῖ ἡ σύνταξις τοῦ Ἐπίφορος, καθὰ καὶ τῶν συνωνύμων, Εὐκαλάφορος, Ἐπιρρέωθης κ. τ. λ. παρόδηται δὲ τὸ χωρίον ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ (Ἰλιάδ. Α, 107),

Αἰεὶ τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι.

Σελ. 231, σφ. 5, Καταπιστεύουσιν ὑπὲρ τῶν παιδικῶν.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ· ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 236) συνδέτως ἐρεῖ, Καταπιστεύοντες. τὸ δὲ Παιδικῶν ταῦτὸ βούλεσθαι τῶ Ἐρωμένων, εἴθ' εἰς, εἴτε πλείους εἶεν, οὐδεὶς ἀγνοεῖ· ὁ δὲ Πλάτων καὶ τὴν σύνταξιν κεκαινοτόμηκε τοῦ, Παιδικὰ, ἀρσενικοῖς ἐνικοῖς ἐπιθέτοις συνάψας, πρὸς τὸ σημαινόμενον οἶον ἐν Ἀλκιβιάδῃ δευτέρῳ (σελ. 141), « Ἀρχέλαον τὸν Μακεδόνων τύραννον, Τ' Α ΠΑΙΔΙΚ' Α, ἐρασθέντα τῆς τυραννίδος . . . ἀπέκτεινε τὸν ἐραστὴν, ὡς ΤΥΡΑΝΝΟΣ τε καὶ ΕΥΔΑΙΜΩΝ ΑΝΗΡ ΕΣΘΕΜΕΝΟΣ. ΚΑΤΑΣΧΩΝ δὲ τρεῖς ἢ τέτταρας ἡμέρας τὴν τυραννίδα, πάλιν ΑΥΤΟΣ ΕΠΙΒΟΥΛΕΥΘΕΙΣ ὑφ' ἑτέρων τινῶν ἐτελεύτησεν ». οὐ μόνον γὰρ τὸ, Ἐρασθέντα, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ κατ' ὀνομαστικὴν ἀρσενικὴν ἐξενεχθέντα, ἀναφέρεται εἰς τὸ, Τὰ παιδικὰ, ὡς περ ἂν εἰ ἐγεγράφει, « Ἀρχέλαον τὸν Μακεδόνων τύραννον ὁ ἐρώμενος, ἐρασθεὶς τῆς τυραννίδος . . . ἀπέκτεινε τὸν ἐραστὴν, ὡς τύραννος κ. τ. λ. », ἢ μὴ συνεῖς ὁ Μεταφραστὴς, κακῶς ἠρμήνευσεν εἰς τὴν Λατι-

νίδα φωνάν. — Στ. 7, Αἴτιον δὲ, πεπείκασιν ἑαυτοῦς.] Ἐν τῇ Β, Αἴτιον δὲ καὶ πεπείκασιν ἑαυτοῦς, μετὰ τοῦ, Καί, συνδέσμου. εἰκὸς δὲ ἀμφοτέρας ἡμαρτήσθαι τὰς γραφάς, δέον γράφειν, Αἴτιον δὲ, πεπείκασι γὰρ ἑαυτοῦς, ἢ γαῦν, Αἴτιον δὲ, καὶ γὰρ πεπείκασιν ἑαυτοῦς. ἔπεισθαι γὰρ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ φιλεῖ ὁ, Γὰρ, σύνδεσμος ταῖς τοιαύταις τῶν λέξεων, Αἴτιον, Σημεῖον, Τεκμήριον κ. τ. λ. — Στ. 19, Ἀνῆκεν.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 23, ὦ ξένοι (καὶ θεοὶ μάρτυρες τῶν λεχθισομένων), ἠδὺ μὲν κ. τ. λ.] Παρέλιθα τὸν, Καί, ἐκ τῶν ΑΑ, ἀναγκαίως τῆς χρήσεως αὐτὸν ἀπαιτούσης ἐν τοῖς τοιοῦτοις. — Στ. 24, Καὶ παρ' ἐμοί.] Ἐξαλειπτέος ἐνταῦθα ὁ Καί, ὃν παρέλιπον καὶ οἱ μεταφρασταὶ ἀμφότεροι.

Σελ. 232, σ. 3, Βάρος οὐδ' ὀτιοῦν.] Σημεῖωσαι τὸ Βάρος τροπικῶς ἀντὶ τῆς ἐνοχλήσεως, ᾧ πολλῶ χρηταὶ καὶ ἡ συνήθεια, οἶον, Σὲ δίδω βάρος, ἢ Σὲ βαρύνω. ταύτης δὲ τῆς μεταφορᾶς ἐνεστὶ καὶ ἐκ τοῦ ἑνοφώντος καὶ ἄλλων ἀρχαίων προενεγκεῖν μαρτύρια. — Στ. 15, Ὑμέτερον.] Τὸ τῆς Β, Ὑμέτερον, εἴτε τῶν γραφάντων (καὶ γὰρ ἀδιόρθωτον καταλείπουσιν αὐτὸ αἱ ΑΑ), εἴτε τῶν τυπογραφισάντων ἀβλεψία ἡμαρτημένον, παρέλαβον οἱ μετ' αὐτὴν, πλὴν τοῦ Μ. — Στ. 18, Σοὶ μὲν ἐπ' αἰσίοις . . . καὶ Ἑρμῆς μὲν κερδῶος, κ. τ. λ.] Παρῶδει τὸ τοῦ Εὐριπίδου (Ῥήσ. 216),

Ἄλλ' εὖ σ' ὁ Μαίας παῖς ἐκεῖσε καὶ πάλιν
Πέμψειεν Ἑρμῆς, ὅς γε Φηλητῶν ἀναξ.

Κερδῶος δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ Ἐμπολαῖος ἐλέγετο διὰ τὸ προσιάναι τῶν ἐμπόρων. ταῦτό δὲ τοῦτο σημαίνει καὶ ἡ Λατινικὴ τοῦ θεοῦ προσηγορία *Mercurius*, παρὰ τὸ *Mercor*, τὸ ἀγοράζω, ἢ ἀνοῦμαι, ὅθεν *Mercator*, τουτέστιν ὁ ἔμπορος, ὃν οἱ Ἴταλοὶ *Mercante* καλοῦσι. ἐπωνομάζετο δὲ παρὰ ταῦτα Δόλιος, εὐσλόχως πάνυ τῆς μυθολογίας ἀνιξαμένης τὸ τοὺς ἀπ' ἐμπορίας τὸν βίον ποριζομένους ἀπάντων ῥᾶσι, εἰ μὴ προσέχοιεν ἑαυτοῖς, εἰς τὰ ἄδικα κέρδη ὑποφέρεσθαι, καὶ φιλήτας ἐκ χρηστῶν ἐμπόρων τε καὶ πολιτῶν ἀποβαίνειν· τοῦτο γὰρ βούλεται τὸ παρ' Εὐριπίδῃ, Φηλητῶν ἀναξ· Φηλήτης γὰρ, ὁ κλέπτης, καὶ Φηλός, ὁ ἀπατηλὸς καὶ κακοῦργός, ἐξ οὗ τὸ τῶν Γάλλων *Filou*, καὶ Φηλοῦν, τὸ ἀπάϊαν, ὅπερ οἱ Γάλλοι *Filouter*

λέγουσιν. εἶχε δὲ ὁ Ἑρμῆς καὶ ἑτέρας ἐπωνυμίας πολλὰς, οἷον, Στροφαῖος, Ἠγεμόνιος, Ἐναγώνιος, κ.τ.λ. ἄς ἀποσκώπτων Ἀριστοφάνης (Πλούτ. 1164) φησὶν,

Ὡς ἀγαθὸν εἶσι' ἐπωνυμίας πολλὰς ἔχειν
Οὗτος γὰρ ἐξεύρηκεν αὐτῷ βιότιον.

Ἑρμῆς δὲ ἐκλήθη παρὰ τὸ Εἶρω, τὸ λέγω, ὅθεν καὶ ἡ Ἑρμηνεία· καὶ γὰρ καὶ τῶν λόγων προσιάτης ἐπιστεύετο ὁ Θεός. ὅτι δὲ καὶ οἱ τοῖς λόγοις προσέχοντες οὐχ ἅπαντες ἀπὸ τοῦ βελτίστου τοῦτο ποιοῦσιν, ἀλλ' εἰσὶ καὶ παρ' αὐτοῖς λογοκάπηλοι καὶ λογοφιλήται, τί χρὴ καὶ λέγειν; — Στ. 20, Ἀσφάλειος.] Ἀσφάλειος, ἢ Ἀσφάλιος, καὶ Ἀσφαλίων ἐπωνομάζετο ὁ Ποσειδῶν· καὶ οὐ θαυμαστὸν φησὶ Μιακρόβιος (Κρονικ. Α, κζ'), εἰ ὁ Ἐνοσίχθων ἐπικληθεὶς, διὰ τὸ σείειν τὴν γῆν, καὶ τὸ τοῦ Ἀσφαλίωτος ἐπώνυμον προσέλαβεν, ὅπερ ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸν ἐδράζοντα καὶ ἐν ἀσφαλεῖ τιθέντα σημαίνει· καὶ γὰρ καὶ ὁ Ἀπόλλων οὐ μόνον Λοίμιος, ὡς δοτὴρ τοῦ λοιμοῦ, ἀλλὰ καὶ Ἀλεξίκακος καὶ Οὔλιος, ὡς ἀποτρέπων τὰς νόσους καὶ ἰώμενος, ἐπωνομάσθη. καὶ τῷ Ἑρμῆ δὲ ὁ ποιητὴς ἐναντίας ὑπουργίας προσίθησιν ἐν τῷ λέγειν (Ὀδυσσ. Ω, 2),

..... Ἐχε δὲ ῥάβδον μετὰ χερσὶν
Καλὴν, χρυσεῖην, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει
Ὡν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτὴ καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.

Στ. 24, Παρόντας περιέποντι, καὶ ἀπιέναι βουλομένους πέμποντι.] Παρώδηται ἐξ Ὀμήρου (Ὀδυσσ. Ο, 74),
Χρὴ ξεῖνοι παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν.

καὶ σημειῶσαι, ὅτι τὸ, Φιλεῖν, ἐνταῦθά τε φήσας Εὐσθάθιος, καὶ ἐν τῷ (Ὀδυσσ. Α, 123),

Χαίρε ξεῖνε· παρ' ἄμμι φιλήσαιο

ἐπὶ ξενοδοχικῆς φιλοφροσύνης τεθεῖσθαι, ἔοικεν ἀγνοῆσαι, ἢ γοῦν ἐπιλελήσθαι, ὅτι καὶ ἡ συνήθεια μέχρι καὶ δεῦρο ἐπὶ τῆς αὐτῆς ταύτης σημασίας κέχρηται τῷ Φιλεύω, ὅπερ οἱ Γάλλοι, *Régaler*, φασί.

Σελ. 233, στ. 2, Οἰκίας.] Ἄπαντες οἱ πρὸ ἐμοῦ, Οἰκείας, ὅπερ ἔτρεφα εἰς τὸ, Οἰκίας. — Στ. 6, Τίς ποτε ἢ γνώμη.] Οὕτως αἱ ΑΑ· οἱ δὲ ἄλλοι πάντες, Τί ποτε, οὐδέτέρως. καὶ εἰκὸς τοὺς πλείστους τῶν Ἀντιγραφέων οὕτω γρά-

ψαι παραχθέντας ὑπὸ τῆς ἀμελεσίτερας συνηθείας, καθ' ἣν τὸ Τί, οὐ μόνον οὐδετέροις, ἀλλὰ καὶ θηλυκοῖς τε καὶ ἀρσενικοῖς ὀνόμασι καθ' ἐνικὸν καὶ πληθυντικὸν ἀριθμὸν συνιέτακται· οἷον Τί γυναῖκα, καὶ, Τί γυναῖκες, Τί ἄνθρωπος, καὶ, Τί ἄνθρωποι εἶναι, ἀντὶ τοῦ, Τίς γυνή, καὶ Τίνες γυναῖκες Τίς ἄνθρωπος, καὶ Τίνες ἄνθρωποι. — Στ. 11, Ἐλυξέ τε . . . δάκρυον.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ὡλόλυξέ τε . . . δάκρυ· ἐν δὲ ταῖς ΔΑ208, Ἐληξέ τε . . . δάκρυον. ἔστι δὲ τὸ Λύζω, ὁ καὶ Λυγιάω, καὶ Λυγκάζω, καὶ Λυγγάνω, καὶ Λυγγαίνω ἐλέγετο, αὐτὸ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον, Λυγγιάζω. τὸ δὲ πάθος τοῖς μὲν Ἀρχαίοις, Λύγξ καὶ Λυγμός, ἐκαλεῖτο· τοῖς δὲ νῦν, Λύξιγκας, ἢ Λούξιγκας, καὶ Λυγκίον, καὶ Λουκλουκίον λέγεται. καὶ τὸ μὲν, Λυγκίον, δηλονότι οὐδὲν ἄλλ' ἢ ὁ ὑποκοριστικὸς τύπος ἐστὶ τοῦ Λύγξ· τὸ δὲ, Λουκλουκίον, παρέφθαρται ἀπὸ τοῦ, Λυκλιόν (προσυπακουομένου τοῦ Πάθος), καθὰ καὶ ἀπὸ τοῦ, Ἐκτικόν, ἐγεννήθη τὸ, Κτικίον. κεχυδαῖσσαι δὲ κομιδῇ ὁ Λύξιγκας καὶ ὁ Λούξιγκας. — Στ. 12, Προχυθέν.] Ἐν ταῖς ΔΑ208, Περιχυθέν. — Στ. 14, Ὡ πάσης, ἔφη, τροπῆς κ.τ.λ.] Οὕτως ἢ Β, Ὡ, κατὰ κλητικὴν. ἢ δὲ γνώμη, ἢ καὶ ἀλλαχοῦ (σελ. 151 καὶ 179) ἐγνωμολόγησεν, ἐξ Εὐριπίδου (Ὁρέσι. 77 - 81),

..... Λεύσειθ' ὡς παρ' ἐλπίδας

Μοῖρα βαίνει.

Ἄτερα δ' ἕτερος ἀμείβεται

Πῆμαί' ἐν χρόνῳ μακρῷ

Βροτῶν δ' ὁ πᾶς ἀσπίδμητος αἰών.

καὶ αὖθις (Ἰππολ. 1108),

Ἄλλα γὰρ ἄλλοι' ἀμείβεται

Μετὰ δ' ἴστανται ἀνδράσιν αἰών

Πολυπλάνητος αἰεὶ.

πολλὴ δὲ παρὰ τοῖς Τραγικοῖς ἅπασιν ἢ τὸ εὐμετάβολον παριστάνουσα τοῦ ἀνθρωπίνου βίου γνώμη, εἰκότως· καὶ γὰρ καὶ ἡ τραγωδία ἐκ τῆς παρὰ δόξαν μελαπλώσεως τῶν ἀνθρωπίνων εἴληχε τὰς ἀρχάς. — Στ. 17, Γένους με.] Ἐτρεψα τὸν εἰς μηδὲν χρήσιμον ἐνταῦθα, Μέν, εἰς τὴν ἀναγκαίαν ἀντανουμίαν. — Στ. 18, Πατρίδος τε καὶ πόλεως τῶν φιλτάτων.] Ἐπιθετικῶς τὸ, Φιλτάτων, πρὸς τὸ Πατρίδος, καὶ τὸ

τὸ Πόλεως· ὅθεν ἐξήλειφα τὸ, Τῆς. ὁ δὲ Α μετέφρασεν, ὡς περὶ ἐγγράφου, Πατρίδος τε καὶ πόλεως καὶ τῶν φιλάτων, *De non país, de ma ville et de mes plus chers amis*. Στ. 20, Πολλά τὰ μεταξὺ σιωπῶντα.] Τραγικὴ ἢ ἀποσιώπησις, παρωδηθεῖσα ἐξ Εὐριπίδου (Ὀρέστ. 16),

Ἄτρεως δὲ (τὰς γὰρ ἐν μέσῳ σιγῶ τύχας)

Ὁ κλεινός, εἰ δὲ κλεινός, Ἀγαμέμνων ἔφη.

Σελ. 234, σλ. 2, Τράπωμαι.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 8, Ἄδην δὲ ποῖ ποτε καὶ στήσεται μοι τὰ τῆς ἄλης, τί οὐχὲ κ. τ. λ.] Ἐν ταῖς ΑΑ γέγραπται, Ἄδην καὶ ποῖ ποτε καὶ στήσεται μοι κ. τ. λ. μετὰ διωλοῦ τοῦ, Καί, δεῖν οὖν ὠήθην πρέψαι τὸ πρῶτον εἰς τὸ, Δέ, ἐξελεῖν δὲ τὸ ἕτερον Δέ, ἐκ τοῦ ἐχομένου, Τί δὲ οὐχί, ὃ δῖεσθαι τῶν πρὸ αὐτοῦ, οὐ τελεία, ὡς οἱ πρὸ ἐμοῦ, ἀλλὰ μέση στιγμή, ἵνα ἡ ἀπόδοσις τῆς ὅλης περιόδου, ἥς ἡ πρότασις τελευτᾷ εἰς τὸ Ἄλης. ὡσαύτως δὲ ἐξεδέξατο τὸ χωρίον καὶ ὁ Α, ἑρμηνεύσας, *Mais si l'issue en est incertaine, et l'entreprise plus laborieuse, et plus penible, n'estant encore nullement assuré là où se doyne arrester ce mien exil, et cette vie vagabunde se terminer, ne doy-je, en demandant pardon, etc.* — Στ. 13, Παραπεπτωκότος.] Οὕτως αἱ ΚΑ. ταύτη δὲ τῇ γραφῇ συνηγορεῖ καὶ τὸ μετ' ὀλίγα ῥηθισόμενον (σελ. 235), « Τὴν παραπεσοῦσαν πρόφασιν ». — Στ. 24, Παρῶν ἐγχειρίσας.] Ἐκ τῶν ΑΑ. ὑπονοῶ δὲ τὴν γνησίαν γραφὴν ὑπάρξαι πάλαι, Παρόντε παρῶν ἐγχειρίσας· ἔχει γὰρ τι τῆς Εὐριπίδου κομφείας ἢ φράσις. οὕτω δ' ἐκεῖνος (Ἄνδρομ. 738),

..... Παρῶν δὲ πρὸς παρῶντες ἑμφανῶς

Γαμβροῦς διδάξω, καὶ διδάξομαι λόγους.

Σελ. 235, σλ. 5, Κατάλιπὼν . . . παρακαταστήσας.] Προσυπακουσθέν ταῖς μελοχαῖς ταύταις τὸ, Χωρίζομαι, ἐκ τῶν προηγησαμένων, τοῦ σαφοῦς ἕνεκα. — Στ. 10, Ὑπὸ τῶν ἴσων.] Ἐτρέψα τὴν, Ἀπὸ, εἰς τὴν, Ὑπὸ, διὰ τὸ ἐχόμενον, Κεκρατημένον, ὃ δὲ καὶ Λουκιανὸς οὕτω συνέταξεν, ἐν ἀρχῇ τοῦ ἐπιγραφομένου, Πατρίδος ἐγκώμιον, λόγου· « Οὐδεὶς ἐξ- » ππατήθη τῶν καὶ πάνυ κεκρατημένων ὑπὸ τῆς κατὰ θεῖαν » ἠδονῆς ». — Στ. 12, Ἀσμένω γένοιτο.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ

ΑΑ ἢ γραφή. ἔστι δὲ Θουκυδίδειος ἡ σύνταξις· οὕτω γὰρ ἐκεῖ-
νος (Δ, κη'), « Ἐνέπεσε μὲν τι καὶ γέλωτος . . . ἀσμένους
» δ' ὅμως ἐγίγνετο τοῖς σώφροσι τῶν ἀνθρώπων ». Ὀμηρος
δὲ τῷ, Εἰμί, ἐχρήσατο ῥήματι (Ἰλιάδ. Ξ, 108),
..... Ἐμοὶ δὲ κεν ἀσμένῃ εἴη.

Στ. 12, Τοῦτο πραγματεύεται.] Τοῦτέστι τοῦτο σπουδάζει,
καὶ περὶ τοῦτο καλασίνεσθαι. ἐκ ταύτης δὲ τῆς ἀρχαίας σημασίας
λαβόντες οἱ μέγαθενέστεροι τὰς ἀφορμὰς, καὶ ἐπὶ τοῦ Ἐμπορεύ-
εσθαι ἔταξαν τὸ Πραγματεύεσθαι, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ Ἐμπόρου τὸ
Πραγματευτής. αὐτίκα Πλούταρχος (περὶ τοῦ μὴ δεῖν δα-
νεῖζεσθαι § 2), « Τί θεραπεύεις τὸν τραπεζίτην, ἢ πραγ-
» ματευτήν »; εἶρηκε, καθὰ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν. —
Στ. 14, Ἐφελκόμενος.] Οὕτω διορθοῦν ἐπεβάλλετο ὁ Μ τὸ
χωρίον, Καὶ τὸν Κνήμωνα ἐμπορεύεσθαι ποικίλως ἀφελκό-
μενος, ἡγουν, ὡς αὐτὸς ὁ Μ ἐξηγεῖται, Τοῦ σὺν τῷ Καλασίριδι
καὶ τῇ Χαρικλείᾳ πορεύεσθαι τὸν Κνήμωνα ἀπάγαν. ἀλλ' ὅμως
ἀμεινον κατὰ χώραν ἔαν τὴν γραφήν. — Στ. 24, Μηδαμῶς.]
Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ.

Σελ. 236, στ. 13, Πενίαν.] Ἐν ταῖς ΔΑΒΟΓ γράφεται,
Πτωχείαν. καὶ ἡ συνηθεῖα δὲ, Πτωχείαν καλεῖ τὴν Πενίαν·
ὅτι μὲν τοι διαφέρει ἡ Πτωχεία τῆς Πενίας, καθὰ καὶ ὁ Πτω-
χὸς τοῦ Πένητος, ἐσημειώσατο καὶ Ἀμμώνιος, ἢ μᾶλλον αὐ-
τὸς ὁ Κωμικὸς, φήσας (Πλούτ. 552),

Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἔστιν μηδὲν ἔχοντα·
τοῦ δὲ πένητος, ζῆν φειδόμενον, καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα·
Περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν.

ὅλον δὲ τοῦτὶ τὸ χωρίον, Μῆτε πενίαν ὀδύρου, πτωχεύσειν ἔτι
προσδοκῆσας, λείπει ἐκ τῆς Β. — Στ. 18, Ἐπιδιδούς.] Ἐν
τῇ Β, Ἐπιδούς. — Στ. 21, Διαμελλήσας.] Οὕτως ἐν ταῖς
ΔΑ 581, διὰ διπλοῦ τοῦ λ, αἷς κατηκολούθησε καὶ ὁ Μ. —
Στ. 22, Ἄλλ', ἀπάλαι . . . ἔχων οὐκ ἤλπιζε.] Τρέψαντες
τὸ, Ἄλλά, εἰς τὸ, Ἄλλ' ἀ, καὶ ἐξελόντες τὸ ἐχόμενον, Ἀ,
εὐσυνάρτητον καὶ εὐσύνετον κατεσθήσαμεν τὸ χωρίον. ταύτην
δὲ τὴν διορθωσιν ἐμφαίνει καὶ ὁ Λ.

Σελ. 237, στ. 7, Καὶ τὸν ὑμέναιον ἀπρόσκλητον κ. τ. λ.]
Πῶς, Ἀπρόσκλητον, ἐπεὶ ἐγεκελεύσατο ἤδη Ναυσικλῆς αὐτὸν

ἄδουσαι, ἴσως τοίνυν ἐγγράπτο, Ἄπροσδόκητον· πλὴν εἰ μὴ τοῦτο βούλεται λέγειν, ὅτι οὐκ ἦσαν ἕξωθεν κεκλημένοι, αὐτοσχεδίου τοῦ γάμου γεγονότος, ἀλλ' οἱ κατ' οἶκον μόνοι τὸν ὑμέναιον ἦσαν. σημειῶσαι δὲ καὶ τὸ, Ἐκώμαζον, μεταβατικῶς συναφθὲν πρὸς τὸ, Ὑμέναιον, ὃ καὶ Εὐριπίδης ἀπαξ ἐποίησε (Ἡρ. μαινομ. 180),

Τὸν καλλίνικον μετὰ θεῶν ἐκώμασεν.

Στ. 12, Καταπιστεύουσα.] Ἐτρεψα τὸ, Παραπιστεύουσα, εἰς τὸ Καταπιστεύουσα. ἡ μὲν γὰρ διὰ τῆς, Παρά, σύνθεσις ἀτοπος ἐνλαῦθα· τῷ δὲ, Καταπιστεύω, ἐχρήσατο καὶ ἀλλαχοῦ (σελ. 231 καὶ 256). ὅτι δὲ συνέχεαν οὐχ ἀπαξ οἱ Ἀντιγραφεῖς τὰς δύο ταύτας προθέσεις, δηλώσει καὶ τὰ ἐξῆς (σελ. 367). — Στ. 20, Μόνην μὲν . . . ἀλιτεύει.] Ἐκ τῶν ΚΑ ἢ Γραφή, πλὴν τοῦ Καί, ὃ λείπει ἐν ἐκείναις. ὃ δὲ Μ, καὶ ηκολούθησε τῷ κειμένῳ τοῦ Κ, οὗ τούτῳ μόνῳ διαφέρει ἢ Β ὅτι ἀντὶ τοῦ, Θεαγένης δὲ ἀλιτεύει, ἔχει, Θεαγένης τε ἀλιτεύει. ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, Μ. μ. ἔ. μ. κ. ἀ. τ. δ. μ. ὀνόματος νυμφίου Θεαγένους, οἴμοι, χηρεύει. Κνήμων γαμειῖ, Θεαγένης δὲ ἀλιτεύει. ὃ Λ μετέφρασεν, ὥσπερ ἂν εἰ ἐγγράπτο, Μόνην με ἔχει καὶ ἀνύμφευτον δαίμων ὃ εἰληχῶς με τοῦ μέχρις ὀνόματος νυμφίου, οἴμοι· χηρεύει Κνήμων, γαμειῖ Θεαγένης δὲ ἀλιτεύει· ταῦτά δὲ ταῦτα, ὡς εἰπεῖν, ἐξέφρασε καὶ ὁ Α. . .

Σελ. 258, στ. 1, Τὰ εὐτυχέστερα σώζοιτο μόνον.] Ἐν ταῖς ΚΑ γράφεται, Τὰ εὐχερέστερα, εἰ σώζοιτο μόνον. — Στ. 11, Ὅπη.] Τουτέστι κατ' ὄν τρόπον. οὕτω διώρθωκα. — Στ. 15, Ἐπιφέρω χοὰς κ. τ. λ.] Ἐρεῖ καὶ προῖων (σελ. 281) « Ἀποσπένδω τῶν ἑμαυτῆς δακρύων, καὶ ἐπιφέρω χοὰς ἐκ » τῶν ἑμαυτῆς πλοκάμων· καὶ ἅμα ἀπεσπάρατ' ἔνως ὅτι πλείστας τῶν ἑαυτῆς τριχῶν ». ἕδος γὰρ ἦν τοῖς Ἕλλησι τὸ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τίλλειν, ἢ τέμνειν, ἐπὶ τῷ τύμβῳ τῶν ἀποικομένων οἰκείων· καθὰ καὶ ἡ Ἑλένη παρ' Εὐριπίδην (Ὀρέστ. 113), Ἐρμιόνη τῇ θυγατρὶ τὰς τρίχας διδοῦσα τῆς κεφαλῆς, ἵνα εἰς τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον ἀποίσῃ, λέγει,

Καὶ λάθε χοὰς τάσθ' ἐν χεροῖν, κόμας τ' ἑμάς.

καὶ Ἠλέκτρα δὲ ταῖς ἰδίαις θριξὶ τὸν τοῦ πατρὸς τάφον αὐτῆ τε

στίφειν ὄρμα, καὶ τῇ ἀδελφῇ παραγγέλλει (Σοφοκλ. Ἡλέκτρ. 448),

.....Σὺ δὲ
 Τιμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας,
 Κάμου ταλαίνης, σμικρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως
 Ἄχω, δὸς αὐτῷ τίνδε λιπαρῇ τρίχα.

Στ. 16, Τῇ κλίνη ἐπέβαλλε.] Ἐτρέψα τὸ, Ἐπὶ κλίνη εἰς τὸ Τῇ κλίνη. ἡ μὲν γὰρ πρόθεσις ἐνεστὶν ἐν τῷ, Ἐπέβαλλε· τὸ δὲ ἄρθρον ἀναγκαῖον, ἵνα σημάνη ἐνταῦθα, Τῇ ἐαυτῆς κλίνη. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Ἐσιχέω, ἐν ταῖς ΚΑ, Ἀποχέω.—Στ. 21, Παρθένον. ἰδού σε.] Οὕτως αἱ ΚΑ· τὸ δὲ μεταξὺ, Μῆδὲ καθ' ὑπνοῦς συγγένη, ἐν τε ταῖς λοιπαῖς ἀπάσαις καὶ ἐν ἀμφοτέροις τοῖς μεταφρασταῖς ἐμφερόμενον, εἰ μὴ νόθον, ὡς οἶεται ὁ Μ, ἔστι γοῦν περιττὸν, ψυχρὸν, ἄσεμνον, καὶ Βουκολικῇ μᾶλλον ποιήσει πρέπον, οἷόν ἐστι τὸ (Θεοκρίτ. Κ, ε'), Μὴ τὸ γέ μιν κύσης τὸ καλὸν σίωμα, μὴδ' ἐν ὀνείροις. οὐδὲ γὰρ εἰκὸς τὴν Χαρίκλειαν, σωφροσύνης ἀντιποιοιουμένην, τοιαῦτα ἐκφωνεῖν ῥήματα, ἐν λύπῃ καὶ ταῦτα χωρὶς εἰ μὴ τις διὰ τὸ προηγησάμενον (σελ. 237), « Βάκχιόν τι οἰσθήρηθεῖσα », τὰς οἰσθηρομανεῖς ταύτας φωνὰς πιθανολογεῖν βούλοιο. ἀλλ' ἔστιν ὅμως φάνας κατ' Εὐριπίδην (Βάκχ. 317), ὅτι καὶ

.....Ἐν Βακχεύματι
 Οὐσ' ἢ γε σώφρων, οὐ διαφθαρήσεται.

Στ. 23, Ὑποτιθεμένη.] Ἡμαρτημένως ἐν τῇ Β γράφεται, Ὑπονομίζουσα τιθεμένη. τὸ γὰρ, Νομίζουσα, ὡς ἐρμηνείαν ἐπιγράφαντός τινος τῷ, Ὑποτιθεμένη, ἐντυχῶν τις ἕτερος ἀντιγραφεὺς, μέσον ἔγραφε τῆς, Ὑπὸ, προθέσεως, καὶ τῆς μετοχῆς, Τιθεμένη.

Σελ. 239, στ. 2, Λύζουσα τε καὶ βρύχιον κ. τ. λ.] Ἀντὶ τοῦ, Λύζουσα, ἐν ταῖς ΚΑ, Ὀλολύζουσα. ταύτης δὲ τῆς διαφόρου γραφῆς ἐμνήσθημεν καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 208), ἐν οἷς καὶ περὶ τοῦ, Λύζω, ᾧ δὴ τὸ Ὀλολύζω, ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις, οἰονεῖ ἐπεξήγησιν προσγράψαι τις ἠβουλήθη. τὸ δὲ, Βρύχιον, ἐνταῦθα σημαίνει τὸ μετὰ βρυχηθμοῦ· ἔστι δὲ Αἰσχύλου (Πρ. δεσμ. 1090) ἡ λέξις,

Βρυχία δ' ἤχῳ παραμυκᾶται.
 Βραντῆς.....

Στ. 3, Ἐως αὐτήν.] Οὕτως αἱ ΑΑ, ἀνευ τοῦ Ἄν, ὃς οὐδ' ἐν τῇ Β ἐνεστίν, ἐν ἣ γράφεται, Ὡς αὐτήν. — Στ. 16, Ἐτικυμαῖνον.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ἐπικυμαῖνον, διὰ μιᾶς λέξεως. τὰ δὲ ἐχόμενα, Καὶ τὸ πρὸ τῶν ὑπνῶν ἐμμανὲς ἐπισημαῖνον, λείπει ἐκ τῆς Β, ἃ καὶ ὀρθῶς λείπειν ὁ Μ διατείνεται. — Στ. 25, Οὐκ ἐννοήσεις, ἀνθρώπος οὔσα;] Τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἔχεται τὸ τοῦ Κωμικοῦ Φιλήμονος (παρὰ Στοβ. 45'),

Οὐκ ἂν δύναμι μὴ γενέσθαι, δίσποτα,
Ἄνθρωπος, ἂν ἄνθρωπος. ἄλλως οὖν βοᾷς
Τὸν ζῶντ' ἀνάγκη πόλλ' ἔχειν ἔστιν κακά.

Σελ. 240, σλ. 6, Ἀκούσατα.] Αἱ ΑΑ, Ἀκούουσα. — Στ. 12, Ἐξάγει.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 15, Εἰ περίεστιν.] Ἐν ταῖς ΑΑ καὶ ΔΑ 585, Εἴπερ ἐστίν. — Στ. 18, Τοῖς τε προδεσπισθεῖσι κ. τ. λ.] Τὸν μὲν, Τε, προσέθηκα ἐκ τῆς Β καὶ τῶν ΔΑ 585, (ἐν αἷς γράφεται, Τοῖς τε προδεσπίσμασι) τὸ δὲ Χρὴ δὲ, τῷ Διαμέσου περιόρισας, μεταβαλὼν τε τὴν στίξιν, εὐσυνετώτερον κατέστησα τὸ χωρίον. — Στ. 24, Σπευστέον.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ἀπιτέον καὶ ἴσως ἄμεινον οὕτω γράφειν.

Σελ. 241, σλ. 1, Θεαγένην.] Ἐν ἅπασι, Θεαγένη καὶ οὕτως ἄφειλεν, ἐπεὶ τὴν γενικὴν ἔχει λήγουσαν εἰς τὸ σ. ἔγραψα μὲντοι διὰ τοῦ ῥ, διότι οὕτω γράφεται καὶ ἐν ἄλλοις χωρίοις ἄλλως τε καὶ ὅτι καὶ παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις πολλαὶ τῶν τοιούτων αἰτιατικῶν ἀδιαφόρως τὴν εἰς ἦ ἢ ἢν κατάληξιν ἐπιδέχονται. — Στ. 12, Ἐντύχοιμεν.] Οὕτως ἡ Β, ἣ συνάδουσιν αἱ ΑΑ. τὸ δὲ, Ἐκτύχοιμεν, τυπογραφικῶς ἡμαρτημένον παρὰ τῷ Κ, παρελήφασιν οἱ μετ' αὐτόν, μηδὲ τούτῳ προσχόντες τὸν νοῦν, ὅτι οὐδ' ἐν τῷ καταλόγῳ τὴν ἀρχὴν τῶν Ἑλληνικῶν φωνῶν ἐμφέρεται τὸ Ἐκτυχαίνω. — Στ. 14, Τότε μοι.] Ἐν τῇ Β, Ποτέ μοι. — Στ. 16, Μὴ οὕτω μὲν ποτε, φησίν.] Λείπει τὸ, φησίν, ἐκ τῆς Β. ἐν δὲ ταῖς ΔΑ 562 γράφεται, Μὴ οὕτω μὲν, φησί, ποτε. — Στ. 18, Ὀμμα.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 19, Καὶ κολάσαι.] Προσέθηκα τὸν σύνδεσμον. — Στ. 22, Περιγραφὴν.] Περιαίρεσιν, ἀποτροπὴν. — Στ. 24, Διαδύσεις.] Διαφεύξεις. — Στ. 25, Ἀνείθη.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ἀνέθη.

Σελ. 242, σλ. 6, Διανοηθεῖσιν.] Ἐν τῇ Β, Δειθεῖσιν· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Βουληθεῖσιν. — Στ. 8, Πτωχοῖς.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Πτωχοῦς. — Στ. 11, Ἐπιβουλευσόμεθα πρὸς τῶν ἐντυγχανόντων.] Οὕτως αἱ ΚΑ. ἀντὶ δὲ τοῦ, Ἐπιβουλευσόμεθα, ἐν ταῖς ΔΑ 693, γράφεται Ἐπιβουλευθησόμεθα, ὃ προαιρεῖται ὁ Δορσίλλος. — Στ. 13, Τῆς τε καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς.] Αὐτολεξεῖ ἐκ τῶν Θουκυδίδου (Α, β'), « Τῆς τε καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς πανταχοῦ ἀν' ἡγούμενοι ἐπικρατεῖν, οὐ χαλεπῶς ἀπανίσταντο ». ἐποίησε δὲ τοῦτο μάλιστα Ἡλιόδωρος, ἵνα μιμήσῃται κακοζήλως τὸν Ἀττικισμὸν τοῦ, Ἀναγκαίου, ἀντὶ τοῦ, Ἀναγκαίας. εἰρήκαμεν δὲ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 58) περὶ τῶν τοιούτων Ἀττικῶν ἐπιθέτων. — Στ. 15, Σπάνιον.] Τουτέστι, τίμιον, πολλοῦ ἀξίον, ὡς καλῶς ἐξεδέξατο ὁ Λ. οὐ γὰρ τοῦτο βούλεται λέγειν, ὅτι οὐχ εὐρήσουσιν ἐν τῇ ξένη γῆ ὄνια, ἀλλὰ μᾶλλον ὅτι τοῖς ξένοις πλείονος τιμῆς πωλεῖται, ὥσπερ ἂν εἰ σπάνια ἐτύχανε ὄντα. — Στ. 19, Ἐντυχόντες.] Ἐτρέψα τὸν ἐνεστώτα εἰς τὸν ἀόριστον, τοῦ Ἑλληνισμοῦ τοῦτο κελεύοντος.

Σελ. 243, σλ. 2, Ἐκνικηθεῖσα.] Ἐξελθοῦσα καὶ οἶον ἐξωσθεῖσα βία τῆς νυμφικῆς αἰδοῦς διὰ τὸ πρὸς τὴν Χαρίκλειαν φίλτρον. ἔστι δὲ τὸ, Ἐκνικηθεῖσα, τὸ παρά τοῖς Νομικοῖς τῶν Γάλλων, λεγόμενον *Envincée*, ἐκ τῆς Λατινίδος λέξεως, *Envincē*. — Στ. 4, Ἐνέβαλλον.] Ἐν ταῖς ΔΑ 48 γράφεται κακῶς, Ἐπέβαλλον. — Στ. 11, Πλάσμα.] Τουτέστι, σχῆμα, μορφήν· ἐπεὶ καὶ τὸ, Πρόσχημα, συνωνυμεῖ τῷ, Πλάσμα, καὶ τὸ, Σχηματίζομαι, τῷ, Πλάττομαι. ἔοικε δὲ διὰ τοῦτο καὶ ὁ περὶ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως συγγεγραφώς, εἴτε Πλούταρχός ἐστιν, εἴτ' ἄλλος τις, Πλάσματα τῶν λόγων, καλέσαι, ἅς οἱ ἄλλοι Ἰδέας, ἢ Χαρακτῆρας, εἰώθασιν λέγειν. — Στ. 17, Πήραν τε.] Ἐτρέψα τὸν, Γε, εἰς τὸν, Γε. συντάσσεται δὲ τὸ Πήραν, πρὸς τὸ, Ἐξῆπτο. ἔοικε δ' ἅπασ ὁ μετασχηματισμὸς οὗτος ἐκ τοῦ παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδυσσ. Ν, 430—438 καὶ Ρ, 197) εἰς πτωχὸν μετασχηματιζομένου Ὀδυσσεῶς παρωδῆσθαι,

Ἄμφι δέ μιν ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλεν, ἠδ' ἔχιτῶνα,
Ῥωγαλέα, ῥυπῶντα, κακῶ μεμορῶμένα καπιῶν·

καὶ αὖθις,

Ἡ γὰρ, καὶ ἀμφ' ὁμοίῳ ἀεικία βάλλετο πῆρην
Πυκνὰ βωγαλέην.....

Σελ. 244, στ. 3, Εἴπη.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 10, Ἄτερος.] Καίπερ ἐνδεχόμενον μὴ τῶν Ἀντιγραφῶν, ἀλλ' αὐτοῦ Ἡλιοδώρου εἶναι τὸ ἡμαρτημένον (καθὰ σημεῖεται ἐν τοῖς πρόσθεν, σελ. 119) Θάτερος, διώρθωκα ὅμως αὐτὸ, ἐπεὶ καὶ προϊὼν (σελ. 356) « Ἄτερος ὑπὲρ Θατέρου » ὀρθῶς ἐρεῖ. Στ. 16, Νεκρῶν ὀρῶσι νεοσφαγῶν.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Νεκρῶν νεοσφαγῶν ὀρῶσι. — Στ. 19, Πολέμου.] Αἱ ΑΑ, Πόλεμον, ὅπερ ἀμεινον. — Στ. 20, Καὶ πρὸς τίνας.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἡ πρὸς τίνας. — Στ. 22, Δειναί.] Οὕτως αἱ ΚΑ, ἐν αἷς προσγράφεται καὶ Ῥάδιαι· τοῦτο δὲ ἐρμηνεῖα εἴκειν εἶναι τοῦ, Δειναί.

Σελ. 245, στ. 3, Καταστέλλειν τῶν ἄγαν θρήνων.] Οὕτως ἐν ἄπασιν. οἶμαι μέντοι γραπτέον εἶναι ἐνικῶς καὶ κατ' αἰτιατικὴν, Καταστέλλειν τὸν ἄγαν θρήνον· οὕτω γὰρ καὶ προϊὼν (σελ. 282) λέξει, « Τὰ μὲν συνεξαίροντος . . . τὸν Θρήνον, τὰ δὲ, » φειδοῖ τῆς Χαρικλείας, καταστέλλοντος ». — Στ. 18, Δῶρων.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Δῶρον· οὐδ' οὕτω κακῶς. — Στ. 20, Ἐπελθόντες ἀφείλοντο κ. τ. λ.] Οὕτως αἱ τε ΚΑ καὶ ΑΑ, πλὴν ὅτι ἐν ταῖς ΑΑ σώζεται τὸ μετὰ τὸ, Πλάσαντες, οὐκ ὀρθῶς παρεισδεδυκός, Ἐλεγον.

Σελ. 246, στ. 19, Τὴν Μεμφιτῶν πόλιν.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Τὴν Μέμφιν πόλιν.

Σελ. 247, στ. 3, Σαγηνεύοντας.] Σαγηνεύειν μεταφορικῶς λέγεται, τὸ πόλεως ἀλούσης, τοὺς ἐνοικοῦντας οὕτω περιελθεῖν, ὡστ' ἀπαξάπαντας οἷον ἐν σαγῆνῃ λαβεῖν. ἦν δὲ Πέρσαις ἴδιον τὸ σαγηνεύειν τὰς πόλεις. Ἡρόδοτος δὲ (Ζ, λα') καὶ τὸν τρόπον, καθ' ὃν τοῦτο ἐποίουν, ἐξιστόρηκεν, ἐν οἷς τὰ κατὰ τὴν ὑπὸ Περσῶν, Χίου, Λέσβου τε καὶ Τενέδου σαγηνεύσιν διηγῆται· « Σαγηνεύουσι δὲ τάνδε τὸν τρόπον· ἀνὴρ » ἀνδρὸς ἀλάμενος τῆς χειρὸς ἐκ θαλάσσης τῆς βορρῆς ἐπὶ » τὴν νοτίην διήκουσι, καὶ ἔπειτα διὰ πάσης τῆς νήσου διέρ- » χονται ἐκθρεῦοντες τοὺς ἀνθρώπους ». — Στ. 4, Τὴν δίκην.] Οὕτως αἱ ΑΑ, μετὰ τοῦ ἄρθρου. — Στ. 7, Εἰ δύναιντ'.

ιάσασθαι.] Ἐκ τῶν ΔΑ568 παρείληφα τὴν μόνην ὀρθὴν γραφὴν ταύτην, εἰ καὶ ἄλλως κρίνοι περὶ αὐτῆς ὁ Μ. ἐν ταῖς ΑΑ, γράφεται, Εἰ δύνηντο ὠνήσασθαι, ἐν δὲ ταῖς ΚΑ, ἀμφοτέρως, Εἰ δύνηντο ὠνήσασθαι, καὶ, Εἰ δύναιντο ὠνήσασθαι. ταύτην δὲ τὴν γραφὴν ἐρμηνεύει καὶ ὁ Λ. ὅτι δ' οὐκ ἀλόγως τὴν τῶν ΔΑ γραφὴν (ἢν ἐξέφρασε καὶ ὁ Α) προσιλόμην, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ παροιμιῶδες τι ἔχειν αὐτήν. αὐτίκα Σοφοκλῆς (παρὰ Στοβ. Δ, σελ. 54),

Ἐνταῦθα μὲν τοι πάντα τὰνδράπων νοσῖ,
Κακοῖς ὅταν δέλωσιν ἰᾶσθαι κακά.

εἶπε δὲ καὶ Πλούταρχος (Ἀλικιιάδ. § 23), «Οὐχ ὀρῶν» ἑτέραν διαφυγὴν ἐκ τῶν παρόντων, ἐπιχειρήσεν ἰᾶσθαι μείζονι κακῷ τὸ κακόν». — Στ. 13, Ἐπερμαχομένων.] Ἴσως ἐγέγραπτο, Ἐπερμαχομένων, κατὰ τὸν μέλλοντα. ὁ δὲ νοῦς, Εὐμαρέστερον αἰρήσειν τὴν πόλιν, εὐρόντες κενὴν ἀνδρῶν τῶν ὑπερμαχομένων αὐτῆς. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Αὐτοί, ἐν μὲν ταῖς ΚΑ, Αὐτὰ, ἐν δὲ τῇ Β, Αὐτοῖς· ἀμφοτέρα οὐκ ὀρθῶς. Στ. 14, Τὸ παρόν.] Καίπερ εὐεπίφορον ἄλλως ὄντα τὸν Ἡλιάδωρον εἰς τὴν λέξιν ταύτην, οὐκ ἀπεικόντως ὑπονοήσειεν ἂν τις ἐνταῦθα γεγραφέναι, Τὸ παράπαν. — Στ. 15, Τὴν τῆς προφιλείας καὶ ἱερωσύνης τιμὴν.] Οὕτω διώρθωκα, μεταθεῖς μὲν εἰς τὸν οἰκείον τόπον τὸν σύνδεσμον, Καί, προσθεῖς δὲ τὸ, Τιμὴν, διὰ τὸ καὶ ἐν ἄλλοις (σελ. 58) συνῆφθαι τοῦτο τῷ, Προφητείας, ὃ δὲ συνώνυμόν ἐστί τῷ, ἱερωσύνης, καθὰ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 52) εἰρήκαμεν.

Σελ. 248, σλ. 6, Τῶν νεκρῶν ἐν καθαρῷ.] Ταυτέστιν, ἐν τόπῳ καθαρῷ τῶν νεκρῶν, ὅπου δηλαδὴ οὐκ εἰσὶ νεκροὶ κείμενοι. ἢ δὲ φράσις ἐξ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Θ, 491),

Ἐν καθαρῷ, ἅτι δὴ νεκρῶν διεφαίνετο χῶρος.

Στ. 26, Πρῶτα μὲν βόθρον ὠρύξατο κ. τ. λ.] Ὅλη ἡ παροῦσα σκηνὴ μετενήνεκται οὐκ ἀφωῶς ἐκ τῆς κατὰ τὸν Ὀδυσσεῖα Ὀμηρικῆς νεκυομαντείας (Ὀδυσσ. Λ, 25),

Βόθρον ὠρύξα ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα
Ἄμφ' αὐτῷ δὲ χόας χέομεν κ. τ. λ.

Σελ. 249, σλ. 1, Ἐκ θατέρου.] Ἀντὶ τῶν δύο τούτων λέξεων ἐν ταῖς ΚΑ γράφεται, Ἐκατέρου· ἴσως ἐξ ἀρχαιοτέρας γραφῆς,

γραφῆς, ἐξ ἑκατέρου, τουτέστιν, ἐξ ἑκατέρου μέρους τοῦ βόθρου. Στ. 4, Μέλιτος . . . γάλακτος, καὶ οἴνου.] Μετέβαλον τὸ, Οἶνον, εἰς τὸ, Οἴνου, διὰ τὰς προηγησαμένας γενικὰς. ση- μείωσαι δὲ ὅτι παραλλάττει μικρὸν ἐνταῦθα τὰ λεγόμενα ἢς ἔφην Ὀμηρικῆς νεκυομαντείας, καὶ πρὸς τὴν Εὐριπίδου ποίη- σιν ἀποκλίνει μᾶλλον. Ὀμηρος μὲν γὰρ οὐ μόνον μέλι καὶ γάλα (ἃ διὰ μιᾶς λέξεως, τῆς Μελίκριτον, ἐδήλωσε) καὶ οἶνον, ἀλλὰ καὶ ὕδωρ καὶ ἄλφιστα ταῖς χοαῖς ἐγκατέμιξεν (Ὀδυσσ. Λ, 26),

Ἄμφ' αὐτῶ δὲ χοὰς χέομεν πᾶσι νεκύεσσιν,
Πρῶτα μελικρήτων, μετέπειτα δὲ ἠδίϊ οἴνω,
Τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι' ἐπι δ' ἄλφιστα λευκὰ πάλυον·

Εὐριπίδης δὲ τρισὶ μόνοις ἠρκέσθη, φήσας (Ὀρέστ. 115),

Μελίκρατ' ἄφες γάλακτος, οἴνωσόν τ' ἄχνην.

εἰκὸς οὖν ἄλλως παρ' ἄλλοις ἐπιτελεῖσθαι τὰς ἐπὶ τοῖς κατ- οιχομένοις χοὰς, ἢ καὶ τοὺς Τραγωδοὺς καινοτομήσαι, καθὰ καὶ πολλὰ ἕτερα ὧν ἐξ Ὀμήρου μετήνεγκαν εἰς τὴν ἰδίαν ποίησιν, οὕτω καὶ τὰ περὶ τῶν χοῶν. καὶ γὰρ Αἰσχύλος, ἐπὶ τῆς ἀνακαλούσης τὸν ἀποθανόντα Δαρεῖον Ἀτόσσης, παρα- λείπει μὲν τὰ παρ' Ὀμήρῳ ἄλφιστα, ἔλαιον δὲ ταῖς χοαῖς προστίθησιν ἀντ' αὐτῶν (Περσ. 615),

Τῆς τ' αἶν ἐν φύλλοισι θαλλούσης βίον
Ξανθῆς ἐλαίας καρπὸς εὐώδης πάρα.

ἦσαν δὲ πολλαχοῦ νεκυομαντεῖα, εἰς ἃ παρεγίνοντο, οἱ ἐπ- ωδαῖς καὶ γοητείαις ψυχὴν τιν' ἀναγαγεῖν ἐξ ἄδου βουλόμενοι, καὶ πυθέσθαι ταύτης τὰ πρακτέα, ἢ τὰ μέλλοντα· οἷον τὸ ἐν Ἑρακλείᾳ, καθὰ φησι Πλούταρχος (Κίμων. § 6), καὶ ἕτε- ρον κατὰ τὴν μεγάλην Ἑλλάδα περὶ τὴν Ἄορνον καλουμένην λίμνην, ὡς λέγει Μάξιμος ὁ Τύριος (Λόγ. κς'), « Καὶ » θεραπευτῆρες τοῦ ἀντροῦ, ἄνδρες ψυχαγωγοὶ, οὕτως ὄνο- » μαζόμενοι ἐκ τοῦ ἔργου. ἐνταῦθα ὁ δεόμενος, ἀφικόμενος, » εὐξάμενος, ἐντεμῶν σφάγια, χεάμενος χοὰς, ἀνεκαλεῖτο » ψυχὴν ὀτουδὴ τῶν πατέρων, ἢ φίλων· καὶ αὐτῶ ἀπάντα » εἶδωλον, ἀμυδρὸν μὲν καὶ ἰδεῖν ἀμφισβητήσιμον, φθερκλι- » κὸν δὲ καὶ μαγτικόν· καὶ συγγενόμενον ὑπὲρ ὧν ἐδεῖτο ἀπιπλ-

» λάττετο ». σκώπτει δὲ τοὺς τῆς ἀρχαίας μυθολογίας λή-
 ρους τούτους εὐφυῶς πάνυ ὁ χαριέστατος Λουκιανός, ἔντε τῷ
 ἐπιγραφομένῳ, Μένιππος, ἢ Νεκρομαντεία (§ 9), καὶ ἐν
 τῷ, Ἐπισκοποῦντες (§ 22). — Στ. 6, Στεάτινον.] Του-
 τέστιν ἐξ ἀλεύρου φουράματος πεπλασμένον. εὐρηται ἡ λέξις
 καὶ ἐν τοῖς Αἰσώπου μύθοις· ἔστι δὲ παρὰ τὸ Στέαρ. τοῦτο δὲ
 παρὰ μὲν τοῖς Ἀρχαίοις ἐσημαίνει κυρίως τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ
 λεγόμενον, Ἀξύγγιον (παρὰ τὴν Λατινικὴν λέξιν, *Axungia*)·
 ἐξενίκησε δὲ παρὰ τοῖς ὑστερον συνώνυμον γενέσθαι τοῦ, Σταῖς,
 ὃ πάλαι μόνον ἐδήλου τὸ ἐξ ἀλεύρου (καὶ τούτου πυρίνου) φύρα-
 μα. ἔοικε δὲ ἡ σύγχυσις παρὰ τὴν ὁπωσοῦν ὁμοιότητα τῶν παρ-
 αγωγῶν ἐκατέρως λέξεως τὴν ἀρχὴν γεγονέναι. κακῶς γὰρ ἀπαξ
 γραφάντων τινῶν, Στεατίτης, ἢ Στεάτινος (ὃ ἐκ Στέατος,
 ἦγον Ἀξυγγίου συλκείμενος), ἀντὶ τοῦ, Σταιτίτης, ἢ Σταί-
 τινος (ὃ ἐξ ἀλεύρου πεποιημένος), παρεσέδω τῷ χρόνῳ καὶ
 εἰς αὐτὰ τὰ πρωτότυπα, Στέαρ, καὶ, Σταῖς, ἢ οὐκέτι τοῖς
 ἀντιγραφεῦσιν, ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς συγγραφεῦσιν ἐπινοηθεῖσα
 συνωνυμία. τεκμήριον δὲ, τὰ γὰρ παρατιθέμενα μαρτύρια
 τῷ, Στέαρ, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ, Σταῖς, ἀπανθ' ὡς εἰπεῖν,
 ἐκ τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων εἰσὶν, οἷον Γαληνοῦ, Διοσκορίδους,
 Στράβωνος καὶ τῶν ποιούτων. — Στ. 7, Μαράθρω.] Ἐν τῇ
 Β, Μαλάθρω, ἴσως τυπογραφικῶς ἡμαρτημένον ἀντὶ τοῦ,
 Μαράθρω· ἐλέγετο γὰρ καὶ, τὸ Μάραθρον, οὐδετέρως, καὶ,
 ὃ Μάραθος, ἀρσενικῶς, ὅθεν ὁ Μαραθῶν, δήμου τῆς Ἀττικῆς
 αἰοίδιμον ὄνομα. ἐν δὲ ταῖς ΑΑ γράφεται, Μαλάθρω καὶ ἔστιν
 ἡ τοιαύτη γραφὴ ἐκ τῆς συνηθείας, ἣ λαθῶν κατηκολούθησεν
 ὁ ἀντιγράφας, ἢ καὶ αὐτὸς ὁ Ἡλιόδωρος. οὕτω γὰρ μέχρι καὶ
 δεῦρο φαμέν, τὸ Μαλάθρον, τρέποντες θάτερον τῶν ρ εἰς τὸ
 λ (ὡς καὶ, Πλῶρη, παρὰ τὸ Πρώρα, καὶ, Ἀλέτρι, παρὰ τὸ
 Ἄροτρον κ. τ. λ.) εὐφωνίας χάριν. — Στ. 8, Ἐφ' ἀσπασι δὲ
 ξίφος ἀνελομένη.] Συνεχίζει πως τὰ τῆς κατὰ τὰς χοᾶς παρ-
 ωδίας ('Ὀδυσσ. Λ, 48),

Αὐτὰρ ἐγὼ ξίφος ὄξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ

Ἕμην κ. τ. λ.

ἀντὶ τοῦ, Ἐφ' ἀσπασι, ἐν τῇ Β, Ἐφ' ἀσπασι, ἐν ταῖς ΚΑ, Ἐφ'
 ἀσπίδι, ἐν ταῖς ΑΑ, Ἐφ' ἀσπίδι. ἀντὶ δὲ τοῦ, Ἀνελομένη, ἐν

ταῖς ΔΑ660, γράφεται, Ἀραμένη. — Στ. 10, Βαρβάρους τε καὶ ξενίζουσι κ. τ. λ.] Τὰ γὰρ τοιαῦτα τῶν ὀνομάτων ἐπαγωγὰ μάλιστα ὄντο καὶ οἱ Ἕλληνες εἰς ψυχῶν, ἢ δαιμόνων, ἀνάκλησιν· ἐπεὶ καὶ παρὰ βαρβάρων παρελήφεσαν τὰς γουτείας τε καὶ τερατουργίας. διὸ καὶ ἐν ταῖς ἐπιγραφομένοις Μαγικοῖς λογίαις τῶν ἀπὸ τοῦ Ζωροάστρου Μάγων, καὶ τοῦτο πρὸς τοῖς ἄλλοις φέρεται τὸ παράγγελμα (σελ. 70, Ἐιδ. Παρισ. 1599),

Ὄνόματα βάρβαρα μήποτ' ἀλλάξῃς·

ὅπερ ἐξηγούμενος οὐ χριστιανικῶς ὁ Χριστιανὸς Ψελλὸς, ταῦτα λέγει, « Τουτέστιν, εἰσὶν ὀνόματα παρ' ἐκάστοις ἔθνεσι »
 » θεοπαράδοτα, δύναμις ἐν ταῖς τελεταῖς ἀρρήτων ἔχοντα.
 » μὴ οὖν μήτ' ἀλλάξῃς (γρ. μὴ οὖν μεταλλάξῃς) αὐτὰ εἰς
 » τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον. οἷον τὸ Σεραφεῖμ, καὶ τὸ Χερου-
 » βείμ, καὶ τὸ Μιχαήλ, καὶ τὸ Γαβριήλ, οὕτω μὲν λεγόμενα
 » κατὰ τὴν Ἑβραϊκὴν διάλεκτον, ἐνέργειαν ἐν ταῖς τελε-
 » ταῖς ἔχει ἀρρήτων· ἀμειψθέντα δὲ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς ὀνό-
 » μασι, ἀσθενῆ ». εἶτα, ἐπανορθούμενος τὴν ἀτοπίαν τῆς ἐξηγήσεως, προσίθησι τοῖς εἰρημένοις τὰ ἐξῆς, « Ἐγὼ δὲ
 » οὐ τὰς Χαλδαϊκὰς δέχομαι τελετάς, οὔτε τῷ δόγματι πά-
 » νυ προσίθεμαι· ἀνεκάλυφα δὲ σοι μόλις τοῦ λόγου τὴν
 » κρυφίότητα ». καὶ ταῦτα μὲν ὁ Ψελλὸς· ἡμεῖς δὲ τοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα σπουδάζοντας, καὶ τῶν φελλιζομένων παιδίων ἀφρονεστέρους ἠγούμεθα. — Στ. 15, Προσκύψασα.] Ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 16, Ὁρθὸν ἐσίαναι.] Ἀντὶ τοῦ, Ὁρθὸν, ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, Ὁρθον (μόνον τῷ τόνῳ ἡμαρτημένον)· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ, Ὁρθρον· οἱ δὲ λοιποὶ προαίλοντο τὸ ταῦ Κ, Ἀθρόον, ὅπερ ἔχει καὶ ἡ Β. Ὁρθὸν μόντοι ἀναγνωστέον εἶναι δηλοῦσι καὶ τὰ ἐπόμενα (σελ. 250 καὶ 251). — Στ. 19, Ἀύθων.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Αἰθῶν. — Στ. 20, Ἀφύπνιζέ τε.] Οὕτω διαρθωσάμεθα τὸ τῆς Β καὶ τῶν ΑΑ, Ἀφουπνίζεται, ἃ παρὰ τῷ Κ καὶ ταῖς λοιποῖς ἐτι χειρόνως, Ἀφουπνίζεταί τε, γέγραπται. ἐχρήσατο δὲ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 259) τῷ, Ἀφύπνιζε.

Σελ. 250, σλ. 5, Τὰ κατὰ γνώμην.] Αἱ ΑΑ, Τὸ κατὰ γνώμην· αἱ δὲ ΚΑ, αὐτό τε τοῦτο, καὶ, Τὴν κατὰ γνώμην. Στ. 6, Ἀνίει.] Ἐν ἅπασιν, Ἀνίει, ὃ, τὸ παράπαν ἀπρασδιά-

νυσον ὃν ἐνταῦθα, ἔτρεψα εἰς τὸ, Ἄνιει. — Στ. 7, Βιαιοτέ-
 ραις . . . ταῖς κατανάγκαις.] Οὕτω γραπτὸν εἶναι ὀρθῶς
 εἰκάσθη ἐν ταῖς ΚΑ. ἐν δὲ ταῖς ΑΑ γράφεται, Βιαιοτέρας τοῖς
 κατανάγκης. — Στ. 19, Ἐπιχειρεῖν κ. τ. λ.] Οὐκ ἐμέλ-
 λησα τρέψαι τὸ κακῶς εἰσερρήσαν Ἐπιχαίρειν, εἰς τὸ Ἐπι-
 χειρεῖν. δῆλον δὲ καὶ ἐκ τῶν ἐξῆς (σελ. 251), « Οὐκ ἀθε-
 » μίτοις μόνον τὴν ἀρχὴν ἐπιχειρήσασα ». Ἐπιχαίρειν γάρ,
 ἢ φησιν Ἀμμώνιος, ἐστὶ, τὸ ἐπιγελαῖν τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς·
 ὅπερ ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ ψυχρῶς ἀνὸ πάνυ καὶ ἀφυῶς εἰρησθαι
 δόξειε. Ἐπιχειρεῖν δὲ ταυτόν ἐστι τῷ Ἐγχειρεῖν, τουτέστιν,
 ἔργου τινὸς ἀπτεσθαι, καὶ περὶ τοῦτο τὴν πᾶσαν σπουδὴν
 ποιῆσθαι ὅσον τὸ παρά Πλουτάρχῳ (περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ θ.
 βραδ. τιμωρουμ. § 2), « Ταῦτα δ' αὐτὰ τοὺς κακοὺς εἰκὸς
 » ἑαυτοῖς διακελευομένους . . . ἐπιχειρεῖν τοῖς παρανομήμα-
 » σιν ». καὶ σημειῶσαι ὅτι καὶ τούτῳ τῷ Πλουταρχεῖῳ χωρίῳ,
 ἀντὶ τοῦ, Ἐπιχειρεῖν, κακῶς ἐν τισὶ τῶν ἀντιγράφων φέρε-
 ται, Ἐπιχαίρειν. εἶδὲ δεῖ καὶ μαρτύριον Εὐριπίδου, ὃν ἀπάν-
 των μάλιστα πεφίληκεν Ἡλιόδωρος, παραθεῖσθαι, παρα-
 τεθεῖσθω τὸ ἐξῆς (Βάκχ. 190),

Καγὼ γὰρ ἠβῶ, κάπιχειρήσω κακοῖς.

καὶ ἡ συνήθεια δὲ τῷ συστοίχῳ ῥήματι, Ἐπιχειρίζω, καὶ Ἐπι-
 χειρίζομαι ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας τέταχε. ἐπεὶ δὲ τὸ Ἐπι-
 χειρεῖν, ἢ Ἐγχειρεῖν, καὶ αὐτὸ τὸ ἐνάρχεσθαι τοῦ ἔργου, καὶ
 ὅσον τὴν χεῖρα ἐπιβάλλειν αὐτῷ, σημαίνει, τοῦτο ἡ συνήθεια
 διὰ τοῦ Καταχερῶ καὶ Καταχερίζω προεἴλετο φράζειν. ἡ δὲ
 χυδαιεστέρα φωνὴ καὶ Καταχερνῶ εἴρηκε, παρενθεῖσα τὸ ν̄,
 ὡς ἀπὸ τοῦ Φέρω πεποίηκε τὸ Φέρνω. ἔχει δ' ἀν' τις καὶ
 ταῦτα εἰκοτολογῶν παραμυθήσασθαι τῷ καὶ τοὺς Ἀρχαίους
 Χερνήτην καλέσαι, τὸν ἀπὸ χειρῶν ζῶντα, καὶ Φερνήν τὴν
 παρά τῆς γυναικὸς φερομένην εἰς τοῦ ἀνδρὸς προῖκα, καίπερ
 οὐδ' ὅλως ἐμφαινομένου τοῦ ν̄, οὔτε ἐν τῷ Χεῖρ, οὔτε ἐν τῷ
 Φέρω. — Στ. 25, Σώματα νεκρῶν.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ.
 καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 129) δὲ, Σώματα νεκρῶν, πληθυν-
 τικῶς εἴρηκε.

Σελ. 251, στ. 2, Ὑποτρίζων.] Ἐγραφα διὰ τοῦ ἰ τὴν
 παραλήγουσαν. τὰς γὰρ ἐν ἄδου ψυχὰς Ὀμηρὸς νυκτερίδων

δίκην τρίζειν ἐπλάσατο πρῶτος (Ὀδυσσ. Ω, 6) εἰπὼν,
 Ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες μυχῶ ἀντροῦ θισπεισίοιο
 Τρίζουσαι ποτίονται, ἐπεὶ κέ τις ἀποπέσῃσιν
 Ὀρμαδοῦ ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλησιν ἔχονται,
 Ὡς αἱ τετριγυῖαι ἀμ' ἦσαν.....

ἃ δὴ παρωδεῖ ἐνταῦθα Ἡλιόδωρος, οὐδὲ τὸν Μυχὸν τοῦ ἀντροῦ παραλείψας. — Στ. 12, Κηδείας μὲν τῆς ἐμῆς ἀμελοῦσα.] Τοῦτο λέγει, ὅτι οὐκ ἐφείτο τοῖς ἀποιοχομένοις μίγνυσθαι ταῖς ἐν ἄδου ψυχαῖς, πρὶν ἂν ταφῆς τύχωσι, ὡς καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 5) εἰρήκαμεν. διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὰς ἐν θαλάσῃ ἀνηρημένους ψυχὰς, μηδὲ εἰς ἄδου καταβαίνειν ὅλως, ἀλλὰ περὶ τὸ ὕδωρ πλανᾶσθαι, φησὶν Ἀχιλλεὺς ὁ Τάτιος (E, 15'). — Στ. 15, Γενομένη.] Οὕτως ὀρθῶς κατ' ὀνομαστικὴν αἱ ΚΑ ἐν αἷς οὐκ ὀρθῶς μέντοι καὶ τὸ προηγησάμενον, Μόνης, γράφεται, Μόνη. τοιοῦτον δέ τι καὶ ὁ προῖων (σελ. 255) ἐρεῖ, « Τῶν ἱερῶν ὅλος γιγνόμενος ». καὶ αὖθις (σελ. 264) « Ὀλοὶ τῆς ἀγωνίας ὄντες ». — Στ. 18, Ἄλλ', αἰεὶ δὴ τὸν σαυτῆς κ. τ. λ.] Παρέλιθα ἐκ τῶν ΑΑ. ἐν δὲ τῇ Β γράφεται, Ἄλλα δὴ τὸν σαυτῆς. ὁ δὲ Α, μεταφράσας, *Pour autant que etc.* ἔοικεν ἀναγνωστέον ὑπειληφέναι, Ἄλλ', οἷα δὴ κ. τ. λ.

Σελ. 252, στ. 3, Ξιφήρεις.] Περιέγραφα τὸν προηγούμενον, Καί, ὃν παρέλιπον καὶ ἀμφω οἱ μεταφράσαντες, ὡς περιττόν. ἀντὶ δὲ τοῦ, Ξιφήρεις, ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ γράφεται, Ξιφήρη, πρὸς τὸν ἀγῶνα δῆθεν ἀναφερόμενον. — Στ. 15, Ἐπ' αὐτούς.] Οὕτως αἱ ΑΑ. — Στ. 18, Ὡς ἐπιβούλως τε καὶ πρὸς ἐναντίου κ. τ. λ.] Ἐν μὲν ταῖς ΚΑ φέρονται τρεῖς γραφαί, Ἐπιβούλως, Ἐπιβούλω, καὶ Ἐπίβουλος· ἐν δὲ ταῖς ΑΑ γράφεται, Ἐπιβούλος, παροξυτόνως, καὶ διὰ τοῦ ὀ, ὥστ' ἀδύηλον εἶναι, πότερον Ἐπίβουλος, ἢ Ἐπιβούλως, ἐβούλετο γράφειν ὁ γράψας. ὁ δὲ Λ καὶ Α κατηκολούθησαν τῇ τοῦ Κ γραφῇ, Ἐπιβούλους, ἐρμηνεύσαντες μέντοι διαφόρῳ τρόπῳ τὸ ὅλον χωρίον. προειλόμην τὸ ἐπιρῆμα, Ἐπιβούλως, τρέψας πρὸς τούτοις καὶ τὸ, Πρὸς ἐναντιούς, εἰς τὸ, Πρὸς ἐναντίου, ἵνα καὶ αὐτὸ ἐπιρῆματικῶς ἔχη ἐκλαμβάνεσθαι, κατὰ τὸ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 377), Πρὸς ἐναντίου σφίσις ἦν, περὶ οὗ ἐροῦ-

μεν, ἐπειδὴν κατ' ἐκεῖνο τὸ χωρίον γενώμεθα. ὁ δὲ νοῦς τοῦ προκειμένου, ὡς ἐπιβούλως, καὶ ἐναντίως τοῖς αὐτῆς μαγανεύμασι, γεγεννημένους κατασκόπους. — Στ. 22, Βουβῶνος.] Βουβῶν ἐστὶ, τὸ παρ' ἐκάτερα τῆς ἕβης μέρος, ἐν ἀρχῇ τῶν μηρῶν κείμενον. ἐλέγετο δὲ ὁμωνύμως Βουβῶν, καὶ κατὰ τινας, ὡς φησὶν Ἡρωδιανός. (παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ. σελ. 206), Βομβῶν, τὸ περὶ τοὺς βομβῶνας οἶδημα. καταχρηστικώτερον δὲ καὶ τὰ ἐν ἄλλοις μέρεσι τοῦ σώματος ἀνοιδήματα, Βουβῶνες, ἐκλήθησαν. παρὰ δὲ τὸ, Βουβῶν, καὶ ῥῆμα τὸ, Βουβωνιάω, ὅπερ εἰκὸς καὶ Βομβωνιάω λελέχθαι, ὅθεν ἢ συνήθεια παρέλαβε τὸ, Βομβωνιασμένος, καὶ χυδαιότερον Μπουμπουνιασμένος, οὕτω λέγουσα τὸν καχεκτικῶς ἐξφδηκότα τὸ σῶμα, καὶ μάλιστα τὰ περὶ τὸ πρόσωπον.

Βιβλίω Ζ, Σελ. 253, σί. 5, Σπουδαιέστερον.] Ἐν τῇ Β Γράφειαι, Σπουδέστερον· δῆλον μέντοι ἐκ τῆς ἡμαρτημένης ταύτης γραφῆς, ὅτι γραπτέον, Σπουδαιέστερον. τὸ δὲ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἄσπασι, Σπουδαιότερον, οὐδὲν ἐστὶν ἄλλο ἢ δήλωσις τῆς τοῦ Σπουδαιέστερον καινῆς σχηματίσεως, καθὰ καὶ παρ' Ἡροδότῳ (Α, ἡ'), τῷ, Σπουδαιέστερα, προσγέγραπται τὸ, Σπουδαιότερα. ὁ δὲ τὴν Ἀποθήκην τῶν παιδῶν ἐκ τῆς Γαλλικῆς εἰς τὴν Γραικὴν γλῶσσαν μετενεγκὼν, ἀνὴρ τάλλα καλὸς καὶ γαθὸς, καὶ τῆς περὶ τοὺς Ἕλληνας σπουδῆς ἕνεκα, εὐλογεῖσθαι ἄξιός, παραχθεὶς, ὡς εἴοικεν, ὑπὸ τῆς παρὰ τῷ Ἡλιοδώρῳ ἡμαρτημένης γραφῆς, « Πρὸς παραμυθίαν τῶν σπουδαιέστερων » μαθημάτων » εἶπε (Τομ. Γ, σελ. 41). τοῦτο δὲ ἀμφοτέρως ἐπιλήψιμον, καὶ διότι γραφικὸν ἀμάρτημα, ὡς Ἑλληνικὴν λέξιν παρεισήγαγεν εἰς τὴν γλῶσσαν, καὶ διότι κακόζηλον τὸ τῶν σαφεστέρων τὰς ἀσαφεστέρας προαιρεῖσθαι τῶν φωνῶν ὁπνίκα δι' ἐκατέρων ταῦτ' ἀποδιδόναι οἷόν τε. ὠφείλει οὖν εἰπεῖν, « Σπουδαιότερων ». ἀλλὰ περὶ τούτων ἐν ἄλλοις, ἢν θεὸς διδῶ, πλατύτερον.

Σελ. 254, σί. 9, Δίῳτι καὶ εἰ.] Παρήλλαξε τὴν τάξιν, ἀντὶ τοῦ, Δίῳτι εἰ καὶ, ὅπερ προῖων (σελ. 259) ἐρεῖ, « Ὡς » εἰ καὶ ». — Στ. 15, Συλλαμβάνοι καὶ προθυμότερον, ἐδόκει τε κ. τ. λ.] Ἀντὶ τοῦ, Συλλαμβάνοι, ἐν ταῖς ΑΑ γέγραπται, Συλλαμβάνοι μὲν, ὅπερ ἴσως ἐξ ἑτέρας γραφῆς εἰσερρήθη τῆς

Συλλαμβάνοιμεν, μονολεκτικῶς, ἵνα ἢ ὡς ἀπὸ τοῦ πρεσβύτου πρωτοπροσωπικὸς ὁ λόγος, τουτέστιν, Ὡς ἂν ἩΜΕῖΣ οἱ κατὰ τὴν πόλιν στρατιῶται συλλαμβάνοιμεν ῥᾶον καὶ προθυμότερον. μέση δὲ καὶ οὐ τελεία στίξας μετὰ τὸ, Προθυμότερον, τὸν τε ἐχόμενον, Δέ, μεταβαλὼν εἰς τὸν ἐγκλιτικὸν, Τε, σαφέστερον κατέστησα τὸ χωρίον. καὶ ἔστιν ἡ τοῦ λόγου συνάρτησις, εἰ ἀνωθεν λαμβάνων συντέμνοισ τὰ ἐν μέσῳ, τοιαύτη Ὁρμησαν μὲν καὶ αὐτίκα· πρεσβυτικῷ δὲ τινος διακωλύσαντος, καὶ ἐκδιδάξαντος, ἐδόκει τε ταῦτα (τὰ ὑπὸ τοῦ πρεσβύτου διηλονότι λεχθέντα) καλῶς εἰρῆσθαι, καὶ ὄρμησαν αὐτίκα ἐπὶ τὰ βασίλεια. — Στ. 19, Ἀρσάκη.] Πέπλασται τούνομα, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ τῆς μυθιστορίας ταύτης· καὶ ἴσως πρὸς τὴν Ἀρσάμην, θυγατέρα Δαρείου, ὡς εὔρηται παρὰ τῷ Σουΐδῃ (λέξ. Θεοκλυτήσαντες)· πλὴν εἰ μὴ καὶ παρ' ἐκείνῳ διὰ τοῦ ἡ γραπτέον. ἔστι δὲ καὶ Ἀρσάμης, ἀνδρὸς ὄνομα, πάππου Δαρείου, ὡς φησιν Ἡρόδοτος (Α, σθ'). Ἀρσάκης δὲ ἐκαλεῖτο (Ἰδ. Πολύβιον, Ι, κέ') ὁ τὴν τῶν Πάρθων ἀρχὴν συστήσας, καὶ τοῦ γένους τῶν ἀπ' αὐτοῦ κληθέντων Ἀρσακιδῶν τὴν κρηπίδα καταβαλόμενος. — Στ. 21, Ὑπέρογκος.] Κακῶς ἐν ταῖς ΑΑ, Ὑπέρογκος· ἐν δὲ τῇ Β, Ὑπέρογκον, ἡμαρτημένως καὶ τῇ Γραφῇ καὶ τῷ γένει· πλὴν εἰ μή τις μέλοχὴν παραλελείφθαι τοῖς ἀντιγράψασι, τὴν, Ἐχουσα, ἢ, Κεκτημένη, ὑπολάβοι· καὶ τοῦτό πως ὑπονοεῖν παρέχει ἡ ἐχομένη λέξις, Οἶον· ἔσται γὰρ ὁ νοῦς τινικαῦτα, Τό τε φρόνημα διὰ τὴν εὐγένειαν ὑπέρογκον ἔχουσα, καὶ τοιοῦτον, οἶον εἰκὸς ἔχειν τὴν τοῦ μεγάλου βασιλέως ἀδελφὴν. — Στ. 25, Τῆς ἐκ Μέρμφεως τότε φυγῆς ἐγεγόνει.] Οὕτως αἱ ΑΑ. ἡ δὲ Β, ὡς καὶ ἡ Κ, Ποτέ, ἀντὶ τοῦ, Τότε, διαφόρῳ μέντοι τάξει, Τῆς ἐκ Μέρμφεως φυγῆς ἐγεγόνει ποτέ.

Σελ. 255, στ. 6, Εἰσιτηρίους.] Ἐν ταῖς ΑΑ καὶ ΚΑ γραφεται, Ἴκετηρίους. — Στ. 14, Τοῦ ὑποσπεύειν.] Προσέθηκα τὸ ἄρθρον, ἵν' ἔχη συνάπτεσθαι πρὸς τὸ, Πόρρω· ὁ δὲ νοῦς, Πόρρω ἦν τοῦ ὑποσπεύειν, ὅπως (ἦλθον τίνος ἕνεκα) ἐδράτο τὰ ὑπὸ τῆς Ἀρσάκης πρὸς αὐτὸν γιγνόμενα. — Στ. 20, Τὰδελφοῦ.] Οὕτως ἡ Β. — Στ. 24, Ὑποσπεισθεῖς.] Ἐν τῇ Β, Πεισθεῖς, δίχα προθέσεως· ὁ καὶ κρεῖττον διὰ τὸ προηγησά-

μενον, ῥαδίως, ὅπερ οὐ πάνυ τι συνάδει τῇ μειωτικῇ τῆς προθέσεως σημασίᾳ.

Σελ. 256, στ. 4, Οὐ πρότερον ἀνήκεν.] Οὕτως αἱ ΚΑ, ΑΑ καὶ ΔΑ454· ὁ δὲ καὶ μακρῶ κομψότερον τοῦ, Προανῆκεν.—Στ. 7, Πρότερον.] Ἐκ τῶν ΔΑ454. ἐπιρρηματικῶς δὲ χρῆται τῇ φράσει, ὡς καὶ οἱ ἄριστοι τῶν συγγραφέων· οἶον καὶ (σελ. 98), « Χρό- » νοις ὀλίγω πρόσθεν », (σελ. 200) « Οὐ πολλαῖς ὑσπερον ἡμέ- » ραις », (σελ. 245) « Δυσὶ ταύταις πρότερον ἡμέραις », καὶ ἀλλαχοῦ.—Στ. 9, Συρρέοντος.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Συρρέοντος. Στ. 12, Ταῦτα.] Λεῖπει τὸ, Ταῦτα, ἐκ τῶν ΚΑ, ἴσως οὐκ ἀτόπως. Στ. 24, Τοὺς τε σωματοφύλακας.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Τοῦ τε σώματος φύλακας, ἐξ ἀμείνονος (οἶμαι) γραφῆς τῆς, Τοὺς τε τοῦ σώματος φύλακας. — Στ. 25, Ἐπιχρύσοις.] Ἐτρεψα τὸ, Ὑποχρύσοις, εἰς τὸ, Ἐπιχρύσοις, δι' ἧς πρόσθεν (σελ. 61) εἴρηκα αἰτίας.

Σελ. 257, στ. 5, Πρῶτρεπεν.] Οὕτως αἱ ΚΑ. — Στ. 12, Παρανομηθεῖς.] Σημεῖωσαι τὸ Παρανομηθεῖς, καινῶς εἰρημένον ἀντὶ τοῦ, Παράνομα παθῶν· κατὰ τὸ Δυστυχηθῆ, καὶ Ἀσεβηθῆ, τοῦ Πλάτωνος, περὶ ὧν εἴρηκα μὲν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 192).

Σελ. 258, στ. 1, Ἐπιβεβουλευκῶς.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἐπιβεβληκῶς, ἴσως οὐκ ἀτόπως· τὸ γὰρ Ἐπιβάλλειν φυγὴν, κυρίως ἐπὶ τῶν κατὰ νόμους κολαζόντων, ἢ ἄλλως πως ἀρχόντων, λεγόμενον, ἔχει ἂν κομψῶς καὶ ἐπὶ τοὺς ἐπιβουλευοντας τινὲ φυγὴν μεταφέρεισθαι, οἶον καὶ (σελ. 263) ἐπὶ τοὺς αὐθαιρέτως ἑαυτοὺς φυγαδεύοντας. — Στ. 4, Αὐτοῦ.] Ἐτρεψα τὴν δοτικὴν εἰς τὴν γενικὴν. — Στ. 8, Περιστοίχιστο. θυμοῦ μὲν γὰρ κ. τ. λ.] Ἐστιξα εἰς τὸ, Περιστοίχιστο. εἶτα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς ἔγραψα, θυμοῦ μὲν γὰρ, προσθεῖς τὸν, Γὰρ, σύνδεσμον, ὃν ἠρμήνευσαν καὶ οἱ μεταφράσαντες, ὁ μὲν Λ διὰ τοῦ, Nam, ὁ δὲ Α, διὰ τοῦ, Car. Στ. 11, Συνετάττετο.] Ἐτρεψα τὴν ἐνεργητικὴν εἰς τὴν μέσσην διάθεσιν, τοῦ Ἑλληνισμοῦ τοῦτο ὑπαγορεύοντος. ἢ δὲ τῆς γραφῆς ἀμαρτία προδηλὸς· τὸ γὰρ ἐπιφερόμενον ἄρθρον, Τὸν, τοῦ παραλελειφθαι τὴν τελευταίαν τοῦ, Συνετάττετο, γέγονεν αἴτιον. — Στ. 15, Τῇ ψυχῇ] Οὕτως αἱ τε ΚΑ καὶ ΑΑ.
Στ.

Στ. 17, Διαλιποῦσα.] Ἐξήλειφα τὸν προηγούμενον, Δι, ὅς οὐδὲ ἐν τῇ Β ἐμφέρεται. — Στ. 18, Οἱ ἐξ ἐπιλήφως.] Ἐπιληψιν ὀνομάζει, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης, ἢν Ἴωποκράτης, Ἐπιληψιν, Ἰωνικῶς, οἱ δὲ μεταγενέστεροι τῶν ἰατρῶν, Ἐπιληψίαν, ἐκάλεσαν. ὠνόμαζον δ' αὐτὴν καὶ, Ἰεράν νόσον, κατ' εὐφημισμὸν. καὶ ἔοικε τοιοῦτόν τινα εὐφημισμὸν ἐμφῆσαι βούλεσθαι καὶ ἢ συνήθεια, Γλυκὴ (συνυπακουομένου τοῦ, Πάθος) ὀνομάζουσα τὴν Ἐπιληψίαν· κατὰ καὶ τοῖς Ἀρχαίοις Γλυκεῖαι, ἐπιθετικῶς, ἐκαλοῦντο αἱ Ἐριννύες (Σχολ. Σοφοκλ. Οἶδ. Τυρ. 106). οὐκ ἀφωῶς δὲ ἐπιληψία προσείκασε τὴν τῆς Ἀρσάκης ἐρωτομανίαν· ἐπεὶ καὶ αὐτὴν τὴν συνουσίαν, μικρὰν ἐπιληψίαν ἔλεγεν εἶναι Δημόκριτος, ὡς φησι Γαληνός (Ἰπποκρ. Γ, Ἐπιδημ. σελ. 598).

Σελ. 259, στ. 11, Μηδὲ ἀπροφάσιστον κ. τ. λ.] Μετενήνεκται ταῦτα ἐκ τῶν Φοινισσῶν (1235) Εὐριπίδου, ἐν αἷς Ἐτεοκλῆς παρακελεύεται ἀμφοτέροις τοῖς στρατοῖς ἠσυχίαν ἄγειν, ὡς αὐτῷ προσῆκον μόνῳ πρὸς μόνον μάχεσθαι τὸν ἀδελφὸν περὶ τῆς βασιλείας. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Γ, 88),

Ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς
Τεύχεα κάλ' ἀποδέσθαι ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ·
Αὐτὸν δ' ἐν μέσσω καὶ Ἀρήϊφίλον Μενέλαον,
Οἴους ἀμφ' Ἑλένη καὶ κλήμασι πᾶσι μάχεσθαι.
Ὀπώτερος δὲ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
Κτήμαδ' ἔλων εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἴκαδ' ἄγεισθαι.

Στ. 14, Μονομαχῆσαντας.] Ἐτρεψα τὸν μέλλοντα εἰς τὸν ἀόριστον.

Σελ. 260, σλ. 10, Προτάξεως.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Προτάξεως· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ, αὐτό τε τοῦτο, καὶ, Τροτάσεως, ἀδιανοήτως ἀντὶ τοῦ, Προτάσεως. — Στ. 13, Τῷ γιγνομένῳ.] Τουτέστι τῷ προσήκοντι. οὕτω διώρθωκα ἐκ δύο ἡμαρτημένων γραφῶν, τῆς τε τοῦ Κ, Τῶν γιγνομένων, καὶ τῆς τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, Τῷ γενομένῳ. ἐρεῖ δὲ καὶ προϊῶν (σελ. 267), Χάριν τὴν γιγνομένην, ἤγουν τὴν προσήκουσαν, τὴν ὀφειλομένην. Στ. 15, Περιτιθέντος.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 16, Ἐπιχρύσω.] Διώρθωκα καὶ πάλιν τὸ, Ἰποχρύσω, δι' ἃ πρότερον εἰρήκειν. — Στ. 18, Ἰπῶ ἀνάγκης.] Ἐξ-

ἤλειφα τὸν προηγούμενον, Καί, ὡς περιττόν. ὅτι δὲ τοῖς ἀντιγράψασιν ἠμάρτυται τὰ τοιαῦτα, δηλώσει καὶ τὰ ἐπόμενα. αἰνίττεται δὲ τὰ περὶ τὸν Ὀμηρικὸν Ἴρον (Ὀδυσσ. Σ, 75),

Ἄλλα καὶ ὡς δρησιῆρες ἄγον, ζώσαντες ἀνάγκη,
Δειδιότα, σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλισσιν.

Στ. 19, Τῆς Ἀρσάκης.] Οὕτω δίχα τοῦ, Καί, ἢ τε Β καὶ αἱ ΑΑ. — Στ. 20, Εἰς παραίτησιν.] Κάνταῦθα λείπει καὶ ἐκ τῆς Β, ὃν παρέλιπον Καί. — Στ. 24, Οὐ γὰρ ἀπλῶς πολέμιος κ. τ. λ.] Ἡθικῶς πάνυ καὶ τὰ τῷ Θεαγένει λεγόμενα πρὸς τὸν Θύαμιν περὶ τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ ἂ Θύαμις ἀποκρίνεται πρὸς αὐτόν.

Σελ. 261, σφ. 15, Κρατοῖν.] Οὕτως αἱ ΚΑ.

Σελ. 262, σφ. 1, Οὐ μὴν ὑπέστη γε.] Οὕτως ἢ Β καὶ αἱ ΑΑ. τὸ δὲ Μέν, ἐκ τοῦ Κ εἰς τὰς λοιπὰς εἰσφρήσαν, βάρβαρον, καίπερ ἐμφερόμενον καὶ ἐν ταῖς ΔΑ707. τὰ δὲ ἐχόμενα, Ἄλλα παρὰ τὴν πρώτην κίνησιν κ. τ. λ. ἐν μὲν τῇ Β γράφεται ἀπαραλλάκτως ὡς καὶ ἐν τῷ Κ· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ, Ἄλλα τὴν πρώτην κίνησιν εἰς φυγὴν τραπείεις ἐπὶ τὰς πύλας ἔβη εἰς τὸ εἰσφρῆσαι εἰς τὸ ἄστυ προθυμούμενος. ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, Ἄλλα παρὰ τὴν πρώτην κίνησιν εἰς φυγὴν τραπείεις ἐπὶ τὰς πύλας εἰς τὸ εἰσερρῆσαι εἰς τὸ ἄστυ προθυμούμενος· ἐν δὲ ταῖς ΔΑ294 καὶ 707, Ἄλλα παρὰ τὴν πρώτην κίνησιν εἰς φυγὴν τραπείεις, ἐπὶ τὰς πύλας ἔβη, εἰς τὸ εἰσφρῆσαι εἰς τὸ κ. τ. λ. αὐτὸς δὲ Δορβίλλος, τὰ πλεῖστα τούτων ἐξηγητικὰς προσθήκας ἠγησάμενος, οὕτω γραπτέον εἶναι ἀποφαίνεται, Ἄλλα τὴν πρώτην κίνησιν τραπείεις ἐπὶ τὰς πύλας, εἰσφρῆσαι εἰς τὸ ἄστυ προθυμούμενος· ἢν γραφὴν παρέλαβε καὶ ὁ Μ, οὐδενὶ ἄλλῳ διαφέρουσαν τῆς Β καὶ τῆς Κ, ἢ τῇ παραλείπει τῆς, Παρὰ, πρόθεσις. καὶ ταῦτα μὲν οἱ Κριτικοὶ περὶ τῶν διαφορῶν γραφῶν. ἡμεῖς μέντοι φυλάξαι δεῖν ἔγνωμεν καὶ τὴν, Παρὰ, πρόθεσιν, καὶ τὸ, Εἰς φυγὴν, καὶ τὸ ἔβη, ὡς ἀναγκαῖα καὶ τῇ διανοίᾳ καὶ τῇ συνθήκῃ τοῦ λόγου· ἀντὶ δὲ τοῦ, Εἰς τὸ εἰσφρῆσαι, γεγράφαμεν μόνον, Εἰσφρῆσαι, ὥπερ καὶ ἀλλαχοῦ (σελ. 364) ἐχρήσατο Ἡλιόδωρος. οὐδὲν δ' ἐκώλυε καὶ τὸ, Εἰσερρῆσαι, τῶν ΑΑ παραλαβεῖν ἀντὶ τούτου· ταῦτό γὰρ ἀμφοτέρωθεν δύναται, τουτέστι τὸ μετὰ βίας εἰσπηδῆσαι. καὶ σημείωται ὅτι ἢ αὐτῇ

τῆς γραφῆς διαφορὰ εὔρηται καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ ἐν τούτοις (Ἰππ. 4),

Ἐξ οὗ γὰρ εἰσήρῃσεν εἰς τὴν οἰκίαν·

ἐν οἷς ταῦτα φησὶν ὁ σχολιαστὴς· « Ἀντὶ τοῦ εἰσηλθεῖν εἰς- » ἐπαθήσεν . . . Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις. ἐν ἐνίοις δὲ ἀντιγράφοις, » Βῖσέφρησε, γράφεται, διλοῦσης τῆς λέξεως τὸ, Ἐπεπαθή- » σεν, ἔτι δὲ καὶ τὸ μετὰ φθορᾶς εἰσελθεῖν ». — Στ. 4, Ἄλλ' ἦνυέ γε οὐδέν.] Ἐτρεψα τὸν, Γε, εἰς τὸν, Γε. — Στ. 11, Οὐ φέρων.] Οὕτως ἄπασαι, πλὴν τῆς Β, ἐν ἣ γράφεται, Μὴ φέρων. — Στ. 13, Τοῦ τείχους] Ἐκ τῆς Β καὶ τῶν ΑΑ. ἔοικε δὲ τὸ, Ποῦ, τυπογραφικῶς ἀμαρτηθὲν τὴν ἀρχὴν, ἐν τῇ Κ, καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ἐπέερα μελαβῆναι. — Στ. 22, Ἄλλ' ὅτε ὁ τρίτος κ. τ. λ.] Ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, Ἄλλ' ὅτε δὲ τρίτος, ἐξ ἀμείνονος οἶμαι γραφῆς τῆς, Ἄλλ' ὅτε δὴ ὁ τρίτος, ὡς αὐτίκα δῆλον γενήσεται. μετωχέτευται δὲ ἐκ τῶν Ὀμηρικῶν παηῶν· εὐεπίφορος γὰρ ὁ ποιητὴς εἰς τὸ καταλέγειν τὸν ἀριθμὸν τῶν περιαγωγῶν ἐπὶ τῆς πολεμικῆς διώξεως· οἷον (Ἰλιάδ. Π, 705, καὶ Υ, 447),

Ἄλλ' ὅτε Δ' Ἡ τὸ τέταρτον ἐπίσσυτο δαίμονι ἴσος·

καὶ αὐθις ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως διώκοντος καὶ καταλαμβάνοντος τὸν Ἔκτορα (Αὐτ. Χ, 208),

Ἄλλ' ὅτε Δ' Ἡ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο.

δῆλον οὖν ὅτι καὶ ἐν τῷ προκειμένῳ τοῦ Ἠλιοδώρου χωρίῳ γραπτέον, Ἄλλ' ὅτε δὴ ὁ τρίτος.

Σελ. 263, στ. 2, Βεβλήσεσθαι.] Μετέβαλον τὸ σόλοικον Βεβλήσθαι, εἰς τὸ, Βεβλήσεσθαι· δῆλον δὲ καὶ ἐξ ὧν ἐν ταῖς πρόσθεν (σελ. 69) εἶρηκε, « Στῆθε . . . οὔτος, ἢ βεβλήση ». οὕτω δὲ καὶ Πλούταρχος (περὶ τοῦ Σωκρ. Δαιμον. § 30), « Ἐβόων ἀφεῖναι, καὶ σώζειν ἑαυτὸν, εἰ δὲ μὴ πεπλήξεσθαι ». ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Ὡς ἐκ θεάτρου, ἐν τῇ Β μόνῃ γράφεται, Ὡσπερ ἐκ θεάτρου. — Στ. 4, Εἴτε τι δαιμόνιον.] Ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 23, Ὡ παῖδες.] Οὕτως ἡ Β καὶ αἱ ΑΑ, μετὰ τοῦ κλητικῆς μορίου.

Σελ. 264, στ. 7, Ἐγυμνώθη μὲν τῶν ἐπιβεβλημένων βακῶν.] Ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ Ὀδυσσεύς καὶ ταῦτα (Ὀδυσσ. Χ, 1),

Αὐτὰρ ὁ γυμνώθη βακίων πολύμητις Ὀδυσσεύς.

Στ. 18, 'Αμφω.] 'Εν τῇ Β γράφεται, 'Αμα. — Στ. 20, Διηκρίβουν τὸν ἀναγνωρισμὸν.] 'Ετρεψα τὸ μέσον, Διηκριβοῦντο, εἰς τὸ ἐνεργητικὸν, Διηκρίβουν. ἐρεῖ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 283), « Διακύψας, ἐπειράτο διακριβοῦν τοὺς » ὁρωμένους ».

Σελ. 265, σλ. 3, 'Υπ' ἀγνοίας.] Οὕτως ἡ Β καὶ αἱ ΑΑ. τὸ δὲ τυπογραφικῶς ἀμαρτηθὲν, 'Υπὲρ ἀγνοίας, παρὰ τῷ Κ, παρέλαβον συγκύφαντες ἅπαντες οἱ μετ' αὐτόν. τὸ ἐξῆς, Τοῖς γεγραμμένοις παραπλησίον, ἀπόζει τῆς 'Αριστοφανείου χάριτος· οὕτω γὰρ ἐκεῖνος, σκώπτων τοὺς κολακικούς καὶ παλιμβόλους, εἴρηκέ που (Βατρ. 536),

..... Μετακυλινδεῖν αὐτὸν αἰεὶ
Πρὸς τὸν εὖ πράττοντα μᾶλλον τοῖχον, ἢ γεγραμμένην
Εἰκὸν ἰστάναι, λαβόνθ' ἐν σχῆμα.....

Στ. 5, Κατ' ἴχνος γὰρ ἐφεπομένη κ. τ. λ.] Παρέλιθα τὸν, Γὰρ, ἐκ τῶν ΑΑ· οὗτος δὲ, παραληφθεῖς, καὶ τὴν μεταβολὴν τῆς σίξεως ὑπεηγόρευε· — Στ. 9, Κὰν πόρρωθεν ἦ.] 'Ετρεψα τὸν διαζευκτικὸν εἰς τὸ ὑποτακτικὸν ὑπαρκτικὸν ῥῆμα. Στ. 15, 'Ιδὼν.] Λείπει τὸ, 'Ιδὼν, ἐκ τε τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 20, Διεῖράωσεν.] Γραπτέον οἶμαι, 'Εῖράωσεν· περιττὴ γὰρ ἐνταῦθα ἡ πρόθεσις, καὶ ἔοικεν ἐκ τοῦ προηγησαμένου, Κ Α Γ, συνδέσμου, ἀβλεψία τῶν ἀντιγραφάντων, προσκολληθῆναι τῷ ῥήματι. σημείωσαι δὲ τὸ ἀτεχνον ἅμα καὶ ἀπίθανον τῆς ῥαψίσεως· πῶς γὰρ εἰκὸς οὕτω βραδὺν γενέσθαι τὸν Θεαγένην εἰς τὸν τῆς ἐρωμένης ἀναγνωρισμὸν, ὀξύτατα καὶ ταῦτα γνωρισάσης αὐτὸν ἐκεῖνης; — Στ. 22, Καὶ τότε Θεαγένης.] 'Εν ταῖς ΑΑ, Καὶ τότε ὁ Θεαγένης, μετὰ τοῦ ἄρθρου περιττὸς δὲ ὁ, Καί. λείπει δὲ καὶ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μεταφράσεων. — Στ. 23, Ἰῶν συγκειμένων αὐτοῖς συμβόλων.] Ὡν ἐμνημόνευσεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 180).

Σελ. 266, σλ. 2, Ὡσπερ ὑπ' ἀπτίνος ἐκ νεφῶν διαττούσης.] Οὕτως αἱ ΔΑ362, ἢ γραφῇ κατηκολούθησε καὶ ὁ Μ. Στ. 14, Αὐτοῖς.] Οὕτω διώρθωκα τὸ χωρίον. συνάδει δὲ μοῦ ἢ διορθώσῃ καὶ ὁ Α, *Leur fut auteur et mediateur de paix.* Στ. 23, 'Επήκμαζον.] 'Εκ τῶν ΚΑ.

Σελ. 267, σλ. 13, Τοὺς μὲν Βησσαεῖς.] Ἴσως ἡμάρτηται

γραφικῶς τὸ, Βησσαίῃς· ἴσως δὲ καὶ αὐτὸς Ἡλιόδωρος ἐπελά-
 φητο τοῦ Ἀττικίζειν ἐνταῦθα. τὰς γὰρ αἰτιατικὰς πληθυν-
 τικὰς τῶν εἰς εὐς διὰ τοῦ εἰς ἐκφέρουσιν οἱ Ἀττικοὶ, Βασι-
 λέας, λέγοντες, καὶ, Ἱερέας, ἵνα μὴ συνεμπίπτωσι ταῖς ὀνο-
 μαστικαῖς, Βασιλεῖς, καὶ, Ἱερεῖς. ὄφειλεν οὖν εἰπεῖν καὶ,
 Βησσαέας, ὡς εἴρηκεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 257), καὶ οὐ
 Βησσαεῖς, ὅπερ ὀρθῶς ἐχρήσατο κατ' ὀνομαστικὴν ἀνωτέρω
 (σελ. 258). — Στ. 14, Γίγνομένην.] Ἐτρεψα τὸν ἀόριστον εἰς
 τὸν ἐνεστώτα, ἵνα τὸ, Γίγνομένην, σημαίνει τὸ, προσήκουσαν,
 ὀφειλομένην. εἴρηκα δὲ περὶ ταύτης τῆς σημασίας καὶ ἀνωτέρω
 (σελ. 225). — Στ. 17, Καὶ εἰς πληρουμένην.] Περιττός
 ὁ, Καὶ· λείπει δὲ καὶ ἐκ τῆς Β. — Στ. 18, Ἀποστελεῖν.]
 Γραπτέον, ὡς διώρθωκα, Ἀποστελεῖν, ἢ γοῦν κατὰ τὸν ἀόρισ-
 τον, Ἀποστεῖλαι, ὃν παρεμφαίνει πως καὶ ἡ ἡμαρτημένη
 γραφὴ τῆς Β, Ἀποστέλλειν. — Στ. 22, Ἐκ θατέρων.] Σό-
 λοικον τὸ, Ἐκ θατέρων, καίπερ ἐν ἅπασιν οὕτως ἐμφερόμε-
 νον· ἔστι γὰρ, Ἐκ τῶν ἐτέρων, ὅπερ οὐκ ἐπιδέχεται τὴν τοιαύ-
 τιν συναίρεσιν. γραπτέον οὖν, Ἐκ θατέρου, συνυπακουομένου
 τοῦ, Μέρους.

Σελ. 268, στ. 6, Ἱσειον.] Ἐδιφθογογράφηκα τὸ Ἱσειον,
 ἐπειδὴ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 273) διφθογογραφεῖται.
 οὐδ' οὕτω μέντοι ἔρρωται ἡ λέξις· ὄφειλε γὰρ εἶναι, Ἱσίδειον,
 ὁ ναὸς τῆς Ἰσίδος, ὡς λέγεται, Θετίδειον, ὁ ναὸς τῆς Θετι-
 δος. τοὺς δὲ τοιαύτους σχηματισμοὺς, οὐ τοῖς ἀντιγράψασι
 μᾶλλον ἢ αὐτοῖς τοῖς συγγράψασιν εἰκὸς κεκαινοτομησθαι.
 Στ. 10, Καθαρόν τὸ ἠδόμενον.] Καθαρὰν τὴν ἠδονήν· τοῦτο
 γὰρ βούλεται λέγειν, μετοχὴν ἀντ' ὀνόματος παραλαβών.
 εἴρηκα δὲ περὶ τῆς τοιαύτης χρήσεως ἐν τοῖς πρόσθεν (141).
 παρέλιπον δὲ τὴν λέξιν, Εὐδύμημα τοῦ Κ, οὐχ ὡς τῷ σχι-
 ματισμῷ ξένον, ἐπεὶ καὶ Λουκιανὸς εἴρηκε πού (Εἰκόν. §
 22), Εὐδαιμόνημα· ἀλλ' ὡς λείπουσαν ἐκ τε τῶν ΚΑ καὶ τῶν
 ΑΑ, ἄλλως τε ἐπεξήγησιν οὔσαν τοῦ, ἠδόμενον. — Στ. 17,
 Ἐκθανεῖν.] Γουτέστι, λειποθυμῆσαι, ὡς ἐν τοῖς πρόσθεν
 (σελ. 171) ἐξηγησάμεθα. οἶεται δὲ ὁ Μ τὸν Ἡλιόδωρον
 ἐνταῦθα ἐξ Εὐριπίδου (Ἐκάβ. 246) μετενεγκεῖν τὴν
 λέξιν, εἰρηκότος,

Ἔσθ' ἘΝΘΑ ΝΕΪΝ γε σοῖς πέπλοισι χεῖρ' ἔμην.

ἀλλὰ τὴν Εὐριπίδειον ταύτην ῥῆσιν, ἡμαρτημένην τῇ γραφῇ, οὕτω διορθωτέαν εἶναι ὑπολαμβάνομεν,

Ἔσθ' ΕΜΒΑΛΕΪΝ γε σοῖς πέπλοισι χεῖρ' ἔμην.

Ψυχρὸν γὰρ ἀτεχνῶς, καὶ Εὐριπίδου ἀλλότριον, ἢ τοῖς πέπλοισι ἐνθνήσκουσα χεῖρ. — Στ. 22, τὴν τελευταίαν.] Ἡ γραφὴ ἔκ τε τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. συνυπακουσίον δὲ τὸ, Ἡμέραν, ἢ δῆλον ἐξ Εὐριπίδου (Ἀνδρομ. 100),

Χρὴ δ' οὐποτ' εἶδέν' ὄλβιον βροτῶν,
Πρὶν ἂν θανόντος τὴν τελευταίαν ἴδῃς
Ὅπως περάσας ἡμέραν ἤξει κάτω.

ἔρεϊ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 334) Ἡλιόδωρος ἐλλειπτικῶς, « Τῆς τελευταίας προσδοκωμένης ». — Στ. 23, Τὸν δὲ παῖδα . . . χρεωστεῖσθαι.] Εἴρηται περὶ ταύτης τῆς συντάξεως ἐν τοῖς πρόσθεν (192). — Στ. 25, Ἰκανῶς ἔχειν.] Οὕτως ἢ Β, δίχα τοῦ, τε.

Σελ. 269, στ. 1, Τὰς τῆς ἱερωσύνης.] Προσέθηκα τὸ ἕτερον ἄρθρον, τοῦ Ἑλληνισμοῦ τὴν προσθήκην ὑπαγορευούτος. Στ. 9, Ἐαυτοῦ.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 14, Ἦλθε.] Ἐν τῇ Β, Προῆλθε. — Στ. 15, Ἰεται.] Οὕτω κατ' ἐνεστῶτα αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. εἴρηκε δὲ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 265), « Ἐμμανὴς ἐπ' αὐτὸν ἰεται . . . καὶ ἐξήρτητο », ἐνεστῶτα τῷ παρωχημένῳ συμπλέξας. — Στ. 20, Ἀνακαόμενον.] Ἐφύλαξα τὴν γραφὴν τῆς Β (ἣν φέρουσι καὶ αἱ ΔΑ 288), ὡς Ἀττικωτέραν. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ; Κλαῖω, καὶ Κάω, φασίν, οὐ Κλαίω, καὶ Καίω. ἐρεῖ δὲ καὶ προῖων (σελ. 312), Ἐξέκαιε, ἀντὶ τοῦ, Ἐξέκαιε. ἀντὶ δὲ τῶν ἐχομένων, Παννύχιος γοῦν, ἐν ταῖς ΚΑ, γράφεται, Παννύχιον (ἐπιρρήματικῶς) οὔν. — Στ. 21, Στρέφουσα.] Τὸ ἡμαρτημένον Διαστρέφουσα (ὥπερ ὀρθῶς χρήσεται ἐν τοῖς ἐξῆς σελ. 297) διχῶς ἂν τις διορθώσαιτο, ἢτοι ἀπλῶς, Στρέφουσα, ἢ προθετικῶς, Μεταστρέφουσα. προειλόμην τὸ πρῶτον· ἐπεὶ καὶ ἔοικε παρωδηῖσθαι ἐκ τῆς ἐπὶ Πατρόκλῳ Ἀχιλλέως διὰ λύπην ἀϋπνίας (Ἰλιάδ. Ω, 3),

..... Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Κλαῖε φίλου ἐτάρου μεμνημένος· οὐδέ μιν ὕπνος
Ἥρι πανδαμάτωρ, ἀλλ' ἐστρέφετ' ἐνθα καὶ ἐνθα,

καὶ μετ' ὀλίγα (Αὐτ. 10),

Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὐτε
Ἰπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηγίς. τότε δ' ὄρθος ἀναστὰς
Δινεύεισκέ ἀλύων κ. τ. λ.

εἶρηκε δὲ καὶ Ἀριστοφάνης (Νεφελ. 36),

Τί δυσκολαίνεις, καὶ σιρέφει τὴν γύχθ' ὄλην;

Σελ. 270, στ. 9, Καὶ οἶον συνεχῆς ἀπτοντος.] Ψυχρὸν ἐπιει-
κῶς, ὁ συνεχῆς ἀπτων λύχνος τὸν ἔρωτα. — Στ. 10, Τί σε νέον
ἢ καινὸν κ. τ. λ.] Ταυτολογίαν ἠψισάμενος ὁ Τριλλέρος (Κριτ.
Παρατηρ. σελ. 214) τὸ Καινὸν, παρατεθειμένον τῷ, Νέον,
τετραχῶς ἐπεχείρησε διορθοῦν τὸ χωρίον, Νέον ἢ ξένον, Νέον
ἢ καινὸν (τουτέστι, φονικὸν, παρὰ τὸ Καίνω τὸ φονεύω),
Νέον ἢ καιρίον, καὶ τέλος, Νέον ἢ αἰνὸν (τουτέστι δεινόν).
βαβαὶ τῆς ἀφθονίας, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, τῆς ἀσωτίας τῶν
διορθώσεων, φαίη τις ἂν ἐπιερχόμενος ταῦτα οὐκ ἀπεικόντως
ἢ μὲν γὰρ πρώτη οὐκ ἀναγκαία, ἐπεὶ καὶ αὐτὸ τὸ Καινὸν,
τὸ ξένον καὶ παράδοξον σημαίνει, αἱ δὲ λοιπαὶ πρὸς τῷ πε-
ριττῷ καὶ ἀπδές τι καὶ βάρβαρον ὄζουσι. ἀλλὰ τοιοῦτος ὁ
Τριλλέρος ἐν ταῖς πλείσταις τῶν αὐτοῦ διορθώσεων, ἀνὴρ τᾶλ-
λα πολυμαθέστατος καὶ ἄριστος Ἰατροφιλόσοφος. — Στ.
14, Ἐράσμιον.] Ἐν ταῖς ΔΑ134, Ἐρασμίαν. — Στ. 22,
Ἦσι.] Παρείληφα τὴν διόρθωσιν ταῦ Μ, ἱκανῶς αὐτὴν δόξας
πιστοῦσθαι τοῖς τε πρόσθεν εἰρημένοις (σελ. 250) « Πολ-
» λά τοῖς ὡσὶν αὐτῆς ἐπάδουσα », καὶ ᾧ φησι Θεόφραστος
(Χαρακτ. κεφ. Β.) περὶ τῶν ἐπιτρίπτων κολάκων, ὁποῖα ἦν
ἢ Κυβέλη, « Πρὸς τὸ οὖς προσπίπτων ψιθυρίζει »· ἀλλ'
ὅμως νῦν, οἶονεὶ παλινωδοῦντι, ἄμεινον εἶναί μοι δοκεῖ κατὰ
χώραν εἶναι τὴν γραφὴν, ἢ γοῦν ἐπέχειν περὶ τῆς διορθώσεως.
ἔοικε γὰρ μεταφορικῶς τὸ περὶ τῆς Κυβέλης εἰρησθαι ἀπὸ
τῶν μετὰ κνησηθμοῦ (τοῦτο δ' ἐστὶ μετ' ὑλακῆς ὀδυρτικῆς)
περισαινόντων κνηῶν. λέγει δὲ καὶ Φιλόστρατος ἐν προοιμίῳ τῶν
Ἡρωϊκῶν (σελ. 662), « Ὁ κύων οὗτος τί ἐθέλει; περίεσι γάρ με
» ΠΡΟΣΚΝΥΖΟΜΕΝΟΣ ΤΟῖΣ ΠΟΣΙ, καὶ παρέχων
» τὸ οὖς ἀπαλόν τε καὶ πρᾶον ». ταῦτο δὲ τοῦτο καὶ περὶ
λέοντος εἶρηκεν, ἐν Ἀπολλωνίου βίῳ (Ε, μβ'), « Προσελ-
» θὼν δὲ τῷ Ἀπολλωνίῳ, καθήμενῳ ἐς τὸ ἱερὸν, τοῖς τε
» γόνασιν αὐτοῦ προσεκνυζᾶτο, καὶ ἐλιπαρεῖ παρὰ πάντας

» ἀνθρώπους ». ἐκ τούτων δὲ δῆλον ὅτι ἐν τῷ προκειμένῳ τοῦ Ἡλιοδώρου χωρίῳ οὐκ ὀρθῶς Προσκνιζομένη διὰ τοῦ ἰ γράφεται, καίπερ ἐγκρίνοντος τὴν γραφὴν τοῦ Μ, καὶ ἑρμηνεύοντος τοῦ Α διὰ τοῦ, *En luy gratant les piedz*, παρὰ τὸ Κνίζω δηλονότι, ὃ συνωνυμεί πως τῷ Κνήθω. — Στ. 23, Παντοίαις κολακείαις . . . ἐπαγομένη.] Οὕτως αἱ ΚΑ. — Στ. 25, Πρὸς σοῦ.] Ἐν ταῖς ΔΑ457, γράφεται, Προτοῦ· εἰκάζει δὲ Δορβίλλος, μήποτε ἀμφοτέρω ἐγγράπτο τὴν ἀρχὴν, Προτοῦ πρὸς σοῦ, τουτέστι, πρότερον ὑπὸ σοῦ.

Σελ. 271, στίχ. 1, Εὐπαθοῦσα.] Κακῶς ἐν ταῖς ΔΑ457 διὰ μιᾶς λέξεως, Εὐπαθοῦσα. — Στ. 3, Ὀλίγου.] Κακῶς ἐν ταῖς ΔΑ85, Ὀλίγον. — Στ. 7, Οὐ μέρους μόνον ἢ μέλους.] Περιεῖρασις ἢ φράσις· εἰ γὰρ καὶ διαφέρει τὸ μέρος τοῦ μέλους, ὡς τὸ μὲν μέρος καὶ μέρος πάντως εἶναι τοῦ σώματος, οὐκέτι δ' ἔμπαλιν καὶ τὸ μέρος· ἀλλ' ἐνταῦθα τὸ τραῦμα τοῦ μέλους κακοζήλως ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὸ τραῦμα τοῦ μέρους. ἴσως δὲ καὶ τῶν ἀντιγραφῶν ἀβλεψία παρεσέδου τὸ Μέρους, προσγεγραμμένον τὸ πάσαι ὡς ἐπεξήγησις, ἢ διάφορος γραφή. — Στ. 10, ὦ μητερ.] Ἐν ταῖς ΔΑ 238 γράφεται ὑποκοριστικῶς, ὦ μητέριον· εἰκοτολογεῖσθαι δ' ἂν ἔχοι ἢ τοιαύτη γραφὴ ἐκ τῶν μικρῶν ἔπειτα (σελ. 271) ῥηθισομένων, Μαρμίδιον, καὶ, Κυβέλιον. — Στ. 11, Οὐδὲ γάρ.] Ἐκ τῶν ΔΑ. — Στ. 14, Μήτι γε.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 15, Ὅρα δὲ σοι κινεῖν πᾶσαν μηχανὴν κ. τ. λ.] Ἐκ τοῦ Κωμικοῦ (Σφικ. 346),

Ἄλλ' ἐκ τούτων ὦρα τινά σοι ζητεῖν καινὴν ἐπίνοιαν.

Στ. 24, Ἐπέρασσον.] Προσέθηκα τὴν κακῶς παραλειφθεῖσαν ὑφ' ἀπάντων πρόθεσιν, ὡς δῆλον ἐξ ὧν ἐρεῖ μετ' ὀλίγον (σελ. 277), « Εὐσχήμων ὄψις ἅμα καὶ ἐπέρασος ».

Σελ. 272, στίχ. 5, Μαρμίδιον.] Μαρμίαν ἐκάλουν οἱ Ἀττικοὶ τὴν μητέρα, οἷον παρὰ τῷ Κωμικῷ (Λυσιστρ. 778),

..... Οὗτος, οὐ καλεῖς τὴν μαρμίαν;

ἐλέγετο δὲ καὶ Μάμμη (ὄθεν τὸ τῶν Ἰταλῶν, *Mamma*, καὶ τὸ τῶν Γάλλων, *Maman*). ὕψιρον δὲ τοῖς αὐτοῖς τούτοις ὀνόμασιν ἐκλήθη καὶ ἡ τῆς μητρὸς ἢ τοῦ πατρὸς μήτηρ, ἢ ἄλλως Τήθη λεγομένη. καὶ ἡ συνήθεια, δὲ Μάμμη ἢ Μαρμὴν καλεῖ

καλεῖ τὴν Τήβην· τὴν δὲ μήτέρα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ Μάνναν ὀνομάζει, οὗ τὸ ὑποκοριστικόν, Μαννάριον, εὔρηται παρὰ τῷ Λουκιανῷ (Ἑταίρ. διαλ. ζ' καὶ ζ'). — Στ. 7, Ἄσ' οἰκήματος, ἐπὶ μικρῷ κ. τ. λ.] Ἐν ἅπασιν, Ἄσ' οἰκήματος, πλὴν τῶν ΑΑ, ἐν αἷς γράφεται, Ἄσ' οἰκημάτων. τὸ δὲ, Ἐπὶ μικρῷ, παρ-εἴληφα ἐκ τῶν ΚΑ. συνέχεαν γὰρ οὐχ ἅπαξ οἱ Ἀντιγραφεῖς τὸ, Μικρὸν καὶ, Μακρὸν, ὡς καὶ ἐν τῷδε τοῦ Λουκιανοῦ τῷ χωρίῳ (Νιγρίν. 8), « Πάυε, ὦ Θαυμάσιε, μικρὸν ἀνακρουόμενος », ὅπου γραπτέον, Μακρὸν. ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ἠλιοδωρον ἐπανώμεν. Οἴκημα ἐνταῦθα σημαίνει τὸ πορνεῖον, οὕτως ὀνομασθὲν τοῖς Ἀττικοῖς κατ' εὐφημισμὸν. διὰ δὲ τὸν αὐτὸν τοῦτον εὐφημισμὸν, Οἴκημα, προσέτι ἔλεγον καὶ τὸ δεσμο-τήριον, καθὰ παρὰ τοῖς Γάλλοις, Οἰκημάτια (*Petites maisons*) πληθυντικῶς καλεῖται τὸ δεσμοτήριον τῶν μαινομένων. ἔστιν οὖν ὁ νοῦς τοῦ χωρίου, εἰ μὴ ἡμάρτηται ἡ γραφή, οὗτος· Τὴν ἀλιτήριον ἐκείνην, καὶ μίαν τῶν ἀπὸ τοῦ πορνείου, τὴν φαν-ταζομένην μὲν, ἤγουν κομψάζουσαν καὶ ἐπαιρομένην, ἐπὶ κάλλει μικρῷ καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἐπιτετηδευμένῳ, πλὴν ἀλλ' ἐμοῦ κ. τ. λ. καὶ σημειῶσαι τὸ, Φανταζομένην, τεθει-μένον ἐπὶ τῆς αὐτῆς ταύτης σημασίας, ἐφ' ἧς τέτακται καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· φαμὲν γάρ, Φαντάζεται εἰς τὸ κάλλος, εἰς τὸ γένος, εἰς τὸν πλοῦτόν του κ. τ. λ. ἀντὶ τοῦ, Ἐπαίρεται, μέγα φρονεῖ. τούτου δὲ χρῆσιν ἀρχαίαν παρ' Ἡροδότῳ ἅπαξ ἔστιν εὔρειν (Ζ, ι') « Ὅρας τὰ ὑπερέχοντα ζῶα ὡς κεραυνοῖ » ὁ θεὸς, οὐδὲ ἐᾷ φαντάζεσθαι ». οὕτω δ' ἐκλιπτέον εἶναι καὶ παρ' ἐκείνῳ τὸ, Φαντάζεσθαι, αὐτὰς Ἡρόδοτος ἐδήλωσε δι' ὧν μετ' ὀλίγα φησὶν, « Οὐ γὰρ ἐᾷ φρονεῖν ἄλλον μέγα ὁ θεὸς » ἢ ἐαυτόν ». — Στ. 9, Δὴ εὐτυχοῦσαν.] Ἐν ταῖς ΔΑ681, διὰ μιᾶς λέξεως ἡμαρτημένως, Διεύλυχοῦσαν. τὸ δὲ, Ἡ τοιοῦ-τον, τοῦ Κ (ὁ χειρόνως ἔτι, Ἡ τοιοῦτον, παρὰ τισιν ἄλλοις γράφεται), ἔτρεψα εἰς τὸ, Εἰ τοιοῦτον, ταύτην δὲ τὴν γρα-φὴν ἐξέφρασε καὶ ὁ Α, *Si elle jouyst d'un tel apuy*. — Στ. 14, Χρυσᾶ, φασί, χαλκείων.] Παροιμιῶδες, ὡς χρήσεται καὶ αὐθις (σελ. 350), ἐξ Ομήρου λαβὼν (Ἰλιάδ. Ζ, 235),

..... Τεύχε' ἀμειψέ
Χρυσέα χαλκείων, ἐκατόμβοι' ἐννεαβοίαν.

Στ 15, Ἐθελάσειον.] Τουτέστιν, ἐπιτετηθευμένως ἀσκειουόμενον. ἴσως δὲ περιγραπτέον τὸ προηγησάμενον ἄρθρον, ἵνα ᾖ τὸ ἐξῆς, Ὡς ἑταιρίδιον ἐθελάσειον. — Στ. 16, Εἰ γὰρ τοῦτο ποιήσεις.] Οὕτως αἱ ΔΑ556, Τοῦτο, ἀντὶ τοῦ, Οὔτω. ἀντὶ δὲ τοῦ παρά πᾶσι, Ποιήσεις, ἢ Β, Ποιήσεις, κατὰ μέλλοντα ὀριστικόν· ὃ καὶ ἄμεινον. ἀλλὰ τινικαῦτα ὑποβλεψαμένη μόνη διασφαλτέον εἰς τὸ, Φίλτατον, ἵνα μὴ εὐκτικῶς, ἀλλὰ συνασπτικῶς ἐκληφθῆ τὸ, Εἰ, οἶον, Εἰ γὰρ τοῦτο (ἢ, Οὔτω) ποιήσεις, γενήσῃ κ. τ. λ. καθάπερ ἐξεδέξαντο ὁ, τε Λ καὶ ὁ Α. — Στ. 19, Τὸν μὲν.] Οὔτω διορθοῦν ἔγνωκα τὸ, Τοῦ μὲν· τὸ γὰρ, Ἐμπαλῆσαι τὴν Ἀρσάκην ἔρωτος, ἀκύρως ἂν λέγοιτο, ἔπει οὐκ ἔρωτος ἔχρηζεν, ἀλλὰ τοῦ Ἐμπαλῆσαι τὸν ἔρωτα, διὰ τῆς τοῦ ἐρωμένου ἀπολαύσεως. — Στ. 22, Δυσθυμοῦσα.] Ἐτρεψα τὴν αἰτιατικὴν εἰς τὴν ὀνομαστικὴν· τοῦτο γὰρ ὑπαγορεύει καὶ τὸ ἐπόμενον, Εὐελπῖς, καὶ ἀπλῶς τὰ ἀπαρέμφατα, ἡκίκα ἀντὶ προστακτικῶν λαμβάνεται. ἔστι γὰρ ταῦτόν ὡσπερ ἂν εἰ ἔλεγε, Μηδὲ δυσθυχοῦσα προασπόμενε, ἀλλ' εὐελπῖς ἔσο. — Στ. 23, Εὐελπῖς εἶναι.] Παρέλιθα τὴν γραφὴν ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, δι' ἅπερ ἔφθην εἰρηκῶς.

Σελ. 173, σί. 8, Ἐκ τινων ὄνειράτων τεταραγμένης.] Ἔθος γὰρ ἦν ἀποδιοπομπεῖσθαι τὰ ἐξ ὄνειράτων ὑπονοούμενα κακὰ, θυσίαις τε καὶ ἄλλαις τελεταῖς. οὕτω καὶ Κλυταιμνήστρα, τεταραγμένη δι' ὄνειρον, χοῆς πέμπει, διὰ τῆς ἰδίας θυγατρὸς εἰς τὸν τοῦ ἀνδρὸς τάφον (Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 425). καὶ Ἄτossa δὲ, καθ' ὑπνοῦς ἰδοῦσα Δαρεῖον τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα, Περσῶν δὲ βασιλεία, τῷ βωμῷ προστρέχει (Αἰσχύλ. Περσ. 203),

..... Ἀποτρόποισι δαίμοσι
Θέλουσα θῦσαι πέλαγον.....

Στ. 17, Ἀχρι τοῦ παρόντος ὄφονται τὸν πατέρα.] Ἴσως ταῦτα ἐκ τῆς Εὐαγγελιστικῆς ιδέας (Ἰωάνν. 15, 16), «Μικρὸν καὶ οὐ θεωρεῖτέ με, καὶ πάλιν μικρὸν, καὶ ὄψεσθέ με». καὶ εἴη ἂν τοῦτο παρωδίας κατάχρησις οὐ πάνυ τὴν πρέπουσα Ἠλιοδώρῳ. — Στ. 21, Γίγνεται.] Οὕτως ἔγραψα διὰ τὸν προηγησάμενον, Ἄν. — Στ. 25, Διαφορηθέν-

τος.] Τὸ, Διαφθαρέντος, τῶν ΑΑ, ἐπιζήγησις ἐστὶ τοῦ, Διαφορηθέντος. σημαίνει δὲ παρ' ἰατροῖς ἢ διαφορῆσις τὴν Διασκέδασιν καὶ τὴν ἐξάτμισιν τῶν χυμῶν τοῦ σώματος, τὴν διὰ τῆς ἀδύλου γιγνομένην διαπνοῆς. διαφοροῦνται δὲ μάλιστα οἱ χυμοὶ ὑπὸ τῆς χαρᾶς, ἢν διὰ τοῦτο καὶ Διάχυσιν οἰκείως πᾶν καὶ φυσιολογικῶς ἐκάλεσαν οἱ Ἀρχαῖοι καὶ Ἡλιόδωρος δὲ προῖων (σελ. 279) τὴν τοῦ προσώπου διάχυσιν, ὡς ἡδομένης ψυχῆς τεκμήριον παραστήσει. ἐξ ἐναντίας δὲ τὸν σύννουν τε καὶ πρὸς τὸ σιμνότερον ἐρρυθμισμένον, Ἀδιάχυτον, ἐκάλεσεν Ἰωσσοκράτης (περὶ Εὐσχημοσ. Τομ. Α, σελ. 53), ὅπερ οὐδεὶς πω τῶν ἐξηγησαμένων τὰ Ἰωσσοκράτους συνῆκε. καὶ αὐτὴν δὲ τὴν Χαράν ὁ Πλάτων (Κρατύλ. σελ. 419) παρὰ τὸ, Χέειν, εἰρησθαι βούλεται, «Χαρά δὲ, τῇ διαχύσει καὶ εὐπορίᾳ τῆς ροῆς τῆς ψυχῆς» ἔοικε κεκλημένη. ὅταν μὲν οὖν χαίρῃ μέρειώς ἡ ψυχὴ, μετρίως γιγνομένης τῆς διαφορήσεως, εἰκὸς ὑγιαίνειν τὸ σῶμα τῷ δὲ τῆς χαρᾶς ἀμέτρῳ ἀμέτρως εὐρυνομένων τῶν πόρων, καὶ τῶν χυμῶν ἀθρόον ἐκκενουμένων, ἐκλύεται ὁ τόνος τοῦ σώματος. εἰ δὲ καὶ ἀπροσδόκητος ἐμπέσοι, καὶ σῶματι γηραλέῳ, καὶ λειποθυμίας, καὶ θανάτου αἰφνιδίους οἷα τε ἐπιφέρειν ἢ περιχάρεια.

Σελ. 274, στίχ. 4, Μετακαλέσοντας.] Ἐτρεψα τὸν σόλοικον ἀόριστον εἰς τὸν μέλλοντα. — Στ. 8, Οὐ γὰρ θείμις κ. τ. λ.] Φέρειν γὰρ τι μιάσματος ὑπελάμβανον οὐ μόνον τοὺς νεκροὺς, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς τὰ λοιπὰ πνέοντας. διὰ καὶ ἢ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ Ἀρτεμις τὸν Ἰωσσολύιον, ἀποθανούμενον ὅσον οὕτω, καταλιμπάνουσα, λέγει (Ἰωσσολ. 1437),

Καὶ χαῖρ'· ἐμοὶ γὰρ οὐ θείμις φθιτοὺς ὄραν,
Οὐδ' ὄμμα χραίνειν θανασιμῶσιν ἐκπνοαῖς.

καὶ τῆς Ἀλκίπστιδος δὲ ψυχὸρραγούσης ἀπέρχεται τοῦ οἴκου ὁ Ἀπόλλων, καὶ τὴν αἰτίαν σημαίνει (Ἀлк. 22),

Ἐγὼ δὲ, μὴ μίσηρά μ' ἐν δόμοις κίχῃ,
Λείπω μελάθραν τήδε φιλότατην σίγην.

ὄφεν καὶ, Καταμιαίνεσθαι, ἔλεγον τὸ ἐν πένθει εἶναι, τὸ πένθιμον σιολὴν ἀναλαμβάνειν (Ἡροδότ. 5, 58), καὶ, Μιαρὰς ἡμέρας, ἢ φησιν Ἡσύχιος, ἐκείνας τοῦ Ἀνθεστηριῶκος μηνός,

ἐν αἷς τὰς ψυχὰς τῶν κατοικομένων ἀνιέναι ἐδόκουν. τὰς δὲ τοιαύτας δεισιδαιμονίας διασύρει Θεόφραστος ἐν τοῖς Χαρακτῆρσι (κεφ. 15'). — Στ. 10, Ἐπὶ τούτων . . . ἡμερῶν.] Παραπλήσιόν τι καὶ οἱ τῆς Συρίας Θεοῦ ἱερεῖς, οἱ καλούμενοι Γάλλοι, ἐποίουν, ἢ φησι Λουκιανὸς (περὶ τῆς Συρ. Θεοῦ § 52), « Ἐὰν ἀποθάνῃ Γάλλος, οἱ ἐταῖροί μιν ἀείραντες » εἰς τὰ προάστεια φέρουσι . . . φυλάξαντες δὲ ἐπὶ ἡμερῶν » ἀριθμῶν, οὕτω ἐς τὸ ἶρόν ἐσέρχονται· πρὸ δὲ τούτων, ἦν » ἐσέλθωσι, οὐκ ὅσια ποιέουσι κ. τ. λ. ». — Στ. 12, Πλησίον.] Οὕτω διώρθωκα τὸ ἀδιανόητον, Πλεῖστον, ὃ καὶ παρέλιπεν ὅλως, καλῶς ποιῶν, ὃ Λ. ὃ δὲ Α τὴν ἡμετέραν διόρθωσιν ἐννοῆσαι καὶ αὐτὸς ἔοικεν, ἐκφράσας, *Qu'op leuρ accoustrast un logis icy au plus pres.* — Στ. 15, Προΐασι.] Ἐν τῆς Β. σημαίνει δὲ τοῦτο, Ἐξίασι, ἐξέρχονται, τοῦ ναοῦ δηλονότι, ἀπὸ τοῦ Πρόεμι. ταύτη δὲ τῇ γραφῇ κατηκολούθησε καὶ ὃ Α, *Les voicy qui s'en sortent*, καίπερ τῶν ΑΑ τὸ παρὰ τοῖς λοιποῖς, Προΐασι, φερουσῶν. καὶ ὃ Λ δὲ τὸ Προΐασι ἠρμήνευσε διὰ τοῦ *Cedunt.* — Στ. 16, Ἰερῶν.] Ἐν τῇ Β καὶ ταῖς ΑΑ γράφεται Ἰωνικῶς, Ἰερῶν. σησημειώσθω δὲ τοῦτο δι' αὐτὸς ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 182 καὶ 183) ἐξήλειφα Ἰωνισμούς. Στ. 23, Κατὰ πρόσταγμα τοῦ Θυάμιδος ἐν ἡμέτέρῳ κ. τ. λ.] Ἄντὶ τοῦ, Κατὰ πρόσταγμα, ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, Κατὰ τὸ πρόσταγμα. διώρθωκα δὲ τὸ παρὰ πᾶσιν, Ἡμετέρου, μεταβαλὼν εἰς τὸ, Ἡμέτέρῳ, περὶ οὗ εἴρηται ἀρκούντως ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 199). — Στ. 25, Βυσσοδομευομένων.] Ὀμηρικῶς καὶ τῇ λέξει καὶ τῇ διανοίᾳ· οὕτω γὰρ ἐκεῖνος περὶ τῶν τῆς Πηνελόπης μνηστήρων (Ὀδυσσ. Ρ, 66),

Ἔσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον.

Σελ. 275, στ. 5, Καδικετεύσειν.] Ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται κατὰ τὸν ἀόριστον, Καδικετεύσαι. εἰκὸς δ' ἀμφοτέρας τὰς γραφὰς ἡμαρτήσθαι· ἐν μὲν γὰρ τοῖς πρόσθεν (σελ. 242), « Πολλὰ τὸν πατέρα ἐπιτρέψαι καδικετεύσασα », καὶ (σελ. 250), « Πολλὰ τὸν Καλάσιριν καδικέτευε », τὸ Καδικετεύω, εὐδαιμονίᾳς ἐχρῆζεν ἐρμηνείας· ἐνταῦθα δὲ τὸ ξένως εἰρημένον, τοῖς αἰτούσι τὴν χάριν καδικετεύσειν, αἰνίγματι ἔοικεν Οἰδίποδος χρῆζοντι. ὄφειλε γὰρ εἰπεῖν, Καταθήσεσθαι, Ἰω-

ἀρξῆιν, ἢ γοῦν Καθυπουργήσειν, Καθυπηρετήσειν, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. μήποτε οὖν Κατοικετεύσειν, ἐγγράωτο τὴν ἀρχήν· ἔστι μὲν γὰρ οὐ πᾶν τι σύνηδες οὐδὲ τὸ, Κατοικετεύω· ἀλλ' οὖν τὸ ἀπλοῦν, Οἰκετεύομαι, κατὰ μέσσην διάθεσιν, ἐξ Ἡουχίου λαβὼν ὁ Στέφανος (Θησαυρ. Τομ. Β, σελ. 1220) ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, Οἰκέτης εἰμι, δουλεύω, ὑπηρετῶ. καὶ σημειῶσαι, ὅτι καὶ Ὑπηρετήμα, ἢ Ὑπουργημα, ἔλεγον τὴν χάριν αὐτὴν (ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ χρώμεθα τῷ, Δούλευσις, ὅπερ οἱ Γάλλοι *Service* ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας λέγουσι), καὶ Ἄνδ-υπηρετεῖν, ἢ Ἄνδυπουργεῖν, τὸ ἀντιχαρίζεσθαι. — Στ. 6, Ἰδῶν.] Παρέληφα τὴν μετοχὴν ταύτην ἐκ τῶν ΔΑ707, ἐξ ὧν ἔλαβε καὶ ὁ Μ. — Στ. 10, Ὀν χαίροντας καὶ εὐφημοῦν-τας κ. τ. λ.] Παρῴδηται ἐκ μὴ σωζομένου δράματος Εὐριπίδου ἢ διάνοια, ἧς μνημονεύει Πλούταρχος περὶ τὸ τέλος τοῦ, Πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημάτων ἀκούειν, καὶ ἄλλοι· ἔστι δὲ τὰ ἱαμβεῖα ταῦτα,

Τὸν φόντα θρηνεῖν, εἰς ὅσ' ἔρχεται κακά·
Τὸν δ' αὖ θανόντα καὶ πόων πεπαιυμένον
Χαίροντας, εὐφημοῦντας, ἐκπέμπειν δόμον.

ταύτην δὲ τοῦ Τραγικοῦ τὴν ῥῆσιν παραινίζασθαι ἔοικε καὶ Σωκράτης, ἠνίκα, μετὰ τὸ πειεῖν τὸ κώνειον ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, τῶν περὶ αὐτὸν γνωρίμων τὸν θρῆνον καταστέλλειν βουλόμενος, ἔλεγε (Πλατ. Φαίδων. σελ. 117), «Οἷα ποιεῖτε, ὦ θαυμά-» σοι . . . καὶ γὰρ ἀκήκοα ὅτι ἐν ἐν εὐφημία χρῆ τελευτᾶν· » ἀλλ' ἠουχίαν τε ἄγετε, καὶ καρτερεῖτε ». — Στ. 11, Λήξεως.] Εἰρήκαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 90) περὶ τούτου τοῦ ὀνόματος. — Στ. 21, Μήτι γε δὴ ξένων, καὶ εὐτελέστερον τὸ νυνὶ κ. τ. λ.] Ἐτρεψα τὸ σόλοικον, Εὐτελεστέρων, εἰς τὸ ἐπιρρήματικόν, Εὐτελέστερον, ἵνα ἔχη συνάπτεσθαι πρὸς τὸ, Πράττειν· οἷον καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς ἐρεῖ (σελ. 277), «Πράτ-» τουσα δὲ τῶν οἴκοι βέλτιον » καὶ αὖθις (σελ. 279), «Τοῖς » παρ' ἀξίαν ἔλαττον τι πράττουσι ». τὰς δὲ λοιπὰς διορ-θώσεις ἔλαβον ἐκ τῶν ΚΑ.

Σελ. 276, στίχ. 4, Φυλαξάμενοι.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 7, Ὀλίγον ὠρῶν μέρος.] Ἀντὶ τοῦ, Ὀλίγον, ἐν ταῖς ΚΑ γράφεται, Ὀλίγων, ἐπιθετικῶς πρὸς τὸ, Ὠρῶν. οὐ μέλακα-

νητέα μέντοι ἡ γραφή· εἶρηκε γὰρ καὶ ἀνωτέρω (σελ. 268), Ὀρῶν ἐπὶ πλείστον, συνυπακουμένου τοῦ, Μέρος. — Στ. 14, Ξενιτεύουσιν.] Καὶ ἡ συνήθεια κέχρηται τῇ λέξει, ἀλλὰ συνεχέστερον μεταβατικῶς· τὸ δὲ, ἐπὶ ξένης πορεύομαι, ἢ διατρίβω, Ξενιτεύομαι, κατὰ μέσσην διάθεσιν, φιλεῖ λέγειν.

Σελ. 277, στ. 7, Χώρα.] Ἐν ταῖς ΔΑ127 γράφεται, Μοίρα, ὅπερ οὐ χεῖρον· ἀμφοτέρα γὰρ λέγεται, καὶ, Ἐν πατρός μοίρα, καὶ, Ἐν πατρός χώρα, ὅπερ ἡ συνήθεια, Εἰς τόπον πατρός, λέγει. — Στ. 15, Ὑπὲρ συνοίσοντος τοῦ ὑμετέρου.] Σημειῶσαι τὸν μέλλοντα, Συνοῖσον, ὀνομαστικῶς λαμβανόμενον, ὡς καὶ τὸ κατ' ἐνεστώτα, Συμφέρον. — Στ. 19, Φίλαβρον.] Τούτεστι, Χαίρουσαν τοῖς ἀβροῖς, ὡς, αὐτὸς αὐτὸν ἐξηγούμενος, ἐρεῖ προῖων (σελ. 289). τὸ δὲ σύνθετον τοῦτο Φίλαβρος οὕτω κατακεχώρισται ἐν τοῖς Λεξικοῖς.

Σελ. 278, στίχ. 4, Καὶ τὸ πιστὸν διὰ πάντων ἀπορρήτων φυλάττουσα.] Τὰς ἐπὶ ταῦτα λέξεις παρείληφα ἐκ τῶν ΔΑ 552· οἰκειῶς δ' ἔχειν αὐτὰς τῷ χωρίῳ δηλοῖ καὶ τὰ ἐξῆς ῥηθισόμενα (σελ. 290), « Πάντα ἀπορρήτα διὰ χειρὸς ἐχούσης » καὶ (σελ. 301), « Τὸ πιστὸν ἔχει φυλακῆς τῶν ἀπορρήτων ». — Στ. 14, Λέγης.] Ἐτρέφα τὸν εὐκτικὸν σχηματισμὸν εἰς τὸν ὑποτακτικὸν, ὡς οἰκειότερον τοῖς ἀοριστολογουμένοις. — Στ. 19, Κεχρήμεθα.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ἐκεχρήμεθα.

Σελ. 279, στίχ. 1, Πάντων ἔρημοι.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Τούτων ἔρημοι. ἴσως δὲ (ὡς ὀρθῶς εἶκασεν ὁ Μ) εἰς ἐν ἀμφοτέρας τὰς γραφὰς συνάψαντας ἀναγνωστέον, Πάντων τούτων ἔρημοι. Στ. 8, Ἐπεισάγοις.] Οὕτω γραπτέον εἶναι, ὑπαγορεύει μὲν καὶ τὸ προηγησάμενον, Παράσχοις, ὑπαγορεύει δὲ καὶ ἡ σύνταξις τοῦ συναπτικοῦ, Εἰ. ἐπιλείψειεν ἂν ὁ χρόνος με λογιζόμενον τὰ τοῖς ἀντιγραφεῦσιν ἡμαρτημένα διὰ τὴν σύγχυσιν τοῦ ἢ μετὰ τῆς οἰ διφθόγγου. οὐ παραδρεκτέον μέντοι τὸ τοῦ Πλαυτάρχου (περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ θείου βραδ. τιμωρουμ. § 5) τουτί, « Μὴ σὺν ὀργῇ . . . ἐπιπιηδᾶν τοῖς λελυσηκόσιν, ἀλλὰ . . . ἐν τάξει καὶ μετ' ἐμμελείας, τὸν ἥκιστα ΜΕΤΑΝΟΪΑ » ΠΡΟΣΟΙΣΟΜΕΝΟΝ χρόνον ἔχοντας σύμβουλον, ἄπτεισθαι » τῆς δίκης »· οἶμαι γὰρ εἶναι γραπτέον . . . Τὸν ἥκιστα

»ΜΕΤΑΝΟΙΑΝ ΠΡΟΣΗΣΘΕΝΟΝ χρόνον κ.τ.λ.» ἀπὸ τοῦ Προσίεμαι, ῥήματος· τουτέστι τὸν χρόνον, ὃς ἐξεργασθέντος ἤδη τοῦ κακοῦ, οὐκ ἔτι μετάνοιαν ἐπιδέξεται. — Στ. 14, Διαχύσει.] Τουτέστι, χαρᾶ. εἰρήκαμεν δὲ περὶ τούτου καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 235). — Στ 20, Ἐλθης.] Ἐτρεψα καὶ αὐτοῖς τὸ οἶς εἰς τὸ ἦς. — Στ, 24, Τοῖς ἐντεῦθεν.] Τουτέστι τοῖς ἐκεῖθεν, ἐκ τῆς Ἑλλάδος δηλονότι· ὅπερ συνυπακούεται ἐκ τοῦ προηγησαμένου, Ἑλληνίζει. οὕτως ἀνωτέρω (σελ. 23), Ἐνταῦθα, εἰρηκεν ἀντὶ τοῦ, Ἐκεῖ. καὶ Ἀριστοφάνης δὲ τῷ Ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ Ἐκεῖθεν ἐχρήσατο (Ἐίρ. 147),

Ἐκεῖνο τήρει, μὴ σφαλῆις καταρῥῆς
Ἐντεῦθεν.....

καὶ τοιαύτη μὲν ἡ γραφὴ τῆς Β, ἢ συνάδδουσι καὶ αἱ ΑΑ, καὶ οἱ μέλαφρασαι ἀμφότεροι· οἱ δὲ λοιποὶ ἀπαξάπαντες, Τοῖς, οἶοι νῦν ὑμεῖς, ἢ τοῖς ἐντεῦθεν, ἀναγινώσκουσι, τὸ Ἐντεῦθεν ἐπὶ τῶν Περσῶν ἐκλαμβάνοντες.

Σελ. 280, στ. 2, Καθήκει.] Ἐκ τῶν ΚΑ, ἐν αἷς φέρεται καὶ ἡ ἑτέρα γραφὴ, ὡς καὶ ἐν ταῖς ΑΑ, Καθήκοι, προπερισπωμένως· ἐν δὲ τῇ Β, Ἦκοι, δίχα προθέσεως. — Στ. 11, Ἀχαιμήνης.] Περσικὸν τὸ ὄνομα. καὶ πάντες δὲ οἱ Πέρσαι, Ἀχαιμενίδαι κοινῷ ὀνόματι ἐκαλοῦντο, ἀπὸ Ἀχαιμένου ἑνὸς τῶν προγόνων τοῦ Ξέρξου, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο εἶναι βούλεται Ῥελάνδος (Διατριβ. Η, σελ. 108) ἢ τὴν Περσικὴν αὐτὴν λέξιν Ἀντζεμιάν, ἐξελληνισθεῖσαν εἰς τὸ Ἀχαιμενίδαι. καὶ οἱ ὑπὸ τοῖς Τούρκοις δὲ τελοῦντες ταυτὴν Ἀντζεμιδας καλοῦσι τοὺς Πέρσας. Ἡρόδοτος δὲ (Α, ρκε'), φρήτρην, τουτέστι, γένος τι ἴδιον παρὰ Πέρσαις γεγονέναι τοὺς Ἀχαιμενίδας φησὶν, ἐξ οὗ κατήγοντο οἱ τῶν Περσῶν βασιλεῖς. — Στ. 13, Ἐναλειψόμενος τῷ ὀφθαλμῷ.] Ἐτρεψα τὴν δουτικὴν (ἦς τὸ βάρβαρον οὐδ' αὐτοὶ οἱ μεταφράσαντες συνῆκαν) εἰς τὴν δουικὴν αἰτιατικὴν, τῆς τῶν ἀρίστων συγγραφέων χρήσεως τοῦτο κελευούσης. αὐτίκα Ἀριστοφάνης (Ἀχαρν. 1029),

Ἰπάλειψον εἰρήνη με τῷ ὀφθαλμῷ ταχύ·

Στ. 17, Φάσκε ἐμὲ κομίζειν.] Ἐκ τῶν ΚΑ. ὁ δὲ νοῦς, Λέγε τοῖς ἐρωτῶσί σε, ὅτι ἐγὼ κομίζω τὴν κλεῖν. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Οὔπω τοι (ἀνθ' οὗ ἐν τῇ Β γράφεται, Οὔτω τοι), ἔγραψα

διορθώσας οὕτω τι. — Στ. 24, 'Οποίοις ποτ' ἄρα.] Καὶ τοῦτο ἐκ τῶν ΚΑ, πλὴν ὅτι ἐν ἐκείναις γράφεται, Ποτε, ἀνευ ἐκθλίψεως, καὶ, 'Αρα, παροξυτόνως.

Σελ. 281, σλ. 7, Χριστόν.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Χριστότατον. Στ. 11, Τὸν δὲ θέμενον Χαρικλέα.] Οὕτως αἱ ΚΑ, ΑΛ, καὶ ΔΑ213, ἧς γραφῆς ἐπεξηγήσις ἐστὶν ἡ παρὰ τοῖς λοιποῖς φερομένη, Τὸν δὲ ποιησάμενόν με θετὴν θυγατέρα. — Στ. 12, Τὸν διαδεξάμενον.] Οὕτω, δίχα τοῦ συμπλεκτικοῦ, αἱ ΑΑ. Στ. 18, Ἐκ τῶν ἑμαυτῆς πλοκάμων.] Ἐξηγησάμεθα ταῦτα ἀνωτέρω (σελ. 211). — Στ. 21, Ἐπιλαμβανόμενος.] Αἱ ΑΑ, Ἐπιλαβόμενος. — Στ. 22, Τί γὰρ δεῖ καὶ ζῆν ἔτι.] Προειλόμην τὴν τῆς Β γραφὴν διὰ τὸ εὐσημότερον.

Σελ. 282, σλ. 3, Ἀμηχάνων.] Οὕτως ἀρίστα αἱ ΑΑ· ἄλλως γὰρ ἂν,

Δίς ταυτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς

Ἡλιόδωρος, κατὰ τὸν Κωμικόν (Βατρ. 1154). — Στ. 4, Τῶν καθ' ἡμᾶς.] Παρέλιθα τὸ ἄρθρον ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 5, Πηροῦς ὡσπερ τῶν πρακτέων.] Ἀντὶ τοῦ, Πηροῦς, ἐν ταῖς ΚΑ, Πηρόν. καλῶς δὲ ποιῶν ἐκόλασε διὰ τοῦ, Ὡσπερ, τὸ παρακεκινδυνευμένον τῆς μεταφορᾶς, Πηροῦς τῶν πρακτέων. Στ. 8, Μείλιχος.] Ἐν τῇ Β, Μειλίχιος. Ὀμηρικὸν δὲ τὸ τὸν ἀποιοχόμενον θρηνοῦντας, Μείλιχον, ὃ ἐστὶ γλυκύθυμον, ἀποκαλεῖν ἐν ἑσπαινοῦ λόγῳ. αὐτίκα περὶ Πατρόκλου (Ἰλιάδ. Ρ. 671) φησὶν ὁ ποιητής,

..... Πᾶσιν γὰρ ἐπίσταντο μείλιχος εἶναι
Ζῶς ἰών· νῦν δ' αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κίχάνει.

καὶ αὖθις περὶ τοῦ αὐτοῦ (Ἰλιάδ. Τ, 300),

Τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηότα, μείλιχον αἰεί.

Στ. 10, Τέλος ἀραμένη.] Ἴσως ἐγέγραπτο, Τέλος εὐραμένη. Τέλος γὰρ εὐρίσκειν, καὶ Πέρας εὐρίσκειν, Εὐριπίδης εἴωθε λέγειν· καίπερ οὐδ' αὐτοῦ τοῦ, Τέλος αἵρεσθαι, ἀδοκίμου ὄντος. τὸν δὲ Λ, *Conspiciens* ἐρμηνεύσαντα, ὑπολάβοι τις ἂν Ὀρωμένη ἀνεγνωκέναι. — Στ. 17, Ὡς δὲ τῆς κ. τ. λ.] Ἀπήλειφα τὸν ἕτερον τῶν συνδέσμων, ὡς παρέλκοντα. — Στ. 24, Ὡς ἔχει.] Οὕτως ἡ Β. Ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, Ὡς ἔχω, πρωτοπροσωπικῶς.

Σελ.

Σελ. 285, σλ. 5, Καὶ ποία, μὴ θρηνοῦσα.] Ἡμάρτηται ἢ τῶν ΑΑ γραφῇ, Καὶ ποία ἢ θρηνοῦσα. — Στ. 18, Καὶ ὡς οὐ βούλοιο.] Καὶ αὐθις ἠμαρτημένως ἐν ταῖς ΑΑ, Καὶ ὅσα βούλοιο. — Στ. 25, Ἐπεὶ δ' οὖν.] Αἱ ΑΑ, Ἐπεὶ δ' ἂν οὐδὲ τοῦτο ὀρθῶς.

Σελ. 284, σλ. 15, Σχεδὸν τι.] Οὕτως αἱ ΚΑ, — Στ. 24, Ἴχνη τῶν θρήνων.] Ἐν τῇ Β, ἼΧΝΗ ΤΕ ΤῶΝ ΝΕΩΝ, ὁ δὲ Α καὶ ὁ Α ἐξέφρασαν, ἼΧΝΗ ΤῶΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ, ἀμφοτέρων τῶν γραφῶν τρίτην ἴσως ἄλλην ἐμφαινουσῶν, ἼΧΝΗ ΤῶΝ ΓΩΝ.

Σελ. 285, σλ. 8, Ἐφ' ὑμῖν.] Λείπει ἢ πρόθεσις ἐκ τῆς Β· ἐν δὲ ταῖς ΑΑ φέρεται ὡς γραφῇ διάφορος, Εὐφημεῖν, ἢν ἴσως προσγεγραμμένην τῷ προσηγασμένῳ, Εὐδαιμονίζεῖν, κακῶς ἐνταῦθα μετέθικαν οἱ ἀντιγράψαντες. — Στ. 11, Ὑμῖν.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Μὲν, ἀντὶ τοῦ, Ὑμῖν. — Στ. 12, Ὅρα ἂν δὲ καὶ ῥυθμίζεῖν ἑαυτούς.] Οὐκ ἐρῶσθαι τὸ Ὅρα ἂν ἐνταῦθα ὑπονοήσεται τις ἂν οὐκ ἀλόγως. μήποτε οὖν ἐγγέγραπτο, Ὅρα δὲ καὶ ῥυθμίζεῖν ἑαυτούς. ἄλλως τε εὐεπίφορος εἰς τὸ, Ὅρα, ὁ Ἡλιόδωρος. — Στ. 18, Ὑθλοῖ.] Ἐν τῇ Β, Ὑθλος. — Στ. 23, Πείθεσθε.] Ἰσως κἀνταῦθα ἐγγέγραπτο ἀντεγκλιτικῶς, Πείθεσθαι, κατὰ καὶ ἐν σελ. 144, καὶ ἀλλαχοῦ.

Σελ. 286, σλ. 8, Χρυσῶν.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 13, Ἐνυβρίζειν τὴν δεξιῶσιν.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ἐνυβρίζειν, μόνον· ὁ καὶ ἄμεινον· τὸ γὰρ Ἐνυβρίζειν τὴν δεξιῶσιν, οὐ πάνυ τι τῇ χρήσει κατάλληλον, οὐδὲ ταυτὸν τῷ προειρημένῳ (σελ. 27) « Εὐνὴν τὴν σὴν ἐνυβρίζουσαν ». — Στ. 24, Ταυτηνί.] Οὕτως ἐναργῶς ἢ Β, ἢ συνάδουσιν αἱ ΑΑ. τὸ δὲ, Ταυτηνί, τοῦ Κ (ὁ παρέλαβον καὶ οἱ λοιποὶ, πλὴν Βουρδελότου, ὃς ἔτρεψεν εἰς τὸ, Ταυτηνί) τυπογραφικῶς ἠμαρτήσθαι δηλοῖ καὶ ὁ ὀξύτονισμός. — 25, Μόνον.] Οὕτως αἱ ΑΑ, δίχα τοῦ, Ὅτι.

Σελ. 287, σλ. 4, Προσκύψας,] Ἐκ τῆς Β καὶ τῶν ΚΑ. — Στ. 6, Εἶπεν.] Ἐτρέψα τὴν μεταχὴν, διὰ τὸ εὐσυνάρτητον τῆς συντάξεως. — Στ. 12, Οὐδὲν μὲν ἀπεκρίνατο.] Ἰσως περιττός ὁ σύνδεσμος. — Στ. 18, Ἐπὶ δόξης.] Ἐν τῇ Β, Ἐπὶ δόξων, ἐξ ἐτέρας ὡς ἔοικε γραφῆς, Ἐπιδόξων. — Στ. 24, Οὔτε ὀκλάσας, οὔτε προσκυνήσας κ. τ. λ.] Εἰκότως· ἦν

γὰρ Ἑλλην. οὕτως ἐφρόνησαν μέγα, καὶ τοῦ γένους ἄξιον, καὶ οἱ Σπαρτιάται Σπερθίης καὶ Βούλις, ὡς ἱστορεῖ Ἡρόδοτος (Ζ, 136), « Τῶν δόρυφόρων κελευόντων, καὶ ἀνάγκην σφι » προσφερόντων προσκυνέειν βασιλῆα προσπίπτοντας, οὐκ » ἔφασαν, ὠθεόμενοι πρὸς αὐτέων ἐπὶ κεφαλὴν, ποιήσιν ταῦτα » οὐδαμὰ· οὔτε γὰρ σφι ἐν νόμῳ εἶναι ἄνθρωπον προσκυνέειν ».

Σελ. 288, στίχ. 3, Θρασέος.] Οὕτως ἢ Β. τὸ δὲ, Θρασέως, τοῦ Κ, τυπογραφικῶς ἠμαρτήσθαι, οὐδεὶς τῶν μετ' αὐτὸν ἐγενόησε. — Στ. 10, Συνιεῖσα.] Ἐτρεψα τὸν ἀόριστον εἰς τὸν ἐνεστῶτα. — Στ. 22, Κατὰ τὸ εἰωθός.] Ἐδος γὰρ ἦν τοῖς βασιλεῦσι Περσῶν τὸ πέμπειν ἀπὸ τραπέζης ἐκείνοις, οὓς ἂν μάλιστα τιμᾶσθαι ἐβούλοντο, κατὰ φησι Ξενοφῶν (Κυρ. παιδ. Η, σελ. 123), « Καὶ νῦν γὰρ ἔτι οἷς ἂν ὀρώσι » πεμπόμενα ἀπὸ τῆς βασιλέως τραπέζης, τούτους πάντες » μᾶλλον θεραπεύουσι, νομίζοντες αὐτοὺς ἐντίμους εἶναι, » καὶ ἰκανοὺς διαπράττειν, ἢν τι δέωνται ». — Στ. 23, Ἀπέστειλεν, ἀλλὰ καὶ δάπιδάς τινας.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ἀπεστειλεν, ἀλλὰ καὶ τάπητάς τινας. καὶ τὸ μὲν, Ἀπέστειλεν, οὐκ ἀναγκαῖον· ἐρεῖ γὰρ μετ' ὀλίγα, « Συναπέστειλε, ὁμοίως κατὰ τὸν παρατατικόν. τὸ δὲ, Τάπης ἀρχαιότερόν ἐστι τοῦ Δάπης, ἐπεὶ Ὀμηρος ἐκείνῳ, οὐ τούτῳ κέχρηται· Ἀττικώτερον μέντοι τὸ, Δάπης. ἀμφότερα δὲ οὐδὲν ἄλλο ἔοικεν εἶναι, ἢ Ἀσιανὴ λέξις ἄλλως ἄλλοτε ἐξελληνισθεῖσα· οὐδὲ γὰρ προσεκτέον ταῖς τῶν Γραμματικῶν Ἑλληνικαῖς ἐτυμολογίαις τῆς λέξεως. — Στ. 25, Καὶ ἀνδράποδα ὑπερητησόμενα.] Καὶ μάλιστα στορέσοντα τὰς στρωμνάς· οἱ γὰρ Πέρσαι πρὸς τῇ ἄλλῃ τρυφῇ, καὶ τοὺς λεγομένους Στρώτας ἐφεῦρον πρῶτοι, ὡς φησιν Ἡρακλείδης (παρὰ Ἀθην. Β, σελ. 48). ἦσαν δὲ οὗτοι θεράποντες, ἐξαίρετον ἔχοντες διακόνημα τὸ ὑποστρωννύειν, ἵνα κόσμον ἔχη ἢ σιρῶσις καὶ εὐάφειαν. τὸν οὖν Κρήτα Τιμαγόραν τιμῶν Ἀρταξέρξης, σιρῶματα ἔπεμψεν αὐτῷ πολυτελῆ, καὶ τὸν ὑποστρώσοντα, φάσκων οὐκ ἐπίστασθαι τοὺς Ἕλληνας ὑποστρωννύειν. καὶ σημείωσαι τὴν ἠλίθιον τοῦ βαρβαροῦ βασιλέως ἀλαζονείαν, ὅς τοὺς ἐπισλαμένους νικᾶν αὐτὸν ἐν πολέμοις, μονονουχὶ ὡς ἀγροίκους ἐλέγχει, ὅτι μὴ τὸν τρόπον τὸν Περσικὸν ὑποστρωννύειν ἠπίσταντο.

Σελ. 289, σφ. 6, Ἐκπεριούσαν τὸν Θεαγένην.] Ἀντὶ τοῦ, Τὸν Θεαγένην, ἐν ταῖς ΑΑ ἐμφέρεται κατὰ δοτικὴν, Τῷ Θεαγένει, ὅπερ ἔοικέ τις τῶν ἀντιγραφάντων, ὡς διόρθωσιν προσγράψαι, μὴ συνεῖς τὸ παρά πᾶσιν ἡμαρτημένον, Ἐκπεριούσαν. τοῦτο δ' ἡμεῖς εἰς τὸ, Ἐκπεριούσαν (παρὰ τὸ, Ἐκπερίειμι), τουτέστιν ἐκπεριερχομένην, τρέφαντες καὶ σαφές καὶ κομψὸν κατεστήσαμεν τὸ χωρίον. μετενήνεκται δὲ ἡ λέξις ἐκ τῆς κυνηγεσίας· οἱ γὰρ κυνηγετοῦντες πολλάκις οὐ κατὰ πόδας μεταδιώκουσιν, ἀλλ' ἐκτρεπόμενοι τῆς ἐπ' εὐθὺ φερούσης ὁδοῦ περιθέουσι κύκλω τὰ θηρία. ἔστω παράδειγμα τὸ τοῦ Ξενοφῶντος (Κυνηγετ. σελ. 577) περὶ τοῦ λαγωῦ εἰρημένον, ὅταν πρὸς εὐνάσιμα χωρία φέρηται, «Ἐπειδὴν ὃ δὲ τὰ ἴχνη πρὸς τοιαῦτα φέρη, μὴ προσιέναι ἐγγύς, ὃ ἵνα μὴ ὑποκινή, ἀλλὰ κύκλω ἐκπεριμέναι». οὕτω τοίνυν καὶ ἡ τῆς μαστροπεικῆς κυνηγεσίας ἔμπειρος Κυβέλη, τῇ δεσποίνῃ τὸν Θεαγένην θηρωμένη, οὐκ ἐπ' εὐθείας ἐξαγορεύει τὸ πάθος, ἀλλ' ἐκπερίεισι τὸν νεανίσκον εἰς τὰ τῆς Ἀρσάκης δίκτυα συνελάσαι σπειύδουσα. ἄριστα ὁ Α παρέφρασε τὸν νοῦν τοῦ χωρίου, *Cybelé de sa part n'omettoit rien à faire, ains assiegeoit et environnoit Theagenes de tous costez.* — Στ. 8, Κύκλω δὲ καὶ δι' αἰνιγμάτων.] Τοῦτο κατωτέρω (σελ. 296), Ἐκ περιόδων καὶ κυκλούμενον τοῖς λόγοις, ἔρει· ὅπερ ἐστὶν ἴδιον τῶν ψευδομένων καὶ ἀπατᾶν βουλομένων. καὶ Εὐριπίδης δὲ, (Ἄνδρομ. 447) τῶν Σπαρτιατῶν καθαπτόμενος εἴρηκεν, ὡς εἰσὶ,

Ψευδῶν ἀνακτες μηχανορῥάφοι κακῶν,
Ἐλικτῆ, κούδ' ἐν ὑγίει, ἀλλὰ πάντα περίεξ
Φρονοῦντες.....

Στ. 9, Προσβιάζουσα.] Ἠμάρτηται τὸ Προσβιάζουσαν τῶν ΑΑ, οὐ μόνον διὰ τὴν αἰτιατικὴν, ἀλλ' ὅτι καὶ κυριολεκτικώτερον ἐνταῦθα τὸ, Προσβιάζειν τοῦ Προσβιάζειν. σημειώσαι δὲ ὅτι ἐκ τοῦ Εἰς τὸ συνιέναι προσβιάζω, δῆλον γίνεται ὅτι καὶ τὸ ἀπλῶς Προσβιάζω, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ διδάσκω, ἢ, πείθω, ἐλλειπτικῶς ἔξωθεν συνυπακουόμενον ἔχει τὸ, Εἰς τὸ συνιέναι, ἢ ἄλλο τι ἰσοδύναμον. εὔρηται δὲ ἡ χρῆσις παρὰ τοῖς Ἀττικωτάτοις τῶν συγγραφέων τε καὶ ποιητῶν.

αὐτίκα Ἀριστοφάνης (Ἰππ. 55),

Εὖ προσβιάζεις με

οἱ δὲ μεταγενέστεροι καὶ μάλιστα οἱ τῆς Παλαιᾶς τε καὶ Νέας Διαθήκης συγγραφεῖς καὶ τὸ, Συμβιάζω, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ταύτης ἐννοίας ἔταξαν. — Στ. 14, Ἐρασμία τε καὶ Εὐόμιλος.] Οὕτως αἱ ΚΑ· ἐν ταῖς ΑΑ, Ἐρασμία τε εὐόμιλος, δίχα τοῦ, Καί· ἐν δὲ ταῖς ΔΑ134 καὶ 645, Ἐρασμία καὶ εὐόμιλος, δίχα τοῦ, Τε. — Στ. 22, Ἐλυζε τὴν καρδίαν.] Ἀντὶ τοῦ, Ἐλυζε, ἐν ταῖς ΔΑ208 γράφεται, Ἐλάζε. ὁ Λ ἔοικεν ἀναγνῶναι, ἢ ἀναγνωστέον ὑπολαβεῖν, Ἐνυσσε· ὅπερ ἀμεινον, οὐδὲ μεταποιητέον εἰς τὸ, Ἐνυξε, κατὰ τὸν ἄριστον, ὡς ἐδόκει Δορβίλλω680. ὁ Α παρέφρασεν οὕτως, *Et lui batoit le cueur de destresse et d'angoisse*. — Στ. 23, Ὡς συνίησι.] Ἐν ταῖς ΔΑ561, Ὡς συνίησι μὲν, ἦν γραφὴν ἐγκρένει Δορβίλλος, καίπερ προσηγασμένου ἤδη ἐτέρου, Μέν.

Σελ. 290, σφ. 1, Οἶα τε ἦν.] Προσέθηκα τὸ ὑπαρτικὸν ῥῆμα λαβὼν ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 4, Ἄλλοτε ἄλλαις.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἄλλοτε ἄλλως. — Στ. 16, Ἀτολμία.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ἀποτολμία· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ αὐτὸ τε τοῦτο καὶ, Ἀποδειλία, ὅπερ ἐν τῇ Β Ἀποδειλίασις γράφεται, καὶ ἔστιν οὐδὲν ἄλλο ἢ ἐπεξήγησις τοῦ, Ἀτολμία, εἰσφρήσασα κακῶς εἰς τὸ κείμενον. — Στ. 18, Οὐχ ἄρπαγμα. . . ἠγεῖται τὸ πράγμα.] Ἀντὶ τοῦ, ἠγεῖται, ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ γράφεται, Ποιεῖται· ὁ πρόεχειν τῆς ἐτέρας γραφῆς (καίπερ οὐ καταχωρίσαντες εἰς τὸ κείμενον) διατείνονται, ὅ, τε Κ καὶ ὁ Μ, τῇ τοῦ ὁμοίου παραθέσει (σελ. 274 καὶ 321). ἐνδέχεται μὲντοι τὸν Ἡλιόδωρον, ἐν ἄλλοις εἰπόντα Ἀρπαγμα ποιεῖσθαι, ἐνταῦθα, ἢ ποιεῖλαι βουλόμενον τὰ τῆς συνθέσεως, ἢ, ὁ καὶ μᾶλλον εἰκὸς, εἰς τὴν χριστιανικὴν ἰδέαν τοῦ λόγου λεληθότως ὑποφερόμενον εἰπεῖν, Ἀρπαγμα ἠγεῖσθαι, κατὰ τὸ (Φιλιππησ. Β, 5'), « Οὐχ ὁ ἄρπαγμα ἠγήσατο τὸ εἶναι ἴσα θεῷ ». — Στ. 20, Τάνδρος.] Προσέθηκα τὸ ἄρθρον, διότι ἄρισμένον ἐνταῦθα ἄνδρα λέγει, τὸν τῆς Ἀρσακῆς.

Σελ. 291, σφ. 1, Αὐτούς.] Ἐδάσυνα τὴν ἀντωνυμίαν, ἵνα ἦ, Ἐαυτούς. — Στ. 9, Τοῦτο δὴ τὸ τῆς σῆς προσρήσεως.] Τὴν πρόσρησιν λέγει τὴν Θεαγένους (σελ. 287), Χαῖρε βασι-

λειον αἷμα. κακῶς ἐν τῇ Β καὶ ταῖς ΚΑ, Προρήσεως. — Στ. 12, Σὺ δὲ καὶ ξένος κ. τ. λ.] Ἐν ταῖς ΑΑ γέγραπται ἡμαρτημένως, Τὸ δὲ καὶ ξένος ὅπερ ἔοικεν ἐξ ἀμείνονος γραφῆς ρεῦσαι τῆς, Τὸ σὸν δὲ, καὶ ξένος κ. τ. λ. λέγεται γὰρ κομφῶς, Τὸ ἐμὸν, καὶ, Τὸ σὸν, ἢ, Τὰ ἐμὰ, καὶ, Τὰ σὰ, ἀντὶ τοῦ, Ἐγὼ, καὶ, Σὺ. — Στ. 13, Προσθησόμενος.] Ἐνδέχεται τυπογραφικῶς ἡμαρτῆσθαι τοῦτο παρὰ τῷ Κ, καὶ τοῖς λοιποῖς ἀσασιν. ἐν γὰρ τῇ Β, ἐναργῶς ἐμφέρεται, Προσθησόμενος (ἀπὸ τοῦ, Προΐσταμαι), ὃ καὶ ἀμείνον πῶς ἀν δόξειεν ἐνταῦθα, εἰ μὴ καὶ αὐτὸ τὸ, Προστίθεμαι, κομφῶς πάνυ, ἐπὶ τοῦ συμμαχεῖν καὶ ἐπαρήγειν ἐτέτακτο. ἔστι δὲ πολὺ τοῦτο παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ (Ἰδε Βιβλ. 5, ἠ' καὶ τὰ σχολ.). Στ. 20, Ἐνήθλισεν.] Οὕτως ὀρθῶς ἢ Β, ἢ συνάδουσιν αἱ ΑΑ. — Στ. 25, Τὸν οὐκ οἶδ' ὄντινα.] Γελοίως πάνυ ἐν ταῖς ΚΑ γέγραπται, Τὸν ἀκατάδεκτον οὐκ οἶδ' ὄντινα. τὸ γὰρ, Ἀκατάδεκτον, τὸν ὑπερήφανον καὶ ὑπερόπτην δηλοῦν ἐν τῇ συνηθείᾳ, οὐχ ὡς διάφορος γραφῇ, ἀλλ' ὡς ἐπεξήγησις προσεγράφη τῷ χωρίῳ τούτῳ, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τοῖς μικρὸν ἀνωτέρω εἰρημένοις, Ἀτεγκτον καὶ ἀνήμερον.

Σελ. 292, στ. 4, Μήτιγε.] Διῶρθωκα καὶ πάλιν τὸ πλεισταχοῦ κακῶς εἰσφρήσαν, Μήτοι γε. — Στ. 9, Δεύτερα γοῦν, ἐγκρατεία κ. τ. λ.] Ἠλλαξα καὶ τὴν στίξιν τοῦ χωρίου, καὶ τὸν τόνον τοῦ, Δεύτερα. ὃ γὰρ νοῦς, Εὐκτὸν μὲν ἦν μηδ' αἰσθῆσθαι τὴν ἀρχὴν ἔρωτος τὴν Ἀρσάκην, ἐπεὶ δὲ ἤσθετο, λείπεται δεύτερα ἄκη καὶ βοηθήματα, ἐγκρατεία φέρειν τὸ πάθος. αἰνίττεται δὲ τὴν παρομίαν, Ὁ δεύτερος πλοῦς, περὶ ἧς εἰρήκαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 31)· καὶ γὰρ καὶ παραπλήσιον ἐκείνῳ τὸ προκειμένον χωρίον. — Στ. 15, Ἐργασάμενος.] Ἐξώρισα τοῦ χωρίου τὸν σόλοικον μέλλοντα. — Στ. 16, Δεδραμένων.] Ἀφεῖλον τοῦ Δεδρασμένων (παρὰ τὸ, Διδράσκω) τὸ σ, ἵνα ἢ παρὰ τὸ Δράω, τὸ ποιῶ.

Σελ. 293, στ. 3, Καὶ τὸ κακῶς πράττειν.] Ἴσως ἐξ-αλειωτέος ὁ σύνδεσμος. — Στ. 6, Βέλτιστον.] Ἐκ τῶν ΚΑ. Στ. 11, Ἀλλὰ σύ γε.] Ἐτρεψα τὸν, Τε, εἰς τὸν, Γε. ἀναγκαῖος γὰρ ἐνταῦθα ὁ μειωτικὸς ἢ περιγραφικὸς σύνδεσμος ὃ δὲ συμπλεκτικὸς πρὸς τῷ πλεοισμῷ καὶ σόλοικος. — Στ.

22, Ποιεῖν γὰρ τὰ αἰσχρὰ καὶ λέγειν ὁμοίως ἀπειπές.] Σωφρονοῦντος ἢ γνώμη, καὶ ἄλλως οἰκεία τῇ τοῦ Ἡλιοδώρου σεμνότητι. παρῴδηται δ' ἐκ Σοφοκλέους, οὗ τὴν ῥῆσιν παρεθέμεθα ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 154).

Σελ. 294, στίχ. 13, Ἄπειπόντος δὴ.] Ἴσως τρεπτόν τόν, Δὴ, εἰς τόν, Δέ. — Στ. 14, Ἀποφήσαντος.] Ἐν τῇ Β, καὶ ταῖς ΚΑ, Ἀποφίναντος. — Στ. 17, Προστάξασα.] Προείλετο προσυπακούειν ἔξωθεν τὸ, Ἀρσάκη, χωρὶς εἰ μὴ παρελείφθη τούτομα ἀβλεψία τῶν Γραψάνων· σαφέστερον γὰρ ἂν ἦν τὸ ἀνελλιπές. — Στ. 24, Ἀπὸ τοῦ Στραλοπέδου.] Προσέθηκα τὸ ἄρθρον· ὠρισμένον γὰρ στρατόπεδον σημαίνει, ἐν ᾧ διέτριβεν ὁ Σατράπης. — Στ. 25, Καταπονοῦσι.] Ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἐπὶ τῶν παλαιόντων, Καταπονεῖν λέγομεν τὸν καλαβάλλοντα, Καταπονεῖσθαι δὲ τὸν καλαβαλλόμενον. χρῆται δὲ καὶ Πλούταρχος (Ἀλεξάνδρ.) τῇ λέξει, «Οὐ μνημονεύοντες ὅτι τῶν καταπονηθέντων οἱ καταπονήσαντες ἥδιον καθ' εὐδουσι»· καὶ ἄλλοι τῶν κατὰ τοὺς αὐτοὺς Πλουτάρχου χρόνους γενομένων.

Σελ. 295, στίχ. 3, Ἀνίει.] Διῶρθωκα τὴν παρὰ πᾶσιν ἡμαρτημένην γραφήν, Ἀνήει. — Στ. 9, Ἐξεῖπον.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ἐξεῖπω. — Στ. 12, Ἀνία καὶ μανία.] Ἐν ταῖς ΑΑ ἔμπαλιν, Μανία καὶ ἀνία. — Στ. 14, Παραγαγούση.] Ἐν τῇ Β, Παραγούση· ἐν ταῖς ΑΑ, Προσαγούση· ἐν ταῖς ΔΑΞΟΘ, Προσαγαγούση· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ, αὐτό τε τοῦτο, καὶ, Προαγαγούση, ὃ καὶ ἄμεινον. — Στ. 15, Τουτοισί.] Ἐτρεψα τὸ βάρβαρον, Τουτοισίν, τῆς Β καὶ τῶν ΑΑ, εἰς τὸ Τουτοισί· τὸ γὰρ Ἀττικῶς προστιθέμενον ἰ ταῖς δεικτικαῖς, πρὸς μείζω δείξεως ἔμφασιν, οὐκ ἐφέλκεται τὸ ν̄ ἐν τῇ ἐπαγωγῇ τῶν φωνέντων· ὡς γὰρ οὐ φαμέν, Οὔτοισιν ἐξέθρεψέ με, οὕτως οὐδὲ, Τουτοισιν ἐκθρεψαμένη, λεκτέον. ὃ δὲ Κ καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἐξέδωκαν, Τούτοισιν, (ὅπερ ἐν ταῖς ΔΑΞΟΘ γράφεται, Τουτέοισιν) προπαροξυτόνως, ὀρθῶς μὲν διὰ τὸ ἐφελκυστικὸν (οὐ γὰρ ἐστὶν ἐμφατικὸν μείζονος δείξεως τὸ ἰ ἐν τῷ, Τούτοισιν), οὐκ ὀρθῶς δὲ διὰ τὸν Ἰωνισμόν, περὶ οὗ εἰρήκαμεν ἥδη καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 182-183). καὶ γὰρ καὶ ἐν τῇ ἐχρησμένῃ σελίδι (295, στίχ. 2) ἀντὶ τοῦ, Μῆτερ, ἐν τῇ Β καὶ

ταῖς ΑΑ γράφεται, Μᾶτερ· μῶν διὰ τοῦτο Δωρίζειν φήσομεν τὸν Ἡλιοδῶρον. — Στ. 16, Ἐρᾶ οὐ φορητὸν . . . ἀλλ' ἀνίαλον ἔρωτα.] Τοῦτο δὴ τὸ τῷ Θεοκρίτῳ (ΙΑ, 10) κομφῶς πεποιημένον,

Ἦρατο δ' οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδ' ἐκικίνοις,
Ἄλλ' ὀλοαῖς μανίαις

Σελ. 296, σφ. 15, Τὰ κατὰ γνώμην.] Ὡς κατωτέρα (σελ. 299) τὰ κατὰ νοῦν. ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, Κατὰ γνώμην, ἀνάρθρων, ἢ ἡ γραφὴ κατικολούθησε καὶ ὁ Λ. — Στ. 20, Τοσοῦτον.] Ἡ Β, Τοσοῦτο. — Στ. 21, Μηδὲν ἀμφίβαλλε.] Αἱ ΑΑ, Μηδὲ ἀμφίβαλλε. — Στ. 25, Εἶπέ.] Λέξον, προστακτικῶς, πρὸς τὸν Ἀχαιμένην· ἐν δὲ τῇ Β, καὶ ταῖς ΑΑ, Εἶπε, τουτέστιν, ἔφη ἢ Κυβέλη.

Σελ. 297, σφ. 15, Πῶς τοῦτο λέγεις; ἐρωτώσης.] Ἐν τῇ Β, Πῶς οὕτω λέγεις; ἐρωτησάσης· ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, Πῶς τοῦτο λέγεις; ἐρωτησάσης. — Στ. 23, Προηυτρεπισμένος.] Προσέθηκα τὴν χρονικὴν αὔξησιν.

Σελ. 298, σφ. 1, Οὐδὲ ὅσον μελλήσασα.] Ἐν τῇ Β, Οὐδὲν ὅσον μελλήσασα. τοῦτο ἐν ἄλλοις ἀνευ τοῦ, Ὅσον, ἐξήνεγκεν, οἶον (σελ. 217) Μηδὲν μελλήσας, (σελ. 327) Οὐδὲ μελλήσαντες. ἐν δὲ τῷ προκειμένῳ χωρίῳ τὸ, Οὐδὲ ὅσον, ἴσον ἔοικε δύνασθαι τῷ, τῷ, Οὐδὲ ὅλως, ἢ, Οὐδ' ὀλίγον· κατὰ καὶ τὸ παρὰ τῷ Ἀπολλωνίῳ (Ἀργοναυτ. Δ, 1700),

Αὐτοὶ δ' εἶτ' αἰδῆ, εἶθ' ὕδασιν ἐμφορέοντο,
Ἥιδειν οὐδ' ὅσον.

τοιούτῳ ἐστι καὶ τὸ τοῦ Θεοκρίτου (Θ, 20),

. Ἐχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ἄραν
Χείματος.

καίπερ τινῶν ἄλλως ἐκδεξαμένων τὸ Θεοκρίτειον, Οὐδ' ὅσον. ἐνδέχεται μέντοι καὶ ἡμαρτῆσθαι παρ' Ἡλιοδῶρῳ τὴν γραφὴν, παραλειφθέντος μετὰ τὸ, Ὅσον, τοῦ, Ἐλάχιστον, (ὡς σελ. 148) ἢ, πρὸς βραχὺ (ὡς σελ. 225), ἢ ἄλλου του τοιούτου, ἢ αὐτοῦ τούτου τοῦ, Ὅσον, κακῶς πλεονάσαντος. — Στ. 4, Ἐπεὶ δὲ ἤχθη.] Διέλυσα τὸν σύνδεσμον, τρέψας καὶ τὸ, Δὴ, εἰς τὸ, Δέ. — Στ. 9, Ἡμέτερος ὧν ἴσθι.] Γίνωσκε τυγχάνων ἡμέτερος δοῦλος. λείπει τὸ, Ὦν, ἐκ τῆς Β, ἢ

κατηκολούθησε καὶ ὁ Λ. — Στ. 25, Αἰρουμένης δὲ σε θεραπεύειν.] Οὕτως αἱ ΑΑ, μετὰ τῆς ἀντωνυμίας.

Σελ. 299, σί. 10, καταμωκώμενος.] Ἡσύχιος ἐξηγεῖται τὸ, Μωκᾶται, διὰ τοῦ, Χλευάζει. ἐκ τούτου δὲ παραλαβεῖν εἰκόασιν οἱ Γάλλοι τὸ, *Se moquer*, κατὰ μέσσην καὶ αὐτοὶ διάδωσι ἐκφέροντες. λέγουσι δὲ καὶ τὸν παρὰ τοῖς Ἑλλησι, Μῶκον, τούτέστι τὸν χλευαστὴν, ἢ σκώπτειν, *Moqueur*. Στ. 12, Ὁ τὴν κεφαλὴν νεύειν εἰς τὸ προσκυνεῖν οὐκ ἀνεχόμενος.] Ὁ ταπεινὰ φρονῶν καὶ ἀνδραποδώδης Ἀχαιμένης οὐ φέρει τὸ Ἑλληνικὸν καὶ ἐλεύθερον φρόνημα τοῦ Θεαγένους. εἰρήκαμεν δὲ περὶ τούτου καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 241). Στ. 13, Νῦν που τάχα.] Ἐν τῇ Β, Νῦν ποῖός τάχα· ἐν ταῖς ΚΑ, Νῦν ποι τάχα· ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, Νῦν τῶν τάχα. — Στ. 14, Ὑφέξι.] Μήποτε ἐγγραπτο, Ὑφέξεις, μεταβατικῶς. Στ. 18, Τὰ κατὰ νοῦν.] Λεῖπει τὸ ἄρθρον ἐκ τῆς Β, ἀλλ' οὐκ ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 20, Ἀφθόνως ἐν εὐπορίᾳ.] Αἱ ΑΑ, Ἀφθόνως ὡς ἐν εὐπορίᾳ.

Σελ. 300, σί 1, Λυσιτελεῖν.] Ἠμάρτηται τὸ τῆς Β, Λυσιτελεῖ, κατ' οὐδέτερον πληθυντικὸν ἀριθμὸν. — Στ. 3, Ἰδιάσας.] Κατ' ἰδίαν ὀμιλήσας, ὡς ἐξηγεῖται Ἡσύχιος (λέξ. Ἰδιάσαι). τὸ δὲ μέσον, Ἰδιάζομαι, ἐστὶ ταῦτὸν τῷ Ἰδιοποιοῦμαι, οὐ μόνον ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ, Σφετερίζομαι, ἀλλὰ καὶ ἀπλῶς τοῦ, Μεταποιοῦμαι, ἢ, Μιμοῦμαι καὶ ἴδια ποιοῦμαι τὰ παρ' ἄλλοις. τὴν δὲ χρῆσιν, τέως λανθάνουσαν, εὐρηκέναι μοι δοκῶ παρ' Ἡροδότῳ (Θ, 41), « Τά τε σφάγια » τὰ Ἠγησιστράτου εἶναι χαίρειν, μηδὲ ΒΙΑΖΕΣΘΑΙ, ἀλλὰ » νόμῳ τῷ Περσέων χρεωμένους συμβάλλειν ». ὅπου γραπτόν, οὐχ, ὡς τῶν τις Κριτικῶν εἶκαζε, φράζεσθαι, ἀλλ', ἸΔΙΑΖΕΣΘΑΙ, ἀντιδισταλμένως πρὸς τὸ, Ἐἶναι χαίρειν. εὐεπίφορος δὲ ὁ Ἡρόδοτος εἰς τὸ ταῦτα δις λέγειν, τὰ ἀντιδισταλμένα εἰς συνώνυμα μεταποιῶν τῇ προσθήκῃ τοῦ ἀρνητικοῦ μορίου· καὶ γὰρ ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ χωρίῳ μικρὸν ἀνωτέρω εἰρήκει, « Ἀγνωμονεστέρη, καὶ οὐδαμῶς συγγινωσκομένη ». περὶ δὲ τοῦ τοιοῦτου σχήματος ἱκανῶς εἴρηκα καὶ ἐν ταῖς εἰς τὸν Ἱπποκράτην σημειώσεις (Τομ. Β, σελ. 250 — 252). — Στ. 4, Πείσμα.] Τὸ πρὸς τὴν γῆν δεσμοῦν σχοινίον τὴν ναῦν, παρα

παρὰ τὸ Πείθω, ὡς τῆς νηὸς πειθομένης αὐτῶ, καθά φασι Γραμματικῶν παῖδες. ἢ δε συνήθεια, Πείσμα, εἴρηκε τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην (ὃ δὴ καὶ ὁ Ἐτυμολόγος καὶ ὁ Εὐστάθιος παρεσημειώσαντο). καὶ δοκεῖ μὲν εἰς ἀντικειμένην σημασίαν μεταπεσεῖν τὸ Πείσμα, εἴγε παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις κυρίως καὶ πρώτως αὐτὴν τὴν Πείσιν ἐδήλου, ἢ γοῦν δηλοῦν ὠφείλε, παρ' ἡμῖν δ' ἐκ τοῦ ἐναντίου ὁ μὴ πειθόμενος, Πείσμα ἔχειν, Πεισματάρης, ἢ Πεισματῶδης εἶναι, λέγεται. οὐ μετέπεσε μὲν τοι' ἐπει καὶ ὁ παρὰ τοῖς Παλαιοῖς Ἀμετάπειστος οὐδὲν ἄλλο δηλοῦν βούλεται, ἢ τὸν ἐμμένοντα οἷς ἀπαξ ἐπεισθη, ὁ φυλάττων τὸ πρότερον πείσμα (καθὰ καὶ τὰ συνώνυμα Ἀμείαθτος, ὁ φυλάττων τὴν προτέραν θέσιν, Ἀμετανόπτος, ὁ φυλάττων τὸν πρότερον νοῦν, Ἀμετάτροπος, ὁ φυλάττων τὸν πρότερον τρόπον, ἐστὶ). καὶ ῥῆμα δὲ πρὸς τούτοις ἰσχημάτισεν ἢ συνήθεια, τὸ Πεισματεύω, ἢ Πεισματίζω, ἢ Πεισμόνω (καὶ χυδαιότερον Πεισματόνω). Κρήτες δὲ καὶ Πεισματολογεῖν μεταβατικῶς φασί, τὸ παροξύνειν διὰ συνεχοῦς ἀντιλογίας καὶ οἷον εἰς πείσμα ἐμβάλλειν. εἶοικε δὲ τὸ Πείσμα καὶ τὰ συγγενῆ ὀνόματα ἀπὸ τῶν Καισαρικῶν ἤδη χρόνων εἰς ταύτην μετενεχθῆναι τὴν σημασίαν. Παῦλος γὰρ ὁ Ἀπόστολος πρῶτος ἐχρῆσατο τῷ τῆς Πεισμονῆς ὀνόματι, ἐπιστέλλων Γαλάταις (Γαλάτ. Β, ζ), « Τίς ὑμᾶς ἀνεκοψε τῇ ἀληθείᾳ » μὴ πείθεσθαι; ἢ πεισμονὴ οὐκ ἐκ τοῦ καλοῦντος ὑμᾶς ». τὸ τοίνυν πολλὰ τοῖς Κριτικοῖς παρασχὸν πράγματα χωρίον τοῦτο, εἴ τις μετὰ προσοχῆς ἐξετάσαι, εὕρησει τὸν Παῦλον οὐδὲν ἄλλο διὰ τῆς Πεισμονῆς, ἢ αὐτὸ τὸ ἐν τῇ συνήθειᾳ Πείσμα δηλωσαι βουλόμενον· καὶ γὰρ τοὺς Γαλάτας, διὰ τὸ μόλις τὴν εἰς Χριστὸν παραδεξαμένους πίστιν ἐπὶ τὰ πρότερα πάλιν ἐπιστραφῆναι δόγματα, ἐλέγχων ὁ Ἀπόστολος, εἰκότως Πεισμονὴν αὐτοὺς ἔχειν λέγει, ἢ γοῦν ἀμεταπείστως οἷς πρότερον ἐδόξαζον ἐμμένειν βούλεσθαι. καὶ ταῦτα μὲν ὁ Παῦλος εὕρηται δὲ καὶ παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ (Παραμυθ. πρὸς Ἀπολλών.) ἐπὶ τῆς αὐτῆς σχεδὸν τι σημασίας εἰλημμένον τὸ Πείσμα, « Μέγα γὰρ ἐστὶ τὸ μετὰ πείσματος τεταρρηκότης εἶναι » πείν — Τίς δ' ἐστὶ δούλος τοῦ θανεῖν ἀφροντίς ὢν » ἐν οἷς ὑπονοήσεται ἂν τις γεγραφέναι τὸν Πλουτάρχον « Μετὰ πείσ-

» ματος τεταρτήκοτος », ἵνα ἢ Μετὰ πείσματος θαρράλεου. ὅπως ποτε μὲντ' ἂν ἔχοι τὰ τῆς γραφῆς, δῆλον ὅτι τὸ Πείσμα ἐνταῦθα τὸ ἀμετάπειστον τοῦ ἀπαξ πεισθέντος ἐμφαίνει. — Στ. 5, Ἐγκυρα παντοίως.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ἐγκυρα καὶ παντοίων ἐν δὲ ταῖς ΑΑ οὕτως, Ἐγκυρα καὶ παντίων παντοίως. ἔοικε δὲ ὑποικουρεῖν τι νόημα τῷ χωρίῳ. — Στ. 23, Ὀμιλία παρανόμως.] Ἡ Β καὶ αἱ ΑΑ, Ὀμιλίας, κατὰ γενικὴν, δὲ καλῶς ἂν εἶχεν, εἰ ἀντὶ τοῦ ἐχομένου Μιανθῆναι ἐγγράωτο Πειραθῆναι. ὁ δὲ Α ἔοικεν ἀναγνώσαι, Ὀμιλία παρανόμω. Στ. 24, Εὐρετὶς ἄρα ἐστὶ λογισμῶν ἢ ἀνάγκη.] Καὶ πάντων μὲν οὖν τῶν τεχνῶν. ὅθεν φασί (παρὰ Στοβ. γγ') τινὰ, ἀναγνοντα τὸν Ἐρατοσθένους Ἐρμῆν, ἀναφωνῆσαι τὸ ἔπος τοῦτο,

Χρὴν πάντ' ἐδίδαξε τί δ' οὐ χρὴν καὶ ἀνέυροι;

Σελ. 301, στ. 12, Ἐπειχε.] Οὐκ ὀρθῶς αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἐπειχε. — Στ. 16, Ἀπαυθαδιαζόμενος.] Οὕτω γραπτέον, ὡς καὶ ἀνωτέρω (σελ. 289) γέγραπται.

Σελ. 302, στ. 2, Γένοιτό τι.] Τὸ τυπογραφικῶς ἡμαρτημένον παρὰ τῷ Κ, Γένοιτό τε, παρέλαβον ἀσκέτως οἱ μετ' αὐτὸν, πλὴν τοῦ Μ. — Κτ. 4, Διαχρησάμενον.] Ἐν ταῖς ΔΑΒΘΖ, Διαχειρισάμενον. εἰρήκαμεν δ' ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 22) περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ Διαχρῶμαι καὶ τοῦ Διαχειρίζομαι. — Στ. 8, Εὖ ἂν ἔχοι, ἔφη, ὦ κ.τ.λ.] Τὸ, Ἄν ἔχοι, παρέλιφα ἐκ τῶν ΚΑ, ἐξ ὧν λείπει τὸ ἐπόμενον, Ἐφη. — Στ. 9, Εἴ τις ἐστίν.] Οὕτω διώρθωκα τὸ βάρβαρον καὶ ἀδιανόητον, Ἡ τις ἐστίν. ὁ δὲ νοῦς, Ἐκδίδου τὴν ἀδελφὴν, εἰ ἔστι μοι ἀληθῶς τις ἀδελφή. — Στ. 10, Οὔτε θελήσεις.] Τὸ μετὰ τὸ, θελήσεις, ἐπόμενον, Ἐκδύνας, οὐκ ἐμφέρεται οὔτε ἐν ταῖς ΚΑ, οὔτε ἐν ταῖς ΑΑ. ταύταις οὖν ἠκολούθηκα, διὰ τὸ κομψότερον οὕτως ἀπερβάζεσθαι τὸν λόγον τῇ ἐλλείψει τοῦ ἀπαρεμφάτου, ὑπακούεσθαι ἔχοντος ἐκ τοῦ ἐπομένου, Ἐκδώσεις. — Στ. 16, Εὐωχοῦσα.] Ἀμεινον ἂν εἴπειν, Εὐωχοῦσαν, κατ' αἰτιατικὴν, ἴν' ἢ, Ἐξεστὶ σοὶ καὶ ἄλλην ἔχειν ἀποδειξίν, εὐωχοῦσαν· κομψῶς γὰρ τὰ μετὰ ἀπαρεμφάτου συναπλόμενα ἀπὸ τῆς δόλικῆς εἰς τὴν αἰγιαλικὴν φιλεῖ μεταβαίνειν. τὸ δ' ἐχόμενον Ὑπεκνίαθη, σημαίνει τὸ μικρὸν ἐλυπάθη ὑπὸ

ζηλοτυπίας· ὅθεν καὶ Κνισμός (παρ' Ἠσυχίῳ) μεταφορικῶς, ἢ ζηλοτυπία· οἷόν ἐστι καὶ τὸ τοῦ Κωμικοῦ (Πλούτ. 974),
 Ἐγὼ δὲ κατακίκισμαι διλάκρᾳ.

Κνίζειν γὰρ κυρίως σημαίνει, τὸ περιζύειν καὶ περιτέμνειν. Στ. 23, Προσκύφασα.] Μετέβαλον καὶ πάλιν, ὡς πολλάκις, εἰς τὸ Προσκύφασα τὸ Προκύφασα.

Σελ. 303, στ. 4, Τῶν ἀτόπων τῆς ἐπαγγελίας τὸν σκοπόν.] Ἡ γραφὴ ἐκ τῶν ΚΑ, αἷς αἱ ΑΑ κατὰ τοῦτο μόνον συνάδουσι, ὅτι, Τὸν σκοπὸν, ἐνάρθρως ἔχουσι, ἡμαρτημένα καὶ αὐτὰ τὰ λοιπὰ. ὁ νοῦς, Προσέθηκε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπαγγελίας τῶν ἀτόπων, ἦγον, εἶπε τῇ Χαρικλείᾳ ἐπὶ τινι σκοπῷ ἐπηγγέλματο τὰ ἀτοπα τῇ Ἀρσάκῃ. καὶ σημείωσαι τὸ, Σκοπὸν, ἀντὶ τοῦ Τέλος, ὡς καὶ ἡ συνήθεια μέχρι καὶ δεῦρο λέγει. καὶ ταύτης μὲν τῆς ἐκδοχῆς ἐστὶ μὲν τινα καὶ ἐκ τῶν Ἀρχαίων, πολλῶ δὲ πλείω ἐκ τῶν μελαγενεστέρων, παραθέσθαι μαρτύρια· τῆς ἐτέρας δὲ, καθ' ἣν Σκοπὸν καλοῦμεν, ἐπὶ τῆς Μουσικῆς, τὸν ἄλλως λεγόμενον, Ἦχον, ἦγον τὸν ποῖον τῆς φωνῆς ῥυθμὸν, ὃν οἱ Ἀρχαῖοι Νόμον ἐκάλου (Ἰταλιστὶ *Agia*), οὐ πᾶν τι πρόδηλος ἢ γένεσις. ἐνδέχεται μὲν οὖν καὶ ταύτην ἀπὸ τοῦ παράτοις Ἀρχαίοις εἰρημένου, Ἐπισκόπου μέλους, τὴν ἀρχὴν εἰληφέναι, τῆς συνθείας, οἷα φιλεῖ γίνεσθαι, παρατρέψασθαι τὴν σημασίαν πρὸς τὸ οἰκεῖον χρήσιμον· οἷόν ἐστι τὸ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ (Αἴαντ. 975),

..... Αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν,
 Βοῶντος ἄτης τῆσδ' ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΜΕΛΟΣ.

ὅπερ ὁ Σχολιαστὴς ἐξηγεῖται, « Σημαντικὸν, ἔφορον, οὐχ » ἡμαρτηκὸς τῆς συμφορᾶς, ἀλλ' ἐσλοχασμένον ». ἴσως δὲ καὶ Σκωπὸν, διὰ τοῦ ω, γραπτέον τε καὶ λεκτέον τὸν μουσικὸν νόμον, ἀπὸ τῆς γενικῆς, Σκωπός, εἰς ὀνομαστικὴν μελαπιδούσης (ὡς ὁ Μάρτυρος καὶ ὁ Φύλακος, παρὰ τὸ Μάρτυρ καὶ Φύλαξ)· ὁ γὰρ τῷ Πολυδεύκει Σκωψ καὶ Σκωφίας λέγεται, εἶδος ὃν ὀρχήσεως, τοῦτο, Σκωπός ἰσοσυλλάβως τε καὶ διὰ τοῦ ὀ εὐρήλαι παρὰ Φωλίῳ καὶ ἄλλοις τῶν Λεξικογράφων, ἡμαρτημένον μὲν ἴσως τῇ γραφῇ, ἀλλ' οὐ γὰρ τῇ κλίσει. — Στ. 14, Προῦνόσα.] Ἐν τῇ Β, Προῦνοσάμην, κατὰ μέσην διάθεσιν, τῆς τελευταίας συλλαβῆς προσπλασθείσης, ἢ καὶ ἀποσπασθείσης,

διὰ τὴν πρώτην τῆς ἐχομένης λέξεως. — Στ. 17, Ἄρκει μὲν γὰρ . . . τὸν ἐπίκαιρον τοῦτον βίον διάγειν.] Ἀρίστη τε καὶ βιωφελεστάτη Γνώμη· οὐ γὰρ μόνον καλὸν καὶ ἀγαθὸν εἶναι τὸν εὐδαιμονήσοντα, ἀλλὰ καὶ τοιοῦτον ὑπειληφθαι παρὰ τοῖς ἄλλοις προσήκει. καὶ ἔστιν ἐνταῦθα τὸ τοῦ Εὐριπίδου (Μηδ. 542) φάσαι,

Εἴη δ' ἔμοι γε μήτε χρυσοῖς ἐν δόμοις,
Μῆτ' Ὀρφείως κάλλιον ὑμνήσαι μέλος,
Εἰ μὴ πῖσημος ἢ τύχη γένοιτό μοι.

ὡς γὰρ φησι Πλούταρχος (περὶ τοῦ ἑαυτ. ἐπαιν. ἀνεπιφθ. § 2), « Τὴν δόξαν ὁ πολιτικὸς ἀνὴρ οὐχ ὡς τινα μισθὸν ἢ » παραμυθίαν τῆς ἀρετῆς ἀπαιτεῖ, καὶ ἀγαπᾷ ταῖς πράξεσι » παροῦσαν· ἀλλ' ὅτι τὸ πιστεύεσθαι καὶ δοκεῖν χρῆσιμον εἶναι » πλειόνων καὶ καλλίωνων πράξεων ἀφορμὰς δίδωσι. πειθομένους γὰρ ἅμα καὶ φιλοῦντας ἡδὺ καὶ ῥάδιον ὠφελεῖν » κ. τ. λ. ». — Στ. 25, Ἐρῶντα δέ.] Ἐτρεψα τὸ Ἐρῶντα, εἰς τὸ Ἐρῶντα· ἴσως δὲ καὶ τὸν Δεὲ σύνδεσμον τρέψαι ὠφελον εἰς τὸν Τε.

Σελ. 304, στ. 1, Πυθόμενον.] Οὕτω διώρθωκα τρέψας τὸ ἀπροσδιόνυσον Πειθόμενον (ὃ καὶ παρέλιπεν ὕλως ὁ Λ), εἰς τὸ Πυθόμενον, ὃ ἔστιν, ἀκούσαντα, ἢ μαθόντα παρὰ τῆς μητρὸς, ἢ δῆλον καὶ ἐκ τῶν μικρῶ πρόσθεν εἰρημένων, « Μηνυθῆναι τε ταῦτα τῷ Ἀχαιμένει βουλόμενος ». — Στ. 4, Ἄνιασθέντες.] Αἰ ΚΑ, Ἄνιασθέντες. — Στ. 8, Παρασκευάσας.] Ἐν τῇ Β, Παρακελεύσας. — Στ. 13, Λιθοκολλήτοις.] Διώρθωκα τὴν βάρβαρον λέξιν Λιθοκόλλοις, μεταθεὶς εἰς τὸ Λιθοκολλήτοις, ᾧ καὶ προῖων (σελ. 382 καὶ 436) χρήσεται. — Στ. 15, Ὑφηγεῖσθαι.] Τουτέστι, διδάσκειν· ὡς καὶ ἐν ταῖς πρόσθεν (σελ. 97) εἴρηκεν, « Ὡς ἂν αὐτὸς ὑφηγήσωμαι ». εἰκότως οὖν ἔγραφα, Ὑφηγεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ, Ἀφηγεῖσθαι, ὑπερσημαίνει τὸ διηγείσθαι. — Στ. 18, Ἄνελόμενος.] Οὐκ ὀρθῶς αἰ ΚΑ, Ἄφελόμενος. — Στ. 22, Ἐμοὶ δέ.] Οὕτως ἐν ταῖς ΚΑ. — Στ. 24, Ἄκροισ τοῖς δακτύλοις ἐποχῶν τὴν φιάλην.] Περὶ πλείστων γὰρ ἐποιοῦντο Πέρσαι καὶ Μῆδοι τὸ τοῦς οἰνοχόους εὐρύθμως προσφέρειν τὸ ποτὸν, καθὰ δηλοῖ καὶ Ξενοφῶν λέγων (Κύρ. Παιδ. Α, σελ. 6), « Οἱ δὲ τῶν βασι-

» λέων τούτων οἰνοχόοι κομφῶς τε οἰνοχοοῦσι, καὶ καθαρῶς
 » ἐγχεοῦσι· καὶ διδάσκει τοῖς τρισὶ δακτύλοις ὀχοῦντες τὴν
 » φιάλην, καὶ προσφέρουσιν ὡς ἂν ἐνδοῖεν τὸ ἐκπῶμα εὐληπ-
 » τότατα τῷ μέλλοντι πίνειν ». οὐ μόνοι δὲ Πέρσαι τε καὶ
 Μῆδοι, ἀλλ' ἀπλῶς οἱ βάρβαροι πάντες, ἐν τοῖς μικροῖς
 μεγάλοι τε καὶ περιέργοι φιλοῦσιν εἶναι, ἀπειρία τῶν ἀληθῶς
 μεγάλων τε καὶ καλῶν. ἔοικε δὲ Ἡλιόδωρος ἐνταῦθα τὸν Θεα-
 γένην ἀναιρούμενον τὴν φιάλην καὶ τῇ Ἀρσάκῃ προσφέροντα
 πλάσαι πρὸς τὸν παρὰ τῷ Ξενοφῶντι (Αὐτ.) Κῦρον, λαμβά-
 νοντα καὶ αὐτὸν παρὰ τοῦ οἰνοχόου Σάκα τὸ ἐκπῶμα, καὶ
 τῷ Ἀστυάγει προσφέροντα.

Σελ. 305, σλ. 3, Κράματος.] Σημείωσαι τὴν λέξιν, Κρά-
 μα, ἀπ' αὐτῶν ἤδη τῶν τοῦ Πλουτάρχου χρόνων συνωνύμως
 τῷ, Οἶνος, ἐκλαμβάνεσθαι ἀρξάμενην· οὗτος γὰρ (Ἵγγειν.
 παραγγέλμ.) τάδε φησὶ, « Τὸ κράμα, καίτοι ὕδατος μετ-
 » ἔχον πλείονος, οἶνον καλοῦμεν ». ἐντεῦθεν ὀρμηθεῖσα ἢ συν-
 ἦθεια Κράσιν, θηλυκῶς, ἐκάλεσε πρῶτον τὸν οἶνον, ἔπειτα
 χυδαῖσασα τὴν λέξιν ἐπὶ πλεον, Κρασίον, καὶ, Κρασὶν, ὑπο-
 κοριστικῶς καὶ οὐδετέρως ὠνόμασεν, οἰνεὶ Κρασίδιον (ὡς Λεξί-
 διον καὶ Πολίδιον παρὰ τὸ Λέξις καὶ Πόλις). — Στ. 6, Ἐκ
 θατέρων.] Ἀμεινον γράφειν, Ἐκ θατέρου, ὃ ἔστιν, Ἐκ τοῦ
 ἑτέρου μέρους· σόλοικον γὰρ τὸ θατέρων. — Στ. 9, Καί τι
 καὶ πρὸς.] Προσέλαβον τὸν δεύτερον, Καί, ἐκ τῶν ΔΑ506.
 Στ. 18, Εἰ δὲ ἐπιμένει. . . οὐ χαιρήσει.] Ἐν τῇ Β γράφεται,
 Ἐπιμένει· ἐν ταῖς ΑΑ Ἐπιμένει· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ παρὰ τοῦτο
 καὶ, Ἐπιμένει, ὃ καὶ προειλόμην. τὸ δὲ Χαρίση (ἀνθ' οὗ ἐν
 τῇ Β ἐμφέρεται, Χαρήση), ἔτρεψα εἰς τὸ, Χαιρήσει. ὡσαύτως
 καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 316) εὐρήσομεν τὸ, Χαιρήσετε, συγ-
 κεχυμένον μετὰ τοῦ, Χαρίσετε. — Στ. 20, Συμβουλευοί.]
 Αἰ ΚΑ καὶ ΑΑ, Συμβουλεύω, πρωτοπροσωπικῶς. — Στ. 23,
 Τοιαῦτα ἐκεῖνος μὲν.] Οὕτως αἰ ΑΑ τὸν Μὲν μετὰ τὸ,
 Ἐκεῖνος· ἢ δὲ Β πρὸ τοῦ Τοιαῦτα τίθησι.

Σελ. 306, σλ. 6, Ἀρχιοινοχόοις.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ· καὶ
 γὰρ καὶ ἀνωτέρω (σελ. 296), Ἀρχιοινοχόον ἐκάλεσε τὸν
 Ἀχαιμένην. — Στ. 11, Διότι καὶ κακῶς ποιοῦντες.] Ἀντί-
 κείται τῷ, Καλῶς ποιοῦντες, περὶ οὗ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ.

59) εἰρήκαμεν. ἀντὶ δὲ τοῦ, Διότι καὶ, ἐν ταῖς ΚΑ γράφεται, Διότι γι. — Στ. 17, Καὶ περὶ μὲν τούτων δεύτερος λόγος.] Ἀριστοφάνης (Ὀρνισ. 336),

Πρὸς μὲν οὖν τὸν ὄρνιν ἡμῖν ἐστὶν ὕστερος λόγος.

Στ. 21, Ποίαν μνηστῆν, ὧ τέκνον.] Ἐμπαθῶς τε καὶ γραφικῶς ἅμα διατετύπωται τοῦ γραϊδίου ἢ ἀπόκρισις.

Σελ. 307, σλ. 1, Ἐαυτοῦ.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ἐμαυτοῦ. εἰρήκαμεν δὲ (σελ. 45) περὶ τῆς τριπροσωπικῆς ἐκδοχῆς τοῦ, Ἐαυτοῦ. — Στ. 8, Λαμπρὸς αὐτῆς Ἐρώμενος.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΛΑ, μετὰ τῆς ἀντωνυμίας. — Στ. 14, Γάμους αὐτῶν.] Περιέγραψα τὸν, Τε, ὃν οὐδὲ ἡ Β ἔχει. — Στ. 16, Ἄλλην συνοικεῖν ἀντὶ ταύτης ἐπηγγέλετο.] Οὕτω διώρθωκα τὸ χωρίον, λαβὼν τὸ, Ἄλλην, ἐκ τῶν ΚΑ, ἐν αἷς δίπλῃ φέρεται γραφῇ, Ἄλλην συνοικεῖν εἶναι ἐπήγγελο (δίχα τοῦ, Ἀντὶ ταύτης), καὶ, Ἄλλη συνοικεῖν εἶναι ἀντὶ τῆς σῆς ἐπηγγέλλετο. ἐνδέχεται μὲντοι καὶ ἑτέρως διορθοῦν, Ἄλλη συνοικεῖν ἀντὶ ταύτης ἐπήγγελο, τοῦ, Ἐπήγγελο, οὐ μέσως, ἀλλὰ παθητικῶς τηνικαῦτα λαμβανομένου. — Στ. 18, Ἐγὼ, ἔφη, πικρογάμους θήσω σύμπαντας.] Εἰρήκαμεν καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 192) περὶ τοῦ, Πικρόγαμος ἔνταῦθα δὲ παρωδεῖ τὸ τοῦ Εὐριπίδου (Μηδ. 399),

Πικροὺς δ' ἰγὼ σφι καὶ λυγροὺς θήσω γάμους.

τοῦτο δὲ πρὸ τοῦ Ἠλιοδώρου ὁ χαριέστατος Ἀριστοφάνης, Εὐριπίδου καταμωκώμενος, οὕτω παρωδήκει (Ὀρν. 1045),

Πικροὺς ἰγὼ σοι τήμερον δείξω νόμους.

Στ. 21, Κακοῦσθαί με κατ' ἀγρόν που συμπεσόντα ἀπάγγελλε.] Λείπει τὸ, Που, ἐκ τῆς Β. ὁ δὲ Βερνάρδος, ἐν ταῖς εἰς τὸν Νόννον σημειώσεσι (Τόμ. Β, σελ. 324), οὕτω διορθοῦν ἐπεβάλετο τὸ χωρίον, «Κακοῦσθαί με κατ' ἀγρόν που συμπεσόντα τα ἀπάγγελλε», προπαροξύνων μὲν τὸ, Συμπεσόντα (πλὴν εἰ μὴ τυπογραφικῶς ἠμάρτηται), τὸ δὲ προστιθέμενον Τα, διὰ τοῦ Τινὰ, ἐξηγούμενος. τὶ δ' ἐβούλετο αὐτῷ ἢ βάρβαρος αὐτῆ καὶ ἀδιανόητος διώρθωσις, Οἰδίποδος ἀν δειήσει φράσσοντος. ἴσως μὲν οὖν ἐκδεκτέον καταχρηστικώτερον ἀντὶ τοῦ νοσήσαντα τὸ Συμπεσόντα, ὧ δέοντως καὶ τῇ χρήσει τῶν ἰατρῶν καταλλήλως ἐπὶ τοῦ σωματικοῦ ἰσχυασμοῦ

καὶ τῆς τοῦ ὄγκου καθαιρέσεως, ἀντιδιεσταλμένως πρὸς τὴν εὐεξίαν, ἐχρήσατο Πλούταρχος (περὶ πολυπραγμ. § 2) « Οὕτως ἐμπαθῶς ἔσχεν (Ἀρίστιππος), ὥστε τῷ σώματι » συμπεσεῖν, καὶ γενέσθαι παντάπασιν ὠχρὸς καὶ ἰσχυρὸς ». ἐνδέχεται δὲ καὶ τοῖς ἀντιγράψασιν ἡμαρτῆσθαι τὸ συμπεσόντα, ἢ καὶ τὸν Ἡλιόδωρον τῷ συνθέτῳ χρήσασθαι ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ Πισόντα, τούτῳ δὲ, ἀντὶ τοῦ Εἰς κλίνην πεσόντα διὰ τὴν κάκωσιν, ἢ γουν τὴν ἀρρώστιαν, ὡς καὶ ὁ Λ ἐξεδέξατο, οὐκ ἀντὶ τοῦ, Τραυματισθέντα ἐκ πτώματος, ὡς ἐξέφρασεν ὁ Α, *Dictes que je me suis blecé d'une cheute, m'estant allé esbatre aux champs.* ὅτι δὲ τὸ Πίπτειν εἰς κλίνην, ὅπερ σῶζεται καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ (φαμέν γάρ, Ἐπεσε νὰ κοιμηθῆ), οὐκ ἠλλοτριώται τῆς ἀρχαίας φωνῆς δηλοῖ μὲν καὶ τὸ σύνθετον, Κλινοπετής, ἀνθ' οὗ ἡ δυνήθεια προείλετο τὸ Κατάκοιτος (καὶ οὐ Κατάκειτος, ὡς ἐμφέρεται ἐν τῷ ὀλίγοις ἔτασι πρόσθεν ἐκδοθέντι τριγλώσσῳ λεξικῷ), δηλοῖ δὲ καὶ ἡ τῶν δοκίμων χρῆσις, τοῦτο μὲν Αἰσχύλου λέγοντος (Ἀγαμέμν. 577),

..... Εὔτε πόντος ἐν μεσημβριναῖς
Κοίταις ἀκρόμων νηέμοις εὐδοί πεσών,

τοῦτο δὲ Εὐριπίδου (Ἐκάβ. 927),

Ἐπιδήμιος ὡς πείσοιμ' εἰς εὐάν.

καὶ Ἀριστοφάνης δὲ εἴτε παρωδῶν, εἴτε καὶ ζηλώσας ἄλλως τὸν Εὐριπίδην, εἴρηκε (Θεσμοφ. 1122),

Πισεῖν εἰς εὐάν καὶ γαμήλιον λέχος.

ἢ αὐτὴ δὲ συνηθεῖα καὶ Πλαγιάζω, ἀμεταβάτως λέγει ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, διὰ τὸ πλαγίους ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀνακλίγεσθαι τοὺς καθευδήσοντας· ὅθεν καὶ ὁ Λουκιανὸς εἴρηκε πού (Συμποσ. ἢ Λαπίθ. § 47), « Ἐπεὶ ἅπαξ καταβαλὼν » ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης ΠΛΑΓΙΪΩΣ ἐκάθευδε ». — Στ. 24, Μόνη.] Ἐν τῇ Β, Μόνον, καὶ τεθειμένον μετὰ τὸ, Ταῦτα· ἐν δὲ ταῖς ΑΑ γράφεται ἐκ περιττοῦ, Μόνη τῇ ἐμῇ ταῦτα μόνον.

Σελ. 308, στ. 1, Εἰ γὰρ φιλοίη, καθάπερ Δ'Η ΚΑ'Ι ΝΥ'Ν, Ε'Ι καὶ συγκαθεύδοι κ. τ. λ.] Ἠμάρτηται πάντως ἢ τοῦ χωρίου γράφῃ, καίπερ οὕτως ἔχουσα παρὰ πᾶσι πλὴν τῆς Β, ἐξ ἧς λείπει μόνον τὸ Δὴ μόριον. ὁ Α, παραμυθού-

μενος τὸ δυσνόητον, παρέφρασεν, ὡς εἶπερ ἐγέγραπτο, Εἰ γὰρ φιλοῖη, καθάπερ δὴ καὶ νῦν ποιήσει κ. τ. λ. ὁ δὲ νοῦς τῆς αὐτοῦ μεταφράσεως οὗτος, Εἰ περιέβαλλε καὶ ἐφίλει τὴν Χαρίκλειαν, καὶ συνεκάθευδεν αὐτῇ ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ (καθάπερ ποιήσει νῦν ἕνεκα τοῦ ἐξαπατήσαί με), δῆλον ὅτι μνηστὴ αὐτοῦ καὶ οὐκ ἀδελφὴ ἐστίν. ὁ δὲ Δ τὴν ῥῆσιν ὅλην ἐρωτηματικῶς, ἢ ὡς ἐρωτηματικῶς, ἐξεδέξατο οὕτως, Εἰ γὰρ καὶ περιβάλλει, καὶ φιλεῖ, καὶ συγκαθεύδει, καθάπερ ποιεῖ νῦν, μὴ παρὰ ταῦτα δῆλόν ἐστιν ὅτι μνηστὴ αὐτοῦ καὶ οὐκ ἀδελφὴ; ἴσως ἐγέγραπτο τὴν ἀρχὴν ὡς πῶς, Εἰ γὰρ περι-
 » βάλλοι, εἰ γὰρ φιλοῖη, καθάπερ ΔΙΚΑΙΟΝ ΝΥΜ-
 » ΦΗΝ, ἢ καὶ συγκαθεύδοι κ. τ. λ. ὁ δὲ νοῦς, οὕτω παραφράζουσι, γενήσεται πρόδηλος, Εἰ γὰρ ἐώρων αὐτὸν περιβάλλοντα, φιλοῦντα, καθάπερ ἐστὶ δίκαιον, τουτέστι καθὰ νενόμισται ποιεῖν τοὺς μνηστῆρας, ὅταν συνῶσι ταῖς νύμφαις, ἢ καὶ συγκαθεύδοντα, καθαρὸν ἂν εἶχον ἔλεγχον τοῦ μνηστῆ αὐτοῦ καὶ οὐκ ἀδελφὴν εἶναι τὴν Χαρίκλειαν· ἀλλ' οὐδὲν τούτων ποιεῖ, δηλονότι διὰ τὸ ἀδελφὴν αὐτοῦ εἶναι. — Στ. 7, Μὴ τι γε.] Διωρθωσάμην καὶ πάλιν τὸ ἡμαρτημένον, Μὴ τοι γε.

Βιβλίῳ Η, Σελ. 309, σλ. 5, Ἀμμηχανίαν.] Ἴσως παρελείφθη τὸ, Κατέστησεν, ἢ ἄλλο τι ἰσοδύναμον ῥῆμα, ἵνα ἢ εἰς πᾶσαν ἀμμηχανίαν κατέστησε, τὸν Ὀροονδάτην δηλονότι χωρὶς εἰ μὴ τις ἀρκοῦν οἴοιτο τὸ ἐχόμενον, Κατηνάγκαζεν. — Στ. 8, Ἡ γὰρ πόλις αἰ Φίλαι.] Ὀρθῶς γεωγραφεῖ τὰ κατὰ τὰς Φίλας καὶ Σράβων γὰρ (ΙΖ, σελ. 818) μικρὸν ἐπάνω τοῦ μικροῦ Καταρράκτου τὰς Φίλας εἶναι φησὶ, σταδίους ὁμοῦ τε ἑκατὸν ἀπεχούσας Συήνης, κοινὴν κατοικίαν Αἰθιοπῶν τε καὶ Αἰγυπτίων. ὁ δὲ Στέφανος (περὶ Πόλ.), Φίλαν, ἐνικῶς αὐτὰς ὀνομάζει. Βοχάρτος δὲ (Ἱερ. Γεωγραφ. Μερ. Α, Εἰβλ. Δ, κέφ. κς') τοῦνομα Φίλας, ἢ Φίλαν, ἐπιχώριον εἶναι βούλεται Αἰθιοπῶν παρὰ τὸ Φίλ, ὃ παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν Ἀσιανῶν καὶ Λιβύων ἔθνεσιν, Ἐλέφαντα σημαίνει· εἶναι τε τὰς Φίλας ἐξελληνιζομένας, Ἐλεφαντίνην, οὐ τὴν αὐτὴν ἀλλ' ὁμώνυμον τῇ ἑτέρᾳ Ἐλεφαντίνῃ πόλιν. προσσημειωτέον δὲ τοῖς εἰρημένοις περι τῶν Φιλῶν, ὡς Ἡλιό-
 δωρος,

δωρος, κατοικεῖσθαι ταύτας ὑπὸ φυγάδων Αἰγυπτίων λέγων, εἰσὶ πῶς συγγέειν τῇ ἰδίῳς οὕτω καλουμένη Νήσῳ τῶν φυγάδων, μικρὸν ὑπὲρ τῆς Μερῆς κειμένη, ἣν εἶχον οἱ Αἰγυπτίων φυγάδες αἱ ἀποστάντες ἐπὶ (γρ. ἀπὸ) Ψαμμιτίχου, καθά φησι Στράβων (Α, 118, 15, 770 καὶ ΙΖ, 786). Ἡρόδοτος δὲ τοὺς ἀποστάντας ἀπὸ Ψαμμιτίχου, οὓς αὐτομόλους ἰδίῳς ὀνομάζει, ἀπέχειν φησὶ (Β, λ') τῆς Μερῆς ὁδὸν ἡμερῶν ἕξ καὶ πενήκοντα. — Στ. 17, Ἐαυτοῖς.] Διόρθωκα τὸ, Ἐαυτοὺς, τρέψας εἰς τὸ, Ἐαυτοῖς, διὰ τὸ, Προσνέμειν.

Σελ. 310, στ. 5, Ἐξήτει μὲν καὶ τὰς Φίλας, ἐξήτει δὲ καὶ τὰ σμαράγδεια μέταλλα.] Οὕτως αἱ ΚΑ, αἷς κατηκολούθησαν ὁ Δ, Α, καὶ Μ. μνημονεύει δὲ τῶν σμαραγδεῶν τούτων μετάλλων καὶ Ὀλυμπιόδωρος (Φωτ. Κωδ. π'), παρὰ τούτους τοὺς τόπους (τὰς Φίλας καὶ τὴν Σύνην) σμαράγδου μέταλλα εἶναι πυθίσθαι φάσκων, ἐξ ὧν τοῖς Αἰγυπτίων βασιλεῦσιν ἢ σμαράγδος ἐπλεόναζε. — Στ. 8, Προφθῆναι.] Αἱ ΑΑ, Προφθῆναι. — Στ. 11, Στρατείας.] Ἄμεινον ἴσως ἐνταῦθα γράφειν, Στρατιᾶς ὁ Στρατιᾶ μὲν γὰρ ἐστὶν αὐτὸς ὁ Στρατὸς, Στρατεία δὲ, ἢ ἐξ ὀρμησις τοῦ στρατοῦ, καθά καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς δηλώσομεν. — Στ. 13, φρουροῖς.] Αἱ ΚΑ, Φρουραῖς αἱ δὲ ΑΑ, Φρουρᾶς. — Στ. 14, Καὶ φιλίας.] Ἐξείλον τὸν διαζευκτικὸν, ὃν παρέλιπον καὶ οἱ μεταφράσαντες. — Στ. 21, Πεπυσμένον.] Οὕτως αἱ ΔΑ 634, αἷς κατηκολούθησε καὶ ὁ Μ. καὶ οἱ μεταφράσαντες δὲ τοῦτο ἠρμήνευσαν. — Στ. 24, Γεγόνοι.] Ἐκ τῶν ΚΑ, ἐν αἷς καὶ ἑτέρα γραφῇ, Ἐγεγόνει, φέρεται.

Σελ. 311, στ. 6, Τῆς βασιλείας αὐλῆς.] Ἄμεινον γράφω, Τῆς βασιλείου αὐλῆς, ἢ γοῦν τῆς βασιλέως αὐλῆς, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 346), ἢς γραφῆς ἢ ἐν ταῖς ΔΑ 12, Τῆς αὐλῆς βασιλέως, τῇ τάξει μόνη διαφέρει. — Στ. 16, Νεανίου κ. τ. λ.] Τὸ, Νεανίου, παρείληφα ἐκ τῶν ΑΑ. τὸ δὲ ἐχόμενον Προαχθῆναι, ἔτρεψα εἰς τὸ Πραχθῆναι, ὀρμηθεῖς ἀπὸ τοῦ προηγουμένου, Πέπρακται. — Στ. 18, Προακρπάζων.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Προακρπάζων. — Στ. 23, Ἐγεγκῶν.] Εἰς τοῦτο ἔτρεψα τὸ, Ἐξεγεγκῶν, ὅσπερ ἀνοίκειον

ὄλως τοῦ προκειμένου χωρίου. — Στ. 25, Ἐνεπεπλήκει, καὶ ὄλως.] Ἐκ τῶν ΔΑ481, τὸ Ὀλως, ἐν αἷς καὶ Ἐμπεπλήκει, ἀντὶ τοῦ, Ἐνεπεπλήκει, φέρεται.

Σελ. 312, σλ. 1, Ἐξῆγε.] Καὶ τοῦτο ἐκ τῶν ΔΑ481. κακῶς ἐνταῦθα τὸ ἡμαρτημένον Ἐξῆει, εἰς τὸ, Ἐξῆτει, τρέπειν παρῆνει τις τῶν Κριτικῶν (Πρακτ. τῆς Ῥηνοπεραίας Ἀκαδημ. Τομ. Α, σελ. 100). — Στ. 5, Μικρά.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ· συνυπακουστέον δὲ τὸ, Πράγματα, ἢ τι τοιοῦτον. — Στ. 15, Τῶν πεπιστευμένων εὐνούχων.] Σημείωσαι τὴν μετοχὴν ἐπιθετικῶς λαμβανομένην ἀντὶ τοῦ, Πιστῶν, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ φαῖμεν ἂν, Προσκαλέσας ἕνα ἀπὸ τοὺς ἐμπιστευμένους εὐνούχους. τὸ δὲ τοῦ εὐνούχου ὄνομα, Βαγῶας, ἐνταῦθα μὲν ὡς κύριον τέθειται, καθὰ καὶ παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ, καὶ παρ' ἄλλοις, εὐνούχους ἔστιν εὐρεῖν τῷ αὐτῷ τούτῳ καλουμένους ὀνόματι· εἰκὸς δὲ ποτ' αὐτὸ καὶ προσηγορικῶς κοινὸν πᾶσι τοῖς Εὐνούχοις ὑπάρξαι παρὰ τοῖς Πέρσαις, ὡς φησι Πλίνιος (II, δ'), *Bagoii: ita enim vocant sardones*. — Στ. 20, Γράμματα.] Οὕτω διώρθωκα, διὰ τὸν ἐχόμενον ἐπιμερισμὸν, « Τὸ μὲν . . . πρὸς δέ ».

Σελ. 313, σλ. 8, Ἀφαιρησόμενος.] Ἐν ταῖς ΔΑ127 γράφεται, Ἀφαιρησόμενος, ὃ προκρίνει Δορβίλλος, ἐπιλαθόμενος, ὡς ἔοικεν, ὅτι τῶν Ἀττικῶν ἔστι τὸ τοῖς μέλλουσιν ἀντὶ τῶν παθητικῶν χρῆσθαι. εἰς δέον δὲ παρεσημειώσατο τὸν Λ ἐνταῦθα ἀνεγνωκῆναι ἡμαρτημένως, Τῆς χάρας ἀφαιρησόμενος, ἀντὶ τοῦ, Τῆς δορᾶς ἀφαιρησόμενος. — Στ. 13, Ὀροονδάτης.] Ἐν τῇ Β, Ὀροονδάτης αὐτός· ἴσως οὐ κακῶς ἔχει γὰρ τὴν ἀναφορὰν εἰς τὸ προηγούμενον, Ἐξώρμησαν, ὡσανεὶ ἔλεγεν, Ἐξώρμησεν οὐ μόνον ὁ Βαγῶας, ἀλλὰ καὶ Ὀροονδάτης αὐτός. — Στ. 23, Ἐν ἡμέραις ταῖς τεταγμέναις.] Ταῖς ἑπτὰ δηλονότι, ἃν ἐμνήσθη ἀνωτέρω (σελ. 274). — Στ. 25, Ὅτε δὴ παραιτέισθαι καὶ τοῖς θύραθεν κ. τ. λ.] Τουτέστιν, ὅτε δὴ καὶ τοῖς θύραθεν, ἦγουν τοῖς εἰρχομένοις τέως, διὰ τὴν κηδείαν (σελ. 274), τοῦ ἱεροῦ, συγχωρεῖσθαι τὴν εἰς αὐτὸ εἴσοδον διετέτακτο ὑπὸ τοῦ προφητικῶ νόμου. καὶ ὁ μὲν νοῦς τοιοῦτος· τὴν δὲ κατὰ δόλικὴν γραφὴν, Τοῖς θύραθεν, τριπτόον ἴσως εἰς τὸ, Τοῦς θύραθεν.

Σελ. 314, στ. 3, 'Εξήτει.] Εἰς τὸ 'Εξήτει κἀνταῦθα τρέπει ὁ Μ τὸ, 'Εξήτει. παραπλησίως δὲ διώρθου τὸ χωρίον πρὸ αὐτοῦ καὶ ἕτερός τις τῶν Κριτικῶν (Πρακτ. τῆς Ῥηνοφειραίας Ἀκαδημ. Τόμ. Α, σελ. 99). οὐ μέντοι δοκεῖ ἀναγκαῖον ἐνταῦθα τὸ 'Εξήτει, ὡς ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 310). τῶν δὲ ἐχομένων, Νέους ξένους, θάτερον ὁποτερονοῦν παρέλκειν οἶεται ὁ Μ. — Στ. 10, Νεῶ.] Ἀπεικατέστισα τὸν Ἀττικισμὸν τῆς λέξεως, ᾧ χαίρει ὁ Ἡλιόδωρος. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Ἀπηγορευτο, ἐν ταῖς ΚΑ γράφεται, Ἀπηγορεύετο. — Στ. 11, Τὴν αὐτὸς αὐτοῦ.] Καὶ τοῦτο τῶν Ἀττικῶν, τὸ ὑπερβιάζειν τῆς ἀντωνυμίας τὸ ἄρθρον. αὐτίκα Σοφοκλῆς (Οἶδ. Κολ. 929),

Σὺ δ' ἀξίαν οὐκ οὔσαν αἰσχύνεις πόλιν

Τὴν αὐτὸς αὐτοῦ.....

Στ. 23, Ὡν εἰς τὴν σύλληψιν κ. τ. λ.] Ἦγουν, ἥς ἀνακομιδῆς τοῦ ἰδίου γένους, καὶ εἰς τὴν πατρίδα ἀποκαταστάσεως, συλλήπτορα καὶ συμβουθὸν ἐμὲ καταλέλοιπον ὁ πατήρ.

Σελ. 315, στ. 3, Μεθ' ἡμῶν ἂν φαίνεται.] Ἀπαντες, Μεθ' ἡμῶν ἂν φαίνονται, πλὴν τοῦ πέμπτου ἐκδότου καὶ τοῦ Μ, οἱ γράφουσιν, οὐκ οἶδ' ὅθεν λαβόντες, Μεθ' ἡμῶν ἂν φαίνεται. εἴτε μέντοι καθ' ὑποτακτικὴν, φαίνονται, εἴτε καθ' ὀριστικὴν ἔγκλισιν, φαίνεται, ἀναγιγνώσκουσιν, ἢ τοῦ Ἄν σύνταξις σολοικισμῶν οὐκ ἀπῆλλακται. γραπτόν οὖν, ὡς διώρθωκα. Μεθ' ἡμῶν ὂν φαίνεται, ἢ γοῦν, Μεθ' ἡμῶν ἂν φαίνοιτο. — Στ. 13, Βούλημα.] Αἱ ΑΑ, Βούλευμα. — Στ. 14, Ἡ τῶν ὀνομάτων ἀξίωσις.] Ψυχρῶς πάνυ καὶ κακοζήλως παρήδησε τὸν Θουκυδίδην· ἐκεῖνος μὲν γὰρ, τὰ ἐκ τῶν κατὰ τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις στάσεων κακὰ διηγούμενος, καὶ τοῦτο πρὸς τοῖς ἄλλοις προστίθησιν (Γ, σβ'), ὅτι ἐξαγριωθέντες οἱ ἄνθρωποι τοῖς κακοῖς, καὶ αὐτὴν τὴν τῶν ὀνομάτων ἀξίωσιν, τουτέστι τὴν δύναμιν, μετέβαλον, ἐκδεχόμενοι τὰς λέξεις, οὐκ ἐφ' ἧς ἐτελάχιστο σημασίας, ἀλλ' ὡς αὐτὸν δίκαιον ἔκρινον· « Ἔστασίαζέ τε οὖν τὰ τῶν πόλεων, καὶ τὰ » ἐφυσπερίζοντά που πύσσει τῶν προγενομένων, πολὺ ἐπέφερε τὴν » ὑπερβολὴν τοῦ καινοῦσθαι τὰς διανοίας, τῶν τ' ἐπιχειρήσεων » περιτεχνήσει, καὶ τῶν τιμωριῶν ἀτοπία, καὶ τὴν εἰωθυῖαν

» ΑΞΙΩΣΙΝ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ εἰς τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν τῇ
 » δικαιοῦσαι. τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, ἀνδρία φιλέταιρος ἔνο·
 » μίσθη· μέλλουσιν δὲ προμηθεὺς δειλία εὐπρεπής· τὸ δὲ σῶ·
 » φρον τοῦ ἀνάνδρου πρόσχημα κ. τ. λ. »· ἐξ ὧν δῆλον ὅτι
 Θουκυδίδης κακὸν οἶεται, καὶ κακὸν μέγιστον, τὸ ἀνταλλάσσειν
 τὴν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων, εἰκότως· εἰ γὰρ καὶ τὰ σῦκα, καὶ
 σῦκα λέγειν, καὶ τὴν σκάφην, σκάφην, χρὴ τοὺς ἀλλήλων
 συνήσοντας καὶ μετ' ἀλλήλων βιωτομένους, ἥπου τοῦ παν-
 τὸς ἀξίον, τῶν τὰς ἀρετὰς ἢ κακίας δηλούντων ὀνομάτων
 τὴν ἀξίωσιν τηρεῖν ἀπαράλλακτον. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος τοῦ-
 καυτίον ἔοικε λέγειν ἐπὶ τοῦ προκειμένου χωρίου, φάσκων,
 ὅτι εἰρήνην καὶ πόλεμον οὐχ ἢ τῶν ὀνομάτων ἀξίωσις, ἀλλ'
 ἢ τῶν χρωμένων διάταξις ἀληθέστερον γνωρίζειν πέφυκε.
 τὸ μὲν γὰρ τῆς Εἰρήνης ὄνομα, φιλίας ἀξίωσιν ἔχει, καὶ τοὺς
 εἰρήνην συνδεμένους, φιλικῶς ἀλλήλοις προσφέρεσθαι δεῖν
 ὑπαγορεύει· τὸ δὲ τοῦ Πολέμου ἔχθραν σημαίνει, καὶ τοὺς
 πολεμοῦντας ἀλλήλοις, εἰκὸς καὶ κατ' ἔχθος ἀπαντα λέγειν
 τε καὶ πράττειν τὸ πρὸς ἀλλήλους. καὶ ἡ μὲν Ἀρσάκη ἐν εἰρήνῃ
 οὔσα μετὰ τῶν Βησσαίων, καὶ πολέμου νόμῳ, τοῦ καταλυθέν-
 τος ἦδη, τὸν Θιαγῆν ὡς αὐτῇ προσήκοντα κατέχειν πειρω-
 μένη, ἀντήλλασε τὴν τῶν ὀνομάτων ἀξίωσιν, εἰκότως· τύραν-
 νος γὰρ ἦν καὶ βάρβαρος. ὁ δὲ Θύαμις τὸν μηδὲν αὐτῇ προσ-
 ἴκοντα παρ' αὐτῆς ἐξαιτούμενος ἐν εἰρήνῃ, τῆς τῶν ὀνομάτων
 ἀξιώσεως ὄφειλε μάλιστα προῖστασθαι, καὶ ταύτην προβάλλε-
 σθαι. ὅτι δὲ Ἡλιόδωρος ἠτύχησε περὶ τὴν τοῦ Θουκυδίδου
 μίμησιν, δῆλον μάλιστα γενήσεται παραδειμένοις τὰ τοῦ
 Πλουτάρχου, ὃς αὐτὰ ταῦτα τὰ τῷ Θουκυδίδῃ περὶ τῶν ἀν-
 τήλασσόντων τὴν τῶν ὀνομάτων ἀξίωσιν εἰρημένα προσφυῶς
 ἅμα τε καὶ φιλοσόφως ἐπὶ τοὺς ἐπιτρίπτους κόλακας μετήνευ-
 κεν, οὕτως ἰδὼν (Πῶς ἂν τις διακρίν. τὸν Κόλ. τοῦ φίλ. §
 18), « Ἐν μὲν γὰρ ταῖς στάσεσι καὶ τοῖς πολέμοις ὁ Θουκυ-
 » δίδης φησὶν, ὅτι τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων εἰς
 » τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν τῇ δικαιοῦσαι . . . ἐν δὲ ταῖς κολα-
 » κείαις ὄραν χρὴ καὶ παραφυλάττειν, ἀσωτίαν μὲν, ἐλευθε-
 » ριότητα καλουμένην, καὶ δειλίαν, ἀσφάλειαν· ἐμπληξίαν
 » δὲ, ὀξύτητα, μικρολογίαν δὲ, σωφροσύνην κ. τ. λ. »· καὶ

ταῦτα μὲν ὁ Πλούταρχος, ἀμείνω μακρῶ καὶ βιωφιλέστερη τῆς Ἡλιοδώρου παρωδίας· ἡμεῖς δὲ ἐπὶ τὰ ἐξῆς μεταβῶμεν. Στ. 25, Ὁ μὲν ἀγνοούμενος, ὀκνηρότερος, ὁ δὲ πιφωραμένος, θρασύτερος.] Παρεμβελῆσθαι τοῦθ' ὅλον ἔοικεν, ἢ καὶ ὡς ἐρμηνεία τοῖς προηγησαμένοις προσγεγράφθαι, ὑπὸ ψυχροῦ τινος καὶ ἀπειροκάλου Γραμματικοῦ.

Σελ. 316, στ. 13, Πρὸς ταῦτα ῥητόρευε κ. τ. λ.] Τῆς Σοφοκλέους μούσης ἀπόζει ταῦτα· οὕτω γὰρ ἐκεῖνος (Οἶδ. Τυρ. 343),

..... Πρὸς τὰδ', εἰ θελεῖς,
Θυμοῦ δι' ἰργῆς, ἥτις ἀγριωτάτη.

καὶ αὐθις (426),

Πρὸς ταῦτα καὶ Κρίοντα καὶ τὸυμὸν σίωμα
Προσηλάκιζε.....

Στ. 16, Τούτων ἕκαστος ποιούμενος.] Ὁ Α ἔδωκεν ἀντὶ τοῦ, Ἐκαστος, ἀνεγνωκέναι, Ἐκαστον, ὃ καὶ ἀμείνον· ὁ γὰρ νοῦς, Παιούμενος τὸ ἴδιον βούλημα ἕκαστον τούτων τῶν προειρημένων δικαίων, πρεπόντων, συμφερόντων, τουτέστι, Πᾶν ὃ, τι βούλειαι, δίκαιον πρέπον καὶ συμφέρον ἠγούμενος. — Στ. 24, Μίαν ὁρᾶ προφητείαν ἔρωσ κ.τ.λ.] Ἀντὶ τοῦ Ἐρωσ, ἐν ταῖς ΚΑ γράφεσαι, Ἐρωτος· καὶ ἴσως ἦν ἡ ἀρχαία γραφή, Μίαν ὁρᾶ προφητείαν, ἔρωτος τὴν ἐπιτυχίαν.

Σελ. 317, σι. 11, Ὑλη.] Ἐτρεψα τὴν παρὰ πᾶσιν ὀνομαστικὴν εἰς τὴν δοτικὴν, ἣν ἐξέφρασε καὶ ὁ Α. — Στ. 17, Διαταράττει.] Ἐν τῇ Β, Καταράττει. — Στ. 18, Πέπυσται.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Πειπίσθηται. ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, Πειπίστανται. Στ. 20, Ὅς νῦν μνηστὴς ὡς κ.τ.λ.] Προσέθηκα τὸ, Μνηστὴς, ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, ἐν αἷς ἡμαρτημένως γράφεται, Οὐχὶ μνηστὴς. — Στ. 21, Ἀπιστα.] Παρέληφα τοῦ Καντέρου τὴν εἴτε γραφὴν εἴτε διόρθωσιν. ὁ δὲ νοῦς, Ἡ πείσει Ὁροσδάτην· Ἀχαιμένεσ ἀληθῆ εἶναι τὰ ὑπὸ αὐτοῦ κατηγορούμενά μου, ἢ γοῦν εἰς ὑπόνοιαν αὐτὸν ἐμβαλεῖ τοῦ μὴ πάντως ἀπιστα εἶναι, τουτέστι τοῦ ἐνδέχασθαι καὶ ἀληθῆ εἶναι· ἔστι γάρ τι μέσον ἀπιστίας καὶ πίστεως, ἐφ' οὗ σαλεύει πολλάκις ὁ λογισμὸς δισταζων. τοιοῦτόν τι βούλειαι καὶ Φιλόστρατος ἐν τῇ ΙΑ τῶν ἐπιστολῶν, λέγων, « Καὶ γενοῦ περὶ αὐτὸν ὄσον εἰκὸς ἢ τὸν

» πεπεισμένον, ἢ τὸν μὴ ἀπιστοῦντα ». — Στ. 22, Μίαν
 Θεραπείαν καὶ δάκρυον Ἀρσάκειον κ. τ. λ.] Ἐν τῇ Β, Μία
 Θεραπεία, καὶ δάκρυον Ἀρσάκης. καὶ παρέλαβον ἂν τὸ, Ἀρ-
 σάκης, εἰ μὴ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 61), Δακρύων Θεα-
 γενείων, εἰρήκει. οὐκ ἀπισθάνως δὲ τὴν αὐτῆς παρουσίαν καλα-
 κρατήσειν τῆς Ὀροονδάτου ὀργῆς προσδοκᾷ· τοῦτο γὰρ καὶ
 Πηλεὺς ὀνειδίζει τῷ Μενελάῳ ὡς μαλθακισθέντι ὑπὸ τῆς
 ἔψεως τῆς προδεδωκυίας αὐτὸν Ἑλένης (Εὐριπίδ. Ἀνδρομ.
 628),

Οὐκ ἔκτανες γυναῖκα χειρίαν λαβών·
 Ἄλλ', ὡς ἐσεῖδες μαστὸν, ἐκβαλὼν ξίφος,
 Φίλημ' ἐδέξω, προδότην αἰκάλλων κύνα.

Στ. 23, Μεγάλην εἰς πειθῶ κ. τ. λ.] Αἰνίττεται τὸ τοῦ Εὐ-
 रिπίδου (Ἰφιγ. ταύρ. 1053),

Ἄλλ' ἀντίαζε, καὶ λόγους πειστηρίους
 Εὐρισκ' ἔχει τοι δύνανιν εἰς οἶκτον γυνή.

Σελ. 318, σφ. 3, Ἐνλυχεῖν.] Οὕτως ἅπαντες, πλὴν τῆς
 Β, ἐν ἣ Εὐτυχεῖν γράφεται, ὅπερ ἀκόντος τοῦ Κ ἐχαράχθη ὑπὸ
 τοῦ τυπογράφου εἰς τὴν αὐτοῦ ἔκδοσιν. — Στ. 9, Ἡγνόηκας.]
 Οὕτω κατὰ παρακείμενον αἰ ΔΑ 722.

Σελ. 329, σφ. 10, Λυπηῆσαι.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Λυπηθῆναι.
 Στ. 12, Ἐπεστραμμένον.] Τουτέστι, μετανενοικότα. καὶ ση-
 μείωσαι τὴν λέξιν, ὡς τῆς Γραφικῆς ἐχομένην ἰδέας· οἷόν ἐστι
 τὸ (Ἰωάν. ΙΒ, μ'), «Πεπώρωκεν αὐτῶν τὴν καρδίαν, ἵνα
 » μὴ . . . ἘΠΙΣΤΡΑΦῶΣΙ καὶ ἰάσωμαι αὐτούς ». — Στ. 13,
 Ἀπελπισθεῖς γὰρ ὁ ἔρωσ . . . εἰς τιμωρίαν.] Παράδες τὴν
 βραχεῖαν ταύτην καὶ ἀληθῆ γνώμην (ἢ λείπει ἕκ τε τῆς Β καὶ
 τοῦ Λ) τοῖς εἰρημένοις διὰ μακρῶν Ἀχιλλεῖ τῷ Τατίῳ (5,
 13') περὶ τῆς αὐτῆς ταύτης ἀπογνώσεως τοῦ ἔρωτος, ἵν' ἔχης
 διακρίνεν αὐτοφυῆς κάλλος τοῦ μὴ τοιούτου.

Σελ. 320, σφ. 5, Ἐχοι.] Οὕτως αἰ ΚΑ. — Στ. 10, Λυ-
 ποῦσα.] Ἐκ τοῦ Λ καὶ τοῦ Α ἢ διόρθωσις, ἣν παρέλιφε καὶ
 ὁ Μ. — Στ. 22, Ἄλλ' ἀπηγόρευτο καὶ αὐτῇ παρ' ἑλωίδας
 ἢ πείρα, συνεῖσα οἱ κακῶν ἦν.] Ἐν τῇ Β (ἢ κατηκολούθησεν ὁ
 Λ) γράφεται καὶ στίζεται οὕτω, Ἄλλ' ἀπηγόρευτο, καὶ αὐ-
 τῇ παρ' ἑλωίδα τῇ πείρα συνεῖσα οἱ κακῶν ἦν· ἐν δὲ ταῖς ΔΑ

340, Ἄλλ' ἀπηγορεύετο καὶ αὐτῇ παρ' ἑλπίδας ἢ προσβολῇ ὄπου, καὶ εἰς ποῖον μέρος ἢ πείρα κ. τ. λ. ταῦτα ὁ ἀγαθὸς ἡμῖν Δορβίλλος, καίπερ ἐσχάτης ἀπόζοντα βαρβαρότητος, ὡς οἰκεῖα τῷ Ἡλιοδώρῳ ἐγκρίνει, οὐ συνεῖς ὅτι εἰσὶν ἐπεξηγήσεις (ἀς ἢ συνήθεια ψυχαγωγίας καλεῖ), τὸ μὲν, Προσβολῇ, τοῦ, Πείρα, τὸ δὲ, Ὄπου καὶ εἰς ποῖον μέρος, τοῦ τοπικοῦ ἐπιρρήματος, Οἶ.

Σελ. 321, στ. 2, Ὡς παιχθεῖσα εἰς τὴν τοῦ ἔρωτος σύλληψιν.] Τουτέστιν, ὡς παιξάσης καὶ χλευασάσης αὐτὴν τῆς Κυβέλης, καὶ μὴ ἀληθῶς συλλαβομένης, ἤγουν βοηθησάσης αὐτῇ εἰς τὸν ἔρωτα. τοῦτο ὁ Λ οὐ συνῆκεν· ἐξέφρασε γὰρ *Territa apotie deprehensione*, ἀντὶ μὲν τοῦ, Παιχθεῖσα, ἀναγνωστότερον εἶναι ὑπολαβῶν, Πτοηθεῖσα, ἢ Πτήξασα, τὸ δὲ, Εἰς τὴν τοῦ ἔρωτος σύλληψιν, ἐκδεξάμενος ἀντὶ τοῦ, Ἐπὶ τῷ συλληφθῆναι ἔρωσα. — Στ. 6, Διαδύναι.] ἐν ταῖς ΑΑ, Διαδοῦναι· ἴσως ἐξ ἑτέρας γραφῆς, ἢ ἐπεξηγήσεως, τῆς Διαδρᾶναι. — Στ. 10, Ἄλλ' αἰὲ γίγνεται καὶ πλέον θρασύτερος.] Σύναπτε τὸ, Αἰὲ, πρὸς τὸ, Καὶ πλέον. ἔστι δὲ, τὸ, Αἰὲ καὶ πλέον (ὁ καὶ, Αἰὲ καὶ μάλλον, λέγεται), τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ οὐκ ἀκόμῳ λεγόμενον, Ὅσον ὑπάγει περισσότερον. — Στ. 20, Ἐπιτείνασα.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ἐπιτείνουσα. — Στ. 25, Τὸ ἀναιρεῖν δίχα κρίσεως . . . ἀπηγόρευται.] Ἐμφανεῖ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς, σελ. 325 καὶ 326, ὅτι οὐκ ἐξῆν τοῖς Πέρσαις καταδικάζειν εἰς θάνατον ἀνευ κρίσεως τῶν ἐν τέλει· ὅπερ ἦν ἂν ἄριστον τυραννίας ἔμφραγμα, εἰ ἀληθὲς ἐτύχανεν ὄν. μόνη καὶ γὰρ τῇ παραθέσει τῶν τριῶν τούτων χωρίων τοῦ Ἡλιοδώρου, καὶ οὐδαμόθεν ἄλλοθεν, κατασκευάζει τοῦτο ὁ Βρισσόνιος ἐν τῷ περὶ τῆς Περσῶν Βασιλείας συντάγματι (B, § 211).

Σελ. 322, στ. 1, Πρόσεστι.] Εἰς τοῦτο δεῖν ἔγνω μεταβαλεῖν τὸ πρὸς τὰ λοιπὰ ἀσυνάρτητον, Πρόσετι. ἔχεται δὲ ἢ διόρθωσις τῆς ὁμοίας ἐννοίας τε καὶ συντάξεως τῷ ἐν ταῖς ἐξῆς (σελ. 331), « Προσῆν δὲ καὶ τὸ προσομιλεῖν ἀλλήλοις ». Στ. 4, Γεγοντευμένω.] Ἐν τῇ Β, Γεγοντευσάμενῳ· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ, Γοντευομένῳ. — Στ. 9, Ὅπως αὐτὴν.] Ἐξήλειφα τὸ, Ποικίλως, ὅπερ Λείπει ἐν ταῖς ΑΑ, τῷ Λ, καὶ τῷ Α. — Στ. 10, Ποικίλως αὐτὴν.] Προσέθηκα ἐν αὐτῷ τὸ, Ποικίλως αὐτὴν,

ἐκ τῶν ΑΑ, τοῦ Λ καὶ τοῦ Α. — Στ. 14, Καὶ Ὡ δαίμονία.]
 Ἰσως περιττός ὁ, Καὶ, ὃν οὐδὲ ὁ Λ ἐξέφρασε. — Στ. 22,
 Μικρᾶς.] Ἐξήλειψα τὸν, Καὶ, σύνδεσμον, ὃν οὐδὲ ὁ Λ ἤρμη-
 νευσεν. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Σὺν ἡμῖν νῦν γούν ποτε, ἐν τῇ
 Β γράφεται, Σὺν ἡμῖν γούν ποτε* ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, Σὺν ἡμῖν γε
 νῦν ποτε.

Σελ. 323, σλ. 6, Οὔσα.] Λεῖπει τὸ, Οὔσα, ἐκ τῶν ΑΑ,
 ἐξ ὧν παρήλθα τὸ ἐχόμενον, Ἡκουσα. τοῦτο δὲ ἐστίν,
 Ἐρχομένη εἰς τὸν ἐμὸν οἶκον* εἰκὸς γὰρ ἐν Κυβέλης κῦτρηπί-
 σθαι τὸ δεῖπνον. — Στ. 11, Κατακλινεῖσαι.] Ἐν ταῖς ΚΑ,
 Κατακλιθεῖσαι. — Στ. 12, Τῆς διακονουμένης.] Οὕτως ὀρ-
 θῶς αἱ ΚΑ. — Στ. 14, Μετ' ἐκείνην αὐτὴ λαβοῦσα ἔσπινε.]
 Τὸ, Λαβοῦσα, εἰληπται ἐκ τῶν ΚΑ. τοιαύτην δὲ τινα φαρμά-
 κῳ δόσιν ἐνηλλαγμένην ἁμαρτία τοῦ οἰνοχοοῦντος ἐπλάσαστο
 καὶ Λουκιανὸς ἐν τοῖς Νεκρικοῖς αὐτοῦ διαλόγοις (Ζ, β'). —
 Στ. 23, Δεδευμένου.] Ἐκ τοῦ Α* ὅπερ, σημειωθὲν ἐν ταῖς ΚΑ,
 παρέλαβε καὶ ὁ Μ. ἀναφέρεται γὰρ εἰς τὸ, Τοξεύματος, καὶ
 ἔστι τὸ, Φθοροποιῶν δεδευμένου, περιφραστικῶς εἰρημένον,
 ἀντὶ τοῦ, Πεφαρμαγμένου.

Σελ. 324, σλ. 4, Ἐμπίμπρατο.] Τυπογραφικῶς ἡμαρ-
 τηται τὸ, Ἐμπίμπρατο* ἐγγράφειν γὰρ, ἐκ τῶν ΚΑ, Ἐπίμ-
 πρατο, κατὰ τὸν παρατατικόν, ἀπὸ τοῦ ἀπλοῦ Πίμπραμαι.
 εἰ δὲ βούλει παρὰ τὸ σύνθετον, Ἐμπίμπραμαι, γραπ-
 τέον, Ἐνεπίμπρατο. — Στ. 10, Ἐπιβουλευσαμένην.] Ἐν
 ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἐπιβουλεύσασαν. — Στ. 12, Δεσμῶτις.]
 Ἐξήλειψα τὸν προηγούμενον, Δὲ, ὃν ἐκ τῆς πρώτης συλλα-
 βῆς τοῦ Δεσμῶτις γεννηθῆναι, ὀρθῶς συνῆκεν ὁ Μ, καίπερ
 ὀκνήσας ἀπαλεῖψαι τοῦ χωρίου. — Στ. 17, Γέλων ἐφαίνετο
 καὶ χλεύων κ. τ. λ.] Σημείωσαι τὸ πρὸς τὰς ἀπειλὰς μετὰ
 γέλωτος ὑπεροπτικὸν τῆς Χαρικλείας ὡς ἐκ τῶν παρὰ Χρι-
 στιανοῖς Μαρτυρολογίων μετενηνεγμένον ἐνταῦθα. — Στ.
 25, Ἄνοσιων.] Οὕτως ἢ Β, αἱ ΑΑ, ὁ Λ καὶ ὁ Α. οὐ δὲ γὰρ
 χώρα ἐνταῦθα εἰρωνεία, ὡς φήθη ὁ Κ* ἐρεῖ γὰρ μετ' ὀλίγα
 (σελ. 325), Ἄνόμων βουλευμάτων.

Σελ. 325, στ. 1, Φαρμακίδα.] Τὸ ἐπόμενον, Καὶ πολλῶ
 μᾶλλον, περιέγραφα ὡς παρέλκον, καὶ πως καὶ ἀδιανόητον.

Λεῖπει

λείπει δὲ καὶ ἐκ τῆς Β, καὶ τῶν ΑΑ, καὶ ἀμφοτέρων τῶν μέλα-
φραστῶν. — Στ. 4, Μελλήσασα.] Ἐν τῇ Β, Μέλλουσα. ἀντὶ
δὲ τοῦ ἐχομένου, Ἐφίλει, ὁ Λ ἔοικεν ἀνεγνωκέναι Φιλεῖ, κατ'
ἐνεστῶτα, ὅπερ ἄμεινον. — Στ-7, Διαρραπισθῆναι.] Περιτ-
τὴ ἢ πρόθεσις· καὶ ἡ λέξις δὲ Διαρραπίζω ἄγνωστος τοῖς
Λεξιμογράφοις. ὁ Α, *Après lui avoir fait donner une couple
de soufflets*, ἐξέφρασεν, ὑπολαβὼν, ὡς ἔοικε, γραπτέον εἶναι,
Δις ῥαπισθῆναι. εἴρηκε μένοι καὶ ἀνωτέρω (σελ. 265) Διερρά-
πισεν. — Στ. 8, Εἶπε.] Προσέθηκα τὸ, Εἶπε, ὡς ἀναγκαῖον
παραλείπεται δὲ τοῖς ἀντιγράψαι, διὰ τὴν πρὸς τὰ τελευ-
ταῖα τοῦ, Ἄγετε, στοιχεῖα ὁμοιότητα. — Στ. 15, Θά-
τερον.] Ὅ ἐστι, Τὸ ἕτερον. οὕτω διώρθωκα, ἕπει τὸ, Ἄτερος
ἐπὶ ἀρσενικοῦ μόνου τέθειται. ἡ δὲ τῶν ΑΑ γραφὴ, Ἀστέρων,
ἐπειρικῶς γελοία. περὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Διακονίαν, αἰνίγ-
ματι ἀτεχνῶς ἔοικεν ὁ φησιν ὁ Μ, ὅτι παρ' ἀπασι γράφεται,
Διάνοιαν· ἐκ τοῦ ἐναντίου γὰρ παρ' ἀπασιν ὀρθῶς γράφεται, ὅτι
μὴ ἐν τῇ πέμπτῃ ἐκδόσει, ἐν ἣ, Διανοίαν, παροξυτόνως εὐρη-
ται, ᾧ καὶ δῆλον, ὅτι τυπογραφικῶς ἠμάρτηται. — Στ.
24, Εἰληφέναι δὲ.] Οὕτως αἱ ΚΑ. — Στ. 25, Τῇ Χαρι-
κλεία.] Αἱ ΑΑ ἀνευ ἄρθρου, κακῶς αὐτὸ προσγράψασαι τῷ
προηγουμένῳ Εἰληφέναι (Εἰληφέναι τῇ παρ' αὐτῆς).

Σελ. 326, στ. 1, Συγχεθεῖσαν.] Τουτέστι ταραχθεῖσαν.
Οὕτω διώρθωκα τὸ ἀντιφάσκον τῷ νῶ τοῦ χωρίου, Συσχεθεῖ-
σαν· καὶ ὁ Α δὲ οὕτως ἔοικεν ἐκδέξασθαι τὴν λέξιν. οἶδε δὲ καὶ
ἡ συνήθεια, τὸ Συγχύζω, οὐ μόνον ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας,
ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ Παροξύνω, εἰς ὄργην ἢ λύπην διεγείρω· λέ-
γει γὰρ, Μὴ με συγχύζης, καὶ, Μὴ μου συγχύζης τὴν καρδίαν,
ταυτοσήμως τῷ παρ' Ὀμήρῳ, « Μὴ μοι σύγχει θυμὸν »,
ὁ καὶ παρωδήσει προῖων (σελ. 415) εὐφυστάτα. — Στ.
10, Ἄλλ' ἢ καὶ αὐτὴ κ. τ. λ.] Ἐτρέψα τὸ διαζευκτικὸν
μόριον εἰς τὸ βεβαιωτικόν. — Στ. 21, Καὶ ὡς ξένην.]
Προσέθηκα τὸν σύνδεσμον ἐκ τῶν ΑΑ.

Σελ. 327, στ. 1, Διεχρήσατο ἄν] Οὕτως αἱ ΑΑ. — Στ.
2, Προείληπται.] Ἐπειλαθόμην διορθῶσαι τὴν σόλοικον γραφὴν
Προείληπται, καίπερ ἐμφερομένην ἐν ἀπασι· χρεῖα καὶ γὰρ ἐν-
ταῦθα οὐ παρακειμένου, ἀλλ' ὑπερσυντελικοῦ, Προείληπτο, ὡς

ἠρμήνευσαν ἀμφοτέροι οἱ μεταφρασταί. — Στ. 5, Τὴν Ἀρσάκην.] Ἐξήλειψα τὸν περιττὸν, Μέν. — Στ. 6, Κατὰ τὸ δεσμωτήριον.] Διέγραψα κἀνταῦθα τὸν, Καί. — Στ. 7, Ὡς, εἰ δεήσαι.] Περιττὸν ἔοικε τὸ Ὡς. — Στ. 17, Οὐδὲ μελλήσαντες.] Γραπτέον ἴσως, Οὐδὲν μελλήσαντες, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις. μέτιθε δὲ καὶ ἂν περὶ τούτου ἀνωτέρω (σελ. 247) εἰρήκαμεν. — Στ. 18, Περσικῇ τιμωρίᾳ ὑποβαλεῖν.] Οὕτω σαφῶς ἢ Β. τὸ δὲ ἡμαρτημένον, Ὑπερβαλεῖν, Ἰυπογράφων ἀβλεψία παρεισδεδυκὸς εἰς τὸν Κ, συγκύφαντες ἐδέξαντο πάντες οἱ μετ' αὐτόν. ἦσαν δὲ Πέρσαις ἴδιαι τιμωρίαι τῶν κολαζομένων ἀπηνέσταται, κατὰ καὶ πᾶσι τοῖς τυράννοις· ἀνεσταύρου γὰρ (Ἡρόδοτ. 5, λ'), προσεπαττάλευον σανίδι (Αὐτ. Ζ, λγ'), ἀπειδειροτόμου, ἐπέβαλον εἰς σποδὸν, ἢ φησι Κτησίας, ἢ ἐσκάφευον, ὡς λέγει Πλούταρχος (Ἄρταξ. § 16). εἰκὸς δὲ ἐνταῦθα αἰνίττεσθαι τὸν Ἡλιόδωρον τὴν τιμωρίαν, ἢ Πέρσαις ἐκόλαζον τοὺς φαρμακείας· ἔστι δὲ αὕτη, ἵνα ταῖς Πλουτάρχου χρήσωμαι λέξεσι (Αὐτ. § 19), «λίθος πλατὺς, ἐφ' οὗ τὴν κεφαλὴν καταθέντες αὐτῶν ἐτέρω λίθῳ παίουσι καὶ πιέζουσιν, ἄχρις οὗ συνθλάσῃσι τὸ πρόσωπον καὶ τὴν κεφαλὴν». Στ. 25, Εἰς πυρὰν ἀγοίτο, συνεχὲς ἐκβοῶντος.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ γράφεται, Εἰς πυρὴν ἀνάγοίτο, οὐκ ὀρθῶς. τὸ δὲ, Συνεχὲς, ἔλαβον ἐκ τῶν ΚΑ.

Σελ. 528, στ. 1, Ἐγεγόνεισαν.] Ἐπελαθόμην καταχωρίσαι εἰς τὸ τῆς σελίδος ἄκρον τὴν γραφὴν τοῦ Κ, Γεγόνεισαν, ἀναυξήτως, τὴν αὐτὴν οὔσαν τῇ ἐν τῇ Β, ἐν ταῖς ΑΑ καὶ παρὰ τῷ Βουρδελότῳ. μόνη δὲ ἡ πέμπτη ἐκδοσις, καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς λαβὼν Μ, ἔχουσι τὸ Ἐγεγόνεισαν· ἴσως διότι καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 539) οὕτως εὔρηται γεγραμμένον. ἀμεινον δὲ ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις, καὶ εἴπου ἀλλαχοῦ εὔρηται, γράφειν διὰ μονοφθόγγου, Ἐγεγόνεισαν. εἰρήκαμεν δὲ περὶ τῆς γραφῆς τῶν Ὑπερσυντελικῶν ταύτης καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 173). — Στ. 8, Ὑποβαλλόντων.] Ἴσως, Ὑποβάλλοντες. δύναται μέντοι καὶ τὸ κατὰ γενικὴν, τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἕτεροι ἦσαν οἱ ὑποβάλλοντες τῶν δημίων. — Στ. 12, Ἐπέβαλλον.] Ἐτρέψα τὸν ἀόριστον εἰς τὸν παρατατικόν. — Στ. 13, Ἦλιε, ἀνεβόησε, καὶ γῆ . . . ὑμεῖς ἐστέ μάρτυρες.]

Ὀμηρικὴ καὶ ἀρχαία ἢ προσευχὴ (Ἰλιάδ. Γ, 277),

Ἡέλιος δ' ὅς παντ' ἐφορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις,
Καὶ ποταμοὶ, καὶ γαῖα, καὶ οἱ ὑπένερθε καμόντας
Ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅ τις κ' ἐπιόρκον ὁμόσση,
Ἵμεῖς μάρτυραί ἐστε.....

Στ. 18, Ἐμὲ μὲν οὖν.] Προσέθηκα τὸν, οὖν, χωρὶς εἰ μὴ τις βούλοιτο μᾶλλον γράφειν, Καμὲ μὲν· ὁ δὲ Α, εἰσῶν, *Et rouce*, ἀδηλον εἴασεν ὁποτέραν προηρεῖτο τῶν διορθώσεων.

Σελ. 329, στ. 2, Περιρρέοντος αὐτὴν μᾶλλον τοῦ πυρός κ. τ. λ.] Ὅρα πῶς λεληθότως μετήνεγκεν ἐνταυθοῖ τὴν περὶ τοὺς τρεῖς παῖδας θαυματουργίαν (Δανιήλ. Γ) ὁ φιλοπαρωδὸς Ἡλιόδωρος. τοῦτο δὲ τὸ χωρίον ἐμιμήσατο πάνυ ψυχρῶς καὶ βαρβάρως, ὡς εἶωθε, καὶ Θεόδωρος ὁ Πρόδρομος, ἐν τοῖς κατὰ Ῥοδάνθην καὶ Δοσικλέα (Α, σελ. 37), Κράτανδρον πλασάμενος ἐξερχόμενον ἀπαθῆ τῆς καμίνου, εἰς ἣν ὡς φονεὺς ἐνεβέβλητο. — Στ. 9, Ἐνήλλετο.] Ἐτρεψα πολλάκις τὸν παρατατικὸν ἢ ἐνεστῶτα εἰς τὸν ἀόριστον τοῦ ῥήματος τούτου· ἐνλαῦθα δὲ τοῦναντίον εἰς τὸν παρατατικόν, Ἐνήλλετο (ὅ ἐστιν, ἐνεπήδα), τρέψαι δεῖν ἔγνω τὸν ἀόριστον. πιστοῦνται δὲ τὴν διόρθωσιν ἢτε γραφὴ τῆς Β, Ἐνήλλατο, ἡμαρτημένη μὲν τῷ α, ἀλλ' ὅμως τὸν παρατατικὸν ἐμφαίνουσα διὰ τοῦ διπλοῦ λ, καὶ ἀμφότεροι οἱ Μεταφρασταί, ἐν παραλίσει τὴν λέξιν ἐρμηνεύσαντες. — Στ. 16, Ὡς δὲ ἠνύετο οὐδέν, ἔτι καὶ πλέον κ. τ. λ.] Ἀντὶ τοῦ, ἠνύετο, ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, ἠνυστο. ἡμάρτηται δὲ παρὰ πᾶσιν ἢ σίξις· ἔστιξα τοίκυν εἰς τὸ, Οὐδέν. ἴσως δ' ὄφειλον ἐξαλειψαί καὶ τὸν ἐχόμενον, Καί· εἴρηκε γὰρ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 310), Ἐτι πλέον ἐξετάραξεν. — Στ. 25, Ἐξάλλεσθαι.] Ἠμάρτηται τὸ Ἐξελέσθαι τῆς Β· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ γράφεται, Ἐξάλεσθαι, ἴσως ἐξ ἀμείνονος γραφῆς τῆς, Ἐξάλασθαι· ἀδιάφορον γὰρ ἐνταῦθα τὸ κατ' ἐνεστῶτα, ἢ ἀόριστον.

Σελ. 330, στ. 7, Μέγα τι.] Οὕτω δεῖν ἔγνω διορθοῦν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις (σελ. 95 καὶ 98) εἴρηκεν Ἡλιόδωρος. — Στ. 10, Καθάλασθαι.] Μετέβαλον τὸν ἐνεστῶτα εἰς τὸν ἀόριστον. — Στ. 12, Ἐπιβάλλειν.] Ἴσως καὶ τοῦτα τρε-

πλέον εἰς τὸ, Ἐπιβαλεῖν.— Στ. 21, Ἀπατώμενοι.] Ἀμεινον ἂν εἶπε μακρῶ, Ὑπαγόμενοι ἀλλὰ χαίρει τῇ ξενίζουσῃ χρήσει τοῦ, Ἀπατώμαι, ὡς καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 30 καὶ 51) εἰρήκαμεν. εἴη δ' ἂν οὖν ἐνταῦθα τὸ, Εἰς ἔλεον ἀπατώμενοι, ταυτὸν πῶς τῶ, Ἐλεητέον εἶναι ταύτην κακῶς οἰόμενοι.

Σελ. 351, σλ. 5, Ἐπέταπτεν.] Οὕτως αἱ ΑΑ. — Στ. 7, Διεσκοποῦντο.] Διόρθωκα μεταβαλὼν εἰς τὴν μέσσην διάθεσιν τὸ ῥῆμα, καθ' ἣν ἐχρήσατο αὐτῷ ἤδη (σελ. 316), καὶ χρήσεται μετ' ὀλίγα (σελ. 332). — Στ. 15, Ἐπινε νόητο.] Προειλόμην τὴν γραφὴν τῆς Β, διὰ τὸ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸν Ἡλιόδωρον ἀναυξήτως φιλεῖν γράφειν τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν παθητικῶν ὑπερσυντελικῶν. ὁ δὲ νοῦς τῶν λεγομένων ἀπίθανος· ἀβελτηρίαν γὰρ ἀντικρυς καταγινώσκει τῆς Ἀρσάκης, ὑποτιθέμενος αὐτὴν οἶσθαι πλέον ἀνιάσειν τοὺς νέους, εἰς τὸ αὐτὸ δεσμωθήριον ἀμφοτέρους ἐμβάλλουσαν. καὶ ἔοικεν ὁ χρηστὸς Ἡλιόδωρος ἐπιλελιῆσθαι ὧν φθὰς εἴρηκεν ἀνωτέρω (σελ. 324)· ἐκεῖ γὰρ εἰκότως θανατώσαν ἐπλάσατο τὴν Χαρίκλειαν, διὰ τοῦτο μάλιστα, ὅτι μὴ βλέπουσα τὸν Θεαγένην, ὑπὸ τῆς Ἀρσάκης ὑπελάμβανεν ἀνηρῆσθαι.

Σελ. 332, σλ. 9, Πυρκαϊάν.] Ἐν τῇ Β, Πυράν. — Στ. 10, Θαυματουργίας.] Σημείωσαι τὴν λέξιν, ἣ χρήσεται καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς, ὡς ἐκ τῶν Χριστιανικῶν βίβλων ἠρανισμένην. — Στ. 18, Ποικίλαις.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ποικίλως· ὁ καὶ μᾶλλον εὐσυνάρτητον ἀπεργάζεται τὸν λόγον.

Σελ. 333, σλ. 4, Εἴτε καταδαρδούση φανείς, εἴτε καὶ ἐναργῶς ὀφθεῖς.] Λείπει ταῦτα πάντα ἐκ τῆς Β καὶ ἐκ τῶν ΑΑ. εἰκόσασι δὲ καὶ περιττὰ εἶναι· ταῦτ' ὅμως ἐπιεικῶς λέγουσι τοῖς πρὸ μικροῦ εἰρημένοις, « Οἶον γὰρ μοι νῦν ὄναρ, εἴτε » καὶ ὑπαρ ἦν ». παρείληφα μέντοι ἐκ τοῦ Κ, τὸν σολοικισμὸν μόνον διορθώσας τῷ τρέφαι τὸ, Καταδαρθεῖν λαθούση, εἰς μίαν λέξιν τὴν, Καταδαρδούση· Ἐλαθον γὰρ καταδαρθῶν, καὶ οὐκ, Ἐλαθον καταδαρθεῖν, φασὶν οἱ Ἕλληνες. κατὰ ταύτην οὖν τὴν σύνταξιν, ἐνδέχεται γεγραφεῖναι τὸν Ἡλιόδωρον, Καταδαρδούση λαθούση· ἀλλὰ παρητησάμην τὸ ἐκ τῆς τῶν δύο μετοχῶν συνδρομῆς ἀήδης. — Στ. 9, Ρηϊδίως Μοίραις

κ. τ. λ.] Ούτως ἢ Β καὶ αἱ ΑΑ, κατὰ δοτικὴν, Μοίραις· ἢ γραφῇ κατηκολούθησαν οἱ μεταφρασταὶ ἀμφότεροι, καὶ ὁ Μ. ἀντὶ δὲ τοῦ, Ῥηιδίως, ὠφείλεν εἰπεῖν Ῥηίδια, εἰ μὴ τὸ μέτρον ἐκώλυεν· ὅθεν ἐκληπτέον τὸ, Πέλει, ἀντὶ τοῦ, Γίγνεται (σημαίνει γὰρ καὶ τοῦτο), ἵνα ἢ ὁ νοῦς, Ῥαδίως ὑπὸ τῶν Μοιρῶν γίγνεται καὶ τελεῖται καὶ αὐτὰ τὰ ἀπροσδόκητα, ἢ δοκοῦντα ἀδύνατα. καὶ ἔοικε παρωδεῖν τὸ ἐπὶ τέλει τῆς Εὐριπίδου Μηδείας,

Πολλὰ δ' αἰέλπτως κραινοῦσι θεοί·
Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
Τῶν δ' ἀδοκίμων πόρον εὔρε θεός.

Στ. 18, Ῥαρσακείων.] Ὁ Μ διορθοῖ, Ῥαρσακίων, διὰ τὸ μέτρον. οὐδὲ τὰ περὶ τῶν κατ' ὕψους δὲ φανταζομένων ἀκούεσθαι ἐπῶν ἢ στίχων ἀκριτα καὶ ἀνεξήγητα κατέλιπεν ὁ σοφὸς μὲν, ἀλλὰ τοῖς μὴ σοφοῖς ἀτυχῶς συνασοφίσας, Ῥαρτεμίδωρος (Ῥονειροκριτ. Δ, ξα'). — Στ. 20, Γῆν μὲν γὰρ κ. τ. λ.] Οὕτω κατ' αἰτιατικὴν, Γῆν, ἢ Β καὶ αἱ ΑΑ. ἐπλανήθη δὲ ὁ Θεαγένης, τὸν θεωρηματικὸν ὄνειρον, ὡς ἀλληγορικὸν ἐκδέξάμενος. καλοῦνται δὲ, θεωρηματικοὶ ὄνειροι, ὡς φησιν Ῥαρτεμίδωρος (Ῥονειροκριτ. Δ, β'), οἱ οὕτως ἀποβαίνοντες, ὡς θεωροῦνται· Ἀλληγορικοὶ δὲ, οἱ τὰ σημαίνόμενα δι' αἰνιγματῶν ἐπιδεικνύοντες.

Σελ. 534, στ. 3, Ἡ συνήθειά σε τῶν δυστυχημάτων κ. τ. λ.] Εἰκότως τοῦτο· καὶ γὰρ ὡς φησιν Αἰσχύλος (Πέρσ. 597),

.....Κακῶν μὲν ὅστις ἔμπειρος κυρεῖ,
Ἐπίσταται βροτοῖσιν ὡς ὅταν κλύδων
Κακῶν ἐπίλθῃ, πάντα δειμαίνει φιλεῖ.

Στ. 5, Φιλεῖ γὰρ ἀνδρωπος πρὸς κ. τ. λ.] Ἡ γνώμη ἐκ τοῦ Μενάνδρου (παρα Στοβ. Ἐκλ. Φυσ. ε'),

Πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κετήμεθα.

ὅς καὶ αὐτὸς ἐξ Ὀμήρου (Ὀδυσσ. Σ, 155) παρείληφεν, εἰρηκότος,

Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Οἷον ἐπ' ἡμᾶρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

Στ. 14, Ἐκείνων.] Ἐκ τῶν ΚΑ, διὰ τὸ προηγησάμενον πλη-

Συντικόν, Θεοῖς. — Στ. 21, Περὶ τῆ γαστρὶ ζωσαμένη κ. τ. λ.] Σημείωσαι ὅπως ἐντέχνως, οἷονεὶ ὁδοῦ πάρεργον, ἠνίξατο καὶ τὴν τῶν ἐν Σαμοθράκῃ σωτήριον ζώνην. οἱ γὰρ ἐκεῖ τοῖς Καβεῖροις μυούμενοι, ἐν τοῖς κατὰ Θάλασσαν χειμῶσι διεσώζοντο. ἐζώννυντο δὲ, ὡς φησιν ὁ σχολιάσας τὸν Ἀπολλώνιον (Ἀργοναυτ. Α, 917), οἱ μεμνημένοι περὶ τὴν κοιλίαν ταινίας πορφυρᾶς. καὶ τὸν Ὀδυσσεά δὲ φασὶ μεμνημένον ἐν Σαμοθράκῃ, τῷ κρηδέμνῳ (Ὀδυσσ. Ε, 346-373) ἀντὶ ταινίας χρῆσασθαι, καὶ οὕτω καλίσχυσαι διανήξασθαι πρὸς τοὺς Φαίακας. — Στ. 22, Εἰ μὲν σωζοίμην, εὐπορίαν κ. τ. λ.] Ἐτρεφα τὸ σόλοικον, Εὐπορία, εἰς τὸ κατ' αἰτιατικὴν, Εὐπορίαν. ἤρτηται γὰρ, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ οὐδέτεραι αἰτιατικαί, ἐκ τοῦ, Ζωσαμένη. τὸ δὲ χωρίον ἔχει τι μιμήσεως Εὐριπιδικῆς (Ἐκάβ. 10),

Πολὺν δὲ σὺν ἐμοὶ χρυσὸν ἐκπέμπει λάθρα
Πατὴρ, ἴν, εἶποτ' Ἰλίου τείχη πέσοι,
Τοῖς ζῶσιν εἴη παισὶ μὴ σπάνις βίου.

σημείωσαι δὲ καὶ τὸ ἐχόμενον, Εἰ δὲ τι πάσχοιμι, ἀντὶ τοῦ, Ἦν δ' ἀποθάνω· τοῦτο γὰρ ἐδήλου παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις. καὶ ἡ συνήθεια δὲ, τηρήσασα τὴν φράσιν, Ἄν πάθω τίποτε, λέγει, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ, Ἐάν ἀποθάνω.

Σελ. 335, στ. 4, Παντάρβη.] Εἴρηται ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 152) περὶ τῆς Παντάρβης. — Στ. 6, Δύναμιν τινα ἐνοικεῖν τῇ λίθῳ.] Ἐτόλμησα τὸ παρ' ἀπασιν ἀπαραλλάκτως φερόμενον εἶκειν (πλὴν τοῦ Λ, ὅστις ἐκφράσας διὰ τοῦ *Accedere*, ἔοικεν ἀνεγνωκέναι, ἢ γοῦν ἀναγνωστέον ὑπειληφέναι, Ἡκειν) μεταποιῆσαι εἰς τὸ, Ἐνοικεῖν. οἰκεία δὲ ἡ λέξις τῷ νῶ τοῦ χωρίου, καὶ τῇ χρήσει κατάλληλος ἐπὶ τῶν τοιούτων καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν γὰρ (σελ. 191), περὶ τῆς Αἰθιοπικῆς Ἀμεθύσου τῶν λόγον ποιούμενος, εἴρηκε, « ΔΥΝΑΜΙΣ αὐτῇ » γνησιωτέρα τῶν ἐκ δύσεων ἘΓΚΑΘΙΔΡΥΤΑΙ ». τοῦτο δὲ ἐστὶν οὐδὲν ἕτερον, ἢ, Δύναμις ἐνοικεῖ. λέγει δὲ που καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Ἀφροδισιεὺς (Προβλημ. Βιβλ. Β) « Ταύτας » τὰς δυνάμεις ἢ φύσις ἐνεπίστευσε καλοικεῖν ἐν τοῖς στερεοῖς ». τούτοις δὲ προστίθει ὅτι καὶ ἡ φράσις, Δύναμις ἐνοικεῖ, τῆς Χριστιανικῆς ιδέας, ἢ πολλάκις ἀκολουθοῦντα τὸν Ἡλιάδωρον

εἶδομεν, τυγχάνει· καὶ ἐν τῇ Γραφῇ γὰρ καὶ παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς Πατράσι, Θεὸν, ἢ δύναμιν Θεοῦ, ἐνοικεῖν ἐν ἡμῖν, οὐχ ἄπαξ εὐρήσεις. — Στ. 12, Ἐκδεδιδάχθαι.] Οὕτως αἱ ΔΑ408. — Στ. 14, Ἐνειλημένη.] Ἀπήλειφα τὴν σόλοικον αἰτιατικὴν πρὸς γὰρ τὸ, Ταινία ἀναφέρεται. — Στ. 21, Καινότερον.] Ἐξήλειφα τὸν προηγούμενον, Καὶ. — Στ. 24, Πάντων.] Ἐνταῦθα δὲ ἡ ἐξάλειψις τοῦ, Καὶ, ἐστὶν ἐκ τῶν ΑΑ.

Σελ. 336, σλ. 7, Ἄτερος.] Κακῶς ἐνταῦθα αἱ ΑΑ, Θάτερος. — Στ. 16, Ἀθορύβως.] Ἐκ τῶν ΔΑ472. ἐν δὲ τῇ Β, Θορύβω· καὶ ἐν ταῖς ΑΑ, Ἀθορύβω. — Στ. 19, Ἡυτρεπίσθαι.] Οὕτω διώρθωκα τὸ παρ' ἄπασιν ἡμαρτημένον τῇ γραφῇ τῆς πρώτης καὶ τρίτης συλλαβῆς. — Στ. 21, Θύρας.] Ἡμάρτηται ἡ γραφὴ τῶν ΔΑ472, Χεῖρας, καὶ εἰ Δορβίλλος ἐγκρίνειν αὐτὴν ἔοικε, διὰ τὸ καὶ τὴν Χεῖρα ἔσθ' ὅτε τὴν βάλανον τῶν θυρῶν σημαίνειν.

Σελ. 337, σλ. 1, Τίς, οὔτος, εἶ;] Τὸ βάρβαρον ἐνταῦθα, Τίς οὔτος, τρέφαντες εἰς τὸ, Τίς, οὔτος, εἶ; τὴν συνήθειαν τῷ Ἡλιοδώρῳ κομφότητα ἀπεδώκαμεν. ἐκληρωτέον δὲ τὸ, Οὔτος, κλητικῶς· τοιαύτη γὰρ ἡ χρῆσις τῶν Ἀττικῶν· αὐτίκα ὁ χαριέστατος Ἀριστοφάνης, ἐν ἀρχῇ τῶν Σφικῶν,

Οὔτος, τί πάσχεις, ᾧ κακόδαιμον Ξανθία;

Στ. 7, Τὸν λυγροῦχον.] Κακῶς ἅπαντες θηλυκῶς, ἀπὸ τῆς Β λαβόντες. Λυγροῦχον δὲ ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ ὅπερ ἡ συνήθεια Φανάριον ὀνομάζει. ἔοικεν ὅμως Ἡλιοδώρος ἐνταῦθα τὸν ἐν τῇ συνήθειᾳ Λυγροστάτην βούλεσθαι λέγειν. ἐτρέψαμεν δὲ καὶ τὸ ἐχόμενον, Τοῦτο (ὅπερ ἀμφοτέροι οἱ μεταφρασταὶ, τότε, ἡρμήνευσαν), εἰς τὸ, Τί τοῦτο; ὡς καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 16) εἴρηκε, «Καὶ, τί τοῦτο, πυνθασομένω». — Στ. 16, Πρῶτερον.] Λείπει ἐκ τοῦ Α. ὁ δὲ Λ συνῆψε κακῶς τῷ, Δοκίμαζε, δέον τῷ, Ἀποδοῦναι. — Στ. 19, Ἐπελθών.] Ἐκ τῶν ΚΑ, ΑΑ, καὶ ΔΑ694. — Στ. 23, Κατεχούσης, ὀλίγας κ. τ. λ.] Τὸ, Κατεχούσης, ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. ἀπήλειφα δὲ καὶ τὸν ἐχόμενον, Καὶ, διὰ τὴν σύνταξιν· ἐστὶ γὰρ τὸ ἐξῆς, Ἐν ἐσχάτοις διάγει, ὀλίγας τοῦ περιέσεσθαι τὰς ἐλπίδας ἐνδεικνυμένη, πυρετοῦ. τινος κ. τ. λ.

Σελ. 338, σλ. 2, Ἐρρωμένη.] Ἐκ τῶν ΑΑ καὶ ΔΑ27 ἢ γραφῇ κατηκολούθησε καὶ ὁ Μ.— Στ. 5, Σύσπευδε.] Αἱ ΑΑ, Σοι σπεῦδε, πρὸς τὸν Βαγῶαν δῆθεν ἀποδιδούσαι τὴν ἀντιωνυμίαν. ἡμάρτηται ὅμως ἡ γραφὴ οὐδὲν ἦττον τῆς ἐτέρας, Σὺ σπεῦδε, ἢ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 159) διωρθωσάμεθα.— Στ. 15, Καὶ ἤδη ταῦτα καί.] Εἰρήκαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 40) περὶ τοῦ πλεονασμοῦ τοῦ συνδέσμου.

Σελ. 339, σλ. 2, Φωτίζειν.] Οὕτως ἢ Β, ἀπαρεμφατικῶς, ἢ συνάδουσι καὶ αἱ ΑΑ. ἴσως δὲ καὶ τὸ προηγησάμενον, Ἐλέγχων (ἀνθ' οὗ ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, Ἐλέγχω), μεταποιηθῆεν εἰς τὸ Ἐλέγχειν. ἀλλ' ὅμως οὐδ' οὕτως ἔρρωται τὸ χωρίον· τὸ γὰρ, Ἀμήνυτα, ἐπεξηγήσεις ἔοικεν εἶναι τοῦ, Κρύφια, ἢ τοῦτο ἐκείνου. — Στ. 7, Καὶ οἱ εὐνοῦχοι.] Οὕτως αἱ ΑΑ μετὰ τοῦ, Καί, ὃς ἔμφασιν ἔχει ἐνταῦθα οὕτως ἐμπαθῶς ἀγανακτῆσαι τοὺς νέους πρὸς τὰ ὀρώμενα, ὡς καὶ αὐτοὺς τοὺς εὐνοῦχους, γένος ἄλλως χαλεπὸν καὶ ζηλότυπον, εἰς δάκρυα κινήσαι. — Στ. 19, Κατ' Αἴγυπτον.] Ἐπελαδόμην ὑποσημειώσασθαι τὴν ἀνευ ἐκθλίψεως γραφὴν τοῦ Κ, Κατὰ Αἴγυπτον, ἢ περ καὶ ἐν τῇ Β καὶ ἐν ἀπάσαις ταῖς λοιπαῖς ἐμφέρεται.— Στ. 23, Κατασκήψαντες, πνεῦσαι μὲν αὐτοί.] Ἐν ταῖς ΑΑ ἀντὶ τοῦ, Πνεῦσαι, γράφεται ἡμαρτημένως, Σπεῦσαι· οὐδὲν μέντοι ἦττον ἡμαρτήσθαι ἔοικε καὶ τὸς Πνεῦσαι, ἀνθ' οὗ γραπτέον οἶμαι Ἀναπνεῦσαι, ὡς ἐν τῷ ἐχομένῳ στίχῳ. ἀλλ' οὐδὲ τὸ, Κατασκήψαντες, ἐκπέφευγε τὴν ἀκυρολογίαν· Κατασκήπτειν γὰρ λέγεται τὸ μεθ' ὀρμῆς ἐμπίπτειν καὶ καταφερόμενον. καὶ ἴσως ἦν ἡ ἀρχαία γραφὴ, Καταστήσαντες, συνυπακουμένης τῆς αἰτιατικῆς, Τοὺς Ἰσραηλῆτας, ἐκ τοῦ προηγησαμένου, Ἰσραηλῆτας. — Στ. 24, Ἀναπνεῦσαι δὲ καὶ τὴν κόρην.] Ἐνεργητικῶς τὸ, Ἀναπνεῦσαι, ἢ γοῦν ἐλλειπτικῶς, ἀντὶ τοῦ Ἀναπνεῦσαι ποιῆσαι, ἄπερ οὐκ οἶδεν ἡ χρῆσις. πάσχει δὲ καὶ ἐτέραν ἔλλειψιν ἐνταῦθα τὸ, Ἀναπνεῦσαι, τῆς γενικῆς, Πόνου, ἢ Καμάτου, ἢ ἄλλου του τοιοῦτου.

Σελ. 340, σλ. 8, Περσέαις καὶ συκομόροις.] Ὁ Α ἐξέφρασεν, ὡς περ ἂν εἰ ἐγέγραπτο, Περσέαις τε καὶ Συκαῖς καὶ Συκομόροις. ἐξηγεῖται δὲ τὸ, Περσέαις, *Peschers*, ὅ ἐστι, Περσικαῖς μηλείαις. ἐνδέχεται δὲ καὶ τὸν Ἡλιόδωρον οὕτως ἐκδέξασθαι

ἐκδέξασθαι τὴν λέξιν, καθὰ καὶ οἱ πλείστοι τῶν κατ' αὐτὸν, καὶ οὐ πολλῶ πρό αὐτοῦ γεγονότων ἐξεδέξαντο. καὶ Σουίδα γὰρ τὸ, Περσέα, διὰ τοῦ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγομένου, Ῥοδακινέα, ἐξηγήσατο. εἰκὸς μέντοι μᾶλλον ἐνταῦθα τὴν Αἴγυπτιαν Περσέαν ἐκδέχασθαι, τὴν ἐν Αἰγύπτῳ μόνον καὶ Αἰθιοπία καρποφοροῦσαν, ἐτέραν οὔσαν τῆς Περσικῆς μηλίας, εἴπουν τῆς Ῥοδακινέας. περὶ δὲ τῆς διαφορᾶς τῶν φυτῶν τούτων, ἀπολλοὶ πολλὰς συνέχεαν, μέτιθι τὰ διὰ μακρῶν εἰρημένα τῷ Σαλμασίῳ (Πλιν. γυμν. σελ. 426-429). — Στ. 19, Ἦδη δέ.] Προσέθηκα τὸν σύνδεσμον ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 20, Οὐκ ἔτι τὴν κορυφὴν. Μακρῶ ἂν ἄμεινον καὶ τῇ χρήσει καταληλότερον εἶπεν, Οὐκ ἔτι κατὰ κορυφὴν.

Σελ. 341, στ. 8, Τῷ λειπομένῳ τοῦ βίου παντὸς ἐνασχημονοῦσα.] Τὸ μὲν, Ἐνασχημονοῦσα (ἀνθ' οὗ ἐν ταῖς ΚΑ γράφεται, Ἀνασχημονοῦσα, τῇ συνθέσει μόνον διαφέρειν τοῦ παρὰ τῷ Κ, Ἀν ἀσχημονοῦσα), εἴληφται ἐκ τῶν ΑΑ ἐπιδιωρθωσάμην δὲ καὶ τὸ, Πάντως, τρέψας εἰς τὸ, Παντός, ὃ δὴ καὶ ἀμφότεροι οἱ μεταφράσαντες κατανενοικέναι μοι δοκοῦσι. — Στ. 17, Τυραννικόν.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 19, Ἐλπίζων, ὅπερ ἦν, ἐπὶ μέγα . . . καὶ λαμπρῶς.] Ἡ πρόθεσις ἐκ τῶν ΑΑ ἢ δὲ τοῦ, Καί, προσθήκη, ἡμετέρα. τὸ, Ὅπερ ἦν, ταῦτ' ὀφείλει δύναται τῷ, Ὡσπερ ἦν, ᾧ ἐχρήσατο ἀνωτέρω (σελ. 312), « Καὶ ἐπὶ μέγα, ὥσπερ ἦν, ἐξαίρων, » καὶ τὸ κάλλος παντοίως ἐκθειάζων ». ἐρεῖ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 366), « Ὑποτοπήσας, ὅπερ ἦν, ἀπάτην τινὰ καὶ » ἐνέδραν ». οἱ πρό ἡμῶν κακῶς στίξαντες μετὰ τὸ, Μέγα, καὶ συνάφαντες τοῦτο τῷ, Ὅπερ ἦν, δεῖον τῷ, Λαμπρῶς, τοῦ μὴ συνέειναι τῶν λεγομένων τὸν νοῦν ἀμφοτέροις τοῖς μεταφρασταῖς αἴτιοι γέγονασιν. ὅτι δὲ τὸ, Μέγα, φιλεῖ συνάπτεισθαι τῷ, λαμπρῷ, μάρτυς καὶ Πλούταρχος (Αἰμιλ. Παύλ. §12), εἰπὼν, « Λαμπρὰ καὶ μεγάλα πρὸς τὸν πόλεμον ἀρ- » θέντα ταῖς ἐλπίσι τὰ Μακεδόνων κ. τ. λ. ». — Στ. 21, Εἰ περισώσειεν.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 22, Πᾶσαν.] Ἐξήλειφα τὸν, Καί, ὃν καὶ αὐτὸς ὁ Κ δῆλός ἐστιν ἀποδοκιμάζων.

Σελ. 342, στ. 5, Ἦδύ τι.] Οὕτως αἱ ΔΑ56. — Στ. 8,

τὴν ὀδοιπορίαν.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, ἣν γραφὴν παρέλιψε καὶ ὁ Μ. εἴρηκε καὶ ἀνωτέρω (σελ. 55), «Τῆς σποδιαῖς . . . » πρὸς τὸ βᾶσιμον ἀποφυγείσης » περιέργως ἐν ἀμφοτέροις. μακρῶ δ' ἀφελέστερον ὁ Λουκιανὸς (περὶ τῶν Διφάδ. § 2), «Ὅποτε τὸ πολὺ τοῦ καύματος σβεισθεῖν, καὶ ἡ φάμμος » νοτισθεῖν, καὶ ἀμηνέπη βατὰ (ἴσ. βατῆ) γένοιτο ». — Στ. 12, Οὐ μὴν προὔχῳρει γε αὐτοῖς.] Ἐκ τῶν ΚΑ, αἶς ἠκολούθησε καὶ ὁ Μ. αἶ δὲ ΑΑ, Οὐ μὴν προὔχῳρει αὐτοῖς, δίχα τοῦ, Γε.

Σελ. 543, στ. 4, Ὑπὸ νυκτός τε καὶ τόπων ἀπειρίας ὁμοῦ, πορρωτέρω τῶν φιλίων ἢ προσῆκον ἦν φθάνειν ὑποσταλέντες κ. τ. λ.] Ὁ Μ παρέλιψε τὴν ὑποσημειωμένην τῇ σελίδι τοῦ Κ γραφὴν ἀπαράλλακτον, Ὑ. ν. τ. κ. τ. ἀπειρίας ὅπου ἢ π. τ. φ. π. ἢ φ. ἀποσταλέντες. ταύτην δὲ ἠμαρῆσθαι καὶ ἀδιάνοητον εἶναι οὐκ ἔστιν ὅς ἂν ἀμφισβητήσειεν. διορθώσεως δὲ τρόποι πολλοὶ μὲν, ἀλλ' οὐ πάντες ἐξ ἴσου τὸ πιθανὸν ἔχοντες, ἄλλως τε καὶ τῶν διαφόρων γραφῶν οὐδὲν τι, ὡς ἔπος εἰπεῖν, συντελουσῶν εἰς διόρθωσιν· ἐν μὲν γὰρ ταῖς ΚΑ γράφεται, Ἀποσφαλέντες, ἀντὶ τοῦ, Ἀποσταλέντες· ἐν δὲ ταῖς ΑΑ λείπει τὸ, Ὅπου· ἐν ἀμφοτέροις δὲ, Φίλων, ἀντὶ τοῦ, Φιλίων, ἐμφέρεται. ἔγνω οὖν διορθώσασθαι τὸ χωρίον, ἐκ μὲν τῶν δύο λέξεων, ὍΠΟΥ ἢ, τὴν μὲν πρώτην μεταβαλὼν εἰς τὸ, ὍΜΟΥ, τὴν ἑτέραν δὲ μεταβαλὼν τε εἰς τὸν σύνδεσμον, ἢ, καὶ μελαθεῖς μετὰ τὸ, Φιλίων, ἵνα ἔχη ἀναφέρεσθαι εἰς τὸ συγκριτικόν, Πορρωτέρω, ὅπερ ἐξ ἀνάγκης ἀπαιτεῖ τὸν διαζευκτικόν. ἔτρεψα δὲ καὶ τὸ, Ἀποσταλέντες, εἰς τὸ, Ὑποσταλέντες, ὅ ἐστι φοβηθέντες, ἵνα ἢ ὁ νοῦς τοῦ ὅλου χωρίου εὖτος· Διὰ τὴν νύκτα καὶ τὴν τῶν τόπων ἀπειρίαν ὁμοῦ, φοβηθέντες φθάνειν, τουτέστι προλαμβάνειν καὶ προπορεύεσθαι, τῶν φιλίων πορρωτέρω ἢ ἔδει κ. τ. λ. ἐνδέχεται μέντοι καὶ οὕτω γεγραφέναι τὸν Ἠλιόδωρον . . . ἀπειρίας, τοῦ μὴ πορρωτέρω τῶν φιλίων ἢ προσῆκον ἦν φθάνειν, ὑποσταλέντες, καὶ κατὰ τινα κ. τ. λ. ἐν ταύτῃ τῇ διορθώσει, ὁ μὲν διαζευτικὸς ἐτηρήθη, οὐδὲν ἥττον ἀναγκαῖος ὢν ἢ ἐν τῇ πρώτῃ· προσετέθη δὲ καὶ ἕτερος σύνδεσμος ὁ, Καί, διὰ τὸ εἰς ἑτέραν σημασίαν μετελλῆφθαι τὸ, Ὑποσταλέντες, διασταλθέν τῶν

προηγησαμένων· τὸ δὲ, ὍΠΟΥ Ἦ, μετεβλήθη εἰς τὸ, ΤΟΥ ΜΗ'. εἰ δὲ τις προαιροῖτο τὸ ἐν ταῖς ΚΑ ἐμφερόμενον, Ἀποσφαλέντες, τινικαῦτα διορθωτέον οὕτως . . . ἀπειρίας ὁμοῦ, πορρωτέρω τῶν φιλίων, ἢ προσῆκον ἢ φθάνειν, ἀποσφαλέντες κ. τ. λ. ὁ δὲ νοῦς πάντῃ διάφορος, Διὰ τὴν νύκτα καὶ τὴν τῶν τόπων ἀπειρίαν ὁμοῦ, ἀποσφαλέντες, ἤγουν ἀποχωρισθέντες ἄκοντες τῶν φιλίων πορρωτέρω ἢ ἔδει φθάνειν καὶ προπορεύεσθαι αὐτῶν. καὶ αὐταὶ μὲν τρεῖς διορθώσεις, ὧν τὴν πρώτην, τὴν καὶ καταχωρισθεῖσαν εἰς τὸ κείμενον, καὶ ὁ Α ἔοικε συνιδεῖν, μεταφράζει γὰρ οὕτω· *Tant pour la nuit qui les avoit surprins que pourautant qu'ilz ne cognoissoyent pas les lieux, ils n'oserent passer oultre, ny s'esloigner plus qu'il n'estoit besoing de leurs gens, et se jecterent, etc.* ἔστω δὲ μηδεὶς φθόνος, εἰ καὶ τετάρτην προβάλλοιμεν οὕτως ἔχουσαν . . . ἀπειρίας ὁμοῦ (μὴ πορρωτέρω τῶν φιλίων, ἢ προσῆκον ἢν, φθάνειν ἐπισταλέντες) κ. τ. λ. τουτέστι, Διὰ τὴν νύκτα καὶ τὴν τῶν τόπων ἀπειρίαν ὁμοῦ (ἐπισταλέντες, ἤγουν προστεταγμένοι, μὴ φθάνειν πορρωτέρω τῶν φιλίων ἢ προσῆκον ἢν) ἐγκαταδύντες, ἤγουν εἰσελθόντες καὶ ἐγκρύφαντες ἑαυτοὺς, κατὰ τινὰ λόχμην κ. τ. λ. ταύτη τῇ ἀναγνώσει ἢ διορθώσει ἔοικε μὲν πῶς ἐκ μέρους κατακολουθῆσαι ὁ Α, εἴτε, Ἐπισταλέντες (*Id enim fuerat illis imperatum*), ἀναγνοὺς ἢ διορθώσας, εἴτε ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης ἐκδέξάμενος τὸ, Ἀποσταλέντες· ἀλλ' οὐκ ἴσχυσεν εἰς τέλος τῶν λεγομένων τὸν νοῦν ἀκριβῶς ἐκφράσαι. — Στ. 8, Λόχμην.] Ἐν ταῖς ΚΑ γράφεται, Νύκτα· σημειῶσαι δὲ καὶ τὸ, Ἐπετείχιζον, ἐναντίως τῇ χρήσει τεθειμένον, ἀντὶ τοῦ, Ὡς ἐπὶ τείχους τῆς λόχμης ἐφρούρου. — Στ. 9, Τὸν Βαγῶαν. Οὕτως αἱ ΑΑ, δίχα τοῦ, Καί. — Στ. 10, Παριόντας.] Ἐτρεψα τὸ ἐνικὸν εἰς τὸ πληθυντικόν. — Στ. 18, Χίλιοι γὰρ εἰς κ. τ. λ.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Χίλιοι γὰρ οἱ εἰς. — Στ. 21, Ἡ ὄσον ἠδύναντο.] Οὕτως αἱ ΑΑ, δίχα τοῦ, Καί.

Σελ. 344, στίχ. 2, Νομαδικὴ δὲ καὶ κ. τ. λ.] Ἐτρεψα τὸν, Τε, εἰς τὸν, Δέ, ὃν ἀπαιτεῖ ὁ προηγησάμενος, Μέν· ἄλλως τε, Νομαδικούς λέγων τοὺς Τρωγλοδύτας, συμφώνως τῷ Στράβωνι (15, σελ. 775), ἀντιδιαστέλλει πρὸς ταῖς

λοιπούς Αἰθίοπας. Σημειώσω δὲ ὅτι καὶ Εὐστάθιος ἐν ταῖς εἰς τὸν Περιγητὴν Διονύσιον ὑπομνήμασιν (στίχ. 180) ὅλη τῷ περὶ τῶν Τρωγλοδυτῶν Ἠλιοδώρου τούτῳ χωρίῳ ὡς μαρτυρίῳ ἐχρήσατο. — Στ. 9, Ἐπτερωμένους.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 10, Βραχυστόμους.] Αἱ ΑΑ, Βραχυτόμους, ὅπερ ἔοικεν ἄμεινον· ἀκυρολογεῖται γὰρ τὸ, Ὅπῃ βραχύστομος, ὡς ἂν καὶ εἴτις ἔλεγε, Στόμα βραχύστομον, ἢ, Ὅπῃ βραχύσπος. τὸ δὲ ἐχόμενον, Χηραμούς, σημαίνει, καταδύσεις, σπηλαιο, πετρῶν κοιλότητας, ὡς ἐξηγεῖται Ἡσύχιος, καὶ ἔστιν ὁ Χηραμὸς λέξις Ὀμηρικὴ (Ἰλιάδ. Φ, 494),

Ἡ γὰρ δ' ὑπ' Ἴρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην,
Χηραμόν

λέγεται δὲ, κατ' αὐτὸν Ἡσύχιον, καὶ, Χαραμὸς, ἔτι δὲ καὶ Φηλυκῶς, Χηραμῖς, ἰδος, ἐξ ὧν ἡ συνήθεια ἔοικε παραλαβεῖν τὸ, Χαραμίδα, ἢ Χαραμάδα (ἀμφοτέρως γὰρ λέγεται). — Στ. 12, Καί τινας καὶ τραυματίας γενέσθαι . . . ἰσχυσαν.] Ἄσυνάρτητα τὰ τοῦ λόγου· ὠφείλε γὰρ εἰπεῖν Καί τινας καὶ τραυματίας ἐποίησαν, ἢ, Καί τινας καὶ τραυματίας ποιῆσαι ἰσχυσαν, ἢ γοῦν, Καί τινας καὶ τραυματίας γενέσθαι ἐποίησαν· οἷόν ἐστι καὶ τὸ τοῦ Δουκιανοῦ (Περὶ τοῦ μὴ ῥαδ. πιστ. τῆ διαβολ. § 26), « Ἡ δὲ Φαίδρα . . . ἐπάρατον ἐποίησε τὸν » Ἰσώλυτον γενέσθαι ὑπὸ τοῦ πατρός ». — Στ. 22, Ἐφιέντες.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἀφιέντες.

Σελ. 345, στ. 3, Ἀλίσκονται δὲ καὶ Θεαγένης καὶ Χαρίκλεια, τὸ μέντι κ. τ. λ.] Προσέθηκα τὸν ἕτερον τῶν, Καί, ὃν ἐξέφρασαν καὶ οἱ μεταφρασταὶ ἀμφότεροι, ὡς ἀναγκαῖον. ἐντὶ δὲ τοῦ Χαρίκλεια, ὁ Κ (ὅπερ ἀβλεψία τοῦ Τυπογράφου οὐκ ἐσημειώθη ἐν τῷ ἄκρῳ τῆς σελίδος) μετὰ τοῦ ἄρθρου, Ἡ Χαρίκλεια, ὡς καὶ αἱ λοιποὶ πάντες πλὴν τοῦ Μ. τὸ δὲ, Μέντοι, ἔτρεψα εἰς τὸ, Μέντι. — Στ. 6, Παρισθήκισαν.] Ἀφεῖλον τὴν δίφθογγον τῆς παρατελευταίας, διὰ τὰ καὶ πρόσθεν (σέλ. 173) εἰρημένα. — Στ. 17, Φιλίους μάλλον.] Αἱ ΚΑ, Φίλους πλέον. — Στ. 18, Ὑποτιθεμένη.] Διάρθρωκα τὸ βάρβαρον Ἐπιτιθεμένη. — Στ. 19, Πείθεσθαι.] Ἐκ τῆς ἡμαρτημένης γραφῆς τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, Πίδεσθαι. —

ΣΤ. 22, Ἐκ τῆς ὄψεως.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ἐκ τῶν ὄψεων ἔν
 δὲ ταῖς ΑΑ, Ἐκ τῶν ὄψεως (γρ. Ἐκ τῶν ὄψεων). ἀντὶ δὲ τοῦ
 ἔχομένου, Ἀόπλους, ἐν τῇ Β, Ἀνάπλους (γρ. Ἀνόπλους).
 ΣΤ. 24, Αἰγυπτίον τε ἀπὸ σφῶν ἕνα, τὸν δὲ, περσίζοντα
 τὴν φωνὴν κ. τ. λ.] Οὕτω διορθωτέον ἔγνωκα τὸ χωρίον,
 διὰ τὰ ἐσόμενα, Ἡ ἀμφοτέρων ἢ Θατέρου ὡς δ' αὐτως ἐξεδέ-
 ξατο καὶ ὁ Δ, ἐκφράσας, *Aegyptio quodam ex suo iure numero,*
et altero qui Persicam linguam callebat, ἀναγίνους δηλονότι,
 ἢ ἀναγνωστέον ὑπειληφώς εἶναι, Αἰγυπτίον τε ἀπὸ σφῶν ἕνα,
 τὸν δὲ κ. τ. λ. ὡς διώρθωκα, ἢ γοῦν, Αἰγυπτίον τε ἀπὸ
 σφῶν ἕνα, καὶ ἕτερον περσίζοντα τὴν φωνὴν. ὁ δὲ Α ἕνα καὶ τὸν
 αὐτὸν ἐνόησεν ἑρμηνεῖα, τὴν Αἰγυπτίων ὁμοῦ καὶ Περσῶν εἰδό-
 τα γλώσσαν ὃ συμβαίνει μὲν τῇ γραφῇ τοῦ χωρίου, Αἰγυπτίον
 τε ἀπὸ σφῶν ἕνα, τὸν καὶ Περσίζοντα, συμβαίνει δὲ πως καὶ
 τοῖς ἱστορουμένοις περὶ τῶν τοιούτων. οἱ γὰρ Ἕλληνες τοὺς
 ἑρμηνέας, Διγλώσσους, ἐκάλουν, προσηγορικῶς χρῆσάμενοι τῷ
 ὀνόματι αὐτίκα Πλούταρχος (Θεμιστοκλ. § 6), « Ἐπαι-
 » νεῖται δ' αὐτοῦ καὶ τὸ περὶ τὸν διγλωσσὸν ἔργον » . . .
 » ἑρμηνεῖα γὰρ ὄντα συλλαβῶν διὰ ψηφίσματος ἀπέκτεινεν ».
 μνημονεύει δὲ καὶ Θουκυδίδης (Η, πε') Καρὸς διγλώστου,
 πεμφθέντος ὑπὸ Τισσαφέρους τοῦ Πέρσου. εἰ μὲν οὖν ἀγαπᾶς
 τῇ ἡμετέρᾳ διορθώσει, δύο καὶ οὐχ ἕνα ὑποληστέον ἀπεισάλλ-
 δαι παρὰ τῶν Αἰθιοπῶν ἑρμηνέας· εἰ δὲ προκρίνεις ἀνα-
 γινώσκειν, Τὸν καὶ περσίζοντα, ὡς ἐνὸς ἄντος ἑρμηνέως διγλώσ-
 σου, τινικαῦτα τρεπτέον τὸ ἐχόμενον, Θατέρου, εἰς τὸ, Τῆς
 ἐτέρας, ἔν ἢ ὁ νοῦς, Ὡς συνήσοντας ἢ ἀμφοτέρων τῶν γλωσ-
 σῶν, τῆς Αἰγυπτίας δηλονότι καὶ τῆς Περσικῆς, ἢ πάντως
 τῆς ἐτέρας τῶν δύο, καὶ ὡς εἰκὸς τῆς Περσικῆς· καθὰ καὶ ὁ
 Α ἐξέφρασε, *Leur amenant un d'entr' eux qui parloit langage*
Egyptien et Persien, pour les interroguer, pensans qu'ilz
sçauroyent toutes les deux langues, ou à tout le moins l'une
des deux. καὶ περὶ μὲν τούτων ἄλλῃ σημειῶσαι δὲ τὸ Περσίζειν
 (κατὰ τὸν τύπον τοῦ, Ἑλληνίζειν), ἀντὶ τοῦ Περσικῆ γλώσ-
 ση λαλεῖν, ἢ ἔχης ἐντεῦθεν διορθοῦσθαι τὸ τέως ἀδιορθωτον
 τοῦ Αἰλιανοῦ (Ποικ. Ἱστορ. Α, κα') χωρίον τουτί, « Ἐλε-
 » γε δὲ (Τιθραύστης ὁ Πέρσης) ταῦτα ΠΑΙΖΩΝ δι' ἑρμη-

» νέως κ. τ. λ. ». ὅπου τινές τῶν Κριτικῶν ἀντὶ τοῦ, Παίζων, γραπτέον ᾤθησαν, Φράζων, ἕτεροι δὲ, Πειράζων, ἄλλοι δὲ, Πείθων, δέον γράφειν, ὡς ἔγωγε οἶμαι, ΠΕΡΣΙΖΩΝ.

Σελ. 346, σλ. 4, Τῶν λεγομένων.] Προσέθηκα τὸ ἄρθρον, ἀναγκαῖον τυγχάνον ἐνταῦθα. οὐκ ἔρρωται δὲ οὐδὲ τὸ ἐχόμενον, Ἄποσταλέντες· ἄφειλε γὰρ εἶναι, Ἄποστελλόμενοι, ὡς ἐξέφρασε καὶ ὁ Α, *Que lon envoie*. οὐ γὰρ περὶ τῶν τνικαῦτα ἀποσταλέντων μόνων ὁ λόγος, ἀλλὰ περὶ τῶν ἐκάστοτε ἀποστελλομένων κατασκόπων. — Στ. 9, Τὸν μὲν, τὰ πρῶτα εἶναι.] Προσέθηκα ἀναγκαίως τὰς λέξεις, Τὸν μὲν, ἵνα ἔχωσιν ἀναφέρεσθαι εἰς τὸν Βαγῶαν· δῆλον δὲ τοῦτο ἐκ τε τῆς ἀνταποδόσεως, Ἐαυτὸν δὲ, καὶ ἐκ τοῦ Λ, οὕτως ἐκδεξαμένου τὸν νοῦν τοῦ χωρίου, ὅπερ οὐδ' ὄλως συνῆκεν ὁ Α, οἶμαι δὲ οὐδ' ἄλλοι πλείστοι. — Στ. 12, Ἀγομένους.] Ἐν τῇ Β, Γενομένους, καὶ μετ' ὀλίγα, Γνωριζομένους, ἀντὶ τοῦ, Ἐγχειριζομένους. — Στ. 16, Τὸν μὲν.] Κἀνταῦθα, δι' αὐτὰ ταῦτα, ἃ φθὰς εἴρηκα, ἔτρεψα τὸ, Τῶν μὲν, εἰς τὸ, Τὸν μὲν, τουτέστι τὸν Βαγῶαν, ὡς δῆλον ἐκ τε τῆς ἐχομένης ἀνταποδόσεως, Τοὺς δὲ νέους, καὶ ἐξ ὧν προῖων (σελ. 387) ἐρεῖ, « Καὶ εὐνοῦχος ἀληθῶς . . . ὄνομα Βαγῶας, τῶν Ὀροονδάτου » κτῆμα τὸ (γρ. κτημάτων τὸ) τιμιώτατον ». — Στ. 17, Βασιλείοις.] Ἐκ τῶν ΚΑ· Ἀττικώτερον καὶ γὰρ τὸ Βασιλείοις αὐλή, τοῦ, Βασιλεία αὐλή. τὸ δὲ ἐχόμενον, Ὀφθαλμοὶ καὶ ἀκοαὶ, εἴληπται ἐκ τῆς ἱστορίας· οὐ μαρτύρων νέφος ἔχουσι παρασχέσθαι, ἱκανὸς ἔστω Ξενοφῶν, περὶ Κύρου ταῦτα λέγων (Κύρ. Παιδ. Η, σελ. 124), « Καὶ τοὺς βασιλέως καλούμενους ὀφθαλμοὺς, καὶ τὰ βασιλέως ὄτα, οὐκ ἄλλως ἐκλήσατο ἢ τῶν δωρεῖσθαι τε καὶ τιμᾶν. τοὺς γὰρ ἀπαγγεῖλαντας ὅσα καιρὸς εἶη αὐτῶν περῶσθαι, μεγάλως εὐεργετῶν, πολλοὺς ἐποίησεν ἀνθρώπους, καὶ ὠτακουστῆν καὶ κατασπεύειν τί ἂν ἀγγείλαντες ὠφελήσειαν βασιλέα. ἐκ τούτου δὴ καὶ πολλοὶ ἐνομίσθησαν βασιλέως ὀφθαλμοὶ, καὶ πολλὰ ὄτα ». καὶ ταῦτα μὲν ὁ τὰ Περσῶν ἠκριβωκῶς Ξενοφῶν· ὅτι δὲ εἰκὸς τοὺς τοιοῦτους ὀφθαλμοὺς τοῦ βασιλέως καὶ συκοφάντας γεγονέναι τοὺς πλείστους, δῆλον ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἐπιτηδεύματος, κἂν εἰ μὴ ἔλεγεν ὁ χαριέστατος Λουκιανὸς (Περὶ

τῶν ἐπὶ μισθ. συνόντ. § 29), « ὦτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βα-
 » σιλέως πολλοὶ, οὐ μόνον τάλιθῃ ὀρῶντες, ἀλλ' αἰεὶ τι καὶ
 » προσεπιμετροῦντες, ὡς μὴ νυστάζειν δοκοῖεν ». — Στ. 21,
 Δῶρων.] Οὕτως αἱ ΚΑ.

Σελ. 347, σλ. 2, Προεισόδιον.] Οἰονεὶ προοίμιον καὶ προ-
 ανάκρουσμα. ἡ δὲ λέξις (ἦν ὁ σοφώτατος Σχρνεῖδερὸς ἐν ταῖς
 ἀμφιβαλλομέναις τοῦ Ἑλληνογερμανικοῦ αὐτοῦ λεξικοῦ κατ-
 εχώρισεν) ἐστὶ τῆς νεωτέρας καὶ Χριστιανιζούσης Ἑλλάδος.
 ἐχρήσατο ταύτη καὶ Οἰκουμένιος, ἀκμάσας κατὰ τὴν δεκάτην
 ἑκατονταετηρίδα ἀπὸ Χριστοῦ, καὶ τὸν αὐτὸν Ἡλιοδώρῳ Τρίκ-
 κης ἐπισκοπικὸν κατασχὼν θρόνον, ὡς ἔστιν ἰδεῖν ἐν τῷ Ἐκ-
 κλησιαστικῷ Θησαυρῷ τοῦ Σουϊκῆρου (λέξ. Προεισόδιον). —
 Στ. 5, Ἐν αἰχμαλώτῳ τύχῃ ὑπὸ τῶν πρὸς ὀλίγον ὕστερον
 κ. τ. λ.] Οὕτω διεσκεύασα τὴν γραφὴν ἐξ ἡμαρτημένων ἐτέρων,
 τῆς τε καταχωρισθείσης ἤδη ἐν τῷ τῆς σελίδος ἀκρῶ, καὶ τῆς
 ἐν ταῖς ΚΑ, ἐχούσης οὕτως, Ἐν αἰχμαλώτῳ τύχῃ προσολίγον
 ὕστερον ὑπὸ τῶν ὑπηκόων.

Βιβλίῳ Θ, Σελ. 348, σλ. 1, Πολιορκία λαμπρῶς ἤδη.]
 Ἐν ταῖς ΔΑ483 διαφόρως τέτακται ταῦτα, Λαμπρῶς ἤδη
 πολιορκία. — Στ. 9, Ὁ δὲ τῶν Αἰθιοπῶν κ. τ. λ.] Ἀπῆλειψα
 τὸν, Δῆ, σύνδεσμον. Ἐν τῇ Β, γράφεται, Ὁ δὲ τῶν Αἰθιοπῶ-
 νων, δίχα τοῦ, Δέ· ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, Ὁ δὲ δὴ τῶν Αἰθιοπῶν,
 ὁμοίως τῷ Κ, καὶ τοῖς λοιποῖς ἅπασι. — Στ. 14, Ἀπρόσ-
 μαχον.] Σύναπτε πρὸς τὸ, Στρατόν. παρακεκινδύνευται δὲ ἡ
 φράσις· ὀρθῶς μὲν γὰρ εἶπεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 269),
 « Ὑπὸ θεᾶς ἀμάχου τῆς Θεαγένους », ἐπεὶ κατὰ τοῦτο
 ἀμαχος, ἢ ἀπρόσμαχος, λέγοιτ' ἂν εἰκότως ἢ τῶν καλῶν
 ὄψις, καθ' ὅσον ἅμα τῷ ὀφθῆναι καταδουλοῦνται τοὺς ὀρῶν-
 τας. ὁ δὲ καὶ μόνῃ τῇ θεᾷ ἀπρόσμαχος στρατὸς, ἔχει τι σο-
 φιστικῆς περιεργίας· ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ ἀντιφάσκει οἷς αὐτὸς
 προῖον (σελ. 350) ἐρεῖ περὶ τῆς Συνηαίων γενναίας ἀμύνης
 τε καὶ ἀντιστάσεως πρὸς αὐτὸν τοῦτον, ὃν ἀπρόσμαχον ἐν-
 ταῦθα καλεῖ, τὸν Ὑδάσπου στρατόν.

Σελ. 349, σλ. 3, Ὑπὸ τοῦ μαντευτοῦ τῆς ψυχῆς.] Γρα-
 πτέον οἶμαι, Μαντευτικοῦ, ἢ, Μαντικοῦ, ἀντὶ τοῦ, Μαντευ-
 τοῦ. τοῦτο γὰρ ἡ χρῆσις βούλεται ἐπὶ τῶν οὐδετέρων οὐσια-

στικῶς ἐκλαμβανόμενων ἐπὶ τῶν εἴτε μερῶν, εἴτε δυνάμεων, ἐξ ὧν συγκείσθαι τὴν ψυχὴν φασιν· οἷον τὸ, Λογικόν, ἢ Ἡγεμονικόν, τὸ Θυμικόν, τὸ Ἐπιθυμητικόν κ. τ. λ. ἔστι δὲ καὶ μαρτυρίαις πιστώσασθαι τὸ λεγόμενον παρὰ τοῦ Πλουτάρχου λαβόντας· αὐτίκα περὶ τὸ τέλος τοῦ ὀγδόου τῶν Συμποσιακῶν βιβλίου τάδε φησὶν ἐκεῖνος, « Τοῖς δὲ σώμασι τὰς ψυχὰς συμ- » παθεῖν ἀνάγκη, καὶ μάλιστα παχνομένου τοῦ πνεύματος » ἀμαυροῦσθαι τὸ ΜΑΝΤΙΚΟΝ, ὡς περ κάτοπτρον ὀμίχλης » ἀναπιμπλάμενον »· καὶ αὖθις (περὶ τῶν ἐκλειοιπ. Χρισ- τηρ. § 42), « Ὀφθαλμοῦ τε γὰρ ἔχοντος τὴν ὀρατικὴν δύ- » ναμιν οὐδὲν ἄνευ φωτὸς ἔργον ἐστὶ· ψυχῆς τε τὸ ΜΑΝ- » ΤΙΚΟΝ, ὡς περ ὄμμα, δέεται τοῦ συνεξάπλοῦτος κ. τ. λ. ». ἀλλὰ καὶ αὐτὸς Ἡλιόδωρος ἀνωτέρω (σελ. 250) ἔφη τῆ λέξει χρῆσάμενος, καί περ ἐπὶ σημασίας ὑπὸ τι παρηλλαγ- μένης. — Στ. 4, Ἐπὶ πλέον.] Λεῖπει ἢ πρόθεσις ἐκ τῶν ΑΑ. ἴσως γραπτέον, Ἐτι πλέον. — Στ. 8, Σωζέσθωσαν . . . φυλαχθισόμενοι.] Οὐ πάνυ τι ἔρρωται ἡ φράσις. μήποτε οὖν ἀντὶ τοῦ, Φυλαχθισόμενοι, ἐγγράπτο, Ἀχθισόμενοι, ἢ, Προσαχθισόμενοι. — Στ. 19, Ὅσα γὰρ σίδηρος κ. τ. λ.] Ἐξ ἱστορίας τοῦτο· ταῦτα γὰρ φησὶν Ἡρόδοτος (Γ, κγ') περὶ τῆς παρ' Αἰθιοφῶν εὐτελείας τοῦ χρυσοῦ, « Ἀγαγεῖν » σφέας εἰς δεσμωτήριον ἀνδρῶν, ἔνθα τοὺς πάντας ἐν πέδησι » χρυσῆσι δεδέσθαι. ἔστι δὲ ἐν τούτοισι τοῖσι Αἰθιοφῶσι πάν- » των ὁ χαλκὸς σπανιώτατον καὶ τιμιώτατον ». — Στ. 23, Παραλύοντες.] Ἀνεκάλεσα τὴν ὀρθὴν γραφὴν τῆς Β καὶ τῶν ΚΑ, καί περ κἀν ταῖς ΑΑ ἐμφορομένου τοῦ, Διαλύοντες.

Σελ. 350, στ. 4, Σιδηρῶν.] Ἀπῆλειφα τὸ παρ' ἀπασι βάρβαρον, Σιδηρῶν· παρὰ γὰρ τὸ Σιδηροῦς, καὶ οὐ παρὰ τὸ Σίδηρος. ὅτι δὲ ἐξ Ὀμήρου ταῦτα παρώδηται, δεδήλωται καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 253). — Στ. 5, Γεγόναμεν.] Ἄτερος βαρβαρισμὸς τὸ Ἐγεγόναμεν, ὃν διωρθωσάμεθα ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 7, Τοῖς ἐκ θεῶν κ. τ. λ.] Ἀπῆλειφα τὸν εἰς οὐδὲν χρήσιμον σύνδεσμον. — Στ. 15, Παρὰ τὴν πρῶ- την.] Λεῖπει ἢ πρόθεσις ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 16, Ἐκοντὶ φέρον- τες αὐτοὺς ἐνεχείρισαν.] Ἐτρεφα τὸ, Αὐτοὺς εἰς τὸ, Αὐτοὺς (τουτέστιν, Ἐαυτοὺς), καὶ τὸ, Ἐνεχείρισαν εἰς τὸ, Ἐνε- χείρισαν,

εχειρίσαν, ὡς ἐμφέρεται καὶ ἐν ταῖς ΔΑ520, ἐν αἷς, καὶ, Ἐκοντὶ καὶ φέροντες, μετὰ τοῦ συνδέσμου γράφεται. — Στ. 17, Τὸν στρατὸν προσκαθήμενος.] Ἐν ταῖς ΚΑ διπλῆ φέρεται γραφῇ, Τὸν στρατὸν Προσκαθήμενον (ἢν ἔχουσιν αἱ τε ΑΑ καὶ αἱ ΔΑ520), καὶ Πρὸς τὸν στρατὸν προσκαθήμενος Στ. 20, Εἰς ἄρδην.] Ἐσχημάτισε καινῶς κατὰ τὸ, Εἰς μάτην, καίπερ ἀντιπραττούσης τῆς χρήσεως. — Στ. 25, Δεκάδι.] Οὕτω διώρθωκα τὸ ἀκατάλληλον ἐνταῦθα, Δεκάσιγ.

Σελ. 351, σφ. 10, Ἐπεὶ δὲ τοῦτο καὶ κ. τ. λ.] Ἀπήλειψα τὸν ἕτερον τῶν, Καί. — Στ. 18, Μακροῖς τείχεσι.] Αἰνίττεται τὰ ἐν πολλαῖς τῶν μικρῶ τῆς θαλάσσης ἀπωκισμένων Ἑλληνικῶν πόλεων Μακρὰ τείχη κληθέντα, διὰ τὸ παρατείνεσθαι ἀπὸ τοῦ ἄστεος ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν, τοῦ συνάπτειν ἕνεκα τὰ ἐπίγειον τῶ ἄστει. τοιαῦτα ἦν Ἀθήνησι τὰ ἀπὸ τῆς πόλεως ἐπὶ τὸν Πειραιᾶ καθήμενα μακρὰ τείχη, τὰ καὶ μακρὰ σκέλη ῥηθέντα (Πλούταρχ. Λυσάνδρ. § 14, καὶ Κίμων. 15). καὶ Μεγαρεῖς δὲ, καὶ Ἀργεῖοι, καὶ Πατρεῖς, μακρὰ τείχη ὠκοδόμησαν (Αὐτ. Φωκίων. § 14, καὶ Ἀλκιβιάδ. § 15). — Στ. 24, Ὀλκόν.] Οὐσιαστικῶς ὁ Ὀλκός, οὐχ ὡς ἀνωτέρω (σελ. 116) σημαίνει δὲ ἐνταῦθα τὸ μεταξὺ τῶν μακρῶν σκελῶν ἢ τειχῶν κενόν, ἐμφερές ὃν ποταμοῦ διώρυγι, ὃ καὶ Πορθμὸν μετ' ὀλίγα καλέσει.

Σελ. 352, σφ. 6, Ἄπερ.] Ἐν τῇ Β, Ὅπερ. — Στ. 13, Σανιδωμάτων τὰ διεστῶτα.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 17, Προστυχόν.] Ἐν τῇ Β καὶ ταῖς ΑΑ, προσυγχάνον. — Στ. 20, Περὶ ψυχῆς.] Αἱ ΑΑ, Ὑπὲρ ψυχῆς. — Στ. 21, Αὐλῶνα.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Αὐλόν. — Στ. 25, Ἀποκεκλήρωντο.] Οὕτω γραπτέον πληθυντικῶς, διὰ τὸ προσησάμενον, οἱ δυνατώτεροι. — Στ. 24, Φρεατίαν.] Χρίσεται τῇ λέξει καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 380). ἐξηγεῖται δὲ τὴν Φρεατίαν (παρὰ τὸ Φρέαρ), Σουίδας, Ὀρυξιν.

Σελ. 353, σφ. 2, Ἐγκάρσιον.] Οὕτως αἱ ΑΑ ἀναφέρεται γὰρ εἰς τὸ, Ὑπόνομον. — Στ. 5, Τὸν χοῦν.] Ἀπήλειψα τὸ ἐχόμενον, Ἄει, ὅπερ οὐδὲ ἐν ταῖς ΑΑ ἐμφέρεται. — Στ. 6, Ἐκφορούντων.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ἐκφερόντων, ὅπερ ἐστὶν

ἐπεξήγησις τοῦ, Ἐκφορούντων. — Στ. 11, Τῶ κατὰ τὸν κύκλον.] Τουτέστι, τῶ κατὰ τὸν κύκλον χώματι. οὕτως ἐτόλμησα διορθώσασθαι, ἐπεὶ καὶ μετ' ὀλίγα (σελ. 555) ἀντεστραμμένως ἔρεϊ, « Τῶ κύκλω τοῦ χώματος » πλὴν εἰ μὴ τις προέλοιτο συνάπτειν τὸ, Τῶν κατὰ τὸν κύκλον, πρὸς τὸ, Ἐπίφορος, ἵνα ἦ ὁ νοῦς, Ἐπιφέρων καὶ ἐπισύρων τῇ ῥύμη τὰ κατὰ τὸν κύκλον εὐρισκόμενα. — Στ. 14, Μεσόγειος.] Αἱ ΚΑ, Μεσόγειος Ἀττικωτέρως μὲν, ἀλλ' ἴσως ὑπεναντίως τῇ χρήσει οὐδὲ γὰρ εὔρηται ἢ Μεσόγειος, καθὰ ἢ Εὐγείως, Λευκόγειος καὶ Λυπρόγειος. — Στ. 19, Ἡ μέλαινα.] Προειλόμην τὴν γραφὴν τῆς Β, τοπικῶς ἐκλαμβάνων τὸ, Ἡ, ἀντὶ τοῦ, Ὀπου. — Στ. 23, Χαυνούμενον ἰζήσειε.] Ἀντὶ τοῦ, Ἰζήσειε, ἐν ταῖς ΚΑ, Ἰζήσει, οὐκ ὀρθῶς. τὸ δὲ Χαυνούμενος παρὰ τὸ, Χαῦνος, ὃ σημαίνει κυρίως τὸ ἀντικείμενον τοῦ, Πυκνός, ἠγουν τὸν ἀραιόν, καὶ σπογγώδη, ἐξ οὗ, τὸν κεχηνότα, κοῖλον, κενόν, πεφουσημένον, ὑγρὸν, μαλακόν, ἐλαφρόν ὅθεν τροπικῶς, Χαῦνος καὶ Χαύναξ ἔρρέθη, ὃ πεφουσημένος καὶ κενόδοξος. ἐντεῦθεν καὶ πάντα τὰ ἀσθενῆ, ἀτονα καὶ ἐκλελυμένα Χαῦνα καλεῖται (Σουίδ. λέξ. Χαῦνον) ὅθεν παραλαβοῦσα ἢ συνήθεια ἐποίησε τὸ Ἀχαμνός, Ἀττικῶ πλεονασμῶ τοῦ ἀρχικοῦ ᾠ, καὶ τροπῇ τοῦ υ, εἰς μ, ὡς παρὰ τὸ, Ἐλαύνω, τὸ Λάμνω, καὶ παρὰ τὸ, Εὐνοστος, τὸ Ἐμνοστος, τουτέστιν ὁ κοινότερον λεγόμενος Νόστιμος, οὐχ, ὡς παρεξηγήσατο ὁ Δουκάγγιος (λέξ. Ἐμνοστος), ὃ Εὐκλεῆς καὶ Περίφημος, παράγων αὐτὸ παρὰ τὸ, Ὑμνεῖν. διορθούσθω ἐν παρόδῳ καὶ ὁ Ἡσύχιος, ἐν οἷς φησι, Χαυνιάζει. ΠΛΑΝᾶ. γραπτέον γὰρ, ΠΛΑΔᾶ. τὸ δὲ Πλαδᾶν ἰατρικὴ λέξις ἐστὶ, παρὰ τὸν Πλάδον, ὃν ὁ Ἐρωτιανὸς ὀρθῶς ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, « Ἐκχαυνος καὶ ὑπόσομφος καὶ δίνυγρος τοῦ σώματος διάθεσις, καὶ μὴ στερεᾶ κεχημένη σαρκί ». καὶ Σουίδας δὲ τὸ, Πλαδαρόν, διὰ τοῦ, Χαῦνον, ὑγρὸν, ἀσθενές, ἐξέφρασεν. ἴσως δὲ καὶ τὸ, Χαυνιάζει τοῦ Ἡσυχίου μεταποιητέον εἰς τὸ, Χαυνάζει, ἢ Χαυνίζει, ὅπερ οὐδὲν ἐστὶν ἕτερον ἢ τὸ ἐν τῇ συνήθειᾳ, Ἀχαμνίζει.

Σελ. 554, σλ. 4, Ἐγκαταρρίπτεται.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. ἀλλ' ἴσως ἦν, Ἐγκατερίπτεται· χαίρει γὰρ τῇ λέξει.

Κατερείπω (παρα τὸ, Ἐρείπω, ὄθεν τὸ, Ἐρείπιον), ὁ Ἡλιόδωρος, ὡς δῆλον γενήσεται προῖοῦσι. — Στ. 8, Κατεπτηχέναι.] Αἱ ΑΑ κακῶς, Κατεπτηχθέναι. ἔστι δὲ τὸ Κατεπτηχέναι, φοβηθῆναι, κατ' Ἡσύχιον, παρα τὸ Καταπτήσσω, οὐδὲν ἢ σχηματισμῶ διαφέρειν τοῦ Καταπτώσσω. λιπτέον δ' ἀπὸ κοινοῦ τὸ, Ὡστε, ἵνα ἢ ὁ νοῦς, Οὐχ ὥστε εἰσδέξασθαι τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τοσοῦτον μόνον ὥστε φοβεῖσθαι τὴν ὅσον οὐπω ἀπειλουμένην ἐπίκλυσιν. — Στ. 18, Λίθω τὴν γραφὴν ἐν κλάμηνος κ. τ. λ.] Ἐκ τῶν εἰωθότων γίνεσθαι κατὰ τοὺς πολέμους. τοιοῦτον γάρ τι καὶ Ἡρόδοτος (Η, ρκί) ἱστορεῖ περὶ Τιμοξένου τοῦ προδόντος Ἀρταβάζω τὴν Ποτίδαιαν. σημείωσαι δὲ καὶ τὸ, Γραφὴν, ἀντὶ τοῦ ἐπιστολῆν, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ περὶ ἧς ἐροῦμεν ἐν τοῖς ἐξῆς. — Στ. 24, Τῶν τοξοτῶν.] Οὕτως αἱ ΑΑ μετὰ τοῦ ἀρθρου.

Σελ. 355, στ. 3, Ὁρέγοντες.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Αἴροντες. Στ. 4, Ἐλεεινοῖς.] Οὕτω δεῖν ἔγνω διωρθοῦν. — Στ. 7, Πρὸς δεσμὸν.] Ἀμεινον, εἰς δεσμὸν, λέγειν ἄλλ' εὐεπίφορος ὁ Ἡλιόδωρος εἰς τὴν κατάχρησιν τῆς Πρός. — Στ. 14, Πρόνυτρεπισμένος.] Διῶρθωκα οὕτως. — Στ. 17, Εἶχε.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, ἐν αἷς οὐκ ὀρθῶς μετὰ τοῦ ἐφελκυστικοῦ γράφεται, Εἶχεν. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Τοξότας τε ὀπλίτας, γραπτέον, Τοξότας τε καὶ ὀπλίτας, ἢ καὶ ὁ Λ ἐξέφρασεν εἰπὼν, Sagittarios ac armatos ἀντιδιέσταλται γὰρ, φίλος ὢν, ὁ τοξότης πρὸς τὸν ὀπλίτην, τουτέστι τὸν ὀπλισμένον, ἢ δῆλον καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἡλιοδώρου (σελ. 368). — Στ. 21, Ἡυτρεπίσθαι.] Προσίθηκα κἀνταῦθα τὴν χρονικὴν αὔξησιν. — Στ. 25, Καινουργός.] Παραδοξοποιός, καινὰ καὶ ἀπροσδόκητα ἐργαζόμενος. ἢ δὲ ἔννοια Θουκυδίδειος· οὕτω γὰρ ἐκεῖνος (Γ, λ'), « Νομίσαντες οὐκ ἄλλο τι εἶναι Τ'Ο » ΚΑΙΝ'ΟΝ τοῦ πολέμου ἢ τὸ τοιοῦτον κ. τ. λ. », ὁ ποτε διωρθοῦμην, ἀσκέπτως ἴσως, μεταποισῶν εἰς τὸ, Τ'ΟΝ ΚΑΙΡ'ΟΝ. λέγω δὲ τοῦτο οὐχ ὅτι νῦν μεταμέλει μοι παντάπασιν τῆς διορθώσεως, ἀλλ' ὡς οὐ πάνυ τι δῆλον ὄν, τί ποτε καὶ βούλεται, τὸ καινὸν τοῦ πολέμου. παρά τε γὰρ τῷ Θουκυδίδῃ (ἴδ. τὸν σχολιασθ. αὐτ.) καὶ παρ' ἄλλοις ὡς ἔπος εἰπεῖν τοῖς ἐξ αὐτοῦ λαβοῦσι τὴν φράσιν καὶ παροιμιακῶς

ἔξινεγκοῦσι διττὴν πολλάκις φέρεται γραφὴν, Καινὸν καὶ Κενόν. αὐτίκα Ἀριστοτέλης (Ἠθ. Νικομ. Γ, ια') « Δοκεῖ γὰρ εἶναι » πολλὰ ΚΕΝΑ τοῦ πολέμου, ἃ μάλιστα συνεωράκασιν. » οὗτοι (οἱ στρατιῶται) ». καὶ Πλούταρχος δὲ (περὶ τοῦ Ἀκούειν § 5), « Ὡς γὰρ πολέμου, καὶ ἀκροάσεως, πολλὰ τὰ ΚΕΝΑ ἔστι, κ. τ. λ. ». κἀν τούτοις μὲν διὰ τοῦ εἰ ἢ γραφῆς, ἢ καὶ ὁ νοῦς ἀπαιτεῖν ἔοικε σημαίνει γὰρ ἐνταῦθα τὰ κενὰ τοῦ πολέμου, τὰς ματαίας ἐκπλήξεις καὶ καταποθήσεις αὐτὰς καὶ Πανικοὺς φόβους καλεῖν εἰώθασιν, κατὰ καὶ Κικέρων (πρὸς Ἀττικ. Ε, 20), καὶ Κυίντος ὁ Κύρτιος (Βιβλ. Ζ) ἐξεδέξαντο τὴν φράσιν. φιλογραφεῖ δὲ καὶ Διογενιανὸς (Παροιμ. Ζ, π') τὸ, Πολλὰ κενὰ τοῦ πολέμου. παρὰ δὲ Διοδώρῳ τῷ Σικελιώτῃ, ὃς ἀπάντων μάλιστα κατεχρήσατο τῇ φράσει, διφθορογραφεῖται ἔστιν ὅτι τὰ, Καινά· ὁ δὲ νοῦς, ἐν τισὶ μὲν, εὐ πάνυ τι δῆλος, ἐν ἑτέροις δὲ, ὁ προσήκων τῷ, φιλογραφουμένῳ, Κενά, ἐν ἄλλοις δὲ (Κ, λ') ὁ τῷ διφθορογραφουμένῳ Καινά, τουτέστι, Παράδοξα καὶ θαυμάσια. Σουΐδας δὲ τὸ, Πολλὰ καινά τοῦ πολέμου, ἐκ Πολυβίου παρεληφώς, διφθορογραφεῖ. ἢ δὲ τῶν γραφῶν αὕτη σύγχυσις ἐκ τούτου μάλιστα λαβεῖν ἔοικε τὰς ἀφορμὰς ὅτι καὶ ἀληθῆς ἀμφοτέρων ὁ νοῦς· καὶ ἔχει γὰρ οὖν ὁ πόλεμος οὐ μόνον πολλὰ κενά, ἀλλὰ καὶ πολλὰ καινά· οἷόν ἐστι τὸ ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ τοῦ Ἡλιοδώρου. εἰ μὲν γὰρ ἀποβλέψαις εἰς τε τὸ προηγησάμενον, Θεαμάτων τὸ καινότετον, καὶ τὸ προσεχῶς ἐπόμενον, Οὐδαμῶς εἰώθως ἐθαυματούργει, ἔστιν ὁ πόλεμος τῶντι Καινουργός, ὡς εἰκὸς καὶ γεγραφέναι τὸν Ἡλιοδώρον· εἰ δὲ τὸ μετ' ὀλίγα ρηθισόμενον ἀναλογίσαι, ὅτι φόβου καὶ πτοίας ἀνάμειστοι οἱ ἐπὶ τοῦ τείχους, ἐτόξευον εἰς τοὺς ἐπὶ σωτηρίᾳ τῇ σφῶν ἦκοντας, πολεμίους ὑπονοήσαντες, εἴη ἂν ὁ πόλεμος Καινουργός, εἰ καὶ τοῦτο χρὴ λέγειν· κενός γὰρ καὶ μάταιος ἦν αὐτῶν ὁ φόβος.

Σελ. 356, σί. 5, Στρατιώτη.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Στρατῶ. — Στ. 10, Τῷ κατ' ἔσχατον κινδύνου γενομένῳ.] Οὕτω διώρθωκα τὸ παρ' ἀπασιν ἡμαρτημένον χωρίον· παρὰ γὰρ τὴν σημειωθείσαν τοῦ Κ γραφὴν (τὴν αὐτὴν οὔσαν τῇ ἐν τῇ Β), ἐν μὲν ταῖς ΚΑ γράφεται ἀδιανοήτως, Τὸ κατ' ἔσχατον κινδύνου ἑαυτῶν

γενόμενον, ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, τὸ κατ' ἔσχατον κινδύνου τὸν γενόμενον. ὁ δὲ νοῦς πρόδηλος, καὶ τοιοῦτος οἷον ἐξέφρασε καὶ ὁ Α, *Car à ceux qui sont ainsi reduictz à telle extremité de peril, toutes choses sont formidables et suspectes*, καὶ οἷον αὐτὸς Ἡλιόδωρος ἑτέροις ῥήμασιν ἐγνωμολόγησεν ἀνωτέρω (σελ. 334), εἰπὼν, « Ἡ συνήθειά σε τῶν δυστυχημάτων κ. τ. λ. ». Στ. 12, Ἐξετόξευον.] Τουτέστιν, Ἐκ τοῦ τείχους πρὸς τὸ ἔξω ἐτόξευον ἢ καὶ δῆλον ὅτι ἠμάρτηται τὸ, Εἰσετόξευον, τῶν πρὸ ἐμοῦ, εἶρηκε δὲ καὶ μικρῶ πρόσθεν (σελ. 354), « Τὴν αὐτὴν γραφὴν ἐκτοξεύων ». — Στ. 21, Ἐκσφενδονισθῆναι.] Διόρθωκα τὸ Ἐκσφενδονισθῆναι, τῶν πρὸ ἐμοῦ· οὐ γὰρ παρὰ τὸ, Ἐκσφενδονίζω, ἀλλὰ παρὰ τὸ, Ἐκσφενδονάω, οἷον καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 55), Ἀπσφενδόνητο, εἶρηκει· παρῶδηται δὲ ἐξ Εὐριπίδου (Φοινίσσ. 1189),

..... Ἐκ δὲ κλιμάκων
Ἐσφενδοῖατο χωρὶς ἀλλήλων μέλη.

Στ. 22, Κἂν ἐπὶ πλέον . . . εἰ μὴ τις κ. τ. λ.] Συνήρηκα τὸ, Καὶ ἂν, εἰς τὸ, Κἂν, οὕτω γεγραμμένον ἐν ταῖς ΚΑ· ἐξήλειψα δὲ καὶ τὸν ἐχόμενον, Καί, ὡς περιττόν. μαρτυρεῖ δὲ καὶ Σοφοκλῆς (Αἴαντ. 45),

Κ'ΑΝ ἰξέπραξεν, Εἰ κατημέλησ' ἐγώ·

καὶ πρὸ αὐτοῦ Ὅμηρος (Ἰλιάδ. Ε, 362),

..... Ὅς νῦν γε ΚΑΪ Α'Ν Διὶ πατρὶ μάχοιστο,

ἀμφότεροι ἀνευ τοῦ δευτέρου, Καί, ἐξενεγκόντες τὴν ῥῆσιν, Ὅμηρου δὲ οὐδὲν ἄλλο ἢ διὰ τὸ μέτρον διαλύσαντος τὸν, Κἂν. ἑτεροῖον δ' ἔοικε τὸ τοῦ Λουκιανοῦ (Θεῶν Διαλ. ΚΑ, β'), « ΚΑΪ Εἰ μὴ γε ἡ Θέτις κατελεήσασα ἐκάλεσεν . . . ΚΑΝ » ἐδέδετο αὐτῶ κεραυνῶ » προηγούμενον γὰρ τὸ Εἰ τοῦ ΚΑΝ, ἐξ ἀνάγκης ἀπήτησε τὸν πρὸ αὐτοῦ ἕτερον ΚΑΪ, ἵνα συνάπτηται πρὸς τὰ πρόσθεν εἰρημένα. — Στ. 24, Τῶν δὲ καὶ σὺν ὀργῇ, τῶν Αἰθιοπίων.] Προσέθηκα τὸ, Τῶν Αἰθιοπίων, μείζονος ἕνεκα σαφηνείας. τοῦτο δὲ καὶ ἡ χρῆσις βούλεται, ἠνίκα τῶ, Μὲν, καὶ τῶ, Δὲ, ἀντιδιαστέλλωνται τὰ κῶλα τῆς περιόδου· ὅπερ ἀγνοηθὲν, πλάνης αἴτιον πολλοῖς πολλαῖς ἐγένετο. αὐτίκα παρὰ τῶ Λουκιανῶ (Σολοικιστ. § 12), « Τὸ καταδουλοῦν σὺ μὲν ἴσως ταῦτόν τῶ καταδουλοῦσθαι

» νενόμικας· ἐγὼ δὲ οἶδα διαφορὰν οὐκ ὀλίγην ἔχον . . . ὅτε
 » τὸ μὲν ἐτέρῳ, τὸ καταδουλοῦν Δ' ἑαυτῷ γίγνεται ». τούτο
 ὁ σχολιαστὴς καὶ οἱ Κριτικοὶ μὴ νοήσαντες, ὑπέλαβον τὸν
 Λουκιανὸν ἐναντίον κανόνα τῆ κοινῆ τῶν Ἑλλήνων χρήσει τῶν
 μέσων ῥημάτων νομοθετεῖν· γραπτέον γὰρ καὶ στικτέον τὰ
 τελευταῖα ῥήματα οὕτως, « Ὅτι τὸ μὲν ἐτέρῳ, τὸ κατα-
 » δουλοῦν· Τὸ Δ' ἑαυτῷ γίγνεται », τουτέστι, Τὸ μὲν ἐν-
 εργητικὸν Καταδουλοῦν λέγεται ἐπὶ τῶν καταδουλούντων
 πόλιν ἢ ἔθνος ἐτέρῳ, καὶ οὐχ ἑαυτοῖς· τὸ δὲ (τοῦτο δ' οὐκ
 ἐνδέχεται ἄλλο εἶναι ἢ τὸ Καταδουλοῦσθαι, δηλωθέντος ἤδη
 πατέρου), ἐπὶ τῶν καταδουλούντων καὶ προσκλιωμένων ἑαυτοῖς.

Σελ. 357, σλ. 2, Παραγενόμενος.] Αἱ ΑΑ, Προσπαρα-
 γενόμενος. — Στ. 10, Τοσοῦτου νέφους.] Οὐκ ὀρθῶς ὁ Μ τὸ,
 Νέφους, εἰς τὸ, Στέφους, μεταποιητέον εἶναι ᾤθη. παρωδεῖ
 γὰρ αὐθις ἐνταῦθα, Νέφος καλέσαντα τῶν στρατιωτῶν τὸ
 πλῆθος, τὸν Εὐριπίδην (Φοινίσσ. 1320),

..... Ἡ πόλιν
 Στένω διακρύσας, ἣν περίεξ ἔχει νέφος
 τοιοῦτο, ὥστε δι' Ἀχέροντος εἶναι;

Ὅμηρος δὲ καὶ, Πεζῶν νέφος ('Ιλιάδ. Δ, 274), καὶ, Πολέ-
 που Νέφος (Ρ, 243), εἶρηκεν. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Κεκυ-
 κλωμένου, ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, Κεκλωμένου, ἐξ ὀρθωτέρας
 οἴμαι γραφῆς ἐτέρας, Κυκλουμένου, ὅπερ ἀμεινον. — Στ. 12,
 "Ὅ, τι βουλομένοις ἐσίν.] Αἱ ΑΑ, "Ὅ τι βουλόμενοι ἐσίν· αἱ δὲ
 ΚΑ αὐτὴν τε ταύτην τὴν Γραφὴν, καὶ προδέτι, "Ὅ τι βουλόμενοι
 ὁ ἐστίν, ὅπερ ἐμφέρεται καὶ ἐν ταῖς ΔΑ 440. — Στ. 14,
 Κατηρειπωμένου.] Τοῦ παρακμάσαντος Ἑλληνισμοῦ ἡ λέξις·
 Ἐρείπω γὰρ ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι ἀμεταβάτως ἐπὶ τοῦ, Πίπτω,
 ἐξ οὗ οἱ μεταγενέστεροι ἐσχημάτισαν τὸ μεταβατικόν, Ἐρει-
 πώω, ἢ Ἐριπώω. — Στ. 22, Τῶν πρὸς ἀνατολαῖς καὶ δυσμῶν
 Αἰθίοπων.] Ὅ γὰρ Ὅμηρος διχῆ ἔνεμε τοὺς Αἰθίοπας ('Οδυσσ.
 Α, 23),

Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ διδαίεται, ἴσχατοι ἀνδρῶν,
 οἱ μὲν δυσσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος·

τούτων δὲ τῶν ἐπῶν τὰς διαφοροὺς διορθώσεις τε καὶ ἐξηγή-
 σεις τῶν ἀρχαίων Κριτικῶν διὰ μακρῶν ὁ Στράβων καταλέγει
 ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Γεωγραφικῶν.

Σελ. 358, σφ. 1, Ἐχων οὖν τό τε ὑμᾶς κ. τ. λ.] Προσέθηκα τὸν, Οὖν, παραλειφθέντα τοῖς ἀντιγραφεύσι διὰ τὴν πρὸς τὴν τελευταίαν τοῦ, Ἐχων, παρήχησιν. ἐνδέχεται δὲ καὶ τὴν ἀρχὴν γεγράφθαι, Ἐχων τε τὸ ὑμᾶς, ὅπερ ἔοικεν ἐκφράσαι ὁ Λ. ἀντὶ τοῦ, Ἐχων, οὐκ ὀρθῶς αἱ ΚΑ, Ἐχω. — Στ. 4, Ἐφ' οἷς ἂν ἄσμενοι κ. τ. λ.] Τὸ ἐξῆς, Οὐκ αὐτὸς ὀρίζων, ἀλλ' ὑμῖν ἐπιτρέπων τὴν αἵρεσιν ἐκείνων, ἐφ' οἷς ἂν ἄσμενοι κ. τ. λ. — Στ. 6, Δίκην.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Νίκην. — Στ. 17, Μὴδὲ ἑαυτόν.] Γράφε, Μήτε ἑαυτόν. — Στ. 24, Τῷ Περσῶν.] Ἐκ τῶν ΚΑ. τὸν δὲ ἐχόμενον, Καὶ, μετεποίησα εἰς τὸν, Δέ· ἔστι γὰρ ἐπανόρθωσις τοῦ μικρῷ πρόσθεν εἰρημένου, Ἴσον εἶναί οἱ, ὡσανεὶ ἔλεγεν. οὐκ ὀρθῶς εἶπον ἴσον εἶναί μοι τὸ νῦν ἀπολέσθαι, καὶ τὸ ἀλῶναι προδοσίας παρὰ τῷ βασιλεῖ, χαλεπώτερον γὰρ πολλῷ τοῦτο. — Στ. 25, Ἀπλοῦ.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ.

Σελ. 359, σφ. 6, Ἐτι μελλήσων.] Διὰ διπλοῦ τοῦ λ γραπτέον εἶναι πᾶσι δῆλον. Αἱ ΚΑ, ΑΑ, καὶ ΔΑ581, Ἐτι καὶ μελλήσων, μετὰ τοῦ συνδέσμου. — Στ. 7, Ἐπανήεσαν.] Εἰς τοῦτο μετέβαλον τὸ ἀδιανόητον, Ἐτι ἀνήεσαν. καὶ ὁ Α δὲ τὸ ἡμέτερον, Ἐπανήεσαν, ἐξέφρασε διὰ τοῦ, *S'en retournerent*. Στ. 8, Πρὸς τε τὸν Ὑδάσπην.] Προσέθηκα τὸν σύνδεσμον, ὃν ἠρμήνευσαν καὶ ἀμφότεροι οἱ μεταφρασταί. — Στ. 9, Ἐπιγελάσας.] Γελάσας ἐπὶ τοῖς ἀπηγγελμένοις. εἰς τοῦτο δεῖν φήθη τρέφαι τὸ, Ὑπογελάσας· ἢ γὰρ, Ὑπὸ, τῷ Μειδιᾶν μᾶλλον ἢ τῷ Γελᾶν φιλεῖ συνάπτεσθαι· καὶ ἔστι τὸ, Ὑπομειδιάω, ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ Χαμογελῶ, ἢ Χαμαιγελῶ, φαμέν. — Στ. 12, Οὐκ ἐν ἑαυτῷ τὸ εἶναι κ. τ. λ.] Τὸ, Ἐαυτῷ, παρείληπται ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ· τὴν δὲ γενικὴν τοῦ ἀρθρου ἔτρεψα εἰς τὴν αἰτιατικὴν, ἵνα ἔχη συντάττεσθαι πρὸς τὸ, Σαλεύων, ὅπερ οὕτω συνέταξε καὶ ἀλλαχοῦ (σελ. 20 καὶ 101). ἔοικε δὲ τὸ λεγόμενον τῷ παρὰ Πλουτάρχῳ (Λακ. ἀποφθ.) ὑπὸ Λακεδαιμονίων πρὸς Ἀθηναίους ἀλόντας, καὶ Σάμον αὐτοῖς μόνον ἐᾶσαι ζῆλοῦντας ῥηθέντι, « Ὅταν αὐτῶν » οὐκ ἦτε, τότε καὶ ἄλλους ἔχειν ζητεῖτε· ἀφ' οὗ (φισὶ Πλού-) » ταρχος) καὶ ἡ παροιμία· Ὅς αὐτὸς αὐτὸν οὐκ ἔχει, Σά- » μον θέλει ». — Στ. 16, Ὡς οὐδεμιᾶς ὧν φροντίδος.]

Ὅμοιον βούλεται τῷ ἐν ἄλλοις (σελ. 386), « Ἐν οὐδεμιά » φροντίδι τιθέμενος ». καὶ εἰ τοῦτο ὀρθόν, οὐδὲ τὸ τοῦ Πλουτάρχου (ἐν Νικίᾳ § 18), « Ἦν δ' ἐλπίδος μεγάλης » μεταπωιητέον, ὡς ἔδοξε τοῖς Κριτικοῖς, εἰς τὸ, « Ἦν δὲ δι' ἐλπίδος μεγάλης, ἢ, Ἦν δ' ἐλπίδος μεστὸς καλῆς. ἐν μὲν τοι ταῖς ΚΑ γράφεται, Ὡς οὐδεμιάς ὄν φροντίδος, κατ' αἰτιατικὴν οὐδετέραν τὴν καλουμένην ἀπόλυτον ὅπερ ἴσως οὐ χεῖρον. ἔσται δ' ὁ νοῦς τινικαῦτα, Ὡς πράγματις ὄντος οὐδεμιάς ἀξίου φροντίδος.

Σελ. 360, στ. 3, Ἐπιγενομένης.] Ὁ Κ ὑπέλαβεν ἀντὶ τοῦ, Ἐπιγενομένοις; γραπτέον εἶναι, Ἐπιγενομένοιιν, ἢ Ἐπιγενομένων, ἵνα ἔχη ἀναφέρεσθαι εἰς τὸ, Ἐσπέρας καὶ νυκτός· ὁ δὲ Μ διορθοῦν ἐβούλετο, Ἐπιγενομένης, ὃ καὶ παρ-εἴληφα ὡς πιθανώτερον· φιλεῖ γὰρ Ἡλιόδωρος πλείοσιν οὐσιαστικοῖς ἐνικὸν ἐπάγειν ῥῆμα ἢ μετοχὴν. — Στ. 6, Ἄλλ' οἱ τε.] Οὕτω διεστείλαμεν, τὸ κακῶς, εἰς ἐν συνελθὸν Ἄλλοι τε· τὸ γὰρ ἄρθρον ἐνταῦθα ἀναπόλησιν ἐμφαίνει ὧν εἴρηκεν ἀνωτέρω (σελ. 552) περὶ τῶν ὀρυττόντων τὸν ὑπόγειον αὐλῶνα ἀπὸ τῆς πόλεως ἐπὶ τὸ χῶμα τῶν πολεμίων. ἢ δὲ διόρθωσις παραπολισία τῇ ἦν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 236) πεπωοῖκαμεν διαστολῇ τοῦ Ἄλλὰ εἰς τὸ Ἄλλ' α. — Στ. 18, Χαύνου τε καὶ Ἀκροτήτου.] Ἀντὶ τοῦ Χαύνου, ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ φέρεται, Χαύνης. τὸ δ' ἡμαρτημένον, Ἀκρατήτου, οὐκ ὠκνησα τρέφαι εἰς τὸ, Ἀκροτήτου· ὅτι δ' οὐχ ἄπαξ οἱ Ἀντιγραφεῖς συνέχεαν τὸ, Κροτῶ, καὶ Κρατῶ, δῆλον καὶ ἐκ τῶν πρόσθεν (σελ. 37), ἐν οἷς ἀντὶ τοῦ, Ἐπεκρατήσαμεν, ἐν ταῖς ΑΑ κακῶς ἐμφέρεται, Ἀπεκροτήσαμεν. ἔστι δὲ τὸ, Ἀκρότης, συνώνυμον τῷ, Χαῦνος, δηλοῦν τὴν μὴ συμπιληθεῖσαν καὶ πατήσει, τρέφει, ἢ ἄλλως πληγαῖς, στερρᾶν γενομένην γῆν καὶ ἀντιδιέσταλται πρὸς τὸ, Κροτητός, ἢ, Ἐπίκροτος, ὅπερ ἔστιν ὅτε σημαίνει καὶ τὸ λιθόστρωτον ἔδαφος, τὸ βαρβαρο-τουρκικῶς καλούμενον, Καλδιρίμι. τὸ δὲ, Ἀπόκροτος, πρὸς τῇ πιλήσει, καὶ τὸ τραχὺ καὶ σκληρὸν τῆς πεπατημένης γῆς δηλοῖ. — Στ. 22, Ταπεινοτέρου πρὸς τῶν ἐργαζομένων ἐπιρραγέντος, ἐπίχυσις κ. τ. λ.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ταπεινοτέρου πρὸς τῶν ἐργαζομένων, ἐπιλαχέντος ἐπίχυσις· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ,

τ. π. τ. ε. ἐπιλαχόντος (ἄλλ. ἐπιλαχέντος) ἐπίχυσις, καὶ, Ταπεινοτέρου τῶν ἐργαζομένων ἐπιραγέντος ἐπίχυσις, ἐκ τε τούτων οὖν τῶν γραφῶν καὶ τῆς ἐν τῇ Β, Ταπεινοτέρου τῶν ἐργαζομένων ἐπιλαβόντος, ἐπίλυσις (ἢν παρέλιπεν ὁ Κ καὶ οἱ μετ' αὐτὸν) διεσκεύασα τὸ χωρίον, ὅπερ οὐδ' ἂν οὕτω πάνυ τι σαφῶς ἐκπεφράσθαι δόξειεν. ἀντὶ δὲ τοῦ, Ἐπίχυσις, ἐνδέχεται τὴν ἀρχὴν γεγράφθαι, Ἐπίκλυσις ἢν γραφὴν ὑπονοεῖν παρέχει καὶ τὸ τῆς Β, ἐπίλυσις.

Σελ. 361, στ. 1, Ὀδοποιοῦντος.] Ἡ αὐτὴ καὶ ἐν ταῖς ΑΑ· ἐν δὲ τῇ Β, Ὀδοιτροῦντος, ἀντὶ τοῦ, Ὀδοιποροῦντος, ὅπερ ἐμφέρεται ἐν ταῖς ΚΑ. — Στ. 7, Καὶ αὐτοὺς Συηναίους.] Ἐκ τῶν ΑΑ. Οὕτω προῖον (σελ. 368), Αὐτῶν Περσῶν. — Στ. 11, Περιέθειον.] Αἱ ΑΑ, Παρέθειον. — Στ. 13, Ἄχρι δὴ τὸ φῶς κ.τ.λ.] Παρὰ τὴν ὑποσημειωθεῖσαν γραφὴν τοῦ Κ τὴν αὐτὴν οὔσαν τῇ τῆς Β καὶ τῶν λοιπῶν, Ἄχρι δὴ τοῦ ὅτι φῶς (γεννηθεῖσαν ἴσως ἐξ ἑτέρας τῆς, Ἄχρι δὴ τοῦ ὅτε φῶς), ἐν ταῖς ΚΑ ἐμφέρονται ἑτεραι δύο γραφαί, Ἄχρι δὴ τὸ ἡμέρας φῶς, καὶ, Ἄχρι δὴ τὸ φῶς. τούτων οὖν προειλόμην τὴν δευτέραν· περιττὸν καὶ γὰρ τὸ ἡμέρας, οὐ μόνον διὰ τὸ προηγησάμενον, Ἐω, ἀλλ' ὅτι καὶ κατ' αὐτὸ τὸ φῶς ἔοικε κυρίως ἐπὶ τοῦ τῆς ἡμέρας εἶπουν τοῦ ἡλιακοῦ φωτός τὴν ἀρχὴν τετάχθαι, ὡς τὸ Φέγγος ἐπὶ τοῦ τῆς νυκτός. ἐντεῦθεν ὀρμηθεῖσα καὶ ἡ συνήθεια Φεγγάριον κατ' ἐξοχὴν ἐκάλεσε τὴν Σελήνην. ταύτης δὲ τῆς διαφορᾶς μαρτύρια ἔστι παραδέσθαι καὶ ἐκ τῶν Ἀρχαίων· ἀλλὰ πρό γε τούτων οὐκ ἄκαιρον ἴσως τὰ τῶν Γραμματικῶν ἐρευνῆσαι. ὁ μὲν οὖν Ἡσύχιος ταῦτά φησι (λεξ. Φέγγος), « Φῶς ἡμέρας· φέγγος σελήνης »· ὁ δὲ χωρίον οἱ Κριτικοὶ, εἴτε καὶ τυφλῶ δῆλον ὑπολαβόντες, εἴτε καὶ μὴ νοήσαντες, οὐδεμιᾶς ἠξίωσαν σημειώσεως. βούλεται δὲ Ἡσύχιος λέγειν τοῦτο, ὅτι τὸ μὲν φῶς ἐπὶ τῆς ἡλιακῆς, τὸ δὲ Φέγγος ἐπὶ τῆς σεληνιακῆς αὐγῆς τέθειται· ὁμολογοῦσι δὲ τούτῳ καὶ οἱ σχολιασταὶ τοῦ Ὀμήρου, οἱ, ἐξηγούμενοι τὸ « Φῶς ἐρέουσα (Ἰλιάδ. Β, 49), » φασὶν ὅτι κατ' ἐξοχὴν ὁ ἥλιος φῶς λέγεται. οἶδασι δὲ τὴν διαφορὰν ταύτην οἱ Ἀττικὸὶ συγγραφεῖς, εἰ καὶ μὴ πάντες, μῆτε πάντι. αὐτίκα Πλάτων (Πολιτ. 5, σελ. 508), « Ὅτ' ἂν μικέτι ἐπ' ἐκεινά τις αὐ-

» τοὺς (ὀφθαλμοὺς) τρέπη, ὧν ἂν τὰς χροὰς τὸ ἡμερινὸν ΦΩΣ
 » ἐπέχη, ἀλλὰ ὧν νυκτερινὰ ΦΕΓΓΗ, ἀμβλυώπτουσί τε
 » κ. τ. λ. ». ἐντεῦθεν οὖν ἐξηγητέον καὶ τὸν Κομικὸν, ἐν οἷς
 περὶ τῆς ἐν Μακάρων νήσοις εὐδαιμονίας τῶν εὐσεβῶν λέγει
 (Βατρ. 454),

Μόνοις γὰρ ἡμῖν Ἕλιος
 Καὶ φέγγος ἰλαρὸν ἔστι,
 Ὅσοι μεμυήμεθ' εὐ-
 σεβῆ τε διήγομεν
 Τρόπον κ. τ. λ.

ἔστι γὰρ ἐνταῦθα τὸ, Ἕλιος καὶ φέγγος, οὐχ ὡς ἂν τις ὑπο-
 λάβοι τὸ τοῖς Γραμματικοῖς καλούμενον Ἐν δια δυοῖν σχῆμα,
 ἀντὶ τοῦ, Ἕλιου φέγγος, ἀλλὰ, Ἕλιος καὶ σελήνη, ἢ ὡσπερ
 ἢ συνήθεια λέγει, Ἕλιος καὶ φεγγάριον. — Στ. 16, Ἦδη
 γὰρ καὶ οἱ Αἰθίοπες.] Ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 17, Καταρρά-
 κτας.] Οὕτως αἱ ΑΑ, ἀνευ τοῦ προηγουμένου παρὰ τοῖς ἄλ-
 λοις, Καί. τὸ δὲ, Καταρράκτας, ἔγραφα διὰ διπλοῦ τοῦ ρ,
 διὰ τὸ συνηθέστερον· παρὰ τὸ, Ῥάσσω. ἔξεστι δὲ καὶ δι' ἑνός,
 Καταράκτας, γράφειν, ὡς οἱ λοιποὶ, παρὰ τὸ, Ἀράσσω.
 εἰρήκαμεν δ' ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 48) περὶ τῆς οὕτω καλου-
 μένης ἐπιθετικῶς, Καταρράκτῆς θύρας, ἥς οὐδὲν ἴσως δια-
 φέρει ἢ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ (Ἀντιγ. 1186), Ἀνασπαστὸς
 πύλη. δῆλοι δὲ καὶ οἱ αὐτοφουεῖς τοῦ Νείλου Καταρράκται,
 ἀρσενικῶς καὶ οὐσιαστικῶς καλούμενοι, ὧν ἐμνήσθη Ἡλιόδω-
 ρος ἀνωτέρω (σελ. 95). ἐν δὲ τῷ προκειμένῳ χωρίῳ, ὁ Καταρ-
 ράκτης ἐκ σανίδων συνηρμοσμένην θύραν, ὁμοίαν τῇ καταρ-
 ράκτῃ λεγομένῃ θύρᾳ, σημαίνει, καθιεμένην ἐπὶ τῷ κωλύειν
 τὸν πρόσω ροῦν τῶν ὑδάτων, καὶ αὔθις ἀνεμένην, ἐπὶ τῇ τῶν
 αὐτῶν τούτων ἐκρύσει. ταύτην οἱ Ἴταλοὶ, τὴν λέξιν μικρὸν
 παρατρέφαντες, *Caterrata* καλοῦσιν, οἱ δὲ Γάλλοι, *Vanne*.
 Στ. 21, Οἱ δὲ καί.] Προσίλαβον τὸν, Καί ἐκ τῶν ΑΑ. —
 Στ. 22, Ἦν δὲ οὐδ' ὡς . . . οὐδετέροις.] Ἐτόνησα τὸ, Ὡς,
 ἵνα σημαίνῃ τὸ, Οὕτως· τὸ δὲ ἐχόμενον, οὐδὲ ἑκατέροις, ἢ
 γραπτέον, Ἐκατέροις, μόνον, περιγράψαντας τὴν ἄρνησιν,
 ἢ τρεπτέον εἰς τὸ, Οὐδετέροις, ὡς διώρθωκα. ἐρεῖ γὰρ καὶ μετ'
 ὀλίγα (σελ. 562), « Οὐτε φρουρᾶς ἔτι παρ' οὐδετέροις σπου-
 » δαζομένης ». τῆς δὲ τοιαύτης τοῦ Ἐτερος καὶ Ἐκάτερος

συγχύσεως εύριστομεν καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 370) ἕτερον παράδειγμα.

Σελ. 362, στ. 1, Ἐξιμαῖσθαι.] Οὕτως αἱ ΚΑ. — Στ. 5, Ἠνεωγμέναις.] Ἐκ τε τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 7, Τὸ γενόμενον.] Ἴσως, Τὸ γινόμενον. — Στ. 10, Εὐπαθείαις.] Ἡροδότου ἡ λέξις, ὡς αὐτῇ τε ταύτῃ συνεχῶς κέχρηται, καὶ τῷ συστοίχῳ ῥήματι, Εὐπαθέω· αὐτίκα ἐν οἷς τὰ κατὰ τὴν τῆς Βαβυλωνος ἀλωσιν διηγεῖται (Β, ρμá) « Ἀλλὰ, τυχεῖν » γάρ σφι ἐοῦσαν ὀρτὴν, χορεύειν τε τοῦτον τὸν χρόνον καὶ ἐν Εὐπαθείῃσι εἶναι ». ἔστι δὲ ἡ Εὐπαθεία τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον, Ξεφάντωςις, καὶ τὸ Εὐπαθέω, τὸ Ξεφαντόνω. τοῦτο δὲ δῆλον ὅτι παρὰ τὸ, Ἐκφαντώ, ἀχρηστον μὲν τοῖς Ἀρχαίοις ῥήμα, οὐχ ὑπεναντίως μέντοι τῇ ἀναλογίᾳ παραγόμενον ἀπὸ τοῦ, Ἐκφαντος, ὅπερ ἐσήμαινον ἐκείνοις, τὸν λαμπρὸν καὶ περιφανῆ (Ἡσύχ. λέξ. Φαντός). οὐκ ἀπεικόντως δ' ἂν καὶ εἰς τὸ σημαίνειν τὸν ἐν τῇ συνηθείᾳ Ξεφανώλην καλούμενον μεταφέροι τις τὴν λέξιν, ἐπεὶ καὶ λαμπροφορεῖν, καὶ λαμπρῶς ἐστιᾶσθαι εἰώθασιν οἱ εὐπαθεύοντες, καὶ φαίνεσθαι δὲ μᾶλλον συνερχομένους εἰς ἐν, καὶ παρ' ἀλλήλους ἰόντας, ἐν ἑορταῖς, ἐν πανηγύρεσιν, ἐν πότοις καὶ κώμοις. σημειούσθω δὲ ἐν παρόδῳ ὅτι κακῶς ὁ Δουκάγγιος ἐπλάσατο λέξεις τὸ Ξεφανδεῖν καὶ Ξεφαντεῖν, ἡ γὰρ συνηθεία τὸ Ξεφαντόνεειν μόνον οἶδε, καὶ τούτῳ ἀμεταβάτως χρῆται, οὐκ ἐνεργητικῶς, ὡς ἐκεῖνος ὑπέλαβεν. ἔτι προσσημειούσθω καὶ τοῦτο, ὅτι μακρῶ κυριώτερον, καὶ μᾶλλον οἰκείως τῷ τῶν Ἀρχαίων Εὐπαθῶ, λέγοιμεν ἂν ἐν τῇ συνηθείᾳ Καλοπαθῶ, οὐ μόνον διὰ τὸ ἀντικείμενον Κακοπαθῶ, ὑπερ οὐδεὶς ὅλως ἠγνόηκε τῶν Γραικῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ οἱ ὀλίγαις πρὸ ἡμῶν ἑκατονταετηρίσι γεγονότες τῷ Καλοπαθοῦμαι, κατὰ μέσσην διάθεσιν, ἐπὶ τοῦ Ξεφαντόνω ἐχρῶντο, ὡς ἐν ἑτέροις δηλώσομεν. — Στ. 14, Ἐμφαίνει.] Ἐκ τῶν ΑΑ· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ παρὰ ταύτην τὴν γραφὴν ἐμφέρεται καὶ, Ἐκφαίνει. — Στ. 20, Ἄρδοντα, καὶ . . . ἐφομβρίζοντα.] Ἐκ τε τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. ἀντὶ δὲ τοῦ, Τεταγμένως, ἐν ταῖς ΚΑ, Τεταγμένον. — Στ. 21, Ταύτη.] Ἴσως, Ταῦτα, ἡ γοῦν, Ταυτὶ, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα (σελ. 363). Στ. 22, Τὴν ὑγραῖς τε.] Οὕτως ἡ Β, αἱ ΑΑ, καὶ ὁ Μ μετὰ

τοῦ ἄρθρου. — Στ. 24, Τὰ ἄλλα.] Περιέγραφα τὸν σύνδεσμον, διὰ τὴν ἐπαγομένην μετοχὴν, Λέγοντες.

Σελ. 363, στ. 2, Θατέραν.] Σολοίκως κἀνταῦθα· ἔδει γὰρ, τὴν ἐτέραν, λέγειν. ἢ δὲ περὶ τῆς ὑγρας οὐσίας ὡς ἀρχῆς τοῦ σύμπαντος δόξα Θαλοῦ ἐγένετο ἐν τοῖς Ἑλλήσιν, ὡς φησι Πλούταρχος (Ἄρεσκ. τοῖς Φιλοσόφ. Α, γ')· εἰκὸς δὲ αὐτὴν ἐκεῖνον μέλενεκεῖν ἐξ Αἰγύπτου, ὅσοι καὶ τοῖς ἱερεῦσιν ὁμιλήσων παρεγγόνει. καὶ Ἡλιόδωρος μὲν τὴν ἐτέραν τῶν δύο οὐσιῶν ἐμφαίνει τὸν Νεῖλον ὑπὸ Αἰγυπτίων φησὶ πιστεύεσθαι· Φιλόστρατος δ' ἐν Ἀπολλωνίου βίῳ (5, 5'), ἀμφοτέρως τὸν αὐτὸν Νεῖλον εἶναι ὑπολαμβάνειν τοὺς παρ' Αἰθίοφι Γυμνοσοφιστὰς λέγει, «Θεραπεύουσι δὲ Νεῖλον μάλιστα· τὸν γὰρ «ποταμὸν τοῦτον ἠγοῦνται γῆν καὶ ὕδωρ». — Στ. 4, Ἴσιν τὴν γῆν.] Τοῦτο ἐμφαίνει καὶ Ἡρόδοτος (Α, νθ' καὶ ρνς') λέγων ὅτι Ἴσις κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν σημαίνει, Δήμητηρ, ὃ ἔστι, Γῆ μήτηρ. ἕτεροι δὲ τὴν αὐτὴν τῇ Σελήνῃ ὑπέλαβον τὴν Ἴσιν, ἣ φησιν ὁ Σικελιώτης Διόδωρος (Α, ια'). Ὅσιρις δὲ ὁ τῆς Ἰσιδος ἀνὴρ, κατὰ μὲν τινὰς, οἷς κατὰ κολούθησεν Ἡλιόδωρος, ὁ αὐτὸς ἔστι τῷ Νείλῳ, κατ' ἄλλους δὲ, τῷ Βάκχῳ· περὶ ὧν διὰ μακρῶν φιλοσοφεῖ Πλούταρχος ἐν τῇ Περὶ Ἰσιδος καὶ Ὅσιριδος βίβλῳ. εἰκότα δὲ μᾶλλον λέγειν δοκοῦσιν, οἱ τὸν αὐτὸν τῷ Ἡλίῳ ὑπολαβόντες· ἐπεὶ καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα Ὅσιρις Αἰγυπτία γλῶττι Πολυόφθαλμος ἐρμηνεύεται (Πλούταρχ. αὐτόθ. καὶ Διόδ. Σικελ. Α, ια'). — Στ. 6, Ἀπόντα. Ἐν τῇ Β γράφεται, Ἀπαντα, ὅπερ ἐξέφρασεν ὁ Λ ὡς περ συνώνυμον τοῦ, Ὀλον, πρὸς τὸν Ὅσιριν συνάψας. ἐν δὲ ταῖς ΚΑ, Ἀπαντῶσα, (συναπτόμενον τῷ, Ἡ θεός) ὅπερ ἐγκρίνει ὁ Μ, καί περ μὴ καταχωρίσας ἐν τῷ κειμένῳ. τὸ, Ἀπόντα, ὡς ἰδίαν διόρθωσιν προβάλλει ὁ Κ· οὕτω μὲντοι διορθωκῶς πρὸ αὐτοῦ κατάδηλός ἐστιν ὁ Α, ἐπεὶ ἐξέφρασε, *Regrette Osiris, quand il est absent.* — Στ. 8, Τὸν Τυφῶνα ἐχθραίνει.] Ἐχθραίνει, παρὰ τὸ Ἐχθρός· ἢν παραγωγὴν προεἴλετο καὶ ἢ συνήθεια, Ἐχθρεύομαι, κατὰ μέσσην διάθεσιν λέγουσα. οἱ μὲντοι Ἀττικοὶ καὶ οἱ τὰ τῶν Ἀττικῶν ζηλοῦντες, Ἐχθαίρω, παρὰ τὸ ἔχθος λέγουσι· καὶ οὐκ ἀπεικὸς οὕτω γεγραφεῖναι τὸν Ἡλιόδωρον· καὶ γὰρ καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ (Νομο.

§ 5) καὶ Αἰλιανῶ (Ζώων Ἰδ. Ε, β') καὶ ἄλλοις τὸ Ἐχθραίνω καὶ τὸ Ἐχθαίρω συνέχεαν οἱ Ἀντιγραφεῖς, ὑπὸ τῆς κοινῆς ὡς ἔοικε συνηθείας παραχθέντες. ὁ δὲ Τυφῶν ἀδελφὸς ἦν Ὀσίριδος, ὃν καὶ τῆς βασιλείας καὶ τοῦ βίου ἀπεσύλησε. Γούτον ἔπειτα, Ἰμωροῦσα τῷ ἀνδρὶ ἢ Ἰσις, μετὰ τοῦ υἱοῦ Ὀρου, ὡς μὲν τινες βούλονται, τῆς τυραννίδος ἐξέωσεν, ὡς δ' ἕτεροι, καὶ ἀπέκτεινε. — Στ. 11, Ὑπονοίας.] Ἐτρεψα τὸ κακῶς εἰσερρήσαν εἰς τὸ χωρίον Ἐπινοίας εἰς τὸ Ὑπονοίας, ὃ ἐστὶν Ἀλληγορίας. ταύτην δὲ τὴν Ἀλληγορίαν ἐξηγεῖται Πλούταρχος (περὶ Ἰσιδ. καὶ Ὀσίρ. § 39), « Ἡ δὲ Τυφῶνος ἐπιβουλὴ » καὶ τυραννὶς, αὐχμοῦ δύνამις ἦν ἐπικρατήσαντος, καὶ διαφορήσαντος τὴν τε γεννῶσαν ὑγρότητα τὸν Νεῖλον καὶ αὐξοῦσαν. ἢ δὲ συνεργὸς αὐτοῦ βασιλεὺς Αἰθιοπίων αἰνίττεται » πνοᾶς νοτίους ἐξ Αἰθιοπίας κ. τ. λ. ». καὶ εἰκὸς τοὺς τὸν Ὀσίριν τὸν Νεῖλον εἶναι ὑπονοήσαντας, καὶ τοὺς αὐχμηροὺς τῆς Λιβύης ἀνέμους, τοὺς ἀνθρώποις καὶ κτήνεσι πολλάκις ὀλεθριωτάτους, διὰ τοῦ Τυφῶνος αἰνίξασθαι, ὃν καὶ αὐτὸν Ἡσίοδος (Θεογ. 306),

Δεινὸν δ' ὑβριστὴν τ' ἀνεμον.

ἐκάλεσεν. ὁ γὰρ παρ' Ἑλλήσι Τυφῶς, Τυφῶν, ἢ Τυφωεύς, εἰς τῶν τοῖς Θεοῖς πολεμησάντων γιγάντων γεγονέναι μυθολογούμενος, ἐξ Αἰγυπτίων εἰς Ἑλλήνας μετενηνέχθαι δοκεῖ. οὔτοι δὲ πάλιν ἐπλάσαντο, διωκόμενον ὑπὸ τοῦ Διὸς, εἰς Αἴγυπτον παραγενέσθαι, κακεῖ βυθισθέντα κεῖσθαι ἐν τῇ Σερβωνίτιδι λίμνῃ (Ἀπολλων. Ἀργοναυτ. Β, 1219). Στ. 15, Τοῦτό τοι.] Οὕτω διώρθωκα ἢ δ' αἰτία δῆλη ἐξ ὧν ἔφθην εἰρηνικῶς ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 47). — Στ. 17, Τῶν κατὰ Συήνην.] Ἐτρεψα τὸ, Τὸ, εἰς τὸ, Τῶν, παθητικῶς ἐκδεχόμενος τὸ, Περαινομένων κατὰ γενικὴν τὴν καλουμένην Ἀπόλυτον, ἢ ἢ ὁ νοῦς, Τῶν κατὰ Συήνην συμβάντων εἰς πέρας τῆ διηγήσει διαβιβαζομένων, ὃν ἐξέφρασε καὶ ὁ Λ. εἰ δὲ τις ἔλοιτο τὸ, Περαινομένων, κατὰ μέσσην διάθεσιν ἐκλαμβάνειν, ἵνα ἢ Ἡμῶν περαινομένων, τουτέστι, Διηγουμένων (καίπερ οὐ πάνυ τι καταλλάλως ἐχούσης ἐνταῦθα τῆς γενικῆς πρὸς τὸ προηγησάμενον, Ἡμῖν), ἀναγινωσκέτω τινεμάτα πληθυντικῶς, Τὰ κατὰ Συήνην. — Στ. 20, Τοῖς μὲν

σώμασι, τοῖς περιεσθηκόσι κ. τ. λ.] Ἐτρεψα τὸ, Καὶ, εἰς τὸ, Τοῖς, μεταβαλὼν ἅμα καὶ τὴν σίξιν, ἵνα ἢ ὁ νοῦς, Τοῖς μὲν σώμασι κάμνοντες διὰ τὰ περιεσθηκότα δεινά, ὡς ἄριστα ἐξέφρασεν ὁ Α, *Et combien que leurs corps fussent lassez et recreuz de travail, pour les maux qui les environnoient etc.* ὁ Μ διορθοῦν ἐπεβάλετο οὕτως, Καὶ μὲν σώμασι, τοῖς περιεσθηκόσι· ὅπερ οὐδ' Ἑλληνικὸν ὅλως ἐστὶ τῆ τάξει.

Σελ. 364, σλ. 15, Λαβόμενος τῆς ἐστερευμένης.] Τὸ, Λαβόμενος ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. σημειωτέον τὸ, Ἐστερευμένης, ἀντὶ τῆς ἄλλως λεγομένης Ξηρᾶς, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς Θαλάσσης, ἢ γοῦν τῆς ὀψωσοῦν ὕδατι κρυπτομένης γῆς. ἐντεῦθεν ἢ συνήθεια παραλαβοῦσα χρῆται τῷ, Στερεὰ, καθὰ καὶ τῷ Ξηρὰ, ἐπὶ τῆς γῆς. οἱ δὲ χυδαιέστεροι καὶ, Στερεὰ, λέγουσιν, οὐ μόνον ἐν τούτῳ, ἀλλὰ καὶ ἐν ἅπασιν ὡς εἰπεῖν τοῖς διὰ τοῦ εα Φηλυκοῖς καινοτομήσασα τὴν γραφὴν, οἶον Μηλιά, Συκιά, ἀντὶ τοῦ Μηλέα, Συκέα, κ. τ. λ.

Σελ. 365, σλ. 10, Ἐγχειρίζειν.] Ἐκ τῶν ΚΑ. ἴσως δὲ καὶ μετὰ τοῦ συνδέσμου γραπτέον, Ἐγχειρίζειν τε, ὃ δὴ καὶ ὑπονοεῖν πως παρέχει ἢ τελευταία τοῦ Ἐγχειρίζεσθαι. — Στ. 18, Ἐλεεινὴν ὀλολυγὴν.] Σημεῖωσαι τὸ, Ὀλολυγὴν ἐπὶ θρήνου, καὶ ἔπειθι τὰ περὶ τούτου εἰρημένα μοι ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 121). — Στ. 22, Τὸ θυμούμενον.] Ἦγουν τὸν θυμόν· μετοχὴν ἀντὶ ὀνόματος, ὡς καὶ Εὐριπίδης (Ἐκαθ. 299),

..... Μηδὲ τῷ θυμούμενω
Τὸν εὖ λέγοντα δυσμενῆ ποιοῦ φρενί.

εἰρήκαμεν δὲ περὶ τοῦ σχήματος τούτου καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 141). — Στ. 24, Φύντας.] Πάλιν, Φύντας, ἀντὶ τοῦ, Φύσαντας, περὶ οὗ εἰρήκαμεν ἀνωτέρω (σελ. 72).

Σελ. 366, σλ. 2, Κλαυθμυριζόμενα ἐπαγωγόν.] Οὕτως ἢ Β καὶ αἱ ΑΑ συνθέτως, Ἐπαγωγόν, τουτέστι κινήτικῳ εἰς εἶκτον, ἐλεεινῳ. πρώτου τοῦ Κ διορθώσαντος, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν παραδιορθώσαντος, τὴν λέξιν τῆ διαιρέσει, Ἐπ' ἀγωγόν, μηδ' ὅ, τι διὰ τοῦ, Ἐπ' ἀγωγόν, ἐνενοεῖ, εἰπεῖν ἀξιώσαντος, πάντες οἱ μετ' αὐτὸν, ὡς ἀπὸ τρίποδος παρέλαβον τὴν γραφὴν. καὶ τοῦτο μὲν οὐδεμιᾶς δεῖσθαι διορθώσεως

ἀναμφότερον ἐστὶ· οὐχ ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ χωρίον δι' ὅλου ἔρρῶσθαι, καίπερ τοῦ νοῦ προδήλου τυγχάνοντος, ἔοικεν· ὁ μὲν γὰρ νοῦς ἐστὶ, τὰ δὲ φελλιζόμενα καὶ κλαυθμυριζόμενα ἐπαγωγόν, ἔφερε τὴν βάσιν ἐπὶ τὴν ἀγούσαν ὡς τοὺς πολέμους. Ἡλιόδωρος δὲ, ἢ αὐτὸς γράψας, ἢ τῆς τῶν ἀντιγραφῶν ἀμαθίας παραπολαύσας, πρῶτον μὲν τὰς λέξεις, τὴν βάσιν, ὑπερβιάσας τοῦ, Κλαυθμυριζόμενα, συνέχει τοῦ λόγου τὴν σύνταξιν· ἔπειτα καὶ τὸ, Ἐφέρετο κατὰ μέσσην διάθεσιν, δίχα μὲν τοῦ, Βάσιν, καλῶς ἂν ἔλεγε, κατὰ τὸ (Εὐριπίδ. Ἡρ. μαινομ. 1246),

..... Ποῖ φέρη μαινόμενος;

μετὰ δὲ τούτου, ἕτερόν τι λέγει τοῦ δηλουμένου ὑπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ, Ἐφερε τὴν βάσιν, ᾧ κέχρηται Εὐριπίδης (Τρωάσ. 332),

..... Ποδῶν
Φέρουσα φιλάταν βάσιν.

πλὴν εἰ μή τις ὑπονοοίη τὸ, Βάσιν, εἰς τὸ, Βάξιν μελαποιήεον εἶναι· τινικαῦτα γὰρ καὶ τὸ, Ἐφέρετο καλῶς ἔξει, καὶ τὸ, Φελλιζόμενα τὴν βάξιν, οὐδὲν ἄλλο ἐστὶ, ἢ, Φελλιζόμενα τὴν φωνὴν, εἰς τὸ ποιητικώτερον παρακεκινδυνευμένης τῆς λέξεως, κατὰ μίμησιν καὶ τοῦτο τῆς Εὐριπίδου κομφείας, παρ' ᾧ τὸ Βάξις ἐπὶ τῆς φωνῆς τέθειται (Μηδ. 1374),

... Πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρα σέθεν.

Στ. 12, Ἀφυσνωμένους.] Οὕτως αἱ ΚΑ· ἔοικε δὲ ἡ λέξις τοῦ παρακμάσαντος Ἑλληνισμοῦ. εἶχε δὲ λέγειν καὶ Ἀφυσνώσαντας, ἀμεταβάτως, οἷόν ἐστι καὶ τὸ παρὰ τῷ Λουκᾷ (Η, κγ'), « Πλεόντων δὲ αὐτῶν ἀφύσνωσε ». — Στ. 15, Ἰδόντων.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Εἰδόντων, ὅπερ ἄμεινον ἴσως. — Στ. 14, Ἐνόωλους.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ διηρημένως, Ἐν ὀωλοῖς. — Στ. 19, Πρὸς τὸ μάλλον καταιδέσαι.] Ἐκ τῶν ΚΑ ἢ γραφή.

Σελ. 367, στ. 4, Εἰς τὴν πόλιν.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ· τὸ γὰρ, Ὡς, προθετικῶς ἐκλαμβανόμενον, προσώποις, οὐ πράγμασι, συντάσσεται· οὐδ' ὡς φαμεν, Ὡς τὸν βασιλέα, οὕτως οἷόν τε καὶ, Ὡς τὴν πόλιν, φάναι· ὁ δὲ καὶ πρὸ ἡμῶν ἐρημέωσατο Κοῖνος (εἰς τὰ τοῦ Κορίνθ. περὶ διαλέκτ. σελ.

33). — Στ. 6, Αὐτός.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 16, Ὁ γὰρ Ὀροονδάτης.] Προσέθηκα τό, τε ἄρθρον καὶ τὸν σύνδεσμον ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΔΑ576, ἢ γραφῇ κατηκολούθησε καὶ ὁ Μ. — Στ. 17, Στρατιάν.] Μυριάκις οἱ Ἀντιγραφεῖς συνέχεαν τὸ Στρατιὰ μετὰ τοῦ Στραλεία, παρά τε τῷ Ἡλιοδώρῳ καὶ παρὰ πλείστοις ἄλλοις. διωρθωσάμην οὖν ἐνταῦθα τε καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς τὴν γραφήν. Στρατιὰ μὲν γὰρ ἐστὶν αὐτὸς ὁ στρατός, ἢ γουὸν τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν· Στραλεία δὲ, παροξύτωνως καὶ διὰ διφθόγου (παρὰ τὸ, Στραλεύω), ἢ τοῦ στραλοῦ πορεία καὶ εἰς τὸν τόπον τῆς μάχης προέλευσις. εἶδὲ Ἀμμώνιος λέγει, ὅτι ἐναλλάσει πολλάκις ἐν τῇ χρήσει ταῦτα, καὶ Φώτιος ἐν τῷ οὐπῶ ἐκδοθέντι λεξικῷ, ὅτι καὶ Στρατιάν, τὴν Στράτευσιν αὐτὴν λέγουσι, τοῖς ποιηταῖς ἐφεῖσθαι τοῦτο ἐστὶν ὅτε, διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, ὑποληπτέον. Τὴν Στρατείαν, ἢ γουὸν τὴν Στράτευσιν, οἱ Βυζαντινοὶ συγγραφεῖς ἰδίως Ταξειδίον ἔλεγον, καθὰ καὶ τὸ Ἐκστρατεύειν, εἴτουν εἰς πόλεμον ἰέναι, Ταξειδεύειν, (παρὰ τὸ τῶν Ἀρχαίων, Τάξις, ἐξ οὗ καὶ ὁ Ταξίαρχος καὶ τὸ Λειποτάξιον κ.τ.λ.). ἃ παραλαβοῦσα ἢ νῦν ἐπικρατοῦσα συνήθεια, οἰκέτι τῆς Ἑλλάδος ἐχούσης τοὺς ὑπερμαχομένους τῆς ἰδίας ἐλευθερίας, ἐπὶ πάσης ἀπλῶς πορείας τε καὶ ἐκδημίας, καὶ ἰδιαίτερον ἐπὶ τῆς θαλασσοπορίας τέθεικε. — Στ. 19, Κατώπτευεν.] Ἄμεινον ἂν εἴποι Καλιώπτευσεν καὶ ἴσως τοιαύτη ἦν ἡ ἀρχαία Γραφή. Στ. 21, Σωτηρίαν τε αἰτήσας.] Αἰ ΑΑ, Σωτηρίαν τε καὶ αἰτήσας. — Στ. 24, Παρασκευάσας.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. Σελ. 368, σλ. 6. Ἡὔτρεπισμένους.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. Στ. 10, Παραταττόμενος.] Οὕτως αἰ ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 12, Τοῖς ὄπλοις τὸ πεδίον καταστράπτων.] Παράδηται ἐξ Εὐριπίδου· καὶ παρ' ἐκείνῳ γὰρ ἡ Ἀντιγόνη τοῦ ἀδελφοῦ Πολυνείκου τὸ στρατεύμα ἀπὸ τῶν τειχῶν θεωροῦσα περιπαθῶς ἀναβοᾷ (Φοινίσσ. 109),

Ἰὼ πότνια παῖ Λατοῦς
Ἐκάτα, κατάχαλκον ἄπαν
Πεδίον ἀστράπτει.

καὶ σημείωσαι ὅτι Εὐριπίδης ἀμελαβάτως ἐχρήσατο τὸ, Ἀστράπτει, ἀπαραλλάκτως ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ φαμέν, καὶ τὴν μεταφορὰν

μεταφορὰν καὶ τὸ ἀμετάβατον φυλάξαντες τοῦ ῥήματος, πολ-
λάκις δὲ καὶ, ἀφαιρέσει τοῦ ἀρχικοῦ $\bar{\alpha}$, Στράπτει λέγοντες,
κατὰ τὸ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ (Οἰδ. Τύρ. 1515) Στρά-φαντα·
Ἡλιόδωρος δὲ ἐνεργητικὸν ἐποίησε τὸ, Καταστράπτων, καθὰ
καὶ παρ' ἄλλοις τῶν κατ' αὐτὸν ἀκμασάντων εὔρηται συγγρα-
φίων. — Στ. 16, Τῆς πανοπλίας κ. τ. λ.] Ἐξήλειφα τὸν,
Καί, ὅς οὐτ' ἐν ταῖς ΚΑ, οὐτ' ἐν ταῖς ΑΑ ἐμφέρεται. τὸ δὲ
τῆς πανοπλίας ἀνταυγάζον, ἐκ τῆς Ὀμηρικῆς (Ἰλιάδ. Β,
455—458) τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀπλισμοῦ διατυπώσεως εἴληπ-
ται. — Στ. 17, Τὸ μὲν οὖν δεξιὸν κέρασ . . . μόνους ἐαυ-
τοῦ προέταττεν.] Ἀπασα ἢ διάταξις αὕτη τῇ ἱστορίᾳ κατάλ-
ληλος· τὸ μέσον γὰρ τῆς στρατιᾶς κατέχειν εἰώθεσαν οἱ τῶν
Περσῶν εἴτε βασιλεῖς, εἴτε ἄλλως τὴν ὅλην ἡγεμονίαν τοῦ στρα-
τοῦ ἀναδεδεγμένοι· καὶ ἔοικέ πως μετεννήχθαι ἐνταῦθα ἐκ
τῶν εἰρημένων Διοδώρῳ τῷ Σικελιώτῃ (ΙΔ κβ') περὶ τῆς τοῦ
Κύρου κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ Ἀρταξέρξου στρατείας. Πλούταρχος
δὲ (Συμπωσ. Α, γ') καὶ ἐστιμώμενος τοὺς Περσῶν βασι-
λεῖς ἐπὶ τοῦ μέσου κατακλίνεσθαι παραδέδωκε, ὡς τοῦτον
ἐντιμον τῶν Περσῶν ἡγουμένων τὸν τόπον. — Στ. 20, Κα-
τόπιν.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Κατὰ πόδας. τοσοῦτον δ' ἀπέχει
τὸ, Κατὰ πόδας, ἐνταῦθα ἐπεξηγήσεις εἶναι τοῦ, Κατόπιν,
ὡς ᾤηθη ὁ Μ, ὡς ἄδηλον ὅπως εἶναι, ὁπότερον εἴη τῆς Ἡλιο-
δώρου χειρός· οὐδὲν γὰρ μᾶλλον τῇ τῶν ἀρίστων συγγραφίων
χρήσει κατάλληλον τὸ, Κατόπιν ἐπεσθαι, τοῦ, Κατὰ πόδας
ἐπεσθαι. ἀμφοτέρω ἔσωσεν ἢ συνήθεια, τὸ μὲν ἀπαρραλλά-
κτως, τὸ, Κατόπιν, τὸ δὲ, Καταπόδι, λέγουσα.

Σελ. 369, σφ. 1, Ὀρμωμένους.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. —
Στ. 3, Λαμπρῶς.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Λαμπροῦ· καὶ ἴσως ἄμει-
νον. — Στ. 5, Μόνους.] Ἐκ τῶν ΚΑ· ἐν αἷς καὶ Μόνος, ὡς
καὶ ἐν ταῖς ΑΑ. — Στ. 7, Καὶ γὰρ οὖν ἐστὶν ἡδε.] Ἐν ταῖς
ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἐστὶν οὖν ἡδε, ἀνεστραμμένως καὶ δίχα τῶν συν-
δέσμων. τούτων ἀπηλείψαμεν τὸν ἕτερον τῇ ἀρχαίᾳ πεισθέν-
τες χρήσει, οἷόν ἐστι τὸ παρὰ τῷ Πλάτωνι (Πολίτ. 5, 495),
« Καὶ γὰρ οὖν ἔφη, τά γε λεγόμενα ταῦτα » ᾧ κατηκολού-
θησε καὶ Λουκιανὸς (Δημοσθ. Ἐγκωμ. § 44), « Καὶ γὰρ οὖν
» ὑπογραφείας παρεστησάμην », ἴσως μὲν τοι εἶν ἢ ἄμεινον

κατὰ χώραν ἀμφοτέρους τοὺς συνδέσμους· καὶ γὰρ καὶ Πλούταρχος (Ἰουλ. Καίσ. ξς') οὕτως ἐξήνεγκεν εἰπὼν, « Καὶ » γὰρ οὖν καὶ λέγεται Κάσσιος . . . ἐπικαλεῖσθαι σιωπῆ » κ. τ. λ. — Στ. 10, Τρόπος δὲ αὐτοῖς κ. τ. λ.] Ἀπασα μέχρι τέλους ἢ τῆς τῶν καταφράκτων ὀπλίσεως ἔκφρασις ἀκριβῆς καὶ ἀπέριττος, καὶ τῆς Ἡλιοδώρου διανοίας ἀξία. τούτους δὲ τοὺς καταφράκτους, οἱ Βυζαντινοὶ Συγγραφεῖς τε καὶ Τακτικοὶ Κλιβανάριους, καὶ Κλιβανοφόρους, καὶ πρὸ αὐτῶν οἱ τῆς παλαιᾶς Ῥώμης *Clibanarius* ἐκάλου, παρὰ τὸ Κλίβανος (*Clibanus*), ὃ Περσικὸν εἶναι βούλονται ὄνομα, δηλοῦν τὸν ὀλοσίδηρον θώρακα· παρὰ γὰρ Περσῶν πρώτων ἔλαβον οἱ Ῥωμαῖοι τοὺς Καταφράκτους. — Στ. 13, Σοφίζόμενον.] Πρὸς τὸ, Κράνος· αἱ δὲ ΚΑ καὶ ΑΑ, Σεσοφισμένου, ἐξ ἀμείνονος, ὡς ἔοικε, γραφῆς τῆς, Σεσοφισμένου. — Στ. 17, Κοπίδα.] Παρὰ τὸ Φηλυκὸν Κοπίς, τὸ σημαῖνον τὴν μάχαιραν (ἀπὸ τοῦ, Κόπτω), οὗ τὸ ὑποκοριστικὸν Κοπίδιον σώζει ἢ συνήθεια ἐπὶ τοῦ σκυτοτομικοῦ μαχαίριου. λέγεται δὲ καὶ ἀρσενικῶς καὶ βαρυτόνως Κόπις, ὃ μετὰ σιωμυλίας καὶ ψευδολογίας λάλος· ὅθεν καὶ Κοπίζειν τὸ ψεύδεσθαι παρ' Ἡσυχίῳ, καὶ Δημοκόπος, ὃ πανούργως τὸν δῆμον ὑποποιούμενος, ὃ πάντα πράττων καὶ λέγων πρὸς χάριν αὐτῷ, οἷος ἦν Ὀδυσσεύς, καθὰ φησιν Εὐριπίδης (Ἐκάβ. 133),

..... Ποικιλόφρων
Κόπις, ἡδυλόγος, δημοχαριστής.

ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς κοπίδος, ἦγουν τῆς μαχαίρας· ὄξεις γὰρ οἱ τοιοῦτοι καὶ τὴν γλῶτταν καὶ τὴν διάνοιαν, ὃ δὴ κομψῶς πάνυ καὶ ἢ συνήθεια δεδήλωκεν, ἐπὶ μὲν τοῦ ὄξεος τὴν γλῶτταν καὶ λάλου, « Κόπτει ἢ γλῶσσά του », ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ προσθήκης « Κόπτει ἢ γλῶσσά του ὡσάν σπαθίον », ἐπὶ δὲ τοῦ ὄξεος τὴν διάνοιαν, « Κόπτει ὃ νοῦς του » λέγουσα. Στ. 20, Σκυτάλας.] Πέταλα, λεπίδας, τὰς ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγομένας, Λάμας παρὰ τὸ *Lamina* καὶ κατὰ συσκευὴν *Lampa*, ὃ καὶ αὐτὸ ἢ τῶν Λατίνων φωνῆ ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐλασμα ἢ Ἐλαμα παρείληφεν· ἔστι καὶ γὰρ ἢ Λάμα εἰς πλάτος ἐλληλαμένος σίδηρος, χαλκός, ἄργυρος ἢ ἄλλο τι μέταλλον. ὅθεν

καὶ τὸ πλάτυσμα τῆς μαχαίρας ἢ συνήθεια, Λάμαν, καὶ Ἑλληνικώτερον Λεμπίδα, παρὰ τὸ Λεπίς, λέγει, παρεμβείσα τὸ μ (ὡς καὶ ἐν τῷ Ῥούμπαλον, ἀπὸ τοῦ, Ῥόπαλον). εὑρί-
ται δὲ μάλιστα ἢ Λεπίς ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας παρὰ Φίλωνι τῷ Μηχανικῷ· καὶ ἐν τοῖς ἀρχαίοις δὲ Ἑλληνορωμαϊ-
κοῖς λεξικοῖς, *Lampra* ἐξηγεῖται διὰ τοῦ Λεπίς ἀλλὰ περὶ
τούτων ἐν ἄλλοις πλατύτερον, ἐν οἷς καὶ περὶ τῆς Σκυτάλης,
στ. 21, Ὅσον σπιθαμαίας.] Σπιθαμαίος, παρὰ τὸ, Σπι-
θαμή, ὡς Πυγμαῖος παρὰ τὸ, Πυγμή. ἐν ταῖς ΚΑ διπλου-
μένης τῆς πρώτης, καὶ πεντασυλλαβιζομένης τῆς δευτέρας
λέξεως, Ὅσον ὅσον σπιθαμαίας. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Πάν-
τοθεν, αἱ ΚΑ, Πανταχόθεν — στ. 25, Ἐφαρμόσαντες.]
Ἀνθυπέβαλον τῷ ἐνεσίῳ τὸν ἀόριστον, διὰ τὸ προηγησάμενον,
Ἐλάσαντες. διλοῖ δὲ καὶ ἡ ἡμαρτημένη γραφή τῶν ΚΑ καὶ
ΑΑ, Ἐφορμόσαντες. — στ. 25, Κατὰ τὸ συνεχές.] Ἀπ-
ήλειψα τὸ ἀμέσως ταύτων προηγούμενον, Ἀεὶ, οὐδὲ ἐν ταῖς ΑΑ
ἐμφερόμενον.

σελ. 370, στ. 2, Φολιδωτόν.] Παρὰ τὸ Φολίς, ὅπερ
τούτῳ μόνῳ διαφέρει τοῦ Λεπίς, ὅτι ἐπὶ ὄφεων λέγεται, τοῦ
Λεπίς ἰδίως ἐπὶ τῶν ἰχθύων τεταγμένου. εἰσὶ γὰρ ὁστάδι
διαφανῆ πλακία ἀλλήλοις ἐπιβαίνοντα κατὰ τὸ συνεχές, καὶ
τὸ σῶμα τινῶν ἰχθύων ἢ ὄφεων ἐπικαλύπτοντα. εἴη οὖν ἂν ὁ
Φολιδωτὸς ὁ αὐτὸς καὶ Λεπιδωτὸς· ἐξενίκησέ μέντοι τὸ Φολι-
δωτὸς λέγεσθαι (Πλουτάρχ. Λουκουλλ. § 28). τοῖς δὲ Ῥω-
μαίοις, οὐ μόνον *Squamata* (ὁ ἐστὶ Φολιδωτὸς ἢ Λεπιδωτὸς)
ἀλλὰ καὶ *Scutulata*, τουτέστι Σκυταλωτὸς, ὁ τοιοῦτος ἐκλή-
θη θῶραξ, διὰ τὸ Σκυτάλας καλεῖσθαι, ὡς εἶρηκε μικρῶ
πρόσθεν (σελ. 369) Ἡλιόδωρος, τὰ ἐξ ὧν σύγκειται χαλ-
κοῦ ἢ σιδήρου ἐλάσματα. παρ' Ἰουστίνῳ δὲ (ΜΑ, β') καὶ
Loricæ rhinata, εὑρίται, ὡς μὲν τις ἂν εἴποι τῶν ἀρχαίων,
Πτερωτὸς, ὡς δὲ ἢ συνήθεια, λατινίζουσα κατὰ τοῦτο, λέγει,
Πλουμιστὸς, ἢ Πλουμισμένος, οὐχ ἕτερος ὢν τοῦ Φολιδωτοῦ,
ἐπεὶ καὶ ὁμοίωται πως τῇ τε διαδέσει καὶ τῇ χρεῖα τὰ πλερὰ
ταῖς φολίσιν ἢ λεπίσιν. σημειωτέον δὲ ἐν παρέργῳ ὅτι καὶ νο-
μίσματος εἶδος τὸ παρ' ἡμῖν μὲν θηλυκῶς, ἢ Φόλα, *ας*, τοῖς
δὲ Βυζαντινοῖς συγγραφεῦσιν, ὁ Φόλις, *εως*, καλούμενον,

παρὰ τὴν Φολίδα ἔοικεν ἐσχηματίζεσθαι. ἔλασμα γὰρ ἐστὶ καὶ ἢ Φόλα ἢ πέταλον χαλκοῦ ἢ ἀργύρου (ἦσαν γὰρ τὸ πάλαι καὶ ἀργυροὶ Φόλαις.) παραπλήσιον ταῖς τῶν ἰχθύων λεπίσιν αἱ λοπίδας ἐκάλουν οἱ Ἀττικοί. δηλοῖ δὲ σαφῶς τὴν ὁμοιότητα καὶ ὁ παρὰ τῷ Κωμικῷ (Σφ. 790) Φιλοκλέων, ὃς τρεῖς λοπίδας κροστρέως καταπιεῖν φησὶ, τὸ δικαστικὸν εἶναι δόξας τριώβολον,

Κάπειτ' ἐπέθηκε τρεῖς λοπίδας κροστρίαν·

Κάγω 'έκαψ'· ὀβολοὺς γὰρ ἄμνη λαβεῖν.

καὶ ἄξιον ἀπορῆσαι πῶς Εὐστάθιος προσπέλασε μὲν τῇ τοῦ ὀνόματος ἐτυμολογία, οὐ προσέσχε δέ· καὶ γὰρ ἐξηγούμενος τὸ τοῦ Ὀμήρου « Ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν (Ἰλιάδ. Α, » 465), καὶ τὸν Ὀβολὸν παρὰ τὸν ὀβελὸν ὀρθῶς ἐτυμολογῶν, ταῦτα προστίθεισιν, « Ὀβολὸν δὲ σιδήρου τι ἘΛΑΣΜΑ » ἔλεγον, σχῆμα μὲν πῶς ἔχον ὀβελοῦ, οὐ μὴν καὶ εἰς πάντα » ὀξυ λῆγον. οὕτω δὲ ἀδρὸν ἦν τῇ παχύτητι ἐκεῖνο τὸ ἔλασ- » μα τοῦ ὀβολοῦ, ὥστε ὀβολοὶ ἐξ τὴν δράκα ἐπλήρουν, καὶ » τοῦτο ἐλέγετο δραχμὴ ὀβολῶν τοιοῦτων ἐξᾶς, ὅσων ἐπιδε- » δράχθαι δύναται χεῖρ. οἱ δὲ τοιοῦτοι ὡς εἰκὸς ὀβολοὶ, χρό- » νῳ τοῦ ὕψους ὑποσπώμενοι, καὶ κατὰ μικρὸν ὑποκαταβαί- » νοντες, τοὺς ὕστερον ταπεινοὺς καὶ ΠΕΤΗΛΩΔΕΙΣ (γρ. » ΠΕΤΑΛΩΔΕΙΣ), καὶ ὡς ἂν τις ἐρεῖ ἐπιπέδους ἐποίησαν » ὀβολοὺς τοὺς λεγομένους ΦΟΛΛΕΙΣ (γρ. ΦΟΛΕΙΣ)». καὶ ταῦτα μὲν ὁ Εὐστάθιος, δόξας ἴσως καὶ τὸν Φόλιν παρ' αὐτὸν τὸν Ὀβολὸν παρῆχθαι· ἡμεῖς δ' ἐπὶ τὰ ἐξῆς τὸν λόγον μεταβιβάζομεν. — Στ. 15, Σφηκοῦντες.] Περισφιγκόντες Περιδέοντες; παρὰ τὴν Σφῆκα, ἥς τὸ σῶμα συνέσφιγκται καὶ συρίζαντι πῶς κατὰ τὸ μέσον. ἐντεῦθεν καὶ Σφηκώδεις οἱ ἰσχυροί, οὓς ὁ Κωμικὸς (Πλούτ. 561) ἀντιδιέσταλκε πρὸς τοὺς Γαστρώδεις. λέγονται δὲ καὶ Σφηκοί, καθ' Ἡσύχιον, οἱ αὐ κεχυμένοι τῇ σαρκώσει, ἀλλὰ συνέσφιγμένοι· ὅθεν ἴσως διορθώθῃον τὸ παρὰ τῷ αὐτῷ Ἡσυχίῳ γραφόμενον ἡμαρτημένως, « Σφηκῶν· ΠΟΙΚΙΛΩΝ » μεταρρυθμίζοντας εἰς τὸ, Σφηκῶν· Οὔτ' ΠΡΟΚΟΙΛΙΩΝ· καὶ γὰρ οὖν οἱ προκοιλιοί, οἱ καὶ προγαστροί καλούμενοι, ἐξέχουσαν φέρουσι τὴν κοιλίαν ἀπεναντίως τοῖς σφηκοῖς ἢ σφηκώδεσιν. ἐντεῦθεν καὶ οἱ Τεχνικοί

Σφηκώδεις ὠνόμασαν στίχους τινάς, πάθος ἔχοντας ἀπεναντίον ἑτέροις, τοῖς καλουμένοις Προκοιλίαις, ἧ φησιν Εὐστάθιος (Ὀδυσσ. κ, 60). — Στ. 16, Καθ' ἑκατέραν.] Ἐκ τῆς Β, ἧ συνάδουσι καὶ αἱ ΑΑ. — Στ. 17, Ὡς ὀπλίζεν.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΔΑ541. — Στ. 21, Ἡκῆ.] Ἐτρεψα εἰς τὸ ὑποτακτικὸν τὸ ὀριστικόν. — Στ. 24, Σιδηροῦς . . . ἀνδριάς κινούμενος.] Τοῦτο εἰκὸς ἢ τὸν Ἡλιόδωρον παρὰ τοῦ Κλαυδιανοῦ, ἢ μᾶλλον τὸν Κλαυδιανὸν παρ' Ἡλιοδώρου λαβεῖν· κατὰ τοὺς αὐτοὺς γὰρ ἀμφότεροι ἤμασαν χρόνους· καὶ (ὅπερ ἄξιον ἐπισημῆσθαι) καθάπερ Ἡλιόδωρος τελευταῖος ἀν λέγοιτο τῶν καὶ ὀπωσοῦν δοκίμων Ἑλληνικῶν λογογράφων, ὡσαύτως καὶ Κλαυδιανὸς ὑστάτος ἀν καλοῖτο τῶν Ῥωμαϊκῶν ποιητῶν, ὧν τι καὶ ὄφελος. προσεικάζει δ' οὗτος οὐκ ἀφωῖς τοὺς καταφράκτους σιδηροῖς ἀνδριάσι κινουμένοις λέγων (πρὸς Ρουφ. Β, 359),

..... Credas simulacra moveri
Ferreæ, cognatoque viros spirare metallo.

Στ. 25, Ὁ κοντός δὲ κ. τ. λ.] Τούτω καὶ γὰρ ἴσχυον μόνον, ὡς φησὶ Πλούταρχος (Λευκούλλ. § 28), « Μία γὰρ ἀλκὴ » τῶν καταφράκτων, κοντός· ἄλλο δ' οὐδὲν οὐδ' ἑαυτοῖς, » οὔτε τοῖς πολεμίοις, χρῆσθαι δύνανται, διὰ βάρους καὶ » σκληρότητα τῆς σκευῆς, ἀλλ' ἐγκατωκοδομημένοις εἰκόσιν ». σημείωσαι δ' ὅτι τὸν Κοντὸν ἐπὶ πολεμικοῦ ὄπλου οἱ μεθ' Ὀμηρον τετάχασιν, τοῦ ποιητοῦ ναυτικὸν ὄπλον αὐτὸν εἰδότες. καὶ ὅτι μὲν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Κοντάριον παρὰ τὸ Κοντός, ἐστὶ, τοῦτο καὶ τυφλοῖς δῆλον· χρῆζει δ' ἴσως ἀποδείξει· ὅτι καὶ τὸ Κοντῶ ῥῆμα παρὰ τὸν Κοντὸν ἢ αὐτὴ συνηθεῖα ἐσχημάτισε. φημὲν οὖν ὅτι εἰκὸς τοὺς πρώτως καινοτομήσαντας τὸ Κοντῶ εἰς μίαν ἐπιβαλέσθαι συντεμεῖν λέξιν τὰς δύο ταύτας, Κοντῶ ὠθῶ, αἷς Ὀμηρος ἐχρήσατο (Ὀδυσσ. I, 487), φήσας,

Αὐτὰρ ἐγὼ χεῖρισσι λαβὼν περιμήκεια ΚΟΝΤ' ΟΝ
ΩΣ Α παρῆξ.....

τοῦ χρόνου δὲ προϊόντος, μετέπεσε τὸ Κοντῶ εἰς τὴν γενικωτέραν σημασίαν τοῦ ἀπλῶς ὠθῶ, προσλαβὼν καὶ τὸ διφθωρογραφεῖσθαι, Κοντῶ· ὃ δὲ καὶ ἄλλοις πλείστοις συμβέβηκε

τῶν ὀμικρογραφουμένων, οἷον Κουκκίον, Κοῦκκος, Λουβίον, παρὰ τὸ Κόκκος, Κόκκυξ, Λοβὸς κ. τ. λ.

Σελ. 371, στ. 2, Ἰσπειον.] Ἐκ τῶν ΚΑ. τῷ δὲ Οὐρίαχον, ἀπρηχαιωμένῳ ὀνόματι, ἐξ Ὀμήρου λαβὼν κακοζήλως ἐχρήσατο, δέον, Σαυρωτῆρα, φάναι, καὶ αὐτὸ μὲν τῷ ποιητῇ εἰρημένον, ἐν χρήσει δὲ μάλιστα τοῖς μετ' αὐτὸν γεγενημένον. ἔστι δὲ Σαυρωτῆρ, ὡς φησιν Εὐστάθιος, σιδήριον κοῖλον ἐξ ἄκρου ὄξυ, ᾧ ἐντιθέμενον τὸ ὀπίσω ἄκρον τοῦ δόρατος, ὀρθὸν αὐτὸ ἐστάναι ποιεῖ πηγνύμενον κατὰ γῆς. — Στ. 7, Τῆ ρύμη.] Οὕτως ἄνευ τοῦ ἐπιφερομένου, Γοῦν, ἢ Β, ἢ συνάδουσι καὶ αἱ ΑΑ. ἐνδέχεται μέντοι ἀντὶ τοῦ, Γοῦν, τὸν Ἡλιοδώρον πάλαι γεγραφένῃ Μόνον, ἢ Μόνη, ἵνα ἢ Τῆ ρύμη μόνη ἦγουν διὰ μόνης τῆς ὀρμῆς καὶ φοράς τοῦ ἵππου, διαπείρει τὸν προστυχόντα ἕνα, καὶ πολλάκις δύο διὰ μιᾶς πληγῆς. τούτοις δὲ συνομολογεῖ καὶ Πλούταρχος (Μαρκέλλ. § 7 καὶ Κράσσ. § 27). — Στ. 10, Τοιοῦτον δὴ.] Ἐτρεψα τὸν Δε, εἰς τὸν Δῆ, ὃν ἠρμήνευσαν καὶ οἱ μεταφρασταὶ ἀμφότεροι. — Στ. 12, Κατὰ νώτων.] Οὕτω διώρθωκα, οὐ μόνης τῆς χρήσεως, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ Ἡλιοδώρου ἐν ἄλλοις (σελ. 195, 265, καὶ 355) ὑπαγορεύοντος. Ἐκ νώτων γάρ, καὶ, Κατὰ νώτων, ἢ γοῦν, Κατὰ νώτου, εἰώθασι λέγειν, οὐ, Κατὰ νῶτον. — Στ. 17, Τῆς κατὰ συστάδην χειρονομίας.] Πλεονάζει ἢ πρόθεσις ὑπεναντίως τῇ χρήσει. τὰ γὰρ εἰς ἀδην ἐπιρρήματα, κατὰ καὶ τὰ εἰς ἡδον, δυνάμει ἐν ἑαυτοῖς περιέχει τὴν Κατὰ καὶ ὡςπερ οὐκ εἶπε, Κατὰ προτροπάδην (σελ. 377), οὔτε, Κατὰ φοράδην (σελ. 388), οὔτε, Κατ' ἐκτάδην (σελ. 433), ὡσαύτως οὐκ ὤφειλεν εἰπεῖν, Τῆς κατὰ συστάδην, ἀλλὰ Τῆς συστάδην χειρονομίας. Χειρονομίαν δὲ ἐνταῦθα λέγει, οὐ τὴν ἐν αὐτῷ τῷ πολέμῳ σύρραξιν καὶ τὴν εἰς χεῖρας συνέλευσιν, ἀλλὰ τὴν πρὸ τοῦ πολέμου μελέτην, σκιαμαχίαν τινὰ οὔσαν, ποτὲ μὲν δι' ὀπλων γινομένην, ποτὲ δὲ καὶ μόνη τῇ εὐρύθμῳ τῶν χειρῶν κινήσει καὶ τῶν ποδῶν ὄρχησιν ἀπομιμουμένην ὅθεν καὶ Χειρονόμος παρ' Ἡσυχίῳ ὁ ὄρχηστής. ἀριστα ἐνταῦθα ὁ Α ἐξέφρασε τὴν Χειρονομίαν διὰ τοῦ *Escrite*. ἢ γὰρ τούτῳ τῷ ὀνόματι καλουμένη παρὰ τοῖς Γάλλοις χειρονομική τίς ἐστι σκιαμαχία, γυμνασίας μὲν ἕνεκα τοῖς νέοις παραδιδόμενη, εἰς οὐδὲν δ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ χρήσιμον ἀποτελεωτῶσα.

Σελ. 372, σλ. 5, ῥόπτροις δὲ καὶ τυμπάνοις κ.τ.λ.] Τὸ, ῥόπτροις ἀπεικατέστησα ἐκ τῆς Β. τὸ δὲ τοῦ Κ, Βόμβοις, ὅπερ ἐμφέρεται καὶ ἐν ταῖς ΑΑ, ἐνδέχεται ἐξ ἀμείνονος γραφῆς γεννηθῆναι, τῆς ῥόμβοις. τὸ μὲν γὰρ Βόμβοις ἐνταῦθα οὐ πᾶν κατάλληλον, τοῦ Βόμβου αὐτὸν τῶν τυμπάνων τὸν ἦχον σημαίνοντος (Σουίδ. λέξ. Τύμπανα)· πλὴν εἰ μὴ τις φαίη ἐν διαῖ δυοῖν εἰρῆσθαι, Βόμβοις καὶ τυμπάνοις, ἀντὶ τοῦ, Βόμβοις τυμπάνων. τὸ δὲ, ῥόπτροις δύναται μὲν καὶ αὐτὰ τὰ ῥόπαλα, οἷς κτυποῦσι τὰ τύμπανα, σημαίνειν, ὡς ἐξεδέξατο ὁ Λ (ὁ γὰρ Α διὰ μόνης μιᾶς λέξεως, τῆς *Tabourins*, ἐξέφρασεν ἀμφοτέρα), ἔοικε δὲ καὶ συνώνυμον ἄλλως εἶναι τὸ ῥόπτρον τῷ τυμπάνῳ, ἢ μᾶλλον εἶδός τι τυμπάνου. ὁ γοῦν Πλούταρχος ἐφ' ὁμοίας τῆς χρείας, λέγων (Κράσσ. § 23), « Πάρθοι γὰρ οὐ κέρασιν, οὐδὲ σάλπιγγιν ἐποτρύνουσιν ἑαυτοὺς εἰς μάχην, ἀλλὰ ῬΟΠΤΡΑ βυρσοπαγῆ καὶ » κοῖλα περιτείναντες, ἠχείοις χαλκοῖς ἅμα πολλαχόθεν δῆλός ἐστι Ῥόπτρα καλέσας τὰ Τύμπανα. καὶ Μανέθων δὲ (Σ, 539) περὶ τῶν ἀγειρόντων τῇ Κυβέλῃ φησὶ,

Καὶ πόλιας πλάζονται ὁμοῦ ῥόπτροις τε καὶ αὐλοῖς, ῥόπτρα λέγων καὶ αὐτὸς τὰ τύμπανα. τῷ δὲ Ῥόπτρῳ ὠκειώταί πως καὶ ὁ Ῥόμβος· λέγει γὰρ περὶ τῶν αὐτῶν τούτων ἀγυρτῶν Ἀπολλώνιος (Ἀργοναυτ. Α, 1159),

Ῥόμβῳ καὶ τυμπάνῳ Ῥεῖην Φρύγες ἰλάσκονται, ὅπερ οὕτως ἐξηγεῖται ὁ σχολιαστής, « Ῥόμβος, τροχίσκος, » ὃν στρέφουσιν ἱμάσι τύποντες, καὶ οὕτως κτύπον ἀποτελοῦσι· τινὲς δὲ Ῥύμβον αὐτὸ καλοῦσι κ. τ. λ. ». ὁ δὲ Ἐτυμολόγος (σελ. 706) παρὰ τὴν ἐξήγησιν ταύτην προστίθησι καὶ τάδε, « Μυστικῶ σανιδίῳ, ὃ στρέφουσιν εἰς τὸν ἀέρα καὶ » ἦχον ἐμποιοῦσι· Ῥύμβος δὲ καὶ Ῥόμβος διχῶς λέγεται κ. » τ. λ. ». — τούτοις δ' οὐκ ἄκαιρον παραδέσθαι καὶ τὰ τοῦ Φωλίου (Λεξικ. Ἀνεκδότ. λέξ. Ῥόμβος), « Ῥόμβος, ὃν ἔχουσιν » (γρ. ἠχοῦσιν) οἱ ἀποδειάζοντες, ὡς τὸ τύμπανον. οὕτως » Εὐπόλις ». — Στ. 15, Προστεταγμένα.] Οὕτω διώρθωκα. οὐ γὰρ ἀπεικὸς συγχεῖαι κἀνταῦθα τὰς προθέσεις τοὺς ἀντιγράφαντας, ἐπεὶ καὶ οὐ πολλοῖς τισὶ στίχοις ἀνωτέρω ἀντὶ τοῦ, Προτάξας, ἐν τῇ Β φέρεται Προστάξας. — Στ. 21,

Παρισιάντες.] Ούτως ἢ Β, ἢ συνάδουσι καὶ αἱ ΑΑ. τὸ δὲ Περι-
στάντες οἱ λοιποὶ, χαριζόμενοι τῷ τυπογράφῳ τοῦ Κορμμε-
λίνου, προσέτριψαν τῷ Ἡλιοδώρῳ.

Σελ. 373, σι. 5, Κεφαλὴν δὲ καὶ νῶτα μονοноῦ συμπα-
τούμενοι.] Οὕτω γραπτέον, ἐξαλείφοντας τὰς τέσσαρας λέ-
ξεις, Ταῖς μὲν οὐδὲν ἢ, ἄς διέστειλα τῶν λοιπῶν ὡς συγχε-
ούσας τῶν λεγομένων τὸν νοῦν. ἔτρεψα δὲ καὶ τὸ, Πατούμενοι,
εἰς τὸ, Συμπατούμενοι, διὰ τὴν πλείω χρῆσιν. ὁ Μ διορ-
θωτέον εἶναι εἰκάζει, Ταῖς μὲν οὐδὲν ἢ μόνον ὄνυξι πατούμενοι.
ἐν δὲ τῇ Β, ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ γράφεται, Κεφαλὴν δὲ καὶ νῶτα
ταῖς μὲν οὐδὲν ἢ μόνον οἱ (ΑΑ μόνον οὐ) πατούμενοι (ΚΑ
παλούμενοι). τούτοις δὲ καὶ τοῖς ἐξῆς μέχρι τοῦ, Ἀμοιρήσας,
οὐκ ἀκαιρον παραδέσθαι τὰ τῷ Πλουτάρχῳ ἐν ὁμοίᾳ τῇ χρεῖα
ιστορούμενα, ἄπερ ἔοικεν Ἡλιοδώρος εἰς τὴν αὐτοῦ μυθιστο-
ρίαν μετενεγκεῖν παρωδήσας. φησὶν οὖν ἐκεῖνος (Κράτ. § 25),
« Τῶν τε γὰρ κοντῶν ἐπελαμβάνοντο, καὶ συμπεριωλεπόμενοι
» τοὺς ἀνδρας ἀπὸ τῶν ἰσπων ἐώθουν, τῇ βαρύτητι τοῦ
» ὀπλισμοῦ δυσκινήτους ὄντας. πολλοὶ δὲ τοὺς ἐαυτῶν ἀπο-
» λιπόντες ἰσπους, καὶ ὑποδύομενοι τοῖς ἐκείνων, ἔτυπον
» εἰς τὰς γαστέρας· οἱ δ' ἀνεσκίρτων ὑπ' ὀδύνης, καὶ ΣΥΜ-
» ΠΑΤΟΥΝΤΕΣ ἐν ταύτῳ τοὺς ἐπιβάτας καὶ τοὺς πολεμίους
» ἀναπεφυρμένους ἀπέθνησκον ». — Στ. 9, Οὐκ ὀλίγοι τῶν
ἰσπέων, τῶν ἰσπων.] Ἐν τῇ Β, ὡς καὶ ἐν τῷ Κ, Οὐκ ὀλίγοι
τῶν ἰσπων, δίχα τοῦ Ἰσπέων· ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, Οὐκ ὀλίγοι
τῶν ἰσπέων, δίχα τοῦ Ἰσπων. ἔγνω ἀμφότερα καλαχωρίσαι,
οὕτω γεγράφθαι τὴν ἀρχὴν πεπεισμένος. — Στ. 12, Κορ-
μηδόν.] Λεῖπει ἢ λέξις ἐν τοῖς Λεξικοῖς. ὁ μὲν Λ ἠρμήνευσεν,
Acervatim, τουτέστι Σωρηδόν· ὁ δὲ Α παρέφρασεν εἰπὼν,
Sans se bouger non plus que troncs d'arbres, ὃ ἐστίν, Ἀκινή-
τους ὡσπερ ἀνεὶ κορμούς δένδρων. κυρίως γὰρ ὁ Κορμός (παρὰ
τὸ Κεῖρω) τοῦ δένδρου τὸ σῶμα σημαίνει, ἢ μᾶλλον τὸ τοῦ
σώματος μέρος τὸ μεταξὺ τῆς ρίζης καὶ τῆς διαφύσεως τῶν
κλάδων, εἴτουν τὸ κεκαρμένον τοὺς κλάδους δένδρον, ὅπερ ἢ
συνήθεια Κορμάλιον ἐκάλεσεν. ἢ αὐτὴ δὲ συνήθεια καὶ τὸν
Κορμόν πρῶτον μὲν ἐπὶ τοῦ ἀπὸ αὐχένος μέχρι αἰδοίων κύτους,
τοῦ τοῖς ἀρχαίοις καλουμένου Θώρακος (Ἀριστοτελ. Περὶ
Ζώων

ζώων ιστορ. Α, ζ'), τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, ἀναλόγως τῷ τοῦ δένδρου κορμῷ ἔταξε· νῦν δὲ καὶ ἐφ' ὅλου τοῦ σώματος ἀπλῶς χρῆται τῇ λέξει, τρέψασα εἰς τὸ οὐδέτερον Κορμίον· τοῦτο δὲ καὶ Εὐστάθιος παρεσημειώσατο εἰπὼν (Ἰλιάδ. Λ, σελ. 835.), « Τὸ ἀπὸ τραχήλου μέχρι αἰδοίων κύτος τοῦ » σώματος δίχα χειρῶν. . . Θώρακα τινὲς καλοῦσιν· ἕτεροι δὲ » Κορμὸν ἰδιωτικῶς ». καὶ σημειῶσαι ὅτι καθάπερ ἡμεῖς τὸ ὑποκοριστικὸν τοῦ Κορμοῦ ἀπὸ τῶν δένδρων ἐπὶ τὰ ἀνθρώπινον σῶμα μετηνέγκαμεν, ὡσαύτως οἱ πρὸ ἡμῶν τὸ ὑποκοριστικὸν τοῦ Θώρακος ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τὰ δένδρα μετηννόχασιν· εὔρηται γὰρ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ (ΙΕ, 672) « Λύσον » Θωράκιον », ὅπερ ἐστὶ, Λυγαρίας Κορμάλιον, ὡς ἂν φαῖεν οἱ νῦν. καὶ Ἡσύχιος δὲ τὴν Λειπομορίαν ἐξηγεῖται διὰ τοῦ « Δένδρον τὸ ἐκ τοῦ Θωρακίου κατιαγὸς, ἐκ δὲ τῆς ρίζης φέρον βλαστούς ». — Στ. 13, Ἀνέτεμον.] Ἀμεινον γράφειν, Ἀνέτεμονον, παρατατικῶς, καθὰ ἠρμήνευσαν καὶ οἱ μεταφρασταὶ ἀμφότεροι. — Στ. 14, Ἀτρώτοις τοῖς ἵπποις.] Προσέθηκα τὸ ἄρθρον, ὑπὸ τῆς τελευταίας τοῦ Ἀτρώτοις ἀφανισθέν.

Σελ. 374, σλ. 2, Ἐκαστον.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ· τουτέστιν, ἕκαστον πύργον, ἢ ἐλέφαντα. ἢ δὲ τοῦ Βουρδελότου διόρθωσις, « Κατὰ τοὺς πύργους, ὧν μὲν ἕκαστοι ἐξ κατει- » λιφότες », ἐπιεικῶς βάρβαρος. σημειωτέον δὲ τὸ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐπὶ τῶν ἐλεφάντων τοξοτῶν διὰ τὴν διαφωνίαν Ἡλιόδωρος μὲν γὰρ ἐξ αὐτοῦς λέγει, Αἴλιανὸς δὲ (Ζῶων ἰδιότητ. ΙΙ, θ') τρεῖς μόνους ἰσλορεῖ, Φιλόστρατος δὲ (Ἀπολλων. βίβ. Β, 16') τοὺς ἐπὶ τῶν ἐλεφάντων πύργους οἴους κατὰ δέκα καὶ πεντεκαίδεκα τοξότας δέξασθαι παραδέδωκε, καὶ ἄλλοι ἄλλως, περὶ ὧν ἀνάγνωθι τὰ διὰ μακρῶν σημειωθέντα τῷ Βοχάρτῳ (Ἱεροζωϊκ. Β, κζ, σελ. 268), ὃς εἰκότως καὶ νενοθεῦσθαι τὸ ἐν τῇ Μακκαβαίων βίβλῳ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δύο καὶ τριάκοντα πολεμιστῶν ὑπολαμβάνει. ἔχει δὲ τὸ χωρίον οὕτω (Α Μακκαβ. 5, λζ'), « Καὶ πύργοι ξύλινοι » ἐπ' αὐτοὺς ὄχυροὶ σκεπαζόμενοι ἐφ' ἑκάστου θηρίου, ἐζω- » μένοι ἐπ' αὐτοῦ μηχαναῖς· καὶ ἐφ' ἑκάστου ἄνδρες δυνά- » μειως δύο καὶ τριάκοντα οἱ πολεμοῦντες ἐπ' αὐτοῖς, καὶ ὁ

» Ἰνδὸς αὐτοῦ » καὶ ὁ μὲν Βοχάρτος τὸ Δύο καὶ τριάκοντα περιγραφτέον εἶναι τοῦ χωρίου πιθανῶς εἰκάζει, ὡς μετενεχθέν ἐκ τοῦ ὀλίγῳ πρόσθεν (στίχ. 30) εἰρημένου περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐλεφάντων αὐτῶν (τοσοῦτοι γὰρ καὶ ἦσαν τὸν ἀριθμὸν οἱ πάντες)· ἄλλοι δὲ εἰς τὸ Δύο ἢ τρεῖς μεταποιεῖν προείλοντο. ἡμεῖς δὲ μόνῃ τῇ τῶν λέξεων μεταθέσει διορθώτεον τὸ χωρίον ὑπολαμβάνομεν, γράφοντες « . . . καὶ ἐφ' » ἐκάστου τῶν δύο καὶ τριάκοντα ἄνδρες δυνάμεως οἱ πολέμοῦντες κ. τ. λ. ». — Στ. 4, Εἰς τὸ ἀπρακτον.] Ἐξήλειψα τὸν σύνδεσμον, περιττὸν ὄντα, τρέψας καὶ τὸ ἐχόμενον Οὔτως εἰς τὸ Οὔτω. τῷ δὲ προσησαμένῳ Μόνης, ἢ συναπτόν, ἢ γοῦν συνυπακουστέον τὸ Πλευρᾶς. — Στ. 6, Ὡστε εἰς νέφους . . . παραστήναι.] Ἴσως ἀντὶ τοῦ Παραστήναι γραπτέον Παραστήσαι· καθὰ καὶ μικρὸν ἀνωτέρω (σελ. 372) εἴρηκε, « Μα » νίας ἔμφασιν τοῖς ὀρώσι παριστάντες ». — Στ. 9, Οὐκ ἐκ τῶν ἴσων.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 12, Διαπεπαρμένοι.] Τὸ μὲν Διαπεπερμένοι τῶν ΑΑ καὶ τὸ Διαπεπραγμένοι τῶν ΚΑ προδήλως ἡμάρτηνται· τὸ δὲ Διαπεπερονημένοι τῆς Β οὐκ ἐπίσης δῆλον μὴ οὕτω γεγράφθαι τὴν ἀρχὴν ὑφ' Ἡλιοδώρου. ταῦτ' ὁ μὲν γὰρ σημαίνει τῷ Διαπεπαρμένοι ἐστὶ δ' ὅμως Ὀμηρικώτερον, οἷον τὸ « Δουρὶ μέσον περόνησεν (Ἰλιάδ. Η, » 145) ». ἐστὶ δὲ τὸ Περονάω παρὰ τὸ Περόνη, ὅπερ ἢ συνήθεια εἰς τὸ οὐδέτερον Περόνιον (καὶ χυδαιέστερον Περούνιον καὶ Πηρούνιον) τρέψασα, ἐπὶ τοῦ ἐπιτραπεζίου σκεύους, τοῦ τοῖς Ἰταλοῖς λεγομένου *Forchetta*, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τέταχε. Στ. 14, Ὀϊστούς.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 18, Ἀνατρεπόμενοι καὶ καταπατούμενοι.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ἀναιρούμενοι καὶ πατούμενοι, καὶ παρὰ ταύτην ἑτέρα γραφὴ (ἢν ἔχουσι καὶ αἱ ΑΑ), Ἀνερευγόμενοι καὶ καταπατούμενοι. καὶ γε ὑπονοεῖν οὐκ ἀπεικότως παρέχει ἢ τοιαύτη γραφὴ, μὴ ποτε ἀντὶ τοῦ Ἀνερευγόμενοι, ἐγγέγραπτο πάλαι, Ἀνερεπτόμενοι, τουτέστιν, Ἀναρπαζόμενοι καὶ ἀναλαμβάνόμενοι ἀπὸ τῆς γῆς, ἐπεὶ α καταβαλλόμενοι καὶ πατούμενοι· τοῦτο καὶ γὰρ ποιεῖν εἶωθε τῇ προβοσκίδι θυμωθεὶς ὁ ἐλέφας. περὶ δὲ τοῦ Ἀνερέπτειν μέτιθι τὰ εἰρημένα τῷ Εὐσθαδίῳ (εἰς τὴν Ὀδύσσ. Α, 241). — Στ. 21, Καὶ τοὺς μὲν τὴρῶσκειν.] Οὔτως ἢ Β δίχα τοῦ ἑτέρου Καί.

Σελ. 375, σλ. 4, Τῆ ἐπιφανείᾳ.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, τὴν ἐπιφάνειαν· ἀμεινον δὲ τὸ κατὰ δοτικὴν, καθὰ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 4) εἴρηκε, τοῖς νότοις ἐπιτρεχούσης. τὸ δὲ Φολίδος ἐνλαύθα πλαϊύτερον ἐκλιπλέον· οὐ γὰρ ἀληθῶς φολιδωτὸν τὸ θηρίον, ἀλλὰ τὸ δέρμα σκληρὸν καὶ ρυτιδῶδες καὶ τύλων ἀνάπλειον ὄν, φολίδων ἔμφασιν παρίστησι τοῖς ὀρώσι. Στ. 9, Νυσαίων.] Οὕτως ἅπαντες διὰ τοῦ ὕ· γραπτέον μέντοι Νυσαίων διὰ τοῦ ἰ. ἀπὸ γὰρ τοῦ Νυσαίου πεδίου τῆς Μηδικῆς, οὗ τοῖς ἵπποις ἐχρῶντο οἱ Περσῶν βασιλεῖς, ἀρίστοις οὐσί τε καὶ μεγίστοις, καθὰ φησι Στράβων (ΙΑ, 525 καὶ 530). ἄλλοι δὲ ἀλλαχοῦ καὶ οὐκ ἐν τῇ Μηδικῇ φασὶν εἶναι τὸ Νυσαῖον πεδίον· εἰσὶ δὲ οἱ καὶ διὰ τοῦ ἦ, Νυσαῖον γράφουσι· περὶ ὧν ἐπιθι τὰ διὰ μακρῶν εἰρημένα τῷ τε Σαλμασίῳ (Γυμν. Πλιν. 842) καὶ τῷ Βοχάρτῳ (Ἱεροζωϊκ. Β, 3, 163-167). — Στ. 13, Λήματι.] Οὕτως ἢ Β, ἣ συνάδουσι καὶ αἱ ΑΑ. περὶ δὲ τῆς γραφῆς ταύτης εἰρήκαμεν ἀποχρώντως καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 76). — Στ. 18, Ἀπεσφραμμένοις . . . τοῖς τόξοις.] Καὶ Σκύθαι καὶ Πάρθοι τοῦτο ποιεῖν εἰώθασι, τῷ βάλλειν εἰς τοῦπίσω τῆς φυγῆς ἀφαιροῦντες τὸ αἰσχρὸν, ὡς φησι Πλούταρχος (Κράσσ. § 24). — Στ. 22, Πεφαρμαγμένοις τοξεύοντες.] Οὕτως αἱ ΑΑ καὶ ΔΑ693, αἷς συνάδουσι καὶ ἀμφοτέροι οἱ μεταφρασταί. τὸ δὲ εἰστοξεύοντες ἔγραψα Τοξεύοντες, ἀπαλείψας τὴν πρόθεσιν, ἣν εἰκὸς τοὺς ἀντιγράφαντας, πλανηθέντας ὑπὸ τῆς τελευταίας τοῦ Πεφαρμαγμένοις, προσκολλῆσαι τῇ μετοχῇ. Θεόφραστος ρίζαν εἶναι τινα θανατηφόρον φησὶν, ἣ φαρμάσσει τοὺς οἰστούς οἱ Αἰθίοπες. καὶ Σκύθαι δὲ (Αἰλιαν. Ζῶων ἰδιότ. Θ, 16) καὶ Σόανες (Στράβων. ΙΑ, 499) καὶ ἄλλοι τῶν βαρβάρων φαρμάσσειν τοὺς οἰστούς εἰώθασι. — Στ. 25, Πλέγμα γάρ τε κυκλοτερές.] Ὁ καὶ νῦν ἔτι ἔστι θεάσασθαι παρὰ πολλοῖς τῶν τὴν Ἀφρικὴν οἰκούντων ἀγρίων ἐθῶν.

Σελ. 376, σλ. 2, Περιπεύραντες, τὸ μὲν ἐπιτερωμένον κ. τ. λ.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Περιφέροντες τὸ μὲν, ἐπαιρόμενον· οὐκ ὀρθῶς. — Στ. 5, Τὰς δὲ ἀκίδας, οἷον ἀκτῖνας . . . λυγιζόμενος τε καὶ καμπτόμενος.] Συνφθὰ τὰ περὶ τε τῆς τοξείας καὶ τῆς ἐν πολέμοις ὀρχήσεως τῶν Αἰθίοπων λεγόμενα.

τοῖς τῷ Λουκιανῷ (περὶ ὀρχήσ. § 18) εἰρημένοις, « Αἰθίο-
 » πες δέ γε καὶ πολεμοῦντες, σὺν ὀρχήσει αὐτὸ δρῶσι· καὶ
 » οὐκ ἂν ἀφή τὸ βέλος Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφελῶν τῆς κεφαλῆς
 » (ταύτη γὰρ ἀντὶ φαρέτρας χρῶνται, περιδέοντες αὐτῇ
 » ἀκτινηδὸν τὰ βέλη), εἰ μὴ πρότερον ὀρχήσαιτο, καὶ τῷ σχή-
 » ματι ἀπειλήσειε, καὶ προεκφοβήσειε τῇ ὀρχήσει τὸν πολέ-
 » μιον ». σημειῶσαι δὲ καὶ τὸ Λυγίζομενος διὰ τὸ ἐν τῇ συν-
 » πθείᾳ σωζόμενον ἔτι καὶ νῦν Λυγίζομαι, παρὰ τὸν Λύγον, ἧθουν
 » τὴν κοινῶς λεγομένην, ἐπὶ μὲν Εὐσταδίου, Λυγέαν, νῦν δὲ,
 » Λυγαρέαν, ἢ Λυγαρίαν· ἦν Ὀμηρος, Ἐϋστρεφέα λύγον ἐκά-
 » λεισε (Ὀδυσσ. I, 427), διὰ τὸ εὐκαμπὲς καὶ εὐστροφον τοῦ
 » φυτοῦ. ἔστιν οὖν ὁ Λυγίζομενος καὶ καμπτόμενος, ὃν ἡ καθ-
 » ωμιλημένη φωνή, Σειστά καὶ λυγιστὰ περιπατεῖν, λέγει· καὶ
 » παρώνυμον δὲ ἡ αὐτὴ φωνὴ οἶδε τὸ Λυγερὸς, ὡς ὅταν φαμὲν,
 » Λυγερὴ κόρη, ἐπὶ νεάνιδος εὐκαμπὲς ἐχούσης τὸ σῶμα. — Στ.
 » 9, Κατὰ τὴν Αἰχμῆν.] Ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, Πρὸς τὴν
 » αἰχμῆν. — Στ. 10, Ὅστοῦν γὰρ δράκοντος κ. τ. λ.] Παρ-
 » αλλάττει ταῦτα τῶν εἰρημένων τῷ Ἀγαθαρχίδῃ παρὰ τῷ
 » Φωτίῳ (Κώδ. σν'), « Χρῶνται δὲ ἐπὶ τῶν κινδύνων τῶν πολε-
 » μικῶν Αἰθίοπες τοῖς μὲν τόξοις μεγάλοις, βραχέσι δὲ τοῖς
 » ὀϊστοῖς· ἐπὶ δὲ τῆς ἀκρας τοῦ καλάμου κερκίδος, ἀντὶ τοῦ
 » σιδήρου, παραμήκης τῷ τύπῳ λίθος ἀνεστήριχται, νεύροις
 » ἐσφιγμένους, ὄξυς μὲν ὑπερβολῇ, φαρμάκοις δὲ θανασίμοις
 » βεβαμμένους ». καὶ ἡ ἔτυμολογία δὲ τοῦ Ὀϊστοῦ παρὰ τὸ
 » ὄστοῦν, πρὸς ψυχαγωγίαν μᾶλλον ἢ πρὸς ἀλήθειαν εἰρησθαι
 » δοκεῖ· ὁ γὰρ Ὀϊστός (ὃν ἡ συνήθεια Σαγίτταν, παρὰ τὸ τῶν
 » Λατίνων sagitta, καλεῖ), παρὰ τὸ Οἶω, τὸ κομίζω ἢ φέρω,
 » παρῆνται, ὡς ὀρθῶς φησὶν ὁ Ἐτυμολόγος (σελ. 620), καθὰ
 » καὶ ὁ συνωνυμῶν αὐτῷ Ἰός, παρὰ τὸ Ἰημι, τὸ πέμπω. —
 » Στ. 15, Χρόνον μὲν οὖν κ. τ. λ.] Ἀντὶ τοῦ, Οὖν, ἐν ταῖς ΑΑ
 » γράφεται, Δή. ἠπτίκισα δὲ τὸν ἐχόμενον ὑπερσυντελικόν,
 » ἐξελὼν τῆς διφθόγγου τὸ ἰ. — Στ. 17, Ἀντεῖχον.] Κακῶς
 » ἢ Β, αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἀντεῖχοντο.

· Σελ. 377, σλ. 5, Καὶ τοῖς λοιποῖς ἐφεπομένους, ἐνδόντες
 κ. τ. λ.] Ἀδιανόητον ὃν τὸ χωρίον παρεμυθησάμεθα τῇ τρο-
 πῇ τοῦ Ἐφεπομένοιοις εἰς τὸ Ἐφεπομένοιοις, καὶ τῇ μετ' αὐτὸ

διαστολή. μία γάρ ἐστι περίοδος μέχρι τοῦ Προτροπᾶδην ἔφευγον, ἥς ἢ μὲν πρότασις ἀρχεται ἀπὸ τοῦ, Ἐπεὶ δὲ τοὺς τε καταφράκτους, καὶ τελευτᾶ εἰς τὸ, Ἐφεπομένους, ἢ δὲ ἀπόδοσις, τὰ ἐχόμενον ὅλον ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Ἐνδόντες· ὃ συνῆκε μόνος ὁ Λ. ὁ δὲ νοῦς, Ἐπειδὴ κατέμαθον οἱ Αἰγύπτιοι τὴν φθορὰν τῶν Καταφρακτῶν, καὶ τὸν θρασμὸν τοῦ Σατράπου, καὶ τοὺς Μήδων καὶ Περσῶν ὀπλίτας πλείω παθόντας ἢ δρᾶσαντας, καὶ ἐπομένους τοῖς λοιποῖς, τουτέστι τοῖς περὶ τὸν Σατράπην, τότε ἐνδόντες καὶ αὐτοὶ ἀπεδίδρασκον ἀνεπιστρέπτί. τοῦτο μὴ συνεῖς ὁ Α, ἀφείλε τὸν τελευταῖον καὶ τῆς προτάσεως, ἀρχὴν δ' ἐποιήσατο τῆς ἀποδόσεως αὐτὸ τὸ, τοῖς λοιποῖς ἐφεπομέναις, ὅπερ συνέταξε πρὸς τὸ, Ἐνδόντες·

Ilz cederent aussi au reste de ceux qui les poursuivoient, et se mirent à fuir comme les autres. — Στ. 6, Λαμπρᾶς.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Λαμπρός. — Στ. 10, Ἐγένετο. Ἐν ταῖς ΑΑ, Ἐγένετο. — Στ. 13, Ἐπαναγαγόντες.] Αἱ ΚΑ, Ἐπαναγαγόντες. — Στ. 16, Ἐπελίποντο.] Ἐτρεψα τὸν παρατατικὸν εἰς τὸν ἀόριστον, διὰ τὸ προηγησάμενον, Συνήλασαν. ἴσως δ' ἂν ἄμεινον ἔδρων εἰ καὶ τὸ μέσον, Ἐπελίποντο (ὅπερ ἔοικεν ἡμαρτήσθαι κατὰ τὸ πρὸ μικροῦ, Ἀντείχοντο) εἰς τὸ ἐνεργητικὸν Ἐπέλιπον ἔτρεπον. — Στ. 17, Ἐπὸ τε ἵππων.] Μετεποίησα τὸν βάρβαρον ἐνταῦθα Γε, εἰς τὸν Τε. — Στ. 19, Σὺν πολλῷ τῷ θράσει.] Λείπουσιν ἐκ τῶν ΑΑ αἱ δύο λέξεις, Τῷ θράσει. ὁ Α ἠρμήνευσεν, *Oultre la grande temerité*· ὁ δὲ Λ, *Cum magna trepidatione*, ὥσπερ ἂν εἰ ἐγγράπτο, Σὺν πολλῷ τῷ τρόμῳ, ἢ Σὺν πολλῇ τῇ τρέσει, ὧν οὐδέτερον εἶκος γεγραφέναι τὸν Ἠλιόδωρον. ἔστι μὲν οὖν εἰκάσαι τὴν ἀρχαίαν γράφην ὑπάρξαι, Σὺν πολλῇ τῇ θραύσει, ἅτι καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χαρακτῆρος ἔχεται πως ἡ θραῦσις, ἐπὶ τῆς ἐν τοῖς πολέμοις φθορᾶς λεγομένη· ἄμεινον μέντοι κατὰ χάραν ἔαν τὸ, Σὺν πολλῷ τῷ θράσει, συνάπτοντας τῷ προηγουμένῳ, ὠθούμενοι, ἀδιαστίκτως, ἵνα ἔχη ἀποδίδοσθαι τὸ θράσος (ὃ κυριώτερον ἂν ἐνλαῦθα θάσος ἐλέγχο) τοῖς Αἰθίοψι καὶ οὐ τοῖς Πέρσαις. — Στ. 21, Πρὸς ἐναντίου σφίσι ἦν.] Ἐν τῇ Β, ΚΑ καὶ ΑΑ Γράφεται ἀδιανοήτως, Πρὸς ἐναντίους σφισὶν ἦν· οἱ δὲ λοιποὶ, παρὰ τοῦ Κ λαβόντες, Πρὸς ἐναντίους σφισὶν ἦν,

βαρβάρως ἔγραψαν. ὁ Λ καὶ ὁ Α ἠρμάνευσαν ὡς περ ἂν εἰ ὁ νοῦς ἦν, τὸ τοῦ Σαλράτπου πρὸς τοὺς ἐναντίους, ἦσαν τοὺς Αἰθίοπας, στρατήγημα. ὁ δὲ Βερνάρδος ἔν τε τοῖς Πρακτικοῖς τῆς ἐν τῇ Ῥηνοπεραίᾳ Ἀκαδημίας (Τομ. Α, σελ. 203), καὶ ἐν ταῖς εἰς τὴν Σύνοψιν τῆς ἱατρικῆς τοῦ Νόννου σημειώσειςιν (Τομ. Β, σελ. 189) οὕτως ἐπεχειρεῖ διορθοῦν τὸ χωρίον, Πρὸς ἐναντίους ἐναντίον σφισίν ἦν, ἢ, Πρὸς ἐναντίους ἀντίον σφισίν ἦν, κατὰ τίνα μὲν νοῦν οὐ δηλώσας, ὡς δ' εἰκάζειν ἔξεσθι κατὰ τοῦτον, Ὡς τὸ τοῦ Σατραπυ στρατήγημα ἐδόκει μὲν κατὰ τῶν ἐναντίων εἶναι, ἦν δὲ ἀληθῶς σφισίν (γρ. σφίσι) ἦγον αὐτοῖς τοῖς Πέρσαις ἐναντίον. καὶ ταῦτα μὲν ἐάσθω ὡς τῆς Ἡλιοδώρου διανοίας τε καὶ λέξεως ἀλλότρια. τὸ δὲ χωρίον ἐνὸς μόνου ὁ ἀφαιρέσει διορθωκέναι ἠγούμενοι, τὸ Πρὸς ἐναντίου σφίσι, ὡς καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 221) εἰρήκαμεν, κομφῶς λελέχθαι φαμὲν, ἀντὶ τοῦ Ἐναντίον σφίσι, καθὰ καὶ Πρὸς ἀγαθοῦ, καὶ Πρὸς κακοῦ, καὶ Πρὸς θυμοῦ εἶναι τί τι, λέγεται, ἀντὶ τοῦ Ἀγαθόν, Κακόν, ἢ Καταθύμιον εἶναι τί τι. Στ. 23, Κατὰ νότων ποιήσας.] Οὕτως ἢ Β, Κατὰ νότων πληθυντικῶς. ἐπισημάνασθαι δ' ἄξιον τὸ Ποιήσας, ὡς ἑλληνισμοῦ ἀλλότριον. ὠφείλε γὰρ εἰπεῖν, Ποιησάμενος, κατὰ μέσσην διάθεσιν, καθὰ καὶ φθὰς εἴρηκε μικρὸν ἀνωτέρω (σελ. 371). Στ. 24, Ἐαυτῷ.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ.

Σελ. 378, στ. 1, Ἀχαιμένου.] Ἐξήλειψα τὸν κακῶς πλεονάσαντα, Καί. — Στ. 3, Προανελεῖν.] Οὕτως αἱ ΑΑ. Στ. 16, Τοῦτο μὲν ἐπασιδῆ . . . ἐπέσχε.] Παρὰ τὸ Ὀμηρικόν (Ὀδυσσ. Γ, 456),

᾽Ωτειλὴν δ' Ὀδυσσεὺς ἀμύμονος ἀντιθέσιο
 Δῆσαν ἐπισταμένως· ἐπασιδῆ δ' αἶμα κελαινὸν
 Ἔσχεθον.....

ἦσαν γὰρ τὸ πάλαι, οἷοι καὶ νῦν εἰσι, καὶ ἔσονται, μέχρις ἂν ὦσι μωροὶ, «Μάγοι τε, καὶ καθάρται, καὶ ἀγύρται, » καὶ ἀλαζόνες, ὁκόσοι δὲ προσποιέοντα σφόδρα θεοσεβέες » εἶναι καὶ πλέον τι εἶδέναι. οὔτοι τοίνυν παραμπεχόμενοι » καὶ προβαλλόμενοι τὸ θεῖον τῆς ἀμηχανίης, τὸ (ἴσ. τῷ) μὴ » ἴσχειν ὃ, τι προσενέγκαντες ὠφελήσουσιν, ὡς μὴ κατὰδηλοι » ἔωσιν οὐδὲν ἐπιστάμενοι, ἱερὸν ἐνόμισαν τοῦτο τὸ πάθος εἶτ

» ναι· καὶ λόγους ἐπιλέξαντες ἐπιτηδείους, τὴν ἴησιν καλ-
 » εστήσαντο ἐς τὸ ἀσφαλὲς σφίσιν ἐωυτοῖσι, καθαρμούς προσφέ-
 » ροντες καὶ ἐπαοιδάς », καθά φησιν ὁ θειότατος Ἴπποκράτης
 (περὶ Ἱερ. νοῦσ. § 2). τὸ γὰρ ῥύσιν αἵματος, ἢ ἄλλο τι τῶν
 παθημάτων τοῦ σώματος, περὶ ἃ ἰατρικὴ καταγίνεται, ἐπωδαῖς
 θεραπεύειν πειρᾶσθαι, τῇ τοῦ κρείττονος ἐπικλήσει εἰς ἃ μὴ δεῖ
 καταχρῶμενον, ταῦτόν ἐστι καὶ μὴ πεινῆν τὸν πεινῶντα, ἢ
 πάυσθαι τοῦ δίψους τὸν διψῶντα, ἐπωδαῖς βούλεσθαι παρα-
 σκευάζειν. ὅθεν ἄριστος καὶ Σοφοκλῆς (Αἴαντ. 581) εἶρηκεν,

..... Οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ
 Θρηεῖν ἐπωδάς πρὸς τομῶντι πῆματι.

Σελ. 579, στίχ. 1, Καὶ ὅς, [Ὅσιν ἂν κ. τ. λ.] Προσέθηκα τὸ,
 Ὅς, δηλοῦν ἐνταῦθα τὸ ἐκεῖνος, ἢ γουν ὁ Ὀροονδάτης. τοῦτο
 δὲ οἱ Ἀντιγραφεῖς παρέλιπον, πλανηθέντες ὑπὸ τῆς ἐχομένης
 λέξεως, Ὅσιν. — Στ. 7, Ἀσύνητος δὲ, καὶ αὐτὸς μὴ ὁμο-
 λογήσειας.] Ὁ νοῦς, Ἀσύνητος δὲ εἶ, καὶ εἰ μὴ βουληθεῖς
 αὐτὸς ὁμολογήσει τούτο. οἱ πρὸ ἐμοῦ, πλὴν τῆς Β, ἐρωτη-
 ματικῶς ἐξήνεγκαν τὸ χωρίον, οὕτως, Ἀσύνητος δὲ . . . ἀντι-
 ταξάμενος; ἀκολουθήσαντες τῷ Λ. ὁ δὲ Α ἠρμήνευσε, *Tu
 ne sraivois nier que tu n'ayes esté fol et inconsidéré, etc.*
 ἄνευ ἐρωτήσεως, καὶ ὥσπερ ἂν εἰ ἐγέγραπτο, Ἀσύνητος δὲ καὶ
 αὐτὸς ὁμολογήσειας, δίχα τῆς ἀπαγορεύσεως, ἢ, Ἀσύνητος
 δὲ, οὐδ' ἂν αὐτὸς μὴ (ἢ, Οὐχ) ὁμολογήσειας. ἀλλὰ τὸ μὲν
 χωρίον ὀρθῶς ἴσως ἔχει, καίπερ οὐκ ἀκριβῶς ἐξενηνεγμένον· εἰ
 δέ τι χρὴ μετακινεῖν, γραπτέον ἀφελόντα τὴν διαστολήν, καὶ
 τρέψαντα τὴν ἀπαγόρευσιν εἰς ἀντωνυμίαν, Ἀσύνητος δὲ καὶ
 αὐτὸς μοι ὁμολογήσειας. καὶ ἔσται τινικαῦτα ὁ νοῦς, Ἀσύνητος
 δὲ εἶναι καὶ αὐτὸς ἂν ἐμοὶ συνομολογήσειας τῷ τοιοῦτον εἶναί
 σε κρίνοντι. — Στ. 10, Ἀσύνητον . . . ἐστοχάσθαι.] Ἐκ τῶν
 ΚΑ καὶ ΑΑ ἀμφοτέρων τῶν λέξεων ἡ γραφή. — Στ. 13,
 Τιμά.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Τιμάται. — Στ. 15, Θαυ-
 ματουργοῦσιν.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. περὶ δὲ τῆς λέξεως
 ταύτης, ἢ χαίρει μάλιστα Ἡλιόδωρος, εἰρήκαμεν καὶ ἐν τοῖς
 πρόσθεν (σελ. 268).

Σελ. 380, στίχ. 1, Στραλιάν.] Διόρθωκα καὶ ταῦτα τὴν Γραφήν,
 ὡς καὶ ἐν ἄλλοις. — Στ. 2, Ἀνυμναύσης.] Ἡμάρτηται τὸ

Ἐνυμνούσης τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. τὸ δὲ παρὰ ταύτην τὴν γραφὴν ἐμπεφύμενον ἐν ταῖς ΚΑ, Εὐφημούσης, καὶ τὸ τῆς Β, Ἐπαινούσης, ἐπεξηγήσεις εἰσι τοῦ, Ἄνυμνούσης. — Στ. 8, Φρεατίαν.] εἰρήκαμεν καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 281) περὶ τῆς λέξεως ταύτης. Στράβων δὲ (ΙΖ, σελ. 817) Φρέαρ ἀπλῶς καλεῖ τὸ Νειλομέτριον τῆς Συήνης. — Στ. 10, Συννόμω.] τὰ αὐτὰ καὶ Στράβων, οὗ καὶ τὴν γραφὴν ἐκ τοῦ Ἡλιοδώρειου τοῦδὲ χωρίου εὐτυχῶς διωρθώσατο ὁ Κασωβῶν. λέγονται δὲ λίθοι Σύννομοι, οἱ μεγάλοι καὶ ὅμοιοι, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν οἱ λελατομημένοι τετραγώνως ἰσομεγέθεις λίθοι. ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν συννεμομένων ζώων· ὡς γὰρ ἐκεῖνα συναγελαζόμενα ὁμοῦ εἶναι λέγεται, οὕτω πως καὶ οἱ ἰσομεγέθεις λίθοι, πάντη ἀλλήλοις συναρμόζονται, μηδενὸς ἐξέχοντος τοῦ παρακειμένου. ὅθεν καὶ Ἡσύχιος ἐξηγεῖται τὸ, Σύννομα, διὰ τοῦ, Σύνδρομα. — Στ. 13, Ὑπὸ γῆς διηθούμενον, καὶ ταῖς γραμμαῖς ἐμπίπτον.] Ἡ Β καὶ αἱ ΚΑ, Ὑπὸ γῆς διωθούμενον κ.τ.λ. αἱ δὲ ΑΑ, Ὑπὸ γῆν διηθούμενον κ.τ.λ. τὰς δὲ Γραμμάς, Στράβων (Αὐτόθ.) Παραγραφὰς ὀνομάζει. — Στ. 18, Τοὺς τῶν ὠρονομίων γνώμονας.] Ἀντὶ τοῦ, Ὀρονομίων, ἐν τῇ Β φέρεται Ὀροσκοπίων, ὡς χαλεπὸν εἶναι συνιδεῖν ὀπίερα τῶν γραφῶν τῆς Ἡλιοδώρου χειρὸς εἶη· συνώνυμα γὰρ εἰσὶν ἀμφω ἀλλήλοις τε καὶ τῷ ἄλλως καλουμένῳ Ὀρολογίῳ, καίπερ τοῦ Ὀρονομίου ἢ Ὀρονομείου (ἀμφοτέρως γὰρ γράφεται) κατὰ πλείω τὴν χρῆσιν ἐπιπολάσας ἐν τοῖς τοιούτοις. ἐλέγχετο δὲ καὶ Ὀρονόμιον σκιοθρικόν, καὶ ἀπλῶς Σκιοθρον. εἶχε δὲ τοῦτο, παρὰ τὸ Νειλομέτριον, ἐξαίρετον ἢ Συήνη, ἢ τανῦν Σουὰν καλουμένη τοῖς ἐξωρίοις. « Ἐν δὲ τῇ Συήνῃ » καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ τὸ διασημαῖνον τὰς θερινὰς τροπὰς, καὶ » διότι τῷ τροπικῷ κύκλῳ ὑπόκεινται οἱ τόποι οὗτοι, καὶ » ποιοῦσιν ἀσπίους τοὺς γνώμονας κατὰ μεσημβρίαν· ἀπὸ γὰρ » τῶν ἡμιτέρων τόπων, λέγω δὴ τῶν Ἑλληνικῶν, προῖουσιν » ἐπὶ τὴν μεσημβρίαν, ἐνλαύθα πρῶτον ὁ ἥλιος κατὰ κορυφὴν » ἡμῖν γίνεσθαι, καὶ ποιεῖ τοὺς γνώμονας ἀσπίους κατὰ μεσημ- » βρίαν. ἀνάγκη δὲ, κατὰ κορυφὴν ἡμῖν γινομένου, καὶ εἰς » τὰ φρέατα βάλλειν μέχρι τοῦ ὕδατος τὰς αὐγάς, καὶ ἂν βαθύ- » τὰτα ἢ· κατὰ κάθειλον γὰρ ἡμεῖς τε ἔσταμεν, καὶ τὰ ὀρύγματα » τῶν

» τῶν φριάτων κατεσκευάσθαι (Στράβων Αὐτόθ.) ». — Στ. 25, Συμβαίνει.] Ἐπελαθόμεν διορθώσασθαι, Συμβαίνειν, ὡς ἐμφέρεται, ἐν ταῖς ΑΑ. ὅτι δὲ κομψότερον ἐνλαῦθα τὸ ἀπαρέμφατον τοῦ ὀριστικοῦ, δηλοῖ καὶ τὰ πρόσθεν (σελ. 154) εἰρημέναι μοι.

Σελ. 581 στ. 2, Ὄρον τε καὶ Ζεῖδωρον ἀποκαλοῦντες.] Ἄντι τοῦ Ὄρον, ἐν ταῖς ΚΑ γράφεται, Ὄραιον· οὐκ ὀρθῶς. ἐξήλειφα δὲ τὸ πρὸ τοῦ, Ζεῖδωρον, ἄρθρον, ὅπερ λείπει καὶ ἐκ τῆς Β. καὶ τὸ μὲν Ζεῖδωρον ἐπιθετικῶς λέλειπται πρὸς τὸν Νεῖλον, ὡς αὐτὸ τὸ ζῆν δωρούμενον τῇ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀφθόῳ χορηγίᾳ, καθὰ καὶ Ζεῖδωρον ἄρουραν, ἐν πολλοῖς δὲ ποιητῆς καλεῖ τὴν γαῖν. Ἐμπειδοκλῆς δὲ καὶ τὴν Ἀφροδίτην, Ζεῖδωρον ὠνόμασεν, ὡς φησὶ Πλούταρχος (Ἐρωτικ. § 13), διὰ τὸ καὶ αὐτὴν παραίτιαν εἶναι τῆς εἰς τὸ ζῆν πρώτης ἐλεύσεως. ἀπορίας δὲ ἀξίον τί βούλεται τῷ Α ἢ λέξις Ζεδαας, δι' ἧς ἠρμήνευσε τὸν Ζεῖδωρον. ἠπόρητας δὲ καὶ τοῦτο, τί παθὼν Ἡλιοδωρος, Ὄρον εἶναι φησὶ νῦν τὸν Νεῖλον, ὃν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 563) Ὄοριν ἀπεκάλεε· ὁ γὰρ Ὄρος υἱὸς ἦν Ὄσιρίδος τε καὶ Ἰσιδος. καὶ ῥητέον ὅτι οὐκ Ἡλιοδώρου τὸ ἀμάρτημα, ἀλλ' ἀπάντων ὡς εἰπεῖν τῶν Ἑλλήνων, οἱ τὰ τῶν Αἰγυπτίων ἀναμίξαντες τοῖς ἰδίοις θρησκευμασιν, ἄλλοι ἄλλως παρέδωκαν, νῦν μὲν πολλῶν τῶν παρ' Αἰγυπτίοις θεῶν ἰδιότηας εἰς ἓνα τὸν παρ' ἑαυτοῖς συμφορήσαντες, νῦν δ' αὖθ' ἓνα τῶν Αἰγυπτιακῶν, εἰς πολλοὺς τοὺς οἰκίους κατακερματίσαντες. ἔστι δὲ τοῦτο πιστώσασθαι καὶ ἐκ τῆς κατὰ τὸν Ὄοριν ἱστορίας, ὃν τινὲς μὲν τὸν αὐτὸν τῷ Ἠλίῳ ἐπίστευον· ἄλλοι δὲ, τοῦτον μὲν, Διόνυσον ἔλεγον, τὸν δ' υἱὸν αὐτοῦ Ὄρον εἶναι τὸν Ἠλίον, τὸν ἄλλως καλούμενον Ἀπόλλωνα ἐπίστευον (Ἡροδότ. Β, ρμδ')· ὅθεν καὶ ὁ Ὄραπόλλωνα, κύριον ὄνομα. τοῦτον δὲ τὸν θεόν, ΩΡ τοῖς Αἰγυπτίοις καλούμενον, ὅπερ εἰκὸς παρ' αὐτοῖς, Φῶς σημαίνειν, καθὰ καὶ παρ' Ἑβραίοις τὸ ΩΡ καὶ τὸ ΩΡΑ, Ἕλληνες ἀπραγμόνως μετέλαβον εἰς τὸν Ὄρον, καὶ τοσοῦτον μᾶλλον, ὅσω καὶ παρ' αὐτοῖς ἤδη ὁ Ὄρος ἐσημαίνειν οὐ μόνον τὸν χρόνον, ἀλλὰ καὶ μέρος χρόνου, τὸν ἐνῆαυτὸν καλούμενον, τῇ τοῦ ἡλίου περιφορᾷ μέτρούμενον, καθὰ καὶ ἡ Ὄρα, μέρος τοῦ ἐνῆαυτοῦ

δηλοῖ. « Ὀρογράφοι (γάρ φησιν Ἡσύχιος) ἰστοριογράφοι, τὰ » κατ' ἔτος πραττόμενα Γράφοντες. Ὀροι γὰρ οἱ ἐνιαυτοί ». τούτου δ' ἄρα ἐπιλαθόμενος ὁ φιλολογώτατος Ἰάβρος Ῥεῖσκιος, ἐν τοῖςδε τοῦ Πλουτάρχου (περὶ τῆς Ἡροδ. κακοθ. § 36), « Οἱ μὲν » γὰρ Ναξίων ὄρογράφοι λέγουσι, κ. τ. λ. », οὐ δεόντως τὸ, Ὀρογράφοι, εἰς τὸ Χωρογράφοι, ἢ Πατριογράφοι μεταβλητίον εἶναι ἔκριεν. Ὀρογράφους γὰρ ἐνταῦθα Ναξίων Πλουτάρχος λέγει τοὺς τὰ κατ' ἔτος πραχθέντα, ἢ συμβάντα, Ναξίοις γεγραφότας, οὓς ἢ συνήθεια Χρονογράφους καλεῖ. οἱ δὲ Ὀροι, οὐ μόνον τοὺς ἐνιαυτοὺς, ὡς φησιν Ἡσύχιος, ἐδήλουν, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ κατ' ἐνιαυτὸν ἰστορούμενα τῶν πραττομένων, ἄπερ οἱ μὲν Ῥωμαῖοι *Annales*, ἢ δὲ συνήθεια Χρονικὰ καλεῖ ὅπερ ἄξιον ἐπιστημῆνασθαι, ἵν' ἐνλεῦθεν ἔχωμεν διορθοῦσθαι τὸ ἡμαρτημένον ἐν τοῖςδε τοῦ Λουκιανοῦ (Μακροβ. § 14), « Κῦρος δὲ ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ὁ παλαιός, ὡς » δηλοῦσιν οἱ Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ὈΡΟΙ, κ. τ. λ. » μεταγράφοντες, ὈΡΟΙ. — Στ. 4, Πατέρα καὶ δημιουργόν.] Αἰνίττεται ὁ φησιν Ἡρόδοτος (Β, ε'), παρὰ τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων παραλαβὼν, « Αἴγυπτος . . . ἐπίκλητός τε γῆ καὶ δῶρον » τοῦ ποταμοῦ ». τοῦτο δὲ καὶ Ἀριστοτέλης (Μετεωρολογ. Α, ιδ') ἐπεῖτα, καὶ ἄλλοι τῶν Ἑλλήνων, οὕτως ἔχειν ἐπίστυσαν, τὸ τὴν Αἴγυπτον δηλονότι, ἢ γοῦν τὸ καλούμενον τῆς Αἰγυπτίου Δέλτα, οὐδὲν ἄλλ' εἶναι ἢ πρόσχωσιν τοῦ Νείλου, καὶ εἰονεὶ δημιουργηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ γῆν. — Στ. 5, Νεῖλον ἐντεῦθεν ὀνομαζόμενον.] Ἐτυμολογούμενον δηλαδὴ παρὰ τὸ ΝΕΪΑ Γ'ΛΥΣ. ταύτην δὲ τὴν παραγωγὴν ἐγκρίνει καὶ ὁ Ἐτυμολόγος (σελ. 602) προστιθεὶς καὶ ἄλλας ταύτης οὐδὲν ἥτιον γελοίας. Ὅμηρος δὲ, Αἴγυπτον, ὁμωνύμως τῇ χώρᾳ καλεῖ τὸν Νεῖλον. ὀνομάζετο δὲ τὸ πάλαι καὶ Μέλας, ὡς φησιν Εὐστάθιος ἐν τοῖς εἰς τὸν Διογύσιον τὸν περιηγητὴν (στίχ. 222). οὗτος δὲ ὁ περιηγητὴς, Νεῖλον καλεῖσθαι φησὶν ὑπ' Αἰγυπτίων, Σῖριν δὲ ὑπ' Αἰθιοπῶν. Νεῖλον δὲ τινὰς φάναι ὀνομάσθαι τὸν ποταμὸν Εὐστάθιος λέγει, ἀπὸ Νείλου τινὸς ἀπογόνου Ἀτλαντος, βασιλεύσαντος τῶν ἐκεῖ ἄλλους δὲ, ἀπὸ τινος Νείλου βασιλικοῦ παιδὸς, ἐκεῖ ῥίφαντος ἑαυτόν. Ἀπολλώνιος δὲ (Ἀργοναυτ. Δ, 269 μετὰ τῶν σχολ.) καὶ

Τρίτωνα τὸν Νεῖλον ὠνομάσθαι τὸ πάλαι δηλοῖ. — Στ. 10, Οὐδέν.] Αἱ ΑΑ, Οὐδένα. — Στ. 11, Ἄνικρυς.] Προσπαρωξυτόνησα τὸ τοῖς πρὸ ἐμοῦ ὄξυτονηθέν. τί δὲ διαφέρει τὸ Ἄνικρυς τοῦ Ἄνικρῦ, διδασκέτω σε Ἀμμώνιος. — 12, Τῶν γοῦν . . . εἰς ψήφους μεταλαμβανομένων κ. τ. λ.] Ἀντὶ τοῦ Γοῦν, ἐν τῇ Β ἐμφέρεται, Γάρ. Ψήφους δ' ἐνλαῦθα λέγει τὰ σημεῖα τῶν ἀριθμῶν, ἅπερ οἱ Γάλλοι *Chiffres* καλοῦσι. καὶ ὁ μὲν νοῦς πρόδηλος, καίπερ τῆς Ἡλιοδώρου ὄξύτητος ἀνάξιος, τὸ τοῦ Νεῖλου ὄνομα εἰς ἀριθμοὺς ἀναλυόμενον τὴν ποσότητα τῶν τξέ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἡμερῶν ἀποτελεῖ· ὁ δὲ μάλιστα ἐπισημνήσθαι ἄξιον ἐνταῦθα, ὡς συντελοῦν εἰς τὴν τῶν Ἀρχαίων συγγραφέων κατανόησιν, ἐκεῖνό ἐστιν, ὅτι ἐπεὶ τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα, οὐ μόνον στοιχεῖά ἐστι τῶν συλλαβῶν καὶ τῶν λέξεων, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀριθμῶν δηλωτικὰ παραλαμβάνονται, οἷον τὸ $\bar{\alpha}$ τῆς μονάδος, τὸ $\bar{\beta}$ τῆς δυάδος, κ. τ. λ. οὐκ ἀπεικότως ἢ συνήθεια Ψηφία αὐτὰ ἐκάλεσεν. ὅθεν ἐξηγείσθω μὲν ὁ Ἡρόδοτος (Β, λς'), ἐν αἷς φησὶ, «Γράμματα γράφουσι» καὶ λογίζονται ψήφοισι, «Ἕλληνες μὲν ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν» ἐπὶ τὰ δεξιὰ φέροντες τὴν χεῖρα, Αἰγύπτιοι δὲ ἀπὸ τῶν» δεξιῶν ἐπὶ τὰ ἀριστερά»· ἐξηγείσθω δὲ καὶ ὁ Σικελιώτης Διόδωρος (ΙΒ, ιγ'), λέγων διὰ τῆς Γραμματικῆς «τὰ πλειῶν» στα καὶ χρησιμώτατα τῶν πρὸς τὸν βίον ἐπιτελεῖσθαι, ψήφους, ἐπιστολάς, διαθήκας, νόμους κ. τ. λ.». ἐν ἀμφοτέροις γὰρ τοῖςδε τοῖς συγγραφεῦσι, τὰς ψήφους οὐχ ἑτέρας παρὰ τὰ γράμματα, ἀλλ' αὐτὰ ταῦτα τὰ γράμματα καὶ στοιχεῖα τῶν λέξεων, εἰς ἀριθμῶν σημεῖα μεταλαμβάνόμενα, ἐκληπτέον. — Στ. 20, Κύτος ἅπαν τὸ ποτάμιον.] Ὁ Α ἤρμήνευσε, *Tout ce que contient le canal d'icelui*. ὁ δὲ Λ οὐδὲ συνῆκεν ὅλως. ὁ Τριλλέρος, ἤμαρτῆσθαι τὸ χωρίον ὑπονοήσας, μετέβαλλεν (Παρατηρ. κριτικ. σελ. 210) εἰς τὸ, Κῦδος ἅπαν τὸ ποτάμιον, ἢ Κῦδος ἀπάντων ποταμῶν. μακρῶ δὲ πιθανώτερος διωρθοῦτο ὁ Οὐεσελίγγιος (Σημ. εἰς τὸν Σικελ. Διόδ. Γ, ιε'), Κῆτος ἅπαν τὸ ποτάμιον, Κῆτη λέγων τοὺς Κροκοδείλους, τοὺς Ἴπποποτάμους, καὶ ἄλλα ταιαῦτα ζῶα τοῦ Νεῖλου, ἅπερ ὡς θεοὺς ἐσεβάζοντο Αἰγύπτιοι. τὸ μὲν γὰρ Κύτος τοῦ ποταμοῦ οὐδὲν ἄλλο σημαίνειν δύναται, ἢ αὐτὸ τὸ κοίλωμα

(τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Ῥυάκιον), δὲ οὐ ῥέει ὁ ποταμὸς, ὃ οἱ μὲν Ἀρχαῖοι Ἐλυτρον καὶ Ῥεῖθρον ἔλεγον, οἱ δὲ μετὰ τὸν Ἡλιόδωρον καὶ Κοίτην ἀνόμασαν, ὡς ἐν αὐτῇ κοιταζομένου δῆθεν τοῦ ποταμοῦ (ὄφεν καὶ τὸ τῶν Ἰταλῶν *Letto del fiume*), εἶπεν οὖν ἂν ἀκύρως ὅτι ἡ Αἰθιοπία παραπέμπει τὸ κύτος τοῦ Νείλου ἄχρις Αἰγύπτου, χωρὶς εἰ μὴ τις τῷ Κύτος ποτάμιον, ἀλλ' ἐ τοῦ Σῶμα ποτάμιον, ἐκ τινος ποιητοῦ παρωδήσαντα χρῆσασθαι ὑπολάβει· σημαίνει γὰρ τὸ Κύτος καὶ σῶμα ἢ ὄγκον, ὡς φησὶ Ἡσύχιος, καὶ γίνεται τοῦτο πιθανὸν οὐ μόνον ἐκ τοῦ τραγικοῦ Χαιρήμονος, ὃς Ποταμοῦ σῶμα εἶρηκε τὸ ὕδωρ (παρὰ τῷ Ἀθην. Β, σελ. 45), οἰδαινούση καὶ διδυραμεικῆ χρησαμένης τῇ λέξει, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ Στράβωνος (ΙΖ, σελ. 786), ὃς περὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ Νείλου τὸν λόγον ποιούμενος, « τὸ κατ' εὐθείαν σῶμα τοῦ Νείλου, » διαρρήδην οὕτω φησὶ, καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς γραφῆς, αὐ μόνον δὲ, ὡς ἐκ τῆς Αἰθιοπίας ῥέοντα, ταῖς Αἰθίοψι προσέκειν τὸν Νεῖλον ἐπίστευον, ἀλλ', ὡς φησὶ Φιλόστρατος (ἐν Ἀπολλων. Τυαν. βίβ. 5, κς'), ἐκ Πινδάρου λαβὼν, καὶ Δαίμονα ταμίαν ἐφεσθάναι ταῖς πηγαῖς αὐτοῦ, πρὸς τὰ τῆς ρεύσεως σύμμετρον, ἑτερατεύοντο. — Στ. 25, Ἐφασαν εἰ ἱερεῖς.] Πρὸς ἄρθρον, ὡς ἀναγκασίον, σημειώσαι δὲ ὅπως ὀξείως ἅμα καὶ διὰ βραχέων παρεθήσε καὶ τὴν ἀνδραποδώδη τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων κολακείαν, καὶ τὴν σεμνὴν καὶ βυσσίνην ὄντως τοῦ βασιλέως παραίτησιν τῆς τοῦ θεοῦ προσήγορίας. ἔοικε δὲ Ἡλιόδωρος, ἐν τε τῷ παρενλί βιβλίῳ καὶ τῷ ἐχομένῳ, χρυσοῦ βασιλέως εἰκόνα πλάσασθαι τὸν Ὑδάσπην, ἀπιδὼν εἰς τὸν Ῥωμαϊκὸν Αὐτοκράτορα Θεοδόσιον, τὸν φερωνύμως ἐπικληθέντα Μέγαν.

Σελ. 582, στ. 1, Εἰς τὴν σκηνὴν εἰσελθόν.] Παρέλιπε ταύτας τὰς λέξεις ὁ Α. ἐν δὲ τῇ Β (ἢ κατηκολούθησε καὶ ὁ Α) αὐτὴ τοῦ Σκηνὴν γράφεται, Σύνην. — Στ. 8, Στρατιᾷ.] Κατ' αὐτὰ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς, ὡς καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν, διώρθωκα τὴν γραφήν. τὸ δ' ἐχόμενον, Πρὸς ἀγορασίαν, ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ γράφεται, Κατ' ἀγορασίαν. σημειώσαι δὲ καὶ τὴν ἀγορασίαν, τῆς παρακμασάσης Ἑλλάδος λέξιν, καί ποτε τανῦν, Ἀγορασίαν, Ἑλληνικώτερον ἡμῶν λεγόντων, οὐ πολλὰ μέλλει ἀλλὰ τῶν εἰς τὴν διὰ τοῦ τῶ σχηματίζου. εἰώθαμεν· φημὲν

γάρ, Κλεψία, Πατισία, Ὑπόκρισις καὶ Ὑποκρισία, Ὑβρι-
σία, Χώρισις καὶ Χωρισία, κ. τ. λ. τὸ δὲ καταχωρισθὲν εἰς τὸ
Λεξικὸν τοῦ Δουκαγγίου, Ἀγοράδα, ὡς σημαῖνον τὴν Ἀγά-
ρασιν ἢ Ἀγορασίαν, εἰ μὴ ἡμάρτυλαι (μυρία γὰρ ἐστὶν ἐν τῷ
Λεξικῷ τούτῳ τὰ ἐπανορθώσεως χρήζοντα), τῇ τῶν πρὸ ἡμῶν
βαρβαρότητι ἀναγραφτέον. — Στ. 16, Καὶ ὅς.] Τουτέστι,
Καὶ ἐκεῖνος ἀναφέρεται δὲ εἰς τὸ ἐχόμενον εἶπεν. οἱ πρὸ ἐμοῦ
οὐδὲ τὰ μικρὸν τοῦτο ἀμαρτημάτιον, Καὶ ὡς, διορθῶσαι
ἐτόλμισαν. — Στ. 20, Ξιφιστήρα.] Ξιφιστήρ, ὁ καὶ Ξιφι-
στής τῷ Ἡουχίῳ καλούμενος, κατὰ δὲ Μακεδόνας, ὡς αὐτὸς
φασιν, Ἀορτεὺς, ἐστὶν ὁ ζωστήρ ἢ τελαμίων, ἐξ οὗ ἦρτηται
τὸ ξίφος (ὁ τοῖς Γάλλοις λεγόμενος *Baudrier*). ὁ δὲ Α, διὰ
τοῦ *Fouiteau* ἑρμηνεύσας, ἐπὶ τῆς Ξιφοθήκης ἐξεδίξατο τὴν
λέξιν. ὅτι δὲ πολυτελέστατοι ἦσαν οἱ τῶν βαρβάρων στρατι-
γῶν ἢ βασιλέων Ξιφιστήρες, δηλοῖ καὶ Πλούταρχος (Πομπ.
§ 42) φάσκων τὸν Μιθριδάτου ξιφιστήρα ἀπὸ τετρακοσίων
πικοιῆσθαι ταλάντων.

Σελ. 383, στ. 8, Οὐδὲ λίθοι.] Οὕτως αἱ ΑΑ. ἀντὶ δὲ
τοῦ, Λίθοι ἐν ταῖς ΚΑ ἐνικῶς, Λίθος. — Στ. 10, Ἀποκεί-
μενον.] Ἴσως ἡ ἀρχαία γραφὴ ἦν, Ἐναποκείμενον, μετὰ δι-
πλῆς προθέσεως, ὡς καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 181) εἶρηκε.
Στ. 14, Παρὰ σοί.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Παρὰ σοῦ· ὅπερ ὄφειλον
προελέσθαι. σημειῶσαι καὶ τὴν λέξιν Μεγαλοδαρεὰ νεωτερί-
ζουσαν· παρὰ γὰρ Λουκιανῷ, Ἡρωδιανῷ καὶ τοῖς κατ' αὐτοὺς
καὶ μετ' αὐτοὺς ἀκμάσασιν εὔρηται. — Στ. 18, Εἰς τοὺς
σκευοφόρους.] Ἀπέλειφα τὸν σύνδεσμον, οὗ τὴν νοθεύαν συνῆ-
καν καὶ οἱ μεταφράσαντες ἀμφότεροι. — Στ. 25, Εἰς τὴν
τάτε ὄραν.] Ἦθουν μέχρις ἐκείνης τῆς ὄρας· ἢ διόρθωσις ἐκ
τῶν ΑΑ.

Σελ. 384, στ. 9, Καὶ τὰ τέλη.] Σημειῶσαι τὰ Τέλη πλη-
θυντικῶς πολὺ ἂν ἐν τῇ συνθεῖα· φαμὲν γὰρ, Πρὸς τὰ τέλη
τοῦ μηνός, τοῦ χρόνου, τοῦ χειμῶνος, τοῦ καλοκαιρίου κ. τ.
λ. καὶ Καλὰ τέλη, ὅθεν καὶ ῥήματα σύνθετα τὰ Καλοτελείω,
καὶ Κακοτελείω. οὐ μετακινητέον οὖν τὴν γραφὴν τοῦ παρὰ
τῷ Λόγγῳ (Ποιμηνικ. Α, σελ. 18) χωρίου τουτουῖ, « Ἦρος
» οὖν ἤδη τέλη, καὶ θέρους ἀρχή, καὶ πάντα ἐν ἀκμῇ », ὡς

ἔδοξέ τινα τῶν κριτικῶν, καὶ μάλα σοφῶ. καὶ γὰρ οὐδὲ παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις ἠγνόηται ὅπως ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον ἐπιπολάσας πληθυντικὸς σχηματισμὸς τῶν τοιούτων· αὐτίκα Ἰωποκράτης (Ἀφορισμ. Β, λ'), « Περὶ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ τέλη » πάντα ἀσθενέστερα· περὶ δὲ τὰς ἀκμὰς ἰσχυρότερα ». — Στ. 13, Συμωλοκή.] Γνησιώτερον ἴσως τὸ ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ δίχα προθέσεως γραφόμενον, Πλοκή· ἔχει γὰρ τι σεσοφισμένον καὶ ταῖς ἀκοαῖς προσιστάμενον ἢ παρήχησις τῶν δύο προθέσεων, Σύμωσα συμωλοκή· — Στ. 17, Αἰχμαλώτους.] Οὐκ ὠκνησα μεταρρύθμισαι τὴν γραφὴν εἰς τὸ πληθυντικόν, τοῦτο καὶ τῶν πρόσθεν εἰρημένων καὶ τῶν ἐχομένων σαφῶς δηλούντων. καὶ ὁ Α δὲ πληθυντικῶς ἠρμήνευσε *Si le Roy faisoit en present de nous, comme d'esclaves, à quelqu'un.* ὁ δὲ Λ τὸ Αἰχμάλωτον ἐπιθετικῶς ἐξεδέξατο πρὸς τὸ δῶρον· τί δ' αὐτῷ βούλεται τὸ Αἰχμάλωτον δῶρον, αὐτὸς ἂν εἰδεῖν. — Στ. 20, Νυνὶ μὲν γὰρ . . . ἀκηκόαμεν.] Λείπει τὸ Μὲν ἐκ τῶν ΑΑ· ἀντὶ δὲ τοῦ Ἀκηκόαμεν γράφεται ἐν αὐταῖς, Ἀκήκοας· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ παρὰ τοῦτο καὶ, Ἀκήκοα. — Στ. 24, Παραβαθῆναι.] Οὕτως ἢ Β, ἢ συνάδουσι καὶ αἱ ΑΑ. — Στ. 25, Ἐκτετιμηκότων.] Ἐπιτείνει ἐνταῦθα ἢ πρόθεσις. ἐν ταῖς ΚΑ, Τετιμηκότων, δίχα προθέσεως· ἐν δὲ τῇ Β καὶ ταῖς ΑΑ, Ἀνεκτετιμηκότων, μετὰ διπλῆς τῆς προθέσεως, κακῶς παραπλασθεῖσις τῆς τελευταίας τοῦ, Εὐσίθειαν, τῇ ἐχομένη λέξει, οἷα φιλεῖ γίνεσθαι πολλάκις.

Σελ. 385, στ. 1, Τὸ ὅλον.] Οὕτως αἱ ΑΑ, αἷς συνομολογεῖ πως καὶ ἡ ἡμαρτημένη γραφὴ τῶν ΚΑ, Τὸ ὅλων. — Στ. 2, Τὰ καθ' ἡμᾶς.] Ἀμείνων ἴσως ἡ γραφὴ τῶν ΚΑ, Τὰ καθ' ἑαυτούς. — Στ. 4, Λάθωμεν.] Ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 5, Ὑφιστάμενοι.] Ἐκ τε τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 13, Καὶ συνεκθεμένοι.] Οὕτως ἢ Β διὰ τοῦ συμπλεκτικοῦ, ἢ κατηκολούθησαν καὶ ἀμφότεροι οἱ μεταφρασταί. — Στ. 16, Ὅρμοι.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ὅρμες. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Προσάπτοντες, ἐν τῇ Β, Προσάπτουσιν. — Στ. 20, Θεάγετες.] Αἱ ΑΑ μετὰ τοῦ κλητικοῦ μορίου, Ὡ Θεάγετες. — Στ. 23, Τοῦτο οὖν μὴ προώμεθα.] Ἐκ τε τῆς ἡμαρτημένης τῶν πρὸ ἐμοῦ, Τοῦτο οὖν προώμεθα, καὶ τῆς ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Τοῦτο οὖν μὴ

παρωσόμεθα, δισκεύακα τὴν γραφὴν, ἣ δὴ καὶ ὁ Κ ἠρέσκειτο· διέλυσά δὲ καὶ τὸν ἀδιανόητον παρὰ πᾶσι σύνδεσμον, Διότι, εἰς τρία μέρη λόγου, Δι' ὅ, τι. εἰ δὲ τις βούλοιτο πάντως περιγράψαι τὴν ἀπαγόρευσιν, τῆνικαῦτα διασταλτέον ἐρωτηματικῇ στίξει μετὰ τὸ φανείη, ἵνα ἦ ὁ νοῦς (ὡς ἠρμάνευσαν ὁ Λ καὶ ὁ Α), Βούλει οὖν, ὦ Θεάγενες, ἵνα καταμελήσωμεν καὶ καταφρονήσωμεν τούτου, ἧγουν τῆς ἀπορρήτου μητρικῆς συμπαθείας, δι' ἣν καὶ τὰ ἄλλα γνωρίσματα ἂν πιστὰ φανείη;

Σελ. 386, στ. 1, Τοιαῦτα.] Ἐν τῇ Β, Ταῦτα. — Στ. 2, Συμπαρῆν δὲ καὶ ὁ.] Προσείληφα τὸν Καὶ ἐκ τῶν ΑΑ, οὗ τὴν χρεῖαν καὶ δίχα τῆς ἐκ τῶν Ἀντιγράφων διδασκαλίας οὐ χαλεπὸν ἦν συνιδεῖν. — Στ. 4, Ἰλῆκοιτε.] Οὕτως ἡ Β. κακῶς ὁ Κ (ὅπερ ἐπελατόμην σημειώσασθαι ἐν αὐτῇ τῇ σελίδι) καὶ οἱ μετ' αὐτὸν (πλὴν τοῦ Μ), Ἰλείκοιτε. — Στ. 14, Ὀπόθεν.] Ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 16, Ἐφη.] Αἱ ΑΑ, Εἶπεν. Στ. 20, Πρὸς τοὺς παρόντας εἶπεν, εἴπερ κ.τ.λ.] Οὐκ ὤκνησα ἀποκαταστῆσαι τὸ Εἶπεν, καταποδὲν δηλονότι διὰ τὴν ὁμοιότητα ὑπὸ τοῦ προσεχοῦς Εἶπερ. ἔοικε δὲ καὶ ὁ φθᾶς ὁ λόγος ἐδήλωσεν ἐκ τῶν ΑΑ Εἶπεν, ὡς διάφορον γραφὴν τοῦ Ἐφη, ἐνταῦθα μᾶλλον προσήκειν. — Στ. 22, Μέλλοντα.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Μέλλον. — Στ. 25, Σπουδάζεται γὰρ ἠδὲ ἡ γλῶσσα κ.τ.λ.] Ἀντὶ τοῦ ἠδὲ κακῶς αἱ ΚΑ, ἠδῆ, καὶ, ἠδέ. Φιλόστρατος ἐν Ἀπολλωνίου βίῳ (Β, λα') φησὶν, ὅτι οἱ παρ' Ἰνδοῖς σοφοὶ, οἱ καὶ Βραχμᾶνές τε καὶ Γυμνοσοφισταὶ λεγόμενοι οὐ μόνον αὐτοὶ σινιάσι τὴν Ἑλλάδα φωνὴν, ἀλλὰ καὶ « οὐς » ἂν ὑποδέξωνται τὴν Ἑλλήνων φωνὴν εἰδότας, ἀγαπῶσι » μᾶλλον, ὡς ἐς τὸ ὁμοίους αὐτοῖς ἤδη προσήκοντας ».

Σελ. 387, στ. 1, Ἀποκρινομένη.] Οὕτως αἱ ΚΑ. — Στ. 4, Συνίεμεν.] Ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 10, Φύντας.] Ἀντὶ τοῦ Φύσαντας, περὶ οὗ εἰρήκαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 72). — Στ. 14, Καὶ Εὐνοῦχος.] Προσείληφα τὸν σύνδεσμον ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 15, Τῶν Ὀροονδάτου κτήμα τὸ τιμιώτατον.] Γραπτέον οἶμαι ἐνταῦθα, Τῶν Ὀροονδάτου κτημάτων τὸ τιμιώτατον, ὡς τῇ Ἡλιοδώρου κομψείᾳ, καὶ ὅλως τῇ τῶν χαριεστέρων χρήσει καταλληλότερον. εἴρηκε δὲ καὶ ἀνωτέρα

(σιλ. 346), «Κτημάτων τοῦ Σατράπου τὸ τιμιώτατον», περὶ αὐτοῦ τούτου λέγων.—Στ. 19, Ἔχει τι ζηλότυπον ἔμφυτον κ. τ. λ.] Προσέλιθα ἐκ τῶν ΚΑ, ΑΑ καὶ ΔΑ635, τὴν λέξιν, Ἐμφυτον.—Στ. 24, Ἐπεσκόπει.] Οὕτως αἱ ΑΑ μετὰ τῆς προθέσεως· ἐν αὐταῖς δὲ καὶ τὸ πρὸ τούτου Παρίοντας ἐν τάξει, ἀνεστραμμένως γράφεται, Ἐν τάξει παρίοντας.

Σελ. 388, στ. 3, Δέκα δὲ νέους.] Ἐστρέφα τὸν Δὴ εἰς τὸν Δὲ· ἔχεται γὰρ τοῦ προηγησαμένου ἐπιμερισμοῦ.—Στ. 5, Ἄγεσθαι.] Ἀπήλειφα τὴν πρόθεσιν, οὐδὲν οὔσαν ἄλλο ἢ ἡμαρτημένην ἐπανάληψιν τῆς τελευταίας τοῦ Χρείαν.—Στ. 9, Συνηρηκώς.] Κομφῶς τούτο· σημαίνει γὰρ τὸ Συναίρω τὸ εἰς ἐν συναγαγὼν ἢ συστρέφας αἰρῶ, ἢ καὶ ἀφανίζω. πρῶτος ἐχρήσατο Ὅμηρος (Ἰλιάδ. Π, 740),

Ἀμφοτέρως δ' ὄφρ' οὐ συνέλεεν λίθος

χαίρει δὲ τῇ λέξει καὶ Πλούταρχος, ὃς καὶ, Συνηρηκώς τὸν πόλεμον, παρεκινδύνευσεν εἰπεῖν (Λυσάνδρ. § 11) ἀντὶ τοῦ, Πέρας ἐπιθεῖς τῷ πολέμῳ. τὸ δὲ ἐχόμενον ὄλον τούτι, «Καὶ τὰς ἐξ ἀρχῆς προφάσεις τῆς ἐχθρας, τὰς τε Φίλας» καὶ τὰ Σμαράγδεια μέταλλα ὑπ' ἑμαυτῶ πεποισημένος», λείπει ἐκ τῆς Β.—Στ. 10, Σμαράγδεια.] Γέγραφα διὰ διφθόγγου, ὡς γέγραπται καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σιλ. 100). οἱ λοιποὶ πάντες διὰ τοῦ εἰ, Σμαράγδια. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Ὑπ' ἑμαυτῶ, ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, Ἐπ' ἑμαυτῶ.—Στ. 18, Τῶν ἐξ ἀρχῆς Σατραπέυς.] Ὀρθώτερον ἐνταῦθα μετὰ γενικῆς τὸ Σατραπιεύω, περὶ οὗ ἐν τοῖς πρόσθεν (σιλ. 88) εἰρήκαμεν.—Στ. 22, Βουλόμενον.] Ἐκ τῶν ΑΑ.—Στ. 23, Εἰ αἰθεῖς.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ· ἐν δὲ τῇ Β, Εἰσαῦθις, μόνον ἀνευ τοῦ συναπτικοῦ.

Σελ. 389, στ. 1, Εἰς δεκάδα.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ.—Στ. 6, Τὴν δεξιὰν ἐπὶ θατέραν παραλλάξας.] Ἠμάρτηται καὶ πάλιν τὸ θατέραν· ὠφείλε γὰρ εἰπεῖν, Τὴν ἐτέραν. σημειῶσαι δὲ καὶ τὸν Περσικὸν τοῦ προσκυνεῖν τρόπον, τὸν αὐτὸν σχεδὸν ὄντα τοῦ παρὰ τοῖς Τούρκοις ἐν χρήσει· κλίνοντες γὰρ οὔτοι τὴν κεφαλὴν, ἐν ταύτῳ καὶ τὰς χεῖρας πρατείνουσι κυκλωτέρως, καὶ ἐπιβάλλοντες τὴν δεξιὰν ἐπὶ τὴν ἐτέραν ἀμφοτέρως τῷ στήθει προσάγουσιν. ὁ δὲ Λευκιανὸς (Πλ. ἢ Εὐχ. § 30)

30), εἴτε παίζων, οἷα φιλεῖ τὰ πολλὰ, εἴτε καὶ τῶν τὰ μὴ ὄντα ἱστορησάντων πυθόμενος, ἐναντία τοῖς εἰρημένοις λέγει περὶ τῆς Περσικῆς προσκυνήσεως, « Ὑποκύψας εἰς τὸ Περσικὸν » προσκυνῶ σε, περιαγαγὼν εἰς τοῦπίσω τὸ χεῖρε ». — Στ. 8, « Ἐτερον.] Παρὰ τὸν βασιλέα Περσῶν δηλονότι. — Στ. 9, Τούτῳ τῷ τρόπῳ.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Τοῦτον τὸν τρόπον. — Στ. 10, Εἰ βασιλέα γινώριζω τὸν κ. τ. λ.] Ἡ γραφὴ ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 18, Εἰ δέ τι πάθοιμι.] Ἐὰν δὲ ἀποθάνω. Στ. 20, Τὸν Ὑδάσπου.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ.

Σελ. 390, ΗΛΙΟΔΩΡΟΥ ΑΙΘΙΟΠΙΚΩΝ ΔΕΚΑΤΟΝ.] Προσθετέον ἐνταῦθα ὁ κατ' ἀρχὰς τοῦ δευτέρου τῶν Αἰθιοπικῶν ὄφειλον σημειώσασθαι. ἐν πάσαις ταῖς πρὸ τῆς ἡμετέρας ἐκδόσεσι, καὶ δὴ καὶ ταῖς διαφόροις γραφαῖς, τὸ μὲν πρῶτον καὶ δέκατον τῶν Αἰθιοπικῶν, οὐδετέρως ἐμφέρεται, οἷον, Ἑλιοδώρου Αἰθιοπικῶν πρῶτον, καὶ Ἑλιοδώρου Αἰθιοπικῆς (ὁ Μ Αἰθιοπικῶν) ἱστορίας δέκατον, συνυπακουομένου δηλονότι τοῦ Βιβλίου· τὰ δὲ μεταξὺ ὀκτὼ βιβλία ἅπαντα ἀρσενικῶς ἐπιγράφεται, Ἑλιοδώρου Αἰθιοπικῶν λόγος Β, Γ, κ. τ. λ. ταύτην ἡμεῖς τὴν ποικιλίαν, ὡς τοῖς Ἀντιγραφεῦσι καινοτομηθεῖσαν, περιεγράψαμεν ὅλως, τὸν τρόπον τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ πρώτου βιβλίου, καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς ἅπασι φυλάξαντες. — Στ. 1, Πραχθέντα.] Ἴσως, Προαχθέντα. — Στ. 2, Παρὰ τοσοῦτον μὲν.] Ἀντὶ τοῦ Μὲν ἐν τῇ Β, Μόνον. Στ. 3, Δι' εὐνομίαν ἀνδρὸς μεταβαλοῦσαν.] Αἱ ΑΑ, Μεταβάλλουσαν· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ αὐτό τε τοῦτο καὶ, Μεταλαβοῦσαν. εἶκοι δ' ἐξερρηκέναι τοῦ χωρίου ἢ γενικῆ Ἐνός, γράψαντος, ὡς ἔμοι γε δοκεῖ, τὴν ἀρχὴν Ἑλιοδώρου, Δι' ἐνός εὐνομίαν ἀνδρὸς (ἢ Δι' εὐνομίαν ἀνδρὸς ἐνός) μεταβαλοῦσαν. οὕτω γὰρ εἰώθασι λέγειν οἱ χαριέστεροι ἐν ὁμοίᾳ τῇ χρεῖα· αὐτίκα Ἰσοκράτης (Πανηγυρ.), « Ἐνός δὲ ἀνδρὸς εὖ φρονήσαντος, ἅπαντες ἀν' ἀπολαύσειαν . . . τῆς ἐκείνου διανοίας » ᾧ παρατεθείσθω καὶ Πλούταρχος (Λυσάνδρ. § 11), « Ὅς » (πόλεμος) μυρίας μορφὰς ἀγώνων καὶ πραγμάτων μεταβολὰς ἀμείψας . . . ἐνός ἀνδρὸς εὐβουλία καὶ δεινότητι συνήρητο » καὶ αὖθις (Δίων. § 11) « Προσδοκήσας δι' ἐνός » ἀνδρὸς, ὥσπερ ἡγεμονικοῦ μέρους, ἐκκαθαρθέντος, ὅλην

» ἰατρεύειν Σικελίαν νοσοῦσαν ». — Στ. 9, Παραποταμίας.] Διάρθωκα τὸ ἡμαρτημένον παρὰ πᾶσι, Παραποταμίας. — Στ. 10, Θύσας τῷ Νείλω.] Θεοὶ γὰρ οἱ ποταμοὶ παρὰ βαρβάρους ὁμοίως τε καὶ Ἕλλησι. διὸ καὶ Ἀχιλλεὺς παρὰ τῷ Ποιητῇ (Ἰλιάδ. Ψ, 144) φησὶ τὸν πατέρα Πηλέα εὐξασθαι τῷ ποταμῷ Σπερχειῷ, νοστήσαντος τοῦ υἱοῦ εἰς τὴν πατρίδα,
 Κομην κερύειν, ῥέξειν δ' ἱερὴν ἑκατόμωον.

καὶ διαβατηρίους δὲ θυσίας προσάγειν ἕδος εἶναι τοῖς ποταμοῖς εἰρήκαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 161).

Σελ. 391, στ. 8, ὙΔΑΣΠΗΣ.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ὁ ὙΔΑΣΠΗΣ, ἐνάρθρως. — Στ. 12, Προφητείαν ὑμῶν.] Ἀντὶ τοῦ, Ὑμῶν, ἐν τῇ Β, Ὅμως. — Στ. 13, Τῷ γράμματι προδειξιούμενος.] Οὕτως αἱ ΑΑ. σημειῶσαι δὲ τὸ Γράμμα, ἀντὶ τῆς Ἐπιστολῆς, ὡς καὶ ἡ συνήθεια λέγει, ἢ καὶ Γραφὴν αὐτὴν καλεῖ, καθὰ καὶ αὐτὸς Ἡλιόδωρος μικρῷ πρόσθεν (σελ. 354) ἐκάλεσε. καὶ τὴν μὲν Γραφὴν ἔστι καὶ ἐκ Θουκυδίδου (Α, ρκδ') πιστώσασθαι εἰπόντας «Τοσαῦτα μὲν ἡ γραφὴ ἐδήλου· Ἐέρξης δὲ» ἥσθη τε τῇ ἐπιστολῇ κ. τ. λ.» ἀντὶ δὲ τοῦ Γράμμα ἡ Ἀρχαιότερα χρῆσις Γράμματα λέγειν προείλετο πληθυντικῶς, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἔστιν ὅτε. αὐθις ὁ Θουκυδίδης (Ζ, κ'), «Ἐγραψεν ἐπιστολὴν . . . καὶ οἱ μὲν ὄχοντο φέροντες οὐς» (ἴσ. οἷς) ἀπέστειλε τὰ γράμματα». ταῦτὸ δὲ τοῦτο συνέπεισε καὶ τῇ Λατίνων φωνῇ πάθημα· *Litterae* γὰρ πληθυντικῶς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ῥωμαίοις καλουμένης τῆς ἐπιστολῆς, οἱ ὕστερον λεληθότως εἰς τὸ ἐνικόν, *Litera*, ἐξεῤῥύψαν, ὅθεν τὸ τῶν Ἰταλῶν *Lettera*, καὶ τὸ τῶν Γάλλων *Lettre*. — Στ. 16, Εὐαγεστέρας.] Ἐν τῇ Β, Εὐεργεστέρας. — Στ. 23, Τοῖς πατρίοις ἡμῶν θεοῖς.] Ἀντὶ τοῦ Ἠμῶν ἐν τῇ Β, Ἠμῖν. Πατρῖους ὀνομάζει θεοὺς Ἥλιον καὶ Σελήνην καὶ Διόνυσον. παρὰ δὲ τούτους καὶ τὴν Ἴσιν καὶ τὸν Πᾶνα, πρὸς δὲ, καὶ Ἡρακλῆα καὶ Δία σέβασθαι φασὶ τοὺς ἀνώτερον Μερῶνς οἰκοῦντας. ὀλίγους δὲ τινας τῶν Αἰθιοπῶν καθόλου θεοὺς οὐ νομίζεν εἶναι· διὸ καὶ τὸν Ἥλιον, ὡς πολεμιώτατον, ὄντα κατὰ τὰς ἀνατολάς βλασφημήσαντες φεύγουσι πρὸς τοὺς ἐλώδεις τῶν τόπων (Διοδ. Σικ. Γ, κ', καὶ Στράβ. ΙΖ, σελ. 822). — Στ. 24, Πρὸ τοῦ ἄσπετος ὀργάδα.] Ἡ τοῖς θεοῖς ἀφιερωμένη ὀργὰς αὕτη ἢ πρὸ

τοῦ ἄστεος, ἢ αὐτὴ ἔοικεν εἶναι καὶ ἢν Ἡρόδοτος, (Γ, ιη΄) Τράπεζαν Ἡλίου καλεῖ, « Ἡ δὲ τράπεζα τοῦ Ἡλίου τοιούδε » τις λέγεται εἶναι ΔΕΙΜΩΝ ἔστι ἐν τῷ ΠΡΟΑΣΤΕΪΩ, ἐπί- » πλεος κρεῶν ἐφθῶν πάντων τῶν τετραπόδων κ. τ. λ. ». ταύ- την καὶ γὰρ Πausanίας (Σ, κς΄) ὑπὸ τῶν ὑπὲρ Σύνην Αἰ- θιόπων μυθεύεσθαι λέγων, αὐτοὺς τούτους τοὺς ἐν τῇ Μερῇ Αἰθιόπας δῆλός ἐστιν αἰνιττόμενος· ὁ δὲ Πομπόνιος Μέλας (Γ, θ΄), καὶ σαφέστερον παρὰ τούτοις εἶναι λέγει τὴν τράπεζαν. Ὀργάδα δὲ αὐτὴν Ἑλληνικώτερον, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν Ἀττικώτε- ρον ἐκάλεσεν ὁ πολυμαθὴς καὶ κομφὸς Ἡλιόδωρος· ὡς γὰρ φησὶν Ἑλλάδιος (παρὰ Φωτ. Κώδ. σοθ΄), « Ὀργὰς μὲν κοινῶς » πᾶσα ἡ γῆ, ὅση ἐπιτηδεῖα πρὸς καρπῶν γονάς· Ὀργάδα δὲ » ἰδίως ἐκάλουσιν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ταῖν θεαῖν ἀγειμένην τῆς » Ἀττικῆς μεταξὺ καὶ τῆς Μεγαρίδος ». ἄλλοι δ' ἄλλως ἐρ- μηνεύουσι τὴν Ὀργάδα, περὶ ὧν ὁ βουλόμενος ἀναγνώτω τὰς εἰς τὸν Ἀρποκράτιωνα, Ἡσύχιον, καὶ Σουίδα σημειώσεις τῶν Κριτικῶν. ταύτης τῆς Ὀργάδος τὴν ἀποτομὴν αἰτίαν ποιη- σάμενος Περικλῆς πόλεμον ἐξήνεγκε Μεγαρεῦσιν, ἧ φησι Πλού- τάρχης (Περικλ. § 30). σημειωτέον δὲ ὅτι τοῦ Ὀργὰς παρὰ τὸ ἐργάζεσθαι ὄντος, ὡς ὀρθῶς ἐρμηνεύει ὁ Ἐτυμολόγος (σελ. 629), καὶ τῶν ἀρχαίων Ὀργᾶν λεγόντων οὐδέτέρως ἐπὶ τοῦ ἐπιτεταμένως ἐπιθυμεῖν, Ὀργάζειν δὲ μεταβατικῶς, ἀλλὰ γενικωτέρως, ἐπὶ τοῦ λύειν καὶ μαλάττειν ἢ πιλοποιεῖν, ἢ συνήθεια καὶ τὸ Ὀργῶν, παρ' οὐδενὶ μὲν πω εὔρεθεν τῶν Ἀρ- χαίων (πλὴν εἰ μὴ τις τὸ παρὰ τῷ Σουίδα ἀμφιβαλλόμενον, Ὀργάσας, προτείνοιτο), οὐδὲν ὅμως ἥττον Ἑλληνικὸν ὄν καὶ αὐτὸ, μεταβαλοῦσα εἰς τὸ Ὀργῶν, εὐσήμως μᾶλα ἐπὶ τοῦ τὴν γῆν κατεργάζεσθαι καὶ εἰς σπερμάτων ὑποδοχὴν ἐτοιμά- ζειν τέταχε.

Σελ. 392, σφ. 2, Τοῦτ' ἦν ἀρα.] Πολλαχοῦ Ἡλιόδωρος κέχρηται κομφῶς τῷ Ἄρα ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ Ὡς ἔοικεν, Ὡς φαίνεται. ἐνταῦθα δὲ σημειώσασθαι τὴν χρῆσιν ἠξίωσα, οὐ πᾶσι δῆλα προθυμούμενος γράφειν, ἀλλὰ διορθοῦσθαι Χαρίτων βουλόμενος, ἐν οἷς ἐκεῖνος λέγει (Γ, γ΄) περὶ τοῦ ληστεύοντος τοὺς συλληστὰς Θήρωνος, « Ἦτα μὲν οὐκ » τεχνικόν τι πεπωικέναι· τὸ δὲ ὈΡΑ τῆς προνοίας ὈΡ-

» Γ'ΗΝ βασάνοις καὶ σταυρῷ τὸν ἄνδρα τηρούσης ». δῆλον γὰρ ὅτι γραπτέον . . . « Τὸ δὲ ἌΡΑ τῆς προνοίας ἜΡΓΟΝ » ἩΝ βασάνοις κ. τ. λ. ». — Στ. 3, Κύειν τέ με οἰομένη.] Λείπει ἡ ἀντωνυμία ἐκ τῶν ΑΑ, καὶ λείπουσα οὐδὲν τὸν λόγον λυμαίνεται. ἀντὶ δὲ τοῦ Οἰομένη κακῶς ἐν τῇ Β, Οἰομένην. — Στ. 5, Γάμου.] Προσέθηκα τὸ Γάμου ἐκ τε τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. διώρθωκα δὲ καὶ τὸ ἐχόμενον, τρέψας τὸν κακῶς ἐν ἅπασιν ἐμφερόμενον Γὰρ εἰς τὸν Μέν. — Στ. 16, Φατρίας.] Φατρία ἐστὶν ἢ Ἴωνες Πατρίαν καὶ Πάτρην ἔλεγον, ταυτόν πως. δηλοῦσαν τῇ Φατρία, περὶ ἧς εἰρήκαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 24), ἐστὶ ὅτε δὲ καὶ αὐτῇ τῇ Φυλῆ. ὅθεν καὶ Πατριάρχαι παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς οἱ δώδεκα υἱοὶ Ἰακώβ, ὡς ἀρχηγοὶ τῶν δώδεκα παλριῶν ἢ φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ, ἕπειτα καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἱεραρχῶν τινες. οἱ δὲ Βυζαντινοὶ συγγραφεῖς ἐπὶ κακοῦ τὴν Φατρίαν ἐξέλαβον, ὡς ταυτὸ δυγαμένην ταῖς κατὰ πολιτικὴν δίασιν γινομέναις συνόδοις ἀνθρώπων. ὅθεν μετηνέχθη τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τινὰς τῶν αἰρετικῶν Πατριαρχῶν, οὓς Φατριάρχας ἐκάλουσαν σκώπτοντες. ἔλεγον δὲ καὶ Φατριάζειν, τὸ ἐπὶ κακῷ συνίστασθαι. ἐνταῦθα δὲ Ἡλιόδωρος Φατρίας ἔοικε λέγειν ἅς ἡ χυδαίζουσα συνήθεια Φαμιλίας (παρὰ τὰ τῶν Λατίνων *Familia*) καλεῖ, Πατριάς τινὰς οὐσας καὶ αὐτάς. — Στ. 20, Δι' εὐνομίαν τε ἅμα κ.τ.λ.] Δῆλον κἀντεῦθεν, ὅ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 316) ἐσημειώσαμεθα, ὅτι πρὸς Θεοδόσιον ἀποβλέψας τὸν μέγαν, ἔγραφεν Ὑδάσπου τοῦ Αἰθιόπου τὴν εἰκόνα ἃ Ἡλιόδωρος· καὶ γὰρ καὶ εὐνομίας φροντίσαι, καὶ πρὸς τοὺς ὑπηκόους ἥπιος γεγονέναι ἰστόρηται ὁ Θεοδόσιος. — Στ. 24, Ὁρύγων.] Οὐ χαλεπὸν ἦν ἐκ τῆς ἡμαρτημένης γραφῆς τῶν ΚΑ, Ὁρύγων, συνιδεῖν ὅτι γραπτέον ἐστὶν Ὁρύγων, ὅπερ διωρθώσασθαι κομμάζει ὁ Βουρδελάτος. ἐστὶ δὲ ἃ Ὁρυξ ζῶον τετράπουν δορκάδι κατὰ τὴν χροιάν παραπλήσιον, ὡς φησιν Ἡσύχιος, οὐχ ὁ αὐτὸς τῷ Ὁνάγρω, ἢ περ' ἔδοξε τισι.

Σελ. 393, σλ. 2, Ἡυτρεπίσθαι.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 4, Πανίον.] Τρυτέσι, τὸν ναὸν τοῦ Πανός. εἴρηται δ' ἡμῖν (σελ. 322) ὅτι καὶ τὸν Πᾶνα ἐσέβοντο οἱ Αἰθιόπες, καὶ ὅτι καὶ Αἰγύπτιοι ἐξαιρέτως ἐτίμων αὐτὸν (σελ. 77).

Στ. 13, Σισιμίθρης.] Αἰθιοπικὸν τὸ ὄνομα, συγκείμενον ἐκ τοῦ Μίθρας, ὃ σημαίνει τὸν ἥλιον, ὡς φθάντες εἰρήκαμεν (σελ. 149). καὶ παρὰ Πέρσαις δὲ Σουσαμίθρης, ὄνομα κύριον (Ἰδ. Πλούταρχ. Ἀλκιβ. § 39), ὅπερ εἶη ἂν ἴσως ἐξελληνισθόμενον, Κρινήλιος· Σοῦσα γὰρ παρ' ἐκείνοις τὰ Κρίνα. — Στ. 17, Καταστρέφουσαν.] Οὕτω διώρθωκα διὰ τὸν προηγησάμενον μέλλοντα, Ἐσομένην. — Στ. 19, Εἰς τότε τὸ ζητούμενον.] Οὕτως αἱ ΑΑ· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ διωλῆ φέρεται γραφή, Εἰς τότε ζητούμενον, καὶ ἴσως τὸ ζητούμενον. ὃ Α ἔρμηνεύει ὡσπερ ἂν εἰ ἐγέγραπτο, Εἰς τέλος τὸ ζητούμενον.

Σελ. 394, σλ. 5, Τὴν γραφήν.] Ἦγουν τὴν ἐπιστολὴν, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, περὶ ἧς εἰρήκαμεν μικρῷ πρόσθεν (σελ. 322). — Στ. 6, Γυναιξί.] Ἐν ταῖς ΑΑ μετὰ τοῦ ἄρθρου, Ταῖς γυναιξί. — Στ. 8, Φανωτάτοις.] Τουτέστι, Φωτεινοτάτοις, παρὰ τὸ Φανὸς ἐπίθετον. ἔλεγον δὲ καὶ οὐσιαστικῶς οἱ Ἀττικοὶ Φανὸν τὴν λαμπράδα, ἢ γουν αὐτὸ τὸ φαῖνον, καὶ καιόμενον, ὡς φασιν Ἀμμωνίος τε καὶ Φρύνιχος, τὸ δὲ περιέχον, κέρατος πεποιημένον ὡς τὰ πολλὰ, Λυχνοῦχον ἢ Λαμπτήρα. ἢ δὲ συνήθεια νῦν ἐν μὲν τῷ Φανὸς, τῷ σημαίνοντι τὴν κατὰ τὴν εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ Ἰουνίου δεισιδαμόνως ὑπὸ τῶν χυδαιστέρων ἐν τοῖς οἴκοις, ἢ πρὸ τῶν οἴκων, ἀναπτομένην πυρὰν, ὑπαττικίζει. ὅταν δὲ Φανὸν καὶ Φανάριον καλῆ τὸν Λυχνοῦχον ἢ Λαμπτήρα, κατακολουθεῖ τῇ ἐξ αὐτῶν ἔτι τῶν Ἀμμωνίου χρόνων ἐπικρατησάσῃ χρήσει. τῷ δὲ τοῦ Λυχνοῦχου ὀνόματι ἐχρήσατο ἀνωτέρω Ἡλιόδωρος, ἀλλ' ἐφ' ἐτέρας τῆς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς σημασίας, ὡς ἐσημειώσαμεθα (σελ. 271) κατ' ἐκεῖνο τὸ χωρίον. — Στ. 15, Ἐμελλε δὲ ἄρα καί.] Προσέθηκα τὸν Καί, ἀναγκαῖον ὄντα. — Στ. 17, Ὀρμή.] Ἀπέλειψα τὸ βαρβάρως πλεονάσαν ἄρθρον. — Στ. 25, Τῆς τε ὕλης ἐνεκα καὶ ἄχθους.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ.

Σελ. 395, σλ. 2, Τομὴν ἐκάστην σκάφιον.] Ἐν τῇ Β, Τομὴ ἐκάστη σκαφεῖον (ἴσως ἐξ ἐτέρας γραφῆς, Τομῆ ἐκάστη σκαφεῖον)· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Τομὴν ἐκάστην σκαφήν (γρ. σκάφην). ἔστι δὲ τὸ Σκάφιον, καθὰ καὶ τὸ Σκαφίδιον καὶ ἢ Σκαφίς, ὑποκοριστικὸν τοῦ Σκάφη, ὅπερ οὐ μόνον τὸ πᾶσι γινώσκον κατοικίδιον σκεῦος, ὃ μέχρι δεῦρο Σκάφην ἢ συνήθεια κα-

λεῖ, ἐδύλου, ἀλλὰ καὶ τὸ μονόξυλον πλοιάριον πρῶτον (τὸ καὶ παρὰ τοῖς Λατίνοις *Scapha*), διὰ τὸ καὶ αὐτὸ ἐσκάφθαι καὶ κεκοιλῶσθαι κατὰ τὰς σκάφας, ἔπειτα καὶ πᾶσαν ἀπλωῶς ναῦν. καὶ ἐκ μὲν τοῦ δηλοῦντος τὸ πλοιάριον ἔλαβον οἱ Ἴταλοι τὸ *Schiffo* καὶ οἱ Γάλλοι τὸ *Esquif*. ἐκ δὲ δὲ τοῦ σημαίνοντος ἀπλωῶς τὴν ναῦν, οἱ Γερμανοὶ τὸ *Schiff*. — Στ. 5, Τριγωνίζουσα.] Διόδωρος ὁ Σικελιώτης (Α, λγ') καὶ Στράβων (σελ. 821) θυρεοειδῆ τὸ σχῆμα λέγουσιν εἶναι τὴν Μερόνη. οὕτω δ' ὀνομασθῆναι φησὶν ὁ Διόδωρος ἀπὸ Μερόνης, τῆς μητρὸς Καμβύσου τοῦ κτίσαντος. — Στ. 6, Τῷ Ἀσταβόρρα καὶ τῷ Ἀσασόβα.] Οὕτως ἐν ἅπασιν γέγραπται τὰ ὀνόματα τῶν ποταμῶν τούτων, πλὴν τοῦ Βουρδελότου, ἃς, οὐκ οἶδ' ὅθεν λαβῶν, Ἀρσασόβα γράφει τὸ δεύτερον, καὶ τῆς Β τε καὶ τῶν ΑΑ, ἐν αἷς δὲ ἐνὸς ῥ τὸ πρῶτον, κατὰ καὶ παρὰ τῷ Στράβωνι (Ι5, 771, καὶ ΙΖ, 786, 822) μονοῤῥωγραφούμενον εὔρηται. τὸν δὲ Ἀσασόβαν, ὁ Γεωγράφος ποτὲ μὲν Ἀστασόβαν (σελ. 822), ποτὲ δὲ Ἀστοςάβαν (σελ. 786), ἄλλοτε δὲ Ἀσταγάβαν (771) καλεῖ, ἐστὶ δ' ὑφ' ὧν καὶ Ἀστάποδα αὐτὸν ὀνομάζεσθαι λέγει. παρ' ἄλλοις δὲ καὶ ἄλλαι γραφαὶ εὔρηται, περὶ ὧν ἀνάγνωθι τὸν Κελλάριον (Παλ. Γεωγρ. Δ, η', σελ. 959)· ἐν γὰρ ταῖς τῶν ξενικῶν ὀνομάτων γραφαῖς, ἅπερ οὐδ' οἱ Ἀντιγράφαντες, οὐτ' αὐτοὶ οἱ τὴν ἀρχὴν γράφαντες ἀκριβῶς ἠδίδσαν, ἐπὶ πλείον ἐνδιατρίβειν, ταυτὸν ἐστὶ καὶ τὸ ἐν σκότῳ τὰς τῶν σωμάτων διακρίνειν πειρᾶσθαι χροιάς. Στ. 12, Τὸ τε ρεῦμα καὶ τοῦνομα.] Παρ' ἅπασιν γράφεται, ὡς καὶ παρὰ τῷ Κ, Τὸ τε ρεῦμα, τοῦνομα, ὅπερ ὁ Κασσιανὸς (σημ. εἰς τὸν Στράβων. σελ. 786) διωρθούτο, Τό, τε ρεῦμα τό, τ' οὔνομα, οὐκ ἐπιστήσας τὸν νοῦν τῇ Ἰωνικῇ λέξει, Οὔνομα, ἥπερ οὐκ εἰκὸς χρῆσασθαι τὸν Ἡλιόδωρον. διωρθώκαμεν οὖν, τήρησαντες τὴν Ἀττικὴν συναίρεσιν Τοῦνομα (ὅπερ ἐστὶ τὸ ὄνομα) καὶ προσθέντες τὸν Ἀντιγραφέων ἀβλεψία ἐξερρηκτότα Καὶ σύνδεσμον. — Στ. 13, Μέγεθος.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 14, Τρισχιλίους κ. τ. λ.] Πρὸ τοῦ Τρισχιλίους ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ ἐμφέρεται τάδε, « Ὅλον ψεῦδος, ἐὰν » ἀκριβῶς ψηφίσῃς. » ἅπερ ἐστὶ σημεῖωσις δηλονότι κομμαλακύθου τινὸς Γραμματικοῦ, ψευδόμενον ἐλέγξαι βουλομένου.

τὸν Ἡλιοδώρον. ἠγνόησε δ' ἄρα ὅτι τὸ ψευδὸς οὐχ Ἡλιοδώρου τοῦ Μυθιστοροῦντος, τῶν δὲ πρώτως ἱστορισάντων· ἐπεὶ καὶ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης (Α, λγ'), καὶ Στράβων (σελ. 821) τὸν αὐτὸν σταδισμὸν τῆς Μερῆς παραδεδώκασι παρὰ τῶν προγενεστέρων καὶ αὐτοὶ παραλαβόντες, πλὴν ὅτι Στράβων ἀπιστοῦντι ἔοικε τῷ τηλικούτῳ μεγέθει. — Στ. 15, Ζώων τε.] Ἐτρεψα τὸν Δε εἰς τὸν Γε. ἢ αἰτία δὲ πρόδηλος. — Στ. 17, Δένδρα παραλλάττοντα ἢ κατ' ἄλλας.] Οὕτως αἱ ΑΑ. ἐν δὲ ταῖς ΚΑ παρὰ ταύτην τὴν γραφὴν ἐμφέρεται καὶ, Δένδρα πλατάνους κρείττω ἢ κατ' ἄλλας. ὁ νοῦς, Φέρειν ἀγαθὰ δένδρα διάφορα τῶν κατ' ἄλλας χώρας ἢ γαίας φερομένων. ἐπιήνεγκε δὲ καινοσρεπῶς τῷ Παραλλάττοντα τὸν ἐπακολουθοῦντα τοῖς συγκριτικοῖς Ἡ σύνδεσμον, διὰ τὸ καὶ τὸ Ἄλλος (παρ' ὃ τὸ Ἀλλάσσω), καὶ τὸ Διάφορος, καὶ τὰ τούτοις συνώνυμα καὶ ταυτόσημα, ἔσθ' ὅτε συγκριτικοῦ σύνταξιν ἐπιδέχασθαι. ἐνδέχεται μέντοι καὶ τὴν γραφὴν τοῦ Κ καὶ τῶν μετ' αὐτὸν, Καὶ δένδρα πλάττουσα ἢ κατ' ἄλλας φέρειν ἀγαθὰ, ἐξ ἀμείνονος ἐτέρας ἐξεστηκέναι τῆς, Καὶ δένδρα πλουτοῦσα, καὶ τὰλλα φέρειν ἀγαθὰ. ταύτη δὲ τῇ μετ' αἰτιατικῆς συντάξει τοῦ Πλουτεῖν χαίρει μάλιστα ὁ κατὰ τοὺς αὐτοὺς Ἡλιοδώρῳ χρόνους ἀκμάσας τῆς Ναζιανζοῦ Γρηγόριος. Στ. 18, Ἐκτός γάρ ὅτι κ. τ. λ.] Ταῦτα φησὶ Στράβων (ΙΖ, σελ. 822) περὶ τῆς Μερῆς νήσου, « Πλεονάζει δὲ τῶν φυτῶν ὅ, τε φοῖνιξ καὶ ἡ Περσέα, καὶ ὁ ἔβορος, καὶ ἡ κερατεία· θήρα δὲ καὶ ἐλεφάντων ἐστὶ, καὶ λεόντων, καὶ παρὰ δάλεων. εἰσὶ δὲ καὶ δράκοντες οἱ ἐλεφαντομάχοι, καὶ ἄλλα θηρία πλείω ». — Στ. 23, Φύει τοιοῦτον.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Φύειν τοιοῦτος. καὶ τὸ μὲν Τοιοῦτος ἡμάρτηται προδήλως· τὸ δὲ Φύειν ἀμεινον τοῦ Φύει.

Σελ. 396, στ. 4, Μικρὸν δὲ πρὸ τῆς ὀργάνου.] Περιέγραψα τὸν κακῶς πλεονάσαντα Καί. — Στ. 12, Ἐν τῷ πεδίῳ.] Προσείληφα τὴν πρόθεσιν ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 24, Δευτερευούσης.] Ἠμάρτηται τὸ παρ' ἀπασι, Δευτερούσης· τὸ μὲν γὰρ Δευτερέω οὐκ οἶδεν ἢ χρῆσις· τὸ δὲ Δευτερώ ἕτερόν τι σημαίνει. γέγραφα οὖν Δευτερευούσης, παρὰ τὸ Δευτερεύω, ᾧ καὶ ἀλλαχοῦ (σελ. 216) ἐχρήσατο.

Σελ. 397, σφ. 1, Εἰς κύκλον.] Ἀπῆλειψα τὸ εἰς οὐδὲν δέον πλεονάσαν ἄρθρον. καὶ προϊὼν δὲ (σελ. 427) ἀνάρθρως χρίσεται τῇ λέξει. — Στ. 2, Ἀλλήλων ἐχομέναις.] Ἠμάρτιται τὸ Ἐχομένων τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, ὡς καὶ τὸ Ἀλλήλαις τῆς Β. ἔοικε δὲ παρωδεῖν τὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Π, 215),

Ἄσπῆς ἄρ' ἄσπίδ' ἔριδι, κόρυς κόρυι, ἀνέρα δ' ἀνῆρ.

Κτ. 5, Μικρὰ δὴ.] Ἐν ταῖς ΑΑ, ὡς καὶ ἐν τῷ Κ καὶ τοῖς λοιποῖς ἅπασιν, Μικρὰ δὲ δὴ ἐν δὲ τῇ Β, Μικρὰ δὲ, δίχα τοῦ ἐτέρου συνδέσμου. δεῖν ἔγνω γράφειν, Μικρὰ δὴ, ἀνευ τοῦ Δέ. — Στ. 9, Ἠρμένων.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἠρμοσμένων. Στ. 10, Τοῖν μὲν δυοῖν κεχωρισμένως.] Οὕτως αἱ ΚΑ. ἢ Β, ὡς ὁ Κ καὶ οἱ μετ' αὐτὸν πάντες, τῶν μὲν δυοῖν κεχωρισμένων· αἱ δὲ ΑΑ, τῶν μὲν δυοῖν κεχωρισμένως. — Στ. 12, Ἰδιάζοντος.] Ἴσως ἐγέγραπτο, Ἰδιαζόντως, διὰ τὸ προηγησάμενον Κεχωρισμένως· ὁ γοῦν Λ ἀμφοτέρα ἐπιρρηματικῶς ἠρμήνευσε. — Στ. 13, Ἐπέσφαττον.] Οὕτω διωρθωσάμην τὸ Ὑπέσφαττον τοῦ Κ, ὅπερ Ὑπεσφάττοντο γράφεται ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 15, Ἠλίω μὲν τέθριππον λευκὸν ἐπῆγον, τῷ ταχυτάτῳ τῶν θεῶν κ. τ. λ.] Προσέθηκα τὸ πληθυντικὸν ἄρθρον, διὰ τὰ αὐτῆς ῥηθισόμενα. ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται τῷ ταχυτάτῳ θεῶ· ἐκ δὲ τῆς Β λείπει ὅλον τοῦ χωρίου τουτὶ τὸ κομμάτιον, ἀπὸ τοῦ Ἐπῆγον μέχρι τοῦ Καθοσοῦντες· καὶ εἰκὸς μηδὲ γεγράφθαι τὴν ἀρχὴν ὑφ' Ἠλιοδώρου, ὑπὸ κακοσχόλου δὲ τινος σοφιστοῦ παρεμβληθῆναι, ἐξ Ἡροδότου μετανεγκόντος. λέγει δὲ ἐκεῖνος περὶ Μασσαγετῶν ἐπὶ λέξεως οὕτω (Α, σις'), « Θεῶν δὲ μούνον Ἠλίον σέβονται, τῷ θυοῦσι ἴσους. νόμος δὲ οὗτος τῆς θυσίης, Τῶν θεῶν τῷ ταχίστῳ » ΣΤΩ πάντων τῶν θυητῶν τὸ ταχίστον δατέονται ». καὶ Πέρσαι δὲ ἴσους ἔθυον Ἠλίω, ὡς φησι Ξενοφῶν (Κυρ. παιδ. Η, σελ. 127). — Στ. 19, Ὡς ἔοικε.] Αἱ ΑΑ, Ὡς εἰκὸς, ἐξ ἐτέρας οἶμαι γραφῆς τῆς, Ὡς εἰκὸς. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Τοῦς γηπονία, ἐν ταῖς ΚΑ γράφεται, τῆς γηπονίας. Στ. 21, Βοή τις.] Εἰς τὰς δύο ταύτας λέξεις μετερρύθμισα τὸ μὴ πάνυ τι ἐν χρήσει Βόησις· εἴρηκε δὲ καὶ ἐν ἄλλοις (σελ. 47, 160 καὶ 413) Δοῦπός τις, Βοή τις, καὶ Ἠχὴν τινα. Στ. 23, Συγκλύδων.] Ἐν ταῖς ΔΑΒ13, Σὺν κλύδωνι, ἢν γραφὴν

γραφὴν γνησίαν εἶναι πιθανῶς ὁ Δορβίλλος εἰκάζει, παρατι-
θέμενος τὸ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 413) Κλυδώνιον τοῦ δήμου,
περὶ τοῦ Συγκλύδων (ἀντὶ τοῦ Συμμίκτων καὶ πανταχόθεν
εἰς ἐν οἴονεὶ συρρέοντων) παρὰ τὸ Σύγκλυς ὕδαε, εἰκότως ἠπό-
ρησεν ὁ Οὐεσελίγγιος (σημειῶσα. εἰς Διόδωρ. τὸν Σικελ. ΙΔ,
ξς') εἰ ὅλως ἐστὶν Ἑλληνικὴ ἢ λέξις. εὐρήθαι μὲν γὰρ καὶ παρὰ
τοῖς Ἀρχαίοις, καὶ πολλῶ πλεον παρὰ ταῖς μεταγενεστέ-
ροις, οἷον Πλουτάρχῳ, Διοδώρῳ, Στράβωνι, κ. τ. λ. τὸ Σύγ-
κλυδες· εἶκοι μὲντοι οὐδὲν ἄλλ' εἶναι ἢ αὐτὸ τὸ Συνήλυδες,
κακῶς που τὴν ἀρχὴν ὑπὸ τῶν Ἀντιγραφέων μεταποιηθῆν,
εἶτα διὰ τὸ τῆς μεταφορᾶς πιθανόν, κατασχόν εἰς ὃν ἀπαξ
εἰσέφρησε τόπον, καὶ οἴονεὶ πολιτογραφήθῆν τοῖς Ἑλλησιν. ὁ
μὲν γὰρ Σουίδας ἐξηγεῖται τὸ Συγκλύδων διὰ τοῦ Συμμίκ-
των καὶ ἘΠΗΛΥΔΩΝ, ὅπερ οὐδὲν ἥτιον ἐρμηνεύει τὸ Συγκλύ-
δων. Στράβων. δὲ (Δ, σελ. 190) τοὺς Κοινεπέων τῶν Λατί-
νων, οὓς Κονουένας ὀνομάζει, τοῦ σαφεστέρου χάριν ἐξελλη-
γίσαι βουλόμενος, Συγκλύδας καλεῖ, οὐδὲν ἄλλο ὄντας ἢ ἀν-
δρώπων συμμίκτους καὶ συνήλυδας· τοῦτο γὰρ βούλεται
παρὰ Ῥωμαίοις τὸ Κοινεπέα.

Σελ. 398, σ. 8, Ἐσεσθαι.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. —
Στ. 12, Κατεσταμμένοι.] Καὶ τοῦτο ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. ἀντὶ
δὲ τοῦ ἐχομένου Κατηφῆς, αἱ μὲν ΚΑ, Κατήφεια· αἱ δὲ ΑΑ,
Κατηφεία, κατὰ δοτικὴν, ὅπερ κατ' ἑαυτὸ μὲν οὐκ ἀπό-
βλητον, ἐπεὶ ἀντιδιέσθαι πρὸς τὴν ἐχομένην δοτικὴν, Φαι-
δρῶ τῷ προσώπῳ, μάλιστα δ' εἰ συνάπτοιτο ἀδιαστίκτως
πρὸς τὸ Κατεσταμμένοι, ἵνα ἢ Κατεστάμνοι κατηφεία (ὅπερ
ἐξέφρασε καὶ ὁ Α), ἥτιον μὲντοι πιθανὸν τῆς ἐτέρας γραφῆς,
Κατεστάμνοι. ἐστέμμενα γὰρ προσάγειν ἕδος ἢ τὰ σφαγια-
σθησόμενα ἱερεῖα. — Στ. 14, Φαιδρῶ.] Ἡμάρτηκα ἴσως ἐξελὼν
τὸν Καὶ σύνδεσμον, καίπερ οὐδὲ παρὰ τῷ Λ κείμενον· ἐμφαί-
νει γὰρ τινα πρὸς τὴν τοῦ Θεαγένους κατήφειαν ἀντιδιαστο-
λῆς, οἷον Ὁ μὲν Θεαγένης κατηφῆς ἦν ἐπ' ἑλάττον τῶν ἄλ-
λων, ἢ δὲ Χαρίκλεια τοσοῦτον ἀπέσχε τοῦ καὶ κατὰ μικρὸν
κατηφῆσαι, ὥστε καὶ Φαιδρῶ τῷ προσώπῳ κ. τ. λ. οὕτω δὲ
παρέφρασε καὶ ὁ Α. — Στ. 17, Στενάξασα.] Ἐν τῇ Β, Στε-
νάξασαν, ὅπερ καλῶς ἂν εἶχεν, εἰ ἀντὶ τοῦ ἐχομένου, Εἶπεν,

ἐγγράωτο, Εἰπεῖν. — Στ. 22, Τὸ ἀπαξ μοι.] Προσέθηκα τὴν ἀντωνυμίαν ἐκ τῶν ΑΑ.

Σελ. 399, σλ. 6, Ἐπήγγελτο.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ Ἐπήγγελλετο. — Στ. 7, Ἀδύνατον.] Οὕτως ἢ Β καὶ αἱ ΑΑ. — Στ. 10, Προσάγειν.] Διέγραφα τὸν πρὸ τοῦ Προσάγειν σύνδεσμον ὡς περιττόν. — Στ. 16, Ἀγνεύουσα.] Ἐκ τῶν ΑΑ, — Στ. 21, Μὴ οὐκ ἄπρεπές.] Αἱ ΑΑ, Μὴ οὐκ ἄπρεπές.

Σελ. 400, σλ. 5, Ταῦτα.] Μετεποίησα τὸ Τοιαῦτα εἰς τὸ Ταῦτα, ὑπερ ἠρμήνευσαν ὁ, τε Λ καὶ ὁ Α. — Στ. 16, Τῶν δε ἀπεναντίως.] Ἐκ τῶν ΑΑ ἐν δὲ ταῖς ΚΑ παρὰ ταύτην τὴν γραφὴν, φέρεται καὶ, Ἀπεναντίας. συνυπακουστέον δὲ τὸ Ἐχόντων, ἢ Διακειμένων, τουτέστι τῶν καθαρῶν καὶ εὐόρκων. — Στ. 18, Ἑλληνίδων.] Αἱ ΚΑ, Νεανίδων. — Στ. 22, Πρὸς ἀπάντων.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Παρ' ἀπάντων. — Στ. 24, Τῶν Ἀφροδίτης.] Οὕτως ἀπαντες, πλὴν τῆς Β, ἐν ᾗ γράφεται, Τῶν ἀφροδισίων.

Σελ. 401, σλ. 1, Καλὰ . . . ἀλλ' ὦ φιλτάτη.] Οὕτως ἐμφέρεται ἀπαραλλάκτως ὅλον τὸ χωρίον τουτὶ ἐν ταῖς ΑΑ. ἢ δὲ Β, « Καὶ λέγων ἠρέμα πρὸς τὴν Χαρίκλειαν τὰ πῶχειρα » παρ' Αἰθιόφι τῶν καθαρῶς βιούντων θυσίαι καὶ σφαγαὶ » τὰ ἑσπᾶθλα τῶν σωφρονούντων. ἀλλ' ὦ Χαρίκλεια ». ταύτην τὴν γραφὴν ὁ Κ (ὦ κληροκούθησαν καὶ οἱ λοιποὶ), προσθεῖς ἐξ ἀντιγράφων ἐτέρων τὸ Τοιάδε, καὶ τὸ Φιλτάτη, τὴν τε σίξιν ἐρωτηματίσας, ἐξήνεγκεν οἷαν κατεχωρίσαμεν ὑπὸ αὐτῇ τῇ σελίδι. — Στ. 8, Ἡ τίς ποτε εἴης.] Ἐτρεψα τὸν παρὰ πᾶσι σόλοικον συναπτικὸν εἰς τὸ λεγόμενον ὑποτακτικὸν ἄρθρον. — Στ. 10, Διαδράση,] Ἀνάπτικον τὸ Διαδράσης τῆς Β καὶ τῶν ΑΑ. — Στ. 12, Ταλαντεύει τὰ κατ' ἡμᾶς ἢ μοῖρα.] Προσέθηκα τὸ ἀναγκαῖον ἄρθρον, ὃ παρέλιπον ἀπαντες καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν γὰρ (σελ. 112) μεταβατικῶς ἐχρήσατο τῷ Ταλαντεύω. ἀντὶ δὲ τοῦ Μοῖρα, ἐν ταῖς ΚΑ γράφεται, Τύχη. ἔοικε δὲ παρηνίχθαι τὰ Ὀμηρικὰ τάλαντα, οἷς ὁ Ζεὺς διαδμαῖται τὴν ζωὴν καὶ τὸν θάνατον τῶν Ἀχαιῶν καὶ τῶν Τρώων (Ἰλιάδ. Θ, 69),

Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίθει τάλαντα·

Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο,

Τρώων δ' ἰπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.

ΣΤ. 16, Κοκκοβαφίσι.] Λείπει τοῦτο ἐκ τε τῆς Β καὶ τῶν ΑΑ. — ΣΤ. 17, Ἀνεῖσα.] Οὕτως ὀρθῶς κατὰ τὸν ἀόρατον ἢ Β μόνη. — ΣΤ. 20, Τῷ τε κάλλει, τότε πλέον.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. σημειῶσαι δε καὶ τὸ ἐχόμενον Κατασφράπτουσα, ἀμελαβάτως ἐνλαῦθα, ἤθουν ἐναγλίως ἢ πρόσθεν (σελ. 568) εἴρηκε. Σελ. 40, 5, Ἀσπήχισαν.] Διωρθωσάμην τὸ Ἀσπηχισάντων (ἀνθ' οὗ αἱ μὲν ΑΑ, Ἐξηχισάντων, αἱ δὲ ΚΑ παρὰ τοῦτο καὶ, Ἐσπηχισάντων), περιελὼν τὴν τελευταίαν, κακῶς προσκολληθείσαν παρὰ τοῦ ἐχομένου ἄρθρου. — ΣΤ. 7, Ἐτήρει.] Ἐτρεψα τὸ ἀδιανόητον Ἐγείρει εἰς τὸ ἀναγκαῖον Ἐτήρει, ὃ καὶ ὁ Α συνῆκεν ἔρμηνεύει γὰρ *Pource qu'elle avoit jusques là gardé improliè sa beauté ... en la vigueur de son corps etc.* ἐκ τούτων δὲ τῶν τελευταίων, *En la vigueur*, δῆλον ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ Καὶ τὸ ὄριον ἀναγνωσίον ὑπέλιπε Κατὰ τὸ ὄριον, ἢ Κατὰ τὸ ὄραϊον. καὶ ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου Κοσμουμένον, γραπτέον Κοσμουμένην, ἵνα ἔχη ἀναφέρεσθαι πρὸς τὸ Σωφροσύνην. ὁ δὲ νοῦς τοῦ ὅλου χωρίου, Καὶ πλέον ἀγασθέντες ὅτι ἐτήρει ἀδικτον, ἤγουν ὑπὸ μηδενὸς ψαυσθέν, κάλλος οὕτως ὑπὲρ ἀνθρώπου κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν καὶ ἀκμὴν τῆς ἡλικίας, καὶ ὅτι ἐνεδείκνυτο ἔχειν σωφροσύνην, ἥτις ἐκοσμεῖτο μᾶλλον ὑπὸ τῆς ὥρας. καὶ γὰρ μᾶλλον θαυμάζομεν τὴν σωφροσύνην ἐν ταῖς καλαῖς τε καὶ νέαις ἢ ἐν ταῖς μὴ τοιαύταις. σημειῶσαι δὲ ὅτι ἡ συνήθεια οὐ μόνον τὸ ὄραϊος, ἀλλὰ καὶ τὸ συνωνύμου ὄριος, ἐπὶ τοῦ καλοῦ, ἐτήρησε, κατὰ δηλοῖ καὶ τὸ Πανώριος ἐπὶ τοῦ καλλίστου τεθειμέναν. — ΣΤ. 9, Καὶ ἄλλους τῶν ὄχλων.] Ἴσως ἐγέγραπτα, Καὶ ἄλλως τῶν ὄχλων, ἢ γραφῆ συνάδει καὶ ἡ ἔρμηνεία τοῦ Α, *Siestoit toute le peuple bien marry de moy etc.* δηλοῖ δὲ καὶ ἡ ἀπόδοσις, Πλέον δὲ ἠνία τὴν Περσίαν. τῶν γὰρ συγκριτικῶν ἢ ὑπερθετικῶν ἐπιρρήμάτων προηγείται ἔσθ' ὅτε τὰ Ἄλλως. — ΣΤ. 13, Σὺν πολλῷ τῷ κακῷ, οὐδὲ εἰς καιρὸν, τῇ σωφροσύνην σμυνομένη.] Τὴν μὲν τοῦ Κ Γραφὴν (τὴν αὐτὴν οὔσαν τῇ τε τῆς Β καὶ τῇ τῶν ἄλλων ἀπάντων) ὑποσημειωσάμεθα ἐν αὐτῇ τῇ σελίδι, ἔχουσαν οὕτως, Σὺν ΠΟΛΛῶ ΚΑΙ ΟΥΚ εἰς καιρῶν κ, τ. λ. ἐν δὲ ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ γράφεται μικρὸν παρηλλαγμένως, Σὺν πολλῷ οὐδὲ εἰς καιρὸν κ. τ. λ. ἐκ τούτων ἡμεῖς

τῶν γραφῶν, ἡμαρτημένων ἀμφοῖν, διασκευάσαι δεῖν ἔγνωμεν ταύτην, Σὺν ΠΟΛΛῶ Τῶ ΚΑΚῶ, οὐδὲ εἰς καιρὸν κ. τ. λ. ὥρα δὲ καὶ παραδείγμασι πισθίωσασθαι τὴν διορθώσιν, τὰς ἑρμηνείας πρότερον παραθεμένους τῶν ἄλλων. ὁ μὲν οὖν Λ, *Nequiusquam et haud opportunè* φράσας, ὅπερ ἐστὶ, Μάτην καὶ οὐκ εἰς καιρὸν, ἐν ἀφανεῖ κατέλιπεν ὅπως ἐνόηε τὸ Σὺν πολλῶ· ὁ δὲ Α, ἑρμηνεύσας, *Qui à la mal'heure pour elle est si fort louée et exaltée de sa chasteté, quand, Hélas! il faut que ces belles louanges maintenant lui coustent la vie*, δῆλός ἐστι τὸ μὲν Σὺν πολλῶ, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐπιρρηματικοῦ Πολλὰ (ἦγον Λίαν) συνάψας τῷ Σεμνυνομένη, ὅπερ ἐξεδέξατο ἀντὶ τοῦ Ἐπαινουμένη, τὸ δὲ Οὐδὲ εἰς καιρὸν διὰ τοῦ *à la mal'heure* ἐκφράσας. ἴσως δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἔχομένου Πολλῶν, Καλῶν ὑπέληψε γραπτέον εἶναι. καὶ ταῦτα μὲν οἱ μεταφρασταί· μαρτυρεῖ δὲ τῇ ἡμετέρα διορθώσει πρῶτος αὐτὸς ὁ κομψὸς Ἡλιόδωρος, εἰρηκῶς ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 57), « Ἐως σὺν πολλῶ τῷ κακῶ καὶ ἀλέθρῳ τῶν οἰκείων . . . ἐπεκρατήσαμεν ». τούτῳ παρατεθείσθω Πλούταρχος (Φλαμιν. § 15), « Ὡς εἴρα σὺν κακῶ μεγάλῳ τῶν ἄλλων Σπαρτιατῶν ἀπολούμενον τὸν τύραννον ». καὶ Εὐριπίδης δὲ εἰρηκῶς τοῦ (Ἰστωλ. 528),

Μή μοι ποτὲ σὺν κακῶ Φανείης
Μηδ' ἄρρυθμος ἔλθοις.

Ξενοφῶν δὲ, Σὺν ζημίᾳ, εἶπεν, ἀντιδιασείλας πρὸς τὸ Σὺν ἀγαθῶ (Κόρ. Παιδ. Γ, σελ. 58), « Πότερα δ' ἠγῆ, ὦ Κύρε, » ἀμείνον εἶναι σὺν τῷ σῶ ἀγαθῶ τὰς τιμωρίας ποιεῖσθαι, ἢ » σὺν τῇ σῆ ζημίᾳ; ». καὶ τὸ, Οὐδὲ εἰς καιρὸν, δὲ τοῦ Ἡλιόδωρου, Πλούταρχος (Περικλ. § 18) κατὰ δοτικὴν ἐξήνεγκεν, « Ὅρων δὲ Τολμίδην . . . σὺν οὐδενὶ καιρῶ παρασκευαζόμενον εἰς Βοιωτίαν ἐμβαλεῖν ». — Στ. 17, Μάτην, ἔφη, μοι ἐνοχλεῖς.] Παρέλιθα τὴν ἀντωνυμίαν ἐν τῶν ΑΑ. — Στ. 20 Καὶ ἀποσπρέψας.] Ἀπῆλειψα τὸν Ἄλλα, πρὸ τοῦ Καί, ἐκαλουθήσας τὰς ΑΑ.

Σελ. 403, σί. 5, Ὡς εἶδε γε κ. τ. λ.] Εὐσεβῆς τῶν Τυμνοσαφιστῶν ἢ ἀποτροπὴ τῆς θυσίας, καὶ καταλληλὸς τοῖς ἐνρῆμοις Πλούτάρχῳ (Πελοπίδ. § 21) περὶ τῶν ἀποτρε-

φάντων Πελοπίδαν τοῦ ἀνδρωποδυτῆσαι μάντιων· ἔλεγον γὰρ κακίνοι, « Δαίμονας δὲ χαίροντας ἀνθρώπων αἵματι » πιστεύειν μὲν ἴσως ἐστὶν ἀβέλτερον· ὄντων δὲ τοιούτων, » ἀμελιτέον ὡς ἀδυνάτων· ἀσθενεία γὰρ καὶ μοχθηρία ψυ- » χῆς ἐμφύεσθαι καὶ παραμένειν τὰς ἀτόπους καὶ χαλιπὰς ἐπι- » θυμίας ». λέγει δὲ ὁ αὐτὸς Πλούταρχος (Συμποσιακ. Η, η') ὅτι οἱ παλαιοὶ « Οὐ μόνον ἐδωδὴν, ἀλλὰ καὶ φόνον, ζώου » μὴ βλάπτοντος, ἔργον ἐναγὲς καὶ ἄθεσμον ἐποιοῦντο· πλή- » θει δ' ἐπιχειρομένῳ καθεργόμενοι, καὶ χρησιμοῦ πινος (ὡς » φασιν) ἐκ Δελφῶν ἐπικελευσαμένου τοῖς καρποῖς ἀρήγειν » φθειρομένοις, ἤρξαντο μὲν καθευεῖν· ἔτι δὲ ὅμως ταρατ- » τόμενοι καὶ δευκαίνοντες, ἘΡΔΕΙΝ μὲν ἐκάλουν καὶ ῬΕ- » ΖΕΙΝ, ὡς τι μέγα δρώντες τὸ θύειν ἐμψυχον· ἄχρι δὲ νῦν » παραφυλάττουσιν ἰσχυρῶς τὸ μὴ σφάττειν πρὶν ἐπινεύσαι » κατασπενδόμενον. οὕτως εὐλαθεῖς πρὸς ἅπασαν ἀδικίαν » ἦσαν ». — Στ. 7, Καθ' ἡμέτερον νόον.] Οὐ πάνυ τι ῥάδιον ἀποφῆνασθαι εἴθ' οὕτω δεῖ γράφειν, εἴτε, ὡς ἐμφέρεται ἐν τε ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Καθ' ἡμέτερον νόμον. προειλόμην τὴν πρώτην γραφὴν διὰ τὴν παρωδίαν, εἰς ἣν εὐεπίφορός ἐστιν ὁ Ἡλιόδορος. λέγει τοίνυν ὁ Νέστωρ πρὸς τὸν βασιλεῖα Ἀγαμέμνονα, παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλιάδ. Ι, 108),

Οὔτι καθ' ἡμέτερον γε νόον· μέγα γάρ τοι ἔγωγε
Πόλλ' ἀπεμυθιόμην.....

ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου Ἀρκουμένων ἐν ταῖς ΚΑ γράφεται, Ἀρ-
κουμένους. — Στ. 12, Δειπνόμενος, ἴσως δὲ καὶ οὐ δεησόμε-
νος.] Οὐδ' ἐνταῦθα ἐφείσατο τῆς παραδίας, Εὐριπίδου μνη-
μονεύσας εἰρηκότος (Φοινίσσ. 906.),

Βούλει σὺ μέττοι, κούχι βουλήσει τάχα.

Στ. 15, Τῷ περιλάμποντι φῶλι τοὺς ξένους.] Σημειούσθω τὸ λε-
γόμενον, ὡς μετενηνεγμένον ἐκ τῶν Χριστιανικῶν μαρτυρολογίων.
Στ. 18, Μετάστασιν.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 25,
Πρόκειται.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ: ἐρεῖ δὲ καὶ προῖων (σελ. 405),
τὴν κρίσιν τὴν νῦν προκειμένην, ἀποσκορακιστέον οὖν τὸ παρὰ
τοῖς λοιποῖς ἄσπασι Πρόκειται.

Σελ. 404, στ. 1, Τοῖς τοσοῦτοις.] Τουτέστι, τοῖς οὕτω
μεγάλοις καὶ δυνατοῖς· μέτιθι τὸν Σουίδα (λέξ. Τοσοῦτω).

Στ. 9, Ἄτὰ . . . δηλώσει τὰ λεχθήσομενα.] Παροιμιακόν, κατὰ τὸ Αὐτὸ δείξει, περὶ οὗ μέτιθι τὸν Ἡσύχιον, τὸν Σουίδαν, καὶ τὰ τοῖς σοφοῖς ἐν ἐκείνοις σεσημειωμένα. Εὐριπίδης δὲ ἐν μὲν Βάκχαις (974) εἰς τὸ, Αὐτὸ σημαίνει, μετέλαβεν, ἐν Ὀρέστη δὲ (1131) κατὰ τὸ πλήρες, ὡς καὶ Ἡλιόδωρος, ἐξήνεγκεν εἰπὼν, « Αὐτὸ δηλοῖ τοῦργον ». — Στ. 12, Διαδικάσομαι.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, ἐν αἷς ἀμφοτέραις καὶ ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς λοιποῖς Δυσωπεῖ, γράφεται Δυσωπεῖται. — Στ. 17, Ὁ νόμος.] Οὕτως αἱ ΑΑ μετὰ τοῦ ἄρθρου. — Στ. 18, Μόνον.] Περιττὸν τὸ Μόνον· καὶ ἔοικεν ὑπὸ τῶν Ἀντιγραφέων, ἐκ τοῦ Μᾶλλον εἰς τὸ Μόνον οὐκ ὀρθῶς μελασχηματισθῆναι, ἀπὸ τῶν ἐξῆς ἐνταῦθα τοῦ χωρίου μετενεχθῆναι, τῆς ἀρχαίας γραφῆς οὔσης, Οὐ τοῖς προσώποις, ἔφη, τὰ δίκαια γ. ἰ. π. τ. σ. ἀλλὰ μᾶλλον τοῖς τρόποις. — Στ. 19, Ἄλλὰ τοῖς τρόποις.] Γραπτέον ἔοικεν, Ἄλλὰ μᾶλλον τοῖς τρόποις, ὡς φθάσαντες ἔφημεν, καὶ ὡς ἐρμηνεύει ἐνταῦθα καὶ ὁ Λ, ἢ γοῦν, Ἄλλὰ καὶ τοῖς τρόποις, ὡς ἐξέφρασεν ὁ Α. Στ. 21, Τῶν τὰ τελευταία.] Οὕτως αἱ ΑΑ μετὰ διπλοῦ τοῦ ἄρθρου. — Στ. 23, Ἐπειδὴ βούλεται Σισιμίδης.] Δῆλός ἐστι πρὸς ὀργὴν ἐξαγόμενος ὁ Ὑδάσπης ὑπὸ τῆς ἀνυποστόλου τοῦ Σισιμίδου παρρησίας. εὐφυῶς δὲ ταῦτα μετήνεγκεν ἀπὸ τῆς ιστορουμένης ἄλλως περὶ τῶν ἐν Μερὸν ἱερέων ἐξουσίας, περὶ ᾧ φησὶ Στράβων (ΙΖ σελ. 822), ὅτι « Καὶ τῷ βασιλεῖ » προσέταττον ἑσθ' ὅτε ἀποθνήσκουν πέμψαντες ἄγγελον, καὶ » καθίστασαν ἀντ' αὐτοῦ ἕτερον· ὕστερον δὲ κατέλυσε τις τῶν » βασιλέων τὸ ἔδος, ἐπιὼν μεθ' ὀσλων, ἐπὶ τὸ ἱερόν, ὅπου ὁ » χρυσοῦς νεῶς ἐστι, καὶ τοὺς ἱερέας ἀποσφάζας πάντας ».

Σελ. 405, στ. 4, Ὑπήκουσεν.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Ἐπήκουσεν. Στ. 6, Εἰς τοὺς Καταδούπους . . . ὡς τὸν Ὀροονδάτην.] Εἰρήκαμεν περὶ τούτων ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 104 καὶ 105). Στ. 10, Τὴν μὲν οὖν ὄψιν τᾶνδρος οὐκ ἀνέφερον.] Σημειῶσαι τὸ Ἀναφέρω ἐπὶ τοῦ Ἀναμιμνήσκομαι, ἐκ τῆς κοινῆς συνηθείας ληφθῆναι, καὶ ἀπ' αὐτῶν ἤδη τῶν Καισαρικῶν χρόνων ἀρξάμενον· ἐπεὶ καὶ Πλούταρχος ἐχρήσατο τῇ λέξει (περὶ φυγῆς § 17), εἰπὼν περὶ τῆς εἰς σῶμα μεδισταμένης ψυχῆς, « Ὀστρέου τρόπον ἐνδεδεμένη τῷ σώματι, διὰ τὸ μὴ μνημο-

» νεύειν, μηδ' ἀναφέρειν—Ἐξ οἷς τιμῆς τε καὶ ὅστου μήκειος
 » ὄλβου—μεθέστηκεν κ.τ.λ.» , ὅπου ὁ φιλολογώτατος ἰατρὸς
 Ῥεῖσκιος , ἐπειδὴ μὴ εὕρισκεν ἐν τοῖς λεξικοῖς καταχωρισθεῖ-
 σαν τὴν λέξιν ἐπὶ τῆς τοιαύτης σημασίας , ἠμαρτῆσθαι τοῖς
 ἀντιγράψασι τὸ Ἀναφέρειν ὑπολαβὼν , εἰς τὸ , Ἀναφέρειν εἰς
 τὴν ἔννοιαν , μετατρέπειν ἠβούλετο. — Στ. 11 , Ἑπταέτης.]
 Παροξυλόνως ἐνλαῦθα εἶπεν ἢ αὐτὸς, ἢ οἱ ἀντιγράφαντες εἰρήκα-
 μεν δὲ καὶ περὶ τούτου (σελ. 102 - 103). — Στ. 16, Ἡλιε Γεν-
 ἀρχα κ. τ. λ.] Κάνταῦθα αἱ τε ΚΑ καὶ ΑΑ, Γενεάρχα. περὶ
 δὲ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ Ἡλίου ὅτι παρώδηαι, εἰρήκαμεν ἀνω-
 τέρω (σελ. 267). — Στ. 20, Τῶν προσόντων.] Παρέλιθα
 τὸ ἄρθρον ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 22, Ὁ νόμος.] Κάνταῦθα τὸ,
 τε ἄρθρον καὶ ἢ τάξις τῶν λέξεων ἐκ τῶν ΑΑ. ἐν δὲ τῇ Β γρά-
 φεται, Ἡ ἐγχωρίους ἱερουργεῖσθαι κελεύεις, δευτεροπροσώ-
 πως. — Στ. 24, Ἦμεδαπὴν.] Διωρθωσάμην τὸ ἠμαρτημένως
 παρ' ἀπαξάπασι γραφόμενον, Ἦμεδαπὴν.

Σελ. 406, στ. 3, Ἐγχώριος] Οὕτως αἱ ΚΑ. — Στ. 11,
 Οἱ περιέστη.] Ἐκ τῆς ἠμαρτημένης γραφῆς τῶν ΚΑ, Οἱ ἐν αἷς
 γράφεται καὶ Ἡ, ὅπερ ἐμφέρεται καὶ ἐν ταῖς ΑΑ. ὁ δὲ νοῦς,
 Ὅποι προβέβηκεν, ἢ προῆλθεν, ἢ εἰς τὴν κατήλισεν ἢ ἐμὴ ἀνε-
 ξικακία. — Στ. 13, Παρατόλμοις.] Εὐεπίφορος μάλιστα
 ὁ Πλούταρχος εἰς τὸ Παράτολμος, ὁ πλέον τι βούλεται τοῦ
 Τολμηρός. — Στ. 16, Μηδεπώποτε.] Ἐκ τῶν ΑΑ, διὰ τὸ
 ἐχόμενον Εὐτυχήσαντος· κατὰ γὰρ τοὺς Τεχνικοὺς, τὸ μὲν
 Οὐδεπώποτε καὶ Μηδεπώποτε ἐπὶ παρωχημένου, τὸ δὲ Οὐδέ-
 ποτε καὶ Μηδέποτε ἐπὶ μέλλοντος· ἕτεροι δὲ, τὸν κανόνα κολά-
 ζοντες, ἐκεῖνα μὲν αἰεὶ ποτε παρωχημένως λέγεσθαι, τὰ δὲ
 Οὐδέποτε καὶ Μηδέποτε ἐπαμφοτερίζειν φασί. — Στ. 21,
 Τέως ἂν μὴ τοῦτο κ.τ.λ.] Ἴσως γραπτέον, Ἐως ἂν μὴ τοῦτο,
 ἢ γοῦν, Τέως, ἕως ἂν μὴ τοῦτο· τοῦτο γὰρ βούλεται ἢ πλείων
 χρῆσις. εὕρηται μέντοι καὶ παραδείγματα τοῦ Τέως ἀντὶ τοῦ
 Ἐως καὶ παρὰ τοῖς ἀρίστοις, οἷον Πλάτωνι, Δημοσθένει κ.τ.λ.
 Στ. 22, Ξενοκτορεῖν μὲν.] Λεῖπει ὁ σύνδεσμος ἐκ τῶν ΑΑ.

Σελ. 407, στ. 3, Ἐκ τῶν μαρτύρων.] Λεῖπει τὸ ἄρθρον ἐκ
 τῶν ΑΑ. — Στ. 7, Μεγίστη δ' ἔοικε.] Ἐκ τοῦ παρ' ἀπασίν
 ἀδιανοήτου, Μεγίστη δὲ οἱ καὶ, διορθωσάμενος ἐξεκόλαψα

τὴν ὀρθὴν ταύτην γραφὴν. — Στ. 8, Γράμματα δὲ τάδε, τύχης τῆς ἐμῆς τε καὶ ὑμῶν διηγήματα.] Παρέληφα τὸν Τε σύνδεσμον ἐκ τῶν ΑΑ. ἀντὶ τοῦ διηγήματα ἐν ταῖς ΚΑ Γράφεται, Γνωρίσματα. ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον, καὶ μᾶλλον οἰκείον οἷς εἴρηκε φθάσας (σελ. 150), « Ἐλεεινῶ διηγήματι τῶν σῶν τε καμαυτῆς ». — Στ. 12, Ἀνειλήσασα.] Ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ Ἐξειλήσασα, ὅπερ ἢ συνήθεια Ἐκτυλίξασα ἢ Ξετυλίξασα λέγει· Πλούταρχος δ' ἀπεναντίας ἀντὶ τοῦ Εἰλέω ἐχρήσατο τῷ Ἀνειλέω, ὡς ἐσημειώσατο Στέφανος ἐν τῷ Θησαυρῷ — Στ. 17, Ἐφ' οἷς.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 23, Εἶπεν.] Οὕτω διωρδωκα, διὰ τὸν σολοικισμὸν τοῦ Εἶπεν.

Σελ. 408, σλ. 13, Ὡς αὐτὴ Περσίνα.] Περιεῖλον τὸν σόλοικον σύνδεσμον. — Στ. 14, Διασώσας.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. Στ. 16, Οὐ καὶ αἰχμάλωτος.] Οὕτως ὀρθῶς αἱ τε ΚΑ καὶ ΑΑ. Στ. 19, Μὴ τις δαίμων ἡμῖν ἐπιπαίξει.] Δείπουσιν αἱ πέντε λέξεις αὐταὶ ἐκ τε τῆς Β καὶ τῶν ΑΑ. παρέλιπον δ' αὐτὰς καὶ ἀμφότεροι οἱ μεταφρασταί. εἰκὸς μέντοι ταῦτα ἀνάψαι τοῖς ἐχομένοις, Καὶ ὡς περ προσωπεῖον κ.τ.λ. τὸν Ἡλιόδωρον, καθὰ καὶ ἀνωτέρω (σελ. 89) πεποιμένον, « Ὁ τότε εἰληχῶς δαίμων » οἰοῖναι προσωπεῖον αὐτὴν ὑπέστη. — Στ. 20, Ὡς περ προσωπεῖον τῆ κόρη ταῦτα περιθεῖς.] Οὕτω διωρδωσάμην, πρέφας τὸ Προσωπεῖον εἰς τὸ Προσωπεῖον, καὶ τὸ Ταῦτη εἰς τὸ Ταῦτα, ἵνα ἢ ὁ νοῦς, Καὶ περιθεῖς τῆ κόρη ταῦτα τὰ γνωρίσματα, ὡς περ προσωπεῖον, ἤγουν κρύφας τὸ μὴ γνήσιον αὐτῆς ὑπὸ τοῖς γνησίοις καὶ ἀληθεσι τούτοις γνωρίσμασι. Προσωπεῖον δὲ κατ' αἰτιατικὴν ἔοικεν ἀνεγνωμέναι καὶ ὁ Λ. — Στ. 23, Καθάπερ κέφει.] Οὕτως αἱ ΔΑ 343. (αἷς κατηκολούθησε καὶ ὁ Μ.) καὶ τοῦτο μὲν ὀρθῶς· τὸ δ' ἐχόμενον Ταινία γράφεται ἐν αὐταῖς, Ταινίη, Ἴωνικῶς, ὅπερ ἀλλότριον τῆς Ἡλιοδωρείου διαλέκτου. ἀντὶ τοῦ Ἐπισκιάζων, φέρουσιν αὐταὶ τε αἱ ΔΑ καὶ αἱ ΑΑ, Περισκιάζων· αἱ δὲ ΚΑ παρὰ τοῦτο καὶ, Ἐπι-περισκιάζων.

Σελ. 409, σλ. 9, Παρὰ σοὶ μάλιστα γνωρίζομένην.] Ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, Παρὰ σοὶ μάλιστα καὶ γνωρίζομένην· ἀλλ' ἔοικεν ὁ Καὶ σύνδεσμος οἰκειοτέρως ἂν τῆς προθέσεως προηγῆσθαι, διὰ τὸ προηγησάμενον Γνωρίζω· ἔσται γὰρ ὁ νοῦς

νοῦς τινικαῦτα, Οὐ μόνον ἐγὼ γνωρίζω τὴν ταινίαν, ἀλλὰ καὶ παρὰ σοὶ ἐγνωσται τὸ κατεστήχθαι ταύτην αὐταῖς χερσὶ τῆς Περσίης. — Στ. 11, Τῷ ὑποδεξαμένῳ.] Διέγραφα τὸν σόλοικον Γε, ὃς οὐδ' ἐν ταῖς ΑΑ ἐμφέρεται. — Στ. 13, Ταῦτα.] Γραπλίον οἶμαι Καὶ ταῦτα, μετὰ τοῦ συνδέσμου, καθάπερ ἠρμήνευσε καὶ ὁ Α. τοῦ δὲ ἐχομένου Ἐπεδείκνυτο κατὰ μέσσην διάθεσιν, μακρῶ ἂν ἀμεινον ἦν τὸ ἐνεργητικόν, Ἐπεδείκνυ· καὶ ἴσως οὕτως ἐτέγραπτο. ἐρεῖ γὰρ καὶ μετ' ὀλίγα, « Ἐδείκνυ τὴν Παντάρβην ». — Στ. 14, Οὐς πλέον κ. τ. λ.] Ἀποκατέστησα τὸ Οὐς, ἀφανισθέν, ὡς ἔοικεν, ὑπὸ τῆς τελευταίας τοῦ Ὄρμου, μεταβαλὼν ἅμα καὶ τὴν στίξιν. οὕτω δ' ἠρμήνευσαν καὶ οἱ μεταφρασταὶ ἀμφότεροι. — Στ. 23, Βελτίστη.] Ἐν τῇ Β, Βέλτιστε.

Σελ. 410, στ. 15, Τὴν ἐμοὶ συμβιοῦσαν.] Οὕτω διαρθωσάμην τρέφας τὴν κτητικὴν εἰς τὴν πρωτότυπον ἀντωνυμίαν. συγγνοῖεν δ' ἂν ἡμῖν τῆς τόλμης οἱ τὰς ἡμαρτημένας γραφὰς ἴσα καὶ Θεοῦ φωνὰς δυσωπούμενοι, ἀναμνησθέντες ὅτι καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 176) τὴν αὐτὴν ἁμαρτίαν διαρθωσάμεθα ἐκ τῶν ΔΑ. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου Λευκὴν, ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, Λευκὸν, συνυπακουομένου δηλονότι τοῦ Τέκνον, ὅπερ δυνάμει ἐμπεριέχεται ἐν τῷ Ἐτεκνώσαμεν. — Στ. 18, Ὅ, τι πάσχεις.] Ἡ Β, Ὅ πάσχεις. — Στ. 19, Ἀπο τοῦ τρόπου τοῦ σοῦ.] Ἀνετίθασα τὸν τόνον τῆς προθέσεως, ἡμᾶλλον ἔτρεφα τὴν πρόθεσιν εἰς ἐπίρρημα, ἵνα ἢ ὁ νοῦς, Ἐξω τοῦ σοῦ τρόπου, ἢ Παρὰ τὸν σὸν τρόπον, ὡς ἀριστα συνῆκε καὶ μετέφρασεν ὁ Α, *Contre vostre nature*.

Σελ. 411, στ. 2, Οὐδένα ὑπόλογον τούτων ποιούμενων.] Παρὰ τὴν γραφὴν, Οὐδένα ὑπόλογον ποιούμενον, ἦν παρείληφεν ἐκ τῆς Β ὁ, τε Κ καὶ πάντες οἱ μετ' αὐτὸν, ἐν ταῖς ΑΑ φέρεται, Οὐδένα ὑπόλογον τούτου ποιούμενον, ἐν δὲ ταῖς ΚΑ, αὐτὴ τε αὐτὴ, καὶ, Οὐδένα ὑπόλογον τούτου ποιούμενον· ὡν ἀπασῶν ἀδιανοήτων καὶ βαρβάρων οὐσῶν, ἐγράψαμεν, Οὐδένα ὑπόλογον τούτων ποιούμενων, τὸ μὲν Τούτων ἀναφέροντες πρὸς τὰ Γινώσκόμενα ὑπὸ τοῦ Ὑδάσπου, τὸ δὲ Ποιούμενων, πρὸς τὸ Ἡμῶν. ὁ νοῦς, Ἡμῶν οὐδένα λόγον ἢ φρονίσιδα ποιούμενων τούτων, ὧν βούλει γινώσκειν περὶ ἡμῶν, ὃν ἐξέφρα-

σαν καὶ οἱ μεταφρασταί. οὐκ ἄτοπον δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Τούτου, ἐνικῶς ἀναγινώσκειν, Τούτου, τουτέστι τοῦ γινώσκειν σε ἂ βούλει περὶ ἡμῶν. σημειῶσαι δὲ καὶ τὸ Ὑπόλογον ποιεῖσθαι, τοῦ ἀρχαίου καὶ χρυσοῦ κόμματος ὃν· χρῆται γὰρ αὐτῷ οὐχ ἄπαξ ὁ Δημοσθένης ἐπὶ τῆς δηλωθείσης σημασίας. — Στ. 4, Καλὸν κάγαθόν.] Αἱ ΑΑ, Καλὸν τε κάγαθόν. ἡ δὲ φράσις ὅλη, τὸ δὲ αὐτὸ καλὸν κάγαθόν ζηλοῦντες ἑαυτοὺς πείθειν ἀγαπῶμεν, οὐ πάνυ τι σαφές. ἔοικε μέντοι πρὸς τὸ ἐναντίον οἷς ἀνωτέρω (σελ. 303) γνωμολογοῦντα παρήγαγε τὸν Θεαγένην ἐκδεκτέον εἶναι τὸ προκείμενον. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἔλεγεν ὁ Θεαγένης, « Ἀρκεῖ μὲν γὰρ ἴσως καὶ τὸ, μηδὲν ἑαυτῷ συνειδῶτα » φαῦλον, εὐμετεία τῇ παρὰ τῶν κρειττόνων ἐπελπίζειν· » καλὸν δὲ καὶ ἀνθρώπων ΤΟΥΣ ΣΥΝΟΝΤΑΣ ΠΕΙΘΟΝΤΑ, » σὺν παρρησίᾳ τὸν ἐπίκαιρον τοῦτον βίον διάγειν »· ἐνταῦθα δὲ τοῦτο βούλεται λέγειν ὁ Σισιμίδης, Οὐ γὰρ οὕτω βιοῦμεν ὥστε ἀρέσκειν ἑτέροις, ἀλλὰ ζηλοῦντες καὶ μεταδιώκοντες τὸ καλόν, ταῦτ' ὑπάρχον τῷ ἀγαθῷ, σίεργομεν καὶ ἀρκούμεθα (οὕτω γὰρ ἐκληπτέον ἐνταῦθα τὸ Ἀγαπῶμεν, ὡς ὀρθῶς ἠρμήνευσεν ὁ Α) τῷ ΠΕΙΘΕΙΝ ἑΑΥΤΟΥΣ, τουτέστι τῷ συνειδέσθαι ἑαυτοῖς ἐναρέτως βιοῦσι, καὶ εἰ μὴ πείθομεν τοῦτο τοὺς ἄλλους. — Στ. 8, Ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν Ἀνδρομέδαν πρὸς σὲ ὀμιλίας ὀρωμένην.] Κακῶς αἱ ΚΑ, Περὶ σέ, ἀντὶ τοῦ, Πρὸς σέ. παρείληφα τὸ ὀρωμένην ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. τὸ δ' ἐξῆς, Ἀπὸ τῆς πρὸς σὲ ὀμιλίας, τῆς γενομένης κατὰ τὴν Ἀνδρομέδαν ὀρωμένην, τουτέστιν, Ἀπὸ τοῦ συγγενέσθαι σοι ἐνώπιον τῆς εἰκόνας τῆς Ἀνδρομέδας, ἣν εἴρα. οὕτω δ' ἠρμήνευσαν καὶ ἀμφότεροι οἱ μεταφρασταί, ὧν ἄτερος, ὁ Α, οὐκ οἶδ' ὅθεν λαβὼν, μετὰ προσθήκης ἐξέφρασεν, ὥσπερ εἰ ἐγγέγραφο, Ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν καλὴν Ἀνδρομέδαν. ἀλλὰ, καὶ τούτων οὕτως ἐχόντων, ὅμως φαμέν, ὅτι μακρῷ ἂν σαφέστερον καὶ οἷς εἴρηκεν ἀνωτέρω (σελ. 149) κάλληλότερον ἐξέφρασεν Ἡλιόδωρος τὸ προκείμενον, εἰ οὕτως ἔλεγεν, Ἀπὸ τῆς Ἀνδρομέδας, κατὰ τὴν πρὸς σὲ ὀμιλίαν ὀρωμένης. — Στ. 11, Ἐπισκόπει.] Παρείληφώς τὸ προσλακτικὸν ἀπὸ τῶν ΑΑ, ἐξ ἀνάγκης μετέλλαξα καὶ τὴν σίξιν. ταύτη δὲ τῇ γραφῇ κατηκολούθησαν ὁ, τε Λ καὶ ὁ Α. — Στ. 13, Πρὸς τὰ λεχ-

θέντα.] Ἀντὶ τῶν τριῶν τούτων λέξεων ἐν ταῖς ΚΑ γράφεται, Προσταχθέντες. κακῶς δ' αὐταί τε καὶ αἱ ΑΑ, ἀντὶ τοῦ ἐχομένου Ἐκίνησαν, φέρουσιν Ἐκίνησε.

Σέλ. 412, σφ. 1, Συνδήματι.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Σπιλάματι. σημείωσαι δὲ καὶ πάλιν τὸ Φύλιον ἀντὶ τοῦ Φυσάντων, περὶ οὗ ἀρκούντως ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 72) εἰρήκαμεν. — Στ. 4, Αὐτίκα.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 5, Ἐλέφαντα τὸν βραχίονα μαιίνων.] Παρὰ τὸ Ὀμηρικόν (Ἰλιάδ. Δ, 141),

Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοῖνικι μίνη.

Στ. 10, Μυκηθμῶ.] Τὸ παρὰ τῷ Κ τυπογραφικῶς ἀμαρτηθὲν, Μυκυθμῶ, ἅπαντες οἱ μετ' αὐτὸν ἀσκέπτως παρέλαβον. — Στ. 12, Μικρὸν τε ἔφθη συγκατενεχθῆναι τῇ Χαρικλείᾳ.] Ἡ μὲν τῆς Β γραφῆ, Μικρὸν τε ἔφη κ. τ. λ. προδήλως ἡμάρτηται. ἐν δὲ ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ φέρεται καὶ ἑτέρα γραφῆ, Μικρὸν τε ἔδει κ. τ. λ. οὐδὲν ἥττον ἀσαφῆς τῆς προκειμένης, Μικρὸν τε ἔφθη ὁποτέρως γὰρ ἂν γράφοις, ἀπορήσειας ἂν εἰκότως, πότερον, ὀλίγου δεῖσαι συγκατενεχθῆναι τῇ Χαρικλείᾳ τὴν Περσίαν, βούλεται λέγειν Ἡλιόδωρος, ὡς ἐν ἄλλοις (σελ. 177, 264 καὶ 434), καὶ ὡς ἐξεδέξατο ὁ Α, ἢ συγκατενεχθῆναι ἀληθῶς, καθάπερ ἠρμήνευσεν ὁ Α. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ψευδὲς ἐστίν, ἐπειπερ οὐ μικροῦ ἐδέησε κατενεχθῆναι εἰς τοῦδαφος, ἀλλὰ κατηνέχθη, ὡς δῆλον ἐκ τῶν ἐχομένων, « Συγκατενεχθεῖσαν τῇ θυγατρὶ . . . ἀνεγείρων ». εἰ δὲ τοῦθ' οὕτως ἔχοι, ῥητέαν τὸν Ἡλιόδωρον ἀκύρωσ πάνυ, καὶ τῇ χρήσει τῶν δοκίμων συγγραφέων ὑπεναντίως, χρήσασθαι τῷ Μικρὸν, ἀντὶ τοῦ Ἐν βραχεῖ, ἢ ταῦ κομψότερον διὰ μιᾶς λέξεως λεγομένου Ἐμβραχυ (Ἀρπασκρατ. καὶ Ἡσύχ. λέξ. Ἐν βραχεῖ, καὶ Σουίδ. λέξ. Ἐμβραχυ), ὅπερ ἢ συνήθεια διὰ τοῦ, εἰς ὀλίγα λόγια, ἐξηγεῖται. δῆλος δ' ἐστὶ καὶ ὁ Α, οὕτως ἐκδεξάμενος τὸ χωρίον, Brief, elle tomba à terre avecques Chariclea, qu'elle tenoit entre ses bras: ἀνδέχεται δ' ἄλλως καὶ τῷ Μικρὸν ἐλλειπτικῶς ἀντὶ τοῦ Μετὰ μικρὸν χρήσασθαι, τῇ τῶν Εὐαγγελιστῶν ἰδέᾳ τοῦ λόγου κατακολουθήσαντα· οἷον ἐστὶ τὸ (Ἰωάνν. 15, 16) « Μικρὸν, » καὶ οὐ θεωρεῖτέ με, καὶ πάλιν μικρὸν, καὶ ὄψεσθέ με ». ἀλλὰ

ὅπως ἂν δῆποτε ταῦτα ἔχοι, ἔστι καὶ αὐθις φάναι, ὅτι ἐπιλήψιμος ὁ Ἡλιόδωρος, ἀσαφῶς ἅμα καὶ ἀκύρως τὸ Μικρὸν τῷ Ἐφθῆ συνάψας ἐπὶ τοῦ προκειμένου χωρίου· αὐδὲ γὰρ αὐτὰ τὸ Ἐφθῆ, εἰς ὅπερ ἄλλως εὐεπίφορος τυγχάνει (σελ. 49, 253, καὶ ἀλλαχοῦ) ἔρρωται ἐνταῦθα. τὸ γὰρ Φθῆναί τι ποιήσαντα ἢ παθόντα σημαίνει τὸ πρὸ ἐτέρου τι ποιῆσαι ἢ παθεῖν, οἷον ἐν τούτοις τοῦ Πλουτάρχου (Πῶς ἂν τις διακρ. τὸν κόλακ. τοῦ φίλ. § 31), « Ἐφθης με (φισί) μικρὸν » εἰπὼν· ἐγὼ γὰρ αὐτὸ τοῦτο λέγειν ἔμελλον ». — Στ. 13, Ὁ δὲ Ὑδάσπης ἠλέει μὲν τὴν γυναῖκα . . . ἀπομαχόμενος.] Οὕτως αἱ ΑΑ μετὰ τοῦ ἄρθρου, Τὴν γυναῖκα, ὅλον δὲ τοῦτὲ τὸ χωρίον οἰκείως ἅμα καὶ ἐπιχαρίτως παρώδηται ἐκ τῶν Ὀμήρου (Ὀδυσσ. Γ, 209),

..... Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Θυμῷ μὲν γόωσαν ἐνν ἰλέαιρε γυναῖκα,
Ὀφθαλμοὶ δ' αἰεὶ κέρα ἕστασαν, ἢ σίδηρος,
Ἀτρίμας ἐν βλεφάροισι· δόλω δ' ὄγχε δάκρυα κεύθε.

ἐπιχαρίτως δὲ καὶ ἡ τροπὴ, Τὰς ὠδῖνας τῶν δακρύων· διατυπῶι γὰρ γραφικῶς τοὺς μήπω μὲν δακρύνοντας ὀφθαλμοὺς, προθυμουμένους δὲ, καὶ οἷον ὠδίνοντας τῷ μάλισ κατίσχειν δύνασθαι τὰ δάκρυα. — Στ. 18, Ἀνδρείῳ τῷ Λήματι κυματουμένης, καὶ κ.τ.λ.] Οὕτως αἱ ΑΑ καὶ ΔΑ87, μετὰ τοῦ ἄρθρου Τῷ, καὶ μετὰ τοῦ Καὶ συνδέσμου. ὀρθῶς δὲ καὶ Λήματι (ἀνθ' οὗ ἢ Β, Βουλήματι) ἐν ταῖς ΑΑ δι' ἐνὸς μὲ γέγραπται· οὐκ ὀρθῶς δὲ, Κυματούμενος καὶ Στασιαζόμενος, ἀντὶ τοῦ Κυματουμένης καὶ Στασιαζομένης.

Σελ. 413, στ. 8, Ἦχῆν τέ τινα.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ἦχον δὲ τινα. — Στ. 11, Κατασείων.] Αἱ ΔΑ613, Κατασείας· καθ' ἂν δὲ χρόνον ἐχρήσατο καὶ ἀνωτέρω (σελ. 598). — Στ. 23, Ἀωρίαν.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἀπορίαν.

Σελ. 414, στ. 6, Οὐδ' εἴπερ ἦν ἐξώκισαν . . . προσδέξονται.] Συγκέχυται ἡ σύνταξις τῶν πλείστων τῆς σελίδος ταύτης, εἴτε τῶν ἀντιγραφάντων, εἴτε καὶ αὐτοῦ Ἡλιόδωρου ἀβλεψία, οἷα φιλεῖ γίνεσθαι ἐν ταῖς πέρα τοῦ δέοντος μνηνομένης τῶν περιόδων, οὐκ εὐκρινῶς ἐπαγομένων τῶν ἀπεδόσεων. εἶκοι μὲντοι ἀπὸ κοινοῦ λιπαλέον εἶναι τὸ προηγησάμε-

ρον, Οὐκ ἔχω λέγειν κ. τ. λ. ἵνα ἢ τὸ ἐξῆς, Οὐδὲ ἔχω λέγειν εἰ προσδέξονται οἱ θεοὶ ἱερούργουμένην αὐτοῖς πάλιν ταύτην, ἣν ἐξώκισαν τῆς ἐνεγκούσης ἐπὶ πέρατα γῆς, Αὔθις δέ μοι διὰ θαυματουργίας, ἘΝΕΧΕΪΡΙΣΑΝ, ὑμῖν δὲ καταλείπω σκοπεῖν. καὶ οὐχ ὑπερθήσομαι ἐναγίζειν θυγατέρα φανεῖσαν, ἣν ὡς πολέμιον κ. τ. λ. τοιοῦτον δὲ τινα τοῦ λόγου εἰρμὸν προείλετο καὶ ὁ Λ. ὁ δὲ Δ δῆλος μὲν ἐστὶ καὶ αὐτὸς ἀπὸ κοινοῦ ἐκδεξάμενος τὸ Οὐκ ἔχω λέγειν, ἀλλ' ἐρμηνεύει οὐκ ὀρθῶς εἶμαι, ὡσπερ εἰ ἐχρῆν τὸν μὲν μετὰ τὸ Αὔθις σύνδεσμον Δέ, μετενεγκεῖν μετὰ τὸ ἐχόμενον Ταύτην, στίζειν δὲ εἰς τὸ Ἐνεχειρίσαν, οὕτω πως, Οὐδ' ἔχω λέγειν, εἴπερ ἦν ἐξώκισαν τῆς ἐνεγκούσης ἐπὶ πέρατα γῆς, αὔθις μοι διὰ θαυματουργίας ἘΝΕΧΕΪΡΙΣΑΝ. ΤΑΥΤΗΝ Δὲ αὐτοῖς πάλιν ἱερούργουμένην προσδέξονται καὶ οὐχ ὑπερθήσομαι ἐναγίζειν θυγατέρα φανεῖσαν, ἣν ὡς πολέμιον κ. τ. λ. — Στ. 8, Θαυματουργοῦντες.] Σημείωσαι καὶ πάλιν τὴν λέξιν, περὶ ἧς καὶ ἐν ταῖς πρόσθεν (σελ. 268) εἰρήκαμεν. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Ἐν αἰχμαλώτῳ τῇ τύχῃ, ἐν ταῖς ΔΑ520 γράφεται, Ἐν αἰχμαλώτων τύχῃ.—Στ. 9, Αὐτοῖς.] Τουτέστι τοῖς θεοῖς. ἐστὶ δ' ἡ γραφὴ ἐκ τῶν ΑΑ καὶ ΔΑ520.—Στ. 10, Πολέμιον.] Αἱ ΑΑ καὶ ΔΑ520, Πολέμιος.—Στ. 14, Πήσομαι.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Πείσομαι. τῆς δὲ τοιαύτης γραφῆς, καίπερ ἐπιπολαζούσης παρὰ τοῖς συγγραφεῦσιν, εἴτε βοιωτικῇ τροπῇ τοῦ ἦ εἰς τὸ εἰ, ὡς φασὶ τινες, εἴτε καὶ ἀπ' ἀχρήστου ἐνεστῶτος τοῦ Πένθω (καθ' ὁμοιότητα τοῦ Σπένδω Σπείσω), ἀμείνων ἢ διὰ τοῦ ἦ, εἰ μὴ δι' οὐδὲν ἄλλο, διὰ γοῦν τὴν πρὸς τὸ Πείσομαι, παρὰ τὸ Πείθω, συνέμπτωσιν. ἄλλως τε τὸ Πήσομαι ἀπὸ ἐνεσῶτος ἀχρήστου ἐστὶ τοῦ Πήθω, καθὰ τὸ Δήξω, Ἡσομαι, Λήξομαι, Λήσομαι, Λήψομαι, παρὰ τὸ Δήκω, Ἡδῶ, Λήχω, Λήθω, Λήβω. ἔτι δὲ πρὸς ταῦτα ἀναλόγως ἔχει τὸ Πήσομαι, δῆλον καὶ ἐκ τῶν διὰ τοῦ ἀνω ἐξ αὐτῶν παρηγμένων ῥημάτων· ὡς γὰρ Δαγκάνω (ὡπερ εὔρηται παρὰ τῷ Ἐτυμολόγῳ καὶ τῷ Εὐσταθίῳ, καὶ σώζεται ἐν τῇ συνηθείᾳ), Ἀνδάνω, Δαγκάνω, Λανθάνω, Λαμβάνω, λέγεται, οὕτω καὶ Πανθάνω ῥήματος ὁ, τε Ἐτυμολόγος καὶ ὁ Εὐστάθιος μνημονεύουσι, καὶ τὴν χρῆσιν οἱ ὀλίγαις πρότερον ἑκατονταετηρί-

σιν ἡμῶν γεγονότες ἤδεσαν (Ἰδ. Δουκάγγ. σελ. 1078). τὰ πλείστα δὲ τῶν τοιούτων ἢ νῦν συνήθεια, οὐ μόνον διὰ τοῦ ανῶ, ὡς ἡ ἀρχαία, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ αινω ἐκφέρειν πολ-
λάκις φιλεῖ· καὶ γὰρ Λαχαίνω, Λαβαίνω, καὶ Παθαίνω
λέγει. ἀλλ' οὐ διὰ τοῦτο χυδαιότητα καταγνωστέον αὐτῆς,
ἐπεὶ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐδιφορεῖτο τινὰ τῶν διὰ τοῦ αζῶ,
οἶον Λιπάζω καὶ Λιπαίνω, Ὀνομάζω καὶ Ὀνομαίνω, Ὑφάζω
καὶ Ὑφαίνω. καὶ αὐτὸ δὲ τὸ Λαχαίνω τῶν Παλαιῶν, καίπερ
ἕτερον σημαῖνον τοῦ ἐν τῇ συνήθεια Λαχαίνω, παρὰ τὸ Λαγ-
γάνω ἐστὶ, ἢ Γοῦν τὴν αὐτὴν ἔχουσιν ἀμφω ἀρχὴν τε καὶ γένε-
σιν. Λαχαίνειν γὰρ, ἢ φησιν Ἡσύχιος, σημαίνει τὸ « Ὀρύσσειν
» σκάπτειν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ Λάχανον. Λαγγάνειν δὲ, τὸ Κλη-
ροῦν, ὡς αὐτὸς αὖθις Ἡσύχιος λέγει. ἀλλὰ μὴν τὸ Κληροῦν
ἐγένετο, τῶν κλήρων εἰς κοῖλόν τι καθιεμένων καὶ οἰονεὶ κατ-
ορυσσομένων, οἶον ὑδρίαν, κοιτίδα, κάδον, ἢ τι τοιοῦτον· οἱ
δὲ παρ' Ὀμήρῳ ἦρωες, ὅποτε λαγγάνειν ἔχρηζον καὶ εἰς κυνῆν
τοὺς κλήρους καθίεσαν (Ἰλιάδ. ψ, 861),

Κλήρους δ' ἐν κυνῆι χαλκήρεϊ πάλλον ἐλόντες·

Τεῦκρος δὲ πρῶτος κλήρω λάχεν.

καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ Λαγγάνω τε καὶ Λαχαίνω, οἷς προσ-
σημειούσθω ἐν παρόδῳ, ὅτι καὶ Ἐκλαγγάνειν ἐλέγετο ὁ κλήρω
λαχών, ὃ δὴ, μόνου σημειωσαμένου Ἡσυχίου (λεξ. Ἐκλαχών),
οὐπω παρέλαβον οἱ μετ' αὐτὸν Λεξικογράφοι. — Στ. 15,
Ὀκλάσω.] Ἐτρεψα τὸ Ὀκλάζω εἰς τὸ Ὀκλάσω (ὅπερ ἠρμή-
νευσαν καὶ οἱ μεταφρασταὶ) διὰ τοὺς προηγησαμένους μέλλον-
τας. — Στ. 16, Τρέφομαι.] Αἱ ΑΑ, καὶ ΔΑ178, Τρέπο-
μαι. — Στ. 17, Πρὸς τὸν νόμον.] Αἱ ΔΑ178, Πρὸς τῶν
νόμων. — Στ. 18, Προσθέμενου.] Ἐν ταῖς ΚΑ εἰκάζει
γραπτέον εἶναι ὁ Κ, Προσθέμενος, ὃ κατεχώρισεν εἰς τὴν ἰδίαν
ἐκδοσιν ὁ Μ, εἴτε παρὰ τοῦ Κ λαβών, εἴτε παρὰ τῶν ΔΑ178,
ἐν αἷς καὶ Προσθέμενος καὶ Προστιθέμενος εὔρηται, ἀλλ'
ὡς διόρθωσις μᾶλλον ἢ διάφορος γραφὴ τοῦ Κ. — Στ. 24,
Πρωτοτόκου.] Ἐν ταῖς ΔΑ250, Ἀτόκου.

Σελ. 415, στ. 3, Ποθεινόν.] Αἱ ΚΑ, Ποθεινόν. — Στ.
8, Μή μοι σύγχει τὸν θυμὸν ὀδυρομένη.] Ἐξ Ὀμήρου (Ἰλιάδ.
1, 608),

Μή μοι σύγχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων.

καὶ ἡ συνήθεια δὲ σέσωκε τὴν φράσιν, ὡς ἔφθην σημειωσάμενος (σελ. 265). — Στ. 17, Εἰ δὴ τι.] Περιέγραφα τὸν Καὶ, ὃν παρέλιπε καὶ ὁ Α. — Στ. 22, Πλείονι δὲ αὐτὸς πυρὶ τῷ πάθει τὴν καρδίαν σμυχόμενος.] Ὅλον τουτὶ τὸ κομμάτιον λείπει ἐκ τῶν ΑΑ καὶ τοῦ Λ. τὸ Πυρὶ παρείληπται ἐκ τῶν ΚΑ (ἐξ ὧν λείπει τὸ προηγούμενον Αὐτὸς) καὶ τοῦ Α. — Στ. 24, Τῶν ἐνδρευμένων.] Τουτέστι, Τῶν προσωποειτῶς καὶ μετὰ δόλου εἰρημένων, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐνεδρευόντων. ἡ δὲ κατὰ παρακείμενον γραφὴ ἐκ τῶν ΑΑ.

Σελ. 416, στ. 14, Καὶ διὰ τῶν ἄλλων θυσιῶν.] Λείπει ὁ σύνδεσμος ἐκ τῶν ΑΑ. οἱ δὲ μεταφρασταὶ ἠρμήνευσαν, ὡς περ εἰ ἐγέγραπτο, Καὶ δι' ἄλλων θυσιῶν, δίχα τοῦ ἄρθρου.

Σελ. 417, σλ. 2, Συμφυλαχθεῖς.] Ἐκ τῶν ΑΑ. τοῦτο δ' ὅλον τὸ κομμάτιον, Καὶ εἰς τὰς ἐπινικίους σπονδὰς τοῖς θεοῖς συμφυλαχθεῖς, λείπει ἐκ τῆς Β. — Στ. 3, Προσιδρυσμένος.] Ἐν τῇ Β, Προσιδρυνόμενος. — Στ. 5, Οὗτος ἡμέτερος.] Διωρθωσάμην ἐκ τῆς ἡμαρτημένης γραφῆς τῶν ΚΑ, Οὕτως ἡμέτερος. — Στ. 10, Ἄνῆρ τε γάρ ἐστιν, ἐμοῦ τε τῆς γυναικὸς εὐθαρσέστερον.] Οὕτως αἱ ΑΑ. — Στ. 16, Κατὰ τὴν σκηνὴν.] Λείπει κακῶς τὸ ἄρθρον ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 17, Ἐνευφραίνεσθαι τε σοι παρέχουσα.] Ἡ ἀντωνυμία ἐκ τῶν ΑΑ, ἐν αἷς οὐκ ὀρθῶς, Παρέχουσαν, κατ' αἰτιατικὴν. ὁ νοῦς (ὃν οὐδέτερος τῶν μεταφρασάντων συνῆκε), Παρέχουσα τῇ μητρὶ τὸ ἐπὶ σοὶ εὐφραίνεσθαι, ἡ δὲ μήτηρ πλέον ὠδίνει ἐπὶ τοῦ παρόντος, διὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀπολαύειν σου καλακῶρως, ἢ ὅτε σε ἔτικτε. τὸ Ὠδινούση τυπογράφων ἀμαρτία δίχα τοῦ ὑπογεγραμμένου ἰ χαραχθὲν παρὰ τῷ Κ, παρέλαβον οἱ λοιποὶ, πλὴν τοῦ Βουρδελότου. — Στ. 20, Μελήσει.] Οὕτω δι' ἐνὸς λ αἱ ΔΑ581, αἷς κατηκολούθησε καὶ ὁ Μ. — Στ. 21, Σφαιγιασθησομένης.] Ἐκ τῶν ΔΑ581, ἐξ ὧν παρείληφε καὶ ὁ Μ. — Στ. 22, Παντοίως.] Ἀντὶ τοῦ Πάντως, ἐνταῦθα. καὶ ὁ μὲν Λ τῷ ἐχομένῳ Ἐπιλεχθεῖσης συνῆψε, *Delecta omnino* ὁ δὲ Α, τῷ Σφαιγιασθησομένης, *Pour estre sans respit impolée*, ὃ καὶ ἀμεινον ἔμοι γε δοκεῖ. — Στ. 24, Ἐξωλόλυξε.] Σημειῶσαι τὸ Ὀλολύζειν ἐνταῦθα ἐπὶ θρήνου, περὶ οὐμίτιθι ἄπερ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 121) εἰρήκαμεν.

Σελ. 418, σφ. 1, τοῦ Θεαγένους.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ: Στ. 2, τὸ συμφέρον ἀντιθεμένη πρὸς τὸ ἐκμανέν τοῦ πάθους, καὶ διὰ τὸ χρειώδες κ.τ.λ.] Οὕτω διορθωτέον ἔγνωκα, τρέψας τὸ Τιθεμένη εἰς τὸ Ἀντιθεμένη, καὶ προσθεῖς τὸν Καὶ σύνδεσμον, ὃν φέρουσι μὲν καὶ αἱ ΑΑ, ἀλλ' ἠμαρτημένως οὕτωςι προλειλαγμένον τῆς προθέσεως, τὸ συμφέρον θεμένη ΚΑΙ πρὸς τὸ ἐκμανέν τοῦ πάθους διὰ τὸ χρειώδες κ.τ.λ. συναρδὰ δὲ τῇ ἡμετέρᾳ διορθώσει ἠρμήνευσε καὶ ὁ Α, *Mettant l'utilité à l'encontre de la violence de son amoureuse passion, et se parforçant de porter patiemment ceste parole, pource qu'il estoit expedient d'ainsi le faire, elle se revint à son but.* — Στ. 4, Πάλιν ὑφεῖρπε τὸν σκοπόν.] Τουτέστι, πάλιν ὑπέκρυψε τὸν σκοπόν, ὃ δὴ διὰ τοῦ, *Elle se revint à son but*, παραφράσαντα τὸν Α ἰσημειωσάμεθα μικρὸν ἀνωτέρω· καὶ ὁ Α *Rursus occulte adrepebat ad scopum* ἠρμήνευσεν. ὥστε δῆλους εἶναι ἀμφοτέρους, τῆς μεταβαλικῆς χρήσεως τοῦ Ὑφεῖρπε τὸ καινὸν ἀποδοκιμάσαντας, καὶ προελομένους ἐκφράσαι ὥσπερ εἰ ἐγγράπιο, Πάλιν ὑφεῖρπεν εἰς τὸν σκοπόν. οἱ γὰρ δοκιμοὶ τῷ Ἐρπω καὶ τοῖς ἐξ αὐτοῦ συζκειμένοις ἀπασιν ἀμεταβάτως χρώνται. ἔστι δὲ τὸ Ἐρπω κυρίως μὲν τὸ τῇ κοιλίᾳ πορεύομαι, ἐπὶ τῶν δι' αὐτὸ τοῦτο καὶ Ἐρπετῶν καλούμενων, ἢ γουον τῶν ἀπόδων ζώων, λεγόμενον· καταχρηστικώτερον δὲ καὶ τὸ ἀπλῶς Βαδίζω σημαίνει. παρὰ τοῦτο τὸ Ἐρπω καὶ οἱ Λατῖνοι ἰσχημάτισαν τὸ *Repo* καὶ *Serpo*, τὸ μὲν κατὰ μέλαθεσιν τῶν στοιχείων (οἶον καὶ παρὰ τὸ Ἄρπαξ τὸ *Rapax*), ὅθεν τὸ *Reptilia* τὰ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τε καὶ νέοις Ἑλλήσιν Ἐρπετά· τὸ δὲ κατὰ προσθήκην Αἰολικὴν ἢ Δωρικὴν τοῦ ἀρχικοῦ Σ, ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦ Δίγαμμα τάξιν ἀνεπλήρου, κατὰ δὴλοῖ παρὰ μὲν Ῥωμαίοις τὸ *Sex*, *Septem*, παρὰ τὸ Ἐξ, Ἐπτὰ, καὶ ἄλλα μυρία, οἷς ἐνδιατρίβειν οὐ τοῦ παρόντος καιροῦ, παρ' Ἑλλήσιν δὲ πολλὰ διττογραφούμενα, οἷον Ἐρμούλιοι καὶ Σερμούλιοι, Ὑρίσκος (ἢ Ὑρρίσκος) καὶ Συρίσκος Ἐγς καὶ Σῦς κ.τ.λ. ἐκ τούτου δὲ τοῦ *Serpo* Ῥωμαίοις μὲν τὸ *Serpens* ἰδικῶς τὸν ὄφιν δηλοῦν, παρ' ἡμῖν δὲ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὁ Σερπετός, τὸν ὄξυν καὶ εὐκίνητον μεταφορικῶς σημαίνων, ἴσως παρὰ τὸν παρὰ τῷ Ποιητῇ (Ἰλιάδ. Μ, 208) « Αἰόλον » ὄφιν», ὃς οὐ μόνον τὸν ποικίλον ἀλλὰ καὶ τὸν εὐκίνητον δηλοῖ·

ἔθεν καὶ ὁ παρά τῷ αὐτῷ Ποιητῇ Κορυθαίολος, ὁ εὐκίνητον ἔχων τὴν κόρυθα, καὶ ἡ παρά τῷ Κωμικῷ (Βατρ. 247) Αἰό-
 λά χορεία, ἢν Πηδητικὴν ἐξηγεῖται Σουίδα. ἐκ ταύτης δὲ
 τῆς τοῦ ἀρχικοῦ σ ἀποβολῆς ἢ προσθήκης διορθούσθω καὶ ὁ
 Ἕσυχιος· ἄλλως γὰρ ἂν κενοσπουδία εἴη ἢ περὶ τὰς λέξεις
 ἔρευνα, εἰμὴ καὶ τὴν ἐξ αὐτῶν ὠφέλειαν ἔχοιμι ἐπιδείξαι τοῖς
 τῶν Ἑλλήνων ἀληθῶς φιλομούσοις, οὓς καὶ διδάξαι ἔτοι-
 μος, παρ' ὧν καὶ μάθειν τι χρησιῶν ἔτοιμότερος, οἷς μόνοις
 καὶ γράφω, οὐχ Ἠλιόδωρον ἐξηγούμενος, οὐδὲ γὰρ τοῦτό μοι
 πρόκειται ὅτι μὴ πάρεργον, ἀλλὰ προτρέπων αὐτοὺς εἰς τὴν
 ἀκριβῆ τῆς Ἑλλάδος φωνῆς ἀτανόησιν, ἥς ἀνευ οὐδὲ τὴν καθ-
 ὡμιλημένην ταύτην τῶν Γραικῶν γλῶττιαν δεόντως ἐπανορθού-
 σθαι οἷόν τε. ἔστι τοίνυν τὸ διορθώσεως χρῆζον Ἕσυχίου χω-
 ρίον τοῦτο, « Αἴτροι· Λόγοι Ἰσαύροι ». τὰς μὲν οὖν δύο
 πρώτας λέξεις ἴσχυσαν ἐκ τε τοῦ Σουίδα καὶ ἑτέρων λεξικογρά-
 φων διορθώσασθαι οἱ Κρίτικοὶ, τρέφαντες εἰς τὸ, Αὔροι· λαῶοι
 (ἢ λαγοὶ). διὰ δὲ τῆς τρίτης τοῦτο ἀτυχῶς πάνυ εἰκασάν
 τινες βούλεσθαι λέγειν τὸν Ἕσυχιον, ὅτι τῇ Ἰσαύρων γλώσσῃ
 Αὔροι καλοῦνται οἱ Λαγωοί. ἀλλ' ἦν ὅμως οὐ χαλεπὸν μνη-
 μονεύσαντα τῶν προκατειλεγμένων λέξεων, ἀσίγμων τε καὶ
 σιγματογραφουμένων τῶν αὐτῶν, οὕτως ἀναπληρῶσαι τὴν
 Ἕσυχίου διορθώσιν, Αἴτροι· ΛΑΓΟΙ, ἢ ΣΑΥΡΟΙ. δι' οὗ τοῦ-
 το βούλεται λέγειν ὁ πολυμαθὴς Λεξικογράφος, ὅτι παρά τοῖς
 Ἀρχαίοις ὁ Σαῦρος ἐκαλεῖτο καὶ Αὔρος δίχα τοῦ σ· ὁ δὲ Αὔ-
 ρος παρά τὸν Σαῦρον ἐδήλου καὶ τὸν Λαῶν. οὐ μόνον δὲ τοῦτο,
 ἀλλ', ὡς φησὶν Ἑλλάδιος (Χρηστομαθ. σελ. 7) καὶ τὸν κατα-
 τοῦν ἐλαφρὸν ἐσημαίνει τὸ Καῦρος, μόνῳ τῷ πλεονασμῷ τοῦ κ
 διαφέρον τοῦ Αὔρος, δηλονότι παρά τὴν Αὔραν, τὴν πύσιν τοῦ
 ἀνέμου· καθὰ Οὔριον ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 124) ἐλέγομεν τὸν
 μωρὸν, παρά τὸν Οὔρον, τὸν ἀνεμον. καὶ σημείωσαι τῶν διφθό-
 γων τὴν συγγένειαν ἐν τῷ Αὔρα καὶ Οὔρος, ἵνα καὶ τοῦ ἐν τοῦ συν-
 ηθεία Αὐτίου (τοῦ τῆς ἀκοῆς αἰσθητηρίου) μὴ καταγινώσκης
 βαρβαρότητα· ὁ γὰρ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες, Οὔς, ὠτός, ἐκάλουν,
 τοῦτο Κρήτες καὶ Λάκωνες, καθάπερ αὔθις αὐτὸς Ἕσυχιος
 λέγει (λεξ. Αὔς), Αὔς, αὐτός, ὠνόμαζον. ὡς οὖν παρά τὴν
 ὠτός γενικὴν τὸ ὠτίον, οὕτω καὶ παρά τὴν Αὐτός, τὸ Αὐτίον

ἔσχημάτισται. — Στ. 16, Οὕτω τῶν ὄντων ἐπήβολος γινόμενος.] Ἡλίθιον ἀτεχνῶς παρίστησι τὸν Ὑδάσπην ὁ ὄξυς Ἡλιόδωρος, εἰ μετὰ τοσαύτας φωνάς τε καὶ παραιτήσεις, οὕτω συνῆκε τῆς θυγατρὸς τὸ πάθος. τοῦτο δὲ ὅλως ἀπίθανον, ἄλλως τε οὐδὲ ἀναγκαῖον εἰς τὴν τοῦ δράματος διάθεσιν. — Στ. 23, Περιγραφεῖναι.] Περιαιρεθῆναι, καταργηθῆναι.

Σελ. 419, στ. 1, Θεῶν.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Θεοῦ. — Στ. 12, Ἀναδεχθῆναι.] Οὕτως αἱ ΑΑ καὶ ΔΑ693. ἐν ταῖς ΚΑ αὐτό τε τοῦτο, καὶ, Ἀναδεχθῆναι. τὸ δὲ Ἀναχθῆναι, κὰν εἰ μὴ ἀπαρέσκη τῷ Μ τε καὶ τῷ Δορβίλλῳ, ἐμοὶ γοῦν ἐπιεικῶς βάρβαρον ἐνταῦθα δοκεῖ. — Στ. 18, Σεμνόν τι καί.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Σεμνόν γε καί. σημείωσαι δὲ καὶ τὸ ἐχόμενον Ἐπίδοξον, ᾧ χρήσεται καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 436 καὶ 442), ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ Ἐνδοξον, ὡς ἀλλότριον Ἀττικισμοῦ, δι' ἀπερφθὰς εἴρηκα (σελ. 136). — Στ. 22, Ἦδε ἢ πρᾶξις.] Οὐκ ὠκνησα διορθώσασθαι τῇ τοῦ ἄρθρου προσθήκῃ. — Στ. 23, Τῆς δέ.] Διορθωσάμην καὶ τοῦτο, τρέψας τὸν Τε εἰς τὸν Δε, διὰ τὸν προηγησάμενον Μέν. — Στ. 25, Αἴτησιν.] Οὕτως αἱ ΚΑ, ΑΑ, καὶ ἀμφότεροι οἱ μεταφρασταί. δηλοῖ δὲ καὶ τὰ ἐξῆς νόθον εἶναι τὴν παρὰ τοῖς ἄλλοις ἀπασι γραφὴν, Αἴτιαν.

Σελ. 420, στ. 2, Προσκύψασα.] Διωρθωσάμην καὶ αὐτὴς τὸ Προκύψασα, οὗ καὶ πρὸ ἡμῶν ἕτεροι τὴν ἀμαρτίαν ἐφώρασαν. Στ. 10, Τολμᾶν . . . περιορᾶν.] Τὸ μὲν Τολμᾶν φέρουσιν αἱ ΚΑ ἐκ διορθώσεως τοῦ Ευλάνδρου· τὸ δὲ Περιορᾶν αὐταὶ τε αὐταὶ καὶ αἱ ΑΑ, ἀνθ' οὗ κακῶς ἐν τῇ Β γράφεται Προορᾶν. ὁ νοῦς, Τὸ κατεπεῖγον τοῦ καιροῦ καὶ ὁ πρὸ ὀφθαλμῶν κίνδυνος τοῦ Θεαγένους κατηνάγκαζε τὴν Χαρίκλειαν τολμᾶν, καὶ περιορᾶν τὴν παρθένους πρέπουσαν αἰδῶ. καὶ ἔοικεν ἀμεινον οὕτως ἐκφράζειν, ἀπὸ κοινοῦ λαμβάνοντα τὸ Κατηνάγκαζεν, ἢ τρέποντα εἰς τὸ Κατηνάγκαζον. τῶν δὲ μεταφραστῶν ὁ μὲν Λ ἠρμήνευσεν, ὥσπερ εἰ τοιοῦτόν τινα ἐχρῆν εἶναι τῶν λεγόμενων τὸν εἰρμόν, Τὸ γὰρ κατεπεῖγον καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ὄρωμενον τοῦ κινδύνου τῷ Θεαγένει, τολμᾶν τὴν Χαρίκλειαν, καὶ περιορᾶν τὴν αἰδῶ τὴν παρθένιον κατηνάγκαζεν· ὁ δὲ Α τοιοῦτόν τι ἔοικε λέγειν· Τὸ γὰρ κατεπεῖγον τολμᾶ (ἢ Τὸ γὰρ κατεπεῖγον ποιεῖ τολμᾶν) τὴν αἰδῶ τὴν παρθένιον περι-

ερᾶν· καὶ τὸ ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρώμενον τοῦ κινδύνου τῷ Θεα-
γένει κατηνάγκαζεν εἰς τοῦτο τὴν Χαρίκλειαν, *Car une neces-
sité urgente donne bien la hardiesse de mettre en arriere toute
virginale vergoigne, et le danger de Teagenes qu'elle voyoit
evidemment devant ses yeux la contraignoit de ce faire.* —
Στ. 13, Ὡς κακὰ τοῖς καλοῖς κ. τ. λ.] Παρὰ τὸ τοῦ Εὐρι-
πίδου (παρὰ Πλουτάρχ. Πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημ. ἀκούειν
§ 6),

Οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς ἰσθλὰ καὶ κακὰ,
Ἄλλ' ἔστι τις σύγκρασις.....

Στ. 25, Καθωσιωμένης.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Καθιερωμένης.
Σελ. 421, σφ. 10, Νηφάλιον.] Εἰς τοῦτο ἔτρεψα τὸ παρ'
ἅπασι Νηφάλειον, ὅπερ ἔοικε γραφικῶς ἠμαρτήσθαι ἢ τῷ
τόνω, ἢ τῷ τῆς παραληγούσης στοιχείῳ, καίπερ εὐρισκομένης
καὶ παρὰ τῷ Σουίδα (λεξ. Νηφάλειος) τῆς τοιαύτης γραφῆς.
εἰ οὖν προαιρῆ τὴν διὰ τοῦ εὖς παραγωγὴν, γράφε ἐν μὲν τῷ
Ἠλιοδώρου χωρίῳ Νηφαλέον, παρὰ δὲ τῷ Σουίδα, Νηφαλέος,
παροξυτόνως· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ἁλεος ὀνόματα πλὴν τεσσάρων
τινῶν, ἧ φησιν ὁ Ἐτυμολόγος (σελ. 261), ἅπαντα πρὸ μιᾶς
ἔχουσι τὸν τόνον, οἷον Ἀργαλέος, Γηραλέος, Θαρσαλέος, Ῥω-
μαλέος κ. τ. λ. — Στ. 15, Ἀνευρεῖν.] Οὕτω διωρθωσάμην
τὸ βάρβαρον Ἀνευρεῖν, ὃ φέρουσι ἅπαντες καὶ ἅπασαι,
πλὴν τῶν ΚΑ, ὅπου γράφεται Ἀνερευεῖν. — Στ. 16, Χρη-
ματίσαι.] Σημαίνει ἢ λέξις τὸ ὁμιλεῖν καὶ διαλέγεσθαι περὶ
χρημάτων, ἢ γουιν πραγμάτων, δημοσίων. καὶ ἔστι τοῦτο,
ἠνίκα παρὰ βασιλέως πρὸς πρέσβεις ἢ ἄλλους τινὰς γίνεται ἡ
χρηματισμὸς, τὸ παρὰ τοῖς Γάλλοις *Donner audience*. ὅθεν
καὶ Χρηματιστήριον παρὰ τῷ Σικελιώτῃ Διοδώρῳ (ΙΔ, ζ') ἡ
τόπος ἔνθα χρηματίζει ὁ βασιλεὺς, ὃν εἴποις ἂν τῇ Γάλλων φωνῇ
Salle d'Audience. τοῦ χρόνου δὲ προϊόντος, μετέπεσε τὸ Χρη-
ματίζειν εἰς τὴν σημασίαν τοῦ προσαγορεύεσθαι, οὗ παραδείγ-
ματι εὐρήσεις ἐν τῷ θησαυρῷ τοῦ Στεφάνου (Δ, σελ. 607), περὶ
οὗ δὲ ἀμφισβητεῖ Στέφανος, εἰ τὸ Χρηματίζειν ἐτέθη ποτὲ καὶ
ἀντὶ τοῦ Ἰππάρχου, καθὰ παρέδωκεν ὁ, τε Σουίδα καὶ ὁ Βου-
δαῖος, τοιοῦτόν ἐστι· τῆς φιλοκαίνου καὶ μεταβόλου χρήσεως
τεταχυίας τὸ Χρηματίζειν ἐπὶ τοῦ πρώτως λαβόντος ἢ αὐτῶν

ἐκέκλιτο προσήγοριαν, οἱ μέγαθενέστεροι καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν παραλίαις
προσαγορευομένου τι ἐχρήσαντο τῇ λέξει· τοῦτο δ' οὐδὲν ἔστιν
ἕτερον ἢ τὸ ὕπαρχειν τι· ὁ γὰρ τις διηνεκῶς ἀνομάζειται, τοῦτο
καὶ ἔστι. τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον, ἐπεὶ τὰ προσαγορευθῆναι πρῶ-
τως τι συμπήπτει πολλάκις τῷ ἀναγορευθῆναι, τοῦτο δ' ἔστι
ταυτὸν τῷ γενέσθαι, ἢ ἀποθῆναι, ἐξενίκησε τὸ Χρηματίσαι
καὶ ταύτην προσλαβεῖν τὴν σημασίαν ἐν τῇ συνήθειᾳ· φημὲν
γάρ, Ἐχρημάτισε βασιλεὺς, πατριάρχης, ἐπίσκοπος, ἀντὶ
τοῦ Ἐγένετο, ἢ Γέγονε, ἢ Ὑπῆρξε βασιλεὺς κ. τ. λ. —
Στ. 19, Τῆς τε σκηνῆς.] Κακῶς αἱ ΑΑ, Καὶ τῆς τε σκηνῆς,
διὰ διπλοῦ τοῦ συνδέσμου. — Στ. 20, Ἐφ' ὑψιλαῦ.] Ἐκ
τῶν ΚΑ. — Στ. 22, Ὁ δὴ οὖν εἰσαγγελεὺς Ἀρμονίας.] Τὸ
μὲν κύριον ὄνομα πέπλασται πρὸς τὸ ἐπιτίθεμα τοῦ Εἰσαγγε-
γελέως, ὃν τοῦ ἀρμόζοντος ἐπιτοχάσθαι προσήκει μάλιστα, καθὰ
καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 169) ὁ Ἠγησίας, διὰ τὰ στρατη-
γὸς εἶναι. Εἰσαγγελεὺς δὲ λέγεται παρ' Ἡροδότῳ ὁ ταῦς δεο-
μένους τῷ βασιλεῖ ἀγγέλλων, ὡς λέγεται ἂν διὰ ταῦτα καὶ
Εἰσαγωγεὺς, ὡς παρὰ τῷ Σουίδα (λέξ. Εἰσαγωγεὺς). εἰ δὲ
καὶ πρέσβεις εἰσάγοι παρὰ τῷ βασιλεῖ, καθάπερ ὁ Ἠλιοδώ-
ρειος Ἀρμονίας, εἴη ἂν τινικαῦτα ὁ παρὰ τοῖς Γάλλοις λεγώ-
μενος *Introduceur des Ambassadeurs*. — Στ. 24, Κεκρι-
μένως.] Οὕτως ἐπιρρηματικῶς αἱ τε ΚΑ καὶ ΑΑ, ἢ γραφῇ
συνηγορεῖ καὶ τὸ μετ' ὀλίγα λεγόμενον ὑπὸ τοῦ βασιλέως,
Διηρημένως. τὸ δὲ ἐπαγόμενον Ἰδίᾳ, ὃ μὲν Λ αὖ συνῆκεν, ὃ
δὲ Α παρέλιπεν, ὡς ταυτὸν ὃν τῷ Κεκριμένως· οὐκ ἔστι μὲν-
τοι. δύο γὰρ τινα ἐρωτᾷ Ἀρμονίας, εἰ πάντας ὁμοῦ τοὺς πρε-
σβευτὰς εἰσάγειν ἀφείλοι, ἢ ἐν μέρει καὶ διακεκριμένως ἐκάσ-
του ἔθνους, καὶ δεύτερον, εἰ ἰδίᾳ, τουτέστι μόνους πρὸς μόνον
τὸν βασιλέα, μηδενὸς τῶν οἰκείων παρόντος. δῦλον δὲ τοῦτο
γενήσεται παραθεμένοις ἕτερα παράλληλα χωρία (σελ. 287,
300 καὶ 301).

Σελ. 422, σλ. 12, Ἀντὶ παιδὸς ἐμοὶ γιγνώμενον.] Οὐ μόνον
διὰ τὸ συγγενές, ἀλλ' ὅτι καὶ ἀπαις ἦν, ἢ γοῦν ἐπίστανεν εἶναι
πρὸ τῆς ἀνευρέσεως τῆς Χαρικλείας. ἴσως δὲ καὶ γραπτόν, Γεγνό-
μενον, ἢ γεγεννημένον. — Στ. 15, Εἶπεν, ὧ δέσποτα.] Ἀνεσ-
τραμμένως αἱ ΑΑ, ὦ δέσποτα, εἶπεν. — Στ. 16, Δεομένου.]

διώρθωκα τὸν σολοικισμόν. ἀπιθάτως δ' ἐνταῦθα γλωσσολογῶντα παιεῖ τὸν Ἀρμανίαν περὶ τοῦ καιροῦ πρὸς τὸν βασιλέα· οὐδὲ γὰρ ὅμοιον ταῦτο τῷ κατὰ τὸν Ἡγησίαν (σελ. 169). ἐκείνῳ μὲν γὰρ ἀραβηγῶ ὄντι, καὶ προτρέψαι σπουδάξοντι τοὺς Δελφούς εἰς τὴν κατὰ τῶν Θεσσαλῶν καμίων ἐκστρατείαν, ἐλυσιτέλει τὰ γλωσσολογεῖν περὶ τοῦ καιροῦ· τῷ δὲ εἰσαγγελεῖ Ἀρμονία ἦρκει τὸ συγγνώμην αἰτήσασθαι παρὰ τοῦ βασιλέως, προῖσχύμενον τὴν διὰ τὰς βασιλίδας δυσώπτησιν. — Στ. 21, Ἀξιοπρεπές τι νεανίου χρῆμα,] Λείπει κακῶς τὸ Νεανίου ἐκ τῶν ΑΑ. ἔστι γὰρ κατὰ τὸ Ἡροδότειον (Α, λς) Σπὸς χρῆμα μέγα. — Στ. 23, Δεκάδα ἑτῶν.] Εἰς τοῦτο τρέψαι δύνῃ ἔργων τὰ παρὰ πᾶσιν ἡμαρτημένον Δέκα δὲ ἑτῶν, ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου Ἑβδομάδι, ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ γράφεται (ἡμαρτημένως καὶ τεῦτα), Ἑβδομάδα.

Σελ. 423, στ. 6 Ἐαυτοῦ.] Ἐκ τε τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 9, Καὶ γενάρχαι.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Γενεάρχαι, λείπει δ' ὁ σύνδεσμος ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 11, Τῶν τελειοτέρων.] Οὕτως ὀρθῶς κατὰ γενεὴν αἵ τε ΚΑ καὶ ΑΑ, τὸ δὲ ἐχόμενον Εἴ τι μὲν, διώρθωκα μεταβαλὼν εἰς τὸ Εἴ τί με. — Στ. 15, Οἶον κὶ πυρὸς κ. τ. λ.] Τὸ ἀδιακόστων, Οἶονεὶ πρὸς αἰθάλην, μετέλλαξα εἰς τὸ οἶονεὶ πυρὸς αἰθάλην, ὁ κοῦς, Δῆλος ἢ Φοινιχθεὶς ὁ Μερῆβος, καίπερ μέλας ὢν, ἐπιδραμόντος τοῦ ἐρυθρήματος τὴν χροίαν, ὥσπερ ἂν εἰ πῦρ ἐπέτρεχεν αἰθάλην, τὸ δὲ Ἐπιτρέχειν καμψῶς ἐπὶ τοῦ ἐπιπολάζειν καὶ ἐπιφαίνεσθαι τεθειμένου, ἢ μὲν πλείων χρῆσις δοτικῆ συντάττει ἐνιαχοῦ δὲ καὶ πρὸς αἰτιατικὴν εὔρηται συνασπτόμενον (Ἰδ. Στεφ. Θησαυρ. Γ, 166α), κατὰ καὶ αὐτὸ τὸ Ἐπιπολάζειν αἰτιατικῆ φιλεῖ συντάττει ὁ Ἡλιόδωρος (σελ. 88 καὶ 324). Αἰθάλη δὲ ἔστιν ἐνταῦθα τὸ ἐκ καμίνου μέλαν, εἶδος πεφυκτικόμενου καφουῦ, κατὰπερ ἐξηγεῖται Σουίδας, ὃ ἢ συνθήβεια Καταιάει καὶ Καμινίαν ὀνομάζει, ἔστι δὲ παρὰ τοῖς Ἀρχαίαις Αἰθάλη καὶ ἢ ἄλλως λεγομένη σφοδὸς, ἢ τέφρα (Ἡσυχ. καὶ Σουίδ. λέξ. Αἰθάλη), ἢ ἐν τῇ συνηθείᾳ μονοφθόγγως Ἀθάλη λεγομένη, κατὰ καὶ τὸ Ἀψά παρὰ τὰ Αἰψα, ὅπερ ἐσημειώσαμεθα ἐν τῷ πρόσθεν (σελ. 96). τὴν δὲ λέξιν,

παραλειφθεῖσαν τοῖς Λεξικογράφοις, εὐρήσεις συνεχῶς ἐν τῷ
καλουμένῳ Ἐρωτοκρίτῳ, οἶον (σελ. 76, ἐκδ. Ἐνετ. 1797),
Μὲ φρένεψι τὸ κάρβουνον εἰς τὴν ἀθάλη τῷχει.

Στ. 20, Γεννάδαν.] Οὕτω διώρθωκα· ἔστι γὰρ παρὰ τὸ
Γεννάδας. τὸ δὲ Γεννάδα τῶν λοιπῶν ἡμάρτηται· οὐδὲ γὰρ
εὐρήσαι ὀνομαστικὴ Γεννάς· εἰ δὲ καὶ ἦν, ἕτερον ἂν τι ἐσήμαι-
νεν, ἀνάλογον τῷ Τοκάς. — Στ. 21, Προσφόρος.] Ἐκ τῶν
ΚΑ.—Στ. 24, Ἐν κόνει καὶ σταδίοις.] Αἱ ΑΑ, Ἐν κονικοῖς
σταδίοις.

Σελ. 424, σλ. 1, Ἐπεδείκνυ.] Διωρθωσάμην τὴν σύγχυσιν
τῶν προθέσεων. — Στ. 5, Ὀγύγιος.] Ὀγύγια λέγονται τὰ
παλαιὰ, τὰ ἀρχαῖα, ἀπὸ Ὀγύγου τοῦ πρώτου βασιλεύσαντος
Θηβῶν. σημαίνει δὲ καὶ τὰ Ὑπερμεγέθη (Σουῖδ. λέξ. Ὀγύ-
γιον)· ἴσως διὰ τὸ τοὺς Ἀρχαίους, κοινῇ δόξῃ μείζους τῶν
μεταγενεστέρων ὑπειληφθαι τὴν ἡλικίαν. καλῶς ὁ Α παρήφρασε
Prisca illa statura homo. ὁ δὲ Α, εἴτε μὴ συνείς, εἴτε καὶ
περιττὴν ἠγασάμενος τὴν λέξιν παρέλιπε. — Στ. 9, Ὀπλων
τε καὶ χειρῶν.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. τὸ δὲ προστιθέμενον,
Γυμνῶν (ἀνθ' οὗ αἱ ΚΑ, Γυμνόν), καὶ πολὺ πλέον τὸ ἐν τῇ
Β, Καὶ μεθ' ὀπλων καὶ γυμναῖς ταῖς χερσίν, ἐπεξηγήσεις ἐοί-
κασιν εἶναι.—Στ. 16, Ἐξεκάγχασε.] Ἐκ τῶν ΚΑ. τὸ δὲ Καγ-
χάζω, ὃ ἔστι τὸ ἀμέτρως καὶ ἀθρόως γελῶ, εἶκός διαφόρους
σχηματισμοὺς λαχεῖν, ὡς καὶ πάνθ' ὡς εἰπεῖν τὰ ὀνοματο-
ποιημένα· ἄλλου γὰρ ἄλλως μιμουμένου τοὺς φόβους τε
καὶ τὰς ἀνάρθρους φωνάς, καὶ μηδενὸς κατάτυγχάνοντος τῇ
μιμήσει, ἀνεξέλεγκτα καὶ τὰ τοῦ σχηματισμοῦ. εὐρήται τοί-
νυν Καγχάω, Καγχάζω, Καγχαλάω, Καγχλάζω, Καγχα-
λίζω, καὶ ἄλλα, ἅτινα ἐσημειώσαντο οἱ Λεξικογράφοι. ἐν-
τεῦθεν ἢ Ῥωμαίων φωνῇ, ὀνοματοποιήσασα καὶ αὐτὴ, ἐσχη-
μάτισε τὸ *Cachippor*, ὡς ἀπὸ τοῦ Καγχίνω δῆθεν ἢ Καχίνω,
καὶ ἢ συνήθεια τὸ Κακανίζω, καὶ μικρῶ πρὸ ἡμῶν τὸ Χαχανίζω,
οἶονεὶ ἀπὸ τοῦ Καγχανίζω, ὃ καὶ συνθέτως ἐνίοτε λέγει Κακα-
νογελῶ.—Στ. 17, Τὴν δόξασαν αὐτοῖς ὑποκαλάκλισιν κ.τ.λ.]
Τυπογραφικῶς ἀμαρτηθὲν τὸ Ὑποκαλάκλισιν παρὰ τῷ Κ, παρ-
ειλήφασιν οἱ μετ' αὐτὸν, πλὴν τοῦ Βουρδελότου. ἀντὶ τοῦ ἐχο-
μένου Κατ' ἐκείνου, ἐγράψαμεν Κατ' ἐκείνον, ἵνα ἢ τῆς μεγα-

λαυχίας ἐκείνου, καθὰ καὶ πρὸ μικροῦ (σελ. 419) εἴρηκεν, Ἡ κατὰ σὲ παρθένια, ἀντὶ τοῦ, Ἡ σὴ παρθένια. οὕτω δὲ κληρικῶς ἐξεδέξαντο καὶ οἱ μεταφρασταὶ ἀμφοτέροι· πλὴν εἰ μὴ τις προαιροῖτο γράφειν ἐνλαῦθα Κατ' ἐκείνων, τουτέστι, τῆς κατὰ τοῦ δήμου μεγαλαυχίας τοῦ Αἰθίοπος. ἴσως δὲ καὶ τὸ Αὐτοῖς τρεπτέον εἰς τὸ Αὐτῶν (ὅπερ ἐμφέρεται ἐν ταῖς ΑΑ), ἵνα ἢ ὁ νοῦς τοῦ χωρίου, Παρηγορηθεὶς ὁ δῆμος, ὅς, διὰ τὸ μηδένα τολμῆσαι συμπλακῆναι προκαλουμένῳ τῷ Αἰθίοπι, ἔδοξεν ὑποκατακλίνεσθαι καὶ ὁμολογεῖν τὴν ἰδίαν ἀσθένειαν, τῷ παρὰ τοῦ βασιλέως χλευασμῷ τῆς κατ' ἐκείνον μεγαλαυχίας, ἢ τῆς κατ' ἐκείνων μεγαλαυχίας. — Στ. 21, Ἀραχνίων.] Ἀπὸ τῆς εὐθείας Ἀράχμιον. σημαίνει δ' ἐνλαῦθα τὸ ζῶον αὐτὸ, καίπερ ἄλλως Ἀμμώνιος ἀποφαίνεται περὶ τούτου. κατ' ἐκείνον γάρ, ἢ Ἀράχνη θηλυκῶς, καὶ τὸ Ἀράχμιον οὐδετέρως, τὸ ὕφασμα σημαίνουσιν. ὁ Ἀράχμις δ' ἀρσενικῶς, αὐτὸ τὸ ὑφαῖνον ζῷον. ἀλλ' ἐν μὲν τοῖς πρωτοτύποις, ἴσως οὕτω διέκρινεν ἢ χρῆσις ποιε, ἐπὶ μὲν τοῦ ζώου, Ὁ Ἀράχμις, ἐπὶ δὲ τοῦ ὑφάσματος, Ἡ ἀράχνη, λέγουσα· τὸ δὲ παράγωγον, καθ' ὑποκοριστικὸν τύπον, Ἀράχμιον, ἐξ ἀμφοτέρων ἔχον τὴν παραγωγὴν, οὐδὲν ἐκώλυε καὶ τὴν ἑκατέρου προσλαβεῖν σημασίαν. ἢ δὲ συνήθεια τὸ μὲν ζῷον Ἀράχνην θηλυκῶς λέγει, τὸ δὲ ὕφασμα καὶ Ἀράχνην καὶ Ἀραχνίαν· ὅθεν καὶ ῥῆμα ἐσχημάτισε τὸ Ἀραχνιάζω, ὅπερ οἱ Ἀρχαῖοι Ἀραχνιώω ἔλεγον. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ κυρίως λεγομένου Ἀράχμου, ἢ, ὡς ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ, Ἀραχνίου τοῦ ζώου· πλατύτερον δὲ καὶ πᾶν ζῷον ὑφαίνειν τε καὶ πλέκειν πεφυκὸς κατὰ τὸν Ἀράχνην, οὕτως ἐκλήθη, οἷον ἐπὶ τοῦ παρόντος διὰ τοῦ Ἀράχμιον ὁ Σὴρ ὁμωνύμως τῷ τῶν Σηρῶν ἔθνει καλούμενος σκώληξ δηλοῦται, ὁ τὸ σηρικὸν ὕφασμα κατασκευάζων, ὕπερ Μετάξα θηλυκῶς ἀπ' αὐτῶν ἤδη τῶν Ἰουστινιανοῦ χρόνων ἐκαλεῖτο. ἐπὶ γὰρ τούτου τοῦ Αὐτοκράτορος, οἱ σκώληκες οἱ γεννῶντες τὴν Μετάξαν, ἐγνώσθησαν πρῶτον (Σουίδ. λέξ. Σηρικὴ), καίπερ καὶ πρὸ αὐτοῦ τοῖς ἐκ Μετάξης ὑφάσμασι χρωμένων τῶν εὐδαίμωνων. νῦν δὲ οὐδετέρως Μετάξιον ὀνομάζεται καὶ ἔοικε τούτομα μὲν τὸ πρᾶγμα ἐκ τῶν ἐφῶν μερῶν εἰς τοὺς Ἕλληνας μετενεχθῆναι, εἴτε παρὰ τὴν Συριακὴν λέξιν Ματακάς, ὡς

τινες ὑπελήφασιν, εἴτε καὶ ἄλλοθεν ποθεν παραγόμενον. — Στ. 24, Καὶ τούτων τῶν δώρων ὑποδεχθέντων.] Σημειώσαι, ὡς οὐπω καταχωρισθέν ἐν τοῖς Λεξικοῖς, τὸ Ὑποδέχομαι, ἐπὶ παθητικῆς ἐννοίας. ἔστι δὲ ἡ χρῆσις τοῦ παρακμάσαντος Ἑλληνισμοῦ, ὡς καὶ τὸ τοῦ συνακμάσαντος τῷ Ἡλιόδωρῳ Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ Παραδέχομαι, ὅπερ ἐσημειώσατο ὁ Στέφανος ἐν τῷ Θησαυρῷ (Α, σελ. 958).

Σελ. 425, σί. 4, Φύλλον τε τοῦ θυώδους, καὶ κασσίας καὶ κινάμωμου.] Πάρείληφα τὸ Κασσίας ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, ἀποσκορακίσας τὸ παρά τοῖς ἄλλοις βάρβαρον Κάδας (ὅπερ ὁ Α Στοιχάδος ἠρμήνευσεν). ἀντὶ τοῦ θυώδους, ἐν ταῖς αὐταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, θυμιώδους· τοῦτο δ' οὐδὲν ἄλλ' ἢ ἐπεξήγησις ἔστι τοῦ προτέρου. Φύλλον δὲ θυώδες (ὅπερ ὁ Α, Βαῦπε, τουτέστι Βάλσαμον οὐκ ὀρθῶς ἐξεδέξατο) τὸ Μαλαβάθρον ἔοικε λέγειν, ὃ καὶ Φύλλον ἀπλῶς καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐκαλεῖτο. ἐν αὐτῷ δὲ προσέθηκε τὸ θυώδες, ὃ ἔστιν εὐώδες, ἢ ἀρωμαλικόν, τὴν ποιότητά δηλῶσαι βουλόμενος τοῦ Μαλαβάθρου, οὕτως ὀνομασθέντος τοῖς Ἕλλησιν, ἐκ τοῦ παρ' Ἰνδοῖς, παρ' οἷς καὶ φύλαι, ὄνομαλος Ταμαλαπάτρα, ὡς φησὶν ὁ Σαλμάσιος (Πλινιαν. Γυμνασ. σελ. 754). ἴσως δὲ τοῦνομα τοῦτο οὐδὲν ἄλλο σημαίνει ἢ αὐτὴν τὴν παραλίαν τοῦ Μαλαβάρου (οἷτε δὲ Μαλαβαρ)· φύλαι γὰρ ἐκεῖ πολὺ τὸ Μαλαβάθρον, ὡς φασὶν οἱ νεώτεροι τῆς φυσικῆς Ἱστορίας συγγραφεῖς (Λεξικ. φυσ. Ἰστ. Τόμ. ΙΓ, σελ. 15 καὶ 563), οἱ τινες καὶ Δαφνοκασσίαν αὐτὸ καλοῦσιν. ἡ δὲ Κασσία τῶν Ἀρχαίων, ἔστιν ἢ ἐν τῇ συνήθειᾳ Καννέλλα, παρὰ τὸ Ἰταλικὸν *CanPELLA*, ὃ ἔστιν ἐξελληνιζόμενον Καλαμίσκος· παρὰ γὰρ τὸ Κάννα, περὶ οὗ εἰρήκαμεν ἐν τοῖς πρῶσθεν (σελ. 114) ἔστιν ἢ Καννέλλα. ἔλαχε δὲ τοῦνομα ὁ φλοιὸς οὗτος διὰ τὸ συριγγώδης γίνεσθαι δίκην καλάμου· ὅθεν καὶ Κασσία σύριγγε, ἐπιθετικῶς, καὶ Συριγγίς, ἐκαλεῖτο παρὰ τισι. τὸ δὲ Κινάμωμον, ἢ Κινάμωμον, αὐτὸ τὸ δένδρον ἔστι τὸ Καννελλοφόρον, ἢ μάλλον οἱ τοῦ δένδρου κλαδίσκοι ἀκέραιοι, ἢ γουὸν τῷ οἰκείῳ συμπεφυκότες φλοιῷ, οὗς καὶ Ξυλοκασσίαν ἐκάλουν. (Ἰδ. Σαλμάσιον, περὶ Ὁμωνύμ. ὕλ. Ἰατρ. σελ. 139-143). — Στ. 5, Ἡ Ἀρράβια γῆ.] Ἐπελατόμην διορθώσασθαι τὴν παρ' ἅπασιν ἡμαρτημένην διὰ τοῦ διπλοῦ ρ γραφήν. — Στ. 7, Παῖσαν.]

Παρήσαν.] Ούτως ἄπαντες πλὴν τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, ἐν αἷς γράφεται, Παρίεσαν, ἐξ ἀμείνονος δηλονότι γραφῆς (τῆς καὶ μόνης οἰκείας τῷ προκειμένῳ χωρίῳ), Παρήεσαν, ἢ γοῦν Παρήσαν. — Στ. 8, Χρυσὸν τε τὸν μυρμηκίαν.] Τουτέστι τὸν ἀνορυττόμενον καὶ φυλαττόμενον ὑπὸ τῶν μυρμηκῶν χρυσόν. τὰ δὲ μυθολογούμενα περὶ τῶν χρυσορύχων τούτων μυρμηκῶν εὐρήσεις παρ' Ἡροδότῳ (Γ, ρβ', ρδ' καὶ ρε'), ὃς αὐτοὺς ἐν Ἰνδοῖς εἶναι, πεπυσμένος παρ' ἄλλων, παρέδωκε· πολλῶ δὲ τούτων γελοιότερα τὰ τοῖς Ἀθηναίοις συμβάντα διὰ τοὺς χρυσορύχους μύρμηκας· ὡς γὰρ φησὶν Ἀρωκρατίων (λεξ. Χρυσοχοεῖν), « Ἐπεσέ τις φήμη ποτὲ εἰς τὸ πλῆθος τῶν » Ἀθηναίων, ὡς ἐν Ἰμμηττῷ χρυσοῦ ψῆγμα πολὺ φανείη, » καὶ φυλάττοτο ὑπὸ τῶν μαχίμων μυρμηκῶν. οἱ δὲ, ἀνα- » λαμβάνοντες τὰ ὄπλα, ἐξέειδον ἐπ' αὐτοὺς· ἄφρακτοι δ' » ὑποστρέφαντες, καὶ μάτην κεκακοπαθηκότες, ἔσκωπον » ἀλλήλους, λέγοντες· Σὺ δὲ ᾧου χρυσοχοήσεις, ὅπερ δηλοῖ, » σὺ δὲ ᾧου, ψῆγμα πολὺ συλλέξας καὶ χρυσοχοήσας, πλου- » τήσεις. ἐχλευάζοντο δὲ ὑπὸ τῶν Κωμικῶν. Εὐβουλος οὖν ἐν » Γλαύκῳ φησὶν,

» Ἡμεῖς ποτ' ἄνδρας Κεκροπίδας ἐπέισαμεν
 » Λαβόντας εἰς Ἰμμηττὸν ἐξελεθεῖν ὄπλα,
 » Καὶ σιτί' ἐπὶ μύρμηκας ἡμερῶν τριῶν,
 » Ὡς χρυσοτεύκτου ψήγματος πεφηϊότος ».

Στ. 9, Γρυπῶν ξυμφίδα.] Ἐτερον τοῦτο ζῶον μακρῷ μυθωδέστερον τῶν χρυσοφυλάκων μυρμηκῶν οἱ Γρύπες, χρυσοφύλακες καὶ αὐτοὶ, περὶ ὧν ἱστόρηκεν Ἡρόδοτος (Δ, ιγ'), καὶ Πausανίας (Α, σελ. 57), καὶ ἄλλοι. — Στ. 13, Ἐλεγον.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 18, Ἄγε καὶ τὰ ἄλλα κ. τ. λ.] Ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, Ἄγε καὶ τὰ ἄλλων· ἀλλ' οὐδ' οὕτως ἔρρωται τὸ χωρίον. ἴσως ἐγγέγραπτο τὴν ἀρχὴν, Εἴγε καὶ τοῦ τὰ ἄλλα (ἢ Καὶ τοῦ τὰ τῶν ἄλλων) νυνὶ μοι προσκομίζεσθαι γέγονεν αἷτια. ὁ δὲ νοῦς πρόδηλος, ὃν εἰστικὸν ἔρμηνεῦσαι καὶ ὁ Α, φήσας *Attendu qu'il est cause de quoy tous les autres me sont maintenant apportez.* — Στ. 19, Βούλοιντο.] Πληθυντικῶς πρὸς τὸ σημαϊνόμενον. ἐν ταῖς ΚΑ, Βούλοιστο, πρὸς τὸ λεγόμενον, Ἡ πρεσβεία. ἀντὶ τοῦ ἐχομένου Ἀπαγ-

γέλλειν, ἴσως ἐγγράωπο Ἐπαγγέλλειν, ἤγουν αἰτεῖν, ὡς ἐσημειώσαμεθα ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 87). — Στ. 21, Εἰς δεκάδα ἐτῶν.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 23, Καὶ φιλοτιμοτέροις.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ἡ φιλοτιμοτέροις.

Σελ. 426, στ. 1, Τελευταῖοι παρῆσαν οἱ Ἀξιωματῶν πρεσβυταί.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Τελευταῖοι. ἀντὶ τοῦ Παρῆσαν, γραπτόν κἀνταῦθα Παρῆσαν, ἢ γοῦν Παρῆσαν. ἀντὶ τοῦ Ἀξιωματῶν, αἱ μὲν ΑΑ φέρουσιν Ἀξιονίτων· αἱ δὲ ΚΑ παρὰ τοῦτο καὶ Αὐξιωματῶν. γραπτόν ὅμως Ἀξιωματῶν, παρὰ τὴν Ἀξιωμιν, μητρόπολιν Αἰθιοπῶν, ἧς ὁ πολίτης Ἀξιωμίτης, ὡς φησι Στέφανος (λεξ. Ἀξιωμιν), ἢ γοῦν Αὐξιωματῶν, ὡς ὁ Προκόπιος, ὃς τὴν μὲν πόλιν ὀνομάζει Αὐξιωμιν, τὸν δὲ πολίτην, Αὐξιωμίτην. εὐρήνται δὲ καὶ διάφοροι ἄλλαι γραφαί, οἷα φιλεῖ γίνεσθαι ἐπὶ τῶν ἐξελληνιζομένων ξενικῶν ὀνομάτων, ἃς ὁ βουλόμενος εἶδεναι μελίτω τοὺς ὑπομνηματίσαντας τὸν Στέφανον. — Στ. 2, Φίλιοι.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Φίλιοι. — Στ. 4, Οὔτοι.] Αἱ ΚΑ, Αὐτοί. — Στ. 5, Καὶ δὴ καὶ ζῶου τινὸς εἶδος ἀλλοκότου.] Προσέθηκα τὸν δεύτερον Καὶ, τοῦ Ἑλληνισμοῦ τοῦτο κελεύοντος. τὸ δὲ ὄντως ἀλλόκοτον ζῶον, περὶ οὗ καὶ Ἀρτεμίδωρος, καὶ Ἀγαθαρχίδης, καὶ Δίων, καὶ Στράβων, καὶ Πλίνιος, καὶ ἄλλοι ἱστορήκασιν, ἢ Καμηλοπάρδαλις, ἐστὶν ἡ νῦν τοῖς μὲν Ἰταλοῖς *Giraffa*, τοῖς δὲ Γάλλοις *Girafe*, καλουμένη. Στ. 8, Χροιάν δὲ καὶ δορὰν παρδάλεως φολίσιν ἀνθραῖς ἐσθιζόμενον.] Οὕτως αἱ ΑΑ. ἢ δὲ σύνταξις, Ἐστιγμένον δὲ τὴν ἐπιφάνειαν καὶ τὸ δέρμα φολίσιν ἀνθραῖς παρδάλεως. Χροιάν δὲ ἐκάλουν, ἢ φησι Πλούταρχος (περὶ τῶν ἀρεσκ. τοῖς φιλοσόφ. Α, ιε'), οἱ Πυθαγορικοὶ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος οὐκ ἠκρίβωται δὲ τὰ περὶ τῶν φολίδων. αἱ μὲν γὰρ τῆς παρδάλεως φολίδες ὠοειδεῖς, καὶ πρὸς τὸ στρογγύλον ἀποκλίνουσαι· αἱ δὲ τῆς Καμηλοπαρδάλεως, ὡς φασὶν οἱ νεώτεροι τῆς φυσικῆς ἱστορίας συγγραφεῖς παραλληλογράμμοις ἢ ῥόμβοις μᾶλλον εἰκόσασιν. καὶ τὸ Ἀνθραῖς δὲ, ἤγουν ἐρυθρὰς εἶναι τὰς φολίδας, νέου μὲν ὄντος τοῦ ζῶου παντάπασιν ἀληθές· προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, ἀεὶ καὶ μᾶλλον ἐπὶ τὸ κυανόχρουν ῥέψουσιν. οὐκ ἀκαιρον δὲ τῇ Ἡλιοδωρεῖᾳ περιγραφῇ τοῦ ζῶου, τὴν τοῦ Στράβωνος (15, σελ. 775) ἀντιπαραθεῖναι. « Γίγονται δ'

» ἐν τούτοις τοῖς τόποις καὶ αἱ καμηδοπαρδάλεις, οὐδὲν
 » ὅμοιον ἔχουσαι παρδάλει· τὸ γὰρ ποικίλον τῆς χροῆς νεβρίσι
 » μᾶλλον ἔοικε ῥάβδωτοῖς σπείλοις κατεστιγμέναις. τελείως
 » δὲ τὰ ὀπίσθια ταπεινότερα τῶν ἐμπροσθίων ἐστίν, ὥστε
 » δοκεῖν συγκαθῆσθαι τῷ οὐραίῳ μέρει, τὸ ὕψος βοῶς ἔχοντι.
 » τὰ δὲ ἐμπροσθια σκέλη τῶν καμηλείων οὐ λείπεται. τρά-
 » χηλος δὲ εἰς ὕψος ἐξηρημένος (γρ. ἐξηρμένος) ὀρθός τὴν κο-
 » ρυφὴν δὲ πολὺ ὑπερέραν ἔχει τῆς καμήλου. διὰ δὲ τὴν ἀσυμ-
 » μερίαν τάυτην, οὐδὲ τάχος οἶμαι τοσοῦτον εἶναι περὶ τὸ ζῶον,
 » ὅσον εἶρηκεν Ἀρτεμίδωρος, ἀνυπέβλητον φήσας. ἀλλ' οὐδὲ
 » θηρίον ἐστίν, ἀλλὰ βόσκημα μᾶλλον· οὐδεμίαν γὰρ ἀγρίο-
 » τητα ἐμφαίνει». — Στ. 9, Τὰ . . . μετὰ κενεῶνας.] Γρα-
 πτέον οἶμαι, Τὰ . . . κατὰ κενεῶνας. — Στ. 13, Εἰς κύ-
 κνειον φάρυγγα μηκνόμενος.] Τὰ αὐτὰ λέγει καὶ Ἀγαθαρχί-
 χιδης παρὰ τῷ Φωτίῳ (Κωδ. σν'), « Τὸν δὲ αἰχένα τοιοῦτον,
 » ὥστε ἀπ' ἀκρων ἀμέλγεσθαι τῶν δένδρων τὴν τροφήν ». —
 Στ. 16, Εἰς διπλασίον ὀλίγον ὑπερφέρουσα.] Ἀμφότεροι οὐ
 μεταφρασταὶ οὕτως ἠρμήνευσαν, ὥσπερ ἂν εἰ ὁ νοῦς ἦν, Τοῦ
 διπλασίου ὀλίγον ὑπερφέρουσα, τουτέστι διπλασία, καὶ ἐτι-
 μικρόν τι πρὸς, τῆς Λιβύσης στρουθοῦ. ἴσως μέντοι ἐγέ-
 γραπτο, Ὀλίγου, κατὰ γενικὴν, ἀντὶ τοῦ σχεδόν, ἢ παρ'
 ὀλίγον, ἢ ἢ ὁ νοῦς, Σχεδὸν διπλασίον ὑπερφέρουσα. — Στ.
 17, Ὀφθαλμοὺς ὑπογεγραμμένους βλοσυρῶς σοβοῦσα.]
 Ἠκυρολόγηται τὰ περὶ τῶν ὀφθαλμῶν. Ὑπογράφουσι γὰρ
 λέγονται τοὺς ὀφθαλμοὺς αἱ στιμμίζοντες αὐτοὺς, ἢ γουν ὑπο-
 χρίοντες τῷ στίμμι, ἢ τῇ στίμμει, εὔρηται γὰρ καὶ δηλυκῶς
 παρ' Ἴωνι,

Καὶ τὴν μέλαιναν στίμμιν ὀμματογράφον.

ὡς φησιν Εὐσταθιος (Ὀδυσσ. Ξ, 550), ὃς καὶ Αἰγυπτίων
 εἶναι λέγει τὴν φωνήν. ὅθεν καὶ παρ' Ἠσυχίῳ, « Ὑπογράμ-
 » ματα, τὰ στιμμίσματα τῶν ὀφθαλμῶν ». ἐκαλεῖτο δὲ τὸ
 Στίμμι καὶ Στίβι (ἐξ οὗ τὸ τῶν Λατίνων *Stibi* καὶ *Stibiunt*, καὶ
 τὸ τῶν Ἰταλῶν *Stibio*), καὶ Λάρβασον, καὶ Πλατυόφθαλμον.
 ταύτην δὲ τὴν τελευταίαν κλήσιν ἔλαχεν ἀπὸ τῆς χρείας ἢ
 παρεῖχε τοῖς ὑπογραφομένοις, μείζονας καὶ πλατυτέρους
 ποιοῦν φαίνεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς. ἔοικε δὲ Ἠλιόδωρος,

ὑπογεγραμμένους ὀφθαλμούς φάσκων ἔχειν τὴν Καμυλοπάρδαλιν, τοιοῦτους φαίνεσθαι φύσει τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ ζώου βούλεσθαι λέγειν, οἷους ἔχουσιν οἱ στιμμιζόμενοι. — Στ. 23, Ἐπαιωρουμένη.] Αἱ ΚΑ Ἐπρωρημένη. — Στ. 24, Ὀλκὸν δὲ οὕτως τὴν κίνησιν.] Ἠκυρολόγηται τὸ Ὀλκὸς ἐν ταῦτα ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ Εὐολκος, ὡς ἐξεδέξαντο ἀμφότεροι οἱ μεταφρασταί. ἔξεστι δὲ κατιδεῖν τὸ ἡμαρτημένον τῆς χρήσεως, παραθεμένους ἂ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 122) εἰρηκαμεν περὶ τοῦ Ὀλκός.

Σελ. 427, στ. 8, Γίγνεται γάρ τι τοιοῦτο.] Ἐτρέψαμεν τὸν Τοι ἀνδρισμον εἰς τὸ Τι, τοῦ καὶ τοῦτα ἀπαιτοῦντος. τὸ δὲ τοιοῦτα ταῖς ἐμοῖς τυπογράφοις ἡμάρτηται· εἴγε ὅλως ὡς ἡμαρτημένην ἀποδοκιμάζειν προσήκει ἐν οὐκ Ἀττικῷ συγγραφῆ τὴν ἀνάττικον (ὡς φασί) παράλειψιν τοῦ ν̄ στοιχείου, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ δίχα τοῦ ν̄ ἐξήνευχαν καὶ αἱ ΑΑ, ἐν αἷς γράφεται, Γίνεται γάρ τοιοῦτο, τρισὶ μόναις λέξεσι. — Στ. 15, Ὡς ἐδόκει.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Ὡς ἐώκει. — Στ. 24, Προσελάσιαν.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Προσελάσιαν.

Σελ. 428, στ. 4, Καταπέτασμα.] Ἐν ταῖς ΑΑ καὶ ΔΑ 445, Παραπέτασμα, προειλόμην τὸ πρῶτον, οὐχ ὡς δοκιμώτερον τοῦ Παραπέτασμα, ὡς φήθη Δορβίλλος, οὐδὲ διότι καὶ ἀνωτέρω (σελ. 256) Παραπετάσμασιν εἴρηκεν· ἀλλ' ὅτι οὐκ ἀπεικὸς καὶ τῇ Χρῆσιανόις συνηθεστέρα λέξει ἐνλαῦθα Γοῦν χρῆσασθαι τὸν Ἡλιόδωρον. — Στ. 6, Λύματι.] Διωρδωσάμην καὶ πάλιν τὸ παρ' ἀπασί διὰ διπλοῦ τοῦ μ̄ ἠμφορόμενον, ὡσαύτως δὲ διωρδοῦτο καὶ Οὐαλκηναῖρος ἐν ταῖς εἰς τὸν Ἀμμώνιον σημειώσεις (σελ. 142). — Στ. 7, Ἐκ του θεῶν ὄρμη.] Ἦγουν κινούμενος ὄρμη ἐγγενομένη ἐκ τινος θεῶν. ἢ δὲ γραφὴ ἐκ τῶν ΚΑ, ΑΑ καὶ ΔΑ87. ὁ Μ διορθωτέον εἰκαζεν, Ἐκ τῆ θεῶν ὄρμη, ὡσπερ ἂν εἰ δεκτικὴ ὅλως τῆς κατὰ δατικὴν συντάξεως ἐτύχανεν οὔσα ἢ πρόθεσις. — Στ. 10, Εἰς γόνυ.] Ἀφελὼν τὸν Καί, καὶ διαστείλας τῶν λοιπῶν τῶ δια μέσου τὸ ὄλον κόμμα, σαφές ἐξ ἀσαφοῦς κατέστησα τὸ χωρίον. — Στ. 13, Ἀναρπάζει.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΛ, Ἀναρτίζει. — Στ. 14, Ἐφίπταται.] Ἐν τῇ Β, Ἐφίππάζεται· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ

καὶ ΑΑ, Ἐφήπταται. — Στ. 18, Ἐπὶ τὸν διαδράντα.] Προσέθηκα τὴν πρόθεσιν ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 19, Τὸ Γιγνόμενον.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, ἐν αἷς ὅμως κατὰ τὸν ἀόριστον, Τὸ γενόμενον, γράφεται. — Στ. 22, Δεκελεύετο.] Αἱ ΑΑ, Ἐνεκελεύετο.

Σελ. 429, σλ. 2, Δρόμον.] Ἐτρέφα τὴν πτώσιν. — Στ. 5, Ἐμβολάς.] Ἦγουν ὁρμάς, ἐπιδρομάς, ὡς ἐξηγῆται Σουΐδας. εἰς τοῦτο δεῖν ἔγνω τρέφαι τὸ παρ' ἀπασιν ἀδιανόητον Ἐκβολάς. ὅτι δ' οὐχ ἀπαξ συνέχεαν οἱ Ἀντιγραφεῖς τὰς δύο ταύτας λέξεις, δῆλον καὶ ἐξ αὐτῆς τῶν Αἰθιοπικῶν τῆς ἀρχῆς (σελ. 1), ὅπου τοῦναντίον ἀντὶ τοῦ Ἐκβολάς, ἢ Β αἱ ΑΑ καὶ ἄλλα ἀντίγραφα κακῶς Ἐμβολάς φέρουσι. — Στ. 6, Τῆς τε ὄψεως τῆς ἑαυτοῦ.] Προσέθηκα τὸ δεύτερον ἄρθρον ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 8, Ἰππείω.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ.

Σελ. 430, σλ. 7, Θαρροῦσα δὲ, ὡς κ. τ. λ.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 11, Γυναικεῖον οἶδεν.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ φέρεται, Οἰκεῖον οἶδα, ὅπερ οὐδὲν μᾶλλον σαφές ἐστὶ τοῦ ἄλου τούτου χωρίου. ἴσως οὕτως ἐγέγραπτο τὴν ἀρχὴν, Καὶ τὸ τῷ θῆλει συμπαθὲς πταῖσμα τὸ γυναικεῖον οἶδεν ἐπισκιάζειν προσγεγραμμένου τοῦ Οἰκεῖον ὡς ἐπεξηγήσεως τοῦ Συμπαθὲς. ὁ Λ ἠρμήνευσεν, ὥσπερ ἂν εἰ οὕτως ὄφειλεν εἶναι ἢ τοῦ λόγου συνάρτησις, Καὶ τὸ θῆλυ (ἦγουν ἢ θῆλεια φύσις) οἶδεν ἐπισκιάζειν τὸ γυναικεῖον καὶ συμπαθὲς πταῖσμα· ὁ δὲ Α, Καὶ τὸ θῆλυ οἶδεν ἐπισκιάζειν συμπαθῶς τὸ γυναικεῖον πταῖσμα. — Στ. 13, Τοῖς συνετοῖς ἀσύνετα φθέγγομαι.] Παράδηται ἐκ τῶν Εὐριπίδου, ἐν αἷς περὶ τοῦ Οἰδίποδος λέγει (Φοινίσσ. 1521, Ἐκδ. Πορφ.), ὅτι

Δυσχύνετον ξυνετὸς μέλος ἔγνω,
Σφιγγὸς αἰδοῦ σῶμα φοινύσας.

Στ. 20, Ὁ γὰρ δὴ Θεαγένης κ.τ.λ.] Ἀκριβῶς ἄμα καὶ κομψῶς ἐνταῦθα περιγράφει Θεσσαλικὸν ἔθος, τὸ τῶν ταύρων ἀγώνισμα· καὶ ἐστὶν ὁ τόπος διδασκαλικός. παρὰ μὲν γὰρ τοῖς ἄλλοις Ἑλληνικοῖς συγγραφεῦσιν ἀμυδρὰ ἄττα ἴχνη τῆς ταυρικῆς πάλης ταύτης ἐστὶν εὐρεῖν τῆδε κἀκεῖσε ἐν παρόδῳ χαρᾶχθέντα, οἷον τὸ τὸ παρὰ τῷ Δίῳ (ξά, σελ. 693), καὶ

τὸ ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ Φιλίππου ἐπιγράμμα· ἐκ δὲ τῶν Ῥωμαίων, Πλίνιος μὲν (Η, με') Θεσσαλῶν εἶναι φησιν εὐρημα τὸ παριππεύοντας ταῦρον καταπαλαίειν, καὶ Καίσαρα πρῶτον τὸ τοιοῦτον θέαμα τοῖς Ῥωμαίοις φιλοτιμήσασθαι δημοσίᾳ· Σουετόνιος δὲ (Κλαυδ. κα') προσιστόρηκεν, ὅτι καὶ Κλαύδιος εἰς θεῖαν Ῥωμαίοις παρέσχε Θεσσαλοῦς Ἰππέας, οἷς ἔργον τὸ διὰ τοῦ Ἰσσοδρομοῦ ταύρους ἐλαύνειν ἀγρίους, ἐφάλλεσθαι τε ἀποκαμοῦσι, καὶ τοῖς κέρασιν εἰς γῆν κατέλκοντας καταβάλλειν, *Præterea Thessalos equites, qui feros tauros per spatia Circi agunt, insiliuntque defessos, et ad terram cornibus detrahunt.* εἴκαταν οὖν οὐκ ἀστόχως οἱ Κριτικοὶ ὅτι καὶ Ἡσύχιος τοὺς Θεσσαλοῦς τούτους ταυροπαλαίστας αἰνίττεται, λέγων, «Κερατεσσεῖς (ἴσ. Κερατοσσεῖς),» οἱ τοὺς ταύρους ἔλκοντες ἀπὸ τῶν κεράτων· καλοῦνται δὲ «καὶ Κεραελκεῖς». καὶ κείνο δ' ὀρθῶς προσεῖκασαν, ὅτι καὶ τὰ ἐν τοῖς Ὀξονιακοῖς Μαρμάροις (Ἀριθμ. νή) μνημονευόμενα Ταυροκαθάψια, ἑορτὴ οὕτω καλουμένη, αὐτὰ ταῦτα ἦσαν τὰ παρὰ Θεσσαλοῖς μετὰ τῶν ταύρων παλαίσματα· τούτοις οὖν ἡμεῖς προσθέντες καὶ τὰ Ἀρτεμιδώρου, ἀπαρτίσωμεν, εἰ δυνατόν, τὴν περὶ τῶν Ταυροκαθαψίων ἱστορίαν. διδάσκει δ' ἡμᾶς ἐκεῖνος ὅτι οὐ παρὰ μόνους τοῖς Θεσσαλοῖς ἦν τὸ ἔθος, λέγων (Ὀνειροκριτ. Α, θ'), «Ταύροις κατὰ προαίρεσιν» παῖδες Ἐφεσίων ἀγωνίζονται καὶ ἐν Ἀττικῇ παρὰ ταῖς «θεαῖς ἐν Ἐλευσίνι κοῦροι Ἀθηναῖοι περιτελλομένων ἐνιαυτῶν» καὶ ἐν Λαρίσση πόλει τῆς Θετταλίας οἱ τῶν κατοικούντων «εὐγενέσθαισι». τοὺς δὲ τὴν τοιαύτην πάλιν ἀσκοῦντας οὐ μόνον Κεραελκεῖς καὶ Κερατεσσεῖς (ὅ ἐστι τοῖς κέρασι κατεχόμενον σείοντας, ἢ γουὺν ἐλαύνοντας τὸν Ταῦρον), ἀλλὰ καὶ Ταυρελάτας ἔλεγον, ἢ δῆλον ἐξ οὗ ἔφην ἀνωτέρω τῆς Ἀνθολογίας ἐπιγράμματος, ὧδε ἔχοντος (Ἀναλεκτ. Βρυγκίου, Β, σελ. 229),

Θεσσαλῆς εὐίππος ὁ ταυρελάτης χορὸς ἀνδρῶν,
 Χερσὶν ἀτευχίτας θηρσὶν ὀπλιζόμενος,
 Δενδροτόπῳ πάλους ζεύξει σκιρήματι ταύρων,
 Ἀμφιβαλεῖν σπύδαν πλέγμα μεταπίδιον·
 Ἀκρότατον δ' εἰς γῆν κλίνας ἄμα κέυροπον ἄμμα,
 Θηρὸς τὴν τόσσην ἐξεκύλισσε βίην.

εἰκὸς δ' αὐτοὺς καὶ Ταυροκαθάπτας ὠνομάσθαι, ἐπεὶ καὶ Ταυροκαθάψια ἐκαλεῖτο τὸ πάλαισμα. καὶ ὅρα ὅπως εὐφυῶς ὁ Ἡλιόδωρος, τὸν δρασμὸν τοῦ ταύρου πλασάμενος, εὐφυεστέρως Ταυροκαθάπτην ἢ Ταυριλάτην προσεπλάσατο τὸν Θεσσαλῶν εὐγενέστατον Θεαγένην (εἰς Ἀχιλλέα γὰρ τὸ γένος ἀνέφερε), καὶ ὡς εἰκὸς ἐγγεγυμνασμένον οἰκοῦεν τῇ ταυρελασίᾳ. σημειῶσαι δὲ ὅτι καὶ λαμπρὸν τὸ Ἑλληνικὸν ἀγώνισμα τοῦτο, καὶ μακρῶ γενναιότερον τῶν παρὰ τοῖς Ἰσπανοῖς Ταυροσφαγίων μᾶλλον ἢ Ταυροκαθαψίων καλεῖσθαι δικαίων ἀγωνισμάτων· παρ' ἐκείνοις γὰρ ὁ λεγόμενος *Matador*, τουτέστιν ὁ Ταυροκτόνος, οὐκ ἀφ' ἴωπου ἐπὶ τὸν ταῦρον μεθάλλεται, ἀλλ' ἀναίρει νύττων ἀπηνῶς τῷ ξίφει ὁ φθὰς ἐξηγρώσε ζῶον. ἐπηγοῦντο δὲ οἱ Θεσσαλοὶ καὶ ἐπὶ τῷ κατακόπτειν καὶ κρεανομεῖν ἐπιδεξίως ταῦρον σφαγιάσθοντα, καὶ ἐπὶ τῇ Ἰωπηλασίᾳ, ὡς φησιν Εὐριπίδης (Ἠλέκτρ. 815),

Ἐκ τῶν καλῶν κομπῶσι τοῖσι Θεσσαλοῖς
Εἶναι τόδ', ὅστις ταῦρον ἀρταμῆ καλῶς,
Ἰωπους τ' ὀχμάζει.....

Στ. 22, Μικροῦ.] Μετήλλαξα καὶ πάλιν τὴν πτώσιν. — Στ. 24, Μεθαλάμενος.] Οὕτως αἱ ΑΑ.

Σελ. 431, στ. 2, Κατὰ τὸ μεταίχμιον.] Ἡ Κατὰ ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ· ἀντὶ δὲ τοῦ Ἐνιδρύσας, ἐν ταῖς ΑΑ, Ἰδρύσας, ἀπροθέτως. — Στ. 5, Οἶονεὶ στεφάνην.] Αἱ ΑΑ, Οἶον εἰς στέφανον. τὸ δὲ ἐχόμενον Ἄμμα (παρὰ τὸ Ἄπτω), ᾧ καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς χρήσεται, παλαιστρική λέξις ἐστίν, ἣν οἱ Ῥωμαῖοι ἐπὶ τὰς ἰδίας παλαιστρας μετενεγκόντες *Nexum* καὶ *Nodum* ἠρμήνευσαν (Ἰδ. Φάβρου Ἀγωνιστικ. Α, 3' καὶ κ', καὶ Σαλμασίου Πλιν. Γυμν. σελ. 206). ἀντιῦθεν ἠρμηνευτέον τὸ τοῦ Πλουτάρχου (Ἀλκιβιάδ. § 2), ἐν οἷς περὶ Ἀλκιβιάδου φησὶν, « Ἐν μὲν γὰρ τῷ παλαίειν πιεζόμενος, ὑπὲρ τοῦ μὴ » πιεσεῖν, ἀναγαγὼν πρὸς τὸ στόμα τὰ ἄμματα τοῦ πιεζοῦντος, οἷος ἦν διαφαγεῖν τὰς χεῖρας », Ἄμματα λέγων, τὴν περὶ τὸν τράχηλον τοῦ Ἀλκιβιάδου συμπλοκὴν τῶν χειρῶν τοῦ ἀντιπάλου. — Στ. 6, Πρὸς βραχὺ μόνον.] Μετήλλαξα τὸν ἀνανταπόδοτον καὶ εἰς οὐδὲν χρήσιμον Μέν

εἰς τὸ Μόνον. — Στ. 8, Πρὸς τοῦ ὄγκου.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Ἰπὸ τοῦ ὄγκου. τὸ δ' ἐχόμενον Χαλῶντα ἔτρεψα εἰς τὸ πληθυντικὸν Χαλῶντας, ἵνα ἀναφέρηται πρὸς τὸ Τένοντας, καθὰ ἤρμηνευσαν καὶ οἱ μεταφρασταὶ ἀμφότεροι. — Στ. 9, Καὶ καθ' ὃ μέρος.] Διαγράπτεός ὁ Καί· περιτλὸς γάρ, καὶ εἰς οὐδὲν δέων συντάττων τὸ Περιελθόντα τῷ Ἡσθέλω. — Στ. 11, Προβάλλει τῶν ἐκείνου σκελῶν κ. τ. λ.] Ἐτερον τοῦτο ἄμματος παλαιστρικού εἶδος. — Στ. 13, Ἐναράττων.] Κακῶς οἱ πρὸ ἐμοῦ διὰ διπλοῦ τοῦ ρ· παρά γὰρ τὸ Ἀράττω, εἰ γὰρ ἦν παρά τὸ Ῥάττω, ἄφειλεν εἶναι Ἐρράττων. ὁ δὲ νοῦς, Ἐγκρούων συνεχῶς τοὺς ἑαυτοῦ πόδας ταῖς χηλαῖς, ἤγουν τοῖς ὄνουξι, τοῦ ταύρου, ἐνεπόδιζε τὴν εἰς τὰ πρόσω πορείαν αὐτοῦ. — Στ. 17, Κύμβαχος τε ἐπ' ὤμους καὶ γῶτα . . . ἐπὶ πλείστον.] Παράδηται ἐξ Ὀμήρου (Ἰλιάδ. Ε, 585),

Λυτὰρ ὄγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου
Κύμβαχος ἐν κινήσει ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους·
Δηδὰ μάλ' εἰστήκει

λέγεται δὲ Κύμβαχος, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς πηδῶν καὶ ρίπτων ἑαυτὸν οὕτως, ὡς ἀνω τοὺς πόδας γίνεσθαι, παρά τὸ Κύβη, ἢ Κύμβη, τὸ σημαίνον τὴν κεφαλὴν. ὄθεν καὶ Κυβιστᾶν ἢ Κυβιστίνδα παίζειν, τὸ οὕτω ρίπτεσθαι ἐπὶ κεφαλῆς, ὅπερ οἱ Ἰταλοὶ *Caritombolare* φασί. — Στ. 21, Ἀπρακτα.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἀπρακτον. αἱ δὲ ἐχόμεναι τέσσαρες λέξεις, Καὶ εἰς κενὸν ἀερονομούτων, λείπουσιν ἐκ τῶν ΑΑ, σημειῶσαι δὲ καὶ τὸ Ἀερονομιῖν κακοζήλως σχηματισθὲν, κατὰ τὸν τύπον τοῦ Χειρονομιῖν·

Σελ. 432, στ. 2, Ἰλαρόν.] Ἐς ταῖς ΚΑ, Ἰλαρῶς. — Στ. 8, Ἐξεφώνει.] Αἱ ΚΑ, Ἐξεφώνουν. — Στ. 9, Παραπέμπουσα.] Οὕτως ἅπαντες, πρὸς τὸ Βοή· πλὴν τῶν ΚΑ, ἐν αἷς γράφεται, Παραπέμπουλις, πρὸς τὸ Δῆμος. κακῶς ἢ Β, Παραπέμποντα. — Στ. 11, Ἀναστήσαντες.] Διώρθωκα τὸν σόλοικον μέλλοντα· ὁ γὰρ νοῦς, Ἀναστήσαντες τὸν Θεαγένην προσῆγον τῷ Ὑδάσπῃ. — Στ. 12, Ἐπιβαλόντες.] Ἐτρεψα τὸν ἐνεστῶτα εἰς τὸν ἀόριστον· τοῦτον καὶ γὰρ βούλεται ἐνταῦθα ὁ ἑλληνισμός. — Στ. 19, Πλέον δέ τι καὶ πρὸς τὸν κ. τ. λ.] Λείπει τὸ Πλέον ἐκ τῶν ΑΑ, ἐν αἷς καὶ ἀντὶ τοῦ ἐχομένου
Ζηλοτυπία,

Ζηλοτυπία, γράφεται Ζηλοτυπιάν. οὐκ ἔρρωται τὸ χωρίον· τὸ Γάρ Τε, τὸ ὀλίγον σημαῖνον, ἀντιφάσκει τῷ Πλέον. ἴσως οὖν ἐγγέγραπτο, Καί τι καὶ πρὸς τὸν . . . Ζηλοτυπία δηχθεῖς, ἢ Πλέον δὲ τῇ πρὸς τὸν . . . Ζηλοτυπία δηχθεῖς, καθάπερ ἤρμηνευσεν καὶ ὁ Λ, παραλιπὼν τὸ Τε. ὁ δὲ Α οὕτως ἐξέφρασεν, ὡς περ εἰ ἐγγέγραπτο, Πλέον δὲ οἶμαι τῇ πρὸς τὸν κ. τ. λ. *Et plus encore riquié (comme je croy) de jalousie et d'envie contre etc.* — Στ. 25, Ὑπέροπτόν τι καὶ σοβαρόν.] Μετήλλαξα τὸν Τε εἰς τὸ Τε· εὐεπίφορος γὰρ ὁ Ἡλιόδωρος εἰς τὸ συνάπτειν τὸ Τε τοῖς οὐδετέροις ὀνόμασι, καθὰ καὶ οἱ δοκιμοὶ τῶν συγγραφέων ποιεῖν εἰώθασι.

Σελ. 433, στ. 1, Ὀλκά τε προβαίνων.] Οὕτως αἱ ΑΑ. ἐν ταῖς ΚΑ, Ὀλκά τι βαίνων (ἴσως ἐξ ἐτέρας γραφῆς, Ὀλκόν τι βαίνων), ἀνδ' αὖ ὁ Κ εἰκαζεν ἀναγνωστέον εἶναι, Ὀκλαστί βαίνων· ἐν δὲ τῇ Β, Ἀκροῖς τε ποσὶ βαίνων, ὅπερ ἤρμηνευσαν καὶ ἀμφοτέροι οἱ μεταφρασταί. — Στ. 2, Πλατυνομένοις.] Μετήλλαξα τὴν ὀνομαστικὴν εἰς τὴν δοτικὴν πληθυντικὴν, ἵνα ἢ τὸ ἐξῆς, Σοβῶν τοὺς πήχεις ὑπὸ τοῖς ἀγκῶσι πλατυνομένοις ἐναλλάξ. ὁ δὲ Α ἀντὶ τοῦ Ἀγκῶσιν, ἤρμηνευσεν Ὀμοῖς, *Haubsapit les esraïeles.* — Στ. 9, Καὶ ὅς, τί δέ.] Ἐκ τῆς ἀμόρφου γραφῆς τῶν ΚΑ, Καὶ ὅς πιδαι, ἐξεκόλαψα τὴν ὀρθὴν ταύτην γραφὴν, ἣν καὶ οὕτως ἐξεννοχέει τὸν Ἡλιόδωρον ἐνδέχεται, Καὶ ὅς, τί δαι, Εὐριπίδῃ καὶ τούτῳ κατακολουθήσαντα ὅς διφθορογγραφεῖ πολλάκις τὸν Δε ἐν ταῖς ἐρωτήσεσιν, οἷον (Ἰφ. Αὐλ. 1448),

Τί δαι κασιγνήταισιν ἀγγελῶ σίδει;

Στ. 10, Ἐνοπλος.] Οὕτω διώρθωκα ἑρμηθεῖς ἀφ' ὧν εἰρηκεν ἀλλαχοῦ (σελ. 61), Ἐνοπλος καὶ ξιφῆρης. — Στ. 11, Ἐκπλήξω.] Τὸ μὲν παρ' ἀπασιν Ἐμπλήσω προδήλως ἠμάρτηται, ἢ δὲ τοῦ Τριλλέρου (Παράληρσ. Κριβ. σελ. 218) διόρθωσις Ἐμπλήξω, ἣν ἐκεῖνος κομφοτάτην ἀποφαίνεται, ἀνοίκειος τοῦ προκειμένου χωρίου. ἐγράψα οὖν Ἐκπλήξω, τουτέστιν ἐκείσω καὶ ἐξεγείρω ἡσυχάζουσαν καὶ ἀφρόντιστοῦσαν τέως ἐμοῦ. — Στ. 14, Εἶπε.] Εἰς τοῦτο μεταλλάξαι δεῖν ἔϊνων τὴν Ἐπὶ πρόθεσιν, οὐδὲν δέον εἰσερρήσασαν εἰς τὸ χωρίον. Στ. 22, Νενοτισμένοις.] Αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Νενοτισμένος.

Σελ. 434, σφ. 1, Τὴν τε ἰγνύαν σιμώσας.] Ἀντὶ τοῦ Ἰγνύαν αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἰγνον, ἐξ ἑτέρας οἶμαι γραφῆς τῆς Ἰγνύν· λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως, καὶ Ἰγνύα καὶ Ἰγνύς, σημειώσαι δὲ καὶ τὸ Σιμώσας ἀντὶ τοῦ Κάμφας, καὶ διὰ τῆς καμπῆς προσπελάσας τῇ κνήμῃ τὴν πυγὴν· ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Σιμόνω, περὶ οὗ ἀποχρώντως εἰρήκαμεν ἐν ταῖς πρόσθεν (σελ. 113). — Στ. 5, Ἐμειδία τε σεσηρός.] Ἐτρεψα τὸν ἀόριστον εἰς τὸν παρατατικόν, καθ' ὃν νοῦν ἠρμήνευσε καὶ ὁ Λ. ἐρεῖ δὲ καὶ μετ' ὀλίγα, Ἐπεγέλα. τὸ δὲ Σεσηρός, ὡ καὶ ἀνωτέρω (σελ. 202), ἐχρήσατο, εἴληπται ἐκ τῶν ΚΑ. — Στ. 6, Εἰρωνικοῖς.] Αἱ ΑΑ, Εἰρωνικῶς. — Στ. 10, Ἐπεγέλα.] Αἱ ΑΑ, Ἀπεγέλα. — Στ. 11, Γυμνασίων καὶ ἀλοιφῆς.] Παρέλιπον τὸ Ἀνήρ, ὅπερ λείπει καὶ ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 12, Τὴν τε ἐναγώνιον Ἑρμοῦ τέχνην ἠκριβωκῶς.] Οὕτω μετὰ τῆς αὐξήσεως, ἠκριβωκῶς, ἢ Β. ἐπροστατεῖ δὲ ὁ Ἑρμῆς τῆς Παλαίστρας· ὅθεν καὶ Ἑρμῆς ἐναγώνιος ἐπεκαλεῖτο, ὡς καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 207) ἐδηλώσαμεν. — Στ. 18, Ἐκ τῆς πληγῆς κραδανθεῖς, πλέον ἢ ὡς εἶχεν.] Παρέλιθα τὴν διόρθωσιν, τοῦ Κοίνου (σημ. εἰς τὸ τοῦ Κορίνθ. περὶ διαλέκτ. σελ. 47), ἣν ἔστι πιστώσασθαι καὶ τῷ Πλουτάρχου (Ἄρτοξ. § 9) μαρτυρίῳ τῶνδ', «Καὶ οὐκ ἐτρώθη μὲν ὁ Κῦρος, ἐκραδάνθη δὲ, » τῆς πληγῆς ἰσχυρᾶς προσπεσοῦσης ». προσεπιδιωρθωσάμην δὲ καὶ τὸ ἐχόμενον, ἀποκαταστήσας τὸν ἀβλεψία τῶν Ἀντιγραφῶν ἐξερρηκῶτα δηλωτικὸν τῆς συγκρίσεως σύνδεσμον, Ἡ. — Στ. 20, Προῦβάλλετο.] Ἐτρεψα τὸν ἀόριστον εἰς τὸν παρατατικόν· οὕτω δὲ ἠρμήνευσαν καὶ ἀμφοτέροι οἱ μεταφρασταί. — Στ. 21, Συνενδούς.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Συνδούς.

Σελ. 435, σφ. 1, Ἀφυλάκτως . . . ἐπεφέρετο.] Αἱ ΚΑ, Ἀφύλακτος . . . ἐφέρετο. — Στ. 5, Προσαναστείλας.] Ἐν τῇ Β, Προσανατείλας· ἐν δὲ ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Προσανατείννας. ἴσως γραπτέον, Προσαναστείλας. σημειώσαι δὲ καὶ τὸ ἐχόμενον, Ἐρρίπισε, καινῶς τεθειμένον ἐπὶ τοῦ Ἐρρίψε, κατέβαλε, καθὰ ἐξεδέξατο καὶ ὁ Λ. ὁ δὲ Α μεταπωπιτέον εἶναι εἰς τὸ Ἐρράπισεν ὑπέλαβεν· ἐρμηνεύει γὰρ, *Lui des-lascha une grande buffe sur la jouë*. — Στ. 6, Ἄμα τι καὶ τῇ καταφορᾷ . . . ἐπισπασθέντα.] Τρέψαντες τὸ Ἀμματι εἰς

τὸ Ἄμμα τι, καὶ διαστείλαντες ὅλον τουτὶ τὸ χωρίον τῶν λοιπῶν τῷ διὰ μέσου, σαφές ἐξ ἀσαφοῦς κατεστήσαμεν. τὸ Ἄμματι ὁ μὲν Α παρήλιπε, καλῶς ποιῶν, ὡς ἀνοίκειον ἐνταῦθα· ὁ δὲ Λ Nodo implicitum παρέφρασε, δόξας εἶναι τὸ παλαίστρικόν ἄμμα, περὶ οὗ μικρῶ πρόσθεν (σελ. 431) εἴρηκε, καὶ ἐρεῖ μετ' ὀλίγα πάλιν. ὁ νοῦς, Ἐρρίπισεν, ἤγουν κατέβαλε τὸν ἀντίπαλον ὁ Θεαγένης, ἄμμα τι ἐπισπασθέντα εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ διὰ τὴν καταφορὰν τῆς ἰδίας αὐτοῦ χειρὸς, ἤπερ ἠνέχθη εἰς κενόν, διὰ τὸ ἐκκλίνειν αὐτὴν τὸν Θεαγένην. ἄλλως. Συνεβάλετο ἄμματι τῷ Θεαγένη εἰς τὸ ῥίπισαι τὸν ἀντίπαλον καὶ αὐτὴ τοῦ ἀντιπάλου τῆς χειρὸς ἢ καταφορὰ· εἰς κενὸν γὰρ ἐνεχθεῖσα ἡ χεὶρ, τοῦ Θεαγένους ἐκκλίναντος αὐτὴν, εἰκότως συγκατέσπα εἰς τὸ ἔδαφος τὸ τοῦ Αἰθίοπος σῶμα. — Στ. 7, Ἐνεχθεῖσης.] Ἐν τῇ Β, Ἐνεχθεῖση· πρὸς τὸ Καταφορᾶ δηλονότι. — Στ. 8. Ἀναδύς.] Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 17, Περιαγαγών.] Οὕτως αἱ ΑΑ. ὅλη δ' αὕτη ἢ τῆς πάλης ἐκθεσις μετενηνέχθαι ἔοικεν ἐκ τῶν Φιλοστράτου εἰκόνων, ἐν αἷς ἐκεῖνος Πνίγμα τὸ Ἄμμα ὀνομάζει· οἶον (Α, 5, σελ. 771), « Ὁ μὲν ἤρκε τὸν ἀντίπαλον, περιπτάς αὐτῷ κατὰ τῶν νώτων, καὶ εἰς πνίγμα ἀπολαμβάνει, καὶ καταδεῖ τοῖς σκέλεσιν. ὁ δὲ οὔτε ἀπαγορεύει, καὶ ὀρθὸς ὑπανίσταται, καὶ διαλύει τὴν χεῖρα, ὑφ' ἧς ἀγγεῖται, στρεβλώσας ἕνα τῶν δακτύλων, μετ' ὃν οὐκέτι οἱ λοιποὶ ἔχουσιν, οὐδὲ εἰσὶν ἐν τῷ ἀπρίξ. ». καὶ αὖθις (Β, 5, σελ. 819), « Τὸν μὲν πῆχυν τῇ δεξιῇ ἐπέβαλεν, ἀποφράττων αὐτῷ τὸ ἄσθμα· τὰ σκέλη δὲ τοῖς βουβῶσιν ἐναρμόσας, καὶ περιδιείρας εἰς ἑκατέραν ἀγκύλην ἄκρω τῶ πόδε, τῷ μὲν πνίγματι ἔφθη αὐτὸν, ὑπνιλοῦ τοῦ ἐντεῦθεν θανάτου τοῖς αἰσθητηρίοις ἐντρέχοντος, τῇ δὲ ἐπιτάσει τῶν σκελῶν ἀνειμένη χρυσάμενος, οὐκ ἔφθη τὸν λυγισμὸν τοῦ Ἀρρίχιωπος κ. τ. λ. ».

Σελ. 436, στ. 2, Ἐπίδοξον.] Σημείωσαι τὰ Ἐπίδοξον ἀντὶ τοῦ Ἐνδοξον, ἐναντίας τῇ χρήσει τῶν δοκίμων, ὡς εἰρήκαμεν ἐν τῆς πρόσθεν (σελ. 136). — Στ. 3, Βουλομένω, [Αἱ ΑΑ, Βουλομένου. — Στ. 5, Ὀνήσαι.] Τὸ μὲν παρὰ τοῖς λοιποῖς Ἦσαι ἐστὶ τέρψαι, εὐφράναι, παρὰ τὸ Ἦδω· πρᾶξι-

λόμην μέντοι γράφειν Ὀνῆσαι, ἢ γουν ἀφελῆσαι, καὶ διὰ τὸ προηγησάμενον, Ἀνόνητον, καὶ διότι ἐν τῇ Β ἀντὶ τοῦ Ἑσαι γράφεται Ὀφελεῖν, ὅπερ ἐστὶ πρόδηλος ἐπιξήγησις τοῦ Ὀνῆσαι. καὶ ὁ Α δὲ Ἰωαπε ἠρμήνευσε. — Στ. 12, Κέλευε] Προσπακουστόν τὸ Ἱερουργηθῆναι ἐκ τοῦ προηγησαμένου Ἱερουργίαν. — Στ. 14, Χαρικλείου.] Ἐκ τῶν ΚΑ. Χαρίκλειον δὲ πρόκλησιν λέγων, αἰνίττεται ἄπερ ἀνωτέρω (σελ. 419) παρήλασε λέγουσαν τὴν Χαρίκλειαν, «Αὐτὴν με κέλευσον αὐτουργῆσαι τὸ θῦμα κ. τ. λ.». — Στ. 15, Ἐκ συνέχοντι τῷ καιρῷ.] Ἐξηγησάμεθα ταῦτο ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 159). — Στ. 18, Χρῆναι.] Αἱ ΑΑ, Χρή. — Στ. 25, Πλὴν εἰ . . . κυμφίον δὲ κ. τ. λ.] Τυπογράφων ἀβλεψία κατεχωρίσθη ἐν τῷ ἄκρῳ τῆς σελίδος, Πλὴν εἰ, ὡς γραφῆτοῦ Κ· αὐτὸς τε γὰρ καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἅπαντες, καθὰ καὶ ἡ Β καὶ αἱ ΑΑ, φέρουσι Πλὴν ἢ, ὃ μεταποιήσαμεν ἡμεῖς εἰς τὸ Πλὴν εἰ. μετηνέκαμεν δὲ καὶ τὸ Ἄνδρα μετὰ τὸ Οὐπω μὲν, ἀντ' οὗ κακῶς ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ γράφεται, Οὐ μὲν ἄνδρα.

Σελ. 437, στ. 4, Ἐστὶ.] Ἐτρέψα τὸν μέλλοντα εἰς ἐρεστώτα. — Στ. 10, Ἐπὶ τοὺς βωμούς.] Αἱ ΑΑ, Παρὰ τοὺς βωμούς. — Στ. 14, Βελτίονα.] Αἱ ΑΑ, Βέλτιστα.

Σελ. 438, στ. 2, Παρῆσαν.] Ἀμεινον γράφειν, Παρῆσαν, ἢ γοῦν Παρῆσαν. — Στ. 21, Μετὰ ταῦτα.] Οὕτως αἱ ΚΑ, ΑΑ καὶ ΔΑ 454. — Στ. 25, Μετὰ τῶν ἄλλων.] Ἐν τῇ Β, Παρὰ τῶν ἄλλων.

Σελ. 439, στ. 4, Ὑποδειξάντων.] Περιεῖλον τὸν κακῶς πλεονάσαντα Καί. — Στ. 9, Προσκύψας.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 19, Μέτωπον.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Πρόσωπον.

Σελ. 440, στ. 8, Ἐκ μέσων.] Αἱ ΑΑ, Ἐκ μέσου. — Στ. 11, Ἐσιόθησαν.] Ἐν τῇ Β καὶ ΚΑ Ἐσιόθησαν. — Στ. 12, Οἱ συνιέντες.] Παρέλιθα ἢν προύβαλε διόρθωσιν ὁ Κ ἐν ταῖς ΚΑ, ἐν αἷς καὶ, ῥήματα συνιέντες, γράφεται, δίχα τῆς ἀρνήσεως. — Στ. 17, Κατὰ τὴν φυγὴν ἐκείνη τῆς αἰδοῦς κ. τ. λ.] Περιεῖλον τὸν κακῶς πλεονάσαντα Καί ἔτρεψα δὲ καὶ τὰ μὲν Ἐκείνης, εἰς τὸ Ἐκείνη, τὸ δὲ Αἰδῶ εἰς τὰ Αἰδοῦς. ταῦτα αἱ πρὸ ἐμοῦ, βάρβαρα οὕτω καὶ ἀσυνάρτητα παρα-

λαβόντες παρά τῆς Β, καλεχώρισαν οὐκ οἶδα τί παθόντες εἰς τὸ κείμενον. τῶν δὲ μεταφρασάντων ὁ μὲν Λ παρέλιπεν ὅλως τὰς λέξεις τῆς Αἰδοῦς, ἢ γραπτειὸν ὑπέλαβεν ἴσως τῆς ὁδοῦ, *Id veritus, ne illa in fuga forte et itinere antea sublata etc* ὁ δὲ Α συνωδὰ τῇ ἡμετέρᾳ διορθώσει παράφρασι, *De reu que si d'aventure durant le temps de sa fuyte elle avoit oubliée honte et honneur et qu'elle fust devenue effrontée etc.* σημειωτέον δ' ἐνταῦθα, ὅπερ ὤφειλον ἀνωτέρω σημειώσασθαι, τὸ μνημονικὸν Ἡλιοδώρου ἀμάρτημα. ἐν μὲν γὰρ τοῖς πρόσθεν (σελ. 98) ἐπλάσατο τὸν Χαρικλία, ἀνεγνωκότα τῆς ταινίας τὰ γράμματα μαθεῖν ἐξ αὐτῶν τοὺς ἀληθεῖς πατέρας τῆς Χαρικλείας, « Ἄσπερ ὡς ἀνέγνω, πόθεν τέ ἐστί καὶ τίνοσ » ἐγνω, εἰς ἀγρόν τε κομίζω κ. τ. λ. ». μετ' ὀλίγα δὲ, ὡσπερ ἐπιλαθόμενος ὧν εἰρήκει, παράγει τὸν εἰπόντα ταῦτα αὐτὸν τοῦτον Χαρικλία οὕτως λέγοντα (σελ. 100) Ἵπέσιρε » φον ἀνιαρῶσ ἄγαν διατεθεῖσ . . . ὅτι δὴ μοι γνῶναι μὴ ἐξ » ἐγένετο τὰ κατὰ τὴν κόρην, τίς, ἢ πόθεν, ἢ τίνων ». νῦν δ' αὖθις, ἐν τε τῷ προκειμένῳ χωρίῳ, καὶ τοῖς μικρὸν ὕστερον ρηθισομένοις ὑπὸ τοῦ Σισιμίθρου (σελ. 443), « Θουγάτηρ » ἀληθῶσ οὔσα καὶ εὐρεθεῖσα ὧν γιγνώσκεις », ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆσ ὑπόθεσιν ἀνατρέχει, καὶ προεγνωκότα τὰ κατὰ τὴν τῆσ Χαρικλείασ γένεσιν πλάττει τὸν Χαρικλία. — Στ. 21, Ἄ μηδὲν ἔβλαπτε, καὶ ἔλεγεν.] Λείπουσι ταῦτα πάντα ἐκ τῶν ΑΑ. — Στ. 25, Μόνον.] Προσέθηκα τὸ Μόνον ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ.

Σελ. 441, σ1, 6, Καὶ εἰς ὑμᾶσ ἀσεβεῖν.] Προσέθηκα τὴν πρόσθεσιν ἐκ τῶν ΑΑ, ἐν αἷσ καὶ ἀντὶ τοῦ Ἄσεβεῖν, γράφεται Ἄδικεῖν. — Στ. 11, Κατὰ τὴν Θετταλίαν. . . καὶ εἰς σφαγὴν.] Οὕτως αἱ ΚΑ, ὧν οὐδενὶ ἑτέρῳ διαφέρουσιν αἱ ΑΑ ἢ τῇ παραλείψει τῆσ ἀντωνυμίας, αὐτοῦ. Οἰταίους δ' ἐνταῦθα λέγει τοὺσ ἀπὸ Οἴτης, τῆσ πόλεωσ Μυλιέων, ὡσ φησι Στέφανος, ἢ ἐκτισαν Ἄμφισσος παρὰ τῷ ἁμωνύμῳ ὄρει τῇ Οἴτῃ. Στ. 16, Εἰς τε ταύτην.] Παρέιληφα τὸν σύνδεσμον ἐκ τῶν ΑΑ. Στ. 20, Ἐκδιδαχθεῖσ, τὰ τε ἄλλα.] Οὕτως αἱ ΑΑ ἐν δὲ ταῖσ ΚΑ, Διδαχθεῖσ τὰ τε ἄλλα. — Στ. 21, Ἐξάπισταλτο.] Ἐκ τῶν ΚΑ.

Σελ. 442, στ. 2, Γίγνομαι ικέτης, τὴν θυγατέρα ἐπιζητήσων.] Περιεῖλον τὸν Δὴ σύνδεσμον, ὃς λείπει καὶ ἐν τῇ Β καὶ ἐν ταῖς ΑΑ. ἡ δὲ σύνταξις οὐκ ἔρρωται· διὸ γραπτέον ἴσως, Ἦκω τανῦν ἐνταῦθα τὴν θυγατέρα ἐπιζητήσων, καὶ γίγνομαι ικέτης, ἢ Ἦκω τανῦν ἐνταῦθα, καὶ γίγνομαι ικέτης, τὴν θυγατέρα ἐπιζητῶν. τοῦτο δὲ τὸ χωρίον, κακοσχόλου τινὸς τὰ ἀλλότρια παρεμβαλόντος καὶ διαστρέφαντος, οὕτως ἐμφέρειται ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, «Γίγνομαι ικέτης οὕτως ὡς (ΑΑ, »Καθὼς) ἢ ἐπιστολὴ διηγῆσατο, τὸν ἀποσυλήσαντα ἔχεις, τὴν »θυγατέρα ἐπιζητήσων». — Στ. 5, Πολυτλήμονα.] Οὕτως ἢ Β καὶ αἱ ΑΑ, ὅπερ ἐστὶ, Πολλὰ ἀνάλλαντα, ὡς εἴρηκεν ἀνωτέρω (σέλ. 263). οἱ δὲ λοιποὶ, Πολυπήμονα, παρὰ τοῦ Βουρδελότου λαβόντες· ὃς ἔοικε τὸ τυπογραφικῶς ἡμαρτημένον παρὰ τῷ Κ, Πολυτήμονα, εἰς τὸ Πολυπήμονα μεταποιῆσαι. — Στ. 4, Καὶ σαυτῷ Χαριζόμενος ἔση, εἰ τὸν κ. τ. λ.] Οὕτω διωρθωσάμην παρεμβαλὼν τὸ Ἔση, ὃ καὶ ἡ σύνταξις καὶ ἡ διάνοια τοῦ λόγου ἀπαιτοῦσιν. οὕτω δὲ ἠρμήνευσε καὶ ὁ Λ. Στ. 10, Ἄδικος.] Ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΑΑ, Ἄρπαξ· ἐν δὲ ταῖς ΔΑ 420 ἀμφότερα κεῖται, Ληστής ἐγὼ καὶ ἄρπαξ, καὶ ἄδικος κ. τ. λ. — Στ. 12, Προκαθωσιώσθαι σε.] Εἰς τὰς δύο ταύτας λέξεις (ἃς ἠρμήνευσαν καὶ οἱ μεταφρασταὶ ἀμφότεροι) μετεποίησα τὸ Προκαθωσιώσθαι. — Στ. 13, Ἐπίδοξον.] Σημείωσαι καὶ πάλιν τὸ Ἐπίδοξον ἀντὶ τοῦ Ἐνδοξον.

Σελ. 443, στ. 1, Θυγάτηρ ἀληθῶς οὔσα καὶ εὐρεθειῶσα ὧν γιγνώσκεις.] Εἰρήκαμεν ἤδη περὶ τούτων ἐν τοῖς πρὸσθεν (σελ. 365). — Στ. 7, Φύντων.] Σησημειώσθω καὶ πάλιν τὸ Φύντων κακῶς εἰρημένον ἀντὶ τοῦ Φυσάντων. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐχομένου, Οὐδὲν ἔλαττον, ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται, Οὐκ ἔλαττον. — Στ. 10, Δεδραμένα.] Περιεῖλον τὸ σ· παρὰ γὰρ τὸ Δράω, οὐ παρὰ τὸ Διδράσκω. — Στ. 15, Ἄρτι μοι ταῦτα ἐκείνης καὶ μόλις ἐξαγορευσάσης.] Λείπει ὅλον τὸ κομμάτιον τουτὶ ἐκ τῆς Β καὶ τοῦ Λ. τὸ Ἐξαγορευσάσης εἴληπται ἐκ τῶν ΑΑ. τὸ δὲ ἐχόμενον, Ὁ δὲ δῆμος, ἡμετέρα διόρθωσις, προσθέντων τὸν σύνδεσμον. — Στ. 16, Εὐφήμοις βοαῖς.] Ἐν τῇ Β, Εὐφημίαις βοαῖς· ἐν δὲ ταῖς ΑΑ, Εὐφημίαις ταῖς βοαῖς. — Στ. 18, Τὰ γιγνόμενα θυμηδοῦντες.] Σημεί-

ἔσαι τὴν καινὴν, ἢ μᾶλλον κακὴν χρῆσιν τοῦ θυμηδουῦντες ἐπὶ μεταβατικῆς ἐννοίας· ὥφειλε γὰρ εἰπεῖν ἀμεταβάτως, Διὰ τὰ γιγνόμενα, ἢ Ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις θυμηδουῦντες, καθάπερ ἠρμήνευσαν καὶ ἀμφοτέροι οἱ μεταφρασταί.—Στ. 22, Ἰπνονοῖαν.] Οὕτω διώρθωκα τὸ ἀνοίκειον τοῦ προκειμένου χωρίου Ἐπίνοῖαν. — Στ. 25, Κεραυνυμένων.] Αἱ ΚΑ, Συγκεραυνυμένων.

Σελ. 444, στ. 10, Τὸ πρακτέον.] Ἐν τῇ Β, Τί πρακτέον. Στ. 25, Καὶ ὥσπερ λαμπάδιον δράματος.] Ἐκ τῶν τῆς Κωμωδίας προσώπων μετενήνεκται τὸ Λαμπάδιον· οὐ γὰρ τὸ ὑποκοριστικὸν τῆς Λαμπάδος ἐνταῦθα σημαίνει, ἀλλὰ πρόσωπον ἦν οὕτως ὀνομαζόμενον, νέας γυναικός, καθὰ καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις, καὶ μάλιστα τοῖς Ἰταλοῖς, εἰσὶ τινὰ πρόσωπα ἐν τοῖς θεάτροις, οὐ τοῖς ὀνόμασι μόνον, ἀλλὰ καὶ τῇ ἡλικίᾳ, καὶ τῇ μορφῇ, καὶ τῇ σιολῇ, ἦν αἰεὶ φέρειν εἰώθασι, καὶ τῷ χρόνῳ, καθ' ὃν ἐπὶ σκηνῆς προϊέναι νομίζεται, ἰδιάζοντα καὶ τῶν ἄλλων ἐξηλλαγμένα. ἦν δὲ τὸ Λαμπάδιον τῶν ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ δράματος παριόντων προσώπων, ὡς γοῦν ἐστὶν εἰκάσαι ἐκ τοῦ Πολυδεύκου, ὃς ἐν τῇ καταριθμήσει τῶν κωμικῶν προσώπων πρὸ δύο τῶν τελευταίων αὐτὸ τίθεισιν, οὕτωςι λέγων, « Τὸ » δὲ Λαμπάδιον ἰδέαν τριχῶν ἔχει πλέγματος εἰς ὄξυ ἀπολήγοντος, ἀφ' οὗ καὶ κελήται· ἢ δὲ Ἄβρα περίκουρος, » Θεραπαινίδιον ἐστὶ περικεκαρμένον, χιτῶνι μόνῳ ὑπεζωσμένῳ λευκῷ χρώμενον· τὸ δὲ Παραψιφιστὸν Θεραπαινίδιον » διακέκριται τὰς τρίχας, ὑπόσιμόν τε ἐστὶ, καὶ δουλεύει » ἐταίραις, ὑπεζωσμένον χιτῶνα κοκκοβαφῆ ». καὶ ταῦτα μὲν ὁ Πολυδεύκης, ἡμῖν οὐ πάνυ σαφῆ διὰ τὴν κατάλυσιν τῆς ἀρχαίας σκηνῆς, ἴσως δὲ οὐδὲ αὐτῷ τῷ χρῆσάμενῳ Ἡλιοδώρῳ· ἀσφαλέστερον δὲ ὁ Πλούταρχος ἐφ' ὁμοίας τῆς χρείας τῷ Ἐξοδίῳ ἐχρήσατο, ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ αὐτὸς ἐρανισάμενος, ἐν οἷς περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου τελευτῆς φησὶν (Ἀλεξάνδρ. §75), « Ἀλλὰ ταῦτα τινὲς ὄντο δεῖν γράφειν, ὥσπερ δράματος » μεγάλου τραγικὸν ἐξόδιον καὶ περιπαθεὲς πλάσαντες ». ἦν δὲ τὸ Ἐξόδιον, ὡς φησὶν ὁ προδηλωθεὶς Πολυδεύκης, μέλος ὃ ἐξῶν ὁ χορὸς ἦδε. καὶ ἐπεὶ τοῦτο τραγικὸν εἰκότως ἦν ἐν ταῖς τραγωδίαις, παραλαβούσα ἐντεῦθεν ἢ συνήθεια Ἐξόδιον ἐκά-

λισαν οὐ μόνον τὴν ἐκφορὰν καὶ κηδείαν τῶν ἀποικομένων, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐπ' αὐτοῖς θρήνον. — Στ. 26, Καὶ συνεργοὶ γιγνώμεθα τοῦ ἐκείνων βουλήματος.] Λείπουν ταῦτα ἐκ τῶν ΑΑ.

Σελ. 445, στ. 2, Ἱερῶν.] Αἱ ΚΑ, Ἱερίων. ἀντὶ δὲ τοῦ προκησαμένου Εὐαγγελτέρων, ἐν ταῖς ΑΑ γράφεται κακῶς, Εὐγενεστέρων. — Στ. 3, Περιγράφαντες.] Οὕτως αἱ ΑΑ καὶ ΔΑ663. εὐκαλάφορος δὲ εἰς τὴν λέξιν ταύτην ὁ Ἡλιόδωρος. Στ. 4, Τοῦ Σισιμίθρου . . . ἐκβοήσαντος.] Ἐν ταῖς ΚΑ, Σισιμίθρην . . . ἐκβοήσαντα· ἐν δὲ τῇ Β καὶ ταῖς ΑΑ ἔτι χειρόνως, Τὸν Σισιμίθρην . . . ἐμβοήσαντος. — Στ. 5, Τὴν ἐγχώριον γλῶτταν καὶ αὐτὸς ἀφίεις.] Διπλῶς ἠμάρτηται τὸ τῶν πρὸ ἐμοῦ Συνεῖς, ὅτι κατὰ τὸν ἀόριστον, καὶ ὅτι ἀνοίκιον ἐνταῦθα τὸ διὰ τοῦ Συνεῖς δηλούμενον Ἰελοῖον γὰρ ἐπεικῶς τὸ φάναι, τὸν Αἰθιοῶπων βασιλέα τὴν Αἰθιοῶπων γλῶτταν συνιέναι. μελεποίησα οὖν τὸ Συνεῖς εἰς τὸ Ἀφίεις, ὅ ἐστι, προφέρων, λαλῶν. τοῦτο δὲ ἀναγκαῖον ἦν διαστῆλαι, διὰ τὸ τέως τὸν Ὑδάσπην Ἑλληνιστὶ λαλεῖν μετὰ τοῦ Σισιμίθρου (σπουδάζεσθαι γὰρ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν παρὰ τοῖς Γυμνοσοφισταῖς καὶ Βασιλεύσιν Αἰθιοῶπων αὐτὸς Ἡλιόδωρος προλαβὼν δεδήλωκε σελ. 386)· τούτου δὲ μεταβαλόντος εἰς τὸ Αἰθιοπιστὶ λαλεῖν, ὡς δῆλον ἐκ τῶν ὀλίγων πρόσθεν εἰρημένων (σελ. 444), ἤρξατο καὶ ὁ βασιλεὺς τῇ Αἰθιοῶπων γλῶσση λαλεῖν. παρακείσθαι δὲ καὶ μαρτύρια τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς φράσεως, τή, τε τοῦ Εὐριπίδου (Ἰππολ. 990),

Ὅμως δ' ἀνάγκη, συμφορᾶς ἀφικμένης,
Γλῶσσάν μ' ἀφίηναι

καὶ τὸ παρὰ τῷ Λουκιανῷ (Ἡρακλ. § 4), «Κελτὸς δὲ τις παρ-
» εστῶς . . . ἀκριβῶς Ἑλλάδα φωνὴν ἀφίεις κ.τ.λ. ». πολὺ δὲ
ἐν τῇ χρήσει καὶ τὸ δίχα προθέσεως, Φωνὴν ἢ γλῶσσαν ἰέναι·
αὐτίκα Ἡλιόδωρος (σελ. 416), «Μυρίας . . . φωνὰς ἰέντες».
Στ. 13, Θεσμῶ.] Ἐκ τῶν ΚΑ. συνηγορεῖ δὲ τῇ γραφῇ καὶ τὸ
παράλληλον χωρίον (σελ. 41), «Ἐπὶ παισὶ γάμον ἔνθεσμον».
Στ. 15, Τραπεζώμεθα.] Αἱ ΚΑ, Τρεπώμεθα. — Στ. 16,
Ἐπευφήμησαν.] Οὕτως αἱ ΔΑ722 διὰ τοῦ π̄ ἴσως δὲ καὶ πλη-
θυντικῶς γραπτίον Ἐπευφήμησαν· καὶ γὰρ καὶ Ἐπεκλύπησαν
ἔρεϊ μετ' ὀλίγα. — Στ. 24, Τὴν Περσίης.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Τὴν
τῆς Περσίης. Σελ.

Σελ. 446, σλ. 8, Τῆπερ ἀριστοβίων.] Ἐν ταῖς ΚΑ γράφεται, Τῆ παρ' ἀριστοβίων· ἐν δὲ τῇ Β καὶ ταῖς ΑΑ, ὡσπερ καὶ ἐν τῷ Κ, Τῆ παρ' ἀριστόβιον, ἡ γραφὴ κατηκολούθησαν καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες ἐκδύται. ἡμεῖς μόντοι προειλόμεθα τὴν ἐν τῷ τέλει τοῦ δευτέρου βιβλίου (σελ. 106) γραφὴν, Τῆπερ ἀριστοβίων, τὴν αὐτὴν οὔσαν ἐκεῖ ἀπαρλλάκτως ἐν ἅπασιν. τὸν δὲ χρησμὸν ὅλον ἐξηγησάμεθα ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 110)· οἷς τοῦτο μόνον ἐνταῦθα προστεθείσθω, ὅτι τὸ Μελαινομένηων ἀντὶ τοῦ Μελάνων τέταχθε, μετοχὴν ἀντ' ὀνόματος παραλαβὼν, καθὰ καὶ Εὐριπίδης Μητροκτονοῦντας εἶπει (Ὀρέστ. 48) ἀντὶ τοῦ Μητροκτόνους, καὶ Ἀπολλώνιος (Ἀργοναυτ. Γ, 749) Μελαινομένην ἀντὶ τοῦ Μέλαιναν. σημειώσθω δὲ καὶ τὸ Ἀριστοβίων ὡς λέξις οὕτω καταχωρισθεῖσα ἐν τοῖς λεξικοῖς. — Στ. 16, Σὺν τῇ Περσίῃ.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ. — Στ. 18, Ἐπὶ τῷ γάμφῳ.] Κακῶς αἱ ΑΑ, Ἐπὶ τὸν γάμον. — Στ. 20, Τοῖόνδε πέρας.] Ἐν ταῖς ΑΑ, Τοῖόνδε τὸ πέρας, ἴσως ἐξ ἑτέρας γραφῆς τῆς, Τοῖόνδε τι πέρας. — Στ. 22, Ἐμισιόνος.] Οὕτω διώρθωκα ἐκ τῆς ἡμαρτήμενης γραφῆς τῶν ΚΑ, Ἐμισιόνος, καὶ ἀκολουθήσας ταῖς τῶν ἀρχαίων νομισμάτων ἐπιγραφαῖς ἐν αἷς Ἐμισα γράφεται ἡ πόλις θηλυκῶς· καίπερ ἄλλοτ' ἄλλως αὐτὴν καλεσάντων τῶν Ἑλλήνων τε καὶ Ῥωμαίων Γεωγράφων· εὐρηται γὰρ, Ἐμεσα, Ἐμεσσα, Ἐμισα, Ἐμισσα, θηλυκῶς, καὶ τὰ Ἐμισα πληθυντικῶς καὶ οὐδετέρως. Χέμψ ὀνομάζει ταύτην Κωνσταντῖνος ὁ Αὐτοκράτωρ (ἐν τῷ Πρὸς τὸν ἴδιον υἱὸν Ῥωμανόν, κεφ. κε')· καλεῖται δὲ ταυτὴν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων Ἐμς, ἢ Ἀμσα. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς ἐνεγκαμένης τὸν χαριέστατον Ἡλιόδωρον Ἐμισίος· ὧρα δ' ἡμῖν καὶ περαίνειν τὸν λόγον, ὀλίγ' ἄττα πρότερον τῶν παραλελειμμένων (πολλὰ δ' ἂν εἴεν ἴσως τοιαῦτα) τοῖς εἰρημένοις προσθέντας.

ΠΑΡΑΛΕΙΦΘΕΪΣΑΙ ΕΙΣ ΤὸΝ ἩΛΙΟΔΩΡΟΝ
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

Σελ. 6, σλ. 9, Αὐχμηρούς.] Τοῖς πρόσθεν (σελ. 8) εἰρημένοις μοι περὶ τῶν ἐξ ἀλουσίας αὐχμηρῶν καὶ ἀγρίων ἔστι
ψ ↓

παραθεῖναι καὶ ἄπερ Ἠλέκτρα πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ὀρέστην λέγει παρ' Εὐριπίδῃ (Ὀρέστ. 225),

Ὡ βουτρήχων πιῶδες ἄθλιον κέρα,
Ὡς ἠγρίωσαι διὰ μακρᾶς ἀλουσίας.

Σελ. 12, σφ. 25, Εὐχαῖς, οὐκ αἰτίαις, ἐξιλεοῦται τὸ κρεῖττον.] Παρώδηται ἐκ τῶν Εὐριπίδου (Ἠλέκτρ. 195),

..... Οὔτοι σίοναχαῖς,
Ἄλλ' εὐχαῖς θεοὺς σεβίζου-
σ', ἕξεις εὐμερίαν ἃ παῖ.

Σελ. 24, σφ. 2, Μεταμιερόμενος.] Ἐξ ὧν εἴρηκα ἐν ταῖς σημειώσεσι (σελ. 29) περὶ τοῦ παρὰ τοῖς Ἑβδομήκοντα ὑπόστασις, δηλοῦντος τὴν ἄλλως λεγομένην Οὐσίαν, ἣ γουὶν τὰ ὑπάρχοντα, ἐξηγητέον καὶ τὸν Ἀρτεμίδωρον, ἐν οἷς λέγει (Ὀνειροκριτ. Δ, ιη'), « Χρὴ δὲ τὸν πλουτοῦντα ἀναλίσκειν » . . . τὸ δὲ παρὰ δύναμιν εἰς τὴν ἐκάστου ὑπόστασιν σκό-
η πει ». — Στ. 25, Βαρυμνιῶσαν.] Ἐπειλελήσμεν ἐν ταῖς σημειώσεσιν (σελ. 30) ὅτι καὶ Ἠλιόδωρος ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 291) ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι Βαρύμνις.

Σελ. 40, σφ. 23, Τὸν ἐξ ἀρχῆς ἐπὶ σοὶ πόθον.] Σημειώ-
σαι τὸ Πόθος ἀντὶ τοῦ Ἔρωσ, ἐκ τοῦ παρακμάσαντος Ἑλλη-
νισμοῦ καὶ τῆς συνηθείας εἰλημμένον, καθὰ καὶ τὸ Ποθεῖν
ἀντὶ τοῦ Ἐραῖν, καὶ τὸ Ποθευμένη, ἀντὶ τοῦ Ἐρωμένη,
οἷς οἱ μὲν Ἀρχαῖοι σπανίως, εἴπερ ἄρα, κέχρηται, οἱ δὲ
νεώτεροι καλακόρως. ἐκ δὲ τῶν νεωτάτων, καὶ τῆ καθωμιλη-
μένη φωνῇ γραφάντων, μάλιστα πάντων κατεχρήσατο τῷ
Πόθος ἀντὶ τοῦ Ἔρωσ ὁ Ποιητὴς τοῦ ἐπιγραφομένου δρά-
ματος Ἐρωτόκριτος, οἷον (σελ. 12),

Ὁ κόσμος εἶναι ποιηρὸς, καὶ ὁ πόθος σὲ τυφλώνει
καὶ (σελ. 78),

Χάνει τὸν πόθον φρόνιμα, σὰν νᾶτον καὶ μεγάλη·
ἢ δὲ τοιαύτη τῆς λέξεως ἐκδοχὴ ἀπ' αὐτῶν ἤδη τῶν Πτολε-
μαϊκῶν χρόνων ἔοικεν ἀρξασθαι· καὶ γὰρ Ἀπολλώνιον εἰρηκό-
τα (Ἀργοναυτ. Γ, 751),

Πολλὰ γὰρ Αἰσονίδαο ΠΟΘΩ μελεδήματ' ἔγειρεν,
ὁ σχολιαστὴς εὐθύνηι λέγων, « Οὐχ ὑγιῶς τέθεικε τὸν πόθον

» ἀντὶ τοῦ ἔρωτος· πόθος γὰρ ἢ ἐπιζήτησις· ὁ δὲ ἔρωσ ἐπι-
 » τεταμένον ἐστὶ πάθος ». οἱ γὰρ Ἀρχαῖοι Πόθον ἔλεγον κυρίως
 τὴν τοῦ ἀπόντος ἐπιθυμίαν, καθὰ καὶ Πλάτων διαφρίσατο
 λέγων (Κρατύλ. σελ. 420) « Ὅς τότε ὅταν παρῆ αὐ τις ἐφίε-
 » το, ἴμερος ἐκαλεῖτο· ἀπαγενομένου δὲ, ὁ αὐτὸς οὗτος πό-
 » θος ἐκλήθη ». καὶ Ἀρμώνιος δὲ εὖ μάλα διέστειλε τὸν Πό-
 θον τοῦ Ἐρωτος (καθὰ καὶ τὸ Ποθεῖν τοῦ Ἐρᾶν), τὸν μὲν
 ἐπὶ τῶν ἀπόντων, τὸν Πόθον, τὸν δὲ ἐπὶ τῶν ἐν ὄψει τε καὶ
 παρόντων, τετάχθαι λέγων. οὐκ ἠγνόηκε μέντοι ἢ συνήθεια
 οὐδὲ τὴν ἀρχαίαν σημασίαν τοῦ Πόθου· χρῆται γὰρ πολλάκις
 ἐπὶ τῆς ἐπιθυμίας τῶν ἀπόντων ἢ μελλόντων. καὶ, Βάλλειν δὲ
 πόθον εἰς τι, κομψῶς φιλεῖ λέγειν, ἀντὶ τοῦ μετ' ἐπιμελείας
 καὶ σπουδῆς περὶ τὴν κτῆσιν τινὸς καταγίνεσθαι, οἷον τὸ ἐκ
 τῷ προδηλωθέντι Ἐρωτοκρίτῳ (σελ. 7),

Πόθον μεγάλον ἔβανε σ' ὁ γράμμα νύκτα ἡμέρα.

Σελ. 76, σφ. 12, Χέμμιν.] Καθηψάμεθα Ἡλιοδώρου
 ἀνωτέρω (σελ. 77), ὡς οὐκ ἀκριβῶς τὰ κατὰ τὴν Χέμμιν
 γεωγραφήσαντος. ἐνταῦθα δὲ προσσημειώσω, ὅτι εἰκὸς
 αὐτὸν καὶ ὑπὸ τῆς ὀμωνυμίας πλανηθέντα συγκεχυμέναι τὰ
 περὶ τοὺς τόπους· πολλαὶ γὰρ ἦσαν ἐν Αἰγύπτῳ πόλεις ἢ
 κῶμαι, ἀπλῶς ἢ ἐν συνθέσει οὕτως ἀνομαζόμεναι, οἷον ἢ ψιτά-
 χεμμίς καὶ ἢ Φώχεμμίς, ὧν ἐμνημόνευσε Στέφανος, καίπερ
 ἀγνώστου καὶ τούτων οὐσὲς τῆς θέσεως. καὶ αὐτὴ δὲ ἢ σύμ-
 πασα Αἰγυπτὸς Χημία τὸ πάλαι ὀνομάζετο, ὡς φησι Πλού-
 τάρχος (περὶ Ἰσίδ. καὶ Ὀσίροδ. § 33), ἢ Ἐρμοχύμιος,
 καθὰ παραδέδωκε Στέφανος (λέξ. Αἰγυπτὸς), καὶ μέχρι
 καὶ δεῦρο Χεμί ἢ Χεμμί ὑπὸ τῶν Κοπτῶν καλεῖται. Χημίαν
 δὲ Πλούταρχος, Ἑλληνικῶς ἐτυμολογῶν τοῦνομα, κλυθῆναι
 φησὶ τὴν Αἰγυπτὸν, διὰ τὸ μελάγχρειον εἶναι, ὡσπερ τὸ μέ-
 λαν τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἕτεροι δὲ παρὰ τὴν Ἑβραϊκὴν λέξιν Πιτῆ
 (Χοῦμ), τὸ ἐξ ἐπικαύσεως μέλαν δηλοῦσαν καὶ αὐτὴν, παρ-
 ἦχθαι τῆς Χημίας τοῦνομα βούλονται· ἄλλοι δὲ μακροῦ πι-
 θανώτερον παρὰ τὸν Χάμ, αἰὸν τοῦ Νῶε, οὕτω κεκληθῆσαι φα-
 σίν, οἷονεὶ Χαμίαν· καὶ γὰρ Γῆν Χάμ ἀνόμαζον οἱ Ἑβραῖοι
 τὴν Αἰγυπτὸν (Ψαλμ. ΡΔ, κγ' καὶ κζ').

Σελ. 89, σφ. 19, Ἐπιβρίσαντες.] Διάρθουμιν Ἡσυχίου

ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 91), μεταποιῶν τὸ Ἐπιστῆξαι εἰς τὸ Ἐπισκῆψαι· οὐκ ἀπεικὸς μέντοι καὶ Ἐπιστηρίξαι γελῶσθαι παρ' αὐτῷ τὴν ἀρχὴν.

Σελ. 96, σλ. 20, Μαργαρίδες.] Προστίθει τοῖς ἀνωτέρω (σελ. 102) σημειωθεῖσιν, ὅτι εὔρηται καὶ παρὰ τῷ Φιλοστράτῳ (Ἀπολλων. βίω, Γ, νγ' καὶ νζ') ἢ καινῶς ἐσχηματισμένη λέξις Μαργαρίς, πλὴν εἰ μὴ καὶ παρ' ἐκείνῳ ὑπολάβοις τις ἡμαρτῆσθαι τὴν φωνὴν, διὰ τὸ καὶ τῷ κοινῷ Μαργαρίτις ἀλλαχοῦ κεχρῆσθαι τὸν αὐτόν.

Σελ. 105, σλ. 9, Ἐν ἐπαγγελίᾳ.] Προσθεθεῖσθω τοῖς ἐξ Ὀμήρου παρατεθεῖσι (σελ. 110) ὅτι καὶ Θεόκριτος (Α, ἐη') ὀργῆς καὶ θυμοῦ ἔδραν οἶδε τὴν ῥίνα,

Καὶ οἱ αἰεὶ δριμύτα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.

καὶ πολὺ δὲ πρότερον τῶν παρ' Ἑλλήσι ποιητῶν ἢ Ἑβραῖς Γλώσσα διὰ μιᾶς φωνῆς τῆς ρη (Ἄφ) ἐδήλωσε τὸν τε θυμὸν καὶ τὴν ῥίνα, ὡς τὸ ἐν τοῖς Δαυιδικοῖς ψαλμοῖς (ς, α') ἐμφεράμενον, « Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς με », οὐδὲν ἥττον, « Κύριε μὴ τῇ ῥινὶ σου ἐλέγξῃς με », ἔχειν ἐρμηνεύεσθαι. εἰκότως δὲ τοῦτο ἀπ' αὐτοῦ τοῦ συμβαίνοντος εἴληπται· καὶ γὰρ κινεῖται μᾶλλον τοῦ εἰωθότος, καὶ εὐρύνεται παρὰ φύσιν, τῶν ὀρριζομένων ἢ ῥίς. προσσημειούσθω δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι ἐκ τῆς Φιλοστρατείου τοῦ λόγου ιδέας ἠρανίσαιλο ὁ Ἡλιόδωρος τὴν φράσιν, Ἐν ἐπαγγελίᾳ θυμοῦ· παραπλησίως γὰρ κακεῖνος εἰρηκέ που (Ἡρωϊκ. Θ, σελ. 715), « Ἐν ἐπαγγελίᾳ βοσ- » τρύχων ».

Σελ. 108, στ. 2, Ἀγκύλην.] Παρατίθει τῷ Ἀγκύλη παρὰ τὸ Ἄγκη, παραπλησίαν παραγωγὴν τοῦ Κογχύλη παρὰ τὸ Κόγχη.

Σελ. 109, σλ. 27, Τὰν Θέτιν αἰίδω, Χρυσόθειρα Θέτιν.] Τὸν ἐν ἀρχῇ στίχον καὶ ἐπὶ τέλει τοῦ ὕμνου τέταξε, κατὰ μίμησιν τοῦ παρὰ τῷ Φιλοστράτῳ (Ἡρωϊκ. ΙΘ, σελ. 741) εἰς τὴν αὐτὴν ταύτην Θέτιν ὕμνου, ὃν ὁ ποιήσας, πρῶτον καὶ τελευταῖον ἔταξεν ἐν αὐτῷ τὸ,

Θέτι κυανία, Θέτι Πύλαια.

Σελ. 110, σλ. 18, Θετταλική.] Καὶ Ὀμηρος δὲ, τὴν

Τρίκην Ἰωπόβοτον ὀνομάσας (Ἰλιάδ. Δ, 202), τὸ ἐξαίρετον τῶν Θεσσαλικῶν ἰσπων παρέδῆλωσε.

Σελ. 111, σλ. 20, Καὶ ὡς καλόν.] Ἐπελαθόμεν σημειώσασθαι (σελ. 118) τὴν γραφὴν τῶν ΚΑ, Καὶ ὡς καλῶν.

Σελ. 115, σλ. 10, Τὰ κοιταῖα.] Ἐρμῆ τῷ ἐπισιάτῃ τῶν ὀνείρων σπένδειν τοὺς ἐπὶ κοίτην ἰόντας, ἐδηλώσαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 120). ἐπίστευον δὲ καὶ πίνεσθαι ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν σπενδόμενον οἶνον, ὡς δεδήλωκε Φιλόστρατος (Ἑρωϊκ. Η, σελ. 714), « Ἐδεῖτό τε (Ἀχιλλεὺς Παλαῶν μῆδους) ὄναρ ἐπίστασθαι οἱ, σπένδων ἀπὸ κρατῆρος, οὗ » Ἑρμῆς ὑπὲρ ὀνείρων πίνει ».

Σελ. 154, σλ. 24, Κιστίδι.] Εἵκασα (σελ. 154) γραπτίον εἶναι Κοιτίδι, καίπερ παρελιφῶς ἐν τῆς διορθώσεως τοῦ Κ τὸ Κιστίδι· ἐν δὲ τῷ παρόντι πέπεισμαι ὅτι καὶ τὴν φράσιν ὅλην, ἐκ τῶν Φιλοστράτου μετήνεγκεν Ἡλιόδωρος. λέγει δὲ ἐκεῖνος (Ἀπολλων. βίβ., Δ, λθ'), « Καί τινα καὶ νεύραν τῶν ἐφαψαμένων τε καὶ προεντεταμένων ΑΠΟΚΕΙΜΕΝΗΝ ἘΝ ΚΟΙΤΙΔΙ ΕἶΧΕΝ ».

Σελ. 210, σλ. 3, Ἡ δὲ (ἔστι γάρ τι χρῆμα σοφώτατον καὶ καιρὸν διαθέσθαι δραστήριος, ἄ. δ. τ. κ. τ. ἐ. ὑ. ἀνύουσα) κ. λ.] Ἐπελαθόμεν σημειώσασθαι (σελ. 189) ὅτι ὁ μὲν Κ οὕτω τάττει τὸ διὰ μέσου, Ἡ δὲ (ἔστι γάρ τι χρῆμα σοφώτατον καιρὸν διαθέσθαι δραστήριος) ἄ. δ. τ. κ. τ. ἐ. ὑ. ἀνύουσα, κ. τ. λ. ὁ δὲ Α, Ἡ δὲ (ἔστι γάρ τι χρῆμα σοφώτατον καιρὸν διαθέσθαι) δραστήριος, ἄ. δ. τ. κ. τ. ἐ. ὑ. ἀνύουσα κ. τ. λ. ὁ δὲ Α συνάδει κατὰ λέξιν τῇ ἡμετέρᾳ διορθώσει τοῦ διὰ μέσου, *Chariclea, qui est tressage, et advertie pour se sçavoir tres-bien acommoder au temps, selon que l'affaire le requiert: et d'avantage qui avoit lors un peu esté instruite par moy, chassa incontinent de son visage la tristesse etc.* — Στ. 23, Ἄχθος μὲν τινάλλως.] Δαυὶδ ὁ Ῥυγνένιος, ἐν ταῖς εἰς τὸ Τιμαίου Πλατωνικὸν Λεξικὸν σημειώσεις (σελ. 199 ἐκδός. 1789), διορθοῦτο τὸ χωρίον τοῦτο, γράφων, Ἄχθος μὲν γῆς ἄλλως.

Σελ. 218, σλ. 20, Αἰφνιδίῳ σπιλάδι.] Προσθεθεῖσθω τοῖς ἀνωτέρω (σελ. 193) ὅτι καὶ Ὅμηρος τὴν ἐξ ὄχλου καὶ

πληθύς ἀνθρώπων αἰρομένην ἀθρόαν βῶν κύμασι θαλάσσης
σκοπέλω προσβάλλουσιν εἴκασεν (Ἰλιάδ. Β, 594),

... Ἀργεῖοι δὲ μεγ' ἴαχον, ὡς ἄτε κύμα
Ἄκτῃ ἐφ' ὑψηλῇ, ὅτε κινήσει νότος ἰλδῶν
Προβλήτι σκοπέλω, κ. τ. λ.

Σελ. 309, σλ. 4, Ἐπίμαχον.] Σημειώσαι τὴν ἡμαρτημένην
χρῆσιν τοῦ Ἐπίμαχος. παρὰ μὲν γὰρ Θουκυδίδῃ (Δ, λα')
σημαίνει τὸν δυνάμενον πολεμῆσθαι, ὡς καὶ Ἡσύχιος ἐξηγεῖται
λέγων, «Ἐπίμαχον χωρίον, ᾧ δύνανταίτις προσίεναι μαχόμε
» νος ». ὁ αὐτὸς δὲ Ἡσύχιος Ἐπίμαχον ἄλλως ἑρμηνεύει καὶ
τὸν ἐπίκουρον καὶ βοηθόν, ἐπεὶ καὶ ἡ Ἐπιμαχία τοιοῦτον τι
βούλεται. Ἡλιοδώρος δὲ Ἐπίμαχον λέγει τὴν πόλιν τὰς Φίλας,
σχεδὸν τι ἐπὶ τῆς ἐγκαίας τοῦ Περιμάχης, τευτέστι περὶ ἧς
μάχη καὶ ἀμφισβήτησις ἦν αἰεὶ, μὴ καθαρῶς κευριμένης
ὁποτέρους πρῶτοι, καθάπερ ἄριστα ἑρμηνεύσει ὁ Α, La
ville de Philae, pour la quelle il y avoit de tout temps eu
débats, etc. καὶ ἔστιν ἡδε τῆς λέξεως ἡ ἐκδοχὴ ἀγνωστος τοῖς
Λεξικογράφοις· ὅθεν πλανηθεὶς καὶ ὁ Α ἐξεδέξατο ἐπὶ τῆς
παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ σημασίας τὸ τοῦ Ἡλιοδώρου Ἐπίμαχον.

Σελ. 311, σλ. 9, Παρεγείρων.] Ἐπελαδόμεν σημειώσα-
σθαι ὅτι ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΛΑ ἡ γραφὴ· αὐτὸς γὰρ ὁ Κ γράφει
ἡμαρτημένως ἐκ τῆς Β, Παρεγείρων.

Σελ. 318, σλ. 6, Καὶ ἅμα ἐννοῦσα ὡς οὐκ ἔστιν ὅπως
κ. τ. λ.] Ἐπελαδόμεν σημειώσασθαι ὡς ἐν ταῖς ΚΑ καὶ ΛΑ
γράφεται, Καὶ ἅμα ἐννοῦσα ὡς οὐκ ἔστι· πῶς γὰρ ἐμαυτῆς
κ. τ. λ.

Σελ. 404, σλ. 18, Μόνον.] Ὁρθῶς μὲν ἐν τοῖς πρόσθεν
(σελ. 334) γεγράφθαι τὴν ἀρχὴν Μᾶλλον ἀντὶ τοῦ Μόνον,
οὐκ ὀρθῶς δὲ μεταθετέον εἶναι ταῦτο δὴ τὸ Μᾶλλον μετὰ τὸν
ἐχόμενον Ἀλλὰ σύνδεσμον ὑπέλαβον. γεγράφθω τοίνυν τὸ
χωρίον ἄλλο ἰδί, «Οὐ τοῖς προσώποις, ἔφη, μᾶλλον τὰ δὶ-
» καια γίνεταί ἰσχυρὰ παρὰ τοῖς σώφροσιν, ἀλλὰ τοῖς τρώ-
» ποις». πιστεύω δὲ τὴν ταιαύτην γραφὴν ἢ τοῦ ὁμοίου
παράδεισις, εἰρηκότος ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 34) Ἡλιοδώρου,
« Ἄς δουλεύειν οὐχ ἢ αἰχμαλωσίᾳ μᾶλλον, ἀλλὰ ἢ συνήθειᾳ
» κατηνάγκᾳ ». ἐν γὰρ ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις τὸ Μᾶλλον

ἀλλὰ, ἀντὶ τοῦ μᾶλλον ἢ, κατὰ ζῆλον εἶρηται Θουκυδίδου φήσαντος (B, μδ'), «Καὶ οὐκ ἐν τῷ ἀχρείῳ τῆς ἡλικίας τὸ » κερδαίνειν . . . μᾶλλον τέρπει, ἀλλὰ τὸ τιμᾶσθαι ».

Οὐκ ἔφθην εἰς πέρας διαβιβάσας τὰ εἰς τὸν Ἡλιόδωρον σχόλια, καὶ σώζεσθαι ἐπιυδόμεν ἐν τῇ κοινῇ τῶν Παρισίων βιβλιοθήκῃ ἀντίτυπον τῶν Αἰθιοπικῶν τῆς Κομμελιναῆς ἐκδόσεως, προσγεγραμμένας ἔχον τοῦ πάσαι κτησαμένου αὐτὸ Σαλμασίου τοῦ Κριτικωτάτου σημειώσεις τινάς. αἰτησάμενος οὖν τὴν βίβλον καὶ ἐπελθὼν, τὰς μὲν εὔρηκα οὐδὲν ἄλλ' οὔσας ἢ ὧν συνειλόχει Κομμελῖνος διαφόρων γραφῶν ἐπικρίσεις, τὰς δ' ἐξ ἐτέρων ἀντιγράφων ἀναγνώσεις, ἔστι δ' ἅς καὶ αὐτοῦ Σαλμασίου διορθώσεις, ἢ καὶ τινῶν λέξεων Λατινικὰς ἐρμηνεύσεις. ταῦτας ἀπάσας συλλεξάμενος, δεῖν ἔγνω ἐν ταῦθα προσθεῖναι, τῶν φιλολόγων ἕνεκα, ὡς ἂν ἔχοιεν, ταῖς ἡμετέραις παραβάλλοντες, κρίνειν τίνα μὲν συγκατωρθώκαμεν Σαλμασίῳ, τίνα δὲ κατωρθώκοτος ἐκείνου ἡμεῖς ἀπελείφθημεν, καὶ τίσι, παραδραμόντων ἡμῶν, ἐπέστησεν ἐκείνος καὶ προσέσχε τὸν νοῦν, ἢ προσχόντων παρέδραμε.

ΣΑΛΜΑΣΙΟΥ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ Εἰς τὸν Ἡλιόδωρον.

Τὸ μὲν προκείμενον Δ σημαίνει τὰς διορθώσεις Σαλμασίου· τὸ δὲ προτεταγμένον ἢ ἐπιτεταγμένον Γρ. τὰς τῆς ἐν Βασιλείᾳ, ἢ τῆς τοῦ Κομμελίνου ἐκδόσεως, ἢ ἄλλων, οἷς αὐτὸς ἐνέτυχε Σαλμασίος, ἀντιγράφων διαφόρους γραφάς.

Βιβλ. Α, σελ. 2, σλ. 5, Ἐλεεινά.] Γρ. Ἐλεεινά. Στ. 16, Πεπορισμένω.] Δ. Πεπορισμένω. ΣΕΛ. 5, σλ. 21, Προκείμενον.] Γρ. Προκείμενον. ΣΕΛ. 5, σλ. 1, Ἡ τῶν γενομένων.] Γρ. Ἡ τῶν Γενομένων. ΣΕΛ. 10, σλ. 3, Ἰκανὴ δὲ καὶ φρούριον.] Γρ. Ἰκανὴ δὲ φρούριον. Στ. 5, Ὅσα καὶ τείχει.] Δ. Ὅσα γε τείχει. ΣΕΛ. 11, σλ. 4, Ἀφροκίας.] Γρ. Ἀφροκίας. ΣΕΛ. 13, σλ. 21, Τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις;] Γρ. . . Κἀναμοχλεύεις· προστίθῃσι δ' ὅτι καὶ ἴσκειν ἐκ Τραγικοῦ τινὸς παρελιφθεῖσαι ποιητοῦ. ΣΕΛ. 15, στ. 4, Θερμότερα ἦν τὰ φιλήματα.] Παραβάλλει ταῦτοις τὸ *Flagrantia oscula* τοῦ Ὀρατίου. ΣΕΛ. 17,

στ. 4, "Όσα περ σέ τε καμὲ.] Γρ. "Όσα σέ τε καμέ. ΣΕΛ. 18, στ. 6, 'Επανήκε.] Γρ. 'Επανήκε. ΣΕΛ. 19, στ. 13, 'Ερραγείς.] Δ. 'Ερραγείσας, ἀποδιδούς, ὡς ἔοικε, πρὸς τὸ Θύρας. ΣΕΛ. 24, στ. 14, Οἶον ἐγκεῖσθαι.] Δ. Οἶον ἔγκειται. ΣΕΛ. 25, στ. 18, 'Επιβουλὴν αἰσχύνομαι, συντεύξεσθαι ποτε ἐπελθόντι, κ.τ.λ.] Δ. 'Επιβουλὴν αἰσχύνομαι. συντεύξεσθαι δὲ ποτε ἐπελθόντι κ.τ.λ. ΣΕΛ. 26, στ. 1, 'Αλλοτρίαν μὲν.] Δ. 'Αλλοτρίαν μὴν. ΣΕΛ. 27, στ. 21, Δι' ἐμέ τὸ μέρος.] Γρ. Δι' ἐμέ τὸ μέρος. ΣΕΛ. 28, στ. 22, Τάχα ἀν' ἐπιβιῶν.] Δ. Τάχα ἀποβιῶν, ἢ Τάχα ἀνεπιβιῶν. ΣΕΛ. 30, στ. 12, Τὴν ἐπὶ τοῖς παροῦσιν.] Γρ. Τὴν ἐπὶ τοῖς μέλλουσιν. ΣΕΛ. 31, στ. 9, Μνήμη.] Γρ. Μνήμη. ΣΕΛ. 32, στ. 16, Παρθενίους.] Γρ. Παρθενίους, ἢ Δ. Παρθένου. ΣΕΛ. 36, στ. 17, Καὶ ταῦτα ἐν ὁμίλῳ.] Δ. Καὶ ταῦτα ἐν ὁμίλῳ. ΣΕΛ. 38, στ. 24, 'Ετοίμως.] Δ. 'Ετύμως* μετὰ προσγεγραμμένης λατινικῆς ἐξηγήσεως, δηλούσης τὸ, Οὕτως ἔχειν. ΣΕΛ. 39, στ. 11, Ποιησομένους.] Δ. Ποιησομένους. Στ. 18, 'Εποιεῖτο. αὐτὴν δὲ τὴν κ.τ.λ.] Δ. 'Εποιεῖτο, αὐτὴν δὲ τὴν κ.τ.λ. ἀπαλείφων τὴν μετὰ τὸ 'Εποιεῖτο τελείαν σιγμὴν, διὰ τοῦθ', ὡς ἔοικεν, ἵνα ἡ τὸ ἐχόμενον ἀπόδοσις τοῦ προηγουμένου, Καὶ εἶπη (ὃ μετεποίησαμεν ἡμεῖς εἰς τὸ Καίπη). ΣΕΛ. 40, στ. 18, Εἰ δὲ μὴ, γίγνεται.] Δ. Εἰ δὲ μὴ, γίγνεται. ΣΕΛ. 44, στ. 1, 'Υπερκύπτοντας.] Γρ. 'Υπερκύπτοντας. ΣΕΛ. 45, στ. 16, Διαδράναί οἱ τὴν μάχην.] Δ. Διαδράσαι οἱ τὴν μάχην. ΣΕΛ. 47, στ. 25, 'Ορώμενα.] Γρ. Δρώμενα. ΣΕΛ. 48, στ. 1, Συνέβαλλεν.] Γρ. Μετέβαλεν. Στ. 13, 'Εστίοις.] Δ. 'Εφροτίοις. ΣΕΛ. 52, στ. 11, Κατ' αὐτό.] Δ. Κατ' αὐτό.

Βιβλ. Β, σελ. 54, στ. 5, 'Εξ ἀνθρώπων.] Δ. 'Εξ ἀνθρώπων, καὶ ἐξηγεῖται ὡς συνώνυμον τοῦ 'Υπεράνθρωπον· εἶτα μέντοι παλινοδῶν, κατὰ χώραν ἑατέον εἶναί φησι τὴν γραφὴν, 'Εξ ἀνθρώπων, παραβάλλον τῷ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 85) 'Ηλιοδώρου χωρίῳ, Ταῖς ἐξ ἀνθρώπων χρήματα. ἐν δὲ ταῖς πρὸ τῶν Αἰθιοπικῶν ἀγράφοις σελίσσι, ἄς προτιθέσθαι τῶν βίβλων εἰώθασιν οἱ βιβλιογράφοι, παρατίθεται καὶ ἕτερον μάρτύριον ἐξ 'Ιπποκράτους, αὐτὸ ἐκεῖνο ὅπερ ἡμεῖς παρεθέμεθα ἐν ταῖς σημειώσεσι (σελ. 54). ΣΕΛ. 55, στ. 2, Καθά-

περ ἀπὸ ὑσπληγγοῦ τῆς βοῆς, ἀπεσφενδόνητο.] Συνάπτει τῷ Ἀπεσφενδόνητο τὸ βοῆς, ὅπερ παραφράζει, *A conflictu, a tumultu, a rraelio*, τουτέστιν ἀπὸ τῆς συμβολῆς, ἀπὸ τοῦ θορύβου, ἀπὸ τῆς μάχης, παρατιθέμενος τὸ Ὀμηρικὸν «Βοὴν» ἀγαθὸς Μενέλαος». — Στ. 9, Προσορμήσαντες.] Δ. Προσορμήσαντες. ΣΕΛ. 59, σλ. 19, Ἠνωμένοι.] Ὁρθῶς ἔχειν τὴν γραφὴν ἀποφαίνεται. μεταβάλλει δὲ καὶ τὸ ἐπαγόμενον Μικρὸν εἰς τὸ μικροῦ. ΣΕΛ. 64, σλ. 2, Ἐνθα δὴ νυνὶ καὶ σὺν ὑμῖν ἐξετάζομαι.] Καθάπτεται τοῦ Λ, μὴ συνέντος τὸ Ἐξετάζομαι, παρατιθέμενος τὸ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 92) Πρὸς δυσίαις ἐξεταζόμεν. σλ. 10, Ἐπήρχετο.] Καθάπτεται τοῦ Λ, ὑπολαβόντος παραλαβικὸν εἶναι τοῦ Ἐπάρχομαι τὸ Ἐπήρχετο, ὃ ἔστιν Ἀνεγίνωσκε (παρὰ τὸ Ἐσπέρχομαι). Στ. 13, Εὐαγγελίζομαι σε.] Δ. Εὐαγγελίζομαί σοι. ΣΕΛ. 75, σλ. 13, Ὅσα γῆν.] Γρ. Ὅσα γῆν. ΣΕΛ. 78, σλ. 24, Ὅπως ἂν οἱ ποτε διαχρήσαιτο.] Δ. Ὅπως ἂν ἔ ποτε· δηλονότι τὴν αἰτιατικὴν Ἐ τῆς Ὁς ἀντωνυμίας ἀνθυποβαλὼν τῇ δοτικῇ Οἱ. σημειωτέον μέντοι ὅτι αὐτὸ, καθάπερ τῷ Οἱ, ὡσαύτως καὶ τῷ Ἐ εἰώθασι χρῆσθαι οἱ πεζογράφοι, πλὴν ἀπαξ που ἢ δις Πλάτων. ΣΕΛ. 79, σλ. 3, Ὑπνον εἴλκυσεν.] Παραβάλλει τῷ ἀνωτέρῳ (σελ. 71), εἰρημένῳ Ἐσπάσαντο ὑπνου. ΣΕΛ. 80, σλ. 24, Ἡ ξένος.] Οὕτω γραπτέον εἶναι ὑπολαμβάνει καὶ αὐτὸς· εἴ δὲ τὸ Ἡ πόθεν κατὰ χώραν. ΣΕΛ. 81, σλ. 12, Οὐκοῦν, ἦδ' ὅς.] Γρ. ὡσαύτως. ΣΕΛ. 84, σλ. 1, Τοῦτο γὰρ ἔπινεν.] Ἐγκρίνει καὶ ταύτην τὴν γραφὴν. ΣΕΛ. 86, σλ. 25, Ὡς οὖν μεγάλων.] Τὴν ἡμαρτημένην γραφὴν, Ἐπὶ μεγάλων, διορθοῦται μεταποιῶν εἰς τὸ σύνθετον Ἐπιμεγάλων. ΣΕΛ. 87, σλ. 24, Οὐρανία φωστήρων.] Δ. Οὐρανίων φωστήρων. ΣΕΛ. 90, σλ. 20, Τῆ Κίρρα.] Γρ. παραπλησίως. σλ. 26, Πρὸ ποδῶν.] Δ. Προπόδων, ἐπισημιοῦμενος ὅτι καὶ ἡ χρῆσις οἶδε Πρόποδας ἔρους. ΣΕΛ. 99, σλ. 14, Ἡ μὴν.] Γρ. Ἡ μὴν. ΣΕΛ. 100, σλ. 3, Ὁμολογῶν.] Γρ. τὸ αὐτό. ΣΕΛ. 105, σλ. 9, Ἐν ἐπαγγελίᾳ.] Δ. ὡσαύτως, διαιρῶν εἰς δύο.

Βιβλ. Γ, σελ. 108, σλ. 2, Ἀγκύλην] Ἐξηγεῖται Ἰγνύαν· σλ. 8, Σιμοὶ τὴν κνήμην.] Ἐξηγεῖται τὸ Σιμοὶ διὰ τοῦ Μετέωροι. στ. 22, Εὐωδία.] Γραπτέον, Εὐωδία, ἢ Διορθω-

τέον, Εὐωδίαις, ὑπολαμβάνει. ΣΕΛ. 109, 14, Χρυσόθειρα Θέτιν.] Ἐν τούτῳ τε καὶ τῷ τελευταίῳ στίχῳ τοῦ ὕμνου ἐν ἀρίστῳ ἀντιγράφῳ κατ' αἰτιατικὴν φησὶν εὐρεῖν γεγραμμένον Χρυσόθειρα Θέτιν. στ. 15, Νηρέος.] Γρ. Νιρέος, ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀντιγράφου. στ. 16, Πηλεί.] Γρ. Πηλεῖ, συνηρημένως. στ. 18, Ἡ τὸν δουριμανῆ, τὸν τ' Ἄρεα πτολέμων.] Γρ. ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀντιγράφου, Ἄ τὸν δουριμανῆ, τὸν τ' Ἄρεα πτολέμων. στ. 25, Δ' εὐμενέων.] Οὕτως εὔρε γεγραμμένον ἐν τῷ προδηλωθέντι ἀντιγράφῳ· τέως δὲ διορθοῦτο, Δ' ἡμείων, ἢ Δ' ὕμνεϊον, ἢ Δ' ὕμναϊον, ΣΕΛ. 110, σλ. 21, Ὡς δὲ τὸν νοῦν.] Δ. Τόσα δὲ τὸν νοῦν. ΣΕΛ. 111, σλ. 20, Καὶ ὡς καλόν.] Γρ. Καὶ ὡς καλῶν. ΣΕΛ. 115, σλ. 5, Ὑπὸ βλοσυρῷ.] Δ. Ὑποβλοσυρῷ, συνθέτως. ΣΕΛ. 121, σλ. 6, Εἴθε.] Γρ. Εἴθε. σλ. 9, Δέος μὴ τοῦτο.] Δ. Δέος οἱ μὴ τοῦτο. ΣΕΛ. 128, σλ. 16, Καὶ κατὰ ποίαν.] Ἐὰ κατὰ χώραν τὸν διαζευκτικόν (*Ἡ κατὰ ποίαν)· στίζει δὲ καὶ ἐκδέχεται τὸ ὅλον χωρίον, καθὰ καὶ ἡμεῖς ἀνωτέρω (σελ. 130) ἐσημειωσάμεθα. ΣΕΛ. 131, στ. 17, Ὡς ἀν' ἐγώ.] Δ. Ὡσα ἐγώ. ΣΕΛ. 134, στ. 8, Τῆ Χαρικλεία.] Δ. Ὡσαύτως.

Βιβλ. Δ, σελ. 139, στ. 5, Οὐκ ἀποκναίεις.] Γρ. ἐξ ἐτέρων ἀντιγράφων, Οὐκ ἀποκνεῖς. ΣΕΛ. 144, στ. 2, Οὐ γὰρ δὴ μὴ ἀνάξιοί γε ὄντες.] Δ. Οὐ γὰρ δὴ μὴ ἀν' (ἢ Οὐ γὰρ δὴ μὴν) ἀξιοί γ' ὄντες. στ. 24, Ὡ Χαρικλῆς.] Δ. Ὡ Χαρίκλεις. ΣΕΛ. 145, στ. 23, Συνωφελεῖται θεραπευομένῳ.] Δ. Συνωφελεῖται δὲ θεραπευομένῳ. ΣΕΛ. 146, στ. 2, Τοῦτο, οὐκ ἄλλοτι.] Στίζει, Τοῦτο. οὐκ ἄλλο τι, τοῦ Κ γράφαντος, Τοῦτο οὐκ ἄλλο τι. σλ. 7, Κύλοιδιᾶ.] Ἀποδοκιμάζει τὴν διὰ τῶν δύο λ τοῦ Κ γραφὴν. ΣΕΛ. 147, σλ. 21, Ἄς εἰκὸς ἦν ἐκείνην.] Γρ. παραπλησίως. ΣΕΛ. 150, σλ. 19, Ὡ γλυκεῖα, καὶ μέχρις ὥρας θυγατερ.] Καθάρπεται τοῦ Δ, κακῶς ἐρμηνεύσαντος τὸ Μέχρις ὥρας, *Ad exiguam tetpripis*, τουτέστι Πρὸς βραχὺ μέρος χρόνου, δεόν ἐκδέχεται τὸ Ὡρας, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας τοῦ μετὰ μικρὸν (σελ. 151), ῥηθισομένου, Ὡ μάτην Ὡραία. ΣΕΛ. 152, σλ. 3, Νόθου.] Δ. Νόθον. ΣΕΛ. 154, στ. 24, Κιστίδι.] Δ. Κοιτίδι, ἢ Κυτίδι. ΣΕΛ. 158, στ. 2, Καὶ πάσης κατηφείας ἀνάπλεων.]

Γρ. Καὶ ὄλον κατηφείας, δίχα μέντοι τοῦ ἐπαγομένου, Ἀνάπλων. ΣΕΛ. 162, στ. 22, Μόνον.] Συνάπτει τῷ προηγησαμένῳ, τὴν Αὔριον, ὡσπερ οἱ μεταφράσαντες. ΣΕΛ. 165, στ. 3, Ἄλλ' εὐθύμους.] Γρ. Ἄλλ' ἀνευθύμους.

Βιβλ. Ε, σελ. 173, σλ. 5, Λανθάνω τὴν δίηγησιν κ.τ.λ.] Γρ. παραπλησίως, περιγράφων τὰ ἐν μέσῳ. ΣΕΛ. 182, στ. 1, Κερδήσωμεν.] Δ. Κερδήσομεν. ΣΕΛ. 184, στ. 19, Ὡς ἂν λανθάνοι.] Γρ. Ὡς ἦν λανθάνοι. ΣΕΛ. 186, στ. 5, Μεγίστῳ.] Γρ. Μεγάλῳ, οὕτω κυρίως ἐπωνομαῖσθαι λέγων τοὺς Περσῶν βασιλέας. τῇ δὲ τοῦ Θεοῦ προσηγορίᾳ, ἧς μετεποιοῦντο καὶ αὐτῆς οἱ βασιλεῖς, παρατίθησιν (ἐν ταῖς πρὸ τῶν Αἰθιοπικῶν ἀγράφοις σελίσσι) καὶ μαρτύριον Αἰσχύλου ἐν οἷς περὶ τῆς Δαρείου γυναικὸς λέγει (Περσ. 155),

Θεοῦ μὲν ἐνάτιρα Περσῶν, θεοῦ δὲ καὶ μήτηρ ἔφυσ.

προσπαρατιθέμενος καὶ τὸ εἰρημένον τῷ Σχολιαστῇ, « Τοὺς » βασιλεῖς θεοὺς καλοῦσιν οἱ Πέρσαι ». ΣΕΛ. 187, στ. 21, τὴν ἐμοί.] Οὕτω γρ. ΣΕΛ. 190, στ. 23, Ὑπερφέρουσα.] Γρ. Ὑπερφέρουσαν. ΣΕΛ. 199, στ. 5, Ἄλλ' (οὐ γὰρ ἦν κ. τ. λ.).] Τοῦτο ἐξ Εὐριπίδου εἰληφθαι οἶεται, εἰς ἰαμβεῖον ἐντείνων αὐτῶσι,

..... Ἄλλ' οὐ γὰρ ἦν

Τοὺς δυστυχεῦντας μὴ οὐχὶ πάντα δυστυχεῖν.

ἀλλ' οὔτε παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ εὔρηται, ἄλλως τε ἡμάρτηται ὁ δεύτερος στίχος, ὀρθῶς ἂν ἔξων, εἰ ἐγράφετο,

Τοὺς δυστυχεῦντας οὐχὶ πάντα δυστυχεῖν.

ΣΕΛ. 210, στ. 3, Ἡ δὲ (ἔστι γὰρ τι κ. τ. λ.).] Οὕτω τάττει τὸ διὰ μέσου, Ἡ δὲ (ἔστι γὰρ τι χρῆμα σοφώτατον) καιρὸν διαδέσθαι δραστήριος, κ. τ. λ. ΣΕΛ. 221, στ. 15, Πόθεν;] Γρ. Ἐρωτηματικῶς τὸ Πόθεν.

Βιβλ. Ε, σελ. 228, σλ. 3, Χεμμίτιδι.] Γρ. ὡσαύτως. ΣΕΛ. 229, σλ. 12, Ὡς οὐ δέοι διὰ τὴν ἐπ' ὀλίγον... ἀπεγκωκέναι τῶν ἐν χερσίν.] Δ. Ὡς οὐ δέοι τὴν ἐπ' ὀλίγον καὶ πρὸς καιρὸν ἀπόλυχίαν τέλειον ἀπεινωκέναι, ὑποτιθέμενος ἄλλὰ τὸ μὲν ἐν χερσὶ χρῆναι κ. τ. λ. φάσκων τὸ Νῦν οὐδὲν ἕτερον εἶναι ἢ ἐπ' ἐξήγησιν τοῦ Ἐν χερσίν, ᾧ καὶ παρατίθηται τὸ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 255), Πρὸς τῆς ἐν χερσὶ πανηγύρεως. ΣΕΛ. 230, στ.

23, Καλῶς κατὰ τοῦτο.] Δ. Καλῶς καὶ τοῦτο. ΣΕΛ. 252, στ. 11, Τὰ πλώϊμα δὲ τοῖς ἐμποροῖς κ. τ. λ.] Παραβάλλει τῷ ἀνωτέρῳ (σελ. 203) Μηδέπω τῆς ὥρας εἶναι τὰ πλώϊμα. στ. 15, Ὑμέτερον.] Δ. παραπλησίως. ΣΕΛ. 233, στ. 19, Ἐξένωσας.] Δ. Ἐξέωσας. ΣΕΛ. 235, στ. 12, Ἀσμένῳ γένδιτο.] Γρ. ὡσαύτως. ΣΕΛ. 252, στ. 18, Πρὸς ἰναντίου.] Δ. Προσεναντίους, συνδέτως καὶ κατ' αἰτιατικὴν.

Βιβλ. Ζ, σελ. 258, στ. 15, Τῆ ψυχῆ.] Ταύτην ἐγκρίνει τὴν γρ. στ. 18, Ὡσπερ οἱ ἐξ ἐπιλήψεως.] Δ. Ὡσπερὶ ἐξ ἐπιλήψεως. ΣΕΛ. 260, στ. 13, Τῷ γιγνομένῳ.] Γρ. Τῷ γενομένῳ, παραβάλλον καὶ τῷ ἐν τοῖς ἐξῆς (σελ. 267) ῥηθησομένῳ, Χάριν τε τὴν γενομένην· οὕτω γὰρ ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ἀναγνώστειον εἶναι ὑπέληψε κατὰ τὸν ἀόριστον. ΣΕΛ. 268, στ. 10, Καθαρὸν τὸ ἠδόμενον.] Γρ. οὕτω, δίχα τοῦ Εὐθύμημα. στ. 23, Τὸν δὲ παῖδα . . . χρεωστεῖσθαι.] Σημειοῦται (ἐν ταῖς ἐπιτέλει τῶν Αἰθιοπικῶν ἀγράφοις σελίσιν) ὅτι καὶ οἱ Λατῖνοι ἐν τοῖς Πανδέκταις ἐμιμήσαντο τὴν φράσιν, εἰπόντες, *Qui debentur* (οἱ χρεωστούμενοι), ἀντὶ τοῦ *Quibus debetur* (οἷς χρεωστεῖται). ΣΕΛ. 270, στ. 23, Παντοίαις κολακείαις . . . ἐπαγομένη.] Ταύτην ἐγκρίνει τὴν γρ. ΣΕΛ. 271, στ. 14, Μῆτι γε.] Γρ. παραπλησίως. ΣΕΛ. 272, στ. 7, Ἀπ' οἰκήματος, ἐπὶ μικρῷ.] Οὕτω γράφει, καθ' ἀπλόμενος καὶ τοῦ Λ, ὡς κακῶς ἐρμηνεύσαντος τὸ Ἀπ' οἰκήματος. στ. 23, Εὐέλπεις.] Ταύτην ἐγκρίνει τὴν γρ. ΣΕΛ. 275, στ. 5, Κατιφεῖς δὲ κ. τ. λ.] Σημειοῦται ὡς κατ' ἀντίπτωσιν εἰρημένον, ἀντὶ τοῦ Καλιφῶν δὲ καὶ δεδακρυμένων πλησιασάντων τῶν περὶ τὸν Θεαγένην. στ. 10, Ὅν χαίροντας καὶ εὐφημοῦντας κ. τ. λ.] Σημειοῦται ὡς ἐξ Εὐριπίδου εἰλημμένον. στ. 21, Μῆτι γε δὴ ξένων, καὶ εὐτελέστερον τὸ νυνὶ κ. τ. λ.] Γρ. Μή τι γε, καὶ Δ. Εὐτελέστερον τὰ νῦν. ΣΕΛ. 278, στ. 1, Μόνον οὐκ. . . ἀλλὰ καὶ νοῦς.] Γρ. συνδέτως, *Μονονομῆ*, καὶ ἐξαλείφει τὸ ἐπαγομένον ἀλλά. ΣΕΛ. 289, στ. 14, Ἐρασμία τε καὶ εὐόμιλος.] Γρ. παραπλησίως. ΣΕΛ. 290, στ. 18, Οὐχ ἄρπαγμα . . . ἠγεῖται τὸ πρᾶγμα.] Προαιρεῖται τὸ Ποιεῖται τοῦ ἠγεῖται. ΣΕΛ. 291, στ. 15, Τῶν σῶν πόθων.] Δ. Τῷ σῶ πόθῳ, συνάπτων τῷ Ἐκμεμνηυῖα. τοιαύτην δὲ τινα

γραφὴν πρὸ τοῦ Σαλμασίου ἐξέφρασε καὶ ὁ Α, *Estant aveo-
ques si grande raison passionnée, et presque forcenée de
vostre amour.* στ. 20, Ἐνήθλησεν.] Φέρει τὴν αὐτὴν γρ. ΣΕΛ.
292, στ. 4, Μήτι γε.] Δ. τὸν αὐτὸν τρόπον: ΣΕΛ. 303, στ. 4,
τῶν ἀτόπων τῆς ἐπαγγελίας τὸν σκοπόν.] Ταύτην προαιρεῖ-
ται τὴν γρ. πλὴν ὅτι (ἐπιλαθόμενος ἴσως) Σκοπὸν, δίχα τοῦ
ἄρθρου γράφει. ΣΕΛ. 304, στ. 22, Ἐμοὶ δέ.] Γρ. παρα-
πλησίως. ΣΕΛ. 305, στ. 18, Εἰ δὲ ἐπιμένοι . . . οὐ χαιρήσει.]
Γρ. Ἐπιμένοι τρέπει δὲ τὸ Χαρίση τοῦ Κ εἰς τὸ Χαρίσει. ΣΕΛ.
306, στ. 2, τὸ μεσημβρινόν.] Εξηγεῖται (Ἐν ταῖς πρὸ τῶν
Αἰθιοπικῶν ἀγράφοις σελίδι), Κατὰ τὴν μεσημβρίαν, παρα-
τιθέμενος ἐκ Θεοκρίτου (Α, 15) τὸ μεσαμβρινόν, καὶ προσ-
τιθεὶς ὅτι κατὰ τὸν αὐτὸν τύπον λέγεται, τὸ πρωϊνόν, τὸ
δειλινόν, καὶ δειλινόν. στ. 6, Ἀρχαιονοχόοις.] Γρ. ὡσαύτως.
στ. 11; Διότι καὶ κ. τ. λ.] Προαιρεῖται τὸ Διότι γε.
ΣΕΛ. 307, στ. 16, Ἄλλην συνοικεῖν ἀντὶ κ. τ. λ.] Παρ-
έλαβε τὸ Ἄλλην μόνον, γράφων, Σοὶ δὲ ἄλλην συνοικεῖν εἶναι
ἀντὶ κ. τ. λ. ΣΕΛ. 308, στ. 3, Ἐμοὶ μελήσει ταῦτα κ.τ.λ.]
Ἐκ ποιητοῦ τινος μετεννήχθαι ὑπέληφεν, εἰς ἱαμβεῖον ἐν-
τείμων οὕτως,

Ἐμοὶ μελήσει ταῦτα χ' ἱρκίοις θεοῖς
τοῖς παραβαδίσι

στ. 7, Μήτι γε] Δ. παραπλησίως.

Βιβλ. Η, σελ. 309, στ. 4, Ἐπίμαχον.] Καθάπτεται
τοῦ Α, κακῶς ἰρμνεύσαντος τὸ Ἐπίμαχον, *Exrugnatu
facilem*, παρατιθέμενος σαφνείας ἕνεκα τὸ μετ' ὀλίγα
« Ἀμφίβολον Αἰθιοφί τε καὶ Αἰγυπτίοις ». ΣΕΛ. 310, στ.
5, Ἐξήτει μὲν καὶ τὰς Φίλας, ἐξήτει δὲ κ. τ. λ.] Γρ. ὡσαύ-
τως. στ. 21, Πεπεισμένον.] Δ. παραπλησίως. στ. 24, Γεγό-
νοι.] Γρ. τὸ αὐτό. ΣΕΛ. 311, στ. 9, Παρενείρων.] Ταύτην
ἐγερῖται τὴν γραφὴν. ΣΕΛ. 314, στ. 3, Ἐζήτει.] Κἀνλαῦθα
Ἐζήτει, ὡς μικρῶ πρόσθεν γραπτέον εἶναι διατείνεται. ΣΕΛ.
317, στ. 21, Ἡ οὐ πάντως ἀπιστα λέξων κ.τ.λ.] Δ. Ἡ πάντως
εὐπιστα λέξων, δεύτερον, Ἡ οὐ πάντως ἀπιστα λέξων, καὶ
τρίτον (μικρᾷ διασπολῇ ἀντὶ τελείας σιγμῆς μετὰ τὸ λέξων),
Ἡ οὐ πάντως εὐπιστα λέξων, ὀφθεῖν μοι μόνον Ὅροονδάτης.

ΣΕΛ. 318, στ. 6, Καὶ ἅμα ἐννοῦσα κ. τ. λ.] Προαιρεῖται τὴν ἑτέραν γραφὴν, οὕτω διαστέλλων, Καὶ ἅμα ἐννοῦσα ὡς οὐκ ἔστι, πῶς γὰρ; ἑμαυτῆς ἀπογνοῦσα φείσομαι ἄλλων, ἢ, . . . Ἔστι πῶς γὰρ ἑμαυτῆς ἀπογνοῦσα φείσομαι ἄλλων; ΣΕΛ. 319, στ. 10, Λυσιῶσαι.] Προαιρεῖται τὴν ἑτέραν γρ. Λυσιῶσαι. ΣΕΛ. 320, στ. 5, Ἐχοι.] Γρ. οὕτως. ΣΕΛ. 323, στ. 12, Τῆς διακονουμένης.] Γρ. παρακλησίως. στ. 23, Τῷ φθοροποιῷ δεδευμένου.] Δ. Τῶν φθοροποιῶ δεδευμένων. ΣΕΛ. 324, στ. 4, Ἐμπίπρατο.] Γρ. Ἐπίπρατο. ΣΕΛ. 333, στ. 9, Καὶ τὰ δόκητα.] Δ. Καὶ ἀδόκητα, ἢ Καίτ' ἀδόκητα, ἢ Εἰ κ' ἀδόκητα. γέγραπται δ' οὐ πάνυ τι ἐναργῶς. στ. 18, Ἀρσακείων.] Δ. Ἀρσακίων. ΣΕΛ. 338, στ. 2, Ἐρρώμένη.] Οὕτω γρ. ΣΕΛ. 341, στ. 17, Τυραννικόν.] Ταύτῳ γρ. στ. 21, Εἰ περισώσιεν.] Γρ. ὁμοίως. ΣΕΛ. 342, στ. 1, Τῇ Ἀκοῇ.] Γρ. Τὴν ἀκοήν. στ. 8, Τὴν ὁδοιπορίαν.] Φέρει τὴν αὐτὴν γρ. ΣΕΛ. 343, στ. 4, Ὑπὸ νυκτός τε καὶ τόπων ἀπειρίας ὁμοῦ κ. τ. λ.] Δ. Ὑπὸ νυκτός τε καὶ τόπων ἀπειρίας, πορρωτέρω ἢ ὅπου ἦν προσῆκον φθάνειν, τῶν φιλίων ἀποσφαλέντες. ΣΕΛ. 347, στ. 5, Ἐν αἰχμαλώτῳ τύχῃ ὑπὸ τῶν πρὸς ὀλίγον ὕστερον κ. τ. λ.] Προκρίνει φησὶ τὴν γραφὴν τῶν ΚΑ, καίπερ γράφων, Ἐν αἰχμαλώτῳ τύχῃ πρὸς ὀλίγον ὕστερον ὑπηκόων.

Βιβλ. Θ, σελ. 359, στ. 16, Ὡς οὐδεμιᾶς ὦν φροντίδος.] Γρ. Ὡς οὐδεμιᾶς ὄν φροντίδος. ΣΕΛ. 360, στ. 22, Ταπεινοτέρου πρὸς τῶν ἐργαζομένων ἐπιρραγένιος, ἐπίχυσις.] Γρ. Ταπεινοτέρου πρὸς τῶν ἐργαζομένων ἐπιλαχέντος, ἐπίχυσις. οἶεται δὲ τὸ Ἐπιλαχέντος εἶναι παρὰ τὸ Ἐπιλαχαίνω. ΣΕΛ. 361, στ. 13, Ἀχρι δὴ τὸ φῶς.] Ταύτην ἐγκρίνει τὴν γρ. ΣΕΛ. 362, στ. 1, Ἐξικμάσθαι.] Γρ. ταυτό. στ. 3, Ἐνεδρεῦον.] Δ. Ἐνέδρευεν, ἢ Ἐνήδρευεν. Στ. 20, Ἀρδοντα, καὶ . . . ἐπομβρίζοντα.] Προαιρεῖται τὸ τοῦ Κ, Ἀρδοντος, καὶ . . . ἐπομβρίζοντος, ὡς γενικὴν ἀπόλυτον ΣΕΛ. 363, στ. 1, Συναφαυαίνεσθαι.] Ἴσως φησὶ διορθωτέον, Συναφαυαίνεσθαι. στ. 6, Ἀπόντα.] Προκρίνει τὴν γρ. Ἀπαντῶσα. στ. 17, Τῶν κατὰ Σύνην ἐξῆς Περαινομένων.] Δ. Τὸ κατὰ Σύνην ἐξῆς περαινωμεν. ΣΕΛ. 365, στ. 10, Ἐγχειρίζειν.] Γρ. ὁμοίως. ΣΕΛ.

366, στ. 2, Κλαυθμυριζόμενα ἐπαγωγόν.] Γρ. ὡσαύτως. στ. 12, Ἀφυπνωμένους.] Τὴν αὐτὴν φέρει γρ. στ. 19, Πρὸς τὸ μᾶλλον καταιδέσαι.] Γρ. παραπλησίως. ΣΕΛ. 367, στ. 6, Αὐτός.] Οὕτω γρ. ΣΕΛ. 369, στ. 1, Ὀρμωμένους.] Προκρίνει τὴν ἑτέραν γρ. Ὀρμημένους. ΣΕΛ. 370, στίχ. 17, Ὡς ὀπλί- ζειν.] Ταυτὸ τοῦτο γρ. ΣΕΛ. 372, στ. 12, Τῶν μεταξύ.] Δ. Τῶ μεταξύ. ΣΕΛ. 377. στ. 21, Πρὸς ἐναντίου σφίσιν ἦν.] Δ. ὡσαύτως. ΣΕΛ. 385, στ. 5, Ὑφιστάμενοι.] Γρ. ὁμοίως. ΣΕΛ. 386, στ. 4, Ἰλήκοιτε.] Γρ. ὡσαύτως. ΣΕΛ. 388, στ. 22, Χρημάτων ἐν ἀνθρώποις.] Δ. Χρῆμα τῶν ἐν ἀνθρώ- ποις.

Βιβλ. Ι, σελ. 390, στ. 9, Παραποταμίας.] Γρ. τὸ αὐ- τό. ΣΕΛ. 395, στ. 17, Δένδρα παραλλάττοντα ἢ κατ' ἄλ- λας.] Τὴν αὐτὴν φέρει γρ. ΣΕΛ. 401, στ. 5, Ὡ φιλ- τάτη, τί οὐχί.] Γρ. ἀπαραλλάκτως. στ. 20, Τῶ τε κάλ- λει, τότε πλέον.] Γρ. ὡσαύτως. ΣΕΛ. 402, στ. 13, Σὺν πολλῶ.] Ἐξηγεῖται τὸ Σὺν πολλῶ *Cum magno pretio, ma- gna mercede*, ὅ ἐστιν Ἐπὶ μεγάλῳ μισθῶ, ἐρῶσθαι δηλο- νότι τὸ χωρίον ὑπολαμβάνων. ΣΕΛ. 405, στ. 18, Μετάστα- σιν.] Τὴν αὐτὴν ἔχει γρ. ΣΕΛ. 406, στ. 11, Οἱ περιέστη.] Τοῦτο ἐγκρίνει. ΣΕΛ. 425, στ. 4, Κασσίας.] Τῶ Κάδας τοῦ Κ τοῦτο μόνον προσγράφει ὅτι, « Ἐν ἀρχαίοις Λεξικοῖς, » Ἐλαιον Κάδας (ἢ Κάδης) ἐρμηνεύεται, Ἐλαιον Ὀξυκέ- » δρου ». ἔστι δὲ τὸ ἀρχαῖον Λεξικόν, οὗ μνημονεύει ἐνταῦθα, τὸ αὐτὸ καὶ ὅπερ Ἀραβικολαϊνικὸν Λεξικὸν ἀλλαχοῦ (Περὶ Ὀμίω. Ὑλ. Ἰατρ. σελ. 169-171) καλεῖ ὁ αὐτὸς Σαλμά- σιος. οἶεται δ' ἐκεῖ τὸ ἐκ Κάδης (τουτέστι Ληκύθου) ἔλαιον ταῦτόν εἶναι τῶ ἄλλως Βισσελαίῳ ἢ Βησσελαίῳ καλουμένῳ, παρὰ τὴν Βῆσσαν ἢ τὸ Βήσσιον, εἶδος ὃν καὶ αὐτὸ ἀγγείου λη- κύθῳ παραπλήσιον. καὶ ταῦτα μὲν ὁ Σαλμάσιος ἔστι δὲ πάμπαν ἀλλότριον τοῦ προκειμένου παρ' Ἡλιοδώρῳ χωρίου τοῦτο, ὁποῖον ἂν εἴη δῆλωσι, τὸ τῆς Κάδης ἔλαιον. ΣΕΛ. 446, στ. 22, Ἐμισιγός.] Δ. ὡσαύτως.

ΤΩΝ ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

- Σελίδι 7, στίχοι 32, Φολάτειν, Γράφει, Φολάττειν.
 στ. 36, Αὐτοκλιονῶ, γρ. Αὐτοκλιονῶ. — Στ. 14, Ἄληθῶν
 ἰπειρῶντο.] Οὕτως αἱ ΚΑ καὶ ΑΑ· οἱ δὲ λοιποὶ,
 ὡς ὁ Κ καὶ ἡ Β.
- Σελ. 11, στ. 18, Φατυτικῶ, γρ. Φατυικῶ.
 Σελ. 29, στ. 34, Ἐρινύες, γρ. Ἐρινύες.
 Σελ. 47, στ. 3, Ἐνκόν, γρ. Ἐνικόν.
 Σελ. 62, στ. 28, « Εὐαγγελίζομαι σε, γρ. Εὐαγγελίζομαι σε.
 Σελ. 78, στ. 32, Μείλα σκυλμοῦ, ἥσθιον, γρ. Μείλα σκυλμοῦ ἥσθιον.
 Σελ. 83, στ. 34, Κέντωνά, γρ. Κέντρανά.
 Σελ. 105, στ. 30, Σκύλης, γρ. Σκύλλης.
 Σελ. 110, στ. 35, Οὐκ ἀπεικότως, γρ. Οὐκ ἂν ἀπεικότως.
 Σελ. 113, στ. 3, Σελ. 108, γρ. Σελ. 108, στ. 2.
 Σελ. 125, στ. 20, Ἄρχηται, γρ. Ἄρχεται.
 Σελ. 141, στ. 24, (σελ. 178), γρ. (σελ. 268).
 Σελ. 152, στ. 36, Θυλυκῶς, γρ. Θηλυκῶς.
 Σελ. 162, στ. 14, Ἔοικε δὲ, γρ. Εἰκὸς δὲ.
 Σελ. 165, στ. 9, Κάκει, γρ. Κάκει.
 Σελ. 177, στ. 1, Χαριστήρια, γρ. Χαριστήρια.
 Σελ. 234, στ. 21, Σελ. 173, γρ. Σελ. 273.
 Σελ. 257, στ. 28, Γράφαν, γρ. γράφειν.
 Σελ. 269, στ. 31, Κετήμεδα, γρ. Κεκτήμεδα.
 Σελ. 275, στ. 26, Ἐναντίας τῆ χρήσει κ. τ. λ. μέχρι τοῦ Ἐφρούρου,
 γρ. Μεταφορικῶς τιθεμένοι, ἀπὸ τοῦ, Ὡς τείχος
 τὴν λόχμην κατὰ τῶν ἐναντίων πρὸςβάλλοντο.
 Σελ. 291, στ. 19, Συνερχομένους εἰς ἓν, καὶ παρ' ἀλλήλους ἰόντας,
 γρ. Εἰς ἓν συνερχόμενοι, καὶ παρ' ἀλλήλους ἰόντες.
 Σελ. 297, στ. 27, Ἐκ τῶν ΚΑ καὶ ΑΑ, γρ. Ἐκ τῶν ΚΑ (ἐν αἷς καὶ
 Ἐρμημένους) καὶ ΑΑ.
 Σελ. 309, στ. 6, Καταφρακτῶν, γρ. Καταφράκτων.
 Σελ. 331, στ. 21, Σωφρονύνη, γρ. Σωφροσύνη.
 Σελ. 358, στ. 34, Δενδροτυπεῖς, γρ. Ἰσως (ὡς τινες διορθοῦνται)
 Κεντροτυπεῖς.
 Σελ. 359, στ. 4, Ταυριλάτην, γρ. Ταυριλάτην.

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΑΙΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΣΙΝ ΗΡΜΗΝΕΥΜΕΝΩΝ,
ἢ ὍΠΩΣΟΥΝ ΗΡΕΥΝΗΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

Σημειῶσαι ὅτι αἱ λέξεις ἂν ἀστερίσκος πρόκειται, ἢ οὐκ ἔστιν ἐπισημασμένη
σαν ἐν τοῖς λεξικοῖς, ἢ οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας.

ΑΓ - ΑΙ

Ἄγαθος. Ὡ γὰρ, 122.
Σὺν τῷ σῶ ἀγαθῷ, 322.
Ζήτει καὶ, Θυμόν.
Ἀγορασία, 316.
* Ἀγκα ἢ Ἀγκη, 113, 372.
Ἀγκύλη, 113.
Ἀγκῶν, 113.
Ἀγῶνες Ἑλλάδος, 139.
Ἀγωνισμάτων ἀριθμὸς καὶ
τάξις, 155.
ΑΔΗΝ (εἰς) λήγοντα ἐπιρρή-
ματα, 302.
Ἀδιάχυτος, 235.
Ἀδολεσχῶ, 97.
Ἀδώνια, 180.
Ἀερονομία, 360.
Ἀετὸς, σημαίνει Α Ἔτος,
158.
Ἀεὶ καὶ μάλλον, ἢ Ἀεὶ καὶ
πλέον, 263.
Ἀθηναία, ἀντὶ τοῦ Ἀττικῆ,
60.
Ἀθηναίη, ὄνομα κύριον, 34.
ΑΙΑ, ἢ ΑΙΗ (εἰς) ὀνόματα
ἀπὸ τῶν εἰς Η, 34.
Αιβάνη, 48.

ΑΙ

Ἄιγυπτος, 98, 314, 371.
Ἄιθάλη, 349.
Ἄιθίοπες διττοὶ, 286.
Ἄικία διαφέρει τοῦ Ἰβρις, 25.
Ἄιλιος, 168.
Ἄιμα ἀποπτύειν, 69.
Ἄιματι κλαίειν, ἢ δακρύειν,
151, 152.
Ἄινιαν ἢ Ἄινιεύς, 107, 109.
ΑΙΝΩ (εἰς) ῥήματα, 342.
Ἄιόλα χορεία, 345.
Ἄιόλος ὄφιοις, 344.
Ἄι περὶ τὴν, 14.
Ἄιρομαι. Ζ. Τέλος.
Ἄισθάνομαι, μετὰ μετοχῆς,
118.
Ἄιτιατῆ καὶ εἰς α συνηρημένον
ἐκ τοῦ εα, 198.
Ἄιτιατῆ καὶ εἰς η ἢ ην, 213.
Ἄιτιατικῆ ἀντὶ δοτικῆς χαί-
ρουσιν οἱ Ἀττικοὶ, 56.
Ἄιτιατικῆ πλεθυντικῆ τῶν
εἰς εως, 229.
Ἄιτιατικὴν (εἰς) ἀπὸ δοτικῆς
μετάβασις, 157, 250.
Ἄιψα, 96.

Α α α

- Ἐκέομαι, 143.
 Ἐκεσίας, ὄν. κύρ. 143.
 Ἐκεστὴς, 143.
 Ἐκεστίνος, ὄν. κύρ. 143.
 Ἐκκίζομαι, 64.
 Ἐκκισμὸς, 204.
 Ἐκκολος, 77.
 Ἐκουμένος, ὄν. κύρ. 143.
 Ἐκρατον ὕδωρ, 87.
 Ἐκριβές (τὸ) τοῦ ἔαρος, 185.
 Ἐκριες, 1.
 Ἐκροθάλυπτον, 79.
 * Ἐκρότιτος γῆ, 288.
 Ἐκρώρεια, 1.
 Ἐλαλαγμὸς, 121.
 Ἐλαλάζω, 121.
 Ἐλαλητὸς, 121.
 Ἐλειγνός, 2.
 Ἐλεκτρῶν φίλος Ἄρεως, 37.
 ΑΛΕΟΣ καὶ ΑΛΙΟΣ (εἰς)
 ὀνόματα, 347.
 Ἐλες θεῖοι, ἢ ἱεροὶ, 160, 199.
 ΑΛΙΟΣ. Ζ. ΑΛΕΟΣ.
 Ἐλλά. Ζ. Μαῖλλον.
 Ἐλληγορικοί. Ζ. Ὀνειροί.
 Ἐλλη πη, 71.
 Ἐλλόκοτος, 146, 147.
 Ἐλλως, 179, 180 — προ-
 γαίται τῶν συγκριτικῶν, ἢ
 τῶν ὑπερθετικῶν, 331.
 Ἐλύω, 145.
 Ἐράω, 80.
 Ἐμέθυσος, 172.
 Ἐμετάκλητος, 64.
 Ἐμμά, 359, 360, 363.
 Ἐμφί (οἱ) τὸν, ἢ τὴν, 14.

- Ἐμφιθαλής, 40.
 Ἐν μετὰ μέλλοντος ὀριστι-
 κοῦ, 62.
 Ἐναγκαίη, 34.
 Ἐναγκαῖος (ἦ), 214.
 Ἐνάγκην (παρὸς). Ζ. Πρός.
 Ἐνάγραπτος, 148.
 Ἐνακόλουθοι συντάξεις, 2,
 96, 107, 176, 178, 183.
 Ἐνακωκύω. Ζ. Λίγειον.
 Ἐναλύω, 90.
 Ἐναμετρέομαι, 39.
 Ἐναπείδω, 3.
 Ἐναπλήθω, 123.
 Ἐναπνέω, 272.
 Ἐνασπαστὸς πύλη, 297.
 * Ἐναφαίνω, 187, 188.
 * Ἐναφέρω ἀντὶ τοῦ Ἐνα-
 μιμνήσκομαι, 334.
 Ἐναφέρω εἰς τινα, 109.
 Ἐνειλέω, 336.
 Ἐνεμιαῖον, Ἐνεμίδιον, Ἐνε-
 μιον, 124.
 Ἐνεμος ἐξώστης, 42. Ζ. καὶ
 Πίπτει.
 Ἐνεμῶ. τὸ ὄμμα ἠνεμαμέ-
 νος, 125.
 Ἐνερέπτω, 306.
 Ἐνευρίσκω διαφ. τοῦ Εὐ-
 ρίσκω, 16, 166, 200.
 Ἐνέχομαι διαφ. τοῦ Ἐντ-
 έχομαι, 169.
 Ἐνθρωπος. Τὸ ἐξ ἀνθρώπων
 κάλλος, τὰ ἐξ ἀνθρώπων
 χρήματα, Αἱ ἐξ ἀνθρώ-
 πων πωληγαί, Ἡ ἐξ ἀν-

- Ἐρώτων εὐδαιμονία, ἢ ἀσφάλεια, 54.
 Ἐνδυπηρετέω, ἢ Ἐνδυπουρ-
 γέω, 257.
 Ἐνιμάω, 190.
 Ἐντέχομαι. Ζ. Ἐνέχομαι.
 Ἐντίθεος, 148.
 Ἐντικρὺ διαφ. τοῦ Ἐντικρυς,
 315.
 Ἐντίπλωσις, 2, 96, 107,
 176, 178, 183.
 Ἐντρον. Ζ. Τροφώνιου.
 ΑΝΩ (εἰς) ῥήματα, 341.
 Ἐνω (ἢ) βουλῆ, 17.
 Ἐξία. Ζ. Πράττω.
 Ἐξίωσις ὀνομάτων, 259, 260.
 Ἐξουμῖς, ὄν. κύρ. 354.
 Ἐξουμίτης, 354.
 Ἐορ (ἢ καὶ τὸ), 77.
 Ἐορίστων σύγχυσις καὶ ἐνεσ-
 τῶτων, 20, 39, 47, 51,
 52, 78, 172, 360 —
 καὶ Μελλόντων, 13, 44,
 360 — καὶ Παρατατι-
 κῶν, 50, 52, 362.
 Ἐορίστων τοῦ Βάλλω καὶ
 λαμβάνω σύγχυσις, 53.
 Ἐορτεὺς, 317.
 Ἐφαίρω, 188.
 Ἐπαλγῶ, 173.
 Ἐπαράσσω, 35.
 * Ἐπαράχυτον ὕδωρ, 181.
 Ἐπαρεμφάτων σύνταξις ἀπὸ
 δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν,
 157, 250. — σύνταξις
 ἑλλειπτικὴ, 133, 134,

- 142, 185, 234, 241,
 313.
 * Ἐπατῶμαι, 30, 51,
 130, 268.
 Ἐπαυθαδιάζομαι, 250.
 Ἐπειράτας, 57.
 Ἐπὸ προθέσεως σύγχυσις
 μετὰ τῆς Ἐπὶ, 9, 16,
 133, 159, 160, 165,
 205, καὶ ἀλλαχοῦ. —
 μετὰ τῆς Πρὸ, 4 — μετὰ
 τῆς Ὑπὸ, 18, 56, 174,
 252, καὶ ἀλλαχοῦ.
 Ἐπο, 337.
 Ἐποβαίνω διαφ. τοῦ Ἐπο-
 βαίνω, 56.
 Ἐποθύειν διαφ. τοῦ Ἐπι-
 θύειν, 133, 134 —
 ἕμνον, 134.
 Ἐποκναίω, 139.
 Ἐπόκροτος γῆ, 288.
 Ἐπολογίζομαι, 39.
 Ἐποπλέω, 185.
 Ἐποπίπειν αἷμα, 69 —
 ὄνθον, Ἄυτ.
 Ἐποργέστερον, 147.
 Ἐποσιμῶ, 113.
 Ἐποσυλάω. Ζ. Συλάω.
 Ἐποσφενδονάω καὶ Ἐκσφεν-
 δονάω, 55, 285.
 Ἐποφαίνω, 18.
 Ἐποφέρομαι διαφ. τοῦ Ἐπι-
 φέρομαι, 9.
 Ἐποχειροτονία, 167.
 Ἐπρόσμαχος τῆ θείᾳ στρα-
 τῶς, 279.

- Ἀπρόσφυλος, 151.
 Ἄρα, 323.
 Ἄραβος, 170.
 Ἀραγμός, 171.
 Ἀραδός, 170.
 Ἀράσσω. Ζ. Ῥάσσω.
 Ἀράχνη (ἡ) καὶ Ἀράχνης (ὁ), 351.
 Ἀράχνιον, 351.
 Ἀραχνιώω, 351.
 Ἄρδην (εἷς), 281.
 Ἀρθρου προτακτικοῦ χρῆσις, 12, 73, 101, 244, 246.
 — ὑπερβιβασμός, 259.
 — τοῦ λεγομένου ὑποτακτικοῦ ὑπερβιβασμός, 16.
 * Ἀριστίβιος, 369.
 Ἀρπαγμα ἠγοῦμαι, ἡ ποιῶμαι, 244.
 Ἀρσάκη (ἡ), καὶ Ἀρσάκης (ὁ), ὄν. κύρ. 223.
 Ἀρσακίδαί, 223.
 Ἀρσάμη (ἡ), καὶ Ἀρσάμης (ὁ), ὄν. κύρ. 223.
 Ἀρσενικῶν ἀντὶ θηλυκῶν χρῆσις, 14.
 Ἀρσενικῶν καταλήξεις ἐν ὀνόμασι θηλυκοῖς, 58, 214.
 Ἀρχέκακος, 17.
 Ἀρχιοινόχρος, 253.
 Ἀσασόβας, ὄν. κύρ. 326.
 * Ἀσεβοῦμαι, 192.
 Ἀσμένω, ἡ βουλομένω μοι γίνεταί τι, ἡ ἔστι, 100, 210.

- Ἀσπάζομαι, 175.
 Ἀσσύριοι καὶ Σύροι, 162.
 Ἀσταβόρρας, ὄν. κύρ. 326.
 Ἀστάθμητος, ἡ Ἀστατας, 153.
 Ἀστειός, 98.
 Ἀστράπται καὶ Στράπται, 296, 297.
 Ἀστρασι (τοῖς), 132.
 Ἀσυνδέτου σχήματος δύναμις, 15, 56.
 Ἀσφάλειος, Ἀσφάλιος καὶ Ἀσφαλίων, 207.
 Ἄτερος, 215.
 Ἀττική. Ζ. Ἀθηναία.
 Ἀττικῆς δῆμοι, 24.
 Ἀττικῶν ἡθῆ, 112, 353.
 Ἀυαίνω, 22.
 Ἀυξωμῖς. Ζ. Ἀξουμῖς.
 Ἄυος, 22, 168.
 Ἄυη καὶ ξηρά, 22.
 Ἄυρα, 99.
 Ἄυρος καὶ Σαῦρος, 345.
 Ἄυς, (τὸ) 345.
 Ἀυτάγγελλος, 64.
 Ἀυτὸ δείξει, σημανεῖ, ἡ δηλώσει, 334.
 * Ἀυτοκτονῶ, 7.
 Ἀυτοσταδία ἢ Ἀυτοσχεδία μάχη, 195.
 Ἀυχμηρός, 8, 10, 369.
 Ἄυω ταῦτὸν τῷ Κάω, ἡ Κάω, 23.
 Ἀφετηρία, 56.
 Ἀφηγοῦμαι, 252.
 Ἀφίημι, ἡ Ἴημι γλῶσσαν.

- ἡ φωνὴν, 368.
 Ἀφιππάζομαι, καὶ Ἀφιπ-
 πέυομαι, 164.
 Ἀφοσιούμαι, 75.
 Ἀφυπνίζω, καὶ Ἀφυπνέω,
 187.
 Ἀφυπνόομαι, καὶ Ἀφυπνώω,
 295.
 Ἀχαιμένης, ὄν. κύρ. 239.
 Ἀχαιμενίδαι, 239.
 Ἀχλύμενος, 70.
 Ἀχλὺς, 70.
 Ἀχνὺς, 70.

Β

- Β συγκέχυται πολλάκις τῷ
 Κ, 64.
 Βαγῶας ὄν. κύρ. ἢ προσηγ.
 258.
 Βαλβίς, 54.
 Βάραθρον, 26.
 Βάραθρον (τὸ), καὶ Βάρα-
 θρος (ὁ), 174.
 Βαρβάρων ὀνομάτων δύναμις
 γούλικη, 219.
 Βαρυμνιάω, 30.
 Βαρύμνησις, 30, 370.
 Βασίλειος αὐλή, 257, 278.
 Βασιλέως ὀφθαλμοὶ καὶ ὦτα,
 278.
 Βασιλίσκος, 124.
 Βάσιν (ἴην) φέρειν, 295.
 Βάξις, 295.
 Βάρος, 206.
 Βέλος κωφὸν, 153.
 Βέλιον. Ζ. Πράττω.
 Βήσα, ὄν. κύρ. 203.

- Βησανλινόεια, ὄν. κύρ. 203.
 Βησανλίνθος, 203.
 Βῆσσα, 203, 383.
 Βησσαεὺς, 203.
 Βησσέλαιον, ἢ Κάδης ἔλαιον.
 383.
 Βησσίον, 203, 383.
 Βισσέλαιον. Ζ. Βησσέλαιον.
 Βλέμμα. Ζ. Διαρρίπτω.
 Βομβῶν, 222.
 * Βομβωνιάω, 222.
 Βόηρυς (ὁ), 10.
 * Βόηρυον (τὸ), 10.
 Βουβῶν, 222.
 Βουβωνιάω, 222.
 Βουκόλια, 11.
 Βουκολικὸν στόμα τοῦ Νεί-
 λου, 11.
 Βουκόλοι λησταί, 11.
 Βουλὴ (ἢ ἄνω), 17.
 Βουλομένω μοι γίγνεται τι,
 100, 210.
 Βουλυτὸς, 79, 188.
 Βράζω, 181.
 Βραχύστομος, 276.
 Βρυάζω, 181.
 Βρύχιον, 212.
 Βυσσοδομένω, 236.

Γ

- Γ προτίθεται ἐν ἀρχῇ πολλῶν
 λέξεων, 175.
 Γάμος ἐπ' ἀρότω παιδῶν, ἢ
 ἐπὶ παισὶ, 45.
 Γὰρ (σύνδεσμος) ἔπεται ταῖς
 λέξεσιν, Ἄιτιον, Σημεῖον,
 Τεκμήριον, 206.

- Γεγραμμένη εἰκὼν, 228.
 Γεγραμμένοις παραπλήσιος, 228.
 Γελάω. Ζ. Σαίρω.
 Γεννάδας, 350.
 Γενάρχης, ἢ Γεναάρχης, 149.
 Γενέτης, 110.
 Γενῆται, 24.
 Γένος, 24.
 Γῆ ἀκρότιτος, Ἀπόκροτος, Ἐπίκροτος, 288.
 Γίγνομαι ἐν ἐπισκέψει, 204.
 Ζ. καὶ ὄλος.
 Γίγνεται τί μοι ἀσμένω, ἢ βουλομένω, 100, 210.
 Γιγνόμενον (τὸ), 225, 229.
 Γλαμάω, 175.
 Γλάμπω, 175.
 Γλυκεῖαι. ἐπίθετον Ἐριννύων, 225.
 Γλώσσα. Ζ. Ἀφίμι.
 Γνόφος, 175.
 Γνώω, 175.
 Γνωμη. Ζ. Ὀρθοῦμαι.
 Γόος, 36, 37.
 Γράμμα, ἢ Γράμματα, 322.
 Γράμματα (μῦτε νεῖν, μῦτε), 24.
 Γράμματα βασιλικά, Δημοτικά, ἢ δημόδη, Ἱερά, Ἱερατικά, ἢ Ἱερογλυφικά, 148.
 Γράμματεῖον Ληξιαρχικόν, 18. — κοινόν, ἢ φρατορικόν, 24.
 Γραμματεὺς, 26.

- Γραμματιστής, 26.
 Γραφή, 283, 322, 325.
 Γρονθονεύομαι, 21.
 Γρύπες (οἱ), 353.
 Γυναικὶ χρῆσθαι, 31.
 Δ
 Δαβελός, Δαελός, Δαλός, Δαυλός, 195.
 Δαὶ ἀντὶ τοῦ Δε, ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, 361.
 Δαίμονα (καὶ πρὸς) μάχεσθαι, 165.
 Δαιμονάω καὶ Δαιμονιάω, 146.
 Δάκρυα. Ζ. Ὑγρά, καὶ Ὠδῖνες.
 Δακρύνειν αἵματι, 151, 152.
 Δάκτυλος. Ζ. Ἐποχέω.
 Δάπις καὶ Τάπις, 242.
 Δέ. ὅτε οὐκ ἀνταποδίδεται τῷ Μέν. 63. ὅτε ἐφέλεται τὸν Καί, 137.
 Δεινός. Ζ. Ἐμβαίνω.
 Δένδρεσι (τοῖς), 132.
 Δευτερεύω, 327.
 Δεύτερος, ἢ ὕστερος λόγος, 254. — φλοῦς, 31, 245.
 Δέος μὴ, 125.
 Δέω. Ζ. Μικροῦ.
 Δημία, 118.
 Δημιάδες σύλαι, 118.
 Δημιουργός, 118.
 Δῆμοι Ἀττικῆς, 24.
 Δημότης, 24.
 Δημώδης γυνή, 118.
 Διαβατήριος, 161, 322.

Διαβεβηκότα, ἢ Συμβεβηκότα
 σκέλη, 127.
 Διαβεβρηγμένους. Ζ. Ἐποβε-
 βρηγμένους.
 Διαγράφω, 92.
 Διαδράσομαι, 330.
 Διάδουσις, 213.
 Διάθεσις, 112.
 * Διαιτήμας, 94.
 Διακρίβω, 228.
 Διαλύω, 197.
 Διαμάω, 58.
 Διανίστημι τὸ φρόνημα, 156.
 Διαπείρω, 306.
 Διαπερονάω, 306.
 * Διαρραπίζω, 228, 265.
 Διαρρίπτω τὸ βλέμμα, ἢ τὰς
 ὄψεις, 145.
 Διασμύω, 58.
 Διατίθεμαι, 112. — τὴν
 σχολὴν, 101.
 Διαφύρησις, 235.
 Διαφορέω, 235.
 Διαχειρίζομαι διαφ. τοῦ Δια-
 χράομαι, 22, 250.
 Διαχράομαι. Ζ. Διαχειρίζο-
 μαι.
 Διάχουσις, 235, 239.
 Δίγλωσσος, 277.
 Δίδωμι, 176.
 Διολισθαίνω. Ζ. Ὀλισθίω.
 Δολιχός, 82.
 Δοτική. Ζ. Αἰτιατικήν.
 Δουπέω, 130.
 Δράω. Ζ. Ἐργάζομαι.
 Δυναμηροὶ θεοὶ, 148.

Δύναμις, 147 — ἐνοικεῖ,
 270.
 * Δυστυχοῦμαι, 192.
 Ε
 Ἐ, αἰτιατική τῆς Ἀντωνυ-
 μίας Ὅς, 377.
 Ἐαρ. Ζ. Πρωῖ, καὶ Πρωῶτον.
 Ἐαυτοῦ, ἐπὶ τριῶν προσώ-
 πων, 45, 64, 103, 254.
 Ἐαυτοὺς, ἀντὶ τοῦ Ἀλλή-
 λους, 7, 66.
 Ἐγγράφω. Ζ. Φράτωρ.
 Ἐγκέφαλος. Ζ. Σεῖσθαι.
 Εἰ (σύνταξις τοῦ) συνδέσμου,
 21, 27, 31. Ζ. καὶ Καν.
 Εἰ, εὐκτικὸν ἐπιρῥημα, 32.
 Εἰ γὰρ, 161, 234.
 Εἶδωλα. Ζ. Νερτέρια.
 Εἰκὼν. Ζ. Γεγραμμένη.
 Εἶμι, καὶ τὰ σύνθετα, καὶ
 τὰ συνώνυμα, ἐπὶ μέλλον-
 τος, 75.
 Εἶμί. Ζ. Ὀλος.
 * Εἶποτε, εὐκτικόν, 71.
 Εἰς Ἡμέτερον, 199, 200.
 Εἰσαγγελεύς, 348.
 Εἰσαγωγεύς, 348.
 Εἰς οὐδέεις, 52.
 Εἰσέρρω, 226.
 Εἰσφρέω, 226.
 Εἶτα. Ζ. Τοῦτο μὲν.
 Ἐκβαίνω, 40.
 Ἐκβάσιος, 161.
 Ἐκθνήσκω, 171, 199, 229.
 Ἐκκόπτειν. Ζ. Ἐξαιρεῖν.
 Ἐκλαγχάνω, 342.

- Ἐκμανθάνω, 171.
 Ἐκνικῶμαι, 214.
 Ἐκνώτων, 302.
 Ἐκπερίεμι, 243.
 Ἐκπλήσσω, 361.
 Ἐκσφενδονάω. Ζ. Ἀποσφεν-
 δονάω.
 Ἐκτάττομαι, 195.
 Ἐκτικόν, 208.
 Ἐκτιμάω, 318.
 Ἐκτόπως, 168.
 Ἐκφαντος, 291.
 Ἐκφορέω, 281.
 Ἐκφυλος, 151.
 Ἐλαιον. Ζ. Βησέλαιον.
 Ἐλεαρχία, 11.
 Ἐλεινός, ἢ Ἐλεός, 169.
 Ἐλελίω, 121.
 Ἐλέου καδίσκος, 26.
 Ἐλικτά. Ζ. Πέριξ.
 Ἐλυτρον, 316.
 Ἐμβαίνω ἐν τοῖς δεινοῖς, 191.
 Ἐμβάσιος, 161.
 Ἐμβατήριος θυσία, 161.
 Ἐμβατήριοι ῥυθμοὶ, 180.
 Ἐμβολή, 357.
 Ἐμβολος, 95.
 Ἐμισα (ἦ), ὄν. κύρ. 369.
 Ἐμποιῶ τι τινὶ, 155.
 Ἐμφαγεῖν διαφ. τοῦ Ἐντρα-
 γεῖν, 87.
 Ἐμφυχῶ, 126.
 Ἐναγώνιος, 362.
 Ἐνάλλομαι. Ζ. Λάξ.
 Ἐναλύω, 81.
 Ἐνάπτομαι, ἢ Ἐξάπτομαι

- τι, 3.
 Ἐνανθρωπέω, 103.
 Ἐναράττω, 360.
 Ἐνδιαίτημα, 94.
 Ἐν ἑμαυτοῦ, 200 — ἡμε-
 τέρω, 199.
 Ἐνεστῶτες ἀντὶ Μελλόντων,
 112.
 Ἐνεστῶτων. Ζ. Ἀορίστων.
 Ἐνεόω, ἀχρηστον, 58.
 Ἐνηδρευμένα, 343.
 Ἐνθα δὴ, 62.
 * Ἐνθετλαρίζομαι, 18.
 Ἐνθορεῖν. Ζ. Λάξ.
 Ἐνιῆνες, 107.
 Ἐνικὰ ῥήματα πολλοῖς ὀνό-
 μασι ἐπαγόμενα, 70.
 Ἐνοικέω. Ζ. Δύναμις.
 Ἐνόπλια μέλη, 180.
 Ἐντεῦθεν, 239.
 Ἐντραγεῖν. Ζ. Ἐμφαγεῖν.
 Ἐνυάλιος κέλαδος, 163.
 Ἐνυάλιον (τὸ), 163.
 Ἐνυβρίζω, 241.
 Ἐξαιρεῖν, Ἐξορύττειν, ἢ
 Ἐκκόπτειν ὀφθαλμοὺς, 71.
 Ἐξ ἀνθρώπων. Ζ. Ἀνθρωπος.
 Ἐξάπτομαι. Ζ. Ἐνάπτομαι.
 Ἐξετάζομαι, 62, 377.
 Ἐξόδιον, 367.
 Ἐξορύττειν. Ζ. Ἐξαιρεῖν.
 Ἐξώστης ἀνεμος, 42.
 Ἐπαγγελία (ἐν) θυμοῦ,
 110, 372.
 Ἐπαγγέλλομαι (σύνταξις
 τοῦ), 48, 49.
 Ἐπαγγέλλομαι

- Ἐπαγγέλλομαι ἢ Ἐπαγγέλ-
λω, 87, 354.
- Ἐπαγωγὸν, 294.
- Ἐπαιοδὴ, 310.
- Ἐπαμάω, 80.
- Ἐπειτα. Ζ. Μάλιστα, Μέν,
καὶ Πρῶτον μέν.
- Ἐπέχω, 164.
- Ἐπι κωφά, 152.
- Ἐπὶ, συγκέχεται μετὰ τῆς
Ἰσὸς, 6, 61, 164, 167,
224, 225, 287, 367 —
σημαίνει ἐπίτασιν, 61.
- Ἐπιβαίνω, 6.
- Ἐπιβάλλω, ἢ Ἐπιβουλεύω φυ-
γὴν, 224.
- Ἐπιβρίζω, 91, 371.
- Ἐπιγελάω, 287.
- Ἐπιγουνίς, 186.
- Ἐπιδακρύω τῷ νῶ, 164.
- Ἐπιδουπέω, 164.
- Ἐπίδοξος, 136, 346, 363,
366.
- Ἐπίθιτα κοινὰ τῷ γένει, 58,
214.
- Ἐπιθύω. Ζ. Ἀποθύω.
- Ἐπικουρείων κῆπος καὶ μνη-
μα, 33.
- Ἐπίκροτος γῆ, 288.
- Ἐπίληψις, Ἐπιληψία, Ἐπί-
ληψις, 225.
- * Ἐπίμαχος, 374, 381.
- Ἐπιμέλομαι καὶ Μεταμέλο-
μαι, οὐκ Ἐπιμελοῦμαι
καὶ Μεταμελοῦμαι, 28,
189.
- Ἐπιμέλεια διαφ. τοῦ Τημέ-
λεια, 190.
- Ἐπίπαν, ἢ Ὡς ἐπίπαν, 65.
- Ἐπιπολάζω, 349.
- Ἐπιρράκτι. Ζ. Θύρα.
- Ἐπίρρητος, 174.
- Ἐπίσκεψις. Ζ. Γίγνομαι.
- Ἐπίσκοπον μέλος, 251.
- Ἐπιστρέφομαι, 262.
- Ἐπιτειχίζω, 275.
- Ἐπιτρέχω, 6, 349.
- Ἐπιφέρωμαι. Ζ. Ἀποφέρωμαι.
- Ἐπίφορος, 205.
- Ἐπιχαίρω, 220.
- Ἐπιχειρῶ, 220.
- Ἐπίχρυσος, 61, 224, 225.
- Ἐποχέω ἀκροῖς δακτύλοις,
252, 253.
- Ἐπωδὴ, 311.
- Ἐργάζομαι (τοῦ), Δρῶ,
Ποιῶ, καὶ τῶν ὁμοίων σύν-
ταξις, 56.
- Ἐργαστίαι, 18.
- Ἐρεκτὰ, 12.
- Ἐρείκω, 12.
- Ἐρείπω, 283.
- Ἐρειπῶω, Ἐριπῶω, 286.
- Ἐριθεύω, 12.
- Ἐριννύες, 29.
- Ἐρμαῖ, ἢ Ἐρμακες, 172.
- Ἐρμῆς, πόσεως εἶδος, 120,
373.
- Ἐρμοῦ ὄνομα καὶ Ἐπωνύμια,
177, 206, 207, 362,
373.
- Ἐρνος, 106.

- Ἔρπω, 12, 344.
 Ἐρράσσω, 22, 360.
 Ἐρχομαι. Ζ. Εἶμι.
 Ἐσθίειν ἑαυτὸν, 29.
 * Ἐστερωμένη, 294.
 * Ἔστιος, Ἔστια, 165.
 Ἐσχατία, 28.
 Ἔτος (τὰ παρὰ τὸ) σύνθετα,
 102, 103, 335.
 Εὖ, καλῶς, ὀρθῶς, ἢ κακῶς
 ποιῶν, 59, 60, 253.
 Εὐαγγελίζομαι, 62, 63, 377.
 Εὐδαιμόνημα, 229.
 Εὐθὺ διαφ. τοῦ Εὐθύς, 77.
 * Εὐθύμημα, 229.
 Εὐκτικῶν χρῆσις, 158.
 Εὐμενέω, 116, 378.
 Εὐόμφαλον, 93.
 Εὐπάθεια ἢ Εὐπαθία, 291.
 Εὐπαθέω, 291.
 Εὐπρεπῆς συγκέχυται μετὰ
 τοῦ Εὐτρεπῆς, 163.
 Εὐραμένη καὶ Εὐρομένη, 152.
 Εὐρίσκομαι. Ζ. Τέλος.
 Εὐρίσκω. Ζ. Ἀνευρίσκω.
 Εὐτελέστερον. Ζ. Πράττω.
 Εὐτρεπῆς. Ζ. Εὐπρεπῆς.
 Ἐφαμάω. Ζ. Ἐπαμάω.
 Ἐφευρίσκω, 197.
 Ἐφιβεύω, 18.
 * Ἐφιβοι, 18, 25.
 Ἐφώδιον, 192.
 Ἐφολκός, 122.
 Ἐφ' ὧτε, 39, 189.
 Ἐχθαίρω καὶ Ἐχθραίνω, 292.
 Ἐώρων, 105.

- Ζ.
 Ζακορία, 106.
 Ζάκορος, 106.
 Ζείδωρος, 313.
 Ζεφύρια ὠὰ, 124.
 Ζημία (σὺν τῇ σῆ), 332.
 ΖΩ (ῥήματα εἰς), 183.
 Ζῶμα καὶ Ζῶσμα, 186.
 Ζώνη ἱερὰ τῶν ἐν Σαμοθρά-
 κη μυουμένων, 270.
 Η
 Η (εἰς) ἢ ΗΝ Αἰτιατικάι,
 213.
 Η προφέρεται σχεδὸν ὡς τὸ Ι,
 58.
 * Η συγκέχυται μετὰ τοῦ Ἡ,
 127.
 Ἡγεμονεύω ὀδὸν, 78.
 Ἡγοῦμαι ἄρπαγμα, 244.
 Ἡδιστος (ὁ καὶ ἡ), 58.
 Ἡδομαι διαφ. τοῦ Τέρπομαι,
 καὶ χαίρω, 157.
 Ἡδόμενον, 229.
 ΗΔΟΝ (εἰς) ἐπιρῥήματα,
 302.
 Ἡκω διαφ. τοῦ Ἰκω, 110.
 Ζ. καὶ, 58.
 Ἡλίου τράπεζα, 323.
 Ἡλίω τίνες καὶ τίνα ἔθνον,
 328.
 Ἡμέτερον (εἰς), ἢ Ἡμέτε-
 ρόνδε, 199, 200.
 Ἡμετέρω (ἐν), 199, 236.
 Ἡμιδαῆς, 79.
 * Ἡμίθαλπτον, 79.
 Ἡρακλεῖς πολλοὶ, 160.

Ἡρακλεωτικὸν στόμα τοῦ Νεί-
λου, 1.

Ἡχὴ, 340.

Θ

Θάλπω, 79.

Θαλύπτω, 79.

Θαμύατις, ὄν. κύρ. 11.

Θανάτου καδίσκος, 126.

Θάρσος καὶ Θάρσος, 309.

Θάτερος. χρήσις ὀρθὴ ἢ σαλοι-
κος τῶν ἀπὸ τοῦ Ἑτερος
συνηρημένων 92, 119,
120, 215, 229, 253,
271, 292, 320.

Θαυματουργέω, 311, 341.

Θαυματουργία, 268.

Θέα. Ζ. Ἀπρόσμαχος.

Θεαγένης ὁ Θάσιος, 15.

Θεία τέχνη, 135.

Θεῖοι ἄλεις, 160, 199.

Θεοδόσιος Αὐτοκράτωρ, 316,
324.

Θεοκλυτῶ, 133.

Θεοπρόπος, 96.

*Θεοφωνῶ, 66.

Θερμοσποδιά, 55.

Θεσσαλῶν ἵπποι, 117, 373.

— ταυρελασία, 357-
359. — χλαμύδες, 18

— χοροί, 116.

Θέτις, ὄν. κύρ. 110.

Θήγω, 50.

Θηλυκὰ ὀνόματα. Ζ. Ἀρσενι-
κῶν.

Θίς, 81.

Θοαὶ γῆσοι, 167.

Θοιναόμαι, 84.

Θράσος. Ζ. Θάρσος.

Θραῦσις, 309.

Θρήνος, Ζ. Γόος.

Θρυλλίζω ἢ Θρυλλίσσω, 64.

Θρύμματα, 63.

Θρύπτομαι, 63, 64.

Θυπωλίη, 116.

Θυμηδέω, 367.

Θυμὸν κατέδειν, 29. — ἔχειν
ἀγαθόν, 120, Ζ. καὶ
Ἑσαγγελία, καὶ ῥίς,
καὶ Συγχέω.

Θυμούμενον (τὸ), 294.

Θύρα. Ζ. ψοφεῖ.

Θύρα ἐπιρρακτὴ, κατάρρακτὴ,
ἢ κατασρακτὴ, 48, 290.

Θύραι. Ζ. Πρώται.

Θυῶδες, 352.

Θωράκιον, 305.

Θῶς, 78.

Ι

Ι προστιθέμενον ταῖς δεικτι-
καῖς οὐκ ἐφέλκεται τὸ ν 2
246.

Ἰάομαι. Ζ. Κακοῖς.

Ἰγνύα καὶ Ἰγνύς, 362.

Ἰδία φράζειν, 101.

Ἰδιάζομαι, 248.

Ἰεροὶ ἄλεις, 160, 199.

Ἰερομνήμων, 94.

ΙΖΩ καὶ ΟΩ (εἰς) ῥήματα 2
121, 122.

Ἰερά νόσος, 225.

Ἰερεὺς καὶ Προφήτης, 43,
52, 216.

B β 6 2

- Ἱερογλυφικά. Ζ. Γράμματα.
 Ἱερωσύνη καὶ Προφητεία. Ζ.
 Ἱερεὺς.
 Ἱημι. Ζ. Ἀφίημι.
 Ἱκω. Ζ. Ἡκω.
 Ἱλιάς κακῶν. 82.
 Ἱλιόθεν με φέρεις, 82.
 Ἱμάς, 190.
 Ἰός, 308.
 Ἰππου ἐκφρασις, 118. Ζ. καὶ
 Θεσσαλῶν, καὶ Νισαῖοι.
 Ἰσα καὶ, 127.
 Ἰσειον, ἢ Ἰσίδειον, 229.
 Ἰσις, ὄν. κύρ. 38, 292,
 293, 313.
 Ἰωνισμοὶ, 182, 183, 246.

Κ

- Κ. προστίθεται ἢ ἀφαιρεῖται
 ἐν ἀρχῇ τῶν λέξεων, 23.
 — συγκέχυται πολλάκις
 τῷ Β, 64.
 Καγχαλάω, Καγχαῶ, Καγ-
 χαλίζω, Καγχλάζω, Καγ-
 χάζω, 350.
 Κάδα. Ζ. Βισσέλαιον.
 Καδίσκος ἐλέου, ἢ Θανάτου,
 26.
 Καθαίρεσις ὄγκου, 146.
 Καθειμένα χωρία, 65.
 Καθ' ἐν, 74.
 * Καθικέλιω, 236.
 Καθίστημι τοὺς ἵππους, 272.
 Καί, ἀναδιπλοῦται, 137,
 138, 196, 276, 354 —
 ἀντὶ τοῦ Καίπερ, 10 —
 ἐμφατικόν, 272.

- Καί γὰρ οὖν, 297.
 Καινά, ἢ Κενὰ τοῦ πολέμου,
 283, 284.
 Καινόν, 231.
 Καιουργός, 283.
 Καιρῶ (σὺν οὐδενὶ), 332.
 Ζ. καὶ Συνέχω.
 Καίω. Ζ. Κάω.
 Καν, ἐπομένου ἢ προηγουμέ-
 νου τοῦ Εἰ, 285.
 Κακοῖς τὰ κακὰ ἰᾶσθαι, 216.
 Κακῶ (σὺν πολλῶ, ἢ μεγάλῳ),
 332.
 Κακῶν Ἱλιάς, 82.
 Κακῶς, ἢ Καλῶς ποιῶν. Ζ.
 Εὔ.
 Κάλπη, ἢ Κάλπις, 83, 84.
 Καμηλοπάρδαλις, 354, 355.
 Κάνα, ἢ Κάννα, 114, 352.
 Κανοῦν. 114.
 Κανωβικὸν στόμα τοῦ Νείλου,
 1, 11.
 Κασσία, 352.
 Καστόρεια μέλι, 180.
 Καταβολὰς, 129.
 Καταβολή, 129.
 Κατάδουποι (οἱ), καὶ Κατά-
 δουπα (τά), 100, 105.
 Καταδυμοβορέω, 29.
 Κατακροτέω, 50.
 * Κατάκροτος, 50.
 Καταμιάνομαι, 235.
 Καταμωκάομαι. Ζ. Μωκάο-
 μαι.
 Κατανάλωτο Ἀττικώτερον τοῦ
 Κατηνάλωτο, 174.

Κατὰ γνώτων, ἢ Ἐκ' γνώτων,
302, 310.

Καταπέτασμα, 356.

Καταπιστεύω, 205, 211.

Καταπακτὴ. Ζ. Θύρα.

Κατὰ πόδας, 297.

Καταπονέω, 246.

Καταποντίζω, καὶ Καταπον-
τώ, 122

Καταπτήσσω, ἢ Καταπλώσσω,
283.

Καταράκτης, ἢ Καταρράκτης,
290.

Καταρράκτης ὁδός, 48.

Καταρράκτη. Ζ. Θύρα.

Κατασκήπτω, 272.

Καταστράπτω, 297, 331.

Κατὰ συστάδην, 302.

* Κατάφονος, 174.

Κατάφρακτοι, 298, 301.

Καταχειροτονία, 167.

Καταχέομαι διαφ. τοῦ Κα-
ταχέω, 23, 24.

Καταψάω, 133.

Κατέδειν. Ζ. Θυμὸν.

Κατέρχομαι, 76.

* Κατοικετεύω, 237.

Καύω καὶ Κάω. Ζ. Αὔω.

Κατόπιν, 297 — ἑορτῆς,
112.

Καῦρος, 345.

Κάχλαξ ἢ Κάχληξ, 3.

Κάω, καὶ Κλαίω, Ἀτίκωτερα
τοῦ Καίω καὶ Κλαίω, 230.
Ζ. καὶ Αὔω.

Κέλαδος. Ζ. Ἐνεάλιος.

Κενὰ τοῦ πολέμου. Ζ. Καινά.
Κεραελκεῖς, ἢ Κερατεσσεῖς,
358.

Κῆπος. Ζ. Ἐπικουρείων.

Κινάμωμον, ἢ Κιννάμωμον,
352.

Κίνδυνος, 165.

Κινδυνεύω, 165.

Κινέομαι, 96.

Κίρρα ἢ Κιρραία, 92.

Κίστη, Κιστίς, 154, 155.

Κλαγγάζω ἢ Κλαγκάζω, 5.

Κλαίειν αἵματι, 151; 152.

Κλάω. Ζ. Κάω.

Κλήσις (ἢ ἀπὸ ξύλου), 125.

Κλοπεύω, Κλοτοπεύω, Κλω-
πεύω, 51.

Κνήσματα, 139.

Κνίζω, 251.

Κνισμός, 251.

Κοῖλα. Ζ. Κύλα.

Κοινόν. Ζ. Γραμματεῖον.

Κοιταῖα (τα), 120, 373.

Κοίτη. Ζ. Πίπτει.

Κοιτίς, 154, 155, 373,
378.

Κοντός, 301.

Κοπίζω, 298.

Κόπις, 298.

Κοπίς, 298.

Κόπιω τὴν θύραν, 34.

* Κορμηδόν, 304.

Κορμός, 304.

Κότος, 147.

Κουφολογία, 152.

Κουφόνους, 153.

Κοῦφος καὶ Κωφός, 152.
 Κόφινος, 152.
 * Κόφος ἢ Κοφός, 152.
 Κόχλαξ ἢ Κόχλος, 3.
 Κραδαίνω, 362.
 Κράμα, 253.
 Κρατήρ καὶ Κρητήρ, 195.
 Κρίνεσι καὶ Κρίνοις, 132.
 Κρίσσα, ὄν. κύρ. 93.
 Κρόνιον ὄμμα, 90.
 Κροτητός, 288.
 Κτίλος, 78.
 Κύβη, 360.
 Κυβιστάω, 360.
 Κυβιστίδα, 360.
 Κυκλοῦμαι τοῖς λόγοις, 243.
 Κύλα συγκέχυται τῷ Κοῖλα,
 145.
 Κυλοιδιάω, 145, 378.
 Κύμβαχος, 360.
 Κύμβαη, 360.
 Κυρτεὺς, 184.
 Κύρτος, 184.
 * Κυτίον, 155.
 Κύτις ἢ Κυτίς, 155, 378.
 Κύτος, 155, 315, 316.
 * Κωμάζω, μεταβατ. 211.
 Κωφὰ ἔπη, 152.
 Κωφὸν βέλος, 153.
 Κωφούμενον ξίφος, 153.
 Κωφός. Ζ. Κοῦφος.
 Κώφωσις ὀφθαλμῶν, 153.

Λ

Λάβρωσ καὶ Λαμπρῶς, 181.
 Λάγδην. Ζ. Λάξ.
 Λαίλαψ, 42.

Λακπάτητος, 20.
 Λαμπάδιον, Κωμικὸν πρόσω-
 πον, 367.
 Λαμπάδιον πῦρ, 38.
 Λαμπὰς Ἀρτέμιδας, 120.
 Λαμπρόν. Ζ. Μέγα.
 Λαμπρῶς. Ζ. Λάβρωσ.
 Λάξ, ἢ Λάγδην ἐνάλλεσθαι,
 ἐνδορεῖν, πατεῖν, 20.
 * Λάρβασον, 355.
 Λάφυρα. Ζ. Σῦλα.
 Λαφύσσω, 78.
 Λαχαίνω, 342.
 Λειπομορία, 305.
 Λεπίς, 299.
 Λέσχη, 97.
 Λεσχινόριος, 97.
 Λῆμα συγκέχυται μετὰ τοῦ
 Λῆμμα, 76, 307, 340,
 356.
 Ληξιαρχικόν. Ζ. Γραμμα-
 τεῖον.
 Λῆξις, 90.
 Λῆρος, 174.
 Λησταί. Ζ. Βουκόλοι.
 Λίγειον ἀνακωκύω, 205.
 Λίθοι ἐπὶ τριόδων, 172. —
 σύννομοι, 312.
 Λιθοκόλλητος, 252.
 Λόγιος, 143.
 Λόγος, 180. — Ζ. καὶ Δεύ-
 τερος, καὶ Κυκλοῦμαι.
 Λόγου χάριν, 75.
 Λόγων πλάσματα, 214.
 Λοπίς, 300.
 Λυγγαίνω, Λυγγάνω, Λυγ-

κάζω, Λυγκάω, 208.
 Λυγίζομαι, 308.
 Λυγμός, 208.
 Λύγξ, 208.
 Λύγος, 308.
 Λύζω, 208, 212, 244.
 * Λυκτικόν, 208.
 Λυκόφως, 175.
 Λυκώρεια, ὄν. κύρ. 94.
 Λυχνούχος, 271, 325.
 Μ
 Μακαρία, 75.
 Μακρά τείχη ἢ σκέλη, 281.
 * Μάκρος (τό), 132.
 Μαλάβαθρον, 352.
 Μαλέας (ὁ), Μαλέα (ἡ),
 Μαλεαί ἢ Μάλειαί (αί),
 ὄν. κύρ. 160.
 Μαλιακὸς κόλπος, 107.
 Μάλιστα μὲν — ἔπειτα, 63.
 Μᾶλλον. λείπει ἔσθ' ὅτε,
 146, ἢ πλεονάζει, 101.
 Μᾶλλον, ἀλλά, 374.
 Μάμμη, 232.
 Μαμμία, 232.
 Μαμμίδιον, 232.
 Μαννάριον, 233.
 Μανδύας, 18.
 Μαντικόν (τό) τῆς ψυχῆς,
 279.
 * Μαργαρίδης, 102.
 * Μαργαρίς, 102, 372.
 Μαργαρίτης (ὁ), 102.
 Μαργαρίτις (ἡ), 102.
 Μάργαρον (τό), 102.
 * Μάργαρος (ὁ), 102.

Μάραθος (ὁ), καὶ Μάραθρον
 (τό), 218.
 Μαραθῶν, 218.
 Μαρίλη, 55.
 Μαστεύω, 44.
 Ματεύω, 44.
 Μάχη. Ζ. Αὐτοσταδία, καὶ
 Πολέμου.
 Μάχομαι. Ζ. Δαίμονα.
 Μέγα καὶ λαμπρὸν, 273.
 Μεγαλοδωρεὰ, 317.
 Μεγάλω (σύν) κακῶ, 332.
 Μεθίσταμαι, 158.
 Μείλιχος, 240.
 Μελαινόμενος, III.
 Μέλας, ὄν. κύρ. 314.
 Μέλημα, II7.
 Μελία, II7.
 Μελίκρατον, 217.
 Μελλόντων. Ζ. Αδρίστων.
 Μελλόντων (μετ' ὀλίγον)
 σημασία, 67, 68, 69.
 Μελλόντων σημασία βουλευ-
 τικῆ, 137 — δυνατικῆ,
 146.
 Μέλος διαφέρει τοῦ Μέρους,
 232.
 Μέλος. Ζ. Ἐπίσκοπον, καὶ
 Καστόρεια.
 Μέμφις, ὄν. κύρ. 38, 104.
 Μὲν — ἔπειτα, 63. Ζ. καὶ,
 285.
 Μενδήσιον στόμα τοῦ Νείλου,
 11.
 Μενέσθιος, ὄν. κύρ. 109.
 Μέντε καὶ Μέντοι συγκέχυν-

ται πολλάκις, 276.
 Μερών, ὄν. κύρ. 326, 327.
 Μερως. Ζ. Μέλος.
 Μεσόγαιος, 282.
 Μέσων μελλόντων χρήσις πα-
 θητική, 258.
 Μέσων ῥημάτων φύσις, 23, 24.
 Μεταλαγχάνω. Ζ. Πολέμου.
 Μεταμέλομαι. Ζ. Ἐπιμελο-
 λαι.
 Μέταυλος, 129.
 Μεταφορῶν κατάχρησις, 164.
 166.
 Μετοχαὶ ἀντ' ὀνομάτων, 141,
 229, 294, 369.
 Μηδέποτε διαφ. τοῦ
 Μηδέπωποτε, καθὰ καὶ τὸ
 Οὐδέποτε τοῦ Οὐδέπωπο-
 τε. 335
 Μηλέα. Ζ. Περσική.
 Μῆτε νεῖν, μῆτε γράμματα,
 24.
 Μητέριον, 232.
 Μῆτιγε συγκέχυται μετὰ τοῦ
 Μῆτοιγε, 232, 245, 256.
 Μισαὶ ἡμέραι, 235.
 Μίθρας, ὄν. κύρ. 149.
 Μικρὸν. διαφ. τοῦ Μικροῦ,
 καθὰ καὶ τὸ Ὀλίγον τοῦ
 Ὀλίγου, 89, 170, 197,
 339, 355. 377.
 Μικρὸν, ἑλλειπτικῶς τῆς
 Μετὰ, 339.
 Μικρὸν ἔφθη, 339.
 * Μισόλεκτρος, 125.
 Μνήμα. Ζ. Ἐπικουρείων.

Μόγις, καὶ Μόλις, 177.
 Μοῖρα, 90. Ἐν πατρὸς μοί-
 ρα, 238.
 Μόλις. Ζ. Μόλις.
 Μόλυνσις, 79.
 Μολύνω, 79.
 Μόνον, 162.
 Μορμολύκειον, 5, 199.
 Μορμολύκη, 5, 199.
 Μυέομαι, 34, 104.
 Μυρμηκίας χρυσὸς, 353.
 Μύρομαι, 169.
 * Μυρωδῶ, 169.
 Μωκάομαι, 248.
 Μῶκος, 248.

N

Ναύκρατις καὶ Ναυκράτιον.
 ὄν. κύρ., 1, 61.
 Ναυκράτιον στόμα τοῦ Νεί-
 λου, 1.
 Ναυλοχέα, 184.
 Ναύλοχοι περιπτουχαί, 184.
 Νεανίας, 19. Ζ. καὶ Χρῆμα.
 Νεήλατα, 75.
 Νειλομέτριον, 312.
 Νεῖλος, 313, 314, 316.
 Νείλου αὐξήσις, 99,
 100. — στόματα, 1, 11.
 Νεῖν. Ζ. Μῆτε νεῖν.
 Νεκρομαντεία, 216, 217.
 Νεκρομαντεῖον, 217.
 Νεοπτόλεμος. Ζ. Πύρρος.
 Νερτέρια εἶδωλα, 57.
 Νέρτεροι, 57.
 Νέφος πεζῶν, ἢ πολέμου,
 286.

Νεῶς,

Νεώς, 259.
 Νη Δία, 73.
 Νηφαλέος, ἢ Νηφάλιος, 347.
 Νηρηίδες, 116.
 Νίζω, 83.
 Νισαῖοι Ἴσσοι, 307.
 Νισαῖον πεδῖον, 307.
 Νόμος. λέξ. μουσικ, 162,
 251.
 Νόμος. Κατὰ τοὺς νόμους,
 25.
 Νόμου χάριν, 75.
 Νόσος. Ζ. Ἰερά.
 Νοῦς. Καθ' ἡμέτερον νόον,
 333. Ζ. καὶ Ἐπιδακρύω.
 Νύσσω, 244.
 Νύχιοι θεοὶ, 120.
 Νώτων (ἐκ ἢ κατὰ), 302,
 310.

Ξ

Ξενιτεύω, 238.
 Ξένος, 82.
 Ξηρός. Ζ. Αὔρος.
 Ξιφιστήρ, 317.
 Ξίφος. Ζ. Κωφούμενον.
 Ξυλοκασία, 352.
 Ξύλον. Ζ. Κληῖσις.

Ο

Ὀγκινος, 26.
 Ὀγκος. Ζ. Καθαίρεσις.
 Ὀδός. Ζ. Ἠγεμονεύω, καὶ
 Οὐδός.
 Οἶ, Ὀποῖ καὶ Ποῖ, 183.
 Οἶ περὶ, ἢ Οἶ ἀμφὶ τὸν, ἢ
 τὴν, 14.
 Οἶα. Ζ. Ὠΐα.

Οἶκαδε, ἀντὶ τοῦ Οἴκοι, 41
 Οἰκετεύομαι, 237.
 Οἴκημα, 233.
 Οἰκημάτια, 233.
 Οἰκονομία, 153.
 Ὀϊστός, 308.
 Οἶταῖος, 367.
 Οἶτη, ὄν κύρ., 365.
 Ὀκλασμα, 162.
 Ολεθρος, 173, 174.
 Ὀλίγον. Ζ. Μικρόν.
 Ὀλισθέω. Διολισθέω καὶ Διο-
 λισθαίνω, 119.
 Ὀλκός, 122, 281, 356,
 361.
 Ὀλοῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς ἢ προσ-
 ὤποις, 204.
 Ὀλόλυγῆ, 121, 294.
 Ὀλολύζω, 121, 343.
 Ὀλος εἰμί, ἢ γίγνομαι τινος,
 221.
 Ὀλοσώματος, 163.
 Ὀμιλῶ. τὰ ὀμιλημίνα, 104.
 Ὀμμα. Ζ. Ἀμεμῶω, καὶ Κρό-
 νιον.
 Ὀμόσε χωρεῖν, 173.
 *Ὀμφα ἢ Ὀμφή, 93.
 Ὀναίμην σου, 17.
 Ὀνθον ἀποσπύειν, 69.
 Ὀνομα (οὐδὲ) περιλέλει-
 ται, 73.
 Ὀνομαστικὴ ἀντὶ γενικῆς,
 96.
 Ὀνομάτων. Ζ. Ἀξίωσις.
 Ὀνειροὶ ἀλληγορικῶς καὶ θε-
 ωρηματικοί, 269.

- Ὄξειαι. Ζ. Θοαί.
 Ὄπη καὶ Ὄποι, 127, 183, 211.
 Ὄπλιτοδρόμος, 136.
 Ὄργάω, Ὄργάζω, Ὄργόω, 323.
 Ὄργας, 323.
 Ὄργη, 147.
 Ὄρθη, ἑλλειπτικῶς τοῦ Ὄδος, 196.
 Ὄρθια (τά), ἑλλειπτικῶς τοῦ Μέρη, 196.
 Ὄρθοῦμαι τὴν γνώμην, 76.
 Ὄρθως πιδίων. Ζ. Εὐ.
 Ὄρκίζω καὶ Ὄρκόω, 122.
 Ὄρονδάτης, ὄν. κύρ. 88.
 Ὄρχησις. Ζ. Περσική, καὶ Πυρρίχη.
 Ὄσα, 74 — ὅσα καί, 12.
 Ὄσιας ἐνεκα, ἢ χάριν, ἢ διὰ τὴν ὄσιαν, 74, 75.
 Ὄσιρις, ὄν. κύρ. 292, 313.
 Ὄσον. Ζ. Οὐδ' ὄσον.
 ΟΥ, Ὄπου, Ποῦ, 183.
 Οὐδεὶς καὶ Οὐθεὶς, 159.
 Οὐδεὶς, ἐπαναλαμβάνεται, ἢ συνάπτεται τοῖς συστοίχοις, καθὰ καὶ τὸ Πᾶς, 144.
 Οὐδέποτε. Ζ. Μηδέποτε.
 Οὐδὸς καὶ Ὄδος, ψιλῶς, 48.
 Οὐδ' ὄσον, 247.
 Οὐρίαχος, 302.
 Οὔτε — οὐδέ, 149.
 Οὔτος, κλητικῶς, 271.
 Οὔτοςί, Αὐτήι, Τουτί καὶ

- Τουτογι, 168.
 Ὄφθαλμοί. Ζ. Βασιλέως,
 Ὄλοις, Πολλοῖς, καὶ Ὑπογράφουμαι.
 Ὄφθαλμῶν κώφωσις, 153.
 Ὄφεις. Ζ. Αἰόλος.
 Ὄψεις. Ζ. Διαρρίπτω.
 Π
 Παιδάριον, Παιδαρίσκος, Παιδίον, Παιδίσκος, Παῖς, 178.
 Παιδιά. Ζ. Ποιοῦμαι.
 Παιδικὰ (τά), 205.
 Παιδισκάριον, 21.
 Παίειν. Ζ. Πύξ.
 Παῖς. Ζ. Γάμος, καὶ Παιδάριον.
 Πάν, ὄν. κύρ. 77, 322, 324.
 Παναθήναια, 18.
 Πανάκιος, ὄν. κύρ. 144.
 Πανίον, 324.
 Πανόπολις. Ζ. Χέμμις.
 Παντάρβη, 152.
 Παραβολῶν κατάχρησις, 166.
 Παραϊροῦμαι τι τινὰ καὶ τι τινός, 231. Ζ. καὶ Παρανομέω.
 Παρακινέομαι, 96.
 Παρακινέω, 171.
 Παρακρύπτομαι, 31.
 Παραλλάτω ἢ, 327.
 Παρανομέομαι, 224.
 Παρανομέω περιέσθαι, 39.
 Παραπέτασμα, 356.
 Παρατατικῶν. Ζ. Ἀορίστων, καὶ Ἐώρων.

Παράτολμος, 335.
 Πάρεργον, 102.
 Παρνασός, ὄν. κύρ. 94.
 Παρωδιῶν κατάχρησις, 182.
 Παρῶν παρόντι, 209.
 Πᾶς. Ζ. Οὐδέεις.
 Πάσχω. Εἴτι πάθοιμι, 270,
 321.
 Πατέω, 166. Ζ. καὶ Λάξ.
 Πατήρ. Ζ. Μαῖρα, καὶ Χώρα.
 Πάτραι (νέαι), ὄν. κύρ. 107.
 Πάτρι, ἢ Πατριά, 324.
 Πατρικός, Πάτριος καὶ Πα-
 τρῶος, 92.
 Πάτροκλον πρόφασιν, 36.
 Πέζα, 117.
 Πεζομάχος, 60.
 Πεζῶν νέφος, 286.
 Πεῖσμα, Πεισμονή, 249.
 Πείσομαι. Ζ. Πήσομαι.
 Πέλει, 269.
 Πένης διαφ. τοῦ Πτωχός, 210.
 Πενία διαφ. τοῦ Πτωχία,
 210.
 Πεπιστευμένος, 258.
 Περὶ (οἱ) τὸν, ἢ τὴν, 14.
 Περιβάλλομαι, Περιβάλλω,
 34.
 Περιβάλλω, ἢ Ὑπερβάλλω
 ἄκραν, 160.
 Περιγραφὴ, 92, 213.
 Περιγράφω, 91, 346, 368.
 Περιδρομῖς, 150.
 Περίδρομος, 150.
 Περίστημι εἰς τι, 154.
 Περιλείπω. Ζ. Ὀνομα.

Πέριξ, ἢ Ἐλικτὰ φρονεῖν,
 243.
 Περιποιῶ, 30, 154.
 Περιποτάμαι, 85.
 Περιπτυχαί. Ζ. Ναύλοχοι.
 Περιρραντήριον, 95.
 Περίστοα (τά), 95.
 Περιστοιχίζομαι, 120, 165.
 Περίστουλα (τά), 95.
 Περονάω, 306.
 Περόνη, 306.
 Περσέα, 273.
 Περσίζω, 277.
 Περσικὴ μυλέα, 273 —
 ὄρχησις, 162 — προσ-
 κύνησις, 320 — τιμω-
 ρία, 266.
 Περσίνα, ὄν. κύρ. 149.
 Πῆ, 185.
 Πήγνυμαι, 87.
 Πικτίς, 162.
 Πιρὸς τῶν πρακτέων, 240.
 Πύσομαι, 341.
 Πίδαξ, 58.
 Πιζέω, 70.
 Πικρόγαμος, 192, 254.
 Πίπτει ὁ ἄνεμος, 188.
 Πίπτω εἰς κόιτην, κ. τ. λ.
 255 — σωφράνως, 59.
 Πλαγίαυλος, 179.
 Πλαδάμ, 282.
 Πλάδος, 282.
 Πλάσμα, 214.
 Πλάσματα λόγων, 214.
 Πλατυόφθαλμον, 355.
 Πλειῖον καὶ Πλέον, 198.
 Γγγ 2

Πλοῦς. Ζ. Δέυτερος.
 Πλούτέω, 327.
 Πνίγμα, 363.
 Πόθεν, 156, 196.
 Πόθος, 133, 370.
 Ποῖ. Ζ. Οἶ.
 Ποίεω. Ζ. Ἐργάζομαι, Εὔ,
 καὶ Κακῶς.
 Ποιοῦμαι ἄρπαγμα, 244,
 380—παιδιάν, ἠχλεύην,
 200—ὑπόλογον, 338.
 Πολέμαρχος, 35.
 Πολέμου καὶ μάχης μετα-
 λαγχάνειν, 125.
 Πολέμου νέφος, 286.
 Πολλὰ, ἀνάρθως, διαφ. τοῦ
 Τὰ πολλὰ, ἐνάρθως, 21.
 Πολλοῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς,
 204.
 Πολλὰς χεῖρας, 204.
 Πολλῶ. Ζ. Κακῶ.
 Πολυδώρα, ὄν. κύρ. 109, 110.
 Πολύς, ἐπαναδιπλοῦται πολ-
 λάκις, 168—τίθεται
 ἐπὶ τοῦ Σφοδρὸς, 138.
 Πολυτλήμων, 366.
 Πομπεία, 173.
 Πορεύομαι. Ζ. Εἶμι.
 Ποταμοῦ σῶμα, 316.
 Ποῦς. Ζ. Κατὰ πόδας.
 Πραγματεύομαι, 210.
 Πραγματευτής, 210.
 Πράττω εὐτελέστερον, βέλ-
 τιον, παρ' ἀξίαν, 237.
 Πριστήρ, 42.
 Πρό. Ζ. Ἀπὸ.

Πρόεμι, 236.
 Προεισῶδιον, 279.
 Προῖσταμοί, 245.
 Προκέμενος, 4.
 Προκόβλιοι στίχοι, 301.
 Προκύπτω διαφ. τοῦ Πρσ-
 κύπτω, 125, 241, 251,
 346, 364.
 Προμαχέω, 189.
 Προμαχεῶν, 189.
 Προνοῦμαι καὶ Προνοῶ, 251.
 Προξενῶ, 193.
 Προορχιστήρ, 116.
 Πρός. Πρὸς ἀνάγκην, ἢ Πρὸς
 ἀνάγκης, 38.
 Πρὸς ἀγαθοῦ, ἐναντίου, θυ-
 μοῦ, κακοῦ, 221, 310.
 Προσαγγέλλω, 166.
 Προσβιβάζω, 243.
 Προσήμενος, 123, 124.
 Πρόσθεν (χρόνοις ὀλίγω),
 103, 224.
 Προσκνύζομαι, ἢ Προσκνυζάο-
 μαι, 231.
 Προσκύνησις Περσικῆ, 320,
 321.
 Προσκύπτω. Ζ. Προκύπτω.
 Προσορμέω καὶ Προσορμίζω,
 55.
 Προστίθεμαι, 245.
 Προστρέχω, 17.
 Προσωποῖς. Ζ. Ὀλοῖς.
 Πρότερον, ἢ Ὑστερον (οὐ
 πολλαῖς ἡμέραις, 224.
 Ζ. καὶ Πρόσθεν.
 Πρόφασιν. Ζ. Πάτροκλον.

Προφήτης. Ζ. Ἱερεύς.
 Πρῶτὸ τοῦ Ἦρος, 185.
 Πρῶται θύραι, 185.
 Πρῶτον μὲν — ἔπειτα, 63.
 Πρῶτον ἔαρ, 185.
 Πρῶτος ῥυμός, 185.
 Πτόρθος, 106.
 Πτωχεία, καὶ Πτωχός. Ζ.
 Πενία, καὶ Πένης.
 Πυελίς, 152.
 Πυθία, 96.
 Πυθῶ, 66.
 * Πυθιονίκη (ἡ), 161.
 Πυθιονίκης (ὁ), 161.
 Πύλαι. Ζ. Δημιάδες.
 Πύλη. Ζ. Ἀνασπαστός.
 Πύξ παίειν, 21.
 Πύργος, 28.
 Πυρρίχι, ἢ Πυρρίχιος ὄρχη-
 σις, 125.
 Πυρρῶς, ὁ καὶ Νεοπτόλεμος,
 ὄν. κύρ. 108, 125.

Ρ

Ῥάσσω, ἢ Ἀράσσω, 3, 22.
 Ῥαχία, 3.
 Ῥεῖα, 128.
 Ῥεῖθρον, 316.
 Ῥηγμῖν, 3.
 Ῥῆσις (ἢ ἀπὸ Σκυθῶν), 125.
 Ῥηχίη, 3.
 * Ῥιπίζω, 362.
 Ῥιπτέω, 70.
 Ῥίς ἔδρα θυμοῦ, 110, 372.
 Ῥοδῶπις, ὄν. κύρ. 91.
 Ῥόμβος καὶ Ῥύμβος, 303.
 Ῥόπτρον, 303.

Ῥύμβος. Ζ. Ῥόμβος.
 Ῥυμός. Ζ. Πρῶτος.
 Σ
 Σ, προλίθεται ἐν ἀρχῇ τῶν
 λέξεων, 184, 185. ὡς
 δίγαμμα, 344.
 Σαγηνεύω, 215.
 Σαίρω, 140. Σεσηρὸς γελᾶν.
 Αὐτ.
 Σαλεύω, 287.
 Σαμοθράκη. Ζ. Ζάνη.
 Σαρόω, 140.
 Σατραπεύω, 88, 320.
 Σαῦρος. Ζ. Αὔρος.
 Σαυρωτήρ, 302.
 Σεβεντυτικὸν στόμα τοῦ Νεί-
 λου, 11.
 Σεῖεσθαι τὸν ἐγκέφαλον, 96.
 Σεληναία, ἢ Σεληναίη, 34.
 Σημαίνω, 115.
 Σιδώνιοι, 191.
 Σιμός, 113, 377.
 Σιμόω, 362.
 Σῆρις, ὄν. κύρ. 314.
 Σισιμίθρης, ὄν. κύρ. 325.
 Σκαίρω, 138.
 Σκάφη, Σκαφίδιον, Σκαφίον,
 Σκαφίς, 325.
 Σκέλη. Ζ. Διαβεβηκότα, καὶ
 Μακρά.
 Σκιοθηρικὸν ὠρονόμιον, 312.
 Σκιοθηρον, 312.
 Σκοπὸς, 251. Ζ. καὶ Ὑφέρ-
 πω.
 Σκότος (ὁ καὶ τὸ), 198.
 Σκυθῶν (ἢ ἀπὸ) ῤῆσις, 125.

Σκῦλα. Ζ. Σῦλα.
 Σκύλαξ, 105.
 Σκύλλα, Σκύλλος, Σκύλος,
 105.
 Σκυτάλη, 298.
 Σκωπίας, Σκωπός, 251.
 Σκῶψ, 251.
 Σμαράγδεια μέταλλα, 257,
 320.
 Σμύχομαι, 33, 66.
 Σόν (τὸ), 245.
 Σουσαμίθρης. ὄν κύρ., 325.
 Σπάνιον, 214.
 Σπαράττω, 35.
 Σπᾶω τὴν χεῖρα, 35. — ὕπ-
 νου, 71.
 Σπένδομαι, μέσ. καὶ παθητ.
 126.
 Σπιθαμαῖος, 299.
 Σπιλάς, 193, 194, 373.
 Σποδέω, 55.
 Σποδιά καὶ Σποδός, 55.
 Σπουδαιέστερος, 222.
 Σπουδὴν (κατὰ), 66.
 Στάδιος (ὁ) καὶ Στάδιον
 (τὸ), 10.
 Σταῖς, Σταίτινος, 218.
 Στέαρ, Στεάτινος, 218.
 Στεριόω. Ζ. Ἐστερεωμένη.
 Στίβι ἢ Στίμμι (τὸ) καὶ
 Στίμμις (ἡ), 355.
 Στιμμίζω, 355.
 Στολή, 82.
 Στοχάζομαι, 40.
 Στράπτει, 297.
 Στρατεία διαφ. τοῦ Στρατιά,

257, 296, 311, 316.
 Στρατὴρ, Ζ. Ἀπρόσμαχος.
 Στροβιλέω, 42.
 Στρόβιλος, 42.
 Συγκαταστέλλω, 10.
 Σύγκλυς, 329.
 Συγχεῶ θυμόν, 265, 343.
 Σύννη, ὄν. κύρ., 312.
 Σῦλα, Σκῦλα, Λάφυρα, 9,
 52, 53.
 Συλάω. Ἀποσυλᾶμαι τῶν ὕπ-
 νων, καὶ Ἀποσυλᾶταί μου
 ὁ ὕπνος, 37.
 Συμβεβηκότα. Ζ. Διαβεβηκό-
 τα.
 Συμβιβάζω, 244.
 Συμπατέω, 304.
 Συμπίπτω, 254, 255.
 Συναιρέω, 320.
 Συναράττω, 99.
 Συνέχω. Ἐν συνέχοντι τῷ και-
 ρῷ, 159, 364.
 Σύνηλυς, 329.
 Σύννομοι λίθοι, 312.
 Συνοῖσον (τὸ), 100, 238.
 Συντάττομαι, 224.
 Σύριγγες Αἰγύπτου, 98.
 Συριγγίς, 352.
 Σύριγξ, 179.
 Συρίζω, 179.
 Σύροι. Ζ. Ἀσσύριοι.
 Συρράττω, 99.
 Συσπεύδω, 159, 272.
 Συστάδην. Ζ. Κατὰ συστάδην.
 Σφενδόνη, 152.
 Σφηκόω, 300.

Σφικτός, ἢ Σφικώδης, 300.
 Σφικώδεις στίχοι, 301.
 Σχολή. Ζ. Διατίθεμαι.
 Σχολή γ' ἄν, 102.
 Σώματος φύλαξ, καὶ Σωμα-
 τοφύλαξ, 224.
 Σῶμα ποταμοῦ, 316.
 Σωφρόνως. Ζ. Πίπτει.
 Τ
 Ταλαντεύω, 330.
 Τάσις. Ζ. Δάσις.
 Τὰ πολλά. Ζ. Πολλά.
 Ταυρελάτης ἢ Ταυροκαθάρι-
 τής, 358, 359.
 Ταυροκαθάρις, 358.
 Τε, πλεονάζει, 189.
 Τείχη. Ζ. Μακρά.
 Τελευταία (ἡ), 230.
 Τέλη (τὰ), 317.
 Τέλος αἰρομαι, ἢ εὐρίσκομαι,
 240.
 Τελῶ, ἀντὶ τοῦ Τελέω, 112.
 Τέρωμαι. Ζ. Ἡδωμαι.
 Τέφρα, 55.
 Τέχνη. Ζ. Θεία.
 Τέως ἄν. 335.
 Τῆδε. 71.
 Τημέλεια. Ζ. Ἐπιμέλεια.
 Τηνάλλως, 141.
 Τί, συνάπτεται εὐδιέροις ἐπι-
 θετικοῖς ὀνόμασι, 267, 361.
 Τιμωρία. Ζ. Περσική.
 Τὸ παρὸν, 47.
 Τορεύω διαφ. τοῦ Τορνέω.
 65. 66.
 Τόρνος, 66.

Τσοῦτος, 333.
 Τοῦτο μὲν — εἶτα, 63.
 Τοῦτό τοι, 46, 293.
 Τραγαλίζω, 87.
 Τράγημα, 87.
 Τραγηματίζομαι, 87.
 Τράπεζα Ἡλίου, 323.
 Τρίζω, 85, 221.
 Τριόδων (ἐπι) λίθοι, 172.
 Τριττύς. 24.
 Τρίτων, ὄν. κύρ. 315.
 Τριχῶν τίλσις, ἢ τομή, 211,
 240.
 Τροφονίου ἄντρον 66. Ἐς Τρο-
 φονίου μεμάνηται, Αὐτ.
 Τρωγάλια, 87.
 Τυφωύς, Τυφῶν, Τυφῶς, ὄν.
 κύρ. 293.

Υ

Υ (ἀρχαία τοῦ) προφορά,
 63.
 Ὑβρίζειν τινά, διαφ. τοῦ Ὑ-
 βρίζειν εἰς τινά. 19.
 Ὑβρις. Ζ. Αἰκία.
 Ὑγρὰ δάκρυα, 171.
 Ὑγρὸν ὕδωρ, 171.
 Ὑδάσις, ὄν. κύρ. 149.
 Ὑδωρ ἀκρατον, 87—ὕγρον,
 171. ἀπαράχυτον. 181.
 Ὑπακούω, 57.
 Ὑπάτα, ὄν. κύρ. 107.
 Ὑπατεύω, 88.
 Ὑπεικαία, 31.
 Ὑπέκκαυμα, 31.
 Ὑπερβάλλω. Ζ. Περιβάλλω.
 Ὑπερβατὸν ἐν ποτακτικῶς

- ἄρθροις, 259. — ἐν ὑπο-
τακτικοῖς, 16.
Ἵπερσυντελικοὶ διὰ τοῦ εἶσαν
173, 266, 276, 308.
Ἴσοσύλλαβοι τοῖς παρα-
κειμένοις, 2, 122, 126,
268.
Ἵπέχω, 164, 248.
Ἵπήμενος καὶ Ἵπηνέμιος
123, 124.
Ἵπνέτημα, 237.
Ἵπνος. Ζ. Συλάω, Σπάω,
καὶ Χάλκειος.
Ἵπό. Ζ. Ἄποδ, καὶ Ἐπί.
Ἵποβαίνω. Ζ. Ἄποβαίνω.
Ἵποβάλλω, 167.
Ἵποβεβρεγμένος διαφ. τοῦ
Διαβεβρεγμένος, 31, 193.
Ἵπογράφομαι. Ἵπογεγραμ-
μένοι ὀφθαλμοὶ 355.
* Ἵποδέχομαι, παθητ. 352.
Ἵποζάκορος, 106.
Ἵποκαθήμενος, 71.
Ἵποκνίζομαι, 250.
Ἵπόλογος. Ζ. Ποιοῦμαι.
* Ἵποπείθωμαι, 223.
Ἵποπειπωκώς, 31.
Ἵπόστασις, 29, 370.
Ἵποστέλλομαι, 274.
Ἵποτέμνω, 173.
Ἵποτίθεμαι, 212.
Ἵποτρίζω. Ζ. Τρίζω.
Ἵπούργημα, 237.
Ἵποφαίνω, 18, 174.
Ἵπόχρυσος, 61, 224, 225.
Ἵσπληγῆς, 54.

- Ἵσπερον. Ζ. Πρότερον.
Ἵφέρω τὸν σκοπὸν, 344.
Ἵφηγοῦμαι, 252.
Φ
Φανός, 325.
Φαντάζομαι, 233.
Φάσμα, 4, 8, 57.
Φατνικὸν στόμα τοῦ Νείλου,
11.
Φατρία, 324.
Φέγγος διαφ. τοῦ Φῶς, 289,
290.
Φέρω. Ζ. Βάσιν, καὶ Ἰλιόθεν.
Φερνῆ, 220.
Φεύγω. Ἐφυγον κακὸν, εὖρον
ἀμεινον, 41.
Φιλήτης, 206.
Φηλός, 206.
Φηλώ, 206.
Φθάνω τι ποιῶν, 340. Ζ.
καὶ Μικρὸν ἔφθην.
Φίλα (ἡ) καὶ Φίλαι (αἱ) ὄν.
κύρ. 256.
* Φίλαβρος, 238.
Φιλέω, 207.
Φιλότης, 139,
Φλεγύας, ὄν. κύρ. 149, 150.
Φλήναφος, 174.
Φλύαρος, 174.
Φοινικόπτερος, 201.
Φοίνιξ, 201.
Φολιδωτός, 299.
Φολίς (ἡ), 299, 307.
Φόνος, 174.
Φορτίζω καὶ Φορτόω, 121.
Φράζω, 38. Ζ. καὶ Ἰδίᾳ.
Φράσις,

Φράσις, 38.
 Φρατορικόν. Ζ. Γραμματεῖον.
 Φρατρία, , 24, 324.
 Φράτωρ. ἐγγράφειν εἰς τοὺς
 Φράτορας, 24.
 Φρεατία, 281, 312.
 Φριξ, 102.
 Φρονεῖν. Ζ. Πέριξ.
 Φρόνημα. Ζ. Διανίστημι.
 Φυγή. Ζ. Ἐπιβάλλω.
 Φυλέτης, 24.
 Φυλή, 24.
 Φύλλον θυῶδες, 352.
 Φὺς διαφ. τοῦ Φύσας, 72,
 294, 319, 339, 366.
 Φωνή. Ζ. Ἀφίημι.
 Φῶς. Ζ. φέγγος.

Χ

Χάιρω. Ζ. Ἡδομαι.
 Χάλκειος ὕπνος, 80.
 Χαρά, 235.
 Χαραδριός, 123, 124.
 Χαραμὸς, 276.
 Χάριν. Ζ. Λόγου, καὶ Ὁσίας.
 Χάριτες, 160.
 Χαυνάζω, 282.
 Χάυναξ, Χαῦνος, 282, 288.
 Χαυνιάζω, Χαυνίζω, καὶ Χαυ-
 νόω. Ζ. Χαυνάζω.
 Χεῖρ, 167, 271. Ζ. καὶ
 Πολλοῖς, καὶ Σπάω.
 Χειρονομία, 302.
 Χειρονόμος, 302.
 Χειροτονία, 167.
 Χερνήτης, 220.
 Χέμμισ ἢ καὶ Πανόπολις, 76,

77, 371.
 Χημεία, 134.
 Χημία. ὄν. κύρ. 371.
 Χηραμὶς καὶ Χηραμὸς, 276.
 Χλαμύς. Ζ. Θεσσαλῶν.
 Χλεύη. Ζ. Ποιοῦμαι.
 Χοαὶ ἐπὶ κατοικομένοις, 211,
 217, 234.
 Χοαρίνας, 26.
 Χορεία. Ζ. Αἰόλα.
 Χοροί. Ζ. Θεσσαλῶν.
 Χρῆσθαι γυναικί, 51.
 Χρέος, 100.
 Χρεωστοῦμαι, 192 230,
 380.
 Χρῆμα νεανίου, 349.
 Χρηματίζω, 347.
 Χρηματιστήριον, 347.
 Χρήσιμον, 100.
 Χριστήριον, 159.
 Χρόνοις. Ζ. Πρόσθεν.
 Χρυσοέθειρ καὶ Χρυσοέθειρα,
 (ἦ), 115, 377.
 Χρυσός. Ζ. Μυρμηκίας.
 Χώρα. Ἐν πατρὸς Χώρα,
 238.
 Χωρεῖν. Ζ. Ὀμόσει.
 Χωρία. Ζ. Καθειμένα.

Ψ

Ψηφίς, 3.
 Ψῆφοι, 26.
 * Ψῆφοι, 315.
 Ψῆφος, 3.
 Ψιτάχεμμισ. ὄν. κύρ. 371.
 Ψοφεῖ ἢ Θύρα, 130, καὶ
 Ψοφῶ τὴν Θύραν, 34.

Ψυχῶν, 126.
 Ψώχεμμισ. ὄν. κύρ. 371.
 Ω
 Ὠα (ή), 117.
 Ὠά (τά). Ζ. Ζεφύρια.
 Ὠ γαθή. Ζ. Ἀγαθός.
 Ὠγύγιος, 350.
 Ὠδίνες δακρύων, 340.
 Ὠρα, 241, 313.
 Ὠραϊα (τά), 114.
 Ὠραιοπώλης, 114.
 Ὠραπόλλων, 313.

Ὠριος, 331.
 Ὠρογράφος, 314.
 Ὠρολόγιον, 312.
 Ὠρονομεῖον, ἢ Ὠρονόμιον. Ζ.
 Σκιοθηρικόν.
 Ὠρος, 313, 314.
 Ὠρος, ὄν. κύρ. 293, 313.
 Ὠροσκόπιον, 312.
 Ὠς (τοῦ) σύνταξις, 23.
 Ὠς, πρόθεσις, 295.
 Ὠς ἐπίπαν. Ζ. Ἐπίπαν.
 Ὠτα. Ζ. Βασιλέως.

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΕΒΗΤΗΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΛΕΞΕΩΝ
 ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΤΩΝ ΓΡΑΙΚΩΝ ΓΛΩΣΣΗΣ.

Α - ΑΝ

ΑΝ - ΑΣ

Α αντί τοῦ ΑΙ, 96, 349.
 Ἀγάπη μου, 117.
 Ἀγοράδα, 317.
 Ἀγόρασις, 316.
 Ἀδελφοσύνη, 24.
 Ἀθάλη, 349.
 ΑΙ. Ζ. Α.
 Αἰτιατικῆς κατάχρησις, 56.
 ΑἰΝΩ (εἰς) ῥήματα, 342.
 Ἀκριες, 1.
 Ἀμωποτε, 71.
 Ἀναφέρω, 334.
 Ἀνεμοστρόβιλος, 42.
 Ἀνζα, ἢ Ἀντα, ἢ Ἀντζα,

113.
 Ἀνθρακούφι, 55.
 Ἀντα. Ζ. Ἀνζα.
 Ἀντζα. Ζ. Ἀνζα.
 Ἀντζιον, 113.
 Ἀντζέμιδες, 239.
 Ἀπόκοτος, 147.
 Ἀποκοτῶ, 147.
 Ἀράζω, 3.
 Ἀράχνη, Ἀραχνία, 351.
 Ἀραχνιάζω, 351.
 Ἀρκουδιστά, 12.
 Ἀστράπτει, 297.
 Ἀστρη (τά), 132.

Αὐτίον (τὸ), 345.
 Ἀχαμνίζω, 282.
 Ἀχαμνός, 282.
 Ἀχηβάδα, 5.
 Ἀχυλία, 55.
 Ἀψά, 69.

Β

Β ἀντὶ τοῦ Μ, 5.
 Βάλλω. Ζ. Πόθος.
 Βάρος, 206.
 Βομβωνιασμένος, 222.
 Βορβόλακας ἢ Βορβούλακας,
 5., 199.
 Βουλή, 155.
 Βυζάνω, 5.

Γ

Γ προστίθεται ἐν ἀρχῇ λέξεων, 175.
 Γλάρος, 175.
 Γλυκοφέγγισμα, 175.
 Γλυκόφως, 175.
 Γλυκὺ, 225.
 Γνέμα, 175.
 Γράμμα, 322.
 Γραμματικός, 26.
 Γραφή, 283, 322, 325.
 Γροθοποσπῶ ἢ Γρονθοκοπῶ, 21.
 Γρόθος, ἢ Γρόνθος. 21.

Δ

Δαγκάνω, 341.
 Δαιμονίζομαι, 146.
 Δαμιάτη, ὄν κύρ., 11.
 Δένδρη (τὰ), 132.
 Διαβάζω, 89.
 Διαλαμβάνω, 128.
 Δίδω σου τὰ καταλάβης, 176.

Δούλευσις, 237.

Ε

ΕΑ. Ζ. ΙΑ.
 Ἐἶα μόλα. Μέρ. Α. Ἐπιστ.
 πρὸς Ἀλέξανδρ. σελ. 95.
 Εἰς ἀντι τῆς Ἐν., 41, 42.
 Ἐκφυλίζω, Εκφυλῶ, ἢ Ἐεφυλίζω, 151.
 Ἐμνοστος, 282.
 Ἐμπιστευμένος, 258.
 Ἐξόδιον, 367, 368.
 Ἐξοχώτατος, 143.
 Ἐξοχή, 28.
 Ἐξυπνῶ, 187.
 Ἐπανωφόριον, 82.
 Ἐπικέρια, (τὰ) ὄν. κύρ., 1.
 Ἐπιχειρίζομαι, Ἐπιχειρίζω, 220.
 Ἐρπετά, 344.
 Εὐμορφία. Εὐμορφος. Μέρ. Α. Ἐπιστ. πρὸς Ἀλέξανδρ. σελ. 11.
 Ἐχθρεύομαι, 292.

Ζ

Ζ, ἀντὶ τοῦ Σ, 140.
 Ζαρόνω, 140.
 Ζητουκίου (Κόλπος), 107.
 Ζόχος, 140.

Θ

Θεὸς (ὁ) ἀργεῖ, ἀλλὰ δεικνυμένη, 28.
 Θρειῶ, 64.
 Θρευβαλίζω, 63.
 Θρούβαλα, 63.
 Θρουλλίζω, 64.
 Θρύμματα, 63.

Θρύω, 64.

Ι

ΙΑ κατάληξις ἀντὶ τοῦ ΕΑ, 294—ἀντὶ τοῦ ΙΣ, 316, 317.

Κ

Κ. Ζ. ΓΖ.

Καγυελλάριος, 26.

Καίεται ἡ καρδία μου, ἢ Μοῦ
καίει τὴν καρδίαν, 31.

Κακανίζω, Κακανογελῶ, 350.

Κακοτελεύω, 317.

Καλὰ ἔκαμε νὰ, 60.

Καλαμοπόδαρον, 114.

Καλδιρίμι, 288.

Καλέ, 133.

Καλοπαθοῦμαι, ἢ Καλοπα-
θῶ, 291.

Καλός. Μέρ. Α. Ἐπιστ. πρὸς
Ἀλέξανδ. σελ. 16.

Καλοτελεύω, 317.

Καλοφθάνω. Μέρ. Α. Ἐπιστ.
πρὸς Ἀλέξανδρ. σελ. 15.

Κάμμια, 44.

Κάμωσος, 44.

Κανίον, 114.

Κανίσκιον, 114.

Κανιστράς, 114.

Κανίστριον, 114.

Κανέλλα, 352.

Κάποτε, 44.

Κάπου, 44.

Καρδίαν (ἔχει καλὴν), 120.

Καρδιοφλογίζομαι, 33.

Καστρί, ὄν. κύρ. 94.

Καταβολάδα, 129.

Καταβολέω, 129.

Κατακέφαλα, 24.

Κατάκοιτος, 255.

Καταπόδι, 297.

Καταπονῶ, 246.

Κατὰ τὸ παρὸν, 47.

Καταχερίζω, Καταχερινῶ, ἢ

Καταχερῶ, 220.

Κατόπι, 297.

Κατώφλιον, 48.

Καφές, 98.

Κλαβανή, ἢ Κλαιβανή, 48.

Κλιβανάριος, ἢ Κλιβανοφόρος,
298.

Κλωναράκια (τὰ), 106.

Κοντὰ, 113.

Κοντάριον, 301.

Κοντομίτις ἢ Κοντομίτις,
113.

Κοντοπόδαρος ἢ Κοντοπόδης,
113.

Κοντοσιμόνω, 113.

Κοπίδιον, 298.

Κόπτει ἡ γλῶσσα, ἢ ὁ νοῦς,
298.

Κορμάλιον, 304.

Κορμίον, 305.

Κουκκίον, 302.

Κοῦκκος, 302.

Κουλλός, 155.

Κουντῶ, 301.

Κουρσάρης, 9.

Κούρη (τὰ), 9.

Κουτίον, 155.

Κούφα ἢ Κόφα (ἡ), 152,
153.

Κουφάριον, 153.
 Κούφιος, 153.
 Κουφός, 152, 153.
 Κόφα. Ζ. κούφα.
 Κοφίνιον, 152.
 Κρασίον, 253.
 Κρασοκατάνυξις, 197.
 Κρεμάλας, 174.
 Κρεντήρι, 195.
 Κρύον καὶ Κρύος, 132.
 Κτικίον, 208.
 Κτυπεῖ ἢ Θύρα, καὶ Κτυπῶ
 τὴν Θύραν, 130.
 Κύρτος, 184.

Λ

Λ ἀντὶ τοῦ Ρ, 218.
 Λαβαίνω, 342.
 Λάμα, 298.
 Λάμνω, 282.
 Λαχαίνω, 342.
 Λεμπίδα, 299.
 Λεμπλεμπὶ, 88.
 Λιάκουρα (τὰ), ὄν. κύρ. 64.
 Λογαριάζω, 39.
 Λογᾶται ἢ λογιῖται (ὅσον νὰ),
 75.
 Λόγια, 180.
 Λουβίον, 302.
 Λουκτουκίον, 208.
 Λούξιγγας, 208.
 Λυγαρέα καὶ Λυγαρία, 308.
 Λυγγιάζω, 208.
 Λυγερός, 308.
 Λυγίζομαι, 308.
 Λυγιστὰ (σειστὰ καὶ), 308.
 Λυγκιόν, 208.

Λύξιγγας, 208.
 Λυχοστατής, 271.

Μ

Μ ἀντὶ τοῦ Υ, 282 — τί-
 θεται πρὸ τοῦ Π, 299.
 Ζ. καὶ Β.

Μακαρία, 75.
 Μάκρος, 132.
 Μάλαθρον, 218.
 Μαμμὴ, 232.
 Μάννα, 233.
 Μανδύας, 18.
 Μὰ τὸ ψωμὶν καὶ τὸ ἄλας,
 199.
 Μελαγχρινός, 8.
 Μελαμψός, 8.
 Μέταξα, Μετάξιον, 351.
 Μέτρος, 132.
 Μπουμπουνιασμένος, 222.
 Μυθιστορία. Μέρ. Α. Ἐπιστ.
 πρὸς Ἀλέξανδρ. σιλ. ζ.
 Μυρολογῶ, 169.
 Μύρος (τὸ), 132.

Ν

Ν παρεντίθεται τοῖς ῥήμασι,
 220.
 Νεραῖδες, 116.
 Νοτάριος, 26.

Ξ

Ξ. Ζ. ΤΖ.
 Ξενιτεύομαι καὶ Ξενιτεύω,
 238.
 Ξεραίνομαι ἀπὸ τὸν γέλωτα,
 23.
 Ξερός (ἔμεινα), 23.
 Ξεφαντόνω, 29 E.

Ξεφαντώτης, 291.
 Ξεφυλίζω. Ζ. Ἐκφυλίζω.
 Ξυλοφορῶ, 125.
 Ο
 Ο. Ζ. ΟΥ.
 Ὄγιος, ἢ Ὄϊος, 117.
 Ὀλίγον ἔλειψε νὰ, 170.
 Ὀλιγοθυμῶ, ἢ Ὀλιγόνομαι
 νὰ γελῶ, 171.
 Ὀλόκαιπα, 163.
 Ὀλόπασι, 163.
 Ὀλος (σύνθετα παρὰ τὸ),
 163.
 Ὀμιλῶ. τὰ Ὀμιλημένα,
 104.
 Ὀμμάτιά μου, 71.
 ΟΝΩ (εἰς) Ῥήματα, 121.
 Ὀργώνω, 323.
 Ὅσον νὰ λογαῖται, ἢ νὰ λο-
 γῆται, 75.
 Ὅσον ὑπάγει περισσότερον,
 263.
 ΟΥ ἀντὶ τοῦ Ο, 301, 302
 — ἀντὶ τοῦ Υ, 155.
 Οὔγια, ἢ Οὔϊα, 117.
 Οὔρια ὡὰ, 124.
 Οὔριος ἄνθρωπος, 124, 345.
 Οὔρος (τὸ), 132.
 Π
 Παγιαύλιον, 179.
 Παθαίνω, 342.
 Πάθω (ἀν) τίποτε, 270.
 Παλληκάριον, 19.
 Πανέριον, 114.
 Πανθάνω, 341.
 Πανώριος, 331.

Παρακείμενοι ἀναύζητοι, 6,
 58, 83, 126.
 Παραμύθια, 180.
 Πατραντζίκι, ὄν. κύρ. 107.
 Πατριάρχης, 324.
 Πατῶ, 166.
 Πείσμα, 249, 250.
 Πεισματάρης, ἢ Πεισματώ-
 δης, 249.
 Πεισματεύω, Πεισματόνω,
 Πεισματίζω, Πεισμῶνω,
 249.
 Περιποιούμαι, 6.
 Περμαχιόνιον, 189.
 Περόνιον, Περούνιον, ἢ Πα-
 ρούνιον, 306.
 Πίπτω εἰς κλίην, 255.
 Πλαγιάζω, 255.
 Πλουμισμένος, ἢ Πλουμισ-
 τὸς, 299.
 Πόθος. 370, 371. Βάλλω
 πόθον εἰς, 371.
 Πομπειωμένος, 173.
 Πομπεύω, 173.
 Πομπή, 173.
 Πραγματεύομαι, 210.
 Πραγματευτής, 210.
 Προξενῶ, 193.
 Προφύλλιον, 117.
 Πρώτη ἀνοιξίς, 185.
 Πύργος, 28.
 Ρ
 Ρ ἀντὶ τοῦ Σ, 115. Ζ. καὶ Λ.
 Ῥάπτης, 143.
 Ῥηχὰ, 3.

- Ῥοδακινέα, 273.
 Ῥούμπαλον, 299.
 Ῥυάκιον, 316.
 Σ
 Σ προτίθεται ἐν ἀρχῇ τῶν
 λέξεων, 87, 184, 185 —
 ὡς δίγαμμα, 344 —
 τρέπεται, εἰς τὸ Ρ, 115.
 Ζ. καὶ Ζ.
 Σαγίττα, 308.
 Σαλεύει ὁ νοῦς, 96.
 Σαλευμένος, 96.
 Σειστά καὶ λυγιστά, 308.
 Σεκρετάριος, 26.
 Σερπετός, 344.
 Σημαίνω, 115.
 Σήμαντρον, 115.
 Σήμαρμα καὶ Σήμασμα, 115.
 Σιμά, 113.
 Σιμόνω, 113, 362.
 Σιμοκοντεύω, 113.
 Σκάφη, 325.
 Σκόνη, 87, 184.
 Σκοπός, 251.
 Σκορδαλός, 184.
 Σκορδούλα καὶ Σκουρδούλα,
 184.
 Σκούζω, 155.
 Σκρόφα, 184.
 Σκυλάκιον, Σκυλίον, Σκύ-
 λος, 105.
 Σκύπτω, 184.
 Σκύρτος, 184.
 Σπάραχνα, 184.
 Στεκούμενα (τὰ), 28.
 Στερεὰ καὶ Στεριά, 294.

- Στουμπανίζω, 87.
 Στοχάζομαι, 40.
 Στοχαστικός, 40.
 Στραγάλια (τὰ), 87.
 Στράπτει, 297.
 Στρόβιλος, 42.
 Συγχύζω, 265, 343.
 Σφυρίζω, 179.

Τ

- Τὰ, ἀντὶ τοῦ Α', 46.
 Τὰ κινῶς, χάνεις, καὶ τὰ
 χρεωστῆς, πληρώνεις, 46.
 Τὰ φέρει ἡ ὥρα, χρόνος δὲν
 τὰ φέρει, 46.
 Τὰ ὡς δὲν θέλεις γίνονται,
 θέλε τα καὶ ὡς γίνονται, 46.
 Τὸ, ἀντὶ τοῦ Ο. Ζ. Τά.
 Ταξειδεύω, 296.
 Ταξειδίον, 296.
 Τέλη, 317. — Κακὰ, ἢ
 καλὰ τέλη, Αὐτ.
 ΤΖ, ἀντὶ τοῦ Κ, 21, 113
 — ἀντὶ τοῦ Ξ, 21.
 Τζακάλιον, 78.
 Τζαλαπατῶ, 21.
 Τζιγκέλιον, 26.
 Τζίχλα, 21.
 Τζώφλοιον, 21.
 Τί, ἐπὶ παντὸς ἀριθμοῦ καὶ
 γένους, 108.
 Τόπον (εἰς) πατρός, 138.
 Τορνεύω, 66.
 Τόρνος, 66.
 Τρώγομαι, ἢ Τρώω τὴν καρ-
 δίαν μου, 29.

Υ. Ζ. ΟΥ.

Ἵποστατικὸν, 28.

Φ

Φαμίλια, 324.

Φανάριον, 271, 325.

Φανὸς, 325.

Φαντάζομαι, 233

Φατρία, 324.

Φατριάρχης, 324.

Φεγγάριον, 289, 290.

Φέρνω, 220.

Φιλεύω, 207,

Φοβερὸς. Μέρ. Α, Ἐπιστ. πρὸς

Ἀλέξανδρ. σελ. ιε'.

Φόλα (ή), 299, 300.

Φόλις (ὀ) 299, 300.

Φορτόνω, 121.

Φρόνιμα (ἔκαμι) γὰ, 60.

Φῶς μου, 71.

Χ

Χαβᾶς, 162.

Χαίρομαι, 157.

Χαμαιγελῶ ἢ Χαμογελῶ,
287.

Χάραγμα, 175.

Χαραμάδα, ἢ Χαραμίδα,
276.

Χαράσσει, 174.

Χαρῶ (γὰ σέ), 17. Δὲν ἔχά-
ρη ποσῶς τὴν νεότητά της,
Αὐτ.

Χαχανίζω, 350.

Χέμψ, ὄν. κύρ. 369.

Χονδροκοπανισμένος, 12.

Χοχλάκια, 3.

Χοχλάζω, 3.

Χοχλιὸς, 3.

Χρηματίζω, 348.

Χρισσὸ, ὄν. κύρ. 92.

Χρόνος, 103.

Ψ

Ψηφία, 315.

Ψόφος, 130.

Ψοφῶ, 130.

Ψυχὴ μου, 71.

Ω

ᾠριος, 331.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

Τῶν ἐν ταῖς σημείωσει διορθωθέντων, ἢ ὀπωσοῦν
ἐρμηνευθέντων ποιητῶν ἢ συγγραφέων.

ΑΙ - ΘΕ

Αἰλιανός, 277, 278.
Ἀριστοφάνης, 68, 88,
123, 155, 290.
Ἀριστοτέλης, 284.
Ἀρτεμίδωρος, 202.
Ἀχιλλεύς Τάτιος, 36, 46,
91, 115.

Γ

Γαλνός. 62.

Δ

Διόδωρος Σικελιώτης, 284,
315.
Δουκάγγιος, 282, 291, 317.

Ε

Ἐπίκουρος. 54.
Ἐτυμολόγος, 203.
Εὐριπίδης. 230.
Εὐστάθιος, 7, 22, 300.

Η

Ἡρόδοτος. 99, 233, 248,
315.
Ἡσύχιος, 24. 48, 52, 65,
70, 76, 91, 146, 152,
155, 164, 169, 196,
203, 282, 289, 300.
345, 358. 371.

Θ

Θεοδώρου Γαζῆ Ἑνετικὴ ἔκ-
δοσις, 50.

ΘΟ - ΠΑ

Θουκυδίδης, 7, 113, 283.
I
Ἰωσσοκράτης, 54, 145,
185, 235, 310.

Λ

Λεξικὸν τρίγλωσσον 255.
Λόγγος, 10, 317.
Λουκιανός, 13, 20 (δὶς),
28, 84, 93, 128. 174,
180, 233, 274, 286,
314.

Λυκούργος, 75.

Μ

Μακκαβαίων βίβλος. Ζ. Πα-
λαιὰ Διαθήκη.
Μένανδρος, 32.
Μεταφραστὴς Βοκακίου. 222.

Ν

Νέα διαθήκη, 249.

Ξ

Ξενοφῶν Ἐφέσιος, 6.

Ο

Ὅμηρος, 71, 72, 84, 135,
170, 200.

Π

Παλαιὰ Διαθήκη, 306, 372.
Πλάτων, 68, 205, 237.
Πλούταρχος, 20, 43, 57,
68, 81, 137, 147,

Ε ε ε

170, 172, 238, 249,
284, 288, 314, 335,
359.

Σ

Σουΐδας, 35, 65, 90, 146,
166, 223, 284, 323,
347.

Σοφοκλῆς, 7.

Στέφανος περὶ Πόλεων, 93.

Στράβων, 91. 355.

Σχολιαστὴς Ἀριστοφάνους,
155.

Σχολιαστὴς Ὀμήρου, 164.

Φ

Φίλιππος φιλόσοφος, Μέρ.

Α, μετὰ τὴν πρὸς Ἀλέ-
ξανδρ. ἐπιστ. σελ. πγ'.
Φιλόστρατος, 187, 199,
372.

Φρύνιχος, 42.

Φώτιος, 305. Ζ. καὶ Μέρ.
Α, μετὰ τὴν πρὸς Ἀλέ-
ξανδρ. ἐπιστ. σελ. αζ', αη'.

Χ

Χαρίτων, 36. 323, 324.

Ψ

Ψελλός, 219. Ζ. καὶ Μέρ.
Α, μετὰ τὴν πρὸς Ἀλέ-
ξανδρ. ἐπιστ. σελ. οθ' - πβ'.

ΤΕΛΟΣ.

LITTÉRATURE GRECQUE.

ΗΛΙΟΔΩΡΟΥ ΑΙΘΙΟΠΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΑ
ΔΕΚΑ, ἃ χάριν Ἑλλήνων ἐξέδωκε μετὰ ση-
μειώσεων, προσθεῖς καὶ τὰς ὑπὸ τῶν Ἀμιότων
συλλεγείσας, τέως δὲ ἀνεκδότους, διαφόρους
γραφάς, προτροπῇ, καὶ δωάνῃ ΑΛΕΞΑΝ-
ΔΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, ὁ Δ. ΚΟΡΑΗΣ.

*LES DIX LIVRES DES ÆTHIOPQUES
D'HÉLIODORE, publiés, en faveur des
Grecs, sur l'invitation, et aux frais
d'Alexandre BASILI, par D. CORAY,
avec un Commentaire et des Variantes
inérites, recueillies par ΑΜΥΟΤ. A Paris,
de l'imprimerie d'Eberhart, 1804. 2 vol.
in-8°; le premier de LXXXVIII et 448 pages,
le second de 418. — Cet ouvrage se vend
chez Théophile Barrois, rue Hautefeuille,
n° 22; Jardé, rue de Vaugirard, n° 1202;
Allais, quai des Augustins, n° 44. Prix,
16 fr., et 19 fr. par la poste (*).*

LA Grèce paroît enfin sortir de son long assou-
pissement, et l'on voit se dissiper peu à peu
les ténèbres qui la couvroient depuis plusieurs

(*) On trouve chez les mêmes libraires les *Caractères de
Théophraste*, grec et français, in-8°, et le *Traité d'Hippo-
crate, des Aïrs, des Eaux et des Lieux*, 2 vol. in-8°. publiés
par le même.

siècles. Ce n'est encore, il est vrai, qu'un foible crépuscule, mais tout annonce que le grand jour luira bientôt pour elle. Déjà quelques-uns de ses enfans, heureusement échappés à la tyrannie, semblent, depuis quelques années, se donner la main d'un bout de l'Europe à l'autre, pour éclairer leurs compatriotes, en traduisant dans leur langue les ouvrages instructifs des nations hospitalières qui leur avoient offert un asyle. Les riches négocians grecs ne voyagent plus uniquement pour des spéculations de commerce. Ils vont puiser chez les peuples polis le goût des sciences, des lettres, des arts, de la solide instruction; et à leur retour ils répandent ces semences précieuses, qui ne tardent pas à germer. Ainsi tout prépare les esprits et les idées à une révolution qui s'avance à grands pas.

Parmi les savans qui ont bien mérité de leur patrie, la Grèce reconnoissante assignera sans doute une place distinguée au docteur Coray. Il avoit déjà donné, en 1802, la traduction en grec vulgaire du célèbre traité *De' Delitti e Delle Pene*, accompagnée d'une préface et d'un commentaire, qui ne pouvoient sortir que d'une plume brûlante, conduite par l'amour de l'humanité, de la liberté (**). Il nous donne aujourd'hui une nouvelle édition du roman d'Héliodore, précédé d'une préface en grec vulgaire, suivi d'un commentaire en grec littéral.

(**) Cette traduction se trouve aussi chez les mêmes libraires.

La préface, en forme de lettre, est adressée à M. Alexandre Basili, l'un de ces heureux voyageurs, dont nous venons de parler. Ce négociant, qui réunit à des connoissances très-étendues l'aménité, l'amabilité, qui les rendent plus précieuses, s'étoit lié très-étroitement, pendant son séjour à Paris, avec le docteur Coray. Lorsqu'il partit, il le pressa de s'occuper d'une nouvelle édition des *Amours de Théagènes et de Chariclée*, en l'accompagnant d'un commentaire pour les Grecs modernes, afin de les détourner de la lecture de quelques romans fades ou insignifiants, pour lesquels ils témoignent déjà du goût. Le docteur Coray s'est rendu aux instances de son ami; ainsi le meilleur des romans grecs, venus jusqu'à nous, devra une nouvelle vie à la générosité de l'un et à la critique lumineuse de l'autre.

La lettre à M. Alexandre Basili ne doit point être confondue, et l'auteur en prévient son ami en la commençant, avec ces dédicaces fastueuses qu'on met souvent à la tête des livres. C'est un entretien familier, pareil à ceux qu'ils avoient ensemble, lorsqu'ils se promenoient au *Céramique* de Paris, c'est-à-dire, dans le jardin des Tuileries. Nous en donnerons une idée succincte.

Le docteur Coray parle d'abord du roman en général; il trouve peu juste la définition qu'en donne Huet, dans son *Traité sur l'Origine des Romans*. « *Ce qu'on appelle Romans*, dit ce savant prélat, *sont des fictions d'aventures amou-*

reuses , écrites en prose avec art , et pour le plaisir et l'instruction du lecteur . » En effet , on exclut par cette définition incomplète les romans en vers et cette autre espèce de romans , malheureusement assez nombreux , dont le but est de corrompre le cœur et l'esprit.

Comme les Anciens n'ont point donné un nom particulier à cette sorte d'ouvrages , qu'ils désignoient ordinairement par la nation ou la ville qui avoit donné naissance aux principaux acteurs , les *Babyloniques* , les *Æthiopiennes* , etc. ; et comme la dénomination *roman* n'a été inventée que par les Européens , le docteur Coray propose pour les Grecs celle-ci , ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ , *Histoire fabuleuse*. Il passe ensuite en revue les Romanciers grecs. On met ordinairement à leur tête Cléarque , disciple d'Aristote , qui avoit écrit sous le titre d'Ερωτικά , *Narrations érotiques* , différentes aventures amoureuses , ou entièrement fabuleuses , ou mêlées de fables. Théophraste avoit aussi laissé un ouvrage qui portoit le même titre. C'est ainsi que Parthénus a écrit , Περὶ Ερωτικῶν Παθημάτων , *des Affections amoureuses* , et Plutarque ses Ερωτικαὶ Διηγήσεις , *Narrations amoureuses*. Mais tous ces recueils d'anecdotes , quoiqu'en partie fabuleuses , ne méritent pas le nom de roman.

Le plus ancien est celui d'Antoine Diogène , qui avoit pour titre ; *Des choses incroyables que l'on voit au delà de Thulé*. Photius , qui nous en donne l'analyse dans sa *Bibliothèque* (1) ,

(1) Cod. CLXVI.

s'exprime ainsi : « Ce romancier (Antoine Diogène) paroît être le plus ancien de tous ceux »
 » qui ont couru la même carrière , tels que »
 » Jamblique , Achilles Tatius , Héliodore et Damascius. Son histoire fabuleuse semble même »
 » avoir été la source où Lucien a puisé son »
 » *Histoire véritable* , et Lucius ses *Métamorphoses*. Bien plus , Dercyllis , Ceryllus , Thruscanus , Dinias » (ce sont les personnages principaux du roman de Diogène) « paroissent avoir »
 » fourni le modèle d'après lequel on nous a »
 » peint ensuite Sinonis et Rhodanès , Leucippe »
 » Clitophon , Théagène et Chariclée , ainsi que »
 » leurs aventures , leurs courses errantes , leurs »
 » amours , leurs enlèvemens et leurs périls. Mais »
 » nous ne pouvons fixer d'une manière positive le temps auquel florissoit ce père des récits merveilleux. Cependant il est probable »
 » qu'il n'étoit pas éloigné de celui d'Alexandre , »
 » puisqu'il fait mention d'un certain Antiphanes , qui , long-temps avant lui , s'étoit amusé »
 » à débiter des contes pareils. »

Outre l'analyse de ce roman par Photius , Porphyre a conservé presque textuellement ce que ce romancier avoit dit de Pythagore (2).

Les *Fables Milésiennes* avoient pour auteur Aristide de Milet. Elles furent célèbres par la licence qui y régnoit et par la fureur avec laquelle les Romains dévorèrent la traduction qui en fut faite sous Sylla. Surena , général des

(2) Vie de Pythagore , §. 10—16 , et 32—48.

Parthes, les ayant trouvées parmi les dépouilles ennemies, après la défaite de Crassus, ne put s'empêcher de déplorer la corruption des Romains, qui, même au milieu des horreurs de la guerre, ne pouvoient s'abstenir de pareilles lectures.

Lucius de Patras vivoit sous Antonin et Marc Aurèle. Ses *Métamorphoses* étoient extrêmement licencieuses, si l'on en juge par l'*Ane* de Lucien, qui n'est, au rapport de Photius, qu'un abrégé des deux premiers livres de Lucius.

• A peu près vers le même temps florissoit Jamblique, auteur des *Babyloniennes*, c'est-à-dire, des *Amours de Sinonis et de Rhodanès* (3). Photius nous a laissé un long extrait de ce roman, qui fait vivement regretter sa perte.

Héliodore devoit trouver ici sa place; mais comme l'éditeur se proposoit de traiter son article avec quelque étendue, il passe aux autres romanciers.

Achilles Tatius, dans ses *Amours de Leucippe et de Clitophon*, a imité Héliodore dans plusieurs endroits; mais quoique son roman soit très-agréable, que ses descriptions soient vives et piquantes, et que sa lecture soit plus amusante que celle d'Héliodore, on lui reproche, avec raison, de montrer trop souvent le Sophiste et le Rhéteur. Il a aussi quelques pages qu'on n'ose

(3) Voyez dans le *Magasin Encyclopédique*, 111e. année, tome III, page 364, une dissertation sur ce romancier.

traduire dans nos langues modernes , ce qui le fait appeler , par notre éditeur , Συγγραφεὺς τῆς αἰσχρολόγου Μυθιστορίας , *auteur d'un roman obscène*. Mais cette apostrophe nous paroît un peu dure , car , à ce compte , il faudroit aussi l'adresser , je ne dis pas au *divin* Platon , auteur du *Banquet* , mais à quelques pères de l'église grecque et latine , qui nous ont laissé des pages bien autrement licencieuses. Le discours de Ménélas , qui termine le second livre , et que le docteur Coray avoit sans doute en vue , est un de ces tours de force , si nous osons nous exprimer ainsi , qui plaisoient tant aux rhéteurs Grecs ; mais avec quelle grâce , quelle vivacité , quelle élégance et quelle mollesse de style il est écrit ! c'est là véritablement le *molle atque facetum* d'Horace.

Longus , dont on ignore la patrie et le siècle où il a vécu , mais qui florissoit probablement vers la fin du quatrième ou le milieu du cinquième , n'a pas trouvé grâce devant notre éditeur. Il lui accorde à la vérité la clarté du style , la propriété des termes , l'atticisme ; il trouve ses périodes élégantes et bien arrondies ; mais il lui refuse le *bon sens et le jugement* ΝΟΥΝ ΚΑΙ ΚΡΙΣΙΝ. Ce n'est , selon lui , qu'un sophiste , dont la lecture est insipide , non - seulement à cause des obscénités répandues dans son livre , mais parce qu'il ressemble à ces Amphytrions qui font servir à leurs convives des vases du plus grand prix , sans aucun mets dedans. Nous en demandons bien pardon au docteur Coray , mais nous ap-

pelons de ce jugement injuste à ceux qui ont lu les *Amours de Daphnis et Chloé*, nous ne disons pas dans le texte grec, mais dans la version d'Amyot, et nous souscrivons à l'éloge mérité qu'en a fait notre savant ami d'Ansse de Villoison dans les prolégomènes de son excellente édition de Longus (4).

Suidas fait mention de trois Xénophons; l'un d'Antioche, auteur, comme Jamblique, des *Babyloniens*; l'autre de Chypre, auteur des *Cypriaques*, et le troisième d'Ephèse. Les ouvrages des deux premiers ont péri; mais nous avons celui du troisième, les *Amours d'Anthias et d'Abrocome*, que Jourdan a si horriblement défigurés dans notre langue. Le baron de Locella, qui a donné à Vienne, en 1797, une édition soignée de ce romancier, le croit antérieur à Héliodore; mais d'Orville (et non pas Dorville) le fait, avec raison, postérieur à Héliodore, à Achilles Tatius et même à Longus.

Chariton nous a laissé les *Amours de Chéréas*

(4) Longi oratio pura, candida, suavis, minutis articulis membrisque concisa, et tamen numerosa, sine ullis salebris, melle dulcior profluit, tanquam amnis argenteus virentibus utrinque, silvis inumbratus, et ita florens, ita picta, ita expolita est, ut in ea verborum omnes, omnes sententiarum illigentur lepores. Translationes, cæteraque dicendi lumina ita apte disponit, ut pictores colorum varietatem. Elegantes fabellas, vividas descriptiones, quæ res ipsas oculis subjiciant, perite intexit, et similitudines ac imagines e rustica pastoralique vita petitas feliciter adhibet. Xenophontis simplicitatem, Theocriti veneres, Moschi et Bionis flosculos consecutus et sæpissime consecutus est. Pag. xxxvi.

et Callirhoé, que d'Orville publia pour la première fois à Amsterdam en 1750, et dont M. Larcher nous donna, en 1763, une traduction française, accompagnée de notes érudités et instructives, comme toutes celles qui sortent de la plume de cet estimable savant.

Le roman d'Eumathe, *Hysminias et Hysmine*, et celui de Prodromus, *Rhodanthe et Dosiclée*, écrits tous les deux en vers, sont des ouvrages insipides.

Le dernier de tous, encore inédit, mais que nous avons promis de publier à la suite de nos *Mélanges Philologiques*, avec une traduction libre en français, est *Nicetas Eugenianus*. Son roman, écrit également en vers, à l'imitation de celui de Prodromus, contient, en neuf livres, les *Amours de Drosille et Chariclée*. Ses imitations d'Anacréon, des Bucoliques, des épigrammatistes Grecs, etc., que nous aurons soin d'indiquer, le feront lire avec quelque plaisir, *meminisse juvabit*. Rien n'est plus propre à former le goût que ces rapprochemens; on voit comment l'idée mère, l'expression simple, se sont peu à peu dénaturées.

Venons enfin à Héliodore. En rendant compte, dans ce journal (5), de la nouvelle traduction de son roman, par M. Quenneville, nous avons exposé modestement et succinctement notre opinion sur Héliodore et sur son livre; nous avons réfuté la fable de Nicéphore, et l'éditeur

(5) IXe. année, tome III, page 197.

la rejette aussi. Il s'élève encore contre ceux qui lui ont attribué un poëme sur la chimie, c'est-à-dire sur l'art de faire de l'or et de l'argent, poëme que Fabricius a inséré dans sa bibliothèque grecque (6), parce qu'il suffit d'en lire quelques vers pour se convaincre que le jour et la nuit ne diffèrent pas plus que le style élégant et pur d'Héliodore et le style rocailleux, et comme l'appelle l'éditeur, trois fois barbare, τρισάββαρον, de ce poëme.

Le docteur Coray examine ensuite, en critique judicieux et impartial, les beautés et les défauts du Roman d'Héliodore; mais nous ne pouvons le suivre dans cet examen, rempli de réflexions très-sages, parce que les bornes d'un journal s'y opposent. Nous citerons seulement une observation qu'il nous paroît avoir faite le premier, c'est qu'Héliodore a beaucoup emprunté des anciens écrivains grecs, surtout d'Homère, source éternelle, à laquelle, dans tous les siècles, ont puisé, sans la tarir, les anciens et les modernes (7). Mais ces emprunts ont été faits avec un

(6) Tome VI, page 790 de l'ancienne édition; tome VII, page 119 de celle de M. Harles.

(7) On peut appliquer à ce poëte divin ces vers sublimes où il peint, avec des couleurs si vives, le vaste et profond Océan, nourrissant de ses eaux les mers, les fleuves, les fontaines.

..... Βαθυρρείται μέγα σθένοσ' Ωκεανόιο,
ἔξ ἔπειρ πάντες ποταμοί, καὶ πᾶσα θάλασσα,
καὶ πᾶσαι κρήναι, καὶ φρεῖάται μακρὰ νάισιν.

Iliad. XXI. 195.

tel art, que les traces du plagiat ont presque disparu.

La première édition du texte d'Héliodore fut publiée à Bâle, chez Hervagius, en 1534, in-4°. , par les soins de Vincent Obsopœus. Ce savant en avoit acheté le manuscrit d'un soldat, après le pillage de la riche bibliothèque de Mathias Corvin, à Bude.

En 1596, Commelin donna la seconde, in-8°. ; il avoit collationné différens manuscrits, dont on trouve les variantes à la fin du volume, et il y ajouta la version latine du polonais Warszewiczki.

Cette édition fut répétée en 1611 à Lyon, également in-8°. On y ajouta deux tables, l'une des sentences, l'autre des choses mémorables, et cette jolie épigramme latine, qu'on ne trouve dans aucune autre édition : l'auteur est inconnu.

Per terras comitem dat se Chariclea, per undas,
 Theagenemque suum, sed patienter, amat.
 Fidus amans sociam, sed caste, asservat amantem ;
 Oscula eunt teneræ plena pudicitiae :
 Et quum legitimis venerunt tempora tædis,
 Senserunt Veneris gaudia prima suæ.
 Vos, ô vos omnes huc appellamus, amantes,
 Ut tam castus agat, non furiat, amor.

Bourdelot, assez mauvais critique, donna la quatrième à Paris, 1619, in-8°. , et l'accompagna de notes dont on fait, en général, peu de cas.

En 1631, un libraire de Francfort, G. Fitzer,

fit réimprimer purement et simplement l'édition de Commelin; et comme il pensa que le nom d'un savant, mis à la tête de la sienne, en faciliteroit le débit, il choisit celui de Daniel Paræus.

L'édition de Bourdelot fut répétée à Leipsick en 1772, in-8°. , par les soins de M. Schmid, mais sans la version latine. L'anglais Harwood en fut si content, qu'il s'exprima ainsi dans sa *View of Classics*, avec une politesse vraiment remarquable : *Execrable type, execrable paper, the editor equally execrable.*

Enfin M. Mitscherlich donna l'an VI, à Strasbourg, dans l'imprimerie célèbre, connue sous le nom de *Deux-Ponts*, en 2 vol. in-8°. , une belle et élégante édition grecque, latine, de ce Roman, avec des notes critiques. Elle ouvre la collection intéressante des Romans grecs, que ce savant doit publier, et dont il a déjà paru quatre volumes, qui contiennent Héliodore, Achilles, Tatius, Longus et Xénophon.

Mais il est temps de rendre compte de celle du docteur Coray. Cet habile critique avoit sous les yeux toutes les éditions dont nous venons de parler, excepté celle de Francfort; il avoit surtout l'exemplaire précieux de l'édition de Bâle, sur lequel Amyot avoit porté les variantes qu'il avoit trouvées dans les manuscrits du Vatican, et que l'on conserve aujourd'hui, non dans la bibliothèque de Saint-Victor, qui n'existe plus, mais dans celle du Panthéon. Il a pris pour base de son texte celui de Commelin; mais en y introduisant les leçons qui lui ont paru préférables

parmi celles que lui ont fournies les variantes de Commelin et d'Amyot, et les corrections qui lui ont paru nécessaires. Dans son commentaire il rend compte de ces changemens, et il les discute avec sa sagacité ordinaire.

Le second volume, qui renferme le commentaire, n'est pas susceptible d'analyse; mais nous ne craignons pas de dire : qu'Héliodore a trouvé dans l'éditeur un savant scholiaste, et que les personnes qui sont médiocrement avancées dans l'étude du grec, et qui cependant désirent d'y faire des progrès, y trouveront des secours importants, non-seulement pour l'intelligence du Roman d'Héliodore, mais encore pour la connoissance intime de la langue grecque. La discussion de quelques passages obscurs ou difficiles de ce romancier, fournit au docteur Coray l'occasion d'éclaircir beaucoup d'autres passages de différens auteurs, et de faire des réflexions sages sur l'analogie et les principes de cette belle langue. Ainsi quoique cette édition soit destinée à être répandue dans la Grèce, nos compatriotes studieux feront bien d'en retenir un bon nombre d'exemplaires, et de relire le Roman intéressant d'Héliodore, le commentaire à la main. Il leur sera bien plus utile que ces versions latines, que souvent on ne peut entendre qu'à l'aide du texte. D'ailleurs le nom seul de l'éditeur est un garant sûr de la bonté de l'ouvrage.

CHARDON-LA-ROCHETTE.

Nismes, 29 ventose an XIII.

P. S. Le savant éditeur n'ayant pu donner à son travail sur Héliodore tout le temps qu'il auroit voulu y consacrer, s'est aperçu trop tard de quelques distractions qui échappent à l'esprit le plus attentif. Il m'autorise à rétablir deux passages, l'un dans la préface, et l'autre dans le commentaire, d'après son manuscrit qu'il m'a fait passer.

Au bas de la page 31 de la lettre à M. Alexandre Basili, le docteur Coray, qui ne partage pas l'enthousiasme ridicule de beaucoup d'éditeurs, avoue franchement qu'on trouve, dans le roman d'Héliodore, des incohérences et des épisodes déplacés. Il donne pour exemple des derniers celui d'Isias, dans ce passage du livre VI (1), qu'il propose de lire ainsi :

« Ἄρτι γὰρ ἐξήκοντά πε σταδία διανύσασι, καὶ ἤδη τῆ
» κώμῃ, καθ' ἣν ὁ Μιτράνης διῆγε, πλησιάζουσι, γνώριμός
» τις τῶ Ναυσικλέως ἐντυγχάνει, καὶ ὅποι προθυμοῖντο ἕτως
» ἐσπεύδασμένως ἀνηρώτα. Ὡς δὲ, ὅτι παρὰ τὸν Μιτράνην
» ἐσπεύδακασιν, ἀπεκρίναντο, ἀλλὰ μάτην ὑμῖν, ἔφη, καὶ
» εἰς κενὸν ἢ σπευδῆ, Μιτράνης, τὰ νῦν, κατὰ χώραν ἐκ ὄν-
» τος, ἀλλ' ἐπὶ τῶς Βῆσαν τὴν κώμην ἐνοικῶντας βεκόλεις,
» ταύτης τῆς νυκτὸς ἐστρατεύσαντος, ὅτι δὴ τινα νεανίσκον
» αἰχμαλώτον Ἑλληνα, πρὸς Ὀροονδάτην εἰς τὴν Μέμφιν ἀπεσ-
» ταλκότος, ὡς ἂν ἐκείθεν, οἶμαι, βασιλεῖ τῶ μεγάλῳ δῶρον
» ἀναχθεῖν, βησσαεῖς, καὶ ὁ τῶτων ἐναγχος ἀποδειχθεῖς ἔξαρ-
» χος Θύαμεις ἐξ ἐπιδρομῆς ἐλόντες ἔχουσι. Καὶ ὁ μὲν ἔτι λέγων

(1) Page 227 de cette édition, 267 de celle de Commelin, et de celle de Bourdelot; 275 de celle de Lyon; tom. II, p. 89 de celle de Strassbourg.

» ἀπέτρεχεν. οἱ δὲ, ὡς τῶν ἡκαστων ἀχανεῖς. κ τ. λ. » Ὑπὲρ τῆς εἰκοσι ὀλοκλήρης στίχης ἐξαλίφα.

À la page 365, ligne 7 du second volume, depuis ces mots : σημειωτίον δ'ένταῦθα, jusqu'à la ligne 22 : πλάττει τὸν Χαρικλῆα, effacez et mettez à la place :

Σημειωτίον δ'ένταῦθα τὸ μνημονικὸν Ἡλιοδώρου ἀμαρτήμα. Ἐν μὲν γὰρ τοῖς πρόσθεν ἐπλάσατο τὸν Σισιμίθην, τῆς ἀληθεῖς τῆς Χαρικλείας πατέρας ἐκ τῆς ταινίας καταμαθόντα μὴ φθῆναι δηλῶσαι τῷ Χαρικλεῖ (Σελ. 98) ; τῶτον δ'οἶα εἰκός, ἀνιαρῶς ἄγαν διατεθεῖναι, ὅτι δὴ οἱ γινῶναι μὴ ἐξεγένετο τὰ κατὰ τὴν κόρην, τίς, ἢ πόθεν, ἢ τίνων (Σελ. 100), νῦν δὲ, ἐν τε τῷ προκειμένῳ χωρίῳ, καὶ τοῖς μικρὸν ὕστερον ὑπὸ Σισιμίθρη ρηθσομένοις τῷ Χαρικλεῖ, « Θυγάτηρ ἀληθῶς » ἔσα καὶ ἐυρεθεῖσα ἂν γινώσκεις (Σελ. 443), » προεγνωκότα, ἢ γὰρ ὑπονενοηκότα, τὰ κατὰ τὴν τῆς Χαρικλείας γένεσιν ὑποτίθησι τὸν Χαρικλῆα.

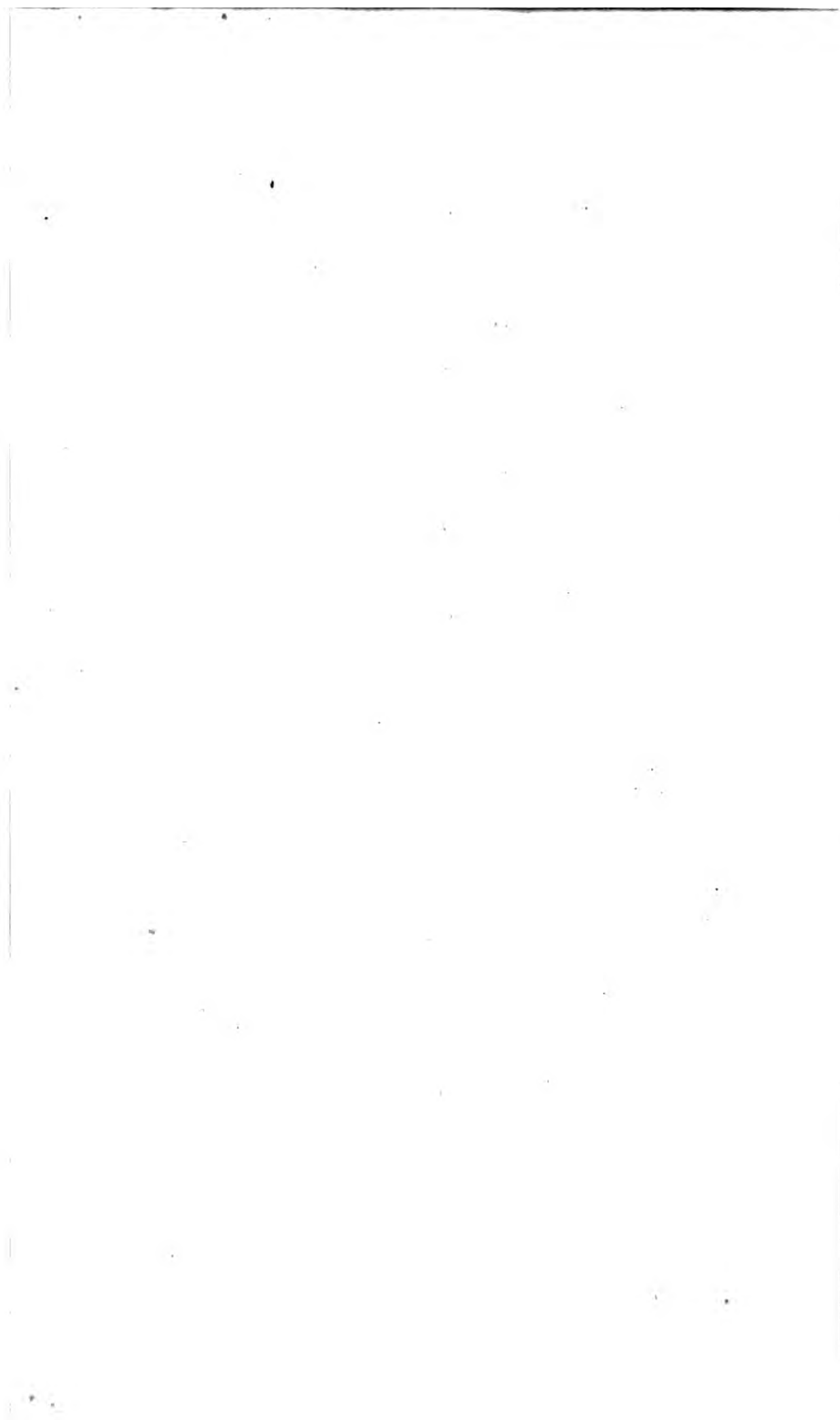
CHARDON-LA-ROCHETTE.

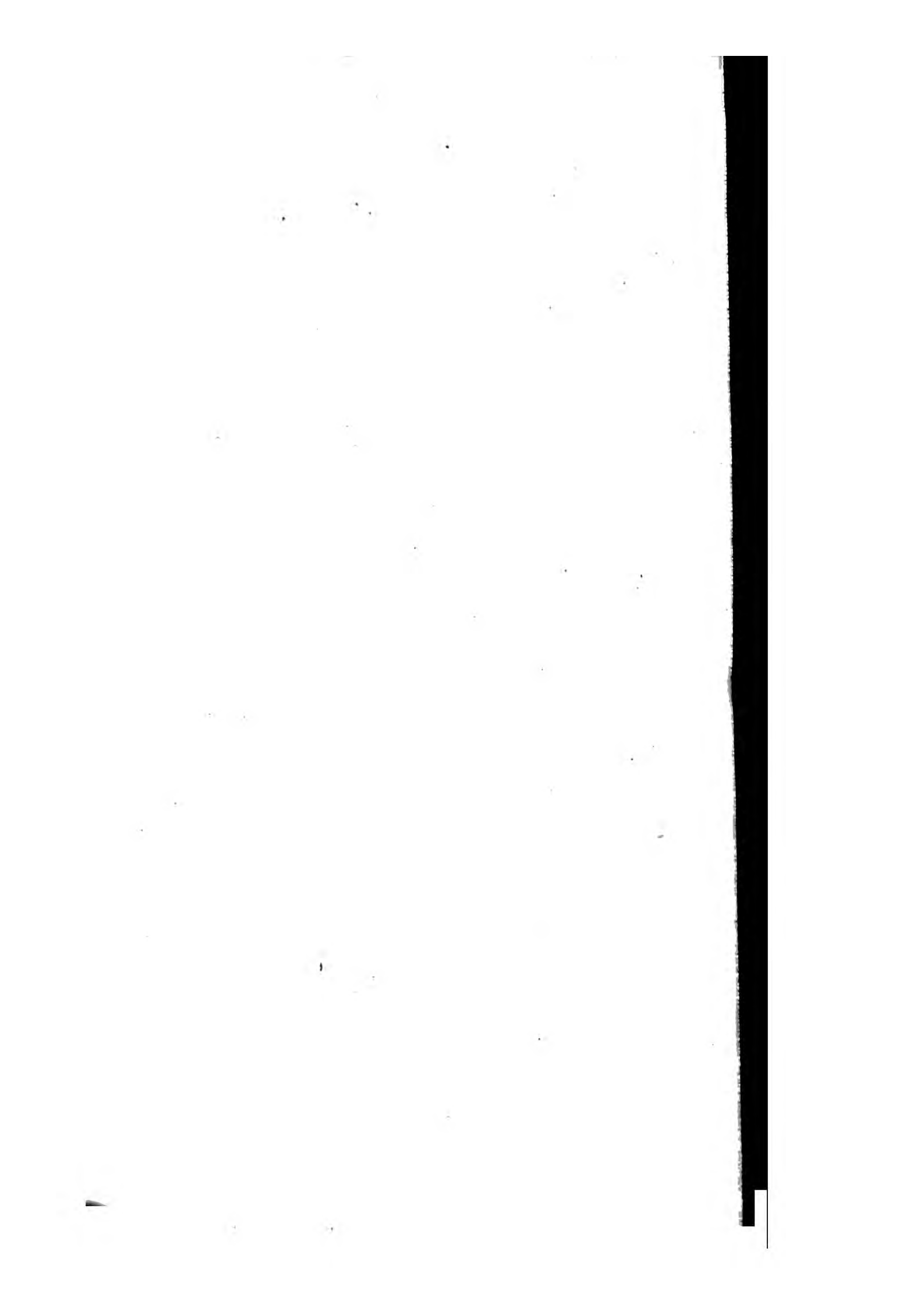
Avignon, 9 floréal an xiii.

Extrait du *Magasin Encyclopédique*, N^o. de Juin 1805.
Journal pour lequel on s'abonne chez DELANCE, imprimeur-
libraire, rue des Mathurins, hôtel Cluny.

719977

1

2

3

